

မင်္ဂလာဆိုင်ကျော်
လျှောက်တန်ဆာပုလိပ်များဖြင့်
ပြန်ဆိုရေးသားတော်မူခဲ့သော

ပုံတော်စုံ

မြို့များအော်

ဇာတ်ဝတ္ထု

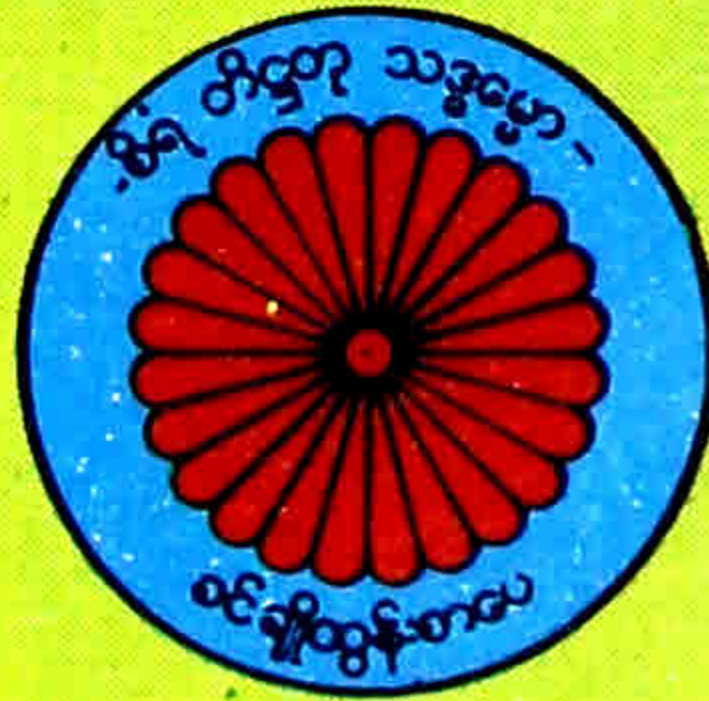
သင်ချိုထွန်းစာပေ
အမှတ်(၈၆)၊ ၃၇၊ လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့၊
ဝတုတ္ထဝတီ

Handwritten signature or mark.

မင်္ဂလာဘုံကျော်
ညောင်တန်ဆရာတော်ဘုရားကြီး
ပြန်ဆိုရေးသားတော်မူခဲ့သော
ပုံတော်စုံ

ငါးရာငါးဆယ် ဂုဏ်ဝတ္ထု

(စတုတ္ထတွဲ၊ ဇာတ်ပေါင်း-၅၇)

ဝင်ချီထွန်းစာပေ
အမှတ်၊ ၈၆၊ ၃၇လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့၊

သာကီဝင် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏ မာန်တံခွန်ကို နိမ်ချိုးခြင်းအကျိုးငှါ အမျိုးမျိုးသော
တန်ခိုးပြာဋိဟာတို့ကို ပြတော်မူစဉ်

နိဒါန်း

ကိုယ်တိုင်လည်းသိ၊ သိထိုက်သူကိုလည်းသိစေ

မြတ်ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရားသည် သင်္ချေလေးရပ် တစ်သိန်းကပ် ကာလပတ်လုံး သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်အတွက် အင်္ဂါခြေလက် အသက်ကိုပါစွန့်လျက် ပါရမီတော် များကို ဖြည့်ဆည်းပူးတော်မူခဲ့လေသည်။ ယင်းသို့ ဖြည့်ဆည်းပူးတော်မူခဲ့သဖြင့် လည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရတော်မူလေသည်။

ပထမစွမ်းအား ထိုသဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့် သိထိုက်၊ သိသင့်သော တရားမှန်သမျှကို အကြွင်းအကျန်မရှိစေဘဲ မိမိအလိုလို ကိုယ်တော်တိုင်သိမြင်တော်မူပြီးဖြစ်လေသည်။ ထိုသို့အကြွင်းအကျန်မရှိ ကုန်စင် အောင်သိတော်မူခြင်းသည်လည်း “သိရန်မှန်က၊ မကျန်ရအောင်၊ လုံးဝကုန်စင်၊ အကုန်မြင်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်အစွမ်းတည်း” ဟူသည်နှင့်အညီ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော် ၏ “ပထမ-စွမ်းအား” ဖြစ်သည်။

ထိုသဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ ပထမစွမ်းအားဖြင့် သိပြီးဖြစ်သော တရားများ တွင် ဘုရားရှင်တို့နှင့်သာဆိုင်သောတရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့နှင့်သာဆိုင်သော တရား၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်သာ ဆိုင်သောတရား၊ အနာဂါမ်-သကဒါဂါမ်-သောတာပန် တို့နှင့်သာ အသီးသီးဆိုင်သော တရားတို့ဟူ၍ အကန့်အသပ် အပိုင်းအခြားရှိ၏။

ထိုသို့ အကန့်အသပ်၊ အပိုင်းအခြားရှိသော တရားများစွာတို့မှ ထိုက်သင့်ရာရာ တရားတော်တို့ကို ထိုက်သင့်ရာရာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ပိုင်းခြား၍ သိစေ၊ ရစေတော် မူလေသည်။ ထိုသို့သိစေ၊ ရစေတော်မူသောကြောင့်လည်း ထိုထိုသိပြီး၊ ရပြီးသူတို့ သည် နိဗ္ဗာန်သောင့်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ တက်လှမ်း အေးငြိမ်း၍ ချမ်းသာကိန်းကြီးများ ဆိုက်ခဲ့ကြပေသည်။

ဒုတိယစွမ်းအား ထိုသို့ ချမ်းသာကိန်းကြီးများ ဆိုက်ခဲ့ကြရခြင်းသည်၊ ထိုထိုသိထိုက်သူတို့အား “သိသောတရား၊ များအပြား ဌ၊ ဟောထားစဖွယ်၊ နည်းသွယ်သွယ်ကို၊ ခြယ်လှယ်စုံလင်၊ အကုန်မြင်၊ သဗ္ဗညု တဉာဏ်တော်အစွမ်းတည်း” ဟူသည်နှင့်အညီ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ “ဒုတိယ- စွမ်းအား” ဖြင့် ဟောနည်းဟောပုံ နည်းစုံ ဟောကြားတော်မူသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ဆန်းကျယ် စုံလင်သောနည်းတို့ဖြင့် ဟောဖော်ညွှန်ပြ ဆုံးမရာတွင်လည်း ဓမ္မပဋိဂ္ဂါဟက-တရားတော်ကို ခံယူသူတို့တွင် တရားရမည့်ပုဂ္ဂိုလ် ကျွတ်ထိုက်သူ

(ခ)

ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထုနိဒါန်း

တို့တွင် မည်၏သည့်ပုဂ္ဂိုလ်တွင် မည်သည်ကုန်ကြွေးနှင့် စရိုက်လွန်ကဲသည် အစရှိသည်ဖြင့် သေချာစွာသိသဖြင့် ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ထိုထိုကုန်ကြွေး၊ စရိုက်တို့နှင့် လိုက်လျောညီထွေရှိစေရန် ရွေးချယ် ညွှန်ကြား ဟောတော်မူသောအားဖြင့် မင်္ဂလမ်း၊ ဖိုလ်လမ်းသို့ လျှောက်လှမ်းနိုင်ကြပြီး သံသရာဝင်ဇာတ်တွင် အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာတို့၏ စိုးမိုးချုပ်ချယ်ခြင်းမှ လွတ်လပ်သည့် နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော အေးငြိမ်းနိုင်ငံတော်ကြီးကို တည်ထောင် ခံစားနိုင်သော သစ္စာအသိ၊ မဂ္ဂင်ကျင့်စဉ်တို့ဖြင့် ရရှိခံစားကြရပေသည်။

တတိယစွမ်းအား

ထိုသို့ အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ-တို့၏ စိုးမိုးချုပ်ချယ်ခြင်းမှ လွတ်လပ်သော အေးငြိမ်းနိုင်ငံတည်ထောင် ခံစားနိုင်

ခြင်းမှာ “ကျွတ်ထိုက်ကြပေ၊ များဝေနေ၏၊ ကုန်ကြွေးစရိုက်၊ သူ့အကြိုက်ကို၊ နှိုက်ချွတ် စုံလင်၊ အကုန်မြင်၊ သဗ္ဗညုဉာဏ်တော် အစွမ်းတည်း” ဟူသည်နှင့်အညီ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ “တတိယ-စွမ်းအား”ဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ ကျွတ်ထိုက်-မကျွတ်ထိုက်သော ကုန်ကြွေး၊ စရိုက်တို့သိပြီး သိတော်မူသည့်အတိုင်း လိုက်လျောညီထွေ ဟောကြားတော်မူလေသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်တော်များကို ဟောကြားပုံ

ဧကနိပါတ်မှ အသိတိနိပါတ်အထိ ဇာတ်တော်များနှင့် မဟာနိပါတ် ဇာတ်တော်များတွင် ဘုရားရှင်သည် ဖြစ်ပေါ်လာသောအကြောင်းအားလျော်စွာ ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အတိတ်ဖြစ်ရပ် ဇာတ်လမ်းတို့တွင် တစ်ထပ်တည်းတူညီသော ဖြစ်ရပ်တို့ကို သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ အစွမ်းအားဖြင့် ပြန်ပြောင်းကြည့်ရှု၍ စံပြုဟောကြားတော်မူခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသို့ နှိုးနှွယ်ဆက်စပ် ဖြစ်ရပ်ဖြစ်ပုံကို စုံလင်ပြည့်ဝအောင် ဟောကြားသဖြင့် အေးငြိမ်းမှုကို ခံစားကြရပေသည်။

အကြောင်းရင်းခံ (ဒေဝဒတ်ကဲ့သို့) ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် တိုက်ရိုက်အကျိုးမများစေသော်လည်း အခြားသော တရားနာပရိသတ်တို့မှာ အကျိုးခံစားကြရပေသည်။ ထိုသို့ အကျိုးခံစားစေနိုင်အောင်လည်း ထိုထိုပရိသတ်၏ စရိုက်နှင့် ထိုက်တန်သောဖြစ်ရပ်ကို ရွေးထုတ်စီစဉ် တန်ဆာဆင်၍ ဟောတော်မူခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်တော်များသည် “ဥပမာယ မိဂေကဇ္ဇေ အတ္ထံ ဇာနန္တိ ပဏ္ဍိတာ” ဟူသော စကားအရ ဥပမာဖြင့်ဖော်ပြလျှင် သိလွယ်မြင်လွယ်ကြသဖြင့် ဥပမာနှင့်တူသော တိုက်ရိုက်ဖြစ်ရပ်တို့ဖြင့် ကျွတ်ထိုက်-တရားသိထိုက်သော သတ္တဝါတို့အား တရားသံဝေဂဖြစ်စေရန် တရားသိစေရန် အလွယ်ကူဆုံးသော ဟောပြောနည်းဖြင့် ဟောထားသော ဇာတ်တော်များဖြစ်၏။

ယင်းဇာတ်တော် များသည် မူရင်းအရေအတွက်အားဖြင့် ၅၄၇-ဇာတ်ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် ခေါ်ဝေါ်လွယ်စေရန်အတွက် (၅၅၀)ငါးရာငါးဆယ်ဟု ခေါ်တွင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ (ပုဂံဝန်ထောက်မင်းပြုစုသော ဇာတ်စာရင်းတွင်ကား- ၁။ ဝေလာမဇာတ်၊ ၂။ မဟာဂေါဝိန္ဒဇာတ်၊ ၃။ သုမေဓပဏ္ဍိတဇာတ်-ဟူသော ဇာတ် ၃-ဇာတ်တို့ကို ပကိဏ္ဍကနိပါတ်၏ အဆုံး၌ ထည့်သွင်းရေတွက်ကာ (ပကိဏ္ဍက-၁၆ ဖြစ်၍) ဇာတ်ပေါင်း (၅၅၀)ငါးရာငါးဆယ်ဖြစ်လေသည်။)

ဇာတ်အဋ္ဌကထာဆရာ လင်္ကာဒီပမည်သော သီဟိုဠ်ကျွန်း (ယခုအခေါ်-သီရိလင်္ကာ)၌ မဟာနာမ-မင်းအုပ်စိုးစဉ် သာသနာသက္ကရာဇ် ၉၃၀-ခုနှစ်ကျော်လောက်တွင် အရှင်မဟာ ဗုဒ္ဓဃောသမထေရ်သည် ပိဋကတော်များ၏ အဖွင့်အဋ္ဌကထာကျမ်းများ ရေးသားပြုစုတော်မူခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ အဋ္ဌကထာကျမ်းများကို ပြုစုရေးသားရာ၌ ခုန့်ကနိကာယ်တွင် ပါဝင်သော မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် အကျဉ်းဂါထာများဖြင့် ဟောထားအပ်သည့် ဇာတ်ကပါဠိတို့ကို အကျယ်ဖွင့်ဆို၍ “ဇာတ်ကဋ္ဌကထာ”ကို ရေးသားပြုစုတော်မူခဲ့လေသည်။

ညောင်ကန်ဆရာတော် (၁၁၁၅ - ၁၁၈၃) အရှင်မဟာဗုဒ္ဓဃောသ ရေးသားခဲ့သော ဇာတ်ကဋ္ဌကထာများသည် ပါဠိဘာသာဖြင့် ရေးသားဖွင့်ဆိုထားသော ကျမ်းစာများဖြစ်၍ ပါဠိဘာသာကို မကျွမ်းကျင်သော လူပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် ဖတ်ရှုလေ့လာဖို့ ခက်ခဲလှပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာသာပြန်အကျော် ညောင်ကန်ဆရာတော်သည် ပါဠိဘာသာ မကျွမ်းကျင်သူများအတွက် အမြော်အမြင်ကြီးစွာဖြင့် ဇာတ်အဋ္ဌကထာများကို အပြည့်အစုံ ဝိရိယကြီးစွာ မြန်မာစကားပြေ ပြန်ဆိုရေးသားခဲ့ပေသည်။ ယင်းညောင်ကန်ဆရာတော်သည် အလုံမြို့၊ ညောင်ကန်ကျေးရွာ၌ ၁၁၁၅-ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်၍ အသက် ၁၅-နှစ်တွင် သာမဏေပြုကြောင်းနှင့် ၁၁၈၃-ခုနှစ်၊ သက်တော်-၆၈၊ သိက္ခာတော် ၄၈-ဝါ အရတွင် ပျံလွန်တော်မူကြောင်း မှတ်တမ်းများတွင် တွေ့ရှိရလေသည်။

ဋီကာ၊ နိဿယ၊ ဂဏ္ဍိနှင့် မြန်မာပြန် အဋ္ဌကထာမြန်မာပြန်များ မပေါ်မီ ဇာတ်ဋီကာနှစ်ကျမ်း၊ ဇာတ်ပါဠိတော် နိဿယကျမ်း၊ ဇာတ်ဂဏ္ဍိကျမ်း၊ ဇာတ်အဋ္ဌကထာ နိဿယကျမ်းများ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပေသည်။ ဋီကာကျမ်းများမှာ သီဟိုဠ်ကျွန်း(သီရိလင်္ကာနိုင်ငံ) အနုရာဓမြို့၏ အနောက်ဗဒရတိတ္ထကျောင်းနေ အရှင်ဓမ္မပါလ မထေရ်ရေးသားသော ဇာတ်ဋီကာနှင့် ပဉ္စမသင်္ဂါရနာတင် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီး(မင်းတုန်း) လက်ထက် မောင်းထောင်ကြီး

(ဃ)

ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထုနိဒါန်း

ရွာဇာတ်၊ ဒုတိယမောင်းထောင်ဆရာတော် ရေးသားသော ဇာတ်ဋီကာဟူ၍ ဋီကာ နှစ်ကျမ်း ရှိခဲ့လေသည်။ စကားပြေမြန်မာပြန်များမှာ ပိကတ်တော်သမိုင်းအရ- တပယင်းမြို့စီရင်စုမှန်တိုင်းပင်ဆရာတော် ရေးသားသော စကားပြေနှင့် မင်္ဂလာဘုံ ကျော် စံကျောင်းတော်နေ ဒုတိယညောင်ကန်ဆရာတော် ရေးသားသော (ယခုဖတ်ရှု ရမည့်) စကားပြေဟူ၍ နှစ်ကျမ်းမျှ ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။

မြန်မာစကားပြေမပြန်ခင် ကမ္ဘာတွင်နဲ့ ဤဇာတ်တော်များမှာ မြန်မာဘာသာဖြင့် မပြန်ဆိုမီ ရှေးယခင်ကပင် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်သို့ ပျံ့နှံ့နေကြောင်းကို အရိပ်အမြွက် သိရှိရပေသည်။ ၎င်းမှာ သက္ကဋစာပေတွင် ထင်ရှားသော ပဉ္စတန္တရကျမ်းတစ်စောင်ရှိလေရာ ယင်းကျမ်းတွင် ပါရှိသော မူလ အခြေခံများကို ဘုရားရှင်ဟောကြားတော်မူအပ်သော ဇာတ်တော်များနှင့် တူညီစွာ တွေ့ရှိရကြောင်း သက္ကဋကျမ်းကျင်သူတို့၏ အဆိုအရ သိရှိရပေသည်။ ထိုပဉ္စတန္တရ ကျမ်းမှာ ဘာသာအမျိုးမျိုးပြန်ဆိုထားသည့် ကျမ်းတစ်စောင်ဖြစ်၍ ကမ္ဘာအရပ်ရပ် သို့ ပျံ့နှံ့နေသောကြောင့် ဇာတ်တော်များသည် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်သို့ ပျံ့နှံ့နေကြောင်း ထောက်ရှုသိရခြင်းဖြစ်သည်။

ဖြန့်ချိထုတ်ဝေ ကမ္ဘာသို့ သွယ်ဝိုက်ပျံ့နှံ့နေသော ဇာတ်တော်များကို မြန်မာပြည်သူတို့ အလွယ်တကူ ကြည့်ရှုမှတ်သားနိုင် ရန် ပါဠိတော်ဂါထာများကို အနက်ပြန်ဆို နိဿယရေးပြီး အဋ္ဌကထာ ပါဠိဘာ သာများကို မြန်မာစကားပြေ ရေးသားပြန်ဆိုထားသော “ညောင်ကန်ဆရာတော်၏ ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထုများ” အပြည့်အစုံ(ပထမ တွဲမှ ပဉ္စမတွဲအထိ) ငါးတွဲလုံး ကို “ခင်ချိုထွန်းစာပေ၊ အမှတ် ၈၆/၃၇-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့” မှ တန်ဖိုးအရင်းအနှီး များစွာဖြင့် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံ၍ စာချစ်သူ ဓမ္မသုတေသီများအတွက် မေတ္တာ စေတနာ ရှေ့ထား၍ ရိုက်နှိပ်ဖြန့်ချိလိုက်ပေသတည်း။

ပါဠိဆရာကြီးဦးစိုးမြင့်
(သာသနဓဇသရီပဝရဓမ္မာစရိယ)

၁၃၃၆-ခု၊ ၁၉၉၅-ခု

ငါးရာငါးဆယ်ဝတ္ထု

မာတိကာ

ဇာတ်အမည်

အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်

စာမျက်နှာ

(ဒွါဒသကနိပါတ်)

- ၁။ စူဠကုဏ္ဍလဇာတ်။ = အသိတိနိပါတ်၊ မဟာကုဏ္ဍလဇာတ်၌ ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့။ ၁
 - အတိတ်ဝတ္ထု = ၎င်း ၁
 - ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ၎င်း ၁
- ၂။ ဘဒ္ဒသဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ကောသလ၊ မဟာနမ်၊ ဝိဋုဠုဘာ-မင်း၊ ဗန္ဓုလ၊
မလ္လိကာလိစ္ဆာဝိမင်းတို့နှင့် ဆွေတော်မျိုးတော်များ ၁
 - အတိတ်ဝတ္ထု = အင်ကြင်းပင်စောင့်နတ်ဆွေမျိုးတို့အား စောင့်ရှောက်ခြင်း ၁၆
 - ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း အင်းကြင်းပင်စောင့်နတ် ၂၁
- ၃။ သမုဒ္ဒဝါဏီဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ဒေဝဒတ်မြေမျိုခံရ၍ နောက်လိုက်ငါးရာတို့ပါ
အဝီစိငရဲသို့ ရောက် ၂၂
 - အတိတ်ဝတ္ထု = ပစ္စုပ္ပန်ချမ်းသာကိုကပ်ငြိသော လက်သမားမိုက်
ငရဲသတ်နှင့်တကွ ပျက်စီး ၂၄
 - ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ပညာရှိလက်သမား ၃၄
- ၄။ ကာမဇာတ်။ = လယ်ပျက်၍ စိုးရိမ်စိတ်ပျက်သော ပုဏ္ဏား တရားရခြင်း ၃၅
 - အတိတ်ဝတ္ထု = လောဘအလိုသို့လိုက်သောမင်းအား ဘုရားလောင်းဆုံးမ ၃၇
 - ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ပညာရှိလုလင်ငယ် ၄၆
- ၅။ ဇနသန္ဓဇာတ်။ = အစိုရခြင်း မာန်ယစ်ပြီး မင်းစည်းစိမ်ကြောင့် ဘုရားကိုမေ့ ၄၇
 - အတိတ်ဝတ္ထု = တိုင်းသူပြည်သားတို့အား တရားဟောသောမင်း ၄၈
 - ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဇနသန္ဓမင်းကြီး ၅၂
- ၆။ မာဟာကဏ္ဍဇာတ်။ = မြတ်စွာဘုရားသတ္တလောကအတွက် ကျင့်ပုံ အဖုံဖုံ ၅၃
 - အတိတ်ဝတ္ထု = ကဿပမြတ်စွာသာသနာကို သိကြားစောင့်ရှောက်ပုံ ၅၄
 - ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း သိကြားမင်း ၆၁
- ၇။ ကောသိယဇာတ်။
- ၈။ မေဏ္ဍကဇာတ်။
- ၉။ မဟာပဒုမဇာတ်။ = စိဉ္စမာဏဝိကာ(စိဉ္စမာဏ)ဘုရားကို စွပ်စွဲ၍ မြေမျိုခံရ ၆၂
 - အတိတ်ဝတ္ထု = သူတစ်ပါးမကောင်းကြံကိုယ်သာခံရသော မိဖုရားကြီး ၆၅
 - ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း မဟာပဒုမမင်းသား ၇၅

ဇာတ်အမည်	အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်	စာမျက်နှာ
၁၀။ မိတ္တာမိတ္တဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = မိတ်ဆွေနှင့် ရန်သူခွဲခြားနိုင်ရန် ကောသလမင်းလျှောက်ခြင်း	၇၆
	အတိတ်ဝတ္ထု = ရန်သူလက္ခဏာ-၁၆၊ မိတ်ဆွေလက္ခဏာ-၁၆တို့ကို ဘုရားလောင်းဟော	၇၇
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ပညာရှိအမတ်	၈၁

(တေရသကနိပါတ်)

၁။ အဗ္ဗဇာတ်။	= ဆရာဘုရားကိုပစ်ပယ်၊ သံဃာကိုခွဲသော ဒေဝဒတ် မြေမျို	၈၃
အတိတ်ဝတ္ထု =	အစာမဲ့သရက်သီး ရမန္တန်ပေးသည့်ဆရာကို ပစ်ပယ်၍ ပျက်စီးသူ	၈၄
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဒွန်းစဏ္ဍားသား	၉၄
၂။ ဖန္ဒနာတ်။	= မြတ်စွာဘုရား၏ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်း	၉၄
အတိတ်ဝတ္ထု =	ကြို့ပင်စောင့်နတ်နှင့် ဝံတို့ ရန်ငြိုးဖွဲ့၍ ပျက်စီးကြရပုံ	၉၅
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း တောစောင့်နတ်	၁၀၁
၃။ ဇေနဟံသဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = အာယုသင်္ခါရတို့သည် လျင်မြန်စွာဖြစ်ပျက်တတ်၍ မမေ့အပ်ကြောင်း	၁၀၁
အတိတ်ဝတ္ထု =	ဟင်္သာမင်းသည် ၎င်း၏လျင်မြန်ခြင်းထက် အာယုသင်္ခါရလျင်မြန်ပုံဟော	၁၀၃
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဇေနဟင်္သာမင်း	၁၁၂
၄။ စူဠနာရဒဇာတ်။	= အပျိုကြီးဖြားယောင်းခံရ၍ လူထွက်လိုသော ရဟန်းတစ်ပါး	၁၁၃
အတိတ်ဝတ္ထု =	မာတုဂါမကြောင့်သီလပျက်သော ရသေ့ငယ်အား အဖရသေ့ဆုံးမ	၁၁၅
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း အဖရသေ့	၁၂၁
၅။ ဒူတဇာတ်။	= ဥပါယ်တံမျဉ်၌ လိမ္မာတော်မူခြင်းစသော ဘုရားရှင်၏ပညာတော်	၁၂၂
အတိတ်ဝတ္ထု =	ကူညီနိုင်သူတို့သာ မိမိအလိုဆန္ဒကိုပြောသော ဘုရားလောင်း	၁၂၃
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ပုဏ္ဏားလုလင်	၁၂၈
၆။ ကာလိင်္ဂဗောဓိဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = စေတီသုံးမျိုးဟောခြင်းနှင့် အရှင်အာနန္ဒာ ဗောဓိပင်စိုက်ခြင်း	၁၂၉
အတိတ်ဝတ္ထု =	ဘုရားရှင်တို့ မာရ်ငါးပါးအောင်ရာမြေ အထက်စကြာမင်း၏ ဆင်မသွား	၁၃၂
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ကာလိင်္ဂဘာရဒွါဇပုရောဟိတ်	၁၄၃

ဇာတ်အမည်	အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်	စာမျက်နှာ
၇။ အကတ္တိဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ဒါနဟူသည်ကို ရဟန်း၊ ရှင်၊ လူ- မည်သူမဆိုပြုသင့်ကြောင်း	၁၄၃
	အတိတ်ဝတ္ထု = မိမိစားမည့်ကံပြင်းရွက်ပြုတ်ကိုပင် ၃-ရက်ဆက်လျှ၍ အစာမစားဘဲနေသော ရသေ့	၁၄၄
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း အကတ္တိပညာရှိ	၁၅၄
၈။ တက္ကာရိယဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးကို ဆဲသော ကောကာလိက အမာပေါက်သေ၍ ငရဲကျ	၁၅၄
	အတိတ်ဝတ္ထု = နှုတ်မစောင့်သူများ ဆင်းရဲပုံ ဇာတ်ပေါင်းစုံ	၁၅၉
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း တက္ကာရိယပုဏ္ဏားလုလင်	၁၇၃
၉။ ရုရမိဂဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ကျေးဇူးရှိသော ဘုရားရှင်၏ကျေးဇူးကို မသိတတ်သောဒေဝဒတ်	၁၇၃
	အတိတ်ဝတ္ထု = အသက်ကိုကယ်ဖူးသောကျေးဇူးကိုပင်မသိသူ ဥစ္စာပျက်သူဌေးသား	၁၇၄
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဆတ်မင်း	၁၈၅
၁၀။ သရဘမိဂဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ဘုရားရှင်တန်ခိုးပြာဋိဟာပြပုံ၊ အရှင်သာရိပုတ္တရံပြဿဖြေပုံ	၁၈၆
	အတိတ်ဝတ္ထု = ရွှေသမင်ဘယ်ကထွက်၊ မင်းကြီးတာကထွက်စကားပုံအစ	၁၉၄
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း သရဘမိဂ သမင်မင်း	၂၀၅

(ပိဏ္ဏကနိပါတ်)

၁။ ကေဒါရဇာတ်	= မိဘကိုလုပ်ကျွေးသော ရဟန်းအား ဘုရင်ရှင်သာဓုခေါ်ခြင်း	၂၀၇
	အတိတ်ဝတ္ထု = မိဘကိုလုပ်ကျွေးသော ကျေးမင်းအကြောင်း	၂၀၇
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ကျေးမင်း	၂၁၇
၂။ စန္ဒကိန္နရီဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ဘုရားရှင်နေပြည်တော်သို့ ကြွပြီး၊ အဂ္ဂသာဝကအစုံနှင့် ယသောဓရာအဆောင်သို့ ဝင်ခြင်း	၂၁၈
	အတိတ်ဝတ္ထု = ကိန္နရာ-ကိန္နရီမောင်နှံတို့၏ ဇာတ်လမ်းချစ်ကျွမ်းဝင်ပုံ	၂၁၉
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း စန္ဒကိန္နရာ	၂၂၉

(၉)

မာတိကာ

ဇာတ်အမည်	အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်	စာမျက်နှာ
၃။ မဟာဥက္ကဋ္ဌသဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = မယားကိုအမှီပြု၍	
	စည်းစိမ်ချမ်းသာများစွာရသော မိတ္တဗန္ဓက	၂၃၀
	အတိတ်ဝတ္ထု = စွန့်မ၏စကားဖြင့် အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့၍	
	သားငယ်များ ချမ်းသာရာရသောစွန့်	၂၃၂
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ခြင်္သေ့မင်း	၂၄၃
၄။ ဥဒ္ဒါလကဇာတ်	= ပစ္စည်းလေးပါးအတွက် အံ့ဖွယ်သရဲကိုဖြစ်စေသောရဟန်း	၂၄၃
	အတိတ်ဝတ္ထု = အံ့ဖွယ်သရဲဖြစ်စေတတ်သော ဥဒ္ဒါလကရသေ့	၂၄၄
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ပရောဟိတ်ပုဏ္ဏား	၂၅၅
၅။ ဘိသဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ကိလေသာကြောင့်သာသနာမှငြီးငွေ့သော ရဟန်း	၂၅၅
	အတိတ်ဝတ္ထု = ကျိန်စာဆို၍ ကာမဂုဏ်ကိုစွန့်သော ရသေ့များ	၂၅၆
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း နောင်တော်ဆရာရသေ့	၂၇၁
၆။ သုရုစိဇာတ်။	= ကျောင်းအမ ဝိသာခါတောင်းသော ဆုရစ်ပါး ဘုရားခွင့်ပြု	၂၇၂
	အတိတ်ဝတ္ထု = နှစ်ပေါင်းငါးသောင်းကျော်မှ သားဆုရသော မိဖုရားကြီး	၂၇၄
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း သိကြားမင်း	၂၉၀
၇။ ပဉ္စုပေါသထဇာတ်။	= ဥပုသ်စောင့်ခြင်းသည် ရာဂစသည်ကိုနှိပ်ခြင်းငှာဖြစ်	၂၉၀
	အတိတ်ဝတ္ထု = ဥပုသ်စောင့်သော ခို၊မြေ၊မြေခွေး၊ ဝံနှင့် ရသေ့တို့အကြောင်း	၂၉၀
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ရသေ့	၃၀၂
၈။ တစ္ဆကသူကရဇာတ်။	= ရာဂကြောင့် လူထွက်ရန်မျှော်သော် ရဟန်း	၃၀၂
	အတိတ်ဝတ္ထု = အနှစ်ခုနှစ်ရာငြိမ်ဝပ်သော	
	ကိလေသာ မ-သံကြောင့်ကြွ၊ ညွတ်ကွင်းရ	၃၀၃
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဥဒေါင်းမင်း	၃၁၈
၉။ တစ္ဆကသူကရဇာတ်။	= ဓနုဂ္ဂဟတိဿမထေရ်၏ စစ်ထိုးနည်းသုံးမျိုး	၃၁၉
	အတိတ်ဝတ္ထု = တစ္ဆကဝက်၏ ပဒုမဗျူဟာစစ်ထိုးနည်းဖြင့် ကျားကိုနိုင်	၃၂၁
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း တက္ကာရိယပုဏ္ဏားလုလင်	၁၇၃
၁၀။ မဟာဝါဏီဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = လောဘတဏှာအလိုသို့ မလိုက်၍	
	ကုန်သည်တို့ ပညောင်ပင်မှ ဥစ္စာရ	၃၃၂
	အတိတ်ဝတ္ထု = အလိုကြီးသော ကုန်သည်များ နဂါးသတ်၍ သေကြရ	၃၃၃
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း လှည်းကုန်သည်မှူး	၃၄၁

ဇာတ်အမည်	အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်	စာမျက်နှာ
၁၁။ သာဓိနဇာတ်။	= ဥပုသ်သည်တို့အား ဘုရားရှင်တရားဟောတော်မူခြင်း	၃၄၁
အတိတ်ဝတ္ထု	= လူအဖြစ်ဖြင့်နတ်ပြည်မှာ နှစ်ပေါင်းခုနစ်ရာနေခဲ့ရသောမင်း	၃၄၂
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း သာဓိနမင်း	၃၅၂
၁၂။ ဒသဗြာဟ္မဏဇာတ်။	= ပသေနဒီကောသလမင်းအသဒိသဒါနပေးလှူခြင်း	၃၅၃
အတိတ်ဝတ္ထု	= ဝိဓုရပြောသောပုဏ္ဏားတု ၁၀-မျိုးကိုပယ်၍	
ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ(ပုဏ္ဏားစစ်)အား	အလှူပေးသော ကောရဗျမင်း	၃၅၃
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ဝိဓုရသုခမိန်	၃၆၇
၁၃။ ဘိက္ခာပရမ္မရဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = တရားရတနာအားလှူလိုသူကို	
	ဘုရားရှင်ညွှန်ပြပုံနှင့် အဆင့်ဆင့်ရောက်ပုံ	၃၆၉
အတိတ်ဝတ္ထု	= သူကြွယ်ပေးသောဘောဇဉ် မင်းထံမှအဆင့်ဆင့်	
	ပစ္စေကဗုဒ္ဓါထံရောက်ပုံ	၃၆၇
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ရသေ့	၃၇၇

(ဝိသတိနိပါတ်)

၁။ မာတင်္ဂဇာတ်။	= အရက်မူး၍ အရှင်ပိဏ္ဍောလမထေရ်ကိုဆဲသော ဥတေနမင်း	၃၇၉
အတိတ်ဝတ္ထု	= အလောင်းတော်မာတင်္ဂ၊ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာ၊	
	မဏ္ဍဗျလုလင်တို့အကြောင်းနှင့်မာတင်္ဂ၏ဘဝနိဂုံး	၃၈၀
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း မာတင်္ဂရသေ့	၄၀၁
၂။ စိတ္တသမ္ဘုတဇာတ်။	= တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးအလွန်ချစ်ကျွမ်းဝင်ကြသော ရဟန်းနှစ်ပါး	၄၀၂
အတိတ်ဝတ္ထု	= သုံးဘဝ၊ လေးဘဝခြားသော်လည်း မြဲမြံစွာချစ်ကျွမ်းဝင်သူနှစ်ဦး	၄၀၂
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း စိတ္တသုခမိန်၊ အာနန္ဒာလောင်း သမ္ဘုတသုခမိန်	၄၁၉
၃။ သိဝိဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ပသေနဒီကောသလမင်း၏	
	အသဒိသအလှူ၌ ဘုရားရှင်တရားမဟော	၄၂၀
အတိတ်ဝတ္ထု	= အပဝတ္ထုကိုလှူခြင်း၌ အားမရ၍ မျက်စိကိုလှူသောမင်း	၄၂၁
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း အလှူရဲသောသိဝိမင်း	၄၃၉
၄။ သိရိမန္တဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု =	၄၄၀
၅။ ရောဟဏမိဂဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ဘုရားကိုနင်းရန် နာဠာဂိရိဆင်ကိုလွှတ်ရာ	
	အရှင်အာနန္ဒာ ဘုရားအတွက်အသက်စွန့်	၄၄၀
အတိတ်ဝတ္ထု	= နောင်တော်သမင်အတွက် အသက်ပေးသော ညီနှင့်နှမ သမင်များ	၄၄၁
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း နောင်တော်သမင်	၄၅၈

ဇာတ်အမည်	အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်	စာမျက်နှာ
၆။ စူဠဟံသဇာတ်။	= ဘုရားရှင်အတွက် အရှင်အာနန္ဒာအသက်ကိုစွန့်ခြင်း	၄၅၉
အတိတ်ဝတ္ထု	= ဟင်္သာမင်းကျော့ကွင်းမိရာ သုမုခဟင်္သာလည်းအဖမ်းခံခြင်း	၄၅၉
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ဟင်္သာမင်း, အာနန္ဒာ သုမုခဟင်္သာ	၄၇၀
၇။ သတ္တိဂုဗ္ဗဇာတ်။	= ဘုရားကိုသတ်ရန်ဒေဝဒတ်လိုမိချသော	
ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	ကျောက်လွှာဒဏ်ရာ ဇီဝကခွဲကုရ	၄၇၁
အတိတ်ဝတ္ထု	= ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းလျှင် သူကောင်းဖြစ်၊ မကောင်းလျှင်သူဆိုးဖြစ်	၄၇၁
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ပုပ္ဖကကျေးသား	၄၈၃
၈။ ဘလ္လာတိယဇာတ်။	= မလ္လိကာမိဖုရားနှင့် ငြင်းခုံပြီး စကားမပြောသောမင်း	၄၈၃
အတိတ်ဝတ္ထု	= တစ်ညဥှဲဝေးသည်ကို နှစ်ပေါင်းခုနစ်ရာဆွေးကြသော ကိန္နရာမောင်နှံ	၄၈၄
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ဘလ္လာတိယမင်း	၄၉၇
၉။ သောမနဿဇာတ်။	= ဘုရားရှင်အားသတ်ရန်ဒေဝဒတ်အားထုတ်ခြင်း	၄၉၇
အတိတ်ဝတ္ထု	= သူတစ်ပါးမကောင်းကြံ ကိုယ်သာခံရသော ရသေ့စဉ်းလဲ	၄၉၈
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း သောမနဿမင်းသား	၅၁၅
၁၀။ စမွေယျဇာတ်။	= ဥပုသ်စောင့်သုံးခြင်းသည်ကောင်းမွန်ကြောင်းဘုရားဟော	၅၁၅
အတိတ်ဝတ္ထု	= နဂါးမင်းစည်းစိမ်ကိုစွန့်၍လှူပြည်၌ ဥပုသ်စောင့်ခြင်း	၅၁၅
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း နဂါးမင်း	၅၄၃
၁၁။ မဟာပလောဘနဇာတ်။	= မိန်းမတို့သည် စင်ကြယ်သော	
ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	သတ္တဝါတို့ကို ညစ်ညူးစေတတ်၏	၅၄၃
အတိတ်ဝတ္ထု	= ဗြဟ္မာ့ပြည်မှလာသော မင်းသားပင်	
မိန်းမနှင့်တွေ့၍	ယောက်ျားတွေကိုမုန်း၍ခါးဆွဲလိုက်	၅၄၄
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း အနိတ္ထိဂန္ဓမင်းသား	၅၅၁
၁၂။ ပဉ္စပဏ္ဍိတဇာတ်။	(မဟာဥမင်ဇာတ်၌ ထင်ရှားမည်)	၅၅၂
၁၃။ ဟတ္ထိပါလဇာတ်။	= ဘုရားရှင်၏ မြတ်သောတောထွက်တော်မူခြင်းစကား	၅၅၂
အတိတ်ဝတ္ထု	= မင်းနှင့်မိဖုရားစည်းစိမ်တို့ကိုပယ်စွန့်၍ တောထွက်ကြခြင်း	၅၅၂
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ဟတ္ထိပါလရသေ့	၅၇၉
၁၄။ အယောဃရဇာတ်။	= ဘုရားရှင်၏ မြတ်သောတောထွက်တော်မူခြင်းစကား	၅၈၀
အတိတ်ဝတ္ထု	= ၁၆-နှစ်လုံးလုံး သံအိမ်မှထွက်ရသောမင်းသား တောထွက်ခြင်း	၅၈၀
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း အယောဃရမင်းသားပညာရှိ	၅၉၃

ဇာတ်အမည်

အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်

စာမျက်နှာ

(တိသနိပါတ်)

- ၁။ ကိဆန္ဒဇာတ်။ = ဥပုသ်စောင့်သုံးခြင်းသည် ကောင်းမွန်ကြောင်းဘုရားဟော ၅၉၅
 အတိတ်ဝတ္ထု = နေ့၌ခံ၍ ည၌၌စံရသော ပြိတ္တာ၏ မကောင်မှုကံ-ကောင်းမှုကံ ၅၉၆
 ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ရသေ့ ၆၁၀
- ၂။ ကုမ္ဘဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ဝိသာခါ၏ အဖော်မိန်းမငါးရာ
 အရက်သောက်ပွဲလုပ်၍ ဘုရားရှင်တရားဟော ၆၁၀
 အတိတ်ဝတ္ထု = သုရာ(အရက်)စ-တင် ဖြစ်ပေါ်ပုံအကြောင်း ၆၁၂
 ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း သိကြားမင်း ၆၂၆
- ၃။ ဇယဒိသဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = အမိအဖကို လုပ်ကျွေးသော ရဟန်းတစ်ပါး ၆၂၆
 အတိတ်ဝတ္ထု = အဖကိုယ်စား ဘီလူးစားခံရန်သွားသောသား ၆၂၆
 ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း အလီနသတ္တုမင်းသား ၆၅၁
- ၄။ ဆဒ္ဒန္တဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ဘဝတစ်ခုမှ လင်၏အပြစ်အနည်းငယ်ဖြင့်
 ဒုတိယဘဝမှ သတ်စေခဲ့ဖူးသော ရဟန်းမ ၆၅၁
 အတိတ်ဝတ္ထု = မိမိကိုသတ်သူအား အစွယ်ကို ကိုယ်တိုင်ဖြတ်လှူသော ဆင်မင်း ၆၅၂
 ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဆဒ္ဒန္တဆင်မင်း ၆၈၃
- ၅။ သမ္ဘဝဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = မြတ်စွာဘုရား၏ ပညာပါရမီတော် ၆၈၅
 အတိတ်ဝတ္ထု = ဓနုဇ္ဈယကောရဗျမင်း၏ ဓမ္မာယောဂပြဿနာကို
 ဖြေဆိုသော သူငယ် ၆၈၆
 ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဘမ္ဘဝပညာရှိသူငယ် ၇၀၂
- ၆။ မဟာကပိဇာတ်။ = ကျောက်ဖြင့်လိုမ့်၍ ဘုရားရှင်အား သေကြောင်းကြံသူဒေဝဒတ် ၇၀၃
 အတိတ်ဝတ္ထု = အသက်ကယ်တင်ရှင်မျောက်မင်းကို ပြစ်မှား၍ နှုနာစွဲပြီးမြေမျို ၇၀၃
 ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း မျောက်မင်း ၇၁၅
- ၇။ ဒကရက္ခသဇာတ်။ (မဟာဥမင်ဇာတ်တွင် ထင်ရှားမည်။) ၇၁၅
- ၈။ ပဏ္ဍရကဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = မုသားပြောသော ဒေဝဒတ် မြေမျိုခံရခြင်း ၇၁၅
 အတိတ်ဝတ္ထု = သီလမရှိဘဲသီလရှိသကဲ့သို့ မုသားဆိုသူအစေလက မြေမျိုခံရ ၇၁၆
 ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဂဠုန်မင်း ၇၃၈

ဇာတ်အမည်

အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်

စာမျက်နှာ

၉။ သမ္ဗုဒ္ဓဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = မုယောသုံးဆုပ်အလှူကြောင့် မိဖုယားဖြစ်သော
 မလ္လိကာ လင်ကိုနတ်လိုရိုသေ ၇၃၈
 အတိတ်ဝတ္ထု = အင်္ဂါငါးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော သမ္ဗုဒ္ဓ၏သစ္စာကြောင့်
 သောတ္ထိသေန နှုနာပျောက် ၇၃၉
 ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဖခင်ရသေ့ ၇၅၇

၁၀။ ဘဏ္ဍုတိန္ဒြကဇာတ်=ပဿေနဒီကောသလမင်းကြီးအား ဘုရားရှင်ဆုံးမခြင်း ၇၅၈
 အတိတ်ဝတ္ထု = အဂတိလိုက်စား၊ အခွန်အတုပံဖြင့်
 ပြည်သူကိုဖျက်သောမင်းအား ဆုံးမခြင်း ၇၅၈
 ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း တည်ပင်စောင့်နတ် ၇၇၃

ဤတွင်စတုတ္ထတွဲ(ဒွါဒသကမုတိံသ)ဇာတ်ပေါင်း ၅၇-ဇာတ်
 မာတိကာပြီး၏။

* * * * *

ပုံတော်စုံ

ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

ဒွါဒသကနိပါတ်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁-စူဠကုဏာလဇာတ်

“လုဒ္ဓါနံ လဟုစိတ္တာနံ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤစူဠကုဏာလဇာတ်သည် အသီတိနိပါတ် မဟာကုဏာလ ဇာတ်၌ ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့။

ရှေးဦးစွာသော စူဠကုဏာလဇာတ်သည် ပြီး၏။

၂-ဘဒ္ဒသာလဇာတ်

တပယာဏ်ကောင်းက အပေါင်းချမ်းသာ

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ကာ တံ သုဒ္ဓေဟိ ဝတ္ထေဟိ” အစရှိသောဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဘဒ္ဒသာလဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်း တော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ဆွေတော် မျိုးတော်တို့၏ အကျိုးစီးပွား

(၂)

ပုံတော်စုံ ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

အလို့ငှါ ကျင့်တော်မူခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့ သာဝတ္ထိပြည်ဝယ် အနာထပိဏ်သူဌေးအိမ်၌ ငါးရာကုန်သော ရဟန်း တို့အား အမြဲ ဆွမ်းကျွေး၏။ ဝိသာခါ ဒါယိကာမ အိမ်၌၎င်း၊ ကောသလ မင်းကြီး၏ နန်းတော်၌၎င်း ထိုအနာထပိဏ်သူဌေး အတူ ငါးရာကုန်သော ရဟန်းတို့အား အမြဲ ဆွမ်းကျွေးခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ကောသလမင်းကြီး နန်း တော်၌ကား ကောသလ မင်းကြီးသည် အထူးထူးသော မြတ်သောအရသာ ရှိသော ဘောဇဉ်တို့ကို အကယ်၍ကား လှူ၏။ ထိုသို့ လှူငြားသော်လည်း ထိုကောသလမင်းကြီး၏ နန်းတော်၌ ရဟန်းတို့နှင့် အကျွမ်းဝင်သော တစ် တယောက်သောသူသည် မရှိ။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းတို့သည် မင်း၏နန်းတော်၌ ဆွမ်းမစားကုန်၊ ဆွမ်းကိုယူ၍ အနာထပိဏ် သူဌေးအိမ်သို့၎င်း၊ ဝိသာခါ ဒါယိကာမ အိမ်သို့၎င်း၊ တပါးကုန်သော အကျွမ်းဝင်ကုန်သော သူတို့၏အိမ် သို့၎င်း သွား၍ စားကုန်၏။

ကောသလမင်းကြီးသည် တနေ့သ၌ ဆောင်ခဲ့သော ပဏ္ဏာလက်ဆောင်ကို ရဟန်းတို့အား လှူကြကုန်ဟု ဆွမ်းစားစရပ်သို့ ပို့စေ၍ ဆွမ်းစား စရပ်၌ ရဟန်းတို့သည် မရှိပါကုန်ဟု လျှောက်သည်ရှိသော် အဘယ်သို့ သွားကုန် သနည်းဟု မေးတော်မူ၍ မိမိ၏ အကျွမ်းဝင်သော အိမ်တို့၌ နေ၍ စားကုန်၏ ဟု ကြား၍ နံနက်စာ စားပြီးသော် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ သွား၍ အရှင်ဘုရား ဘောဇဉ်မည်သည်ကား အဘယ် ဘောဇဉ်သည်လျှင် အရသာ ရှိသနည်းဟု မေးလျှောက်၏။ မြတ်သော မင်းကြီး အကျွမ်း ဝင်သော ဘောဇဉ်သည် အလွန် အရသာရှိ၏။ အနည်းငယ်သော ပအုံးရေမျှသည် လည်း အကျွမ်းဝင်သော သူတို့သည် လှူအပ်သည်ရှိသော် အလွန် ချိုမြိန် ကောင်းမြတ်သည်ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အရှင်ဘုရား ရဟန်းတို့အား အဘယ်သူနှင့်တကွ အကျွမ်းဝင်ခြင်းသည် ဖြစ်ပါသနည်းဟု မေးလျှောက်၏။ မြတ်သော မင်းကြီး ရဟန်းတို့သည် အဆွေအမျိုးတို့နှင့်၎င်း၊ သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့နှင့်၎င်း တကွ အကျွမ်းဝင်၏ဟု မိန့်တော်မူသည် ရှိသော် ထို့နောင်မှ ကောသလ မင်းကြီးသည် ကြံ၏။ တယောက်သော သာကီဝင်မင်းသမီးကို ဆောင်၍ မိဖုယားကြီးပြုအံ့။ ဤသို့

ပြုသည်ရှိသော် ငါနှင့်တကွ ရဟန်းတို့၏ ဆွေမျိုးသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံ၏။
ကြံပြီး၍ ထိုကောသလမင်းကြီးသည် နေရာမှထ၍ နန်းတော်သို့ သွားပြီးလျှင်
ကပိလဝတ်ပြည်သို့ တမန်စေတော်မူ၏။ ငါ့အား သာကီဝင် မင်းသမီးတယောက်
ကို ပေးကုန်လော့၊ ငါသည် သင်တို့နှင့်တကွ ဆွေမျိုး ဖြစ်လို၏ဟု စေလိုက်၏။

သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့သည် တမန်စကားကို ကြားကုန်လျှင် စည်းဝေး၍
ကြံကြကုန်၏။ ငါတို့သည် ကောသလမင်း၏ အာဏာနဲ့ ရာ အရပ်၌ နေရကုန်၏။
အကယ်၍ သတို့သမီးကို မပေးကုန်အံ့ ကြီးစွာသော ခိုက်ရန်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊
အကယ်၍ ပေးချေအံ့ ငါတို့ အမျိုးအနွယ်သည် ပျက်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့်
အသို့ပြုရအံ့နည်းဟု တိုင်ပင်ကုန်၏။ ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းတို့ကို မဟာနာမ်
မင်းသည် ဆို၏။ မစိုးရိမ်ကြကုန်လင့်၊ ငါ၏သမီးသည် ဝါသဘာဝတ္တိယာမည်
၏။ နာဂမုဏ္ဍာမည်သော ကျွန်မ၏ဝမ်း၌ ဖြစ်၏။ ထိုမင်းသမီးသည် အသက်
တဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိပြီ၊ မြတ်သောအဆင်းကို ဆောင်၏။ တင့်တယ်ခြင်းသို့
ရောက်၏။ အဘ၏အစွမ်းဖြင့် မင်းမျိုးတည်း၊ ထိုဝါသဘာဝတ္တိယာမင်းသမီးကို
စေကုန်အံ့ဟု ဆို၏။

သာကီဝင်မင်းတို့သည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံကုန်၍ တမန်တို့ကို ခေါ်စေပြီး
လျှင် ကောင်းပြီ သတို့သမီးကို ပေးကုန်အံ့၊ ယခုပင် ထိုသတို့သမီးကိုယူ၍
သွားကုန်လော့ဟု ဆိုကုန်၏။ တမန်တို့သည် ကြံကြကုန်၏။ ဤသာကီဝင်
မင်းမျိုးတို့သည်ကား အမျိုးကိုမှီ၍ အလွန် မာန်တက်တတ်ကုန်၏။ ငါတို့အား
ကျွန်မသမီးကို ကျွန်မ မဟုတ်ဟုဆို၍ ကျွန်မငယ်ကိုသော်လည်း ပေးကုန်ရာ၏။
ထိုသာကီဝင်မင်းတို့နှင့်တကွ ထမင်းတပွဲတည်းစားသော မင်းသမီးကိုသာလျှင်
ယူကုန်အံ့ဟု ကြံကြကုန်၏။ ကြံကုန်ပြီး၍ ထိုတမန်တို့သည် ဤသို့ဆိုကုန်၏။
ငါတို့သည် ယူ၍ သွားကုန်သည်ရှိသော် အကြင်မင်းသမီးသည် သင်တို့နှင့်တကွ
ထမင်းတပွဲတည်း စား၏။ ထိုမင်းသမီးကိုသာလျှင် ယူကုန်အံ့ဟု ဆိုကုန်၏။

သာကီဝင် မင်းတို့သည် တမန်တို့အား နေရာအရပ်ကို ပေးစေ၍ အသို့
ပြုရကုန်အံ့နည်းဟု ကြံကြကုန်၏။ မဟာနာမ်မင်းသည် သင်တို့သည် မကြံကြ
ကုန်လင့်၊ ငါသည် ဥပါယ်တမျှင်ကိုပြုအံ့၊ သင်တို့သည် ငါ ထမင်းစားသော

(၄)

ပုံတော်စုံ ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

အခါ၌ ဝါသဘာဝတ္တိယာကို တန်ဆာဆင်၍ ဆောင်ခဲ့ကုန်၊ ငါသည် ထမင်း
 တလုပ်ကို ယူကာမျှ၌ အရှင်မင်းကြီး ဤမည်သောမင်းသည် မှာစာကိုစေ၏။
 ဤသတင်းစကားကို ရှေးဦးစွာ နာတော်မူကုန်လော့ဟုဆို၍ မှာစာကို ပြုကြ
 ကုန်လော့ဟု ဆို၏။ သာကီဝင်မင်းတို့သည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံကုန်၍ ထိုမဟာ
 နာမိမင်းကြီးသည် ထမင်းစားသည်ရှိသော် ဝါသဘာဝတ္တိယာကို တန်ဆာဆင်
 ကုန်၍ ငါ့သမီးတော်ကို ဆောင်ခဲ့ကုန်၊ ငါနှင့်အတူ ထမင်းစားစေလော့ဟု
 ဆို၏။ ထိုအခါ ဝါသဘာဝတ္တိယာကို တန်ဆာဆင်၍ ထိုသို့ တန်ဆာဆင်သော
 ခဏ၌သာလျှင် အတန်ငယ် ကြာမြင့်ခြင်းကိုပြု၍ ဆောင်ခဲ့ကုန်၏။ ထိုဝါသဘာ
 ဝတ္တိယာသည် အဘနှင့်တကွ ထမင်းစားအံ့ဟုဆို၍ ထမင်းတပွဲတည်း၌ လက်ကို
 ချ၏။ မဟာနာမိမင်းကြီးသည်လည်း ထိုသမီးနှင့်တကွ ထမင်းတလုပ်ကိုကိုင်၍
 ခံတွင်း၌ထား၏။ ဒုတိယ ထမင်းတလုပ်အလို့ငှါ လက်ကိုဆန့်သည်ရှိသော် အရှင်
 မင်းကြီး ဤမည်သောမင်းသည် မှာစာကို စေအပ်၏။ ဤသတင်းစကားကို
 နာတော်မူဦးလော့ဟု ဆို၍ မှာစာကို ဆက်ကုန်၏။

မဟာနာမိမင်းသည် ချစ်သမီး သင်ချစ်သမီးသည် စားလော့ဟု ဆို၍
 လက်ျာလက်ကို ထမင်းပွဲ၌သာလျှင် အစဉ်ထားသည်ကိုပြု၍ လက်ဝဲလက်ဖြင့်
 ကိုင်၍ မှာစာကိုကြည့်၏။ မဟာနာမိမင်းကြီးသည် ထိုသတင်းစကားကို စုံစမ်း
 ဆင်ခြင်စဉ်လျှင် မင်းသမီးသည်စား၏။ မဟာနာမိမင်းကြီးသည်မင်းသမီးစားပြီး
 သောအခါ လက်ကိုဆေး၍ ခံတွင်းကိုဆေး၏။ ထိုသို့ တပွဲတည်း ထမင်းစားသည်
 ကိုမြင်လျှင် တမန်တို့သည် မဟာနာမိမင်းကြီး သမီးတော်မှန်ပေ၏ဟု ဆုံးဖြတ်
 ခြင်းကို ပြုကြကုန်၏။ တမန်တို့သည် အထူးကိုသိခြင်းငှါ မတတ်နိုင်။

မဟာနာမိမင်းကြီးသည် များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရတို့ဖြင့်၎င်း၊ များစွာ
 သော အခြံအရံဖြင့်၎င်း သမီးတော်ကို ကောသလမင်းကြီးအား ပို့စေ၏။
 တမန်တို့သည်လည်း ထိုမင်းသမီးကို သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆောင်၍ ဤမင်းသမီး
 သည် အမျိုးနှင့် ပြည့်စုံ၏။ မဟာနာမိမင်းကြီး၏ သမီးတော်တည်းဟု
 တင်လျှောက်၏။ ကောသလမင်းကြီးသည် အလွန်နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ အလုံးစုံ
 သောမြို့တော်ကို တန်ဆာဆင်စေပြီးလျှင် ဝါသဘာဝတ္တိယာမင်းသမီးကို ရတနာ

အစဉ်ထား၍ မိဖုယားကြီးအရာ၌ အဘိသိက် သွန်းစေ၏။ ထိုမိဖုယားကို ကောသလမင်းကြီးသည် အလွန် ချစ်နှစ်သက်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဝါသဘ ခတ္တိယာမင်းသမီးအား မကြာမြင့်မီလျှင် ကိုယ်ဝန်သည် တည်၏။ ကောသလ မင်းကြီးသည် ကိုယ်ဝန် အစောင့်အရှောက်ကို ပေးတော်မူ၏။ ထိုမင်းသမီး သည် ဆယ်လလွန်သဖြင့် ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော သားတော် ကို ဖွား၏။ ထိုအခါ သားတော်ကို အမည်မှည့်အံ့သော နေ၌ ကောသလ မင်းကြီးသည် ဘိုးတော် မဟာနာမ် မင်းကြီးအထံသို့ စေလိုက်၏။ သာကီဝင် မင်းသမီးဖြစ်သော ဝါသဘခတ္တိယာ မင်းသမီးသည် သားကို ဖွားမြင်၏။ မြေးတော်အား အမည်ကို အသို့ မှည့်ရအံ့နည်းဟု စေလိုက်၏။ ထိုသတင်းစကား ကို ယူ၍သွားသော အမတ်သည် အတန်ငယ် နားပင်း၏။ ထိုအမတ်သည် ဘိုးတော် မဟာနာမ်မင်းကြီးအား ကြားလျှောက်၏။

ဘိုးတော် မဟာနာမ်မင်းကြီးသည် ထိုစကားကိုကြား၍ ဝါသဘခတ္တိယာ သည် သားကို မဖွားဘဲလျက်လည်း အလုံးစုံသောသူတို့ကို လွှမ်းမိုး၏။ ယခုမူ ကား အလွန်လျှင် မင်းအား အကျွမ်းဝင်သည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဆို၏။ ထိုနားပင်း သော အမတ်သည် ဝလ္လဘ-ဟူသော စကားကို မကောင်းသဖြင့်ကြား၍ ဝိဋုဥ။ ဘ-ဟူ၍ မှတ်မိသဖြင့် မင်းသို့ကပ်၍ အရှင်မင်းကြီး မင်းသားအမည်ကို ဝိဋုဥ။ ဘ-ဟူ၍ မှည့်ကုန်သတတ်ဟု လျှောက်၏။ ကောသလ မင်းကြီးသည် ရှေး၌ မင်းပေးသော အမည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံ၍ ဝိဋုဥ။ ဘ-ဟူသောအမည်ကို မှည့်တော် မူ၏။ ထိုအခါမှစ၍ မင်းသားသည် မင်းသားတို့၏ အဆောင်အရွက်ဖြင့် ကြီးသည်ဖြစ်၍ ခုနစ်နှစ်အရွယ် ရှိသောအခါ၌ တပါးကုန်သော မင်းသားတို့အား အဘိုး အဘွားအိမ်မှ ဆင်ရုပ်ငယ်၊ မြင်းရုပ်ငယ် အစရှိသည်တို့ကို ဆောင်ခဲ့ကုန် သည်တို့ကို မြင်၍ မယ်တော်ကို မေး၏။

မိခင်-တပါးသော မင်းသားတို့အားကား အဘိုး-အဘွားအိမ်မှ လက် ဆောင်ပဏ္ဏာကို ဆောင်ခဲ့ကုန်၏။ အကျွန်ုပ်အား တစုံတယောက်သောသူသည် တစုံတခုကိုမျှ မပို့စေ။ အသို့နည်း-မိခင်သည် မယ်တော် ခမည်းတော် မရှိသလော ဟု မေး၏။ ထိုအခါ သားတော်ကို မယ်တော်သည် ချစ် ဘား သာကီဝင်မင်း တို့သည် သင်ချစ်သားတို့၏ ဘိုးတော်တို့ဘည်း။ ထိုသာကီဝင်မင်းတို့သည်

ဝေးသောအရပ်၌ နေကုန်၏။ ထိုသို့ ဝေးသောကြောင့် ဘိုးတော်တို့သည် တစ်
တခုကိုမျှ မစေကုန်ဟုဆို၍ သားတော်ကို လှည့်စား၏။

တဖန် တဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိသောအခါ မိခင် ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးတော်မဟာ
နာမ်မင်းကြီး၏ အမျိုးကို ဖူးမြင်လို၏ဟု ဆို၏။ ချစ်သား ထိုအရပ်သို့သွား၍
အသို့ ပြုအံ့နည်းဟု တားမြစ်သော်လည်း အဖန်တလဲလဲ တောင်းပန်၏။ ထိုအခါ
မင်းသား၏ မယ်တော်သည် ထိုသို့တပြီးကား သွားလေလော့ဟု ဝန်ခံ၏။
သားတော် ဝိဇုဒ္ဓါဘမင်းသားသည် ခမည်းတော် ကောသလမင်းကြီးအား
ကြားလျှောက်၍ များစွာသော အခြံအရံဖြင့် ထွက်၏။ ဝါသဘခတ္တိယာသည်
ရှေးဦးစွာ မှာစာကို ခွဲနှင့်စေ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ဤအရပ်၌ ချမ်းသာစွာ နေရ
ပါ၏။ အရှင်တို့သည် တစ်တခုသော အထူးကို မပြုပါကုန်လင့်ဟု စေလိုက်၏။

သာကီဝင်မင်းတို့သည် ဝိဇုဒ္ဓါဘ လာသည်ကို သိကုန်၍ ရှိခိုးခြင်းငှါ မတတ်
နိုင်ကုန်။ ထိုဝိဇုဒ္ဓါဘအောက် ငယ်ကုန် ငယ်ကုန်သော မင်းသားတို့ကို ဇနပုဒ်သို့
စေလိုက်ကုန်၏။ ဝိဇုဒ္ဓါဘ မင်းသားသည် ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ရောက်သည်
ရှိသော် သာကီဝင်မင်းသားတို့သည် စည်းဝေးရာအရပ်၌ ထိုင်ကုန်၏။ ဝိဇုဒ္ဓါဘ
မင်းသားသည် စည်းဝေးရာအရပ်သို့သွား၍ တည်၏။ ထိုအခါ ဝိဇုဒ္ဓါဘမင်းသား
ကို ချစ်သား ဤသူသည် သင်မင်းသား၏ ဘိုးတော်တည်း၊ ဤသူသည် သင်
မင်းသား၏ ဦးရီးတော်တည်း၊ ဤသို့ အစရှိသည်ကို ပြောဆိုကြကုန်၏။ ဝိဇုဒ္ဓါဘ
မင်းသားသည် အလုံးစုံသော သာကီဝင် မင်းတို့ကို ရှိခိုးလျက် လှည့်လည်၏။
ထိုဝိဇုဒ္ဓါဘမင်းသားသည် အဆုံးတိုင်အောင် နှစ်သက်လျက် ရှိခိုး၍ မိမိကို ရှိခိုး
သော တယောက်သော သူမျှကိုလည်း မမြင်၍ အဘယ့်ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို ရှိခိုး
သောသူတို့သည် မရှိကုန်သနည်းဟု မေး၏။ သာကီဝင်မင်းတို့သည် ချစ်သား-
သင်ချစ်သား၏ ညီတော် ဖြစ်ကုန်သော မင်းသားတို့သည် ဇနပုဒ်သို့ သွားကြ
ကုန်၏ဟု ဆို၍ ထိုဝိဇုဒ္ဓါဘ မင်းသားအား ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုကုန်၏။

ဝိဇုဒ္ဓါဘ မင်းသားသည် နှစ်ရက်-သုံးရက်နေပြီးလျှင် များစွာသော အခြံ
အရံဖြင့် ထွက်ခဲ့၏။ ထိုသို့ ဝိဇုဒ္ဓါဘမင်းသား ထွက်ပြီးသောအခါ တယောက်
သော ကျွန်မသည် စည်းဝေးရာအရပ်၌ ဝိဇုဒ္ဓါဘ မင်းသားနေသော ပျဉ်ကို

ဤပျဉ်သည် ဝါသဘခတ္တိယာ ကျွန်မသားနေသော ပျဉ်တည်းဟု ဆဲရေးလျက် နှိရည်ဖြင့် ဆေး၏။ မင်းချင်း ယောက်ျားတယောက်သည် မိမိလက်နက် မေ့ရစ်သဖြင့် ပြန်လည်၍ ထိုလက်နက်ကို ယူသည်ရှိသော် ဝိဋုဥပုဘ မင်းသားအား ဆဲရေးသော အသံကို ကြား၍ ထိုအကြောင်းကို မေး၍ ဝါသဘခတ္တိယာသည် ကျွန်မဝမ်း၌ဖြစ်သော မဟာနာမ်သင်္ကဏ်မင်းကြီး၏ သမီးတော်တည်းဟုသိလျှင် သွား၍ ဗိုလ်စုကိုပြော၏။ ဝါသဘခတ္တိယာသည် ကျွန်မသမီးဖြစ်သတတ်ဟု ကြီးစွာသော အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်သည် ဖြစ်၏။ ဝိဋုဥပုဘမင်းသားသည် ထိုစကားကို ကြား၍ ဤသင်္ကဏ်မင်းတို့သည် ငါ၏နေရာပျဉ်ကို နှိရည်ဖြင့် ဆေးလင့်ကုန်စေဦး၊ ငါသည်ကား မင်းဖြစ်သောအခါ ထိုသင်္ကဏ်မင်းတို့၏ လည်ချောင်းသွေးကို ယူ၍ ငါ၏နေရာပျဉ်ကို ဆေးအံ့ဟု စိတ်ကိုဖြစ်စေ၏။

ထို ဝိဋုဥပုဘမင်းသားသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် မှူးတော် မတ်တော်တို့သည် အလုံးစုံသော ထိုအကြောင်းကို ကောသလမင်းကြီးအား တင်လျှောက်ကုန်၏။ ကောသလမင်းကြီးသည် အလုံးစုံသော သင်္ကဏ်မင်းတို့သည် ငါ့အား ကျွန်မသမီးကို ပေးကုန်၏ဟု သင်္ကဏ်မင်းတို့အား အမျက်ထွက်၍ ဝါသဘခတ္တိယာအား၎င်း၊ သားတော် ဝိဋုဥပုဘအား၎င်း ပေးတော်မူသော အဆောင်အရွက်ကို နုတ်၍ ကျွန်ယောက်ျား ကျွန်မိန်းမတို့သည် ရအပ်သော အဆောင်အရွက်မျှကိုသာလျှင် ပေးတော်မူ၏။ ထိုနောက်မှ နှစ်ရက် သုံးရက်လွန်သဖြင့် သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ကောသလမင်းကြီး နန်းတော်သို့ ကြွတော်မူ၍ နေတော်မူ၏။ ကောသလမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားတို့၏ ဆွေတော် မျိုးတော်တို့သည် ကျွန်မသမီးကို အကျွန်ုပ်အား ပေးသတတ်၊ ထိုကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် သားနှင့်တကွ ဝါသဘခတ္တိယာ၏ အဆောင်အရွက် စည်းစိမ်အခြံအရံကို ဖြတ်၍ ကျွန်ယောက်ျား ကျွန်မိန်းမတို့သည် ရအပ်သော စည်းစိမ်အခြံအရံမျှကို ပေး၏ဟု လျှောက်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် မြတ်သောမင်းကြီး သင်္ကဏ်မင်းတို့သည် မသင့်သည်ကို ပြုဘိ၏။ ပေးသောသူတို့မည်သည်ကား တူသော အမျိုးရှိသောသူကို ပေးအပ်၏။ မြတ်သောမင်းကြီး ထိုသို့ ကျွန်မသမီးပင် ဖြစ်သော်လည်း ဤ ဝါသဘခတ္တိယာသည် ရေမြေကို အစိုးရသော မင်းမြတ်၏ နန်းတော်၌

(၈) ပုံတော်စုံ ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

အဘိသိက် သွန်းခြင်းသို့ရောက်၏။ သားတော် ဝိသုဒ္ဓါဘသည်လည်း ရေမြေကို အစိုးရသောမင်းကိုစွဲ၍ ဖြစ်၏။ အမိမျိုးမည်သည် အဘယ်ပြုအံ့နည်း၊ အဘမျိုး သာလျှင် ပမာဏတည်း၊ ထိုသို့ အဘမျိုးသာလျှင် ပမာဏဖြစ်သောကြောင့် ရှေးပညာရှိတို့သည် ဆင်းရဲလှစွာသော ထင်းခွေမိန်းမအား မိဖုယားကြီးအရာ ကို ပေးဘူးကုန်ပြီ၊ ထိုထင်းခွေမိန်းမ၏ ဝမ်း၌ဖြစ်သော သတို့သားသည် တဆယ့် နှစ်ယူဇနာရှိသော ဗာရာဏသီပြည်ကြီး၌ မင်းအဖြစ်ကိုပေး၍ ကဋ္ဌဝါဟနမည် သော မင်းဖြစ်ဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ ကဋ္ဌဝါဟနဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

ကောသလမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား တရားစကားကို နာရ၍ အဘ အမျိုးသာလျှင် ပမာဏဖြစ်သတတ်ဟု ကြားရလျှင် နှစ်သက်၍ သားနှစ် ယောက်တို့အား ပကတိ ပေးမြဲသော အဆောင်အရွက် စည်းစိမ်ချွဲအရံကို သာလျှင် ပေးစေတော်မူ၏။ ကောသလ မင်းကြီး၏ကား ဗန္ဓုလအမည်ရှိသော စစ်သူကြီးသည် မလ္လိကာမည်သော မိမိမယားကို သင်သည် မြှဲ၏။ သင့်မိဘ အိမ်သို့သာလျှင် သွားလေလော့ဟု ဆို၍ ကုသိနာရုံပြည်သို့ စေ၏။ ထိုမလ္လိကာ သည်လည်း သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်၍သာလျှင် သွားအံ့ဟုကြံ၍ ဇေတ ဝန်ကျောင်းတော်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တင့်အပ်သောအရပ်၌ နေသည်ရှိသော် မလ္လိကာ အဘယ်မည်သော အရပ်သို့ သွားအံ့နည်းဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော် အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏လင်သည် မိဘအိမ်သို့ ပို့စေ ၏ဟု နားတော်လျှောက်သည် ရှိသော် အဘယ်ကြောင့် ပို့စေသနည်းဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြှဲ၏။ သားမရှိပေ၊ ထိုကြောင့် ပို့စေ၏ဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် အကယ်၍မြှဲသော ကြောင့် သားမရှိသောကြောင့် မိဘအိမ်သို့ ပို့စေသည်ဖြစ်အံ့ ဤသို့ ဖြစ်သည် ရှိသော် သွားအံ့သောကိစ္စ မရှိ၊ သင်ပြန်လေလော့ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် မလ္လိကာသည် နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အိမ်သို့ ဆွဲလျှင် ပြန်လေ၏။

အဘယ်ကြောင့် ပြန်လာသနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် ပြန်စေတော်မူ၏ဟု ဆို၏။ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားသည် သားရအံ့

သော အကြောင်းကို မြင်တော်မူသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဆို၏။ မလ္လိကာသည် မကြာမီ ကိုယ်ဝန်ကိုရလျှင် ဖြစ်သောချင်ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ ငါ့အား ချင်ခြင်း သည် ဖြစ်၏ဟု လင်အားကြား၏။ ချင်ခြင်းသည် အဘယ်နည်းဟု မေးသည် ရှိသော် ဝေသာလီမြို့၌ လိစ္ဆဝီမင်းတို့၏ အဘိသိက်သွန်းရာဖြစ်သော မင်္ဂလာ ရေကန်တော်သို့ ဆင်း၍ ရေချိုးသဖြင့် ရေကို သောက်လိုသည် ဖြစ်၏ဟု ဆို၏။ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးသည် ကောင်းပြီဟု ဆို၍ ဗိုလ်တထောင်တင်နိုင်သော လေးကို ယူ၍ မလ္လိကာကို ရထား၌ စီးစေပြီးလျှင် သာဝတ္ထိပြည်မှ ထွက်၍ ရထားကို နှင်လျက် ဝေသာလီပြည်သို့ ဝင်၏။

ထိုအခါ ကောသလမင်းနှင့်၎င်း၊ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးနှင့်၎င်း တဆရာတည်း အတတ်သင်ဘက်ဖြစ်သော မဟာလိမည်သော လိစ္ဆဝီမင်းသည် မျက်စိ မမြင် သည်ဖြစ်၍ လိစ္ဆဝီမင်းတို့အား အကျိုးအကြောင်းကို ဆုံးမလျက် မြို့တံခါးအနီး ၌နေ၏။ ထိုမဟာလိမည် ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးရထား၏ တံခါး၌ ထိခိုက်သံကို ကြား၍ ဤရထားသံသည် ဗန္ဓုလမလ္လာမင်း၏ ရထားသံတည်း၊ ယနေ့ လိစ္ဆဝီ မင်းတို့အား ဘေးသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဆို၏။ မင်္ဂလာ ရေကန်၏ အတွင်းအပ၌ အစောင့်အရှောက်ထား၍ ရေကန်ပေါ်၌ သံကွန်ယက်ကို ကြက်၏။ ငှက်တို့၏ သော်လည်း အခွင့်သည် မရှိ။ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးသည် ရထားမှ ဆင်းသက်၍ အစောင့်အရှောက်လူတို့ကို သန်လျက်ဖြင့် ပုတ်ခတ်လျက် ပြေးစေပြီးလျှင် သံကွန်ယက်ကို ဖြတ်၍ ရေကန်တွင်းသို့ မယားမလ္လိကာကို ဆင်းသက်စေ၍ ရေကို ချိုးစေ သောက်စေပြီးလျှင် မိမိလည်း ရေချိုးပြီးလျှင် မလ္လိကာကို ရထားသို့တင်၍ ဝေသာလီပြည်မှ ထွက်ခဲ့၍ လာသောခရီးဖြင့်သာလျှင် သွား၏။ အစောင့်အရှောက်တို့သည် သွား၍ လိစ္ဆဝီမင်းတို့အား ကြားလျှောက်ကုန်၏။ လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် အမျက်ထွက်ကုန်၍ ရထားငါးရာတို့ကို တက်စီးကုန်၍ ဗန္ဓုလမလ္လာမင်းကို ငမ်းကုန်အံ့ဟု ထွက်ကုန်၏။ ထိုအကြောင်းကို မဟာလိမည် ကြားကုန်၏။ မဟာလိမည် မလိုက်ကြကုန်လင့်၊ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ထိုဗန္ဓုလမလ္လာမင်းသည် အလုံးစုံသော လိစ္ဆဝီမင်းတို့ကို သတ်လတ္တံ့ဟု ဆို၏။

ထိုလိစ္ဆဝီမင်းတို့သည်လည်း ငါတို့သည် လိုက်အံ့သည်သာတည်းဟု ဆိုကုန် ၏။ ထိုသို့တပြီးကား ရထားလှည်းဘီး ပုံတောင်းတိုင်အောင် မြေသို့ဝင်သော

အရာတို့ကို မြင်သည်ရှိသော် ပြန်ခဲ့ကြကုန်၊ ထိုအရပ်မှ မပြန်ခဲ့ကုန်သည်ရှိသော် ရှေ့မှ မိုသ်းကြိုးသံကဲ့သို့ အသံကို ကြားကုန်လတ္တံ့၊ ထိုအရပ်မှ ပြန်ခဲ့ကြကုန်၊ ထိုအရပ်မှ မပြန်ခဲ့ကုန်သည်ရှိသော် သင်တို့၏ ရထားဦးတို့၌ အပေါက်ကို မြင်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုအရပ်မှ ပြန်ခဲ့ကြကုန်၊ ရှေ့သို့ မလိုက်ကြကုန်လင့်ဟု ဆို၏။ ထိုလိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် မဟာလိ၏ စကားဖြင့် မပြန်မူ၍ လိုက်ကုန်၏။

မလ္လိကာသည် မြင်၍ အရှင် ရထားတို့သည် ထင်ကုန်၏ဟု ဆို၏၊ ဗန္ဓုလသည် ထိုသို့တပြားကား ရထားအပေါင်းတို့ကို တစီးတည်းကဲ့သို့ ထင်သောအခါ ငါ့အား ကြားလော့ဟု ဆို၏။ မလ္လိကာသည် အကြင်အခါ အလုံးစုံသောရထား ငါးရာတို့သည် တစီးတည်းကဲ့သို့ ဖြစ်၍ ထင်ကုန်၏။ ထိုအခါ မလ္လိကာသည် အရှင် ရထားဦး တစီးတည်းကဲ့သို့ ထင်ပြီဟု ဆို၏။ ဗန္ဓုလသည် ထိုသို့တပြားကား ဤရထားကြီးတို့ကို ကိုင်လော့ဟု ဆို၏။ မလ္လိကာအား ရထားကြီးကို ပေး၍ ထိုဗန္ဓုလသည် ရထား၌ ရပ်လျက် လေးကိုတင်၏။ ရထားလှည်းဘီးသည် ပုံတောင်းတိုင်အောင် မြေသို့ဝင်၏။ လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် ထိုအရပ်ကို မြင်ကုန်၍ လည်း မပြန်ကုန်၊ ဗန္ဓုလသည် အတန်ငယ် သွား၍ လေးညှိကိုဖြန့်၏။ ထိုလေးညှိ ဖြန့်သောအသံသည် မိုသ်းကြိုးသံကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ထိုလိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် ထိုအရပ်မှ လည်း မပြန်ကုန်၊ လိုက်ကုန်သည် ဖြစ်၍ သွားကုန်သည်သာတည်း။ ဗန္ဓုလသည် ရထား၌ တည်လျက်သာလျှင် မြှားတစင်းကို ပစ်၏။ ထိုမြှားသည် ရထားငါးရာ တို့၏ ရထားဦးကို ဖောက်၍ လိစ္ဆဝီမင်းငါးရာတို့၏ ပျဉ်ဝတ် ချပ်တန်ဆာဖွဲ့ရာ အရပ်၌ ဖောက်ထွင်း၍ မြေသို့ဝင်၏။ ထိုလိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် မိမိအား မြှားဖောက်ထွင်းသော အဖြစ်ကို မသိကုန်၍ ဟယ်-လူပျက် ရပ်လော့ဟု ဆိုကုန်လျက် လိုက်ကုန်၏။

ဗန္ဓုလသည် မိမိရထားကို ရပ်စေလျက် သင်တို့သည် သေကုန်ပြီ၊ သူသေ တို့နှင့်တကွ ငါ့အား စစ်ထိုးခြင်း မည်သည် မရှိဟု ဆို၏။ လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် သေသောသူတို့သည် ငါတို့နှင့်တူသည် မဖြစ်ကုန်ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုသို့ တပြားကား နောက်ဆုံးလူ၏ ချပ်ဝတ်တန်ဆာကို ဖြေကြကုန်လော့ဟု ဆို၏။ ထိုလိစ္ဆဝီ မင်းတို့သည် ဖြေကုန်၏။ ထိုသူသည် ဖြေ၍လွတ်ကာမျှ၌ သေ၍လည်း၏။ ထိုအခါ အလုံးစုံသော လိစ္ဆဝီမင်းတို့ကို သင်တို့သည်လည်း ဤအတူ

သေကုန်သည်သာတည်း။ မိမိအိမ်တို့သို့ သွားပြီးလျှင် စီရင် မှာထားဘွယ်ကို မှာထား၍ သားမယားတို့ကို ဆုံးမပြီးမှ ပျဉ်ဝတ် ချပ်တန်ဆာကို ဖြေကြလေ ကုန်ဟု ဆိုလိုက်၏။ ထိုလိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် ဗန္ဓုလဆိုတိုင်း ပြု၍ အလုံးစုံသော လိစ္ဆဝီမင်းငါးရာတို့သည် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ဗန္ဓုလသည် မလ္လိကာကို သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆောင်၏။

ထိုမလ္လိကာသည် တဆယ့်ခြောက်ကြိမ်တိုင်အောင် နှစ်ယောက်စီနှစ်ယောက် စီ အစုံဖြစ်သော သားတို့ကို ဖွား၏။ ထိုအလုံးစုံသော သုံးကျိပ် နှစ်ယောက် ကုန်သော သားတို့သည်လည်း အလွန် ရဲရင့်ကုန်၏။ အစွမ်းခွန်အားနှင့် ပြည့်စုံ ကုန်၏။ အလုံးစုံသော သားတို့သည် အတတ်၏ အပြီးသို့ ရောက်ကုန်၏။ တယောက် တယောက်သော သားအားလည်း ယောက်ျားကောင်း တထောင်စီ အခြံအရံ ရှိသည်ဖြစ်၏။ အဘ ဗန္ဓုလနှင့်တကွ မင်းအိမ်သို့ သွားကုန်သည်ရှိသော် ထိုအခြံအရံတို့ဖြင့်သာလျှင် မင်းယင်ပြင်သည် ပြည့်၏။ ထိုအခါ တနေ့သ၌ တရားဆုံးဖြတ်ရာ အရပ်ဝယ် စဉ်းလဲသော အစီအရင်ကြောင့် တရားရှုံးကုန် သော သူတို့သည် ဗန္ဓုလ လာလတ်သည်ကို မြင်၍ သည်းစွာသော ငိုကြွေးခြင်း ကို ငိုကြွေးကုန်လျက် တရားစီရင်သော အမတ်တို့၏ စဉ်းလဲစဉ်းစား တရားစီရင် ကြောင်းကို ထိုဗန္ဓုလ စစ်သူကြီးအား ကြားလျှောက်ကုန်၏။ ထိုဗန္ဓုလ စစ်သူ ကြီးသည်လည်း တရားစီရင်ရာသို့ သွားပြီးလျှင် ထိုတရားကို သုတ်သင်စီရင်၍ ဥစ္စာရှင်ဖြစ်သော သူကိုသာလျှင် ဥစ္စာရှင်ပြု၍ ဥစ္စာရှင် မဟုတ်သော သူကို ဥစ္စာရှင် မဟုတ်သည်ကို ပြု၏။ လူများအပေါင်းသည် သည်းစွာသော အသံဖြင့် ကောင်းချီးပေးခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။

ကောသလမင်းကြီးသည် ဤအသံကား အဘယ်အသံနည်းဟု မေး၍ ထို အကြောင်းကို ကြားကော်မူရလျှင် အလွန် နှစ်သက်တော်မူသည်ဖြစ်၍ အလုံးစုံ သော တရားသူကြီး ဖြစ်ကုန်သော အမတ်တို့ကို အရာမှချွေ၍ ဗန္ဓုလ စစ်သူကြီး အားသာလျှင် တရားသူကြီးအရာကို အပ်နှင်းတော်မူ၏။ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးသည် ထိုနေ့မှစ၍ ကောင်းစွာ စီရင်ဆုံးဖြတ်၏။ ဘို့နောင်မှ တရားသူကြီးပေးခြင်း တို့သည် တံစိုးလက်ဆောင်ကို မရကုန်ရကား နည်းသော လာဘ်ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးသည် မင်းအဖြစ်ကို တောင့်တ၏ဟု မင်းအိမ်၌ ဖျက်ကုန်

၏။ ကောသလမင်းကြီးသည် ထိုဖျက်သော စကားကို ယူ၍ ခိတ်ကို နှိပ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ ဤသူ့ကို ဤအရပ်၌ သတ်သည်ရှိသော် ကဲ့ရဲ့ခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံပြန်၏။ မင်းစေ ခိုးသူတို့ဖြင့် ပစ္စန္ဓရစ်ကို တိုက်ခိုက်စေ၍ ထိုခိုးသူတို့ကိုပြေးစေ ပြီးလျှင် ပြန်သောအခါ ခရီးအကြား၌ သားတို့နှင့်တကွ သတ်ခြင်းငှါ သင့်၏ ဟု ကြံပြီးလျှင် ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးကို ခေါ်စေ၍ ပစ္စန္ဓရစ်သည် ပုန်ကန်သတတ်၊ သင်ကား သားတို့နှင့်တကွ သွား၍ ခိုးသူတို့ကို ဖမ်းချေလော့ဟု စေတော်မူ၍ ထိုအရပ်၌သာလျှင် သုံးကျိပ် နှစ်ယောက်သော သားတို့နှင့်တကွ ဗန္ဓုလစစ်သူ ကြီး၏ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်၍ ဆောင်ကုန်လော့ဟု ဆို၍ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီး သား အဘတို့နှင့်တကွ တပါးလည်း ဖြစ်ကုန်သော စွမ်းနိုင်ကုန်သော သူရဲတို့ကို စေတော်မူ၏။

ထိုဗန္ဓုလစစ်သူကြီးသည် ပစ္စန္ဓရစ်သို့သွား၍ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီး လာ၏ဟု ကြားလျှင် မင်းစေ ခိုးသူတို့လည်း ပြေးကုန်၏။ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးသည် ထိုအရပ် ကို နေစေ၍ ဇနပုဒ်ကို တည်ထားခဲ့ပြီးလျှင် ပြန်ခဲ့၏။ ထိုသို့ ပြန်သောအခါ မြို့မှ မနီးမဝေးသော အရပ်၌ သူရဲကောင်းတို့သည် သားနှင့်တကွ ဗန္ဓုလစစ်သူ ကြီး၏ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ကုန်၏။ ထိုနေ့၌ မလ္လိကာသည် ရဟန်းငါးရာတို့နှင့် တကွ အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးတို့ကို ပင့်ဘိတ်အပ်ကုန်၏။ ထိုအခါ မလ္လိကာအား နံနက်အခါ၌ သားတို့နှင့်တကွ သင့်လင်ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ကုန်ပြီဟူသော မှာစာကို ဆောင်ခဲ့၍ ပေးကုန်၏။ မလ္လိကာသည် ထိုအကြောင်းကို သိ၍ တစုံတယောက် သောသူအား တစုံတခုသော စကားကိုမျှ မဆိုမူ၍ မှာစာကို ခါးပိုက်၌ထား၍ ရဟန်းသံဃာတို့ကိုသာလျှင် ဆွမ်းကျွေး၏။ ထိုအခါ မလ္လိကာ၏ အလုပ်အကျွေး မိန်းမသည် ရဟန်းတို့အား ဆွမ်းကိုလှူပြီး၍ ထောပတ်အိုးတို့ကို ဆောင်ခဲ့သည် ရှိသော် မထေရ်တို့၏ရှေ့မှ ထောပတ်အိုးတို့သည် ကဲ့ကုန်၏။ တရားစစ်သူကြီး ဖြစ်တော်မူသော အရှင် သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် ဒါယိကာမ ကဲ့ပြုတတ်သော သဘောသည် ကဲ့ပြုတတ်၏။ မစိုးရိမ်အပ်ကုန်ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုမလ္လိကာသည် ခါးပိုက်မှ မှာစာကိုထုတ်၍ သုံးကျိပ်နှစ်ယောက်သော သားတို့နှင့်တကွ အဘ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ကုန်၏ဟု အကျွန်ုပ်အား မှာစာကို ဆောင်ခဲ့ကုန်၏။ အကျွန်ုပ် သည် ဤစကားကို ကြားလျက်လည်း မစိုးရိမ်ပါ။ အရှင်ဘုရား ထောပတ်အိုး

ကဲ့ခြင်းကြောင့် အသို့ စိုးရိမ်အံ့နည်းဟု လျှောက်၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် အကြောင်းကိုမူကား သိအပ်၏။ ဤသို့ အာရုံသည်တို့ကို မိန့်တော်မူ၍ တရား ဟောပြီးလျှင် နေရာမှထ၍ ကျောင်းတော်သို့ ကြွတော်မူ၏။

ထိုမလ္လိကာသည်လည်း သုံးကျိပ်နှစ်ယောက်ကုန်သော ချွေးမတို့ကိုခေါ်၍ သင်တို့၏လင်တို့သည် မိမိတို့၏ ရှေးကံအကျိုးကို ရကုန်၏။ သင်တို့သည် မစိုးရိမ် ကြကုန်လင့်၊ မင်း၏အပေါ်၌ နှလုံးပြစ်မှားခြင်းကို မပြုကြကုန်လင့်ဟု ဆုံးမ၏။ ကောသလမင်းကြီး၏ အချင်းယောက်ျားတို့သည်လည်း ထိုစကားကိုကြား၍ မလ္လိကာတို့၏ ဒေါသမရှိသောအဖြစ်ကို ကောသလမင်းကြီးအား တင်လျှောက် ကုန်၏။ ကောသလမင်းကြီးသည် ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ မလ္လိကာ ၏အိမ်သို့ သွားတော်မူပြီးလျှင် မလ္လိကာကို၎င်း၊ ချွေးမတို့ကို၎င်း သည်းခံစေ၍ မလ္လိကာအား ဆုပေးတော်မူ၏။ ထိုမလ္လိကာသည် အကျွန်ုပ်သည် ထိုဆုကို ယူအပ် ပါသည် ဖြစ်ပါစေဟု ဆို၍ ကောသလမင်းကြီး သွားသည်ရှိသော် မတကဘတ် ဆွမ်းကိုလှူ၍ မင်းသို့ကပ်ပြီးလျှင် အရှင်မင်းကြီး အရှင်မင်းကြီးတို့သည် အကျွန်ုပ်တို့အား ဆုကို ပေးတော်မူ၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် တပါးဆုကို အလိုမရှိ ပါ။ သုံးကျိပ်နှစ်ယောက်သောချွေးမတို့သည်၎င်း၊ အကျွန်ုပ်သည်၎င်း မိဘအိမ် သို့ သွားခြင်းကို ခွင့်ပြုတော်မူပါကုန်လော့ဟု လျှောက်၏။ ကောသလမင်းကြီး သည် ဝန်ခံတော်မူ၏။

ထိုမလ္လိကာသည် သုံးကျိပ် နှစ်ယောက်သော ချွေးမတို့အား မိမိတို့၏အိမ်သို့ စေပြီးလျှင် မိမိသည် ကုသိနာရုံပြည် မိမိအိမ်သို့ သွားလေ၏။ ကောသလမင်း ကြီးသည် ဗန္ဓုလစစ်သူကြီး၏ တူဖြစ်သော ဒီဃကာရာယနအား စစ်သူကြီး အရာကို ပေးတော်မူ၏။ ထို ဒီဃကာရာယနသည်ကား— ဤမင်းသည် ငါ၏ဦးရီး ကို သတ်၏ဟု မင်းအား သတ်ခွင့်ကိုရှာလျက် ကျင့်၏။ ကောသလမင်းကြီးသည် အပြစ်မရှိသော ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးကို သတ်သောအခါမှစ၍ နှလုံး မသာယာ ရကား စိတ်၏ချမ်းသာခြင်းမရ၊ မင်းစည်းစိမ်ကို မခံစားနိုင်၊ ထိုအခါ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် သာကီဝင် မင်းမျိုးတို့၏“ဝေဠု” မည်သော နိဂုံးကို အမှီပြု၍ နေတော်မူ၏။ ကောသလမင်းကြီးသည် ထိုနိဂုံးသို့သွား၍ ကျောင်းတော်မှ မနီး မဝေးသော အရပ်၌ သစ်တပ်ကို တည်ပြီးလျှင် များစွာသော အခြံအရံဖြင့်

မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးအံ့ဟု ကျောင်းတော်သို့သွား၍ မင်းမြောက်တန်ဆာ ငါးပါးတို့ကို ဒီဃကာရာယန စစ်သူကြီးအား ပေး၍ ကိုယ်တော်တယောက် တည်းသာလျှင် ဂန္ဓကုဋ်တော်သို့ ဝင်လေ၏။ အလုံးစုံသောစကားကို ဓမ္မစေတီယ သုတ်ကို အစဉ်မှီးသဖြင့် သိအပ်၏။

ထိုကောသလ မင်းသည် ဂန္ဓကုဋ်သို့ ဝင်သည်ရှိသော် ဒီဃကာရာယန စစ်သူကြီးသည် ထိုမင်းမြောက်တန်ဆာငါးပါးတို့ကိုယူ၍ သားတော် ဝိဇုဒ္ဓုဘ ကို မင်းပြုစေပြီးလျှင် ကောသလမင်းကြီး၏ မြင်းနှင့် လုပ်ကျွေးသော ကိုယ်လုပ် တော် တယောက်ကို ပြန်စေ၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားလေ၏။ ကောသလမင်းကြီး သည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် တကွ ချစ်ဘွယ်သော စကားကို ပြောဆို၍ ဂန္ဓကုဋ်မှ ထွက်ခဲ့သည်ရှိသော် စစ်သည်-ရဲမက်တော်တို့ကို မမြင်လျှင် ထိုပြန်စေသော ကိုယ်လုပ်တော်ကိုမေး၍ ထိုအကြောင်းကို ကြားသိရလျှင် ငါ့တူတော် အဇာတ သတ်ကို ခေါ်၍ လာလတ်ပြီးလျှင် ဝိဇုဒ္ဓုဘကိုဖမ်းအံ့ဟုကြံ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ သွားသည်ရှိသော် ညဉ့်အခါမှ၌ တံခါးတို့သည် ပိတ်ကုန်သည်ရှိသော် မြို့တွင်းသို့ ဝင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ တခုသော စရပ်၌ အိပ်လတ်သော် လေ၊ နေပူ တို့ကြောင့် အလွန် ပင်ပန်းသည်ဖြစ်၍ ညဉ့်အခါ ထိုစရပ်၌ပင်လျှင် သေလေ၏။

ညဉ့်သည် လင်းလတ်သော် ထိုကိုယ်လုပ်တော်သည် ကောသလတိုင်းသူတို့ကို အစိုးရတော်မူသော အရှင်မင်းကြီး ယခုအခါ ကိုးကွယ်ရာမရှိသည် ဖြစ်တော် မူ၏ဟု ငိုကြွေးသော ကိုယ်လုပ်တော်၏ အသံကိုကြား၍ အဇာတသတ်မင်းကြီး အား တင်လျှောက်ကုန်၏။ အဇာတသတ် မင်းကြီးသည် ဦးရီးတော် ကောသလ မင်းကြီးအား များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရဖြင့် သဂြိုဟ်ခြင်း ကိစ္စကို ပြုတော် မူ၏။ ထိုဝိဇုဒ္ဓုဘသည်လည်း မင်းအဖြစ်ကိုရလျှင် သာကီဝင်မင်းတို့၌ စွဲမှတ် သော ထိုရန်ကိုအောက်မေ့၍ အလုံးစုံသော သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့ကို သတ်အံ့ဟု ကြံ၍ များစွာသော စစ်သည်ဗိုလ်ပါဖြင့် မြို့မှ ထွက်၏။

ထိုနေ့၌ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် မိုးသောက်ထအခါ၌ သတ္တုယောက ကို ကြည့်တော်မူလတ်သော် ဆွေတော်၊ မျိုးတော်အပေါင်း၏ ပျက်စီး ခြင်းကို မြင်တော်မူ၍ ဆွေတော်၊ မျိုးတော်တို့အား ထောက်ပံ့ခြင်းကို ပြုခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ကြံတော်မူ၍ နံနက်အခါ ဆွမ်းအလို့ငှါ ကြံတော်မူ၍

ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲခဲပြီးသော် ဂန္ဓကုဋိတော်၌ ခြင်္သေ့မင်း၏ အိပ်ခြင်းနှင့်တူသော ကျိန်းအိပ်တော်မူခြင်းကို ပြုတော်မူ၍ ညချမ်းအခါ ကောင်းကင် ခရီးဖြင့် ကြွတော်မူ၍ ကပိလဝတ်ပြည်တော်၏ အနီးဖြစ်သော ပါးသော အရိပ်ရှိသော တခုသော ဇီးပင်ရင်း၌ နေတော်မူ၏။ ထိုဇီးပင်မှ မနီးမဝေး၌ ဝိဇုဒ္ဓါဘမင်း၏ နိုင်ငံအပိုင်းအခြားအတွင်း၌ ချမ်းအေးသော အရိပ်ရှိသော ပညောင်ပင်သည် ရှိ၏။ ထိုဝိဇုဒ္ဓါဘသည် မြတ်စွာဘုရားကို မြင်၍ အထံတော်သို့ ကပ်ပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား အဘယ်ကြောင့် ဤသို့သဘောရှိသော ပူသောအခါ၌ ဤပါးသော အရိပ်ရှိသော ဇီးပင်ရင်း၌ နေတော်မူဘိသနည်း၊ ချမ်းအေးသော အရိပ်ရှိသော ထိုပညောင်ပင်ရင်း၌ နေတော်မူကုန်လော့ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် မြတ်သောမင်းကြီး ကိုသို့ရှိသည်မူလည်း ဖြစ်စေ ဆွေမျိုးတို့၏ အရိပ်မည်သည် ကား အလွန်ချမ်းအေး၏ဟု မိန့်တော်မူလတ်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွေမျိုး တို့ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ ကြွတော်မူလာသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံ၍ မြတ်စွာ ဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် သာဝတ္ထိပြည်သို့သာလျှင် ပြန်လေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ ဇေတဝန်ကျောင်း တော်သို့ ကြွတော်မူ၏။ ဝိဇုဒ္ဓါဘမင်းကြီးသည် သာကီဝင်မင်းတို့၏ အပြစ်ကို အောက်မေ့၍ နှစ်ကြိမ်မြောက် ထွက်၍ ရှေးအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို မြင်၍လျှင် တဖန်ပြန်၏။ သုံးကြိမ်မြောက်၌ ထွက်၍ ထိုရှေးအတူလျှင် မြတ်စွာ ဘုရားကို မြင်၍ ပြန်၏။ လေးကြိမ်မြောက်၌ကား ဝိဇုဒ္ဓါဘမင်းကြီး ထွက်သည် ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် သာကီဝင်မင်းတို့၏ ရှေးကံကို ကြည့်တော်မူ၍ ထိုသာကီဝင်မင်းတို့၏ မြစ်၌ အဆိပ်ခပ်ဘူးသော ကံ၏ မတားမြစ်နိုင်သော အပြစ်ကို သိတော်မူ၍ လေးကြိမ်မြောက်၌ ကြွတော်မူမူ၊ ဝိဇုဒ္ဓါဘသည် နို့စို့ သူငယ်တို့ကို အစပြု၍ အလုံးစုံသော သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့ကို သတ်ပြီးလျှင် လည်ချောင်းသွေးဖြင့် နေရာပျဉ်ကို ဆေး၍ ပြန်ခဲ့၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သုံးကြိမ်မြောက်၌ ကြွတော်မူသည်မှ ပြန်ခဲ့၍ နက်ဖြန်နေ၌ ဆွမ်းအလို့ငှါ ကြွတော်မူ၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်းကိစ္စ ပြီးလတ်၍ ဂန္ဓကုဋိသို့ ဝင်တော်မူသည် ရှိသော် အရပ်ထက်ဝန်းကျင်မှ စည်းဝေးလာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် တရား သဘင်၌ နေကုန်၍ ငါ့သျှင်တို့ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ကိုယ်တော်ကို ပြတော်

မူသဖြင့် ဝိဇုဒ္ဓါဘမင်းကြီးကို ပြန်လည်စေ၍ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ကို သေဘေးမှ လွတ်စေတော်မူ၏။ ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ကျင့်တော်မူ၏ဟု သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးတော်စကားကို ပြောဆိုကုန်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ငါဘုရားသည် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ကျင့်တော်မူသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ကျင့်ဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော မင်းသည် ရာဇဓိဆယ်ပါးကို မပျက်စေမူ၍ တရားနှင့်အညီ မင်းပြုသည်ရှိသော် တနေ့သ၌ ကြံ၏။ ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းအပြင်၌ မင်းတို့သည် များသောတိုင်ရှိကုန်သော ပြာသာဒ်တို့၌ နေကုန်၏။ ထို့ကြောင့် များစွာကုန်သော တိုင်တို့ဖြင့် ပြာသာဒ်ကို ပြုခြင်းမည်သည် အံ့ဘွယ်မရှိ၊ အကယ်၍ကား ငါသည် တတိုင်တည်းသာရှိသော နန်းပြာသာဒ်ကိုပြုအံ့၊ ဤသို့ပြုသည်ရှိသော် ခပ်သိမ်းသော မင်းတို့ထက် မြတ်သောမင်းကြီး ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် လက်သမားကို ခေါ်စေ၍ ငါ့အား တင့်တယ်ခြင်းသို့ ရောက်သော တပင်တိုင်နန်းပြာသာဒ်ကို ပြုလော့ဟု ဆို၏။

ထိုလက်သမားသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ ဖြောင့်ဖြောင့် ကြီးကုန်သော တပင်တိုင် နန်းပြာသာဒ်ပြုခြင်းငှါ ထိုက်ကုန်သော များစွာကုန်သော သစ်ပင်တို့ကိုမြင်၍ ဤသစ်ပင်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ခရီးသည်ကား မညီမညွတ်၊ ထိုသစ်ပင်ကို ဤအရပ်သို့ ချခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ မင်းအား ကြားအံ့ဟု ကြံ၍ ကြံတိုင်း ပြုကုန်၏။ မင်းသည် တစုံတခုသော အကြောင်းဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ချကုန်လော့ဟု ဆို၍ အရှင်မင်းကြီး တစုံတခုသော အကြောင်းဖြင့် မတတ်နိုင်ပါဟု ဆိုသည်ရှိသော် ထိုသို့တပြီးကား ငါ၏ဥယျာဉ်တော်၌ သစ်တပင်ကို စုံစမ်းကြကုန်လော့ဟု ဆို၏။ လက်သမားသည် ဥယျာဉ်တော်သို့ သွား၍ တပင်သော

ဖြောင့်သော ရွာ နိဂုံးသူတို့သည် ပူဇော်အပ်သော မင်းမျိုးမှလည်း
 ရအပ်သော ပူဇော်ခြင်းရှိသော မင်္ဂလာအင်ကြင်းပင်ကို မြင်၍ မင်း၏အထံသို့
 သွားပြီးလျှင် ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်၏။ မင်းသည် ဥယျာဉ်တော်သို့
 ရောက်သော သစ်ပင်မည်သည်ကား ငါနှင့်စပ်၏။ အချင်းတို့ သွားချေကုန်၊
 ထိုသစ်ပင်ကို ဖြတ်ချေကုန်လော့ဟု ဆို၏။ ထိုသူတို့သည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ
 ကုန်၍ ပန်းနံ့သာ အစရှိသည်တို့ကို လက်စွဲကုန်လျက် ဥယျာဉ်တော်သို့ သွား၍
 သစ်ပင်၌ နံ့သာဖြင့် လက်ငါးချောင်းရာကို ပေးပြီးလျှင် ချည်ဖြင့်ရံ၍ ပန်းကုံး
 ဖွဲ့၍ ဆီမီးညှိစေသဖြင့် ပူဇော်သက္ကာရကို ပြု၍ ဤနေ့မှ ခုနစ်ရက်မြောက်သော
 နေ့၌ လာ၍ သစ်ပင်ကို ဖြတ်ကုန်အံ့။ မင်းသည် ဖြတ်စေတော်မူ၏။ ဤမင်္ဂလာ
 အင်ကြင်းပင်၌ ဖြစ်သော နတ်သည် တပါးသော အရပ်သို့ သွားပါကုန်၊
 ငါတို့အား အပြစ်မရှိဟု ကြား၏။

ထိုအခါ အင်ကြင်းပင်၌ဖြစ်သော နတ်သားသည် ထိုစကားကို ကြား၍
 မချွတ်လျှင် ဤလက်သမားတို့သည် ဤသစ်ပင်ကို ဖြတ်ကုန်လတ္တံ့၊ ငါ၏ဗိမာန်
 သည် ပျက်စီးလတ္တံ့၊ စင်စစ်သော်ကား ငါ၏အသက်သည် ဗိမာန်
 လျှင် အပိုင်းအခြားရှိ၏။ ငါ၏ အသက်သည် မရှိပြီ။ ဤသစ်ပင်ကို ခြံရံ၍
 တည်ကုန်သော အင်ကြင်းပင်ငယ်တို့၌ ဖြစ်ကုန်သော ငါ၏ အဆွေအမျိုး
 နတ်တို့အားလည်း များစွာကုန်သော ဗိမာန်တို့သည် ပျက်စီးကုန်လတ္တံ့၊ ငါ၏
 ဆွေမျိုးဖြစ်ကုန်သော နတ်တို့၏အသက်သည်လည်း ဗိမာန်လျှင် အပိုင်းအခြား
 ရှိကုန်၏။ စင်စစ်သော်ကား ငါ့ကို မိမိ၏ဗိမာန်၌ ပျက်စီးခြင်းသည် နှိပ်စက်
 သကဲ့သို့ ထိုအတူ ဆွေမျိုးတို့အားလည်း နှိပ်စက်၏။ ထို့ကြောင့် ငါသည်
 ထိုဆွေမျိုးတို့၏ အသက်ကို ပေးခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ကြံ၍ ညဉ့်သန်းခေါင်ယံ
 အခါ၌ နတ်၌ဖြစ်သော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက် မင်း၏ ကြက်သရေ
 ရှိသော တိုက်ခန်းသို့ဝင်၍ အလုံးစုံသော တိုက်ခန်းကို တပြိုင်နက်သော အလင်း
 ကိုပြု၍ ဦးခေါင်းရင်းနံပါး၌ ငိုလျက်ရပ်၏။ မင်းသည် ထိုနတ်ကိုမြင်လျှင်
 ကြောက်လန့်သည်ဖြစ်၍ ထိုနတ်နှင့်တကွ စကားပြောလိုရကား—

- ၁။ ကာ တံ သုဒ္ဓေဟိ ဝတ္ထေဟိ၊ အသေ ဝေဟာယသံ ဌိတာ။
- ကေန တျဿုနိ ဝတ္တန္တိ၊ ကုတော တံ ဘယ မာဂတံ။
- ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁။ တံ၊ သင်သည်။ သုဒ္ဓေဟိ၊ စင်ကြယ်ကုန်သော။ ဝတ္ထေဟိ၊ အဝတ်
တန်ဆာတို့ဖြင့်။ အသေ၊ ထိပါးခြင်းမရှိသော။ ဝေဟာယသံ၊ ကောင်းကင်၌။
ဌိတာ၊ တည်၏။ ကာ၊ အဘယ်သူနည်း။ ကေန၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်။
တေ၊ သင်၏။ အဿုနိ၊ မျက်ရည်တို့သည်။ ဝတ္တန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်သနည်း။ ကုတော၊
အဘယ်အရပ်မှ။ တံ၊ သင့်ကို။ ဘယံ၊ ဘေးသည်။ အာဂတံ၊ ရောက်သနည်း။

ထို့နောင် နတ်မင်းသည်—

- ၂။ တဝေဝ ဒေဝ ဝိဇိတေ၊ ဘဒ္ဒသလောတိ မံ ဝိဒ္ဓူ။
သဌိ ဝဿ သဟဿာနိ၊ တိဌတော ပူဇိတဿ မေ။
- ၃။ ကာရယန္တာ နဂရာနိ၊ အဂါရေ စ ဒိသမ္ပတိ။
ဝိဝိဓေ စာပိ ပါသာဒေ၊ န မံ တေ အစ္စမညိသံ။
ယထေဝ မံ တေ ပူဇေသံ၊ တထေဝ တုမ္ပိ ပူဇယ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းကြီး။ တဝ၊ ရှင်မင်းကြီး၏။ ဝိဇိတေ ဝေ၊ နိုင်ငံ၌သာ
လျှင်။ ဘဒ္ဒသလောတိ၊ ဘဒ္ဒသလဟူ၍။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဝိဒ္ဓူ၊ သူ့ခပ်သိမ်းတို့
သိကုန်၏။ ပူဇိတော၊ လူအပေါင်းတို့သည် ပူဇော်အပ်သည်ဖြစ်၍။ တိဌတော၊
တည်သော။ အဿ မေ၊ ထိုငါ့အား။ သဌိဝဿသဟဿာနိ၊ အနှစ်ခြောက်သောင်း
ရှိကုန်ပြီ။

၃။ ဒိသမ္ပတိ၊ အရပ်မျက်နှာတို့၏ အရှင်ဖြစ်တော်မူသော မင်းမြတ်။
နဂရာနိ စ၊ မြို့တို့ကို၎င်း။ ဝိဝိဓေ၊ အထူးထူး အပြားပြားရှိကုန်သော။ ပါသာဒေ
စာပိ၊ ပြာသာဒ်တို့ကို၎င်း။ ကာရယန္တာ၊ ပြုကုန်သော။ တေ၊ ထိုရှေးမင်းတို့သည်။
မံ၊ ငါ့ကို။ န အစ္စမညိသံ၊ မညှဉ်းဆဲကုန်။ တေ၊ ထိုရှေးမင်းတို့သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။
ပူဇေသံ ယထာ၊ ပူဇော်ကုန်သကဲ့သို့။ တထေဝ၊ ထို့အတူသာလျှင်။ တုမ္ပိ၊ အရှင်
မင်းကြီးသည်လည်း။ ပူဇယ၊ ပူဇော်တော်မူလော့။

ထို့နောင်မှ မင်းသည်—

- ၄။ တံ ဣဝါဟံ န ပဿာမိ၊ ထူလံ ကာယေန တေ ဒုမံ။
အာရောဟ ပရိကာဟေန၊ အဘိရူပေါသိ ဇာတိယာ။

၅။ ပါသာဒံ ကာရယိဿာမိ၊ ကေတ္တမ္ဘံ မနောရမံ။
တတ္ထ တံ ဥပနေဿာမိ၊ စိရံ တေ ယက္ခ ဇီဝိတံ။
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၄။ ဘဒ္ဒသလံ၊ ဘဒ္ဒသလနတ်မင်း။ တေ၊ သင်၏။ ကာယေန၊ ဗိမာန်
နှင့်။ သမံ၊ တူသော။ တံ ဣဝ၊ သင်၏ ဗိမာန်ကဲ့သို့။ ထူလံ၊ ကြီးသော။ ဒုမံ၊
သစ်ပင်ကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ န ပဿာမိ၊ မမြင်။ တံယေဝ၊ သင်သည်သာလျှင်။
အာရောဟပရိကာယေန၊ အလုံးအရပ်အားဖြင့်။ ဇာတိယာ၊ ပေါက်ကတည်းက။
အဘိရူပေါ၊ အလွန်အဆင်းလှသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။

၅။ ကေတ္တမ္ဘံသည်တိုင်တချောင်းသာရှိသော။ မနောရမံ၊ မွေ့လျော်ဘွယ်
ရှိသော။ ပါသာဒံ၊ ပြာသာဒ်ကို။ ကာရယိဿာမိ၊ ငါပြုစေအံ့။ တတ္ထ၊
ထိုတပင်တိုင်နန်းပြာသာဒ်သို့။ တံ၊ သင်နတ်မင်းကို။ ဥပနေဿာမိ၊ ငါဆောင်
အံ့။ ယက္ခ၊ နတ်မင်း။ တေ၊ ရှင်နတ်မင်းအား။ စိရံ၊ မြင့်ရှည်စွာ။ ဇီဝိတံ၊ သည်။
ဘဝိဿတိ၊ လတ္တံ့။

ထိုစကားကို ကြား၍ နတ်မင်းသည်—

- ၆။ ဧဝံ စိတ္တံ ဥပပါဒိ၊ သရီရေန ဝိနာဘာဝေါ။
ပုထုသော မံ ဝိကန္တိတွာ၊ ခဏ္ဍသော အဝကန္တထ။
- ၇။ အဂ္ဂေ စ ဆေတွာ မဇ္ဈေ စ၊ ပစ္ဆာ မူလမိ ဆိန္ဒထ။
ဧဝံ မေ ဆိဇ္ဇမာနဿ၊ န ဒုက္ခံ မရဏံ သိယာ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၆။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းကြီး။ သရီရေန၊ ငါ့ဗိမာန်နှင့်။ ဝိနာဘာဝေါ၊ ကင်း၍
မဖြစ်။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ စိတ္တံ၊ စိတ်သည်။ ဥပပါဒိ၊ ဖြစ်အံ့။ ပုထုသော၊ များသော
အားဖြင့်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဝိကန္တိတွာ၊ ဖြတ်သည်ရှိသော်။ ခဏ္ဍသော၊ အပိုင်း
အပိုင်း။ အဝကန္တထ၊ ဖြတ်ကုန်လော့။

၇။ အဂ္ဂေ စ၊ အဖျားတို့ကို၎င်း။ မဇ္ဈေ စ၊ အလယ်တို့ကို၎င်း။ ဆေတွာ၊
ဖြတ်ပြီးသည်ရှိသော်။ ပစ္ဆာ၊ နောက်မှ။ မူလမိ၊ အရင်း၌။ ဆိန္ဒထ၊ ဖြတ်ကုန်
လော့။ ဟိသစ္စံ မှန်၏။ ဧဝံ၊ ဤသို့ဖြတ်သည်ရှိသော်။ ဆိဇ္ဇမာနဿ၊ ပြတ်သော။
မေ၊ ငါ့အား။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲစွာသော။ မရဏံ၊ သေခြင်းသည်။ နသိယာ၊ မပြစ်ရာ။

ထို့နောင်မှ မင်းသည်—

၈။ ဟတ္ထပါဒေ ယထာ ဆိန္ဒေ၊ ကဏ္ဍနာသဉ္စ ဇီဝတော။
တတော ပစ္ဆာ သိရေ ဆိန္ဒေ၊ တံ ဒုက္ခံ မရဏံ သိယာ။

၉။ သုခံ နု ခဏ္ဍသော ဆိန္ဒံ၊ ဘဒ္ဒသာလ ဝနပ္ပတိ။
ကိံ ဟေတု ကိမုပါဒါယ၊ ခဏ္ဍသော ဆိန္ဒ မိစ္ဆသိ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၈။ ဘဒ္ဒသာလ၊ အင်ကြင်းပင်လှနတ်။ ဇီဝတော၊ အသက်ရှိသောသူအား။
ယထာ၊ အကြင်အခြင်းဖြင့်။ ဟတ္ထပါဒေ စ၊ လက်ခြေတို့ကို၎င်း။ ကဏ္ဍနာသဉ္စ၊
နား၊ နှာခေါင်းကို၎င်း။ ဆိန္ဒေ၊ ဖြတ်ပြီးသော်။ တတော ပစ္ဆာ၊ ထို့နောက်
မှ။ သိရေ၊ ဦးခေါင်းကို။ ဆိန္ဒေ၊ ဖြတ်သည်ရှိသော်။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲစွာသော။
တံ မရဏံ၊ ထိုသေခြင်းသည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။

၉။ ဝနပ္ပတိ၊ တောစိုးသစ်ပင်ရှင်ဖြစ်သော။ ဘဒ္ဒသာလ၊ အင်ကြင်းပင်လှ
နတ်မင်း။ ခဏ္ဍသော၊ အဖျားမှပိုင်း၍။ ဆိန္ဒံ၊ ဖြတ်သည်ရှိသော်။ မရဏံ၊
သေခြင်းသည်။ သုခံ နု၊ သက်သာသလော။ ကိံ ဟေတု၊ အဘယ်အကြောင်း
ကြောင့်။ ကိံ၊ အဘယ်ကို။ ဥပါဒါယ၊ စွဲ၍။ ခဏ္ဍသော၊ အဖျားမှပိုင်း၍။
ဆိန္ဒံ၊ ဖြတ်ခြင်းကို။ ဣစ္ဆသိ၊ အလိုရှိဘိသနည်း။

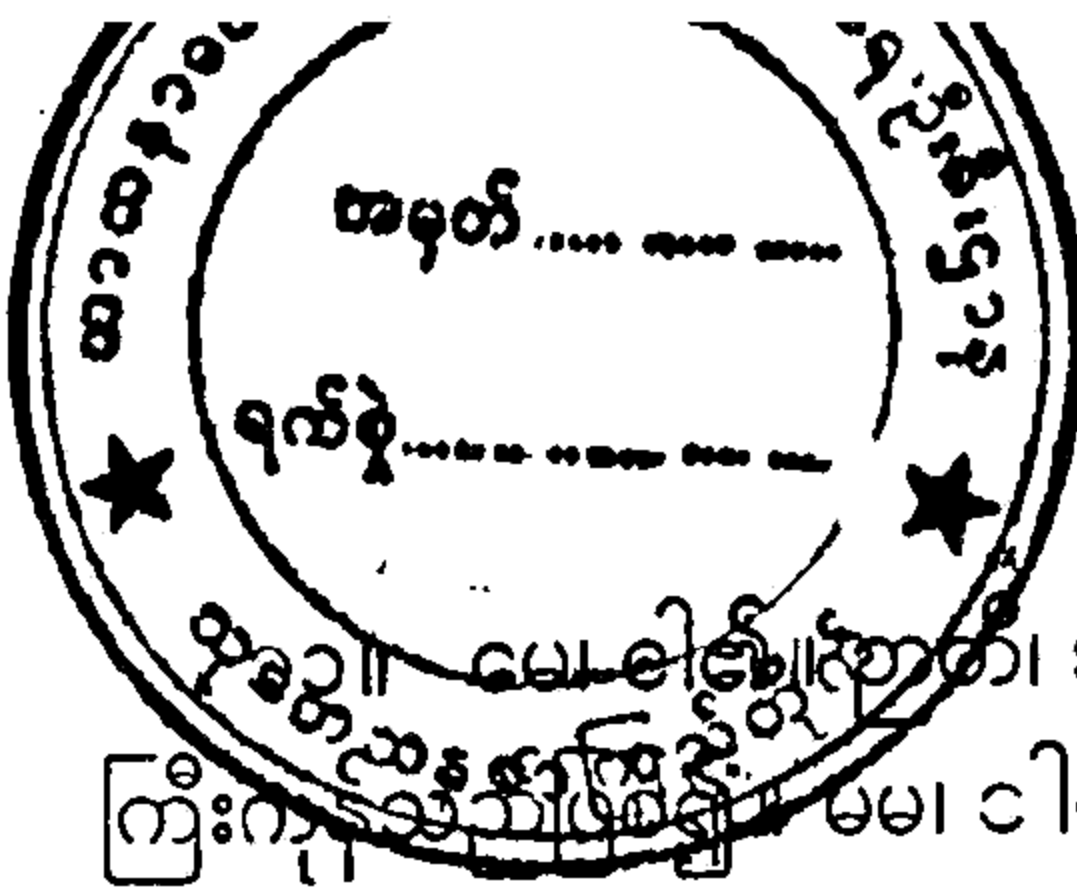
ထိုအခါ မင်းအား ကြားလိုသည်ဖြစ်၍ ဘဒ္ဒသာလ နတ်မင်းသည်—

၁၀။ ယဉ္စ ဟေတု ဥပါဒါယ၊ ဟေတု ဓမ္မုပသံဟိတံ။
ခဏ္ဍသော ဆိန္ဒမိစ္ဆာမိ၊ မဟာရာဇ သုဏောဟိ မေ။

၁၁။ ဉာတိ မေ သုခသံဇုာ၊ မမ ပသေ နိဝါသိနော။
တေပိ ဟံ ဥပဟိံသေယျု၊ ပရေသံ အသုခေါစိတံ။

ဟူသော နှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၀။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဟေတုဓမ္မုပသံဟိတံ၊ အကြောင်း
အကျိုးနှင့်စပ်သော။ ယဉ္စ ဟေတု၊ အကြင်အကြောင်းကိုလျှင်။ ဥပါဒါယ၊
စွဲ၍။ ခဏ္ဍသော၊ အဖျားမှစ၍ အပိုင်းအပိုင်း။ ဆိန္ဒံ၊ ဖြတ်ခြင်းကို။ မေ-မယာ၊
ငါသည်။ ဣစ္ဆာမိ၊ အလိုရှိ၏။ တံ ဟေတု၊ ထိုအကြောင်းကို။ သုဏောဟိ၊
နာတော်မူလော့။

၂-ဘဒ္ဒသလဇာတ်

(၂၁)

အဆွေ အမျိုးတို့သည်။ သုခသံဝဇ္ဇာ၊ ချမ်းသာစွာ ကြီးကျယ်သောကြောင့်။ မမာ ငါ၏။ ပဿေ၊ အနီးအပါး၌။ နိဝါသိနေသာ၊ နေကုန်၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ တေပိ၊ ထိုအဆွေအမျိုးတို့ကိုလည်း။ ဥပဟိံ သေယျ၊ ညည်းဆဲကုန်ရာ၏။ ပရေသံ၊ သူတပါးတို့၏။ အသုခေါစိတံ၊ ဆင်းရဲကို ပွားစေသည် မည်၏။

ကိုစကားကိုကြား၍ မင်းသည် ဤနတ်သားကား တရားစောင့်ပေစွ၊ မိမိ ဗိမာန် ပျက်စီးခြင်းကို အလိုရှိ၏။ ဆွေမျိုးတို့၏ ဗိမာန်ပျက်စီးခြင်းကို အလိုမရှိ၊ ဆွေမျိုးတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ကျင့်ပေ၏ဟု ထိုနတ်သားအား ဘေးမဲ့ကို ပေးအံ့ဟု အလွန်နှစ်သက်ရကား—

၁၂။ စေတေယျရူပံ စေတေသိ၊ ဘဒ္ဒသလ ဝနပုတိ။
ဟိတကာမောသိ ဉာတိနံ၊ အဘယံ သမ္ပ ဒမ္ပိ တေ။

ဟူသော ဤအဆုံးဂါထာကို ဆို၏။

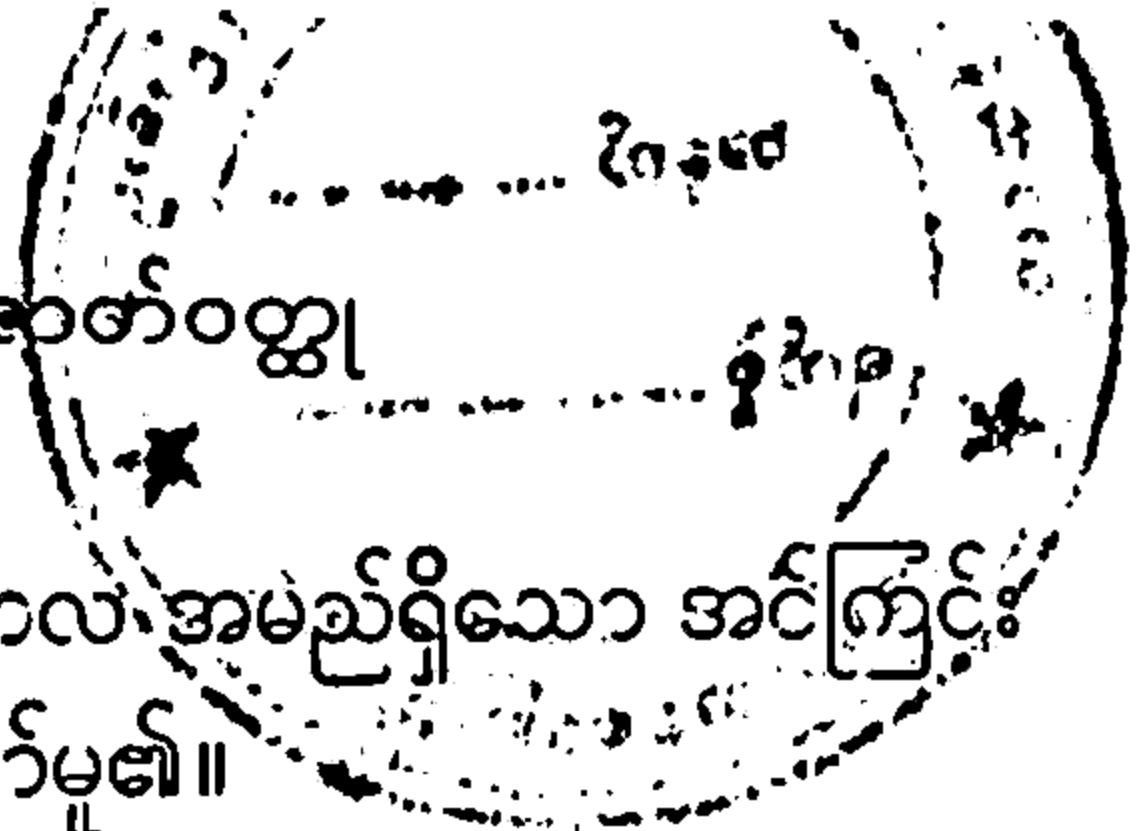
၁၂။ ဝနပုတိ၊ တောစိုးသစ်ပင်ရှင်ဖြစ်သော။ ဘဒ္ဒသလ၊ အင်ကြင်းပင်လှနတ်မင်း။ တံ၊ ရှင်နတ်မင်းသည်။ စေတေယျရူပံ၊ ကြံအပ်သော သဘောကို။ စေတေသိ၊ ကြံပေ၏။ ဉာတိနံ၊ ဆွေမျိုးတို့၏။ ဟိတကာမော၊ အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပေ၏။ သမ္ပ၊ အချင်း အကျင့်မြတ်သော အင်ကြင်းပင်နတ်။ တေ၊ ရှင်နတ်မြတ်အား။ အဘယံ၊ ဘေးမဲ့ကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဒမ္ပိ ပေး၏။

ဘဒ္ဒသလ အမည်ရှိသော အင်ကြင်းပင်လှ နတ်မင်းသည် မင်းအား တရားဟော၍ သွားလေ၏။ မင်းသည် ထိုဘုရားလောင်း ဘဒ္ဒသလ နတ်မင်း၏ အဆုံးအမ၌ တည်သဖြင့် ဒါနအစရှိသော ကုသိုလ် ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ နတ်ပြည်ကို ပြည့်စေ၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ရှင်တို့ဆရာ ငါဘုရားသည် ရှေး၌လည်း ဆွေမျိုးတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ကျင့်ဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ မင်းဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရား ပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ အင်ကြင်းပင်ငယ်တို့၌ ဖြစ်ကုန်သော ဆွေမျိုးနတ်အပေါင်းတို့သည် ဖြစ်ဘူးကုန်

(၂၂)

ပုံတော်စုံ ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

ပြီ၊ ယခုအခါ ငါတုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဘဒ္ဒသင်္ဂလ အမည်ရှိသော အင်ကြောင်း ပင်လှ နတ်မင်းဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

ဆွေမျိုးတို့အား၊ ထောက်ပံ့ငြား၊ မှတ်သား မင်္ဂလာ။

နှစ်ခုမြောက်သော ဘဒ္ဒသင်္ဂလဇာတ်သည် ပြီး၏။

၃-သမုဒ္ဒဝါဏိဇဇာတ်

ပစ္စုပ္ပန်ချမ်းသာ မက်မောသဖြင့် ပျက်စီးခြင်းအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ကသန္တိ ဝပ္ပန္တိ တေ ဇနာ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ သမုဒ္ဒဝါဏိဇဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ဒေဝဒတ်၏ ငါးရာသော အမျိုးသားတို့ကို ယူ၍ ငရဲကျသောအဖြစ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ ထိုဒေဝဒတ်သည် အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးတို့သည် ပရိသတ်ကိုယူ၍ ကြွတော်မူကုန်သည်ရှိသော် စိုးရိမ်ခြင်းကို တည်စိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ သွေးပူသည် ခံတွင်းမှ အန်သည်ရှိသော် သည်းစွာသော ဒုက္ခဝေဒနာတို့သည် နှိပ်စက်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား ဂုဏ်တော်ကျေးဇူးတော်ကို အောက်မေ့၍ ငါသာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ အကျိုးမဲ့ကို ကြံ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်ကား ငါ၌ မကောင်းသောစိတ် မည်သည်မျှလည်း မရှိ၊ ရှစ်ကျိပ်ကုန်သော မဟာသာဝကတို့သည်လည်း ငါ၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းမည်သည် မရှိ၊ ငါသည် ပြုအပ်သော မကောင်းမှုကြောင့် ငါသာလျှင် ယခုအခါ ကိုးကွယ်ရာ မရှိသည်ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ငါတို့ထက် မြတ်တော်မူ၏။ ရှစ်ကျိပ်သော မဟာသာဝကတို့နှင့်၎င်း၊ ဆွေမျိုးမြတ်ဖြစ်သော ရာဟုလာမထေရ်နှင့်၎င်း၊ သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့နှင့်၎င်း တကွသွား၍ မြတ်စွာဘုရားကို ကန်တော့အံ့ဟု မိမိပရိသတ်အား အမှတ်ပေးပြီးလျှင် မိမိကိုယ်ကို ညောင်စောင်းငယ်ဖြင့် ယူစေ၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားသည် ရှိသော် ကောသလတိုင်းသို့ ရောက်၏။

အရှင် အာနန္ဒာ မထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ကြားလျှောက်၏။ အရှင်ဘုရား ဒေဝဒတ်သည် အရှင်ဘုရားတို့ကို ကန်တော့အံ့သောငှါ လာ

သတတ်ဟု ကြားလျှောက်၏။ အာနန္ဒာ ဒေဝဒတ်သည် ငါဘုရားအား ဖူးမြင်ခြင်းကို မရလတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် သာဝတ္ထိ ပြည် မြို့တံခါးသို့ ရောက်လတ်သော် အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည် တဖန် ကြားလျှောက်ပြန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ထိုရှေးအတူ သာလျှင် မိန့်တော်မူ၏။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော် ရေကန်အနီးသို့ ရောက်သော် ထိုဒေဝဒတ် ၏ မကောင်းမှုကံသည် အပြီးသို့ ရောက်၏။ ကိုယ်၌ ပူပန်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ရေကို ချိုးလို သောက်လိုသည်ဖြစ်၍ ငါ့သျှင်တို့ ငါ့ကို ညောင်စောင်းမှ ချပါကုန်လော့။ ရေကိုသောက်ပါအံ့ဟု ဆို၏။ ချ၍ မြေ၌ထားကာမျှဖြင့် ထိုဒေဝဒတ်အား စိတ်၏သက်သာခြင်းကို မရမီလျှင် မြေကြီးသည် ဟင်းလင်းအပြင်ကို ပေး၏။ ထိုခဏ၌ အဝီစိ ငရဲမီးလှံသည် ထ၍ ခြံရံ၍ယူ၏။ ထိုဒေဝဒတ်သည် ငါ၏ မကောင်းမှုသည် အပြီးသို့ ရောက်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်တို့ကို အောက်မေ့၍-

ဣမေဟိ အဋ္ဌိဟိ တမဂ္ဂပုဂ္ဂလံ၊ ဒေဝါတိဒေဝံ နရဒမ္မသာရထိံ ။
 သမန္တစက္ခု သတပုညလက္ခဏံ၊ ပါဏေဟိ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂတောမိံ ။

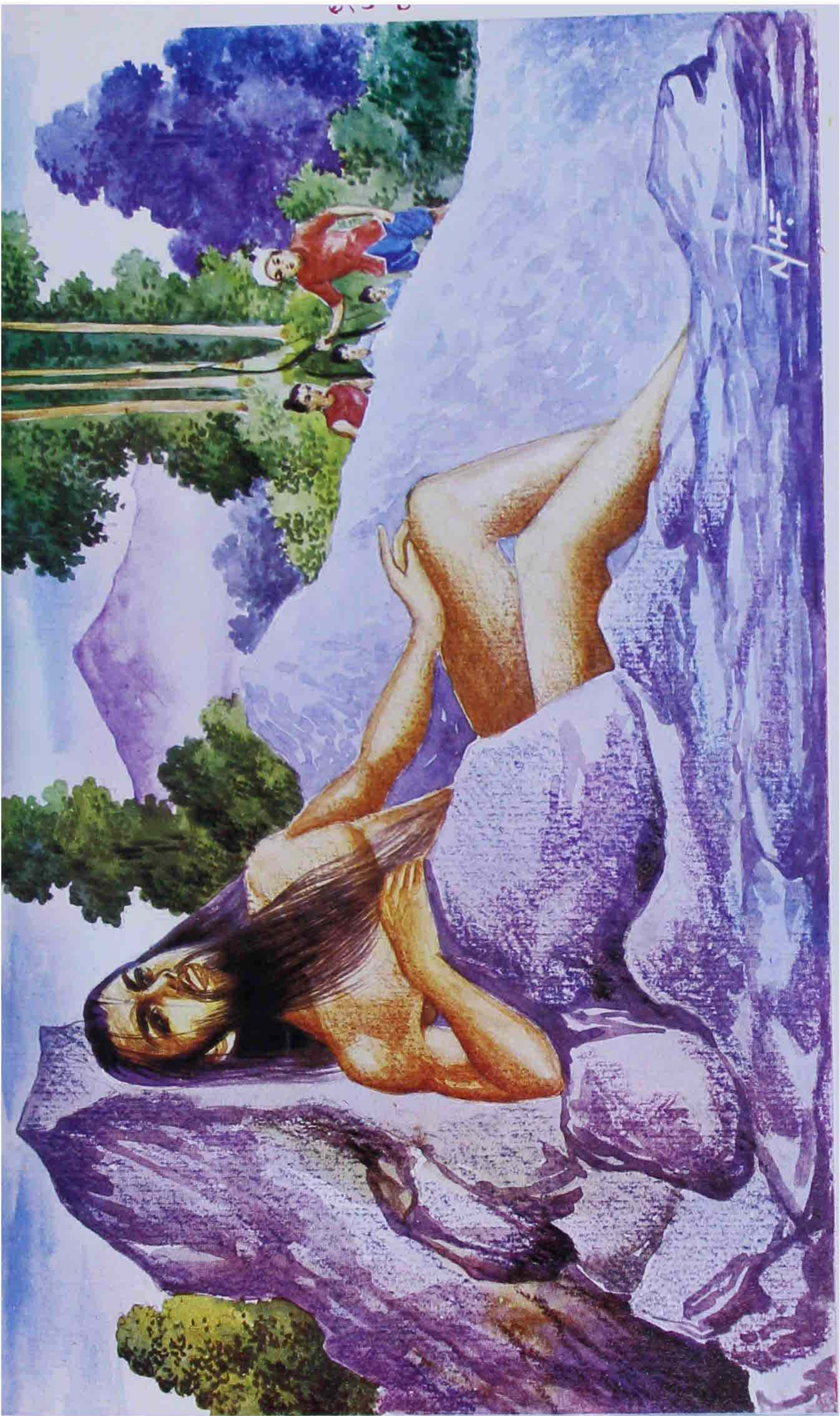
ဟူသော ဤဂါထာဖြင့် သရဏဂုံ၌ တည်လျက် အဝီစိငရဲသို့ လားရလေ၏။

အဟံ၊ ငါသည်။ အဂ္ဂပုဂ္ဂလံ၊ မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်လည်း ဖြစ်တော်မူထသော။ ဒေဝါတိဒေဝံ၊ သမ္မုတိနတ်၊ ဥပပတ္တိနတ်တို့ထက် လွန်မြတ်သော ဝိသုဒ္ဓိနတ် လည်း ဖြစ်တော်မူထသော။ နရဒမ္မသာရထိံ၊ လူနတ်တို့၏ မြတ်သော ရထား ထိန်းသဘွယ်လည်း ဖြစ်တော်မူထသော။ သမန္တစက္ခု၊ ထက်ဝန်းကျင် မြင်နိုင် သော သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်လည်း ရှိတော်မူထသော။ သတပုညလက္ခဏံ၊ အရာ မကသော ဘုန်းတော်ကြောင့်ဖြစ်သော လက္ခဏာတော် ရှိတော်မူထသော။ တံ ဗုဒ္ဓံ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားကို။ ဣမေဟိအဋ္ဌိဟိ၊ ဤ ငါ၏ အရိုးတို့ဖြင့်၎င်း။ ဣမေဟိ- ပါဏေဟိ၊ ဤငါ၏ အသက်တို့ဖြင့်၎င်း။ သရဏံ၊ ဆင်းရဲကိုဖျောက်၍ ချမ်းသာကို ပေးပေတတ်၏ဟူ၍။ ဂတော၊ သိသည်။ အမိံ၊ ဖြစ်ပါ၏။

ထိုဒေဝဒတ်အားကား ငါးရာကုန်သော အလုပ်အကျွေး အမျိုးသားတို့ သည် ရှိကုန်၏။ ထိုငါးရာကုန်သော အမျိုးသားတို့သည်လည်း ထိုဒေဝဒတ်၏ အသင်းအပင်းဖြစ်ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဆဲရေးကုန်သဖြင့် အဝီစိငရဲ၌သာ

လျှင် ဖြစ်လေကုန်၏။ ဤသို့လျှင် ထိုဒေဝဒတ်သည် ငါးရာကုန်သော အမျိုးသားတို့ကိုယူ၍ အဝီစိငရဲ၌တည်၏။ ထိုအခါ တနေ့သ၌ တရားသဘင်ဝယ် ရဟန်းတို့သည် စကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ဒေဝဒတ်သည် အလွန်ယုတ်မာ၏။ လာဘသက္ကာရတို့၌ အလွန် မက်မောသောကြောင့် သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား၌ အရာမဟုတ်သည်၌လည်း ရန်ငြိုးဖွဲ့၍ လာလတ္တံ့သော ဘေးကို မကြည့်မူ၍ အမျိုးသား ငါးရာတို့နှင့်တကွ အဝီစိငရဲသို့ လားရကုန်၏ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူလတ်၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ဒေဝဒတ်သည် လာဘသက္ကာရ၌ တပ်မက်မောသဖြင့်ဖြစ်၍ လာလတ္တံ့သော ဘေးကိုမကြည့်သည်ကား မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း လာလတ္တံ့သော ဘေးကို မကြည့်မူ၍ ပစ္စုပ္ပန်ချမ်းသာကို တပ်မက်မောသဖြင့် ပရိသတ်နှင့် တကွ ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဗာရာဏသီပြည်မှ မနီးမဝေးသော အရပ်၌ အမျိုးတထောင် အခြံအရံရှိသော ကြီးစွာသော လက်သမားရွာသည် ရှိ၏။ ထိုရွာ၌ လက်သမားသည် သင်တို့၏ ညောင်စောင်းကို ပြုကုန်အံ့၊ အင်းပျဉ်ကို ပြုကုန်အံ့၊ အိမ်ကိုပြုကုန်အံ့ဟုဆို၍ လူတို့၏လက်မှ များစွာသော မြီကိုယူ၍ စိုးစဉ်းကိုမျှလည်း ပြုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ လူတို့သည် မြင်တိုင်းမြင်တိုင်းကုန်သော လက်သမားတို့ကို တောင်းကုန်၏။ ထိုလက်သမားတို့ကိုသာလျှင် မြီရှင်ဖြစ်ကုန်သော လူတို့သည် နှိပ်စက်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ချမ်းသာစွာ နေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်ရကား အရပ်တပါးသို့ သွား၍ အမှတ်မရှိသော အရပ်၌ နေကုန်အံ့ဟု ကြံ၍ တောသို့ ဝင်ပြီးလျှင် သစ်ပင်ကိုဖြတ်၍ ကြီးစွာသော လှေကိုစပ်၍ မြစ်သို့ချသဖြင့် မျှောလျက် ရွာမှ တဂါဝုတ် တယူဇနာမျှရှိသော အရပ်၌ ထားပြီးလျှင် ညဉ့်သန်းခေါင် အခါ၌ ရွာသို့သွား၍ သားမယားတို့ကို ယူပြီးလျှင် ထိုအရပ်သို့ သွားသဖြင့်လှေကိုစီး၍ အစဉ်သဖြင့် မဟာသမုဒြာသို့ဝင်၍ လေ၏အဟုန်ဖြင့် သွားသည်ဖြစ်၍ သမုဒြာအလယ် ကျွန်းငယ်တခုသို့ ရောက်လေကုန်၏။

ပုံ-၁၊ ၅၅၀-စ၊ သမုဒ္ဒါဏီဇောတ်

သင်္ဘောပျက်သော ယောက်ျားသည် ကျွန်းငယ်၌ အဝတ်မပါဘဲ တစ်ဦးတည်းနေပုံ

ထိုကျွန်းငယ်၌ကား အလိုလိုသာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော သလေး၊ ကြံ၊ ငှက်ပျော၊ သရက်၊ သပြေ၊ ပိန်းနဲ၊ ထန်း၊ အုန်း အစရှိသော အထူးထူးသော သစ်သီးတို့သည် ရှိကုန်၏။ သဘောပျက်သော ယောက်ျားတယောက်သည် ထိုကျွန်းငယ်သို့ ရှေးဦးစွာရောက်၍ သလေးထမင်းကိုစားလျက် ကြံအစရှိသော သစ်သီးတို့ကိုခဲလျက် ဆူဖြိုးသော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အဝတ်မရှိဘဲ ဖားလျားကျ သော ဆံမုတ်ဆိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုကျွန်းငယ်၌ နေ၏။ ထိုလက်သမားတို့သည် လည်း ကြံကြကုန်၏။ ဤကျွန်းငယ်သည် ရက္ခိုသ် ဘီလူး သိမ်းဆည်းသည် အကယ်၍ ဖြစ်အံ့၊ အလုံးစုံသော ငါတို့သည် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်လေတ္တံ့။ ထိုကျွန်းငယ်ကို စုံစမ်းကုန်အံ့ဟု ကြံ၍ ရဲရင့်ကုန်သော ခွန်အားကြီးကုန်သော ခုနစ်ယောက် ရှစ်ယောက်ကုန်သော ယောက်ျားတို့သည် လက်နက်ငါးပါးတို့ကို မြဲမြံစွာ စွဲကိုင်ကုန်လျက် ကျွန်းငယ်သို့ သက်၍ စုံစမ်းကုန်၏။

ထိုခဏ၌ ထိုယောက်ျားသည် နံနက်စာ စားပြီးသော် ကြံရည်ကို သောက်၍ ချမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော အရပ်၌ ငွေပြား အဆင်းနှင့် တူသောအဆင်းရှိသောသဲပြင်ဝယ် ချမ်းအေးသောအရပ်၌ ပက်လက် အိပ်၍ ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်း၌ နေကုန်သော သူတို့သည် လယ်ထွန်လျက် စိုက်ပျိုး ကုန်လျက် ဤသို့သဘောရှိသော ချမ်းသာကိုမရကုန်၊ ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းထက် ငါ၏ ကျွန်းငယ်သာလျှင် အလွန်မြတ်၏ဟု သီချင်းသီလျက် ဥဒါန်းကို ကျူး၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ထို ယောက်ျားသည် ဤဥဒါန်းကိုကျူး၏ဟု ထိုအကြောင်းကို ပြတော်မူလိုရကား—

၁၃။ ကသန္တိ ဝပ္ပန္တိ တေ ဇနာ၊
 မနုဇာ ကမ္မဖလူပဇီဝိနော။
 နယိမဿ ဒီပဿ ဘာဂိနော၊
 ဇမ္ဗူဒီပါ ဣဒမေဝ နော ဝရံ။

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၁၃။ တေဇနာ၊ ထိုဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းသားတို့သည်။ ကသန္တိ၊ လယ်ထွန်ကုန်၏။ ဝပ္ပန္တိ၊ စိုက်ပျိုးကုန်၏။ မနုဇာ၊ ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းသားတို့သည်။ ကမ္မဖလူပဇီဝိနော၊ လယ်လုပ်ခြင်း၊ ကုန်သွယ်ခြင်း စသော အမှု၏အကျိုးဆက်ကိုမှီ၍ အသက်မွေး

ကုန်၏။ တေ ဇနာ၊ ထိုဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းသားတို့သည်။ ဣမဿ ဒီပဿ၊ ဤကျွန်းငယ်ကို။ န ဘာဂိနော၊ မတူကုန်။ ဇမ္ဗူဒီပ၊ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းထက်။ နော၊ ငါတို့၏။ ဣဒမေဝ၊ ဤကျွန်းငယ်သည်သာလျှင်။ ဝရံ၊ မြတ်၏။

ထိုအခါ ထိုကျွန်းငယ်ကို စုံစမ်းကုန်သော ယောက်ျားတို့သည် ထိုယောက်ျား၏ သီချင်းသံကို ကြားလျှင် လူသံကဲ့သို့ ကြားကုန်၏။ ထိုသူကို သိကုန်အံ့ဟု အသံသို့အစဉ်လျှောက်သဖြင့် သွား၍ ထိုယောက်ျားကိုမြင်လျှင် ဘီလူးဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြောက်လန့်ကုန်သည်ဖြစ်၍ မြားတို့ကို တင်ကုန်၏။ ထိုယောက်ျားသည် ထိုသူတို့ကို မြင်၍ မိမိအား သတ်အံ့သည်မှ ကြောက်သောကြောင့် အရှင်တို့အကျွန်ုပ်သည် ဘီလူးမဟုတ်ပါ လူဖြစ်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်၏အသက်ကို ပေးပါကုန်ဟု တောင်းပန်သည်ရှိသော် လူတို့မည်သည်ကား သင်ကဲ့သို့အဝတ်မဝတ်သည် မဖြစ်ကုန်ဟု ဆိုလတ်သော် အဖန်တလဲလဲ တောင်းပန်၍ လူအဖြစ်ကို သိစေ၏။ ထိုသူတို့သည် ထိုယောက်ျားသို့ ကပ်ကုန်၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောဟောအပ်သော စကားကို ကြားရလျှင် ထိုယောက်ျား၏ ကျွန်းငယ်သို့ ရောက်ကြောင်းကို မေးကုန်၏။ ထိုယောက်ျားသည်လည်း အလုံးစုံသော အကြောင်းကို ထိုသူတို့အား ပြောဆို၍ သင်တို့သည် မိမိကောင်းမှု၏ ပြည့်စုံခြင်းကြောင့် ဤကျွန်းငယ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ဤကျွန်းငယ်သည် ကျွန်းမြတ်တည်း။ ဤကျွန်းငယ်၌ မိမိလက်ဖြင့် အမှုပြု၍ အသက်မမွေးရကုန်။ ဤကျွန်းငယ်၌ အလိုလိုရောက်သော သလေးတို့၏၎င်း၊ ကြံအစရှိသည်တို့၏၎င်း အဆုံးသည်မရှိ၊ ထိုကြောင့် မငြီးငွေ့ကုန်သည် ဖြစ်၍ နေကြကုန်လော့ဟု ဆို၏။

ဤကျွန်းငယ်၌ နေကုန်သော ငါတို့အားကား တပါးသော အနှောက်အရှက်သည် မရှိ၊ ဤကျွန်း၌ တပါးသော ဘေးရန်သည် မရှိ၊ ဤကျွန်းကို ဘီလူးတို့သည် သိမ်းဆည်းအပ်၏။ ဘီလူးတို့သည် သင်တို့၏ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်ကို မြင်သည်ရှိသော် စက်ဆုပ်ကုန်ရာ၏။ ထိုကြောင့် ကျင်ကြီးကျင်ငယ်ကို စွန့်သည်ရှိသော် သဲကိုယက်၍ သဲဖြင့် ဖုံးလွှမ်းကြကုန်၊ ဤကျွန်း၌ ဤမျှသည် ဘေးရန်တည်း။ ဤမှတပါးသော ဘေးရန်သည် မရှိ၊ ထို့ကြောင့် အခါခပ်သိမ်း မမေ့မလျော့ဖြစ်ကြကုန်လော့ဟု ဆို၏။ ထိုသူတို့သည် ထိုကျွန်း၌ နေကုန်၏။

ထိုတထောင်သောအမျိုးတို့၌ ငါးရာစီဖြစ်ကုန်သော အမျိုးတို့၏ အကြီး ဖြစ်သော လက်သမားနှစ်ယောက်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုအကြီးနှစ်ယောက်တွင် တယောက်ကား မိုက်၏။ အရသာတို့၌ တပ်မက်မောတတ်၏။ တယောက်ကား ပညာရှိ၏။ အရသာတို့၌ ကပ်ငြိခြင်းမရှိ။ နောက်အတို့၌ အလုံးစုံသော သူတို့ သည်လည်း ထိုကျွန်း၌ ချမ်းသာစွာ နေကုန်သည်ဖြစ်၍ ဆူဖြိုးသောကိုယ် ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ကြံကြကုန်၏။ ငါတို့သည် ကြာမြင့်စွာနေကုန်ပြီ၊ ကြံရည်ဖြင့် သေအရက်ကို ပြု၍ သောက်ကုန်အံ့ဟု ကြံကြကုန်၏။ သေအရက်လုပ်ပြီးလျှင် သောက်ကုန်၍ ယစ်သောအားဖြင့် သီကုန်၊ ကကုန်၊ ကစားကုန်လျက် မေ့သော ကြောင့် ထိုထိုအရပ်တို့၌ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်ကို စွန့်ကုန်ပြီးလျှင် မဖုံးလွှမ်းမူ၍ ကျွန်းငယ်၌ စက်ဆုပ် ရွံရှာဘွယ်ပြုကုန်၏။

နတ်တို့သည် ဤသူတို့သည် ငါတို့၏ကစားရာအပြင်ကို စက်ဆုပ် ရွံရှာဘွယ် ရှိသည်တို့ကို ပြုကုန်၏ဟု အမျက်ထွက်၍ သမုဒ္ဒြာရေကို တက်စေပြီးလျှင် ကျွန်းငယ်ဆေးခြင်းကို ပြုကုန်အံ့ဟု ကြံ၍ ဤနေ့သည် လကွယ်ဥပုသ်နေ့တည်း။ ယနေ့ ငါတို့၏ အစည်းအဝေးသည် ပျက်ပြီ၊ ဤနေ့မှ တဆယ့်ငါးရက်မြောက် ဖြစ်သော လပြည့်ဥပုသ်နေ့၌ လထွက်သောအခါ သမုဒ္ဒြာရေကို တက်စေ၍ အလုံးစုံသော ဤသူတို့ကို သတ်ကုန်အံ့ဟု နေ့ရက်တို့ကို မှတ်သားကုန်၏။ ထိုအခါ နတ်တို့၏ အလယ်၌ တရားစောင့်သော နတ်သားတယောက်သည် ငါမြင်စဉ် ဤသူတို့သည် မပျက်စီးစေသတည်းဟု သနားသဖြင့် ထိုသူတို့သည် ညစာထမင်း စားပြီး၍ အိမ်တံခါးတို့၌ ရပ်၍ ချမ်းသာသော စကားကို ပြောဟောလျက် နေကုန်သည်ရှိသော် ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်လျက် အလုံးစုံသော ကျွန်းကို တပြိုင်နက်သော အရောင်အဝါကို ပြု၍ မြောက်အရပ်မျက်နှာ ကောင်းကင်၌ရပ်၍ အို လက်သမားတို့ နတ်တို့သည် သင်တို့အား အမျက်ထွက်ကုန်၏ ဤအရပ်၌ မနေကြကုန်လင့်၊ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ဤနေ့မှ လခွဲလွန်သဖြင့် နတ်တို့သည် သမုဒ္ဒြာရေကို တက်စေ၍ အလုံးစုံ သော သင်တို့ကို သတ်ကုန်လတ္တံ့။ ဤအရပ်မှ ထွက်၍ပြေးကြကုန်ဟု ဆိုလို၍-

၁၄။ တိပဉ္စရတ္တုပဂတမို စန္ဒေ၊ ဝေဂေါ မဟာ ဟေဟိတိ သာဂရဿ။
 ဥပ္ပဝိဿံ ဒိပမိမံ ဥဋ္ဌာရံ၊ မာ ဝေါ ဝမိ ဂစ္ဆထ လေဏ မညံ။
 ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၄။ ဘောဇ္ဇော ဝဗ္ဗကိယော၊ အိုလက်သမားတို့။ စန္ဒေ၊ လသည်။ တိပဉ္စရတ္တုပဂတမ္ပိ၊ တဆယ့်ငါးရက်သို့ ရောက်လတ်သော်။ ဥဠာရံ၊ မြတ်သော။ ဣမံ ဒီပံ၊ ဤကျွန်းကို။ ဥပ္ပဝိဿံ၊ လွှမ်းမိုးလျက်။ သာဂရဿ၊ သမုဒြာ၏။ မဟာဝေဂေါ၊ ကြီးစွာသော အဟုန်သည်။ ဟေဟိတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။ ဝေါ၊ သင်တို့ကို။ ဝေဂေါ၊ သမုဒြာအဟုန်သည်။ မာ အဝဓိ၊ မသတ်စေလင့်။ အညံ၊ တပါးသော။ လေဏံ၊ ပုန်းအောင်းရာသို့။ ဂစ္ဆထ၊ သွားလေကုန်။

ဤသို့လျှင် နတ်သားသည် ထိုလက်သမားတို့အား အဆုံးအမကိုပေး၍ မိမိနေရာ အရပ်သို့သွား၏။ ထိုတရားစောင့်သော နတ်သား သွားသည်ရှိသော် တယောက်သော ကြမ်းကြုတ်စွာ နိုင်ထက်ကလူ မှုတတ်သော နတ်သားသည် ဤသူတို့သည် ဤနတ်သား၏ စကားကိုယူ၍ ပြေးကုန်ရာ၏။ ထို့ကြောင့် ငါသည် ထိုလူတို့၏ သွားခြင်းကိုမြစ်၍ အလုံးစုံသော ဤသူကို ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်စေအံ့ဟု ကြံ၍ နတ်၌ဖြစ်သော တန်ဆာတို့ကို ဆင်ယင်လျက် အလုံးစုံသော ကျွန်းကို တပြိုင်နက်သော အရောင်အဝါကို ပြုလျက် တောင်အရပ်မျက်နှာ ကောင်းကင်၌ ရပ်၍ တယောက်သော နတ်သားသည် ဤအရပ်သို့ လာသလောဟု မေး၏။ လာ၏ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ထိုနတ်သားသည် သင်တို့ကို အသို့ဆိုသနည်းဟု ဆို၍ အရှင် ဤမည်သောစကားကို ဆို၏ဟု ဆိုလတ်သော် ထိုနတ်သားသည် သင်တို့အား ဤအရပ်၌ နေခြင်းကို အလိမ္မာ၊ မုန်းသဖြင့် ဆို၏။ သင်တို့သည် တပါးသောအရပ်သို့ မသွားမူ၍ ဤကျွန်း၌ သာလျှင် နေကုန်လော့ဟု ဆိုလို၍—

၁၅။ န ဇာတုယံ သာဂရဝါရိ ဝေဂေါ၊
 ဥပ္ပဝိဿံ ဒီပမိမံ ဥဠာရံ။
 တံ မေ နိမိတ္တေဟိ ဗဟူဟိ ဒိဋ္ဌံ၊
 မာဘေထ ကိံသောစထ မောဒထ ဝေါ။

၁၆။ ပဟူတဘက္ခံ ဗဟုအန္ဓပါနံ၊
 ပတ္တတ္ထ အာဝါသမိမံ ဥဠာရံ။
 န ဝေါ ဘယံ ပဋိပဿာမိ ကိဉ္ဇိ၊
 အာပုတ္တ ပုတ္တေဟိ ပမောဒထ ဝေါ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၅။ ဘောဇ္ဇော ဝဇုကိယော၊ အိုလက်သမားတို့။ ဥဠာရံ၊ မြတ်သော။
 ဣမံ ဒီပံ၊ ဤကျွန်းကို။ ဥပ္ပဝိဿံ၊ လွမ်းမိုး၍။ အယံ သာဂရဝါရိဝေဂေါ၊
 ဤသမုဒြာ ရေအဟုန်သည်။ ဇာတု၊ စင်စစ်။ န ဟေဿတိ၊ မဖြစ်လတ္တံ့။
 မေ ငါသည်။ တံ၊ ထိုမဖြစ်လတ္တံ့သော အကြောင်းကို။ ဗဟူဟိ၊ များစွာကုန်
 သော။ နိမိတ္တေဟိ၊ အကြောင်းတို့ဖြင့်။ ဒိဋ္ဌိ၊ မြင်၏။ မာ ဘေထ၊ မကြောက်
 ကြပါကုန်လင့်။ ကိံ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ သောစထ၊ စိုးရိမ်ကုန်အံ့နည်း။ ဝေါ၊
 သင်တို့သည်။ မောဒထ၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နေကြကုန်။

၁၆။ ပဟူတဘက္ခံ၊ များသော အစာရှိထသော။ ဗဟုအန္ဓုပါနံ၊ များသော
 ထမင်းအဖျော်ရှိသော။ ဥဠာရံ၊ မြတ်သော။ ဣမံအာဝါသံ၊ ဤနေရာကို။ ပတ္တတ္ထ၊
 အလိုရှိကုန်လော့။ ဝေါ၊ သင်တို့အား။ ကိဉ္ဇိ၊ တစုံတခုသော။ ဘယံ၊ ဘေးကို။
 န ပဿာမိ၊ ငါမြင်။ တုမေ၊ သင်တို့သည်။ အာပုတ္တပုတ္တေဟိ၊ သားမြေးတိုင်
 အောင်။ ပမောဒထ၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နေကြကုန်။

ဤသို့လျှင် ထိုနတ်သည် ဤနှစ်ဂါထာတို့ဖြင့် လက်သမားတို့ကို နှစ်သိမ့်
 စေ၍ ပြန်လေ၏။ ထိုနတ်သား သွားသောအခါ၌ တရားစောင့်သော နတ်သား၏
 စကားကို မနာယူသော လက်သမားမိုက်သည် အို အချင်းတို့ငါ့စကားကိုနာကုန်
 လော့ဟု ကြွင်းသော လက်သမားတို့ကို ခေါ်၍—

၁၇။ ယော ဒေဝါယံ ဒက္ခိဏာယံ ဒိသာယံ၊
 ခေမန္တိ ပက္ခောသတိံ ကဿ သစ္စံ။
 န ဥတ္တရော ဝေရိ ဘယာ ဘယဿ၊
 မာ ဘေထ ကိံသောစထ မောဒထ ဝေါ။

ဟူသော ငါးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၇။ ဘောဇ္ဇော၊ အချင်းတို့။ ဒက္ခိဏာယံ ဒိသာယံ၊ တောင်အရပ်၌။
 ဌိတော၊ တည်သော။ ယော အယံဒေဝေါ၊ အကြင်နတ်သည်။ ခေမန္တိ၊ ဘေးမရှိ
 ဟူ၍။ ပက္ခောသတိံ၊ ဆို၏။ တဿ၊ ထိုနတ်၏။ ဝစနံ၊ စကားသည်။ သစ္စံ မှန်၏။
 ဥတ္တရော၊ မြောက်အရပ်၌ တည်သော နတ်သား၏။ ဝစနံ၊ စကားသည်။ န သစ္စံ

မမှန်။ ဝေရီ၊ ရန်သူတည်း။ ဘယဿ၊ ဘေးမှ။ ဘယာ၊ ကြောက်၏။ မာ ဘေထ၊ မကြောက်ကုန်လင့်။ ကိံ၊ အဘယ်ကြောင့်။ သောစထ၊ စိုးရိမ်ကုန်အံ့နည်း။ ဝေါ၊ သင်တို့သည်။ မောဒထ၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြကုန်။

ထိုစကားကို ကြား၍ အရသာ၌ တပ်မက်မောတတ်ကုန်သော ငါးရာကုန် သော လက်သမားတို့သည် ထိုလက်သမားမိုက်၏စကားကို ယူကုန်၏။ ဤမှတစ်ပါး သော ပညာရှိသော လက်သမားသည်ကား ထိုလက်သမားမိုက်၏စကားကို မယူဘဲ ထိုလက်သမားတို့ကို ခေါ်၍ -

၁၈။ ယထာ ဣမေ ဝိပုဝဒန္တိ ယက္ခာ၊
ကော ဘယံ သံသတိ ခေမမေကော။
တဒိဗံ မယံ ဝစနံ သုဏာထ၊
ခိပံ လဟံ မာ ဝိနသိမှ သဗ္ဗေ။

၁၉။ သဗ္ဗေ သမာဂမ္မ ဂေရောမ နာဝံ၊
ဒေါဏိံ ဒဠိံ သဗ္ဗယန္တုပပန္နံ။
သစေ အယံ ဒက္ခိဏာ သစ္စမာဟ၊
မောဗံ ပဋိက္ခောသတိ ဥတ္တရာယံ။
သာ စေ နော ဟေဟိတိ အာပဒတ္တာ၊
ဣမဉ္စ ဒီပံ န ပရိစ္စဇေမ။

၂၀။ သစေ စ ခေါ ဥတ္တရာ သစ္စမာဟ၊
မောဗံ ပဋိက္ခောသတိ ဒက္ခိဏာယံ။
တမေ နာဝံ အဘိရုယု သဗ္ဗေ၊
ဧဝံ မယံ သောတ္ထိ တရေမု ပါရိ။

၂၁။ န ဝေ သုဂဏံ ပဌမေန သေဋ္ဌိ၊
ကနိဋ္ဌမာပါထဂတံ ဂဟေတွာ။
ယောစိစ တစ္ဆံ ပဝိစေယျ ဂဏိ၊
သ ဝေ နရော သေဋ္ဌ မုပေတိ ဌာနံ။

ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၈။ ဘောန္တော၊ အို-အချင်းတို့။ ယထာ၊ အကြင်အခြင်းဖြင့်။ ဣမေယက္ခာ၊ ဤနတ်တို့သည်။ ဝိပုဝဒန္တိ၊ အချင်းချင်း ဆန့်ကျင်သော စကားကို ဆိုကုန်၏။ ဧကော၊ တယောက်သော နတ်သည်။ ဘယံ၊ ဘေးရှိ၏ ဟူ၍။ သံသတိ၊ ဆို၏။ ဧကော၊ တယောက်သော နတ်သည်။ ခေမံ၊ ဘေးမရှိဟူ၍။ သံသတိ၊ ဆို၏။ ဣဗံ၊ ငါတိုက်တုန်း၏။ မယံ၊ ငါ၏။ တံ ဝစနံ၊ ထိုစကားကို။ သုဏာထ၊ နာကြကုန်လော့။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံသော ငါတို့သည်။ ခိပ္ပံ လဟံ၊ အလွန် လျင်မြန်စွာ။ မာ ဝိနသိမှ၊ မပျက်စီးစေကုန်လင့်။

၁၉။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံသော ငါတို့သည်။ သမာဂမ္မ၊ အညီအညွတ် စည်းဝေး ကုန်၍။ သဗ္ဗယန္တုပပန္နံ၊ အလုံးစုံသော လင်းယဉ်တိုင်၊ လင်းယဉ်ရွက်၊ ထိုးဝါး၊ ယန္တရား အစရှိသည်တို့နှင့် ပြည့်စုံသော။ ဒဠံ၊ မြဲမြံခိုင်ခံ့သော။ ဒေါဏိံ၊ နက်စွာသော ကျင်းရှိသော။ နာဝံ၊ လှေသင်္ဘောကို။ ကရောမ၊ ပြုကြကုန်အံ့။ သစေ၊ အကယ်၍။ အယံ ဒက္ခိဏာ၊ ဤတောင်အရပ်၌ တည်သောနတ်သည်။ သစ္စံ၊ မှန်သည်ကို။ အာဟ၊ ဆိုအံ့။ အယံ ဥတ္တရာ၊ ဤမြောက်အရပ်၌ တည်သော နတ်သားသည်။ မောဗံ၊ မမှန်သောစကားကို။ ပဋိက္ခောသတိ၊ ဆိုအံ့။ နော၊ ငါတို့၏။ သာစေဝ၊ ထိုလှေသင်္ဘောသည်ပင်လျှင်။ အာပဒတ္တာ၊ နောက်ဖြစ် သော ဘေးရန်အလို့ငှါ။ ဟေဟိတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။ ဣမဉ္ဇ ဒီပံ၊ ဤကျွန်းကိုကား။ န ပရိစ္စဇေမ၊ မစွန့်ရကုန်အံ့။

၂၀။ ခေါ၊ စင်စစ်။ သစေ၊ အကယ်၍။ ဥတ္တရာ၊ မြောက်အရပ်နတ်သည်။ သစ္စံ၊ မှန်သောစကားကို။ အာဟ၊ ဆိုအံ့။ အယံ ဒက္ခိဏာ၊ ဤတောင်အရပ် နတ်သည်။ မောဗံ၊ မမှန်သောစကားကို။ ပဋိက္ခောသတိ၊ ဆိုအံ့။ ဧဝံ၊ ဤသို့ ဆိုသည်ရှိသော်။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ တမေဝ နာဝံ၊ ထိုလှေသင်္ဘောကိုသာလျှင်။ အဘိရုယျ၊ စီး၍။ သောတ္ထိ၊ ချမ်းသာစွာ။ ပါရံ၊ ကမ်းတဘက်သို့။ တရေမ၊ ကူးကုန်အံ့။

၂၁။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ပဌမေန၊ ရှေးဦးနတ်သည်။ ဝုတ္တံ၊ ဆိုအပ်သော စကား ကို။ သေဠံ၊ မှန်၏ဟူ၍။ န သုဂဏံ၊ အလွယ်မယူအပ်။ ကနိဠံ၊ နောက်ဆိုသော နတ်၏စကားကိုလည်း။ န သုဂဏံ၊ အလွယ်မယူအပ်။ ယံ၊ အကြင်စကားသည်။

အာပါထံ၊ ထင်ခြင်းသို့။ ဂတံ၊ ရောက်အံ့။ တံ၊ ထိုထင်ခြင်းသို့ ရောက်သော စကားနှစ်ရပ်ကို။ ဂဟေတွာ၊ မှတ်သား၍။ ဣဓ၊ ဤလောက၌။ ယော နရော၊ အကြင်သူသည်။ ပုရိမဉ္ဇ၊ ရှေ့စကားကို၎င်း။ ပစ္ဆိမဉ္ဇ၊ နောက်စကားကို၎င်း။ ပဝိစေယျ၊ သဘောယုတ္တိ ရှိ-မရှိကို စုံအမ်းဆင်ခြင်၍။ ယံ၊ အကြင်စကားသည်။ တစ္ဆံ၊ သဘောယုတ္တိ ရှိ၏။ တံ၊ ထိုစကားကို။ ဂဏှိ၊ ယူ၏။ သော နရော၊ ထိုသူသည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ သေဌံ၊ မြတ်သော။ ဌာနံ၊ အရာသို့။ ဥပေတိ၊ ရောက်ရ၏။

ဤသို့သော စကားကိုဆို၍ အချင်းတို့ ငါတို့သည် နတ်နှစ်ယောက်၏စကားကို လိုက်နာကုန်အံ့၊ လှေကို စီရင်ကုန်ဦးအံ့၊ အကယ်၍ ရှေးဦးနတ်၏ စကားသည် မှန်သည်ဖြစ်အံ့၊ ထိုလှေကိုစီး၍ သွားကုန်အံ့၊ အကယ်၍ နောက်နတ်၏ စကားသည် မှန်သည်ဖြစ်အံ့၊ ထိုလှေကို လျှောက်ပတ်ရာအရပ်၌ ထား၍ ဤကျွန်း၌ပင်လျှင် နေကုန်အံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် လက်သမားမိုက်သည် အချင်း သင်သည် ရေခွက်၌ မိကျောင်းကို မြင်ပေ၏၊ အလွန်လျှင် အရှည်ကို မြင်ပေ၏၊ ရှေးဦး နတ်သားသည် ငါတို့၌ မုန်းသဖြင့်ဆို၏၊ နောက်ဖြစ်သော ထိုနတ်သားသည်ကား ချစ်သဖြင့်သာလျှင် ဆို၏၊ ဤသို့ သဘောရှိသော ကျွန်းမြတ်ကိုစွန့်၍ အဘယ်အရပ်သို့ သွားရအံ့နည်း၊ အကယ်၍ သင်သည် သွားလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ သင်၏ပရိသတ်ကို ယူ၍ လှေကိုလုပ်လော့၊ ငါတို့အား လှေဖြင့် ကိစ္စမရှိဟု ဆို၏။

ပညာရှိလက်သမားသည် မိမိပရိသတ်ကိုယူ၍ လှေကို စီရင်ပြီးလျှင် လှေ၌ အလုံးစုံသော အဆောက်အဦတို့ကို တင်၍ ပရိသတ်နှင့်တကွ လှေထက်၌ နေ၏။ ထိုနောင်မှ လပြည့်နေ့၌ လထွက်သောအခါ သမုဒြာမှလှိုင်းတံပိုးအဟုန်သည် ခါးအတိုင်း အရှည် တက်လတ်ပြီးလျှင် ကျွန်းငယ်ကိုဆေး၍ သွား၏။ ပညာရှိလက်သမားသည် သမုဒြာရေလှိုင်းတံပိုးတက်သည်ကို သိ၍ လှေကို လှုတ်၏။ လက်သမားမိုက်၏ အပင်းအသင်းဖြစ်ကုန်သော ငါးရာသော အမျိုးတို့သည် သမုဒြာလှိုင်းတံပိုးတို့သည် ကျွန်းငယ်ကို ဆေးအံ့သောငှါလာ၏။ ဤကျွန်းငယ်ဆေးခြင်းသည် ဤမျှပင်တည်းဟု ပြောဆိုလျက် နေကုန်၏။ ထိုနောင်မှ ခါးအတိုင်းအရှည်၊ တရပ်၊ တသူ၊ ထန်းတဖျား၊ ထန်းခုနစ်ဖျား

အတိုင်းအရှည်ရှိသော လှိုင်းတံပိုးတို့သည် ကျွန်းငယ်ကို မျှောလျက်လာကုန်၏။ ပညာရှိ လက်သမားသည် အကြောင်း၌ လိမ်မာသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အရသာ၌ မကပ်ငြိသည်ဖြစ်၍ ချမ်းသာစွာ သွားရလေ၏။ လက်သမားမိုက်သည် အရသာ၌ တပ်မက်မောသောကြောင့် လာလတ္တံ့သော ဘေးကို မကြည့်မူ၍ ငါးရာကုန်သော အမျိုးတို့နှင့်တကွ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။ ဤသို့လျှင် ထိုလက်သမားမိုက်ကို ဆုံးမခြင်းငှါ ထိုအကြောင်းကို ပြတတ်သော-

၂၂။ ယထာပိ တေ သာဂရ ဝါရိမဇ္ဈေ၊
သကမ္မုနာ သောတ္ထိ ဝဟိံ သု ဝါဏီဇာ။
အနာဂတတ္ထံ ပဋိဝိဇ္ဈိယာန၊
အပ္ပမ္ဘိ နာစေတိ သော ဘူရိပညော။

၂၃။ ဗာလာ စ မောဟေန ရသာနုဂိဒ္ဓါ၊
အနာဂတံ အပ္ပဋိဝိဇ္ဈိယတ္ထံ။
ပစ္စုပ္ပန္နေ သီဒန္တိ အတ္ထဇာတေ၊
သမုဒ္ဒမဇ္ဈေ ယထာ တေ မနုဿာ။

၂၄။ အနာဂတံ ပဋိကယိရာထ ကိစ္စံ၊
မာ မံ ကိစ္စံ ကိစ္စကာလေ ဗျဇေသိ။
တံ တာဒိသံ ပဋိကတံ ကိစ္စကာရိံ၊
န တံ ကိစ္စံ ကိစ္စကာလေ ဗျဇေသိ။

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့သည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးမှ ဟောတော်မူသော ဘုရားဂါထာတို့တည်း။

၂၂။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သာဂရဝါရိမဇ္ဈေ၊ သမုဒ္ဒြာရေအလယ်၌။ တေ ဝါဏီဇာ၊ ထိုကုန်သည်တို့သည်။ သကမ္မုနာ၊ မိမိအမှုကြောင့်။ သောတ္ထိ၊ ချမ်းသာစွာ။ ဝဟိံ သု ယထာ၊ သွားရကုန်သကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ ဘူရိပညော၊ မြေကြီးအထူနှင့်တူသော ပညာရှိသောသူသည်။ အနာဂတံ၊ လာလတ္တံ့

သော။ အတ္တံ၊ အကျိုးစီးပွားကို။ ပဋိဝိဇ္ဇိယာန၊ သိ၍။ အပ္ပမ္ပိ၊ အနည်းငယ်
သော မိမိအကျိုးကိုလည်း။ နာစေတိ၊ မလွန်။

၂၃။ ရသာနုဂိဒ္ဓါ၊ အရသာ၌ တပ်မက်မောတတ်ကုန်သော။ ဗာလာ စ၊
သူ့မိုက်တို့သည်ကား။ မောဟေန၊ မိုက်မဲတော့ဝေသောကြောင့်။ အနာဂတံ၊
လာလတ္တံ့သော။ အတ္တံ၊ အကျိုးကို။ အပ္ပဋိဝိဇ္ဇိယ၊ မသိမူ၍။ သမုဒ္ဒမဇ္ဈေ၊
သမုဒြာအလယ်၌။ တေ မနုဿာ၊ ထိုလူတို့သည်။ သီဒန္တိ ယထာ၊ နှစ်ကုန်သကဲ့သို့။
တထာ၊ ထို့အတူ။ ပစ္စုပ္ပန္နော၊ ပစ္စုပ္ပန်မျက်မှောက်၌။ အတ္ထဇာတေ၊ အကျိုး
သည် ဖြစ်လတ်သော်။ သီဒန္တိ၊ နှစ်ကုန်၏။

၂၄။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ကိစ္စံ၊ ကိစ္စသည်။ ကိစ္စကာလေ၊ ပြုအပ်သော
အခါ၌။ မံ၊ ငါ့ကို။ မာဗျဓေသိ၊ မနှိပ်စက်စေသတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အနာဂတံ၊
လာလတ္တံ့သော။ ကိစ္စံ၊ ကိစ္စကို။ ပဋိကယိရာထ၊ ရှေးဦးမဆွကလျှင် ပြုနှင့်ရာ၏။
ကိစ္စကာရိံ၊ ပြုအပ်သော ကိစ္စကို။ ပဋိကတံ၊ ရှေးဦးမဆွက ကြိုတင်၍ပြုသော။
တာဒိသံ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော။ တံ၊ ထိုသို့ကို။ တံ ကိစ္စံ၊ ထိုကိစ္စသည်။ ကိစ္စ
ကာလေ၊ ပြုအပ်သောအခါ၌။ န ဗျဓေသိ၊ မနှိပ်စက်။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်
မူ၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဒေဝဒတ်သည်
ပစ္စုပ္ပန် ချမ်းသာ၌ ကပ်ငြိသည် ဖြစ်၍ လာလတ္တံ့သော ဘေးကို မကြံည့်မူ၍
ပရိသတ်နှင့်တကွ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ ယခုအခါ
ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ လက်သမားမိုက် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ကောကာလိက
သည် ထိုအခါ တောင်အရပ်၌တည်သော တရား မစောင့်သော နတ်သားဖြစ်ဘူး
ပြီ၊ ယခုအခါ သာရိပုတ္တရာသည် ထိုအခါ မြောက်အရပ်၌ တည်သော တရား
စောင့်သော နတ်သား ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ
ပညာရှိ လက်သမား ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

လူမိုက်ရှောင်ကြဉ်၊ ပညာရှင်၊ ပေါင်းလျှင် မင်္ဂလာ။

သုံးခုမြောက်သော သမုဒ္ဒဝါဏီဇာတ်သည် ပြီး၏။

၄-ကာမဇာတ်

လောဘနိုင်ငံသို့ မလိုက်သင့်ကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ကာမံ ကာမယမာနဿ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤကာမဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် တယောက်သော ပုဏ္ဏားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ သာဝတ္ထိပြည်၌ နေသော ပုဏ္ဏားတယောက်သည် အစိရဝတီ မြစ်နား၌ လယ်လုပ်အံ့သောငှါ တောကိုထွင်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ထိုပုဏ္ဏား၏ ဥပနိဿယကို မြင်တော်မူ၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူသည်ရှိသော် ခရီးမှ ဖဲတော်မူ၍ ထိုပုဏ္ဏားနှင့်တကွ စကားပြောဟောတော်မူခြင်းကို ပြု၍ ပုဏ္ဏား အဘယ်ကို ပြုသနည်းဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် ရှင်ဂေါတမ လယ်ယာကိုခုတ်ထွင်၏ဟု လျှောက်သည်ရှိသော် ပုဏ္ဏား ကောင်း၏။ အမှုကို ပြုလော့ဟု မိန့်တော်မူ၍ ကြွတော်မူ၏။ ဤနည်းဖြင့်လျှင် ဖုံးလွှမ်းသော ချုံသစ်ပင်တို့ကိုပယ်၍ လယ်ကို သုတ်သင်သောအခါ၊ လယ်ထွန်သောအခါ၊ ကန်သင်းဖွဲ့သောအခါတို့၌ အဖန်တလဲလဲ ကြွတော်မူ၍ ထိုပုဏ္ဏားနှင့်တကွ စကားပြောဟောခြင်းကို ပြုတော်မူ၏။ နက်ဖြန်နေ့၌ကား ထိုပုဏ္ဏားသည် အို-အရှင်ဂေါတမ ယနေ့ ငါ၏ ကောက်စိုက်မင်္ဂလာနေ့တည်း။ ဤကောက်သည် ပြည့်စုံပါသည်ရှိသော် ရှင်ဂေါတမ အမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာအား အလှူကြီးကို လှူအံ့ဟု ဆို၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ် နေတော်မူသဖြင့် သည်းခံတော်မူ၍ ကြွသွားတော်မူ၏။

တဖန် တနေ့သ၌ ပုဏ္ဏားသည် ကောက်ကိုကြည့်လတ်သော် မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ထိုအရပ်သို့ ကြွတော်မူ၍ ပုဏ္ဏား အဘယ်ကို ပြုသနည်းဟု မေးတော်မူလျှင် အို ရှင်ဂေါတမ ကောက်ကို ကြည့်၏ဟု ဆိုလတ်သော် ပုဏ္ဏား ကောင်း၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ကြွတော်မူ၏။ ပုဏ္ဏားသည် ကြံ၏။ ရဟန်းဂေါတမသည် မပြတ်လာ၏။ မချွတ်လျှင် ဆွမ်းကိုအလိုရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ငါသည် ရဟန်းဂေါတမအား ဆွမ်းကိုလှူအံ့ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ အိမ်သို့သွားသောနေ့၌ သဗ္ဗညု

မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ထိုပုဏ္ဏားအိမ်သို့ ကြွတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားအား အကျမ်းဝင်သည် ဖြစ်၏။

နောက်အဘို့၌ ကောက်မှည့်သည်ရှိသော် နက်ဖြန် လယ်ရိတ်အံ့ဟု နေရက် မှတ်သားခြင်းကိုပြု၍ ပုဏ္ဏားအိမ်သည်ရှိသော် အစိရဝတီမြစ်ညာ၌ ညဉ့်သုံးယာမ ပတ်လုံး ရှောက်ရွာမိုဗ်းသည် ရွာ၏။ ကြီးစွာသော မိုဗ်းရေအယဉ်သည် လာလတ်၍ စပါးတကွမ်းစားမျှကိုလည်း မကြွင်းရအောင် ပြု၍ အလုံးစုံသော စပါးကို သမုဒြာသို့မျှော်၏။ ပုဏ္ဏားသည် ရေအယဉ်ကျသည်ရှိသော် စပါးပျက်စီး ရာကို ကြည့်၍ မိမိကိုယ်အဖြစ်၌ မတည်နိုင်ရကား ကြီးစွာသော စိုးရိမ်ခြင်း နှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ လက်ဖြင့် ရင်ကိုတီး၍ ငိုကြွေး မြည်တမ်းလျက် အိပ်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် မိုးသောက်ထအခါ စိုးရိမ်ခြင်းနှိပ်စက်သော ထိုပုဏ္ဏား ကို မြင်တော်မူ၍ ပုဏ္ဏား၏ကိုးကွယ်ရာဖြစ်အံ့ဟု နက်ဖြန်နေ၌ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ကြွတော်မူ၍ နံနက်အခါ ဆွမ်းခံရာမှ ဖဲခဲပြီးသော် ရဟန်းတို့ကို ကျောင်းသို့ စေတော်မူ၍ နောက်လိုက်ရပ နားတပါးနှင့် ပုဏ္ဏားအိမ်တံခါးသို့ ကြွတော်မူ၏။

ပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား ကြွတော်မူလာသောအဖြစ်ကို ကြား၍ စကား ပြောဟောခြင်းငှါ ငါ၏ အဆွေ ရဟန်းဂေါတမ လာသည် ဖြစ်လတ်၏ဟု ရအပ် သော သက်သာရာ ရှိသည်ဖြစ်၍ နေရာကို ခင်းဖောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝင်တော်မူ၍ ခင်းအပ်သောနေရာ၌ နေတော်မူလျက် ပုဏ္ဏား အဘယ်ကြောင့် သင်သည် နှလုံးမသက်သာသနည်း၊ သင့်အား အဘယ်မချမ်းသာ ဖြစ်သနည်းဟု မေးတော်မူ၏။ အို-ရှင်ဂေါတမ အစိရဝတီမြစ်နား၌ ငါသည် သစ်ပင်တို့ကို ခုတ်ထွင်သောအခါမှစ၍ ပြုအပ်သောအမှုကို ရှင်ဂေါတမတို့သည် သိကုန်၏။ ငါသည် ဤကောက်တို့သည် ပြည့်စုံသည်ရှိသော် ရှင်ဂေါတမတို့အား လှူအံ့ဟု ကြံမိ၏။ ယခုအခါ အလုံးစုံသော ငါ၏စပါးကို ကြီးစွာသော မိုဗ်းရေအယဉ် သည် မဟာသမုဒြာသို့ မျှော်၏။ တစုံတခုမျှ ထိုစပါးသည် မကြွင်းပြီ၊ တလက်ဘက်မျှသော စပါးသည် မရှိပြီ၊ ထို့ကြောင့် ငါ့အား ကြီးစွာသော စိုးရိမ်ခြင်းသည် ဖြစ်၏ဟု ဆို၏။

ပုဏ္ဏား အသိနည်း၊ စိုးရိမ်သောသူအား ပျက်စီးလေပြီးသော စပါးသည် တဖန် ပြန်လာပြန်သလောဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် အို-အရှင်ဂေါတမ ဤသို့

စိုးရိမ်သဖြင့် ပျက်စီးလေပြီးသော စပါးသည် တဖန် ပြန်လာခြင်းသည် မသင့်ဟု ဆို၏။ ပုဏ္ဏား ဤသို့ဖြစ်သည်ရှိသော် အဘယ်ကြောင့် စိုးရိမ်ဘိသနည်း။ ဤသတ္တဝါတို့အား ဥစ္စာစပါး မည်သည်ကား ဖြစ်သောအခါဖြစ်၏။ ပျက်သော အခါ ပျက်၏။ တစုံတခုသော သင်္ခါရအဖြစ်သို့ ရောက်သော မပျက်သောတရား မည်သည် မရှိ။ မစိုးရိမ်လင့်ဟု ထိုပုဏ္ဏားကို မြတ်စွာဘုရားသည် ရှင်လန်းစေတော် မူ၍ ထိုပုဏ္ဏားအား လျှောက်ပတ်သော တရားကို ဟောတော်မူသည်ရှိသော် ကာမသုတ်ကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုသုတ်ကို ဟောတော်မူသောအဆုံး၌ သိသည် ဖြစ်၍လျှင် ပုဏ္ဏားသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုပုဏ္ဏားအား စိုးရိမ်ခြင်းမရှိသည်ကို ပြုတော်မူပြီးလျှင် နေရာမှထ၍ ကျောင်း တော်သို့ ကြွတော်မူ၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤအမည်ရှိသော စိုးရိမ်ခြင်း နှိပ်စက်သော ပုဏ္ဏားကို စိုးရိမ်ခြင်းမရှိသည်ကို ပြုတော်မူ၍ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်စေ တော်မူ၏ဟု မြို့အလုံးသည် သိ၏။ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ စကားကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဏ္ဏားနှင့်တကွ မိတ်ဖွဲ့ခြင်းကို ပြုတော်မူ၍ အကျမ်းဝင်လျှင် ဥပါယ်တမည်ဖြင့် စိုးရိမ်ခြင်း နှိပ်စက်သော ပုဏ္ဏားအား တရားဟောတော်မူသဖြင့် ထိုပုဏ္ဏားကို စိုးရိမ်ခြင်း မရှိသည်ကို ပြုတော်မူ၍ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်စေတော်မူ၏ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၍ ဤမည်-သာ စကားဖြင့် စည်းဝေး ပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ဤပုဏ္ဏားအား စိုးရိမ်ခြင်း မရှိသည်ကို ပြုတော်မူသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ငါဘုရားသည် ဤပုဏ္ဏားအား စိုးရိမ်ခြင်း မရှိသည်ကို ပြုတော်မူဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား သားနှစ်ယောက်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် သားတော်အကြီးအား အိမ်ရှေ့ပေးတော်မူ၏။ သားတော်အငယ်အား စစ်သူကြီး အရာကို ပေးတော်မူ၏။ နောက်အဘို့၌ ခမည်းတော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး နတ်ရွာ

လားတော်မူသည်ရှိသော် မှူးမတ်တော်တို့သည် နောင်တော်အိမ်ရှေ့မင်းအား ရာဇာဘိသေကကို ဖြစ်စေကုန်၏။ ငါ့အား မင်းအဖြစ်ဖြင့် အလို့မရှိ၊ ညီတော် အား မင်းအဖြစ်ကို ပေးလေကုန်ဟု မိန့်တော်မူ၍ အဖန်တလဲလဲ တောင်းပန် တင်လျှောက်သော်လည်း ပယ်တော်မူ၍ ညီတော်အား အဘိသိက်သွန်းလေကုန်၊ ငါ့အား မင်းအဖြစ်ကို အလို့မရှိ၊ အိမ်ရှေ့မင်း အစရှိသည်တို့ကိုလည်း အလို့မရှိဟု ပယ်တော်မူ၏။ ထိုသို့တပြီးကား ကောင်းမြတ်သော အရသာရှိသော ဘောဇဉ် ကို စားတော်မူလျက် နန်းတော်၌ နေတော်မူပါဟု တင်လျှောက်သော်လည်း ဤမြို့၌ ကိစ္စမရှိဟု ဆို၍ ဗာရာဏသီမြို့မှ ထွက်ခွဲပြီးလျှင် ပစ္စန္ဒရစ်သို့ သွားသဖြင့် သူဌေး တယောက်အိမ်ကိုမှီ၍ လက်အမှုကို လုပ်လျက်နေ၏။ ထိုပစ္စန္ဒရစ်သားတို့ သည် နောက်အဘို့၌ ထိုသူ၏ မင်းသားအဖြစ်ကို သိကုန်၍ လက်အမှုကို မပြုစေ ကုန်၊ မင်းသား အခြံအရံဖြင့်သာလျှင် ထိုမင်းသားကို ခြံရံကုန်၏။

နောက်အဘို့၌ မင်းအမှုထမ်းတို့သည် ပစ္စန္ဒရစ်သို့ သွားကုန်၍ လယ်ပယ် အတိုင်းအရှည်ကို ယူခြင်းငှါ ထိုရွာသို့ ရောက်ကုန်၏။ သူဌေးသည် မင်းသားသို့ ကပ်၍ အရှင်သား အကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်မင်းသားကို မွေးကျွေးပါကုန်အံ့၊ ညီတော်မင်းကြီးအား မှာစာကို စေတော်မူ၍ အကျွန်ုပ်တို့အား အခွန်တော်ကို နှုတ်တော်မူကုန်လော့ဟု လျှောက်၏။ မင်းသားသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ ကျွန်ုပ်သည် ဤအမည်ရှိသော သူဌေးအိမ်ကိုမှီ၍ နေ၏။ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ် တို့ကို ထောက်ပံ့သဖြင့် ထိုသူဌေးတို့အား အခွန်တော်ကို လွှတ်တော်မူပါဟု မှာစာကို စေလိုက်၏။ ညီတော် မင်းကြီးသည် ကောင်းပြီဟု ဆို၍ နောင်တော် ဆိုတိုင်း ပြုစေ၏။ ထိုအခါ ထိုမင်းသားကို အလုံးစုံသော ရွာ၌နေသော သူတို့ သည်၎င်း၊ ဇနပုဒ်၌ နေသော သူတို့သည်၎င်း ကပ်ကုန်၍ အရှင်မင်းသား အကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်မင်းသားကိုသာလျှင် အခွန်ကိုဆက်ပါကုန်အံ့၊ အကျွန်ုပ် တို့အားလည်း အခွန်တော်ကို လွှတ်ပါစေကုန်လော့ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုမင်းသား သည်လည်း ထိုသူတို့၏အကျိုးငှါ မှာစာကိုစေ၍ အခွန်တော်ကို လွှတ်စေ၏။

ထိုအခါမှစ၍ ထိုသူတို့သည် မင်းသားအားသာလျှင် အခွန်ကို ပေးကုန် ၏။ ထိုအခါ မင်းသားအား များစွာသော လာဘ် ပူဇော် သက္ကာရသည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုမင်းသားအား လောဘတဏှာသည် အားကြီးသည်

ဖြစ်၏။ ထိုမင်းသားသည် နောက်အဘို့၌ အလုံးစုံသော ဇနပုဒ်ကို တောင်း၏။ အိမ်ရှေ့မင်းအဖြစ်ကို တောင်း၏။ ညီတော်မင်းကြီးသည် နောင်တော်အား တောင်းတိုင်းသာလျှင် ပေး၏။ ထိုမင်းသားသည် တဏှာလောဘ ပွားသည် ရှိသော် အိမ်ရှေ့မင်း အဖြစ်၌လည်း မရောင့်ရဲသည်ဖြစ်၍ မင်းအဖြစ်ကို ယူအံ့ဟု ဇနပုဒ်သားအပေါင်း ခြံရံလျက် ထိုဗာရာဏသီမြို့သို့ သွားပြီးလျှင် မြို့အပ၌နေ၍ ငါ့အား မင်းအဖြစ်ကိုတည်း ပေးမည်လော၊ စစ်ကိုတည်း ထိုးမည်လောဟု ညီတော်မင်းကြီးအား မှာစာကို စေလိုက်၏။

ညီတော် မင်းကြီးသည် ကြံ၏။ ဤသူမိုက်သည် ရှေး၌ မင်းအဖြစ် အစရှိသည် တို့ကို ပယ်ပြီး၍ ယခုအခါ စစ်ထိုးသဖြင့် ယူအံ့ဟုဆို၏။ အကယ်၍ ငါသည် စစ်ထိုးသဖြင့် ထိုသူမိုက်ကို သတ်အံ့၊ ငါ့အား ကဲ့ရဲ့ခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါ့အား မင်းအဖြစ်ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်းဟု ကြံ၏။ ကြံပြီးလျှင် နောင်တော်အား စစ်ထိုးသဖြင့် ကျွန်ုပ်အလိုမရှိ၊ မင်းအဖြစ်ကိုယူလော့ဟု စေလိုက်၏။ ထိုမင်းသား သည် မင်းအဖြစ်ကို ယူပြီးလျှင် ညီတော်အား အိမ်ရှေ့မင်းအဖြစ်ကို ပေး၏။ ထိုအခါမှစ၍ မင်းဖြစ်လျက် တဏှာ၏နိုင်ငံသို့ လိုက်ရကား တပြည်တည်းဖြင့် မရောင့်ရဲသည်ဖြစ်၍ နှစ်ပြည်၊ သုံးပြည်တို့ကို တောင့်တ၍ လောဘ၏အဆုံးကို မမြင်။

ထိုအခါ သိကြားနတ်မင်းသည် လူ့ပြည်၌ အဘယ်သူတို့သည် မိဘတို့ကို လုပ်ကျွေးကုန်သနည်း၊ ဒါန အစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကို ပြုကုန်သနည်း၊ အဘယ်သူသည် တဏှာနိုင်ငံသို့ လိုက်ကုန်သနည်းဟု ကြည့်လတ်သော် ထိုမင်း မိုက်သည် တဏှာနိုင်ငံသို့ လိုက်သောအဖြစ်ကို သိ၍ ဤမင်းမိုက်သည် ဗာရာဏသီ မင်းအဖြစ်ဖြင့် မရောင့်ရဲနိုင်၊ ထိုမင်းမိုက်ကို ငါသည် သင်အံ့ဟုကြံ၍ လုလင်၏ အသွင်ဖြင့် မင်းအိမ် တံခါး၌ ရပ်၍ ဥပါယ်တမျှ၌ လိမ်မာသော လုလင် တယောက်သည် တံခါး၌ရပ်၏ဟု ကြားစေ၍ ဝင်စေလော့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ဝင်၍ မင်းကို အောင်ဆုပေးလျက် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် လာသနည်းဟု ဆိုလတ်သော် မြတ်သောမင်းကြီး အရှင်မင်းကြီးဘို့အား အနည်းငယ်သော တင်လျှောက်ဘွယ်သည် ရှိ၏။ ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်ကို အလိုရှိပါ၏ဟု ဆို၏။ ထိုဆိုသောခဏ၌ သိကြားမင်း၏ အာနုဘော်ဖြင့် လူတို့သည် ဖဲကုန်၏။ ထိုအခါ မင်းကို လုလင်သည် မြတ်သောမင်းကြီး အကျွန်ုပ်သည် ဝပြောစည်ပင်ကုန်

သော ပြုံးသော လူရှိကုန်သော ပြည့်စုံသော စစ်သည်ဗိုလ်ပါ ဆင်ယာဉ်မြင်း
 ယာဉ်ရှိကုန်သော သုံးမြို့တို့ကို မြင်၏။ အကျွန်ုပ်သည် မိမိအစွမ်းဖြင့် ထိုသုံးပြည်
 တို့ကိုယူ၍ ဆက်ပါအံ့။ ကြာမြင့်စွာမပြုမူ၍ လျင်စွာသွားခြင်းငှါ သင့်၏ဟု
 လျှောက်၏။ တဏှာနိုင်ငံသို့ လိုက်သော ထိုမင်းသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၏။
 သိကြားမင်း၏ အာနုဘော်ကြောင့် သင်သည် အဘယ်သူနည်း၊ အဘယ်အရပ်မှ
 လာသနည်း၊ သင့်အား အဘယ်ကို ရခြင်းငှါ သင့်သနည်းဟု မမေးမိ။ ထိုသိကြား
 မင်းသည်လည်း ဤမျှကိုသာ ဆို၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ သွားလေ၏။

မင်းသည် အမတ်တို့ကို ခေါ်၍ တယောက်သော လူလင်သည် ငါတို့အား
 သုံးပြည်ထောင်ကိုယူ၍ ပေးအံ့ဟု ဆို၏။ အမတ်တို့ ထိုလူလင်ကို ခေါ်ချေကုန်၊
 မြို့၌ စည်လည်စေ၍ ဗိုလ်ပါအပေါင်းကို စုဝေးကြကုန်၊ ကြာမြင့်ခြင်းကို မပြုမူ၍
 သုံးပြည်ထောင်တို့ကို ယူကုန်အံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် မြတ်သောမင်းကြီး အသို့
 နည်း၊ အရှင်မင်းကြီးတို့သည် ထိုလူလင်အား ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုတော်မူ၏
 လော၊ နေရာအရပ်ကိုလည်း မေးတော်မူ၏လောဟု လျှောက်လတ်သော် ပူဇော်
 သက္ကာရကိုလည်း ငါမပြုမိ။ နေရာအရပ်ကိုလည်း ငါ မမေးမိ။ သွားချေကုန်၊
 ထိုလူလင်ကို စုံစမ်းကြကုန်၊ သုံးပြည်ထောင်တို့ကို ယူကုန်အံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော်
 ထိုအမတ်တို့သည် မြတ်သောမင်းကြီး အလုံးစုံသော ဗာရာဏသီပြည်၌ လူလင်ကို
 မမြင်ပါကုန်ဟု တင်လျှောက်ကုန်၏။

ထိုစကားကို ကြားသဖြင့် မင်းသည် နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍ သုံးပြည်
 ထောင်သော မင်းအဖြစ်၌ များစွာသော စည်းစိမ်အခြံအရံမှ ယုတ်၏။ ငါသည်
 ရိက္ခာစားနပ်ကို မပေးမိ။ နေရာအရပ်ကိုလည်း မမေးမိ။ ထို့ကြောင့် ငါ့အား
 အမျက်ထွက်၍ မလာသည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ထိုမင်းသည် အဖန်တလဲလဲ ကြံ၏။
 ထိုအခါ လောဘနိုင်ငံသို့လိုက်သော ထိုမင်း၏ကိုယ်၌ ပူပန်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။
 ကိုယ်အလုံး ပူလောင်သည်ရှိသော် ရင်သည် ခြောက်တပ်၍ ဝမ်းသွေးကျသော
 အနာသည်ဖြစ်၏။ တလုပ်သောထမင်းသည် ဝင်အံ့။ ထိုထမင်းလုပ်သည် အန်၏။
 ဆေးသမားတို့သည် ဆေးကုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ မင်းသည် အလွန်ပင်ပန်း
 ၏။ ထိုအခါ မင်းကြီး နာသောအဖြစ်သည် တိုင်းပြည်အလုံး၌ ထင်ရှား၏။
 ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် တက္ကသိုလ်ပြည်မှ အလုံးစုံသော အတတ်တို့ကို

သင်၍ ဗာရာဏသီပြည်၌ မိဘတို့၏ထံသို့ လာလတ်သည်ရှိသော် ထိုအကြောင်း ကိုကြား၍ ငါသည်ဆေးကုအံ့ဟု ကြံ၍ မင်းထံသို့သွားသဖြင့် တယောက်သော လုလင်သည် အရှင်မင်းကြီးတို့ကို ဆေးကုအံ့သောငှါ လာ၏ဟု ကြားစေ၏။

မင်းသည် အလွန်ကြီးကုန်သော ဒိသာပါမောက္ခဖြစ်ကုန်သော ဆေးသမား တို့သည်လည်း ငါ့ကို ကုစားခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်ဘဲလျက် လုလင်ပျိုသည် အသို့တတ်နိုင်အံ့နည်း၊ ထို့ကြောင့် ထိုလုလင်ကို ရိက္ခာပေး၍သာ လွတ်လိုက် ကုန်လော့ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကိုကြား၍ လုလင်သည် ငါ့အား ဆေးကုသဖြင့် ဆေးခကို အလိုမရှိ၊ ငါသည် ကုပါအံ့၊ ထို့ကြောင့် သက်သက်သောဆေးဘိုး မျှကို ပေးပါလော့ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကိုကြား၍ မင်းသည် ခေါ်စေ၏။ ထိုလုလင် သည် မင်းကိုမြင်၍ မြတ်သောမင်းကြီး ကြောက်တော်မမူလင့်၊ အကျွန်ုပ်သည် အရှင်မင်းကြီးအား ကုပါအံ့၊ စင်စစ်သော်ကား အကျွန်ုပ်အား အနာဖြစ် ကြောင်းကို ကြားတော်မူပါလော့ဟု ဆို၏။ မင်းသည် ထိုလုလင်ကို ရှက်သည် ဖြစ်၍ ထိုအနာ၏ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း၊ ဆေးကိုသာ ကုလော့ဟု ဆို၏။

မြတ်သောမင်းကြီး ဆေးသမားတို့ မည်သည်ကား ဤ အနာသည် ဤ အကြောင်းကို မှီ၍ ဖြစ်၏ဟု သိ၍လျှင် ထိုအနာအားလျော်သော ဆေးကို ပြုရကုန်၏ဟု ဆိုသည်ရှိသော် မင်းသည် အမောင် ကောင်းပြီဟု အနာ၏ ဖြစ်ကြောင်းကို ပြောသည်ရှိသော်၊ လုလင်တယောက်သည် လာလတ်၍ သုံးပြည် ထောင်တို့၌ မင်းအဖြစ်ကို ယူ၍ပေးအံ့၊ ဤသို့ အစရှိသည်တို့ကိုဆို၍ အလုံးစုံကို ပြော၏။ အမောင် ငါ့အား ဤတဏှာကို မှီ၍ အနာဖြစ်၏။ အကယ်၍ ဆေးကု ခြင်းငှါ တတ်နိုင်အံ့၊ ကုလော့ဟု ဆို၏။ မြတ်သောမင်းကြီး အသို့နည်း၊ စိုးရိမ် သဖြင့် သုံးပြည်ထောင် ၌ကို ရခြင်းငှါ တတ်နိုင်မည်လော့ဟု ဆိုသည်ရှိသော်၊ အမောင် မတတ်နိုင်ဟု ဆို၏။ ဤသို့ဖြစ်လျက် အဘယ်ကြောင့် စိုးရိမ်သနည်း၊ မြတ်သောမင်းကြီး ထိုစကားသည် မှန်၏။ အလုံးစုံသာလျှင် ဖြစ်သော သက်ရှိ သက်မဲ့ဝတ္ထု မိမိကိုယ်ကို အစပြု၍ စွန့်ပစ်၍ သွားအပ်၏။ လေးပြည်ထောင်တို့၌ မင်းအဖြစ်ကိုယူ၍လည်း အရှင်မင်းကြီးသည် တပြိုင်နက်လျှင် ထမင်းလေးခွက် တို့ကို စားတော်မူနိုင်မည်လော့၊ အိပ်ရာလေးခုတို့၌ အိပ်နိုင်မည်လော့၊ လေးစုံ

သော အဝတ်တန်ဆာတို့ကို ဆင်ဝတ်နိုင်မည်လော၊ လောဘနိုင်ငံသို့ လိုက်ခြင်း မည်သည် မသင့်၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ဤတဏှာ မည်သည်ကား ပွားသည် ရှိသော် အပါယ်လေးဘုံတို့မှလွတ်ခြင်းငှါမပေးဟု ဆို၍ ထိုမင်းကို ဘုရားလောင်း သည် ဆုံးမ၍ ထို့နောက်မှ မင်းအား တရားဟောလိုရကား—

၂၅။ ကာမံ ကာမယမာနဿ၊ တဿ စေတံ သမိဇ္ဈတိ။
အဒ္ဓါ ပီတိမနော ဟောတိ၊ လဒ္ဓါ မစ္စော ယဒိစ္ဆတိ။

၂၆။ ကာမံ ကာမယမာနဿ၊ တဿ စေတံ သမိဇ္ဈတိ။
တတော နံ အပရံ ကာမေ၊ သမ္ပေ တဏှံ ဝိန္ဒတိ။

၂၇။ ဂဝံ သိဂီနော သိဂီံ၊ ဝဗ္ဗမာနဿ ဝဗ္ဗတိ။
ဧဝံ မန္တဿ ပေါသဿ၊ ဗာလဿ အဝိဇာနတော။
ဘိယျော တဏှာ ပိပါသာ စ၊ ဝဗ္ဗမာနဿ ဝဗ္ဗတိ။

၂၈။ ပထဗျာ သာလိ ယဝကံ၊ ဂဝဿံ ဒါသ ပေါရိသံ။
ဒတွာ စ နာလ မေတဿ၊ ဣတိ ဝိဒ္ဓါ သမံ စရေ။

၂၉။ ရာဇာ ပသယု ပထဝိံ ဝိဇိတွာ၊
သ သာဂရန္တံ မဟိ မာဇသန္တော။
ဩရံ သမုဒ္ဒဿ အတိတ္တိရူပေါ၊
ပါရံ သမုဒ္ဒဿပိ ပတ္တယေထ။

၃၀။ ယော စ မနုဿရံ ကာမေ၊ မနုဿာ တိတ္ထိံ နာဇ္ဈဂါ။
တတော နိဝတ္တာ ပဋိက္ကမ္မ ဒိသ္မာ၊
တေ ဝေ သုတိတ္တာ ယေ ပညာယ တိတ္တာ။

၃၁။ ပညာယ တိတ္ထိနံ သေဋ္ဌံ၊ န သော ကာမေဟိ တပုတိ။
ပညာယ တိတ္ထိံ ပုရိသံ၊ တဏှာ န ကုရုတေ ဝသံ။

၃၂။ အပစိနေထေဝ ကာမာနံ၊ အပ္ပိစ္ဆဿ အလောလုပေါ။
သမုဒ္ဒမတ္တော ပုရိသော၊ န သော ကာမေဟိ တပုတိ။

၃၃။ ရထကာရော ဝ စမ္ပဿ၊ ပရိကန္တံ ဥပါဟနံ။
ယံ ယံ ဇဟတိ ကာမာနံ၊ တန္တံ သမ္ပဇေတေ သုခံ။
သဗ္ဗဇ္ဇေ သုခ မိစ္ဆေယျ၊ သဗ္ဗေ ကာမေ ပရိစ္စဇေ။

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၅။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ကာမံ၊ ဝတ္ထုကာမကို။ ကာမယမာ-
နဿ၊ တောင့်တသော။ တဿ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား။ တံ၊ ထိုဝတ္ထုကာမသည်။
စေ၊ အကယ်၍။ သမိဇ္ဈတိ၊ ပြည့်စုံအံ့။ မစ္စော၊ သတ္တဝါသည်။ ယံ၊ အကြင်
ဝတ္ထုကို။ ဣစ္ဆတိ၊ အလိုရှိအံ့။ တံ၊ ထိုဝတ္ထုကို။ လဒ္ဒါ၊ ရသည်ရှိသော်။ အဒ္ဒါ၊
စင်စစ်။ ပီတိမနော၊ နှစ်လိုသောစိတ်ရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၂၆။ ကာမံ၊ ဝတ္ထုကာမကို။ ကာမယမာနဿ၊ တောင့်တသော။ တဿ၊
ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား။ တံ၊ ထိုဝတ္ထုကာမသည်။ စေ၊ အကယ်၍။ သမိဇ္ဈတိ၊ ပြည့်စုံအံ့။
တတော၊ ကိုအခါမှ။ အပရံ၊ နောက်၌။ သမ္ပေ၊ ဂိမှကာလေ၊ နေ့လအခါ၌။ ပါနိယ-
ပိပါသံ၊ ရေမှတ်ခြင်းကို။ လဘတိ ဣဝ၊ ရသကဲ့သို့။ ဧဝံ၊ ဤအတူ။ ဘိယျော၊
ရှေးထက်အလွန်။ ကာမေ၊ ကိလေသာကာမဟု ဆိုအပ်သော။ တဏှံ၊ တဏှာကို။
ဝိန္ဒတိ၊ ရ၏။

၂၇။ ဂဝံ၊ နွားအပေါင်းတို့တွင်။ ဝခုမာနဿ၊ ပွားသော။ သိဂီနော၊
ဦးချိုရှိသောနွား၏။ သိဂီံ၊ ဦးချိုသည်။ ဝခုတိ ဣဝ၊ ပွားသကဲ့သို့။ ဧဝံ၊
ဤအတူ။ မန္ဒဿ၊ ပညာနုန့်သော။ အဝိဇာနတော၊ မသိသော။ ဗာလဿ၊
မိုက်သော။ ဝခုမာနဿ၊ အသားအရေပွားသော။ ပေါသဿ၊ သတ္တဝါအား။
ဘိယျော၊ လွန်စွာ။ တဏှာ စ၊ မရသေးသော ကာမကို တောင့်တသော
တဏှာသည်၎င်း။ ပိပါသာ စ၊ ရပြီးသော ကာမကို သုံးဆောင်လိုသော တဏှာ
သည်၎င်း။ ဝခုတိ၊ ပွား၏။

၂၈။ ပထဗျာ၊ မြေ၌။ သာလိယဝကံ၊ သလေးခင်း၊ မုယောခင်းကို၎င်း။
ဂဝဿံ၊ နွားမြင်းကို၎င်း။ ဒါသပေါရိသံ၊ ကျွန်အမှုလုပ်သောသူကို၎င်း။ ဒတွာစ၊
ပေး၍လည်း။ တေဿ၊ ထိုတဏှာနိုင်ငံသို့ လိုက်သောသူအား။ နာလံ၊ အလို
မပြည့်နိုင်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝိဒ္ဓါ၊ သိ၍။ သမံ၊ မျှတ ညီညွတ်သောအကျင့်ကို။
စရေ၊ ကျင့်ရာ၏။

၂၉။ ရာဇာ၊ ရေမြေသေ့၎င်း ပြည့်ရှင်မင်းသည်။ ပထဝီံ၊ မြေကို။ ပသယု၊
နှိပ်စက်၍။ သ-သာဂရန္တံ၊ သမုဒြာအဆုံးရှိသော။ သမုဒ္ဒဿ၊ သမုဒြာ၏။ သြရံ၊
အတွင်းဖြစ်သော။ မဟိံ၊ မြေကို။ ဝိဇိတွာ၊ အောင်ပြီး၍။ အာဝသန္တော၊
နေသော်လည်း။ အတိတ္တရူပေါ၊ မရောင့်ရဲသော သဘော ရှိသည်ဖြစ်၍။

သမုဒ္ဒယ၊ သမုဒြာ၏။ ပါရံပိ၊ ကမ်းတဘက်ကိုလည်း။ ပတ္တယေထ၊ တောင့်တရာ၏။

၃၀။ ဝေံ၊ ဤသို့။ ကာမေ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို။ အနုဿရံ- အနုဿရန္တော၊ အောက်မေ့သော။ ယော စ၊ အကြင်သူသည်လည်း။ မနသ၊ စိတ်ဖြင့်။ တိတ္တံ၊ ရောင့်ရဲခြင်းကို။ နာဇ္ဈဂါ၊ မရနိုင်။ တတော၊ ထိုကာမဂုဏ်မှ။ နိဝတ္တာ၊ နစ်၍။ ပဋိက္ကမ္မ၊ ကိုယ်ဖြင့်ဖဲ၍။ အာဒီနဝံ၊ ကို။ ဒိသ္မာ၊ ဉာဏ်ဖြင့်မြင်၍။ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ ပညာယ၊ ပညာဖြင့်။ တိတ္တာ၊ ပြည့်ကုန်၏။ တေ၊ ထိုသူတို့သည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ သုတိတ္တာ၊ ကောင်းစွာ ပြည့်ကုန်၏။

၃၁။ ပညာယ၊ ပညာဖြင့်။ တိတ္တံ၊ ပြည့်သောသူသည်။ သေဋ္ဌံ၊ မြတ်၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ ကာမေဟိ၊ ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့်။ န တပုတိ၊ မပူပန်။ ပညာယ၊ ပညာဖြင့်။ တိတ္တံ၊ ပြည့်သော။ ပုရိသံ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကို။ တဏှာ၊ တဏှာသည်။ ဝသံ၊ မိမိအလိုသို့။ နန္တုရုတေ၊ မလိုက်စေနိုင်။

၃၂။ ကာမာနံ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို။ အပစိနေထေဝ၊ ဖျက်ဆီးရာသည်သာတည်း။ အပိစ္ဆော၊ အလိုနည်းသည်။ အလောလုပေါ၊ မလျှပ်ပေါ်သည်။ အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။ သမုဒ္ဒမတ္တော၊ သမုဒြာနှင့် တူသော ပညာရှိသော။ သော ပုရိသော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ကာမေဟိ၊ ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့်။ န တပုတိ၊ မပူပန်။

၃၃။ ရထာကာရော၊ သားရေနယ်သမားသည်။ ဓမ္မဿ၊ သားရေ၏။ ဥပါ-ဟနံ၊ ဘိနပ်ကို။ ပရိကန္တံ-ပရိကန္တန္တော၊ ဖြတ်သည်ဖြစ်၍။ ဇဟတိ ဣဝ၊ စွန့်သကဲ့သို့။ ကာမာနံ၊ ကာမဂုဏ်တို့၏။ ယံယံ၊ အကြင်အကြင် အဘို့ကို။ ဇဟတိ၊ စွန့်၏။ တံတံ-တေန တေန၊ ထိုထိုသို့သောအဘို့ဖြင့်။ သုခံ၊ ချမ်းသာသည်။ သမ္ပုဗ္ဗတေ၊ ပြည့်စုံ၏။ သဗ္ဗမ္ပိ၊ အလုံးစုံသာလျှင် ဖြစ်သော။ သုခံ၊ ချမ်းသာကို။ စေဣစ္ဆေယျ၊ အကယ်၍ အလိုရှိငြားအံ့။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ကာမေ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို။ ပရိစ္စယေ၊ စွန့်ရာ၏။

ဤဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူသော ဘုရားလောင်းအား မင်း၏ထီးဖြူကို အာရုံပြု၍ သြဒါတ ကသိုဏ်းလျှင် အာရုံရှိသော စျာန်သည် ဖြစ်၏။ မင်းသည်လည်း အနာမရှိသည် ဖြစ်၏။ ထိုမင်းသည်လည်း နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ နေရာမှ ထပြီးလျှင် ဤမျှလောက်ကုန်သော ဆေးသွားကြီးတို့သည် ကုစားခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ ပညာရှိသော လုလင်ငယ်သည်ကား မိမိ၏ပညာ များသော

ကြောင့် ကာမဂုဏ်တို့၏ အထူးထူးသောအပြစ်ကို ပြ၏ဟု ဆို၍ ထိုလုလင်နှင့် တကွ စကားပြောလိုရကား—

၃၄။ အဋ္ဌ တေ ဘာသိတာ ဂါထာ၊
သဗ္ဗာ ဟောန္တိ သဟဿိယော။
ပဋိဂ္ဂဏှ မဟာဗြဟ္မေ၊
သာမေ တံ တဝ ဘာသိတံ။

ဟူသော ဆယ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၄။ မဟာဗြဟ္မေ၊ ပုဏ္ဏားမြတ်။ တေ၊ သင်ပုဏ္ဏားမြတ်သည်။ ဘာသိတာ၊ ဟောအပ်ကုန်သော။ သဗ္ဗာ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ အဋ္ဌဂါထာ၊ ရှစ်ဂါထာ* တို့သည်။ သဟဿိယော၊ တထောင်စီ ထိုက်ကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ အဋ္ဌသဟဿာနိ၊ အသပြာ ရှစ်ထောင်တို့ကို။ ပဋိဂ္ဂဏှ၊ ခံယူပါလော့။ တဝ၊ သင်၏။ ဘာသိတံ၊ ဆိုအပ်သော။ တေ၊ ဤစကားသည်။ သာမု၊ ကောင်းပေစွ။

မင်းကြီးဆိုသော ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည်—

၃၅။ န မေ အတ္ထော သဟဿေဟိ၊
သတေဟိ နဟုတေဟိ ဝါ။
ပစ္ဆိမံ ဘာသတော ဂါထံ၊
ကာမေ မေ န ရတော မနော။

ဟူသော တဆယ့်တခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၅။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ မေ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သဟဿေဟိ ဝါ၊ တထောင်တို့ကို၎င်း။ သတေဟိ ဝါ၊ တရာတို့ကို၎င်း။ နဟုတေဟိ ဝါ၊ တသောင်းတို့ကို၎င်း။ န အတ္ထော၊ အလိုမရှိ။ ပစ္ဆိမံ၊ နောက်ဆုံးဖြစ်သော။ ဂါထံ၊ ရထ ကာရာဝ စံဗ္ဗဿ အစရှိသော ဂါထာကို။ ဘာသတော၊

* ဘုရားလောင်းသည် ကိုးဂါထာကို ဟောလျက် ဤဂါထာ၌ ရှစ်ဂါထာဟု ဆိုသည်ကား ဒုတိယဂါထာက စ၍ ကာမဂုဏ်အပြစ်နှင့် စပ်သော ရှစ်ဂါထာကို ယူရမည်။

(၄၆)

ပုံတော်စုံ ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

ဟောသော။ မေ၊ ငါ၏။ မနော၊ စိတ်သည်။ ကာမေ၊ ကာမဂုဏ်၌။
န ရတော၊ မမေ့လျော်။

မင်းသည်လည်း အတိုင်းထက်အလွန် နှစ်သက်၍ ဘုရားလောင်းကို ချီးမွမ်း
လိုရကား—

၃၆။ ဘဒြကော ဝတာယံ မာဏဝကော၊
သဗ္ဗလောကံ ဝိဒ္ဓ မုနိ။
သော ဣမံ တဏှံ ဒုက္ခ ဇနနိံ၊
ပရိဇာနာတိ ပဏ္ဍိတော။

ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၆။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသော။ ယောမာဏဝကော၊ အကြင်လူလင်ငယ်
သည်။ ဒုက္ခဇနနိံ၊ အလုံးစုံသော ဝဋ်ဆင်းရဲကို ဖြစ်စေတတ်သော။ ဣမံတဏှံ၊
ဤတဏှာကို။ ပရိဇာနာတိ၊ ပိုင်းခြား၍ သိ၏။ သဗ္ဗလောကဝိဒ္ဓ၊ အလုံးစုံသော
လောကကို သိသော။ မုနိ၊ အကျိုးအကြောင်းကို သိသော။ သော အယံ
မာဏဝကော၊ ထိုလူလင်ငယ်သည်။ ဘဒြကော ဝတ၊ ကောင်းပေစွတကား။

ဘုရားလောင်းသည်လည်း မြတ်သောမင်းကြီး မမေ့မလျော့ တရားကို
ကျင့်တော်မူလော့ဟု မင်းကို ဆုံးမပြီးလျှင် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ဟိမဝန္တာသို့
သွား၍ ရသေ့ရဟန်းပြုသဖြင့် အသက်ထက်ဆုံး တည်၍ ဗြဟ္မဝိဟာရတရား
လေးပါးတို့ကို ပွားစေသဖြင့် မယုတ်သော စျားန်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့
လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်
မူ၍ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ရှေး၌လည်း သင်တို့ဆရာ ငါဘုရားသည် ဤပုဏ္ဏား
အား စိုးရိမ်ခြင်း မရှိသည်ကို ပြုတော်မူဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ ယခုအခါ
ဤပုဏ္ဏားသည် ထိုအခါ တဏှာနိုင်ငံသို့ လိုက်သော မင်းဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ
ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ပညာရှိသော လူလင်ငယ် ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို
ပေါင်းတော်မူ၏။

ရှောင့်ရဲနိုင်မှ၊ ချမ်းသာရာ၊ မုချမင်္ဂလာ။

လေးခုမြောက်သော ကာမဇာတ်သည် ပြီး၏။

၅-ဇနသန္ဓဇာတ်

ကောင်းမှုမှန်သမျှ မမေ့မလျော့ ကျင့်သင့်ကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မှတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “ဒသခလု” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤဇနသန္ဓဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေ တော် မှစဉ် ကောသလ မင်းကြီးအား ဆုံးမတော်မူခြင်းငှါ ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ အခါတပါး၌ ကောသလမင်းကြီးသည် အစိုးရခြင်း မာန်ယစ်သဖြင့် ကိလေသာဟူသော မွေ့လျော်ခြင်း၏ ချမ်းသာကို မှီသည်ဖြစ်၍ တရားဆုံးဖြတ်ခြင်းကိုလည်း မဖြစ်စေ၊ဘုရားအား ခ,စားခြင်းကိုလည်းမေ့လျော့ ၏။ ထိုကောသလ မင်းကြီးသည် တနေ့သ၌ မြတ်စွာဘုရားကို အောက်မေ့၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးအံ့ဟု နံနက်စာ စားပြီးသော် မြတ်သောရထားကိုစီး၍ ကျောင်းအော်သို့ သွားပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍နေ၏။

ထိုအခါ ကောသလမင်းကြီးကို မြတ်စွာဘုရားသည် မြတ်သောမင်းကြီး အဘယ့်ကြောင့် ကြာမြင့်စွာ မမြင်သနည်းဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် အရှင် ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့အား အမှုကိစ္စ များသောကြောင့် အရှင်ဘုရားအား ခ,စား ခြင်း အခွင့်သည် မဖြစ်နိုင်ပါဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် မြတ်သော မင်းကြီး ငါကဲ့သို့သော အဆုံးအမကို ပေးတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား သည် အဦးဖြစ်သောကျောင်း၌ နေတော်မူလျက် ရှင်မင်းကြီးအား မေ့လျော့ ခြင်းငှါ မသင့်၊ ပြည်ထဲအရှင်မင်း မည်သည်ကား ဆယ်ပါးသော ရာဇကိစ္စတို့၌ မမေ့မလျော့သဖြင့် တိုင်းပြည်သူတို့၌ မိဘနှင့် တူသဖြင့် အဂတိလေးပါးသို့ လိုက်ခြင်းကိုပယ်၍ မင်းကျင့်တရား ဆယ်ပါးတို့၌ တည်အပ်ကုန်၏။ စင်စစ် သော်ကား ငါဘုရားသည် ဆုံးမတော်မူသည်ဖြစ်၍ ရှင်မင်းကြီးသည် တရားနှင့် အညီ အကြင်မင်းပြု၏။ ထိုတရားနှင့်အညီ မင်းပြုခြင်းသည် အံ့ဘွယ်မရှိသေး၊ ရှေးပညာရှိတို့သည် ဆုံးမတတ်သောဆရာ မရှိသော်လည်း မိမိ၏ ပကတိ အားဖြင့် သုံးပါးအပြားရှိသော သုစရိုက်တရား၌ တည်၍ လူများအပေါင်းအား တရားဟော၍ နတ်ပြည်ခရီးကို ပြည့်စေကုန်လျက် သွားဘူးကုန်ပြီဟု မိန့်တော်

မူ၏၊ ထို ကောသလ မင်းကြီးသည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု မြတ်သောမင်းကြီး လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီ ပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ မိဖုယားကြီးဝမ်း၌ ဖြစ်၏။ ဇနသန္ဓမင်းသား-ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ ထိုအခါ အရှယ်ရောက်လတ်သော် တက္ကသိုလ်ပြည်မှ အလုံးစုံသော အတတ်တို့ကို သင်၍လာသောအခါ ဘုရားလောင်းအား ခမည်းတော် ဗြဟ္မဒတ် မင်းကြီးသည် အလုံးစုံသော နှောင်အိမ်တို့ကို သုတ်သင်စေ၍ အိမ်ရှေ့အရာ နှင်းတော်မူ၏။

ထို ဘုရားလောင်း ဇနသန္ဓမင်းသားသည် နောက်အဘို့၌ ခမည်းတော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည် နတ်ရွာစံဟော်မူသဖြင့် မင်းအဖြစ်၌တည်၍ မြို့တံခါး လေးမျက်နှာတို့၌၎င်း၊ မြို့လယ်၌၎င်း၊ နန်းတော် တံခါး၌၎င်း၊ ဤသို့ ခြောက်ဆောင်သော အလှူတင်းကုပ်တို့ကို ဆောက်စေ၍ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ခြောက်သိန်းသော ဥစ္စာတို့ကိုစွန့်သဖြင့် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအလုံးကို ချောက်ချား စေ၍ အလှူကြီးကို လှူတော်မူလျက် နှောင်အိမ်တို့ကို အမြဲ ဟင်းလင်းဖွင့် သည်ကို ပြုစေပြီးလျှင် တရားဘဏ္ဍာတိုက်ကို သုတ်သင်စေ၍ သင်္ဂဟတရား လေးပါးတို့ဖြင့် လှူအပေါင်းတို့ကို သင်္ဂြိုဟ်တော်မူလျက် ငါးပါးသော သီလ၊ ရှစ်ပါးသော သီလကို စောင့်ရှောက် ဆောက်တည်လျက် တရားနှင့်အညီ မင်းပြုတော်မူ၏။ အကြား အကြား၌လည်း တိုင်းပြည်သူတို့ကို စည်းဝေးစေ၍ အလှူပေးကြကုန်၊ သီလဆောက်တည်ကြကုန်၊ ဘာဝနာကို ပွားစေကြကုန်၊ တရားနှင့်အညီ အမှုကို၎င်း၊ ရောင်းဝယ်ခြင်းကို၎င်း ယှဉ်ကြကုန်၊ ငယ်သော အခါကလျှင် အတတ်ပညာ သင်ကြကုန်၊ ဥစ္စာကို ဖြစ်စေကုန်၊ စဉ်းလဲသော သက်သေအမှုကို၎င်း၊ ဂုံးတိုက်ဂုံးချောသော စကားဆိုခြင်းကို၎င်း မပြုကြကုန် လင့်၊ ကြမ်းတန်း ကြမ်းကြုတ်သည် မဖြစ်ကြကုန်လင့်၊ မိဘတို့အား ရိုသေစွာ လုပ်ကျွေးခြင်းဝတ်ကို ဖြည့်ကြကုန်၊ အမျိုး၌ ကြီးသောသူတို့အား အရိုအသေ ပြုကြကုန်ဟု တရားဟော၍ လှူများအပေါင်းကို သုစရိုက်တရား၌ တည်စေ တော်မူ၏။

ထိုဘုရားလောင်းသည် တနေ့သ၌ ပန္နရသီ ဥပုသ်နေ့အခါ ဥပုသ်ဆောက်
 တည်သည်ဖြစ်၍ လူများအား လွန်စွာ စီးပွားချမ်းသာအကျိုးငှါ တရားဟော
 အံ့ဘု ကြံ၍ မြို့၌ စည်လည်စေပြီးလျှင် မိမိ၏ ကိုယ်လုပ်မောင်းမတို့ကို အစပြု၍
 အလုံးစုံသော ပြည်သူအပေါင်းတို့ကို စည်းဝေးစေပြီးလျှင် မင်းယင်ပြင်၌
 တန်ဆာဆင်၍ တန်ဆာဆင်သော ရတနာ မဏ္ဍပ်လယ်၌ ကောင်းစွာ ခင်းအပ်
 သော ဓာဇပလ္လင်၌ နေတော်မူ၍ အိုး ပြည်သူအပေါင်းတို့ သင်တို့အား အလိုရှိ
 အပ်သော တရားတို့ကို ဟောအံ့၊ မမေ့မလျော့သဖြင့် ညွတ်သောနား ရှိကုန်
 သည် ဖြစ်၍ ရိုသေစွာ နာကြကုန်ဟု ဆို၍ တရားတော်ကို ဟောတော်မူ၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် သစ္စာဖြင့် ထုံအပ်သော ရတနာ ခံတွင်းတော်ကို
 ဖွင့်လှစ်တော်မူ၍ ထိုတရားတော်ကို သာယာစွာသော အသံတော်ဖြင့် ကောသလ
 မင်းကြီးအား ထင်စွာ ပြုတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍—

- ၃၇။ ဒသ ခလု ဣမာနိ ဌာနာနိ၊ ယာနိ ပုဗ္ဗေ အကရိတွာ။
 သ ပစ္ဆာ မနုတပုတိ၊ ဣစ္စေဝါဟ ဇနသန္ဓော။
- ၃၈။ အလဒ္ဓါ ဝိတ္တံ တပုတိ၊ ပုဗ္ဗေ အသမုဒါနိတံ။
 န ပုဗ္ဗေ ဓန မေသိဿံ၊ ဣတိ ပစ္ဆာ နုတပုတိ။
- ၃၉။ သကျရူပံ ပုရေ သန္တံ၊ မယာ သိပ္ပံ န သိက္ခိတံ၊
 ကိစ္ဆာ ဝုတ္တိ အသိပ္ပဿ၊ ဣတိ ပစ္ဆာ နုတပုတိ။
- ၄၀။ ကုဋ္ဌဝေဒီ ပုရေ အာသိံ၊ ပိသုဏော ပိဋ္ဌိမံသိကေ၊
 စဏ္ဍာ စ ဖရုသော စာပိ၊ ဣတိ ပစ္ဆာ နုတပုတိ။
- ၄၁။ ပါဏာတိပါတီ ပုရေ အာသိံ၊ လုဒ္ဓေါ စာပိ အယာ။
 ဘူတာနံ နာပစာယိဿံ၊ ဣတိ ပစ္ဆာ နုတပုတိ။
- ၄၂။ ဗဟုသု ဝတ သန္တိသု၊ အနာပါဒါသု ဣတ္ထိသု။
 ပရဒါရံ သေဝိဿံ၊ ဣတိ ပစ္ဆာ နုတပုတိ။
- ၄၃။ ဗဟုသိံ ဝတ သန္တိမိ၊ အနုပါနေ ဥပဋ္ဌိတေ။
 န ပုဗ္ဗေ အဒဒံ ဒါနံ၊ ဣတိ ပစ္ဆာ နုတပုတိ။
- ၄၄။ မာတရံ ပိတရဉ္စာပိ၊ ဇိဏ္ဏကံ ဂတယောဗ္ဗနံ။
 ပဟုသန္ဓော န ပေါသိဿံ၊ ဣတိ ပစ္ဆာ နုတပုတိ။

၄၅။ အာစရိယ မနုသတ္တာရံ၊ သဗ္ဗကာမရသာဟရံ။
ပိတရံ အတိမညိဿံ၊ ဣတိ ပစ္ဆာ နုတပ္ပတိ။

၄၆။ သမဏေ ဗြာဟ္မဏေစာပိ၊ သီလဝန္တေ ဗဟုဿုတေ။
န ပုဗ္ဗေ ပယိရူပါသိဿံ၊ ဣတိ ပစ္ဆာ နုတပ္ပတိ။

၄၇။ သာဓု ဟောတိ တပေါစိဏ္ဏော၊ သန္တော စ ပယိရူပါသိတော။
န ပုဗ္ဗေ တပေါ စိဏ္ဏော၊ ဣတိ ပစ္ဆာ နုတပ္ပတိ။

၄၈။ ယော စ တောနိ ဌာနာနိ၊ ယောနိသော ပဋိပဇ္ဇတိ။
ကရံ ပုရိသကိစ္စာနိ၊ သ ပစ္ဆာ နာနုတပ္ပတိ။

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၃၇။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ကောသလမင်းကြီး။ ဒသ၊ ဆယ်ပါးကုန်
သော။ ယာနိ ဣမာနိဌာနာနိ၊ အကြင်အကြောင်းတို့ကို။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။ အက-
ရိတွာ၊ မပြုသည်ရှိသော်။ သော၊ ထိုသူသည်။ ပစ္ဆာ၊ နောက်၌။ အနုတပ္ပတိ၊
စိုးရိမ်ရတတ်၏။ ဣတိ-ဝေံ၊ ဤသို့။ ဇနသန္တော၊ ဇနသန္တမင်းသည်။ အာဟ-
ခလု၊ ဟောသတတ်။

၃၈။ လဒ္ဓံ၊ ရအပ်သော။ ဝိတ္တံ၊ ဥစ္စာကို။ အလဒ္ဓါ၊ မရသည် ရှိသော်။
တပ္ပတိ၊ စိုးရိမ်ရတတ်၏။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။ ဓနံ၊ ဥစ္စာကို။ အသမုဒါနိတံ၊
မဆည်းပူးမိလေ။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး ငယ်သော အခါ၌။ ဓနံ၊ ဥစ္စာကို။ န သေဿံ၊
ငါမရှာမိလေ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပစ္ဆာ၊ နောင် အိုသောအခါ၌။ အနုတပ္ပတိ၊
စိုးရိမ် ပူပန်ရတတ်၏။

၃၉။ ပုရေသန္တံ၊ ရှေးငယ်သောအခါ၌။ မယာ၊ ငါသည်။ သကျရူပံ၊
အလုံးစုံသော ဆင်စီး၊ မြင်းစီးအစရှိသော။ သိပ္ပံ၊ အတတ်ကို။ န သိက္ခိတံ၊ မသင်
မိလေ။ အသိပ္ပဿ၊ အတတ်မရှိသောသူအား။ ဝုတ္တိံ၊ အသက်မွေးခြင်းသည်။
ကိစ္ဆာ၊ ငြိုငြင်ဆင်းရဲ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပစ္ဆာ၊ နောင် အိုသောအခါ၌။
အနုတပ္ပတိ၊ စိုးရိမ်ရတတ်၏။

၄၀။ ပုရေ၊ ရှေးငယ်သောအခါ၌။ ကုဋ္ဌဝေဒီ၊ စဉ်းလဲစဉ်းစား ပြုမိသည်။
အာသိံ၊ ဖြစ်၏။ ပိဋ္ဌိမံသိကော၊ သူတပါးတို့၏ ကျောက်ကုန်းသားကို
စားတတ်သော။ ပိသုဏော၊ ချောပစ်သော စကားကို ဆိုမိသည်။ အာသိံ၊

ဖြစ်၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ စဏ္ဍော စ၊ ကြမ်းတန်းသည်၎င်း။ ဖရုသောစာပိ၊
ကြမ်းကြုတ်သည်၎င်း။ အာသိံ၊ ဖြစ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပစ္စွာ၊ သေရာ
ညောင်စောင်း၌ လျောင်းသော နောက်ကာလ၌။ အနုတပုတိ၊ နောင်တရှိ
တတ်၏။

၄၁။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပုရေ၊ ရှေး၌။ ပါဏာတိပါတီ၊ သူ့အသက်သတ်
ခြင်းကို ပြုမိသည်။ အာသိံ၊ ဖြစ်၏။ လုဒ္ဓေါ စ၊ ကြမ်းကြုတ်သည်လည်း။
အာသိံ၊ ဖြစ်၏။ အနုရိယော၊ သူတော်မဟုတ် သူယုတ်သည်။ အာသိံ၊ ဖြစ်၏။
ဘူတာနံ၊ သတ္တဝါတို့ကို။ နာပစာယိဿံ၊ သနားခြင်းကိုမပြုမိ။ ဣတိ၊ ဤသို့။
ပစ္စွာ၊ နောက်ကာလ၌။ အနုတပုတိ၊ စိုးရိမ်ရတတ်၏။

၄၂။ အနာပါဒါသု၊ သူတပါးတို့သည် မသိမ်းဆည်းအပ်ကုန်သော။
ဗဟုသု၊ များစွာကုန်သော။ ဣတ္ထိသု၊ မိန်းမတို့သည်။ သန္တိသု၊ ရှိကုန်လျက်။
ပရဒါရံ၊ သူ့မယားကို။ အသေဝိဿံဝတ၊ မှီဝဲမိချေ၏တကား။ ဣတိ၊ ဤသို့။
ပစ္စွာ၊ နောက်၌။ အနုတပုတိ၊ စိုးရိမ်ရတတ်၏။

၄၃။ ဥပဋ္ဌိတေ၊ ဖြစ်သော။ ဗဟုသိံ၊ များစွာသော။ အန္ဓုပါနေ၊ ထမင်း
အဖျော်သည်။ သန္တမ္ပိ၊ ရှိပါလျက်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။ ဒါနံ၊
အလှူကို။ န အဒဒံတ၊ မလှူတကား။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပစ္စွာ၊ နောင် အိုသော
အခါ၌။ အနုတပုတိ၊ နောင်တရှိတတ်၏။

၄၄။ ဇိဏ္ဏကံ၊ အိုမင်းသည် ဖြစ်၍။ ဂတယောဗ္ဗနံ၊ ကြီးသော အရွယ်သို့
ရောက်သော။ မာတရံပိ၊ အမိကို၎င်း။ ဝိတရဉ္စာပိ အဘကို၎င်း။ ပဟုဉ္စွာအား
ကိုယ်အားဖြင့် စွမ်းနိုင်သည်။ သန္တော၊ ဖြစ်ပါလျက်။ န ပေါသိဿံ၊ ငါ မမွေး
ကျေးမိလေ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပစ္စွာ၊ နောက်အခါ၌။ အနုတပုတိ၊ နောင်တ
ပူပန်တတ်၏။

၄၅။ အာစရိယံ၊ လက်ဦးဆရာဖြစ်သော။ အနုသတ္တာရံ၊ အဖန်တလဲလဲ
ဆုံးမတတ်သော။ သဗ္ဗကာမရသာဟရံ၊ အလုံးစုံသော ဝတ္ထုကာမ အရသာကို
ဆောင်၍ မွေးကျေးစေ သော။ ပိတရံ၊ အဘကို။ အတိမညိဿံ မထေမဲ့မြင်
ငါပြုမိ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပစ္စွာ၊ နောက်ကာလ၌။ အနုတပုတိ၊ စိုးရိမ်ရ
တတ်၏။

(၅၂)

ပုံတော်စုံ ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

၄၆။ သီလငန္ဓေ၊ သီလရှိကုန်သော။ ဗဟုသုတေ၊ များသော အကြား အမြင် ရှိကုန်သော။ သဿဏစာပိ၊ ရဟန်းတို့သို့၎င်း။ ပြာဟ္မဏေစာပိ၊ မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော သူတို့သို့၎င်း။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။ န ပယိရူပါသိသံ၊ ပစ္စည်းလူလျက် မဆည်းကပ်မိ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပစ္ဆာ၊ နောက်၌။ အနုဟပ္ပတိ၊ နောင်တရှိတတ်၏။

၄၇။ သန္ဓေ၊ ငြိမ်သက်သော။ ပယိရူပါသိတော၊ ဆည်းကပ်အပ်သော။ ဟပေါ၊ ခြိုးခြံသော။ စိဏ္ဏော၊ အလေ့အကျင့်သည်။ သာဓု၊ ကောင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ပုဗ္ဗေ စ၊ ရှေးဦးကလျှင်။ မယာ၊ ငါသည်။ တပေါ၊ ခြိုးခြံသော အကျင့်ကို။ န အာစိဏ္ဏော၊ မကျင့်မိ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပစ္ဆာ၊ နောက်၌။ အနုဟပ္ပတိ၊ စိုးရိမ်ရတတ်၏။

၄၈။ ယော စ၊ အကြင်သူသည်ကား။ တောနိဌာနာနိ၊ ဤဆယ်ပါးသော အကြောင်းတို့ကို။ ယောနိသော၊ အသင့်အားဖြင့်။ ပဋိပဇ္ဇတိ၊ ကျင့်၏ သော၊ ထိုသူသည်။ ပုရိသကိစ္စာနိ၊ သူတော်တကာတို့၏ ကိစ္စတို့ကို။ ကရံ၊ ကရောန္ဓော၊ ပြုသည်ဖြစ်၍။ ပစ္ဆာ၊ နောက်၌။ နာနုဟပ္ပတိ၊ နောင်တမရှိရပြီ။

ဤသို့ ဘုရားလောင်း ဇနသန္ဓမင်းကြီးသည် ငါ့ခဲတကြိမ် ဤနည်းဖြင့် လူများအား တရားဟောတော်မူ၏။ လူများသည်လည်း ဘုရားလောင်း၏ အဆုံးမ၌တည်၍ ထိုဆယ်ပါးသော အကြောင်းတို့ကိုဖြည့်သဖြင့် နင်းပြည်သို့ လာရ၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာတော်ကို ဆောင် ဖတ်မူ၍ မြတ်သော မင်းကြီး ဤသို့လျှင် ရှေးပညာရှိတို့သည် ဆရာမရှိကုန် သော်လည်း မိမိပညာဖြင့်သာလျှင် တရားဟော၍ လူများအပေါင်ကို နတ်ပြည် ၌ တည်စေကုန်ပြီဟု မိန့် တော်မူ၍ ယခုအခါ ငါဘုရား ပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ ဇနသန္ဓမင်းကြီး ပရိသတ်တို့ ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဇနသန္ဓမင်းကြီးဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

ကောင်းမှုမှန်သမျှ၊ မမေ့ကာ၊ မုချမှတ်လာ။

ငါးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဇနသန္ဓဇာတ်သည် ပြီး၏။

၆-မဟာကဏ္ဍဇာတ်

သတ္တဝါတို့ အကျိုးအတွက် ကျင့်သင့်ခြင်းအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ကဏ္ဍော ကဏ္ဍော စ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤမဟာကဏ္ဍဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်း သုံးနေတော်မူစဉ် သတ္တလောက၏ အကျိုးငှါ ကျင့်တော်မူခြင်းကို အကြောင်း ပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ တနေ့သ၌ ရဟန်းတို့သည် တရား သဘင်၌ နေကုန်လျက် ငါ့သျှင်တို့ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော သတ္တဝါတို့၏ အစီးအပွားအလို့ငှါ ကျင့်တော်မူ၏။ ချမ်းသာစွာ နေခြင်းကို စွန့်တော်မူ၍ သတ္တလောက၏ အကျိုးစီးပွားကိုသာလျှင် ကျင့်တော်မူပေ၏။ အလွန်မြတ်သော သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်သို့ ရောက်တော်မူပြီးသော် ကိုယ်တော် တိုင် သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူတော်မူ၍ တဆယ့်ရှစ်ယူဇနာ ရှိသောခရီးသို့ ကြွတော် မူပြီးလျှင် ပဉ္စဂဂီမထေရ်တို့အား ဓမ္မစကြာ တရားတော်ကို ဟောတော်မူ၍ ပက္ခ၏ ငါးရက်မြောက်သောနေ့၌ အနတ္တလက္ခဏသုတ်ကို ဟောတော်မူ၍ အလုံးစုံသော ပဉ္စဂဂီတို့အား အရဟတ္တဖိုလ်ကို ပေးတော်မူ၏။ ဥရုဝေလသို့ ကြွတော်မူ၍ ညီနောင်ဖြစ်ကုန်သော ရသေ့တို့အား သုံးထောင့်ငါးရာသော တန်ခိုးပြာဋိဟာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဂယာသီသ၌ အာဒိတ္တပရိယာယသုတ်ကို ဟောတော်မူ၍ ရသေ့တထောင်တို့အား အရဟတ္တဖိုလ်ကို ပေးတော်မူ၏။ အရှင် မဟာကဿပအား သုံးဂါဝုတ်တိုင်အောင် ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းကို ပြုတော်မူ၍ သုံးပါးကုန်သော သြဝါဒတို့ဖြင့် ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ပေးတော်မူ၏။ တညဉ့်တည်း၌ လေးဆယ့်ငါးယူဇနာရှိသောခရီးသို့ ကြွတော်မူ၍ ပက္ခသုတ် အမျိုးသားကို အနာဂါမိဖိုလ်၌ တည်စေတော်မူ၏။ မဟာကပ္ပိနမင်းအား ယူဇနာ တရာ့နှစ်ဆယ် တိုင်အောင် ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းကို ပြုတော်မူ၍ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ပေးတော်မူ၏။ တညဉ့်တည်း၌ သုံးယူဇနာ ရှိသောခရီးသို့ ကြွတော်မူ၍ အလွန်ခက်ထန်ကြမ်း ကြုတ်သော အင်္ဂုလိမာလကို အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်စေတော်မူ၏။ ယူဇနာသုံး ဆယ်ရှိသောခရီးသို့ ကြွတော်မူ၍ အာဠဝကဘီလူးကို သောတာပတ္တိဖိုလ်၌

တည်စေတော်မူ၍ ဟတ္ထာဠဝကမင်းသားအား ချမ်းသာခြင်းကို ပြုတော်မူ၏။ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး နေတော်မူသော ဘုရားသခင်အား ကုဋေရှစ်ဆယ်ကုန်သော နတ်ဗြဟ္မာတို့၏ အကျွတ်တရားကို ရခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ကြွတော်မူ၍ ဗကဗြဟ္မာ၏ မိစ္ဆာအယူကို ဖျက်ဆီးတော်မူ၍ ဗြဟ္မာတသောင်းတို့အား အရဟတ္တဖိုလ်ကို ပေးတော်မူ၏။ နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်း အဝန်းသုံးပါးတို့၌ ဒေသစာရီ ကြွတော်မူလျက် ဥပနိဿယနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော လူတို့အား သရဏဂုံတို့ကို၎င်း၊ သီလတို့ကို၎င်း၊ မဂ်ဖိုလ် အစရှိသည်တို့ကို၎င်း ပေးတော်မူ၏။ နဂါး၊ ဂဠုန် အစရှိသည်တို့၏ အထူးထူးသော အကျိုးကို ကျင့်တော်မူ၏။ ဤသို့ သတ္တလောက၏ အကျိုးငှါ ကျင့်တော်မူသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်တို့ကို ပြောဆိုကုန်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ် စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် ယခုအခါ၌ မြတ်သော သဗ္ဗညုဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၍ သတ္တဂါအပေါင်း၏ အကျိုးစီးပွားအလို့ငှါ ကျင့်ခြင်းကို ကျင့်တော်မူသည်ကား အံ့ဘွယ်မရှိသေး၊ ရှေး၌လည်း ရာဂနှင့်တကွ ဖြစ်သောအခါ သတ္တလောက၏ အကျိုးစီးပွားကို ကျင့်သည်သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့ လွန်လေပြီးသောအခါ ကဿပ သဗ္ဗညု မြတ်စွာ ဘုရား လက်ထက်တော်၌ ဗာရာဏသီပြည်ဝယ် ဥသီနကမည်သော မင်းသည် မင်းပြု၏။ ကဿပဘုရားသခင်သည် သစ္စာလေးပါး တရားတော်ဖြင့် လူအပေါင်းကို ကိလေသာ အနှောင်အဖွဲ့ကို ဖြေတော်မူ၍ နိဗ္ဗာန်ပြည်မြတ်ကို ပြည့်စေတော်မူပြီး၍ ပရိနိဗ္ဗာန် ယူတော်မူသည်ရှိသော် ရှည်မြင့်စွာသော ကာလလွန်သဖြင့် သာသနာတော်သည် ဆုတ်ယုတ်၏။ ရဟန်းတို့သည် နှစ်ဆယ့်တပါးသော အနေသနတို့ဖြင့် အသက်မွေးကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် လူတို့နှင့် ရောယှက်ခြင်းကို ပြုကုန်၏။ သားသွီး အစရှိသည်တို့ဖြင့် ပွားကုန်၏။ ရဟန်းမိန်းမတို့သည်လည်း လူတို့နှင့် ရောယှက်ခြင်းကို ပြုကုန်၏။ သားသွီး အစရှိသည်တို့ဖြင့် ပွားကုန်၏။

ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည် ရဟန်း ယောကျ်ားတို့၏ ကျင့်ဝတ်တရားကို စွန့်ကုန်၏။
 ရဟန်းမိန်းမတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့၏ ကျင့်ဝတ်တရားကို စွန့်ကုန်၏။
 ဒါယကာ ယောကျ်ားတို့သည် ဒါယကာ ယောကျ်ားတို့၏ ကျင့်ဝတ်တရားကို စွန့်ကုန်၏။
 ဒါယိကာ မိန်းမတို့သည် ဒါယိကာ မိန်းမတို့၏ ကျင့်ဝတ်တရားကို စွန့်ကုန်၏။
 ပုဏ္ဏားတို့သည် ပုဏ္ဏားတို့၏ ကျင့်ဝတ်တရားကို စွန့်ကုန်၏။ များသော အားဖြင့် လူတို့သည် အကုသိုလ်ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါး၌ ဆောက်တည်ကုန်၏။
 သေတိုင်း သေတိုင်းကုန်သော လူတို့သည် အပါယ်ဘုံတို့၌ ပြည့်စေကုန်၏။
 နတ်ပြည် ခရီးသည် ဆိတ်ကုန်၏။

ထိုအခါ သိကြားနတ်မင်းသည် အသစ် အသစ်ကုန်သော နတ်သားတို့ကို မမြင်၍ လူ့ပြည်ကိုကြည့်၍ လူတို့သည် အပါယ်ဘုံတို့၌ ဖြစ်သော အဖြစ်၌ သိ၍ ဘုရားသခင်၏ သာသနာတော် ဆုတ်ယုတ်သည်ကို မြင်သဖြင့် အသို့ ပြုရပါအံ့ နည်းဟု ကြံ၍ တခုသော အကြောင်းသည် ရှိ၏။ လူအများကို ခြိမ်းချောက်၍ ကြောက်သောအဖြစ်ကို သိလျှင် နောက်မှ နှစ်သိမ့်စေ၍ ဆုတ်ယုတ်သော သာသနာတော်ကို ချီးမြှောက်၍ တပါးသော အနှစ်တထောင်ပတ်လုံး တည်အံ့သော အကြောင်းကို ပြုအံ့ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို ပြုပြီးလျှင် မာတလိနတ်သားက ငှက်ပျောဖူး ပမာဏရှိသော လေးချောင်းသော အစွယ်တို့မှ ပြီးပြီးပြန် ထွက်သော အရောင်ဖြင့် ကြောက်မက်ဘွယ်ကိုပြု၍ ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိန်းမတို့ မြင်လျှင် ကိုယ်ဝန်ကျခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော ကြောက်မက်ဘွယ်သော အဆင်း ရှိသော အာဇာနည် ဆင်ပမာဏရှိသော မည်းနက်သော အဆင်းရှိသော ခွေးနက်ကြီး ဖန်ဆင်းစေပြီးလျှင် ဖွဲ့ခြင်းငါးပါးဖြင့် ဖွဲ့၍ နီသောပန်းကို လည်၌ ဆင်သဖြင့် ကြီးစွန်းကို ကိုင်၍ မိမိလည်း ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်နှစ်ထည်တို့ကို ဝတ်ပြီးလျှင် ဆံကို ငါးထုံးထုံး၍ နီသောပန်းကို ဆင်ယင်လျက် သန္တာအဆင်း နှင့်တူသော လေးညှို့ရှိသော တင်အပ်ပြီးသော လေးကြီးကို ကိုင်၍ ဝဇီရစိန် ကျောက်ကဲ့သို့ အဖျားထက်သော မြွားကို လက်သည်းဖြင့် ပြင်လျက် မုဆိုး၏ အသွင်ကိုယူ၍ မြို့မှ တယူဇနာမျှသော အရပ်၌ သက်၍ “လောကသည် ပျက်လတ္တံ့၊ လောကသည် ပျက်လတ္တံ့” ဟု သုံးကြိမ် အသံကို ကြားစေသဖြင့် လူတို့၏ စိတ်ကို ထိတ်လန့်စေ၍ မြို့၏အနီးသို့ ရောက်လျှင် တဖန် အသံကို ပြုပြန်၏။

လူတို့သည် ခွေးနက်ကြီးကိုမြင်လျှင် အလွန် ထိတ်လန့်ကုန်သည် ဖြစ်၍ မြို့တွင်းသို့ဝင်ပြီးလျှင် ထိုအကြောင်းကို မင်းအား ကြားအောင်လျှောက်ကုန်၏။ မင်းသည် လျင်မြန်စွာ မြို့တံခါးကို ပိတ်ကြကုန်ဟု ဆို၍ မြို့တံခါးတို့ကိုပိတ်စေ၍ သိကြားမင်းသည်လည်း တဆယ့်ရှစ်တောင်ရှိသော မြို့တံခါးကို ခုန်လွှား၍ ခွေးနက်ကြီးနှင့်တကွ မြို့တွင်းသို့ဝင်၏။ လူတို့သည် ကြောက်လန့်ကုန်သဖြင့် ပြေးကြကုန်၍ အိမ်တွင်းသို့ဝင်၍ ပုန်းကုန်၏။ ခွေးနက်ကြီးသည်လည်း မြင်တိုင်း မြင်တိုင်းကုန်သော လူတို့ကို လိုက်၍ ပြင်းစွာ ထိတ်လန့်စေလျက် မင်းအိမ်သို့ ရောက်လေ၏။ မင်းယင်ပြင်၌ လူတို့သည် ကြောက်သဖြင့် ပြေးကုန်လျက် များစွာသော မြေအိမ်တို့သို့ မဝင်ကုန်မူ၍ မင်းအိမ်သို့ဝင်သဖြင့် တံခါးသို့ ရောက်လျှင် တံခါးကို ပိတ်ကုန်၏။ ဥသီနကမင်းသည်လည်း ကိုယ်လုပ်ခွဲ မင်းမ တို့ကိုယူ၍ ပြာသာဒ်သို့ တက်၏။ ခွေးနက်ကြီးသည် ရှေ့ခြေနှစ်ဘက်ကိုကြည့်၍ လေသွန်တံခါး၌ထားပြီးလျှင် ပြင်းစွာသော ဟောင်ခြင်းကို ဟောင် ။ ထိုခွေးနက်ကြီး၏ အသံသည် အောက်၌ အဝီစိ၊ အထက်၌ ဘဝင်တိုင်အောင်ရောက်၍ အလုံးစုံသော စကြဝဠာတိုက်သည် တပြိုင်နက် မှဲ့တင်ထပ်၏။

ဝိဓုရဇာတ်၌ ပုဏ္ဏားကဘီလူးအသံ၊ ကုသဇာတ်၌ ကုသမင်းကြီးအသံ၊ ဘူရိဒတ်ဇာတ်၌ သုဒဿန နဂါးမင်းအသံ၊ ဤမဟာကဏ္ဍဇာတ်၌ ခွေးနက်ကြီး အသံ၊ ဤလေးပါးသော အသံတို့သည် ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်း၌ အသံကြီး မည်ကုန်၏။

မြို့သူအပေါင်းတို့သည် အလွန်ကြောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ တယောက်သော သူသည်မျှလည်း သိကြားမင်းနှင့်တကွ စကားပြောခြင်းငှါ မဝံ့၊ မင်းသည် သတိကိုဖြစ်စေ၍ လေသွန်တံခါးကိုမှီလျက် သိကြားမင်းကို ခေါ်၍ အို-မုဆိုး အဘယ့်ကြောင့် သင်၏ ခွေးနက်ကြီးသည် ဟောင်သနည်းဟု မေး၏။ မြတ်သော မင်းကြီး ဆာမုတ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဟောင်၏ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ထိုသို့တပြီးကား ထမင်းကို ပေးပါအံ့ဟု အလုံးစုံသော စားတော်ထမင်းကို ပေးစေ၏။ အလုံးစုံသော ထမင်းကို ခွေးနက်ကြီးသည် တလုပ်တည်းကဲ့သို့ ပြု၍ တဖန် အသံကို ပြုပြန်၏။ မင်းသည် တဖန် မေးပြန်၍ ယခုအခါ ငါ၏ ခွေးနက်ကြီးသည် ဆာမုတ်သည်သာတည်းဟု ကြား၍ ဆင်၊ မြင်း၊ အစရှိသည်

ပုံ-၂၊ ၅၅၀-စ၊ မဟာကဏ္ဍတော်

ခွေးနက်ကြီးနှင့် မုဆိုးအား ဥသီနကမင်း မေးမြန်းနေပုံ

တို့၏ အစာအလို့ငှါ ချက်အပ်သော အလုံးစုံသော ထမင်းကို ဆောင်စေ၍
 ပေး၏။ ထို ဆင်၊ မြင်း အစရှိသည်တို့၏ အစာဖြစ်သော ထမင်းကိုလည်း
 တလုပ်တည်းကဲ့သို့ ပြီးစေသည်ရှိသော် အလုံးစုံသော ပြည်သူအပေါင်းတို့၏
 ချက်သော ထမင်းကို ပေးစေ၏။ ထိုအလုံးစုံသော ပြည်သူ အပေါင်းတို့၏
 ချက်သော ထမင်းကိုလည်း ထိုခွေးနက်ကြီးသည် ထိုရှေးအတူလျှင် စား၍ တဖန်
 အသံကိုပြုပြန်၏။ မင်းသည် ဤသူကား ခွေးစင်စစ်မဟုတ်၊ ဤသူသည် မချွတ်
 လျှင် ဘီလူး ဖြစ်လတ္တံ့။ လာသော အကြောင်းကို ငါမေးအံ့ဟု ကြောက်လန့်
 တကြားဖြစ်၍ မေးလိုရကား—

၄၉။ ကဏ္ဍော ကဏ္ဍော စ ဘောရော စ၊ သုက္ကဒါဌော ပဘာသဝါ။
 ဗဒ္ဒေါ ပဉ္စဟိ ရဇ္ဇူဟိ၊ ကိံ ရဝိ သုနခေါ တဝ။

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၉။ ဘောလုဒ္ဒက၊ အို-မုဆိုး။ ကဏ္ဍော ကဏ္ဍော စ၊ အလွန် မည်းနက်သော
 အဆင်းလည်း ရှိထသော။ ဘောရော စ၊ ကြောက်မက်ဘွယ်သော အဆင်း
 လည်း ရှိထသော။ သုက္ကဒါဌော၊ ဖြူစင်သောအစွယ်လည်း ရှိထသော။ ပဘာသ
 ဝါ၊ အစွယ်မှထွက်သော အရောင်လည်း ရှိထသော။ သုနခေါ၊ ခွေးကို။ ပဉ္စဟိ
 ရဇ္ဇူဟိ၊ ငါးစင်းသော ကြိုးတို့ဖြင့်။ ဗဒ္ဒေါ၊ ဖွဲ့အပ်၏။ တဝ၊ သင်၏။ သုနခေါ၊
 ခွေးသည်။ ကိံ၊ အဘယ်ကြောင့်။ ရဝိ၊ ဟောင်သနည်း။

ထိုစကားကို ကြား၍ သိကြားမင်းသည်—

၅၀။ နာယံ မိဂါနမတ္ထာယ၊ ဥသီနက ဘဝိဿတိ။
 မနုဿာနံ အနယော ဟုတုာ၊ တဒါ ကဏ္ဍော ပမောက္ခတိ။

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၀။ ဥသီနက၊ ဥသီနကမင်း။ အယံ၊ ဤခွေးသည်။ မိဂါနံ၊ သားတို့၏။
 အတ္ထာယ၊ အကျိုးငှါ။ န ဘဝိဿတိ၊ မဖြစ်လတ္တံ့။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။
 မနုဿာနံ၊ လူတို့၏။ အနယော၊ ပျက်စီးခြင်းသည်။ ဟုတုာ၊ ဖြစ်၍။ ဘဝိဿတိ၊
 ဖြစ်လတ္တံ့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ကဏ္ဍော၊ ခွေးနက်ကြီးသည်။ ပမောက္ခတိ၊
 ငါ့လက်မှ လွတ်လတ္တံ့။

ထိုအခါ မုဆိုးကို မင်းသည် အို-မုဆိုး သင့်ခွေးသည် အလုံးစုံသော သူတို့၏ အသားကိုပင် စားလတ္တံ့လော၊ ထိုသို့မဟုတ်မူကား ရန်သူတို့၏ အသားကိုသာလျှင် စားလတ္တံ့လောဟု မေး၏။ မင်းကြီး ရန်သူတို့၏ အသားကိုသာလျှင် စားလတ္တံ့ဟု ဆိုလျှင် အို-မုဆိုး ဤအရပ်၌ အဘယ်သူတို့သည် ရန်သူမည်ကုန်သနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် မင်းကြီး မတရားသောအမှု မည်ညွတ်သော အမှုကို ကျင့်သောသူတို့သည် ရန်သူမည်ကုန်၏ဟု ဆိုလျှင် ထိုရန်သူတို့ကို ငါ့အား ဆိုဦးလော့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ထိုအခါ မင်းအားဆိုလိုသည်ဖြစ်၍ သိကြားမင်းသည်—

- ၅၁။ ပတ္တဟတ္တာ သမဏကာ၊ မုဏ္ဍာ သင်္ခါဒိပါရုတာ။
နဂံလေဟိ ကသိဿန္တိ၊ တဒါ ကဏှော ပမောက္ခတိ။
- ၅၂။ ကပဏိယာ ပဗ္ဗဇိတာ၊ မုဏ္ဍာ သင်္ခါဒိပါရုတာ။
ယဒါ လောကေ ဂမိဿန္တိ၊ တဒါ ကဏှော ပမောက္ခတိ။
- ၅၃။ ဒီဃောတ္တရောဠာ ဇဠိလာ၊ ပကံဒန္တာ ရဇသိရာ။
ဣဏံ စောဒါယ ဂစ္ဆန္တိ၊ တဒါ ကဏှော ပမောက္ခတိ။
- ၅၄။ အဓိစ္စ ဗေဒံ သာဝိတ္တိံ၊ ယညဟန္တူ ဗြာဟ္မဏာ။
ဘတိကာယ ယဇိဿန္တိ၊ တဒါ ကဏှော ပမောက္ခတိ။
- ၅၅။ မာတရံ ပိတရဉ္စာပိ၊ ဇိဏ္ဏကံ ဂတယောဗ္ဗနံ။
ပဟူ သန္တာ န ဘရန္တိ၊ တဒါ ကဏှော ပမောက္ခတိ။
- ၅၆။ မာတရံ ပိတရဉ္စာပိ၊ ဇိဏ္ဏကေ ဂတယောဗ္ဗနေ။
ဗာလာ တုမေတိ ဝက္ခန္တိ၊ တဒါ ကဏှော ပမောက္ခတိ။
- ၅၇။ အာစရိယဘရိယံ သခိံ၊ မာဘုလာနိံ ပိတုစ္ဆကိံ။
ယဒါ လောကေ ဂမိဿန္တိ၊ တဒါ ကဏှော ပမောက္ခတိ။
- ၅၈။ အသိစမ္ပံ ဂဟေတွာန၊ ခဂ္ဂံ ပဂ္ဂယု ဗြာဟ္မဏာ။
ပန္နဃာတံ ကရိဿန္တိ၊ တဒါ ကဏှော ပမောက္ခတိ။
- ၅၉။ သုက္ကစ္ဆဝီ ဝေဓဝေရာ၊ ထုလဗာဟူ အပါတုဘာ။
မိတ္တဘေဒံ ကရိဿန္တိ၊ တဒါ ကဏှော ပမောက္ခတိ။

၆၀။ မာယာဝိနော နေကတိကာ၊ အသပ္ပုရိသစိန္တကာ။
ယဒါ လောကေ ဘဝိဿန္တိ၊ တဒါ ကဏှော ပမောက္ခတိ။

ဟူသော ဤဆယ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၅၁။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းကြီး။ ပတ္တဟတ္ထာ၊ သပိတ်လက်စွဲကုန်သော။ မုဏှာ၊ ဦးပြည်းကုန်သော။ သင်္ခါပိရုတာ၊ ကိုယ်ဝတ်ဒုက္ခကိုရုံကုန်သော။ သမဏကာ၊ ရဟန်းယုတ်တို့သည်။ နဂံလေဟိ၊ ထွန်တုံးတို့ဖြင့်။ ကသိဿန္တိ၊ လယ်ယာ ထွန်ကုန်လတ္တံ့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ကဏှော၊ ခွေးနက်ကြီးသည်။ ပမောက္ခတိ၊ ငါ့လက်မှ လွတ်လတ္တံ့။

၅၂။ ကပဏိယာ၊ ကိုယ်ထီးကျန်ကုန်သော။ မုဏှာ၊ ဦးပြည်းကုန်သော။ သင်္ခါပိရုတာ၊ ကိုယ်ဝတ်ဒုက္ခကိုရုံကုန်သော။ ပဗ္ဗဇိတာ၊ သာသနာတော်၌ ရဟန်းဖြစ်သောသူတို့သည်။ ယဒါ၊ ၌။ လောကေ၊ ၌။ ဂမိဿန္တိ၊ ကာမဂုဏ် တို့ကို ခံစားလျက် သွားလာကုန်လတ္တံ့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ကဏှော၊ ခွေးနက် ကြီးသည်။ ပမောက္ခတိ၊ ငါ့လက်မှ လွတ်လတ္တံ့။

၅၃။ ဒီဃောတ္ထရောဠာ၊ ရှည်သောအရပ်၌ တည်ကုန်သော။ ပကံဒန္တာ၊ သွားချေးကပ်သော သွားရှိကုန်သော။ ရဇသိရာ၊ မြူအလိမ်းလိမ်းကပ်သော ဦးခေါင်းရှိကုန်သော။ ဇဋ္ဌိလာ၊ ဆံကျစ်ရှိကုန်သော ရသေ့ရဟန်းတို့သည်။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ ဣဏံ၊ ကြွေးမြီကို။ စောဒါယ၊ တောင်း၍။ ဂစ္ဆန္တိ၊ သွားကုန်လတ္တံ့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ကဏှော၊ ခွေးနက်ကြီးသည်။ ပမောက္ခတိ၊ ငါ့လက်မှ လွတ်လတ္တံ့။

၅၄။ ဗြာဟ္မဏာ၊ ပုဏ္ဏားတို့သည်။ ဗေဒဉ္စ၊ ဗေဒင်ကို၎င်း။ သာဝိတ္တိဉ္စ၊ သာဝိတ္တိကျမ်းကို၎င်း။ ယညတန္တဉ္စ၊ ယဇ်အစီအရင်ကို ဆိုရာ ကျမ်းကို၎င်း။ အဓိစ္စ၊ သင်၍။ ဘတိကာယ၊ အခံစားသဖြင့်။ ယဇိဿန္တိ၊ ယဇ်ပူဇော်ကုန်လတ္တံ့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ကဏှော၊ ခွေးနက်ကြီးသည်။ ပမောက္ခတိ၊ ငါ့လက်မှ လွတ်လတ္တံ့။

၅၅။ ဇိဏ္ဏကံ၊ အိုမင်းပြီးသော။ ဂတယောဗ္ဗနံ၊ ကြီးသောအရွယ်သို့ရောက်ပြီးသော။ မာတရဉ္စ၊ အမိကို၎င်း။ ပိတရဉ္စ၊ အဘကို၎င်း။ ပဟူ၊ ဥစ္စာအားကိုယ်အားဖြင့် စွမ်းနိုင်ကုန်သည်။ သန္တာ၊ ဖြစ်ကုန်လျက်။ န ဘရန္တိ၊ မမေးကျွေးကုန်။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ကဏှော၊ ခွေးနက်ကြီးသည်။ ပမောက္ခတိ၊ ငါ့လက်မှလွတ်လတ္တံ့။ ။

၅၆။ ဇိဏ္ဏကော၊ အိုမင်းကုန်သော။ ဂတယောဗ္ဗနေ၊ ကြီးရင့်သောအရွယ်သို့ရောက်ကုန်သော။ မာတရဉ္စ၊ အမိကို၎င်း။ ပိတရဉ္စ၊ အဘကို၎င်း။ တုမေ၊ သင်တို့သည်။ ဗာလာ၊ မိုက်ကုန်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ ဝက္ခန္တိ၊ ဆိုကုန်လတ္တံ့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ကဏှော၊ ခွေးနက်ကြီးသည်။ ပမောက္ခတိ၊ ငါ့လက်မှ လွတ်လတ္တံ့။ ။

၅၇။ အာစရိယဘရိယံ၊ ဆရာ့မယားကို၎င်း။ သခိံ၊ အဆွေခင်ပွန်းမယားကို၎င်း။ မာတုလာနိံ၊ ဦးရီးမယားကို၎င်း။ ပိတုစ္ဆကိံ၊ ဘလွှေးမယားကို၎င်း။ ယဒါ၊ ၌။ လောကော၊ လူ၌။ ဂမိဿန္တိ၊ လွန်ကျူးသွားလာကုန်လတ္တံ့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ကဏှော၊ ခွေးနက်ကြီးသည်။ ပမောက္ခတိ၊ ငါ့လက်မှ လွတ်လတ္တံ့။ ။

၅၈။ ပြာဟ္မဏာ၊ ပုဏ္ဏားတို့သည်။ အသိစမ္ပံ၊ သင့်လျက်ကားကို။ ဂဟေတွာန၊ ယူ၍။ ခဂ္ဂံ၊ သန်လျက်ကို။ ပဂ္ဂယ၊ မြောက်၍။ ပန္နဘာကံ၊ ခရီးကိုဖြတ်၍ လုယက်ခြင်းကို။ ကရိဿန္တိ၊ ပြုကုန်လတ္တံ့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ကဏှော၊ ခွေးနက်ကြီးသည်။ ပမောက္ခတိ၊ ငါ့လက်မှ လွတ်လတ္တံ့။ ။

၅၉။ သုက္ကစ္ဆဝီ၊ ဖြူစင်သော အရေအဆင်းရှိကုန်သော။ ထူလဗာဟူ၊ ကြီးသော မောင်းလက် ရုံးရှိကုန်သော။ အပါတုဘာ၊ ဥစ္စာကိုဖြစ်စေခြင်း ကင်းကုန်သော။ ဝေဓဝေရာ၊ မုဆိုးမကို အလိုရှိကုန်သော သူတို့သည်။ မိတ္တဘေဒံ၊ အချစ်ပျက်ခြင်းကို။ ကရိဿန္တိ၊ ပြုကုန်လတ္တံ့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ကဏှော၊ ခွေးနက်ကြီးသည်။ ပမောက္ခတိ၊ ငါ့လက်မှ လွတ်လတ္တံ့။ ။

၆၀။ မာယာဝိနော၊ မျက်မှောက် ထင်ထင် လှည့်ပတ်တတ်ကုန်သော။ နေကတိကာ၊ အတုပြု၍ လှည့်ပတ်တတ်ကုန်သော။ အသပ္ပုရိသစိန္တကာ၊ သူယုတ်မာတို့၏ အမှုကို ကြံတတ်ကုန်သော သူတို့သည်။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။

လောကေ၊ လူ၌။ ဘဝိဿန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ကဏ္ဍာ၊
ခွေးနက်ကြီးသည်။ ပမောက္ခတိ၊ ငါ့လက်မှ လွတ်လတ္တံ့။

ဤသို့စသောစကားကို ဆို၍ အရှင်မင်းကြီး ဤဒုဿီလတို့သည် ငါ၏ရန်သူ
မည်ကုန်၏ဟု ဆို၍ ထိုထို မတရားသောအမှုကို ပြုသောသူတို့သို့ လိုက်လျက်
စားအံ့သကဲ့သို့ ပြု၍ ပြစ်၏။ ထိုသိကြားမင်းသည် လူများ ထိတ်လန့်သောအခါ
ခွေးနက်ကြီးကို ကြီးဖြင့်ငင်၍ ထားသကဲ့သို့ ပြုပြီးလျှင် မုဆိုးအသွင်ကို စွန့်၍
မိမိအာနုဘော်ဖြင့် ကောင်းကင်၌ ထွန်းပလျက် ရပ်၍ ရှင်မင်းကြီး ငါကား
သိကြား နတ်မင်းတည်း။ ဤလူများ အပေါင်းသည် ပျက်စီး၏။ ထို့ကြောင့်
ငါလာ၏။ မေ့လျော့ကုန်သော လူများတို့သည် မတရားသော အကျင့်ကိုကျင့်၍
သေတိုင်း သေတိုင်းကုန်သော လူတို့သည် အပါယ်လေးဘုံတို့၌ ပြည့်လေကုန်၏။
ငါတို့နတ်ပြည်သည် အချည်းနှီးကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ဤနေ့မှစ၍ တရားမစောင့်
သော လူတို့ကို ငါသည် စားစေအံ့။ ထို့ကြောင့် ရှင်မင်းကြီးသည် မမေ့
မလျော့ ဖြစ်လော့ဟု သတိရဟု လေးဂါယာတို့ဖြင့် တနားစေ ပြီးလျှင် လူတို့
အား ဒါန၊ သီလတို့၌ တည်စေ၍ ဆုတ်ယုတ်ရွှေ့လျောသော သာသနာတော်
ကို တပါးသော အနှစ်တထောင်ပတ်လုံး တည်စေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သည်ကို
ပြုပြီးလျှင် မာတလိ နတ်သားကို ခေါ်၍ မိမိနေရာ တာဝတိံသာနတ်ရွာသို့
လျှင် သွားလေ၏။ လူအပေါင်း နှိုသည် ဒါန၊ သီလ အစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကို
ပြု၍ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်
မူ၍ ငှက်တို့ ဤသို့လျှင် သင်တို့ဆရာ ငါဘုရားသည် ရှေး၌လည်း သတ္တလော
က၏ အစီးအပွားကို ကျင့်တော်မူဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ ယခုအခါ အာနန္ဒာ
သည် ထိုအခါ မာတလိနတ်သား ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင်
ထိုအခါ သိကြားမင်း ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

မကောင်းမှုမှ၊ ရှောင်ကြဉ်ကာ၊ မုချမင်္ဂလ။

ခြောက်ခုမြောက်သော မဟာကဏ္ဍဇာတ်သည် ပြီး၏။

၇-ကောသိယဇာတ်

ကောသိယ ဇာတ်သည် သုခဘောဇနဇာတ်၌ ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့။
ခုနစ်ခုမြောက်သော ကောသိယဇာတ်သည် ပြီး၏။

၈-မေဏ္ဍကပဉ္စာဇာတ်

မေဏ္ဍကပဉ္စာဇာတ်သည် မဟာဥမင်္ဂဇာတ်၌ ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့။
ရှစ်ခုမြောက်သော မေဏ္ဍကပဉ္စာဇာတ်သည် ပြီး၏။

၉-မဟာပဒုမဇာတ်

မကောင်းကြံသဖြင့် ဘေးရောက်ခြင်း အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မှုတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “နာဒိဋ္ဌာ ပရတော ဒေါသိ” အစရှိသော ဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ မဟာပဒုမဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် စိဉ္စမာဏဝိကာကို အကြောင်းပြု၍ ဟော တော်မူ၏။ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ ပဌမဗောဓိအတွင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား အား များစွာကုန်သော သာဝကတို့သည်၎င်း၊ အတိုင်းအရှည် မရှိကုန်သော လူတို့သည်၎င်း အရိယာ၏အရာသို့ သက်ကုန်သည်ရှိသော် ဂုဏ်ကျေးဇူးတော် အပေါင်းတို့သည် ပြန့်နှံ့ကုန်သည်ရှိသော် ပူဇော်သက္ကာရသည် ထင်ရှား၏။ တိတ္ထိတို့သည် နေထွက်သောအခါ ပိုးစုန်းကြူးကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုတိတ္ထိတို့ သည် ပျက်စီးသော လာဘ သက္ကာရ ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ခရီးလမ်းမ၌ ရပ်၍ ရဟန်း ဂေါတမသည်သာ ဘုရား လော၊ ငါတို့သည်လည်း ဘုရားတို့တည်း၊ ရဟန်းဂေါတမအား လှူခြင်းသာလျှင် အကျိုးကြီးသလော၊ ငါတို့အား လှူခြင်း သည်လည်း အကျိုးကြီးသည်သာတည်း၊ ငါတို့အားလည်း လှူကုန်လော့ဟု လူတို့ကို ဟောကုန်သော်လည်း လာဘ ပူဇော်သက္ကာရကို မရကုန်လျှင် ဆိတ်ကွယ်ရာ၌ စည်းဝေးကုန်၍ အဘယ်အကြောင်းဖြင့် လူတို့၏အလယ်၌ ရဟန်းဂေါတမ၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြု၍ ရဟန်းဂေါတမ၏ လာဘ်ပူဇော် သက္ကာရကို ဖျက်ဆီးနိုင်ကုန်အံ့နည်းဟု တိုင်ပင်ကုန်၏။

ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်၌ စိဉ္ဇမာဏဝိကာမည်သော တယောက်သော ပရိပိုဇ်မသည် မြတ်သောအဆင်းကို ဆောင်၏။ တင့်တယ်ခြင်း အစုသို့ရောက်သည်ဖြစ်၍ နတ်သမီးနှင့် တူ၏။ ထိုစိဉ္ဇမာဏဝိကာမည်သော မိန်းမ၏ကိုယ်မှ အရောင်တို့သည် ထွက်လတ်ကုန်၏။ ထိုအခါ တယောက်သော ကြမ်းတန်းသော အတိုင်အပင် ရှိသော တိတ္ထိသည် ဤသို့ဆို၏။ စိဉ္ဇမာဏဝိကာကို စွဲ၍ ရဟန်းဂေါတမ၏ကျေးဇူး မဲ့ကို ဖြစ်စေ၍ လာဘသက္ကာရကို ဖျက်ဆီးကုန်အံ့ဟု ဆို၏။ ထိုတိတ္ထိတို့သည် ဤအကြောင်းသည် ရှိ၏ဟု ဝန်ခံကြကုန်၏။ ထိုအခါ စိဉ္ဇမာဏဝိကာသည် တိတ္ထိတို့၏ကျောင်းသို့ သွားလျက် ရှိခိုး၍ရပ်၏။ တိတ္ထိတို့သည် စိဉ္ဇမာဏဝိကာနှင့် တကွ စကားမပြောကြကုန်။ အကျွန်ုပ်၏အပြစ်သည် အဘယ်နည်း။ သုံးကြိမ် မြောက်အောင် အရှင်ကောင်းတို့ကို ရှိခိုးပါ၏ဟု ဆို၍ အဘယ်ကြောင့် အကျွန်ုပ် နှင့် တကွ စကားပြောတော် မမူကုန်သနည်းဟု မေး၏။

နမ-ငါတို့ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းလျက် ပူဇော်သက္ကာရကို ဖျက်ဆီး၍ သွားလာ သော ရဟန်းဂေါတမကို နှမ မသိသလောဟု ဆိုကုန်၏။ အရှင်ကောင်းတို့ မသိပါ။ ဤအရာ၌ အကျွန်ုပ်သည် အသို့ပြုရအံ့နည်းဟု မေးသည်ရှိသော် နှမ- သင်သည် ငါတို့၏ချမ်းသာကို အကယ်၍ အလို့ရှိအံ့၊ မိမိကိုယ်ကိုစွဲ၍ ရဟန်း ဂေါတမ၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ဖြစ်စေ၍ လာဘသက္ကာရကို ဖျက်ဆီးလော့ဟု ဆိုကုန် ၏။ ထိုစိဉ္ဇမာဏဝိကာသည် အရှင်ကောင်းတို့ ကောင်းပြီ၊ ထိုရဟန်းဂေါတမ၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြုခြင်း၌ အကျွန်ုပ်၏ တာဝန်တည်း။ စိုးရိမ်တော် မမူကုန်လင့်ဟု ဆို၍ ဖဲလေ၏။

မိန်းမတို့၏ မာယာ၌ အလွန်လိမ်မာသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ထိုအခါမှစ၍ သာဝတ္ထိပြည်၌ နေကုန်သော သူတို့သည် မြတ်စွာဘုရား တရားတော်ကို နာ၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှ ထွက်သောအခါ၌ ပိုးပရန်အဆင်းနှင့်တူသော အဝတ် ကို ခြုံ၍ ပန်းနံ့သာ အစရှိသည်တို့ဖြင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရှေးရှုသွား၏။ ဤအခါ၌ အဘယ်အရပ်သို့ သွားအံ့နည်းဟု မေးသည်ရှိသော် သင်တို့အား ငါသွားရာအရပ်ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်းဟု ဆို၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော် ၏ အနီးဖြစ်သော တိတ္ထိတို့၏ကျောင်း၌ နေ၍ နံနက်ကလျှင် ရှိခိုးကုန်အံ့ဟု ထွက်ကုန်သော ဒါယကာတို့ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှ လာသကဲ့သို့ ပြု၍ မြို့သို့ဝင်၏။ အဘယ်အရပ်မှ လာသနည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော် သင်တို့အား

ငါလာရာအရပ်ဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်းဟု ဆို၍ လေးလလွန်သဖြင့် မေးသည်ရှိသော် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ ရဟန်းဂေါတမနှင့်တကွ တခုတည်း သော ဂန္ဓကုဋ်တိုက်၌ နေကုန်၏ဟု ဆို၏။

ပုထုဇဉ်တို့အား ဤမိန်းမစကားသည် မှန်လေသလော၊ မမှန်လေသလော ဟု ယုံမှားခြင်းကိုဖြစ်စေ၍ လေးလလွန်လျှင် ပုဆိုးနှမ်းဖြင့် ဝမ်းကိုရစ်၍ ကိုယ်ဝန် ဆောင်သောအသွင်ကို ပြ၍ အထက်၌ တဘက်ကိုရုံ၍ ရှင်ဂေါတမကိုစွဲ၍ ငါသည် ကိုယ်ဝန်ကိုရပြီဟု ဆို၏။ ဤသို့ လူမိုက်တို့ကို ယူစေ၍ ရှစ်လ ကိုးလ လွန်သဖြင့် ဝမ်း၌ သစ်သားဖြင့်ပြုသော အဝန်းကိုထား၍ သစ်သား၏ အထက်၌ တဘက်ကို ရုံ၍ လက်ဖမိုး ခြေဖမိုးတို့ကို နှားမေးရိုးဖြင့် ရိုက်၍ ဖောရောင်သည်ကိုပြ၍ ညစ်နှမ်းသော ဣန္ဒြေရှိသည်ဖြစ်၍ ညချမ်းအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော တရားဟောပလ္လင်၌ နေ၍ တရားဟောတော်မူသည်ရှိသော် တရားသဘင်သို့ သွား၍ ဘုရားသခင်ရှေ့တော်၌ ရပ်၍ ရဟန်းကြီး လူများအား တရားကိုဟော၏။ သင်၏အသံသည် သာယာပေ၏။ ကောင်းစွာထိသော သွားဖုံးနှုတ်ခမ်း ရှိပေ၏။ ငါမူကား သင်ရဟန်းကြီးကို စွဲ၍ ကိုယ်ဝန်ရသဖြင့် ကိုယ်ဝန်ရင့်ပြီ သားဖွားအိမ်ကို မဆောက်ပါ။ ထောပတ်ဆီ အစရှိသည်တို့ကို လည်း မပြုပါ။ မိမိမပြုပါသည်ရှိသော် အလုပ်အကျွေးကို ခေါ်စေ၍ ကောသလ မင်းကြီးကိုသော်၎င်း၊ မဟာ အနာထပိဏ် သူဌေးကိုသော်၎င်း၊ ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီးကိုသော်၎င်း စိဉ္ဇမာဏဝိကာအား ပြုအပ်သောအမှုကို ပြုလော့ဟု သင်မဆို၊ ကာမဂုဏ်၌ မွေ့လျော်ခြင်းငှါသာလျှင် သင်သိ၏ဟု ကျင်ကြီးစိုင်ကို ကိုင်၍ လဝန်းကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ လုံ့လပြုသကဲ့သို့ ပရိသတ်အလယ်၌ မြတ်စွာ ဘုရားကို စွပ်စွဲ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကားကို ထား၍ ကေသရရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ စံပယ်တော်မူလျက် နှမ- သင်ဆိုတိုင်း ဖြစ်သည်ကို၎င်း၊ မဖြစ်သည်ကို၎င်း၊ ငါသည်၎င်း၊ သင်သည်၎င်း သိကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် ရှင်ရဟန်း ဪ-ဟုတ်၏။ သင်သည်၎င်း၊ ငါသည်၎င်း သိသည်၏ အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်၏ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ထိုခဏ၌ သိကြားမင်း၏ နေရာသည် ပူသော အခြင်းအရာကို ပြ၏။ ထို သိကြားမင်းသည် ဆင်ခြင်လတ်သော် စိဉ္ဇမာဏဝိကာသည် သဗ္ဗညု

မြတ်စွာဘုရားကို မဟုတ်မမှန်သော စကားဖြင့် စွပ်စွဲ၏ဟု သိ၍ ဤအကြောင်းကို သုတ်သင်အံ့ဟု နတ်သား လေးယောက်တို့နှင့်တကွ လာ၏။ နတ်သား လေးယောက်တို့သည် ကြွက်ငယ်ဖြစ်ကုန်၍ သစ်သားဝန်းကို ဖွဲ့သော ကြိုးတို့ကို တပြိုင်နက်လျှင် ဖြတ်ကုန်၏။ ရုံသောတဘက်ကို လေသည် လွင့်၏။ သစ်သားဝန်း ကျသည်ရှိသော် စိဉ္စမာဏဝိကာ၏ ခြေဖမိုး၌ ကျ၏။ ခြေဖျား နှစ်ဘက်တို့သည် ပြတ်ကုန်၏။

လူတို့သည် ထကုန်၍ ဟယ်အယုတ်မ- နင်သည် အဘယ်ကြောင့် မြတ်စွာ ဘုရားကို စွပ်စွဲ သနည်းဟု ဦးခေါင်း၌ တံတွေးထွေး၍ အုတ်ခဲလှံတံ လက်စွဲကုန် လျက် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှ နှင်ထုတ်ကုန်၏။ ထိုအခါ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား မျက်စိတော်ဖြင့် မြင်ရာအရပ်ကို လွန်သောအခါ၌ မြေကြီးသည်ကဲ့၍ အဝီစိမှ ငရဲမီးလျှံသည် ထ၏။ ထိုစိဉ္စမာဏဝိကာသည် အမျိုးပေးသော ကမ္မလာနီကို ရုံသ ကဲ့သို့ဖြစ်၍ အဝီစိငရဲ၌ ဖြစ်၏။ တိတ္ထိတို့အား လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရသည် ယုတ်၏။ ဘုရားသခင်အား အတိုင်းထက်အလွန် လာဘ်ပူဇော် သက္ကာရသည် ပွား၏။ တနေ့သ၌ တရားသဘင်ဝယ် စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့- စိဉ္စမာဏ ဝိကာသည် မြတ်သော ဂုဏ်တော်ရှိသော မြတ်သောအလှူခံ ဖြစ်တော်မူသော ဘုရားသခင်ကို မဟုတ်မမှန်သော စကားဖြင့် စွပ်စွဲ၍ ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်း သို့ ရောက်၏ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ - ယခုအခါ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူလတ်၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ - ယခုအခါ၌သာ မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဤ စိဉ္စမာဏဝိကာသည် ငါဘုရားကို မဟုတ်မမှန်သော စကားဖြင့် စွပ်စွဲသော ကြောင့် ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့ လွန်လေပြီးသော အခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ မိဖုယားကြီးငမ်း၌ ဖြစ်၏။ ပွင့်သော ပဒုမာကြာ၏ အသရေနှင့်တူသော မျက်နှာ ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ထိုမင်းသားအား မဟာပဒုမ မင်းသားဟူသော အမည်

ကို မှည့်ကုန်၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် အရွယ်သို့ ရောက်လင်သော် တက္ကသိုလ် ပြည်သို့ သွား၍ အလုံးစုံသော အတတ်တို့ကို သင်ပြီးလျှင် လာခဲ့၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း၏ မယ်တော် မိဖုယားကြီးသည် နတ်ရွာစံတော်မူ၏။ ခမည်းတော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည် တပါးသော မင်းသွီးကို မိဖုယားကြီးအရာကို ပေး၍ သားတော် မဟာပဒုမ မင်းသားအား အိမ်ရှေ့အရာ နှင်းတော်မူ၏။

နောက်အဘို့၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ပုန်ကန်သော ပစ္စန္နရစ်ကို ငြိမ်းအံ့သောငှါ မိဖုယားကြီးကို ဆို၏။ ရှင်မိဖုယားသည် ဤနန်းတော်၌လျှင် နေရစ်လော့ ငါသည် ပုန်ကန်သော ပစ္စန္နရစ်ကို ငြိမ်းအံ့သောငှါ သွားပါအံ့ဟု ဆိုသည် ရှိသော် အကျွန်ုပ်သည် ဤနန်းတော်၌ မနေရစ်လိုပါ။ လိုက်ပါအံ့ဟု တင်လျှောက်လတ်သော် စစ်ထိုးရာ၌ အပြစ်ကိုပြု၍ ငါလာသည်တိုင်အောင် မငြီးငွေ့သည်ဖြစ်၍ နေရစ်လော့။ ငါသည် မဟာပဒုမမင်းသားကို အကြောင်းအခြင်းဖြင့် စေသည်ရှိသော် ရှင်မိဖုယားအား ပြုအပ်သော ကိစ္စတို့၌ မမေ့မလျော့ဖြစ်အံ့။ ထိုအခြင်းဖြင့်စေ၍ သွားအံ့ဟု ဆို၍ ထိုအခြင်းဖြင့်ပြု၍ ရန်သူတို့ကို ဆုံးမပြီးလျှင် ဇနပုဒ်ကို တည်ထားခဲ့၍ မြို့ပ၌ သစ်တပ်ကိုချ၍ နေတော်မူ၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ခမည်းတော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး လာသော အဖြစ်ကို သိ၍ မြို့တော်ကို တန်ဆာဆင်စေပြီးလျှင် နန်းတော်ကို သုတ်သင်စေ၍ ကိုယ်တော်တပါးတည်း ထိုမိဖုယားကြီးအထံသို့ သွားလေ၏။

ထိုမိဖုယားကြီးသည်လည်း အဆင်း၏ တင့်တယ်ခြင်းအစုသို့ ရောက်တော်မူသော ဘုရားလောင်းကို မြင်လျှင် တပ်စွန်းသောစိတ်ရှိသည် ဖြစ်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမိဖုယားကြီးကို ရှိခိုး၍ မိခင် အကျွန်ုပ်တို့သည် အဘယ်ကို ပြုရအံ့နည်းဟု မေး၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းကို အဘယ်သို့ ငါ့ကိုဆိုသနည်းဟု ထ၍ လက်၌ကိုင်၍ အိပ်ရာသို့ တက်လော့ဟု ဆို၏။ အဘယ်အကြောင်းနည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော် အကြင်မျှလောက် မင်းသည်မလာသေး ထိုမျှလောက် နှစ်ယောက်ကုန်သော ငါတို့သည် ကိလေသာ၏ မွေ့လျော်ခြင်းဖြင့် မွေ့လျော်ကုန်အံ့ဟုဆို၏။ မိခင်- သင်မိခင်သည် အကျွန်ုပ်၏ အမိလည်း ဖြစ်ခဲ့၏။ လင်ရှိမိန်းမလည်း ဖြစ်ခဲ့၏။ အကျွန်ုပ်သည်လည်း လင်ရှိမိန်းမမည်သည်ကို ကိလေသာ၏အစွမ်းဖြင့် ဣန္ဒြေတို့ကိုဖျက်၍ မကြည့်စဘူး။ အဘယ်

ပုံ-၃၊ ၅၅၀-၈၊ မဟာပဒုမဇာတ်

အိမ်ရှေ့စံ မဟာပဒုမမင်းသားအား မိဖုရားကြီးက ကိလေသာ၌ ဓမ္မလျော်စေရန် ပြောနေပုံ။

ကြောင့်လျှင် သင်နှင့်တကွ ဤသို့သဘောရှိသော ညစ်နွမ်းသော အကျင့်ကို ကျင့်အံ့နည်းဟု ဆို၏။ ထိုမိဖုယားကြီးသည် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ဆို၍ ဘုရားလောင်းသည် မိမိအလိုသို့ မလိုက်သည်ရှိသော် ငါ၏စကားကို မလိုက်နာအံ့လောဟု ဆို၏။ မလိုက်နာအံ့ဟု ဆိုလတ်သော် ထိုသို့တပြီးကား မင်းအား ကြား၍ သင့်ဦးခေါင်းကို ဖြတ်စေအံ့ဟု ဆိုလေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် သင်အလိုရှိတိုင်း ဆိုလော့ဟုဆို၍ မိဖုယားကြီးကို ရှက်စေ၍ သွားလေ၏။

ထိုမိဖုယားသည် ကြံ၏။ အိမ်ရှေ့မင်းသည် ရှေးဦးစွာ ခမည်းတော်မင်းကြီးအား အကယ်၍ ကြားအံ့၊ ငါ၏အသက်သည် မရှိပြီ၊ ငါသည်သာလျှင် ရှေးဦးစွာ မင်းကို ကြားလျှောက်အံ့ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထမင်းစားပြီးလျှင် ညစ်နွမ်းသော အဝတ်ကို ဝတ်၍ ကိုယ်၌ လက်သည်းရာတို့ကို ပြ၍ မိဖုယားကြီး အဘယ်မှာနည်းဟု မင်းသည် မေးလတ်သောအခါ ဖျားနာ၏ဟု တင်လျှောက်ကြကုန်လော့ဟု ဆို၍ အလုပ်အကျွေး ကိုယ်လုပ် မောင်းမတို့အား အမှတ်ပေး၍ အိပ်၏။ ပြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည်လည်း မြို့သို့ဝင်၍ နေရာသို့ တက်တော်မူ၍ မိဖုယားကြီးကို မမြင်လျှင် မိဖုယားကြီး အဘယ်မှာနည်းဟု မေးတော်မူ၍ ကြက်သရေရှိသော တိုက်ခန်းသို့ဝင်၍ ရှင်မိဖုယား အသို့နည်း၊ ရှင်မိဖုယားအား မချမ်းသာသလောဟု မေးတော်မူ၍ ထိုမိဖုယားသည် မင်း၏စကားကို မကြားသကဲ့သို့ပြု၍ သုံးကြိမ် မေးတော်မူသော်လည်း ဆိတ်ဆိတ်သာနေ၏။

ရှင်မိဖုယား အဘယ်ကြောင့် စကားမဆို ဆိတ်ဆိတ်နေဘိသနည်းဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော် မြတ်သောမင်းကြီး အသို့ဆိုတော်မူသနည်း လင်ရှိသော မိန်းမမည်သည်ကား အကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ မဖြစ်ကုန်ဟု ဆိုသည်ရှိသော် အဘယ်သူသည် ညှဉ်းဆဲသနည်း လျှင်စွာ ငါ့အား ကြားလော့၊ ထိုသူ၏ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်အံ့ဟု ဆိုတော်မူလတ်သော် မြတ်သောမင်းကြီး အရှင်မင်းကြီးသည် အဘယ်သူကို မြို့၌ထား၍ သွားတော်မူသနည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော် ငါ၏သားတော် အိမ်ရှေ့မင်း ပဒုမမင်းသားကို ထား၍ သွား၏ဟု ဆိုလေ၏။ ထို ပဒုမမင်းသားသည် အကျွန်ုပ်၏နေရာသို့ လာလတ်၍ ဤသို့ပြု၏။ ငါသည် သင်၏မယ်တော်ဟု ဆိုပါသော်လည်း ငါ့ကိုထား၍ ငါ့မှတစ်ပါးသောမင်းသည် မရှိဟုဆို၍ ဤအိမ်ရှေ့မင်းသည် အကျွန်ုပ်ကိုကိုင်၍ ကိလေသာဟူသော မွေ့လျော်ခြင်းဖြင့် မွေ့လျော်

အံ့ဟု အကျွန်ုပ်၏ ဆံတို့ကို ဆွဲကိုင်၍ ထိုမှ ဤမှ ငင်လျက် မိမိစကားကို မလိုက် နာသော အကျွန်ုပ်ကို လည်းစေပြီးလျှင် ထောင်းသတ်ရိုက်ခတ်၍ သွား၏ဟု တင်လျှောက်၏။

မင်းသည် မစုံမစမ်းဘဲလျှင် လျင်သော အဆိပ်ရှိသော မြေဟောက်ကဲ့သို့ အမျက်ထွက်တော်မူ၍ မင်းချင်းတို့ကို စေလေ၏။ သွားချေကုန်၊ အိမ်ရှေ့မင်းကို နှောင်ဖွဲ့၍ ဆောင်ခွဲကုန်ဟု စေတော်မူ၏။ ထိုမင်းချင်းယောက်ျားတို့သည် မြို့အလုံးကို လှမ်းမိုးသကဲ့သို့ ထိုအိမ်ရှေ့မင်း၏ အိမ်တော်သို့ သွားကုန်၍ အိမ်ရှေ့ မင်းကို နှောင်ဖွဲ့၍ ပုတ်ခတ်သဖြင့် လက်ပြန် မြဲစွာဖွဲ့ပြီးလျှင် နီသော ပန်းတို့ကို လည်၌စွပ်၍ ဆောင်ခွဲကုန်၏။ ထိုအိမ်ရှေ့မင်းသည် ဤအမှုသည် မိဖုယားယုတ်၏ အမှုတည်းဟု သိတော်မူလျှင် အို-အချင်းတို့ ငါသည် ခမည်းတော်မင်းကြီး၏ အပြစ်ကိုမပြု၊ ငါသည် အပြစ်မရှိဟု မြည်တမ်းလျက်လာ၏။ မြို့အလုံးသည် ချောက်ချား၏။ မင်းသည် မိန်းမ၏စကားကို နာယူ၍ သားတော် အိမ်ရှေ့မင်း မဟာပဒုမ မင်းသားကို သတ်စေသတတ်ဟု စည်းဝေးကုန်ပြီးလျှင် အိမ်ရှေ့မင်း၏ ခြေရင်း၌ ဝပ်၍ အရှင်မင်းသား ဤအမှုသည် အရှင်မင်းသားတို့အား မလျှောက် ပတ်ဟု ဆို၍ သည်းစွာသောအသံဖြင့် ငိုကြွေးကုန်၏။ ထိုအခါ အိမ်ရှေ့မင်းကို သေောင်၍ ခမည်းတော်မင်းကြီးအား ပြကုန်၏။

ခမည်းတော် မင်းကြီးသည်လည်း မြင်လျှင် ဒေါသစိတ်ကို သိမ်းအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်၍ ဤမင်းသားသည် မင်း၏အသွင်ကိုပြု၏။ ငါ၏သားဖြစ်လျက်လည်း မိဖုယားကြီး၌ ပြစ်မှား၏။ သွားချေကုန် ခိုးသူချေရာကမ်းပါးပြတ်၌ ချ၍ ပျက်စီး ခြင်းသို့ ရောက်စေကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ခမည် တော် ဘုရား အကျွန်ုပ်အား ဤသို့ သဘောရှိသောအပြစ်သည် မရှိပါ။ မိန်းမစကား ကို ယူတော်မူ၍ မဖျက်ဆီးပါလင့်ဟု ခမည်းတော်ကို တောင်းပန်လေ၏။ ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် သားတော်တင်လျှောက်သောစကားကို ယူတော်မူ၊ ထို့နောင်မှ တသောင်းခြောက်ထောင် ကုန်သော နန်းတွင်းသူအပေါင်းတို့သည် ချစ်သား မဟာပဒုမ မင်းသား သင်ချစ်သားအား မလျှောက်ပတ်သော ဤအမှု ကို ရာဘိ၏တကားဟု ဆိုကုန်၍ သည်းစွာသော ငိုကြွေးခြင်းကို ငိုကုန်၏။ အလုံးစုံ သော ခတ္တိယမဟာသာလ အစရှိသော သူတို့သည်၎င်း၊ မှူးတော် မတ်တော်

အပေါင်းတို့သည်၎င်း အရှင်မင်းကြီး သားတော် အိမ်ရှေ့မင်းမြတ်သည် သီလ
အကျင့် ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့်ပြည့်စုံ၏။ အမျိုးအနွယ်ကို စောင့်လတ္တံ့သော သူတည်း၊
တိုင်းပြည်အမွေခံတည်း၊ မိန်းမစကားကို ယူတော်မူ၍ မစိစစ်ဘဲ ဖျက်ဆီး
တော် မမူပါလင့်၊ ပြည်ထဲအရှင် မင်းမည်သည်ကား စုံစမ်းဆင်ခြင်၍ ပြုလေ့
ရှိသည် ဖြစ်ရာ၏ဟု ဆိုလို၍-

၆၁။ နာဒိဋ္ဌာ ပရတော ဒေါသံ၊ အဏုံထူလာနိ သဗ္ဗသော။

ဣဿရော ပဏယေ ဒဏ္ဍံ၊ သာမံ အပ္ပဋ္ဌိဝေက္ခိယ။

၆၂။ ယော စ အပ္ပဋ္ဌိဝေက္ခိတွာ၊ ဒဏ္ဍံ ကုဗ္ဗတိ ခတ္တိယော။

သကဏ္ဍကံ သော ဂီလတိ၊ ဇစ္စန္ဓော ဝ သမက္ခိကံ။

၆၃။ အ ဒဏ္ဍိယံ ဒဏ္ဍယတိ၊ ဒဏ္ဍိယဉ္စ အ ဒဏ္ဍိယံ။

အန္ဓော ဝ ဝိသမံ မဂ္ဂံ၊ န ဇာနာတိ သမာသမံ။

၆၄။ ယော စ တောနိ ဌာနာနိ၊ အဏုံထူလာနိ သဗ္ဗသော။

သုဒိဋ္ဌ မနုဿာသေယျ၊ သဝေ ကာရိတု မရဟတိ။

၆၅။ နေကန္တမုဒုနာ သက္ကာ၊ ကေန္တတိခိဏေန ဝါ။

အတ္တံ မဟတ္တေ ထပေတုံ၊ တသ္မာ ဥဘယမာစရေ။

၆၆။ ပရိဘူတော မုဒု ဟောတိ၊ အတိတိက္ခော စ ဝေရဝါ။

တေဉ္စ ဥဘယံ ဥတွာ၊ အနုမဇ္ဈံ သမာစရေ။

၆၇။ ဗဟံပိ ဂုတ္တော ဘာသေယျ၊ ဒုဋ္ဌောပိ ဗဟုဘာသတိ။

န ဣတ္ထိကာရဏာ ရာဇ၊ ပုတ္တံ သာတေတု မရဟတိ။

ဟူသော ဤခုနစ်ဂါထာတို့ကို ဆိုကုန်၏။

၆၁။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ပရတော၊ သူတပါး၏။ ဒေါသံ၊
အပြစ်ကို။ ဒဒိဋ္ဌာ၊ မမြင်မူ၍။ သဗ္ဗသော၊ အလုံးစုံကုန်သော။ အဏုံထူလာနိ၊
ငယ်ငယ်ကြီးကြီးသောအပြစ်တို့ကို။ ဣဿရော၊ လူများသေဌ်နှင်း ပြည့်ရှင်မင်း
သည်။ သာမံ၊ ကိုယ်တော်တိုင်။ အပ္ပဋ္ဌိဝေက္ခိယ၊ မစုံစမ်း မဆင်ခြင်မူ၍။ ဒဏ္ဍံ၊
မင်းဒဏ်ကို။ န ပဏယေ၊ မိသားစု။

၆၂။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယောစ ခတ္တိယော၊ အကြင် ရေမြေ
သေဌ်နှင်း ပြည့်ရှင်မင်းသည်ကား။ အပ္ပဋ္ဌိဝေက္ခိတွာ၊ မစုံစမ်းမဆင်ခြင်မူ၍။

ဒဏ္ဍံ၊ ဒဏ်ထားခြင်းကို။ ကုဗ္ဗတိ၊ ပြုအံ့။ သောခတ္တိယော၊ မိမိ၏ အကျိုးစီးပွား ပျက်စီးကြောင်းကို ပြုတတ်သော ထိုမင်းသည်။ ဇစ္စန္ဒော၊ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ကန်းသောသူသည်။ သမက္ခိကံ၊ ယင်ကောင်ရှိသော။ သကဏ္ဍကံ၊ အဆူးရှိသော။ ဘောဇနံ၊ ဘောဇဉ်ကို။ ဂိလတိဣဝ၊ မျိုသကဲ့သို့။ အနုတ္တံ၊ အကျိုးမဲ့ကို။ ကရောတိ၊ ပြုသည်မည်၏။

၆၃။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော စ၊ အကြင် ပြည့်ရှင်မင်းသည် ကား။ အဒဏ္ဍိယံ၊ ဒဏ် မပေးထိုက်သောသူကို။ ဒဏ္ဍယတိ၊ ဒဏ်ပေး၏။ ဒဏ္ဍိယဉ္စ၊ ဒဏ်ပေးထိုက်သော သူကိုလည်း။ အဒဏ္ဍိယံ၊ ဒဏ် မပေး။ သော၊ ထိုပြည့်ရှင်မင်းသည်။ အန္ဓော၊ သူကန်းသည်။ ဝိသမံ၊ မညီမညွတ်သော။ မဂ္ဂံ၊ ခရီးကို။ န ဇာနာတိဣဝ၊ မသိသကဲ့သို့။ သမာသမံညိ၊ မညီကို။ န ဇာနာငါ၊ မသိ။

၆၄။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော စ၊ အကြင်ပြည့်ရှင်မင်းသည် ကား။ သဗ္ဗသော၊ အလုံးစုံကုန်သော။ အဏုထူလာနိ၊ အပြစ်ငယ် အပြစ်ကြီး ဖြစ်ကုန်သော။ တောနိဌာနာနိ၊ ဤအကြောင်းတို့ကို။ သုဒိဌံ၊ ကောင်းစွာမြင် သည်ဖြစ်၍။ အနုသာသေယု၊ ဆုံးမရာ၏။ သော၊ ထိုပြည့်ရှင်မင်းသည်။ ဝေ စင်စစ်။ ကာရိတံ၊ မင်းပြုခြင်းငှါ။ အရဟတိ၊ ထိုက်၏။

၆၅။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဧကန္တမုဒုနာ၊ စင်စစ်အားဖြင့် နူးညံ့သော ပြည့်ရှင်မင်းသည်။ အတ္တံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ မဟတ္ထေ၊ မြတ်သောအဖြစ် ၌။ ထပေတံ၊ ထားခြင်းငှါ။ န သက္ကာ၊ မတတ်နိုင်။ ဧကန္တတိခိဏေနဝါ၊ စင်စစ် ထက်လွန်းသော ပြည့်ရှင်မင်းသည်လည်း။ အတ္တံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ မဟတ္ထေ၊ မြတ်သောအဖြစ်၌။ ထပေတံ၊ ထားခြင်းငှါ။ န သက္ကာ၊ မတတ်နိုင်။ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ ဥဘယံ၊ အနု-အထက် နှစ်ပါးစုံကို။ အာစရေ၊ ကျင့်ရာ၏။

၆၆။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ မုဒု၊ နူးညံ့သော ပြည့်ရှင်မင်းသည်။ ပရိဘူတော၊ ပြည်သူတို့ နှိပ်စက်အပ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ အတိတိက္ခော စ၊ အလွန် ထက်လွန်းသော ပြည့်ရှင်မင်းသည်လည်း။ ဝေရ ဝါ၊ ရန်များသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တေဉ္စဥဘယံ၊ ဤနှစ်ပါးစုံကိုလည်း။ ဥ တွာ၊ သိ၍။ အနုမဇ္ဈံ၊ မနုလွန်း မထက်လွန်း အလတ်ဖြစ်သော အကျင့်ကို။ သမာစရေ၊ ကောင်းစွာ ကျင့်ရာ၏။

၆၇။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ရတ္တောပိ၊ တပ်စွန်းသည်ဖြစ်၍
လည်း။ ဗဟံ၊ များစွာ။ ဘာသေယျ၊ ပြောဆိုရာ၏။ ဒုဋ္ဌောပိ၊ အမျက်ထွက်
သည်ဖြစ်၍လည်း။ ဗဟံ၊ များစွာ။ ဘာသတိ၊ ဆဲရေးရာ၏။ ဣတ္ထိကာရဏာ၊
မိန်းမဟူသောအကြောင်းကြောင့်။ ပုတ္တံ၊ သားတော်ကို။ သာတေတံ၊ သတ်
ခြင်းငှါ။ န အရဟတိ၊ မထိုက်။

ဤသို့လျှင် အထူးထူးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် တင်လျှောက်ကုန်သော်
လည်း မူးမတ်တို့သည် မိမိတို့၏စကားကို ယူစိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊
ဘုရားလောင်းသည် တင်လျှောက် တောင်းပန်သော်လည်း မိမိစကားကို ယူစိမ့်
သောငှါ မတတ်နိုင်၊ အလွန်မိုက်စွာသော မင်းသည်ကား သွားချေကုန်၊
ထိုမင်းသားကို ခိုးသူချရာ ကမ်းပါးပြတ်၌ ပစ်ချလေကုန်ဟု စေလိုရကား-

၆၈။ သဗ္ဗောဝ လောကော ဧကတော၊ ဣတ္ထိ စ အယမေကိကာ။
တေ နာဟံ ပဋိပဇ္ဇိဿံ၊ ဂစ္ဆ ပက္ခိပတေထ နံ။
ဟူသော ရှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၈။ ဘောဇ္ဇော အမစ္စာ၊ အို-အမတ်တို့။ သဗ္ဗောဝ၊ အလုံးစုံသာလျှင်
ဖြစ်သော။ လောကော၊ လူများသည်။ ဧကတော၊ တပေါင်းတည်း။ ကုမာရဿ၊
မင်းသား၏။ ပက္ခော၊ အပင်းအသင်းတည်း။ အယံဣတ္ထိ စ၊ ဤမိန်းမသည်
ကား။ ဧကိကာ၊ တယောက်တည်းသာတည်း။ တေန၊ ထိုကြောင့်။ အဟံ၊
ငါသည်။ ပဋိပဇ္ဇိဿံ၊ စီရင်အံ့။ ဂစ္ဆ၊ သွားချေ။ နံ၊ ထိုမင်းသားကို။ ပက္ခိ
ပတေထ၊ ကမ်းပါးပြတ်၌ ချလေကုန်။

ဤသို့ဆိုသည်ရှိသော် တသောင်းခြောက်ထောင်ကုန်သော နန်းသူအပေါင်း
တို့တွင် တယောက်သောသူသည်မျှလည်း မိမိကိုယ်အဖြစ်ဖြင့် တည်စိမ့်သောငှါ
မတတ်နိုင်၊ အလုံးစုံသော ပြည်သူအပေါင်းတို့သည် လက်နှစ်ဖက်တို့ကို မြောက်
၍ ငိုကြွေးကြကုန်လျက် ဆံတို့ကို ကြဲကုန်လျက် ငိုကြွေးမြည်တမ်းကြကုန်၏။
မင်းသည် ဤမင်းသားအား ကမ်းပါးပြတ်၌ ချခြင်းကို တားမြစ်ကုန်ရာ၏ဟု
အခြေအရံနှင့်တကွ သွား၍ လူများငိုကြွေးစဉ် ခြေမိုးမျှော် ဦးခေါင်းစောက်
ထိုးကိုင်စေ၍ ကမ်းပါးပြတ်၌ ချစေ၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း အိမ်ရှေ့မင်း၏
မေတ္တာတော် အာနုဘော်ကြောင့် တောင်စောင့်နတ်သည် မဟာပဒုမ မင်းသား

မကြောက်လင့်ဟုဆို၍ ထိုဘုရားလောင်းကို သက်သာရာရစေပြီးလျှင် လက်
နှစ်ဖက်တို့ဖြင့်ယူ၍ ရင်ခွင်၌ထားလျက် နတ်၏အတွေ့ကို တွေ့စေသဖြင့် သက်သာ
စေ၍ တောင်ခြေရင်း၌တည်သော နဂါးမင်း၏ ပါးပျဉ်းတိုက်၌ ထား၏။
နဂါးမင်းသည် ဘုရားလောင်းကို နဂါးပြည်သို့ ဆောင်ပြီးလျှင် မိမိစည်းစိမ်ကို
အလယ်၌ ခဲ့၍ပေး၏။

ထိုဘုရားလောင်းသည် နဂါးပြည်၌ တနှစ်ပတ်လုံးနေ၍ မြတ်သောနဂါး
မင်းကြီး လှူပြည်သို့သွားပါအံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် အဘယ်မည်သောအရပ်သို့
သွားအံ့နည်းဟု ဆိုလတ်သော် ဟိမဝန္တာသို့သွား၍ ရဟန်းပြုပါအံ့ဟု ဆို၍
နဂါးမင်းသည် ကောင်းပြီဟု ထိုဘုရားလောင်းကို လှူပြည်ခရီး၌ ထားပြီးလျှင်
ရဟန်းပရိက္ခရာတို့ကို ပေးလှူခဲ့၍ မိမိနေရာနဂါးပြည်သို့လျှင် သွား၏။ ထိုဘုရား
လောင်းသည်လည်း ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ ရသေ့ရဟန်းပြုပြီးလျှင် ဈာန်အဘိညာဉ်
တို့ကို ဖြစ်စေ၍ တောသစ်မြစ် သစ်သီးဟူသော အစာရှိသည်ဖြစ်၍ ဟိမဝန္တာ၌
နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ နေသော မုဆိုးတယောက်သည်
ထိုအရပ်သို့ရောက်၍ ဘုရားလောင်းကိုမြင်လျှင် သိ၍ အရှင်မင်းသားသည်
မဟာပဒုမ မင်းသား မဟုတ်လောဟု ဆို၍ အချင်းမုဆိုး ဟုတ်၏ဟု ဆိုလတ်
သော် ဘုရားလောင်းကိုရှိခိုး၍ ဘုရားလောင်း အထံ၌ နှစ်ရက်သုံးရက်နေပြီး
လျှင် ဗာရာဏသီပြည်သို့သွား၍ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးအား ကြားလျှောက်၏။

အရှင်မင်းကြီး - အရှင်မင်းကြီးသားတော် အိမ်ရှေ့မင်းသည် ဟိမဝန္တာ
အရပ်၌ ရသေ့ရဟန်းပြု၍ သစ်ရွက်မိုးကျောင်း၌ နေ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထို
မင်းသားအထံ၌ နေ၍လာခဲ့၏ဟု လျှောက်၏။ ထိုစကားကိုကြား၍ ဗြဟ္မဒတ်
မင်းကြီးသည် သင်သည် မျက်မှောက်မြင်၏လောဟု မေးသည်ရှိသော် အရှင်
မင်းကြီး မျက်မှောက်မြင်သည် မှန်ပါ၏ဟု လျှောက်၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး
သည် ဗိုလ်ပါအပေါင်း ခြံရံလျက် ဟိမဝန္တာသို့ သွားပြီးလျှင် တောစွန်း၌
သစ်တပ်တည်၍ အမတ်အပေါင်း ခြံရံလျက် သစ်ရွက်မိုးကျောင်းသို့ သွား၍
ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းတံခါး၌
နေသော ဘုရားလောင်းကိုမြင်လျှင် ရှိခိုး၍ တင့်အပ်လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌
နေ၏။ မှူးမတ်တို့သည်လည်း ရှိခိုး၍ စကားပြောဟောခြင်းကို ပြုလျက်
နေကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ခမည်းတော်မင်းကြီးကို မေး၍ စကား

ပြောဟောခြင်းကို ပြုတော်မူ၏။ ထိုအခါ သားတော် ဘုရားလောင်းကို ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် ချစ်သား သင်သည် အလွန်နက်သော ကမ်းပါး ပြတ်၌ ဖစ်ချလျှောက် အဘယ့်ကြောင့် သင်ချစ်သားသည် အသက်ရှင်သနည်း ဟု မေးလိုရကား-

၆၉။ အနကတာလေ နရကော၊ ဂမ္ဘီရေ သုဒ္ဓရတ္ထရေ။
ပါတိတော ဂိရိ ဒုဂ္ဂသ္မိံ၊ ကေန တံ တတ္ထ နာမရိ။
ဟူသော ကိုးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၉။ တာတ၊ ချစ်သား။ အနကတာလေ၊ များစွာသော ထန်းပင်ပမာဏ ရှိသော။ နရကော၊ နရက်ချောက်ဟု ဆိုအပ်သော။ ဂမ္ဘီရေ၊ နက်စွာသော။ သုဒ္ဓရတ္ထရေ၊ အလွန်တက်နိုင်ခဲ့သော။ ဂိရိဒုဂ္ဂသ္မိံ၊ တောင်ကမ်းပါးပြတ်၌။ ပါတိတော၊ ချစ်လျှောက်။ ကေန၊ အဘယ့်ကြောင့်။ တံ၊ သင်သည်။ တတ္ထ၊ ထိုတောင်ကမ်းပါးပြတ်၌။ နာမရိ၊ မသေသနည်း။

ဘုရားလောင်းသည် မိမိ အသက်ရှင်သောအကြောင်းကို ခမည်းတော် မင်းကြီးအား ကြားလိုရကား-

၇၀။ နာဂေါ ဇာတဖဏော တတ္ထ၊ ထာမဝါ ဂိရိသာနုဇော။
ပစ္စဂ္ဂဟိ မံ ဘောဂေဟိ၊ တေနာဟံ တတ္ထ နာမရိ။
ဟူသော ဆယ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၀။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တတ္ထ၊ ထိုကမ်းပါးပြတ်၌။ ဇာတ-
ဖဏော၊ ပြန်သောပါးပျဉ်းရှိသော။ ထာမဝါ၊ အားအစွမ်းရှိသော။ ဂိရိသာ-
နုဇော၊ တောင်လျှင်တောင်ဝှမ်း၌ဖြစ်သော။ နာဂေါ၊ နဂါးမင်းသည်။ ပတနံ၊
ကျသော။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဘောဂေဟိ၊ အခွေတို့ဖြင့်။ ပစ္စဂ္ဂဟိ၊ ခံလင့်ပေ၏။ တေန၊
ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ တတ္ထ၊ ထိုကမ်းပါးပြတ်၌။ နာမရိ၊ မသေသတည်း။

ထိုစကားကိုကြား၍ ခမည်းတော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည်-

၇၁။ ဧဟိ တံ ပဋိနေဿာမိ၊ ရာဇပုတ္တ သကံ သရံ။
ရဇ္ဇံ ကာရေဟိ ဘဒ္ဒန္တေ၊ ကိံ အရညေ ကရိဿသိ။
ဟူသော တဆယ့်တခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၁။ ရာဇပုတ္တ၊ မင်းသား။ ဧဟိ၊ လာလှည့်။ တံ၊ သင်ချစ်သားကို။ သကံ သရံ၊ မိမိအိမ်သို့။ ပဋိနေဿ၊ မိ၊ တဖန် ငါဆောင်အံ့။ တေ၊ သင်ချစ်သားအား။ တဒ္ဓါ၊ ကောင်းခြင်းသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ ရဇံ၊ ပြည်ကို။ ကာရေဟိ၊ ပင်းပြုလော့။ အရညေ၊ တော၌။ ကိံ၊ ကရိယသိ၊ အဘယ်ပြုအံ့နည်း။

ထို့နောက်မှ မင်းသားသည်—

၇၂။ ယထာ ဂိလိတွာ ဗဠိသံ၊ ဥဒ္ဓရေယျ သလောဟိတံ။
ဥဒ္ဓရိတွာ သုခိ အဿ၊ သုခံ ပဿာမိ အတ္တနိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၂။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဗဠိသံ၊ ငါးမျှားချိတ်ကို။ ဂိလိတွာ၊ မျို၍။ သလောဟိတံ၊ သွေးနှင့်တကွ။ ဥဒ္ဓရေယျ၊ ယထာ၊ အန်သကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ ဥဒ္ဓရိတွာ၊ အန်သည်ရှိသော်။ သုခိ၊ ချမ်းသာခြင်းရှိသည်။ အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။ အတ္တနိ၊ မိမိ၌။ သုခံ၊ ချမ်းသာကို။ ပဿာမိ၊ မြင်၏။

ထို့နောက်မှ ခမည်းတော်မင်းကြီးသည်—

၇၃။ ကိံနု တံ ဗဠိသံ ဗြူသိ၊ ကိံနု ဗြူသိ သလောဟိတံ။
ကိံနု တံ ဥဗ္ဘတံ ဗြူသိ၊ တံ မေ အက္ခာဟိ ပုစ္ဆိတော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၃။ တာတ၊ ချစ်သား။ တံ၊ သင်ချစ်သားသည်။ ကိံ၊ အဘယ်ကို။ ဗဠိသံ၊ ငါးမျှားချိတ်ဟူ၍။ ဗြူသိနု၊ ဆိုသနည်း။ ကိံ၊ အဘယ်ကို။ သလောဟိတံ၊ သွေးနှင့်တကွဟူ၍။ ဗြူသိနု၊ ဆိုသနည်း။ ကိံ၊ အဘယ်ကို။ တံ၊ သင်ချစ်သားသည်။ ဥဗ္ဘတံ၊ နုတ်အန်အပ်၏ဟူ၍။ ဗြူသိနု၊ ဆိုသနည်း။ ပုစ္ဆိတော၊ မေးအပ်သော သင်ချစ်သားသည်။ မေ၊ ငါခမည်းတော်မင်းအား။ အက္ခာဟိ၊ ကြားဘိလော့။

မင်းသားသည် ထိုအကြောင်းကို ဖြေကြားလိုရကား—

၇၄။ ကာမာဟံ ဗဠိသံ ဗြူမိ၊ ဟတ္ထိ အဿံ သလောဟိတံ။
စတ္တာဟံ ဥဗ္ဘတံ ဗြူမိ၊ ဝေ ဇာနာဟိ ခတ္ထိယ။

ဟူသော ဤ ဂါထာကို ဆို၏။

၇၄။ ခတ္တိယ၊ ရေမြေအရှင်။ ကာမေ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို။ ဗဒ္ဓိသံ၊ ငါးမျှားချိတ် ဟူ၍။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဗြူမိ၊ ဆို၏။ ဟတ္ထိအသံ၊ ဆင်မြင်းကို။ သလောဟိတံ၊ သွေးနှင့်တကွဟူ၍။ ဗြူမိ၊ ဆို၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ စတ္တံ၊ စွန့်ခြင်းကို။ ဥဗ္ဘတံ၊ နုတ်အန်ခြင်းဟူ၍။ ဗြူမိ၊ ဆို၏။ ဝေ၊ ဤသို့။ ဇာနာဟိ၊ သိတော်မူလော့။

ခမည်းတော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည် သားတော် ဘုရားလောင်းစကားကို ကြားရလျှင် နှစ်လို ဝမ်းမြောက်ခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ချစ်သား-ငါသည် အလွန် မိုက်မဲသောကြောင့် မိန်းမစကားကို နာယူ၍ ဤသို့ သဘောရှိသော အကျင့်သီလနှင့်ပြည့်စုံသော သင်ချစ်သား၌ ပြစ်မှားမိ၏။ ငါ့အား အပြစ်ကို သည်းခံပါလော့ဟု ဆို၍ သားတော်ခြေတို့၌ ဝပ်လျက် မြတ်သောမင်းကြီး ထတော်မူလော့၊ ရှင်မင်းကြီး၏ အပြစ်ကို သည်းခံ၏။ ဤယနေ့မှစ၍ မစုံ မစမ်းပြုသည် မဖြစ်လေလင့်ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ချစ်သား သင်ချစ်သားသည် အဘ၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ထီးဖြူကို ဆောင်း၍ တိုင်းပြည်ကို ဆုံးမသည်ရှိသော် ငါ့အား သည်းခံသည်မည်၏ဟု ဆို၏။ မြတ်သောမင်းကြီး ငါ့အား မင်းအဖြစ် ဖြင့် အလိုမရှိ၊ ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် ရာဇဓံဆယ်ပါးကို မပျက်စေသဖြင့် အဂတိလေးပါးသို့ လိုက်ခြင်းကို စွန့်၍ တရားနှင့်အညီ မင်းပြုတော်မူလော့ဟု ဘုရားလောင်းသည် ခမည်းတော်မင်းကြီးအား အဆုံးအမကို ပေးတော်မူ၏။

ထိုခမည်းတော်မင်းကြီးသည် ငိုကြွေးမြည်တမ်း၍ နေပြည်တော်သို့ ပြန် သွားသည်ရှိသော် ခရီးအကြား၌ မှူးတော် မတ်တော်တို့ကို မေး၏။ ငါသည် အဘယ်သူကို မှီ၍ ဤသို့သဘောရှိသော အကျင့်သီလ ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့်ပြည့်စုံ သော သားတော်နှင့် ကွေကွင်းခြင်းသို့ ရောက်တော်မူရသနည်းဟု မေးတော် မူသည်ရှိသော် မြတ်သောမင်းကြီး - မိဖုယားကြီးကိုမှီ၍ ဤသို့ သဘောရှိသော အကျင့်သီလ ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့်ပြည့်စုံသော သားတော်နှင့် ကွေကွင်းခြင်းသို့ ရောက်ရ၏ဟု တင်လျှောက်ကုန်၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည် ထိုမိဖု ယားကြီးကို ခြေမိုးမျှော် ကိုင်ယူစေ၍ ခိုးသူချရာ ကမ်းပါးပြတ်၌ ချစေပြီးလျှင် မြို့တော်သို့ ဝင်၍ တရားနှင့်အညီ မင်းပြုတော်မူ၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင် တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ရှေး၌လည်း စိဉ္ဇမာဏဝိကာသည် ငါ့ကို စွပ်စွဲသောကြောင့်

ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ - ယခု အခါ၌ စိဉ္စမာဏသည် ထိုအခါ၌ မဟာပဒုမမင်းသား မိထွေးတော် မိဖုယား ကြီး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ မဟာပဒုမ မင်းသား ခမည်းတော် ဗြဟ္မဒတ်မင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ အာနန္ဒာ ပညာရှိသည် ထိုအခါ နဂါးမင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ သာရိပုတ္တရာသည် ထိုအခါ တောင်စောင့်နတ် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ မဟာပဒုမမင်းသား ဖြစ်ဘူး ပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

မကောင်းမှုမှ၊ အထူးပ၊ ရှောင်က မင်္ဂလာ။

ကိုးခုမြောက်သော မဟာပဒုမဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၀-မိတ္တာမိတ္တဇာတ်

မိတ်ဆွေနှင့် ရန်သူတို့၏ လက္ခဏာကို ပြခြင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ကာနိ ကမ္မာနိ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤမိတ္တာမိတ္တဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် ကောသလမင်း၏ အကျိုးစီးပွားကို ကျင့်သော အမတ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုအမတ်သည် ကောသလမင်းအား များသော ကျေးဇူးရှိသည်ဖြစ်သတတ်၊ ထိုအခါ ထိုအမတ်အား ကောသလမင်းကြီးသည် အလွန် မြတ်နိုးခြင်းကို ပြု၏။ ကြွင်းကုန်သော အမတ်တို့သည် အရှင်မင်းကြီး ဤအမည်ရှိသော အမတ်သည် အရှင်မင်းကြီးတို့၏ အကျိုးမဲ့ကိုပြု၏ဟု ဖျက်ကုန် ၏။ ကောသလ မင်းကြီးသည် စုံစမ်းသည်ရှိသော် တစုံတခုသော အပြစ်ကို မမြင်သောကြောင့် ငါသည် ဤအမတ်အား တစုံတခုသော အပြစ်ကို မမြင်၊ အသို့လျှင် ငါသည် ဤအမတ်၏ အဆွေခင်ပွန်းအဖြစ်ကို၎င်း၊ ရန်သူအဖြစ်ကို၎င်း သိခြင်းငှါ တတ်နိုင်အံ့နည်းဟု ကြံ၍ ဤပြဿနာကိုဘုရားသခင်ကိုထား၍ ဘုရား သခင်မှ တပါးသောသူသည် သိခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် သွား၍ မေးလျှောက်ကုန်အံ့ဟု နံနက်စာ စားပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားသို့ ကပ်၍ ဘုန်း တော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား လူဖြစ်သောသူသည် မိမိ၏အဆွေခင်ပွန်းကို၎င်း၊

ရန်သူကို၎င်း သိခြင်းငှါ အသို့လျှင် တတ်နိုင်ပါအံ့နည်းဟု မေးလျှောက်၏။
ထိုအခါ ကောသလမင်းကြီးကို မြတ်စွာဘုရားသည် မြတ်သောမင်းကြီး ရှေး၌
လည်း ပညာရှိတို့သည် ဤပြဿနာကို ကြံ၍ ပညာရှိတို့ကို မေးလျှင် ထိုပညာရှိ
တို့သည် ဖြေဆိုသည်၏ အစွမ်းဖြင့်သိ၍ ရန်သူကို ကြင်ရှောင်လျက် အဆွေ
ခင်ပွန်းတို့ကို မှီဝဲဘူးကုန်ပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုကောသလမင်းကြီးသည် တောင်း
ပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု မြတ်သောမင်းကြီး-လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌
ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏
အကျိုးအကြောင်းကို ဆုံးမတတ်သော အမတ်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်း
၏ အကျိုးစီးပွားကိုကျင့်သော အမတ်တယောက်ကို ကြွင်းကုန်သော အမတ်တို့
သည် ဖျက်ကုန်၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ထိုအမတ်၏ အပြစ်ကို မမြင်၍ အသို့လျှင်
ထို အဆွေခင်ပွန်းအဖြစ်၊ ရန်သူအဖြစ်ကို သိခြင်းငှါ တတ်နိုင်အံ့နည်းဟု ဘုရား
အလောင်းကို မေးလိုရကား—

၇၅။ ကာနိ ကမ္မာနိ ကုဗ္ဗာနံ၊ ကထံ ဝိညု ပရက္ကမေ။
အမိတ္တံ ဇာနေယျ မေဓာဝီ၊ ဒိသ္မာ သုတော စ ပဏ္ဍိတော။
ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၅။ ပဏ္ဍိတ၊ သုခမိန်။ ကုဗ္ဗာနံ၊ ပြုအပ်ကုန်သောသူတို့၏။ ကာနိကမ္မာနိ၊
အဘယ်အမှုတို့ကို။ ဒိသ္မာ စ၊ မြင်၍၎င်း။ သုတော စ၊ ကြား၍၎င်း။ မေဓာဝီ၊
ထိုးထွင်း၍သိသော။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ အမိတ္တံ၊ ရန်သူကို။ ဇာနေယျ၊
သိရာသနည်း။ ဝိညု၊ ပညာရှိသည်။ ကထံ၊ အသို့လျှင်။ ပရက္ကမေ၊ လုံ့လပြုရာ
သနည်း။

ထိုအခါ ထိုမင်းအား ရန်သူ့လက္ခဏာကို ပြောလိုရကား—

၇၆။ န နံ ဥမှယတေ ဒိသ္မာ၊ န စ နံ ပဋိနန္ဒတိ။
စက္ခုနိဿ န ဒဒါတိ၊ ပဋိလောမဉ္ဇ ဝတ္တတိ။
၇၇။ အမိတ္တေ တဿ ဘဇတိ၊ မိတ္တေ တဿ န သေဝတိ။
ဝဏ္ဏကာမေ နိဝါရေတိ၊ အက္ခောသန္ဓေ ပသံသတိ။

၇၈။ ဂုယုဉ္ဇ တဿ နာက္ခာတိ၊ ဂုယံ တဿ န ဂူဟတိ။
ကမ္မံ တဿ န ဝဏ္ဏတိ၊ ပညမဿ န ပသံသတိ။

၇၉။ အဘဝေ နန္ဒတိ တဿ၊ ဘဝေ တဿ န နန္ဒတိ။
အစ္ဆေရံ ဘောဇနံ လဒ္ဓါ၊ တဿ နုပ္ပဇ္ဇတေ သတိ။
တတော နံ နာနုကမ္ပတိ၊ အဟာသောပိ လဘေယျိတော။

၈၀။ ဣစ္စေတေ သောဠသကာရာ၊ အမိတ္တသ္မိံ ပတိဋ္ဌိတာ။
ယေဟိ အမိတ္တံ ဇာနေယျ၊ ဒိသ္မာ သုတ္တာ စ ပဏ္ဍိတော။

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၇၆။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ နံ၊ ထိုရန်ဘက်ဖြစ်သောသူကို။
ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ န ဥမှယတေ၊ မပြုံးမရွှင်။ နံ၊ ထိုရန်သူဖြစ်သောသူကို။ န စ
ပဋိနန္ဒတိ၊ မနှစ်သက်။ အဿ၊ ထိုရန်ဘက်ဖြစ်သောသူအား။ စက္ခုနိ၊ မျက်စိ
တို့ကို န ဒဒါတိ၊ မပေးမူ၍ မျက်နှာလှဲ၏။ ပဋိလောမဉ္ဇ၊ ဆန့်ကျင်ဘက်ကို
လည်း။ ဝတ္တတိ၊ ကျင့်၏။

၇၇။ တဿ၊ ထိုရန်ဘက်ဖြစ်သောသူ၏။ အမိတ္တေ၊ ရန်သူတို့ကို။ ဘဇတိ၊
မှီဝဲဆည်းကပ်၏။ တဿ၊ ထိုရန်ဘက်ဖြစ်သောသူ၏။ မိတ္တေ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့
ကို။ န သေဝတိ၊ မမှီဝဲ မဆည်းကပ်။ ဝဏ္ဏကာမေ၊ ချီးမွမ်းလိုသောသူတို့ကို။
နိဝါရေတိ၊ တားမြစ်၏။ အက္ခောသန္ဓေ၊ ဆဲရေးလိုသော သူတို့ကို။ ပသံသတိ၊
ချီးမွမ်း၏။

၇၈။ တဿ၊ ထိုရန်ဘက်ဖြစ်သောသူအား။ ဂုယံ၊ လျှို့ဝှက်အပ်သော
မိမိစကားကို။ န အက္ခာတိ၊ မကြား။ တဿ၊ ထိုရန်ဘက်ဖြစ်သောသူ၏။ ဂုယံ၊
လျှို့ဝှက်အပ်သော စကားကို။ န ဂူဟတိ၊ မလျှို့ဝှက်။ တဿ၊ ထိုရန်ဘက်ဖြစ်
သောသူ၏။ ကမ္မံ၊ အမှုကို။ န ဝဏ္ဏတိ၊ မချီးမွမ်း။ အဿ၊ ထိုရန်ဘက်ဖြစ်သော
သူ၏။ ပညံ၊ ပညာကို။ န ပသံသတိ၊ မချီးမွမ်း။

၇၉။ တဿ၊ ထိုရန်သူဖြစ်သော သူ၏။ အဘဝေ၊ စီးပွားချမ်းသာ မပွား
ခြင်း၌။ နန္ဒတိ၊ နှစ်သက်၏။ တဿ၊ ထိုရန်သူ၏။ ဘဝေ၊ စီးပွားချမ်းသာ
ပွားများခြင်း၌။ န နန္ဒတိ၊ မနှစ်သက်။ အစ္ဆေရံ၊ ကောင်းမြတ်သော၊ ဘောဇနံ၊
ဘောဇဉ်ကို။ လဒ္ဓါ၊ ရသည်ရှိသော်။ တဿ၊ ထိုရန်ဘက်ဖြစ်သောသူအား။

သတိ၊ ပေးအံ့ဟု အောက်မေ့ခြင်းသည်။ န ဥပုဇ္ဇတေ၊ မဖြစ်။ ဣတော၊ ဤ အကြောင်းကြောင့်။ အဟာသောပိ၊ မရှင်ပျသည်ဖြစ်၍လည်း။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲ ကို။ လဘေယျ၊ ရရာ၏။ တတော၊ ထိုအကြောင်းမှ။ နံ၊ ထိုရန်ဘက်ဖြစ်သော သူကို။ နာနုကမ္ပတိ၊ မစောင့်ရှောက်။

၈၀။ ဣစ္စေတေ သောဠသကာရာ၊ ဤ တဆယ့်ခြောက်ပါးသော အကြောင်းတို့သည်။ အမိတ္တသ္မိံ၊ ရန်သူဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်၌။ ပတိဋ္ဌိတာ၊ တည် ကုန်၏။ ယေဟိ၊ အကြင် တဆယ့်ခြောက်ပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့်။ ပတိဋ္ဌိတာ၊ တည်ကုန်၏။ တေဟိ၊ ထိုတဆယ့်ခြောက်ပါးသော အကြောင်းတို့ ဖြင့်။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ ဒိသ္မာ စ၊ မြင်၍၎င်း။ သုတွာ စ၊ ကြား၍၎င်း။ အမိတ္တံ၊ ရန်သူကို။ ဇာနေယျ၊ သိရာ၏။

ဤဂါထာတို့ဖြင့် ရန်သူ၏လက္ခဏာကို ဟောပြီး၍ တဖန် အဆွေခင်ပွန်း၏ လက္ခဏာကို မေးမြန်းလိုသော မင်းသည်—

၈၁။ ကာနိ ကမ္မာနိ ကုဗ္ဗာနံ၊ ကထံ ဝိညု ပရက္ကမေ။
မိတ္တံ ဇာနေယျ မေဓာဝီ၊ ဒိသ္မာ သုတွာ စ ပဏ္ဍိတော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၁။ ပဏ္ဍိတ၊ သုခမိန်။ ကုဗ္ဗာနံ၊ ပြုအပ်ကုန်သောသူတို့၏။ ကာနိ ကမ္မာနိ၊ အဘယ်အမှုတို့ကို။ ဒိသ္မာ စ၊ မြင်၍၎င်း။ သုတွာ စ၊ ကြား၍၎င်း။ မေဓာဝီ၊ ထိုးသွင်း၍ သိသော။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ မိတ္တံ၊ အဆွေခင်ပွန်း၏အဖြစ် ကို။ ဇာနေယျ၊ သိရာသနည်း။ ကထံ၊ အဘယ်သို့လျှင်။ ဝိညု၊ ပညာရှိသည်။ ပရက္ကမေ၊ လုံ့လပြုရာသနည်း။

ဘုရားလောင်းသည် ဤဂါထာဖြင့် အဆွေခင်ပွန်းကောင်း၏ လက္ခဏာကို မေးအပ်သော မင်းကြီးအား အဆွေခင်ပွန်းကောင်း၏ လက္ခဏာကို ပြောလို ရကား—

၈၂။ ပဝုဋ္ဌံ တဿ သရတိ၊ အာဂတံ အဘိနန္ဒတိ။
တတော ကေလာယိကော ဟောတိ၊ ဝါစာယ ပဋိနန္ဒတိ။
၈၃။ မိတ္တေ တဿေဝ ဘဇတိ၊ အမိတ္တေ တဿ န သေဝတိ။
အက္ခောသန္တေ နိဝါရေတိ၊ ဝဏ္ဏကာမေ ပသံသတိ။

၈၄။ ဂုယုဉ္ဇ တဿ အက္ခာတိ၊ တဿ ဂုယုဉ္ဇ ဂူဟတိ။
ကမ္မဉ္ဇ တဿ ဝဏ္ဏေတိ၊ ပညမဿ ပသံသတိ။

၈၅။ ဘဝေ နန္ဒတိ တဿ စ၊ အဘဝေ တဿ န နန္ဒတိ။
အစ္ဆေရံ ဘောဇနံ လဒ္ဓါ၊ တဿ ဥပ္ပဇ္ဇတေ သတိ။
တတော နံ အနုကမ္ပတိ၊ ပဟာသောပိ လဘေယျိတော။

၈၆။ ဣစ္စေတေ သောဠုသာကာရာ၊ မိတ္တသ္မိံ သုပတိဋ္ဌိတာ။
ယေဟိ မိတ္တံ သုဇာနေယျ၊ ဒိသ္မာ သုတုာ စ ပဏ္ဍိတော။

ဟူသော ကြွင်းသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၈၂။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ပဝုဋ္ဌံ၊ ကျွန်ုပ်တို့လတ်သော်။ တဿ၊
ထိုအဆွေခင်ပွန်းအား။ သရတိ၊ အောက်မေ့၏။ အာဂတံ၊ လာလတ်သော
အဆွေခင်ပွန်းကို။ အဘိနန္ဒတိ၊ အလွန်နှစ်သက်၏။ တတော၊ ထိုအဆွေ
ခင်ပွန်းမှ။ ကေလာယိကော၊ ရှင်လန်းသဖြင့် အလိုရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။
ဝါစာယ၊ စကားဖြင့်။ ပဋိနန္ဒတိ၊ နှစ်သက်၏။

၈၃။ တဿ၊ ထိုအဆွေခင်ပွန်း၏။ မိတ္တေဝေ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့ကိုသာလျှင်။
ဘဇတိ၊ မှီဝဲဆည်းကပ်၏။ တဿ၊ ထိုအဆွေခင်ပွန်း၏။ အမိတ္တေ၊ ရန်သူတို့
ကို။ န သေဝတိ၊ မမှီဝဲ မဆည်းကပ်။ အက္ခောသန္ဓေ၊ အဆွေ ခင်ပွန်းအား
ဆဲရေးသောသူတို့ကို။ နိဝါရေတိ၊ တားမြစ်၏။ ဝဏ္ဏကာမေ၊ အဆွေခင်ပွန်း၏
ကျေးဇူးကို ဆိုသောသူတို့ကို။ ပသံသတိ၊ ချီးမွမ်း၏။

၈၄။ တဿ၊ ထိုအဆွေခင်ပွန်းအား။ ဂုယုဉ္ဇ၊ မိမိလျှို့ဝှက်အပ်သော စကား
ကိုလည်း။ အက္ခာတိ၊ ကြားလာ၏။ တဿ၊ ထိုအဆွေခင်ပွန်း၏။ ဂုယုဉ္ဇ၊
လျှို့ဝှက်သော စကားကိုလည်း။ ဂူဟတိ၊ လျှို့ဝှက်၏။ တဿ၊ ထိုအဆွေခင်ပွန်း
၏။ ကမ္မဉ္ဇ၊ အမှုကိုလည်း။ ဝဏ္ဏေတိ၊ ချီးမွမ်း၏။ တဿ၊ ထိုအဆွေခင်ပွန်း၏။
ပညံ၊ ဉာဏ်ပညာကို။ ပသံသတိ၊ ချီးမွမ်း၏။

၈၅။ တဿ၊ ထိုအဆွေခင်ပွန်း၏။ ဘဝေ စ၊ စီးပွားခြင်း၌လည်း။ နန္ဒတိ၊
နှစ်သက်၏။ တဿ၊ ထိုအဆွေခင်ပွန်း၏။ အဘဝေ၊ အစီးအပွားမဲ့၌။ န နန္ဒတိ၊
မနှစ်သက်။ အစ္ဆေရံ၊ ကောင်းမြတ်သော။ ဘောဇနံ၊ ဘောဇဉ်ကို။ လဒ္ဓါ၊
ရသည်ရှိသော်။ တဿ၊ ထိုအဆွေခင်ပွန်းအား။ သတိ၊ ပေးအံ့ဟု အောက်မေ့

ခြင်းသည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတေ၊ ဖြစ်၏။ ဣတော၊ ဤအကြောင်းကြောင့်။ ပဟာသောပိ၊ ရှင်ခြင်းကိုလည်း။ လဘေယျ၊ ရရာ၏။ တတော၊ ထိုအကြောင်းမှ။ နံ၊ ထိုအဆွခင်ပွန်းကို။ အနုကမ္ပတိ၊ စောင့်ရှောက်၏။

၈၆။ ဣစ္စေတေ သောဠသာကာရာ၊ ဤ တဆယ့် ခြောက်ပါးသော အကြောင်းတို့သည်။ မိတ္တသ္မိံ၊ အဆွခင်ပွန်းကောင်း၌။ သုပတိဋ္ဌိတာ၊ ကောင်းစွာတည်ကုန်၏။ ယေဟိ၊ အကြင်တဆယ့်ခြောက်ပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့်။ သုပတိဋ္ဌိတာ၊ ကောင်းစွာတည်ကုန်၏။ တေဟိ၊ ထိုတဆယ့်ခြောက်ပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့်။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ ဒိသ္မာ စ၊ မြင်၍၎င်း။ သုတွာ စ၊ ကြား၍၎င်း။ မိတ္တံ၊ အဆွခင်ပွန်းကောင်းကို။ သုဇာနေယျ၊ ကောင်းစွာ သိရာ၏။

မင်းသည် ဘုရားလောင်း၏ စကားဖြင့် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်းအား များစွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ပေး၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော် မူ၍ မြတ်သောမင်းကြီး- ဤသို့လျှင် ရှေး၌လည်း ဤပြဿနာသည် ဖြစ်ဘူး၏။ ပညာရှိတို့သည်လည်း ဤပြဿနာကို ဖြေဘူးကုန်ပြီ။ ဤနှစ်ပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် အဆွခင်ပွန်းစစ် ဖြစ်သောသူ၊ ရန်သူ ဖြစ်သောသူတို့ကို သိအပ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ မြတ်သောမင်းကြီး- ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်းကြီး ဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်း၏ ပညာရှိအမတ် ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

ကျီးမဲ့ပြီမှ ကိုယ့်ရန်သူ၊ ကျီးမူလိုလား မိတ်ဆွထား။
ဆယ်ခုမြောက်သော မိတ္တာမိတ္တဇာတ်သည် ပြီး၏။

နိဂုံး

ဧတ္တာဝတာ—

မင်္ဂလာဘူမိကိတ္တိဈေး၊ ဝသတာ မန္ဒိရေ ရမေ။
ဂုရုနာ မြမ္မဘာသာယ၊ ဝုတ္တဂန္ဓော ဂတော နိဋ္ဌံ။

ဧတ္တာဝတာ၊ ဤမျှသောစကားအစဉ်ဖြင့်။ ရမေ၊ မေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော။
မင်္ဂလာဘူမိကိတ္တိဈေး၊ မင်္ဂလာဘုံကျော် အမည်ရှိသော။ မန္ဒိရေ၊ အမရပူရ
မြို့တော်တည် ဆင်ဖြူများရှင် ဘဝသျှင်တရားမင်းမြတ်၏ မိဖုယားမြတ်သည်
ဆောက်လုပ်အပ်သော ကျောင်းတော်၌။ ဝသတာ၊ သီတင်းသုံးနေသော။
ဂုရုနာ၊ ဆရာတော်သည်။ မြမ္မဘာသာယ၊ မြန်မာတိုင်းသူတို့၏ အဆိုအမိန့်ဖြင့်။
ဝုတ္တဂန္ဓော၊ ဆိုအပ်သော ဇာတ်ပေါင်းတဆယ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော
ဒွါဒသကနိပါတ်ကျမ်းသည်။ နိဋ္ဌံ၊ ပြီးဆုံးခြင်းသို့။ ဂတော၊ ရောက်၏။

ဒွါဒသကနိပါတ် ဇာတ်ဝတ္ထုသည် ဤတွင် ရှေ့ ပြီး၏။

ပုံတော်ခုံ

ငါ့ရာငါ့ဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

ဘေရသကနိပါတ်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁-အမ္မဇာတ်

ဆရာကိုစွန့်သဖြင့် ပျက်စီးခြင်းအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “အဟာသိ မေ အမ္မဇာနိ ပုဗ္ဗေ” အရှိုသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤအမ္မဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ဒေဝဒတ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော် မူ၏။ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ ဒေဝဒတ်သည် ငါကား ဘုရားဖြစ်အံ့၊ ထို့ကြောင့် ရဟန်းဂေါတမသည် ငါ၏ဆရာမဟုတ်၊ ဥပဇ္ဈာယ်လည်း မဟုတ်ဟု ဆရာကို စွန့်၍ စျာန်မှယုတ်၏။ သံဃာကိုခွဲ၍ အစဉ်သဖြင့် သာဝတ္ထိပြည်သို့ လာသည် ရှိသော် ဇေတဝန်ကျောင်း၊ တန်အပ၌ မြေသည် ဟင်းလင်းအပြင်ကို ပေးသည် ရှိသော် အဝီစိသို့ ဝင်ရလေ၏။ ထိုအခါ တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့သည် ထိုစကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ဒေဝဒတ်သည် ဆရာကိုစွန့်၍ ကြီးစွာ သော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ အဝီစိငရဲကြီး၌ ဖြစ်၏ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့- ယခု အခါ အဘယ်မည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ လတ်၍ ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက် သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့- ယခုအခါ၌သာလျှင် ဒေဝဒတ်သည် ဆရာကိုစွန့်သော

ကြောင့် ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်သည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဒေဝဒတ်သည် ဆရာကို စွန့်သောကြောင့် ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ ပုရောဟိတ်မျိုးသည် ယဉ်းအနာဖြင့် ပျက်စီးလေ၏။ သားတယောက်သည် နံရံကိုဖောက်၍ ပြေး၏။ ထိုပုရောဟိတ်၏သားသည် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ သွား၍ ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာ့ ထံ၌ ဗေဒင်သုံးပုံတို့ကို၎င်း၊ ဗေဒင်သုံးပုံမှကြွင်းသော အတတ်တို့ကို၎င်း သင်ပြီး လျှင် ဆရာကို ရှိခိုး၍ ထွက်ခွဲလတ်သော် အရပ်တပါးဖြင့် သွားခြင်းကို သွားအံ့ဟု လှည့်လည်သည်ရှိသော် တခုသော ပစ္စန္ဒရစ်မြို့သို့ ရောက်၏။ ထိုမြို့ကိုမှီ၍ ကြီးစွာသော ဒွန်းစဏ္ဍားရွာသည် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ထိုဒွန်းစဏ္ဍားရွာ၌ နေ၏။ ပညာရှိ၏။ လိမ်မာ ၏။ အခါမဲ့ အသီးကို သီးစေနိုင်သော မန္တရားကို တတ်၏။ ထိုဘုရားလောင်း သည် နံနက်ကလျှင် ထမ်းပိုးကိုယူ၍ ထိုရွာမှထွက်ပြီးလျှင် တော၌ သရက်ပင်သို့ ကပ်၍ ခုနစ်လှမ်းအထက်၌ ရပ်လျက် ထိုမန္တရားကို ရွတ်သဖြင့် သရက်ပင်ကို ရေတလက်ဖက်ဖြင့် ဖျန်း၏။ ထိုသရက်ပင်မှ တခဏချင်းလျှင် အရွက်ဟောင်းတို့ သည် ကြွေကျကုန်၏။ အရွက်သစ်တို့သည် ပေါက်ကုန်၏။ အပွင့်တို့သည် ပွင့်၍ ကြွေကျကုန်၏။ သရက်သီးတို့သည် တက်၍ တခဏချင်းဖြင့်လျှင် မှည့်ကုန်၍ ချိုကုန်သည်၊ ဩဇာရှိကုန်သည်၊ နတ်သုခနှင့် တူကုန်သည်ဖြစ်၍ သရက်ပင်မှ ကြွေကျကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုသရက်သီးတို့ကို ကောက်၍ အလိဂ်တိုင်း စားပြီးလျှင် ထမ်းပိုးဝန်ကိုပြည့်စေ၍ အိမ်သို့သွား၍ ထိုသရက်သီးတို့ကို ကောက် ၍ ရောင်းသဖြင့် သားမယားတို့ကို မွေးကျွေး၏။

ထို ပုဏ္ဏားလုလင်ငယ်သည် အခါမဟုတ်သည်၌ သရက်သီးမှည့်တို့ကို ဆောင်၍ ရောင်းသော ဘုရားလောင်းကို မြင်၍ မချွတ်လျှင် ထိုသရက်သီး မှည့်တို့သည် မန္တရား၏ အာနုဘော်ကြောင့် ဖြစ်သည်ဖြစ်ရာ၏။ ထို့ကြောင့် ဤယောက်ျားကို မှီ၍ အဘိုးများစွာထိုက်သော ဤမန္တရားကို ငါရအံ့ဟု

ကြံ၍ ဘုရားလောင်း၏ သရက်သီးတို့ကို ဆောင်သော အမှတ်ကို စုံစမ်းသည် ရှိသော် ဟုတ်မှန်သောအားဖြင့် သိ၍ ဘုရားလောင်းသည် တောမှ မလာမီလျှင် ဘုရားလောင်း၏ အိမ်သို့ သွား၍ မသိသကဲ့သို့ပြုလျက် ဘုရားလောင်း မယား ကို အရှင်မ ဆရာသည် အဘယ်မှာနည်းဟု မေး၍ တောသို့သွား၏ဟု ဆိုလတ် သော် ဘုရားလောင်း လာခြင်းကို ငုံ့လျက်နေ၍ လာလတ်သည်ကိုမြင်လျှင် လက်မှ ဝန်ကို ကြိုလင့်သဖြင့် ဆောင်ယူ၍ အိမ်၌ထား၏။

ဘုရားလောင်းသည် ထိုလုလင်ကိုကြည့်၍ မယားကို ဆို၏။ ရှင်မ ဤလုလင် သည် မန္တရားအလို့ငှါ လာ၏။ ထိုလုလင်၏လက်၌ မန္တရားသည် မတည်လတ္တံ့၊ ဤလုလင်သည် သူယုတ်မာတည်းဟု ဆို၏။ လုလင်သည်လည်း ငါသည် ဤမန္တရားကို ဆရာအား ကျေးဇူးပြုသည်ဖြစ်၍ ရအံ့ဟု ကြံသဖြင့် ထိုအခါမှစ၍ ဘုရားလောင်း၏အိမ်၌ အလုံးစုံသော ကိစ္စတို့ကို ပြု၏။ ထင်းကို ဆောင်၏။ စပါး ကို ထောင်း၏။ ထမင်းကို ချက်၏။ ဒန်ပူ မျက်နှာသစ်ရေ အစရှိသည်တို့ကို ပေး၏။ ခြေကို ဆေး၏။ တနေ့သ၌ ဘုရားလောင်းသည် ထိုလုလင်ကို လုလင် ညောင်စောင်းခြေ၌ အထောက်အခံကို ပေးလော့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် တပါး သော အထောက်ခံရာကို မမြင်သောကြောင့် ညဉ့်သုံးယာမပတ်လုံး ပေါင်ပေါ်၌ ထား၍ နေ၏။ နောက်အံ့၌ ဘုရားလောင်း မယားသည် သားကို ဖွား၏။ ထိုဘုရားလောင်းမယား မီးနေသောအခါ၌ အလုံးစုံသော အမှုကြီးငယ်တို့ကို ပြု၏။

ထိုမယားသည် တနေ့သ၌ ဘုရားလောင်းကို ဆို၏။ အရှင် ဤလုလင်သည် အမျိုးနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်လျက် မန္တရားအလို့ငှါ ကျွန်ုပ်တို့၏ အမှုကြီးငယ်ကို ပြု၏။ ထိုလုလင်၏လက်၌ မန္တရားမတည်သည်ဖြစ်စေ၊ တည်သည်ဖြစ်စေ ထိုလုလင် အား မန္တရားကို ပေးပါလော့ဟု ဆို၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ ထိုလုလင်အား မန္တရားကို ပေးပြီးလျှင် ချစ်သားလုလင် ဤမန္တရားသည် အဘိုးများစွာထိုက်၏။ ဤမန္တရားကို မှီ၍ သင်ချစ်သားအား များစွာသော လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် မင်းသည်၎င်း၊ မင်း၏ အမတ်သည်၎င်း သင်၏ဆရာ အဘယ်သူနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် ငါ၏ဆရာ သည် ဒွန်းစဏ္ဍားတည်း၊ ထိုဒွန်းစဏ္ဍားအထံမှ မန္တန်ကို ငါသည် သင်၏ဟု

ဆိုခြင်းငှါ ရှက်စနိုး၍ ငါ၏ဆရာကား ပုဏ္ဏား သူကြွယ်တည်းဟု သင်ဆိုအံ့၊
ဤမန္တန်၏ အကျိုးသည် မဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဆို၏။

ထိုလုလင်သည် အဘယ်ကြောင့် ဆရာကို လျှို့ဝှက်အံ့နည်း၊ တစုံတယောက်
သောသူသည် မေးသောအခါ ဆရာတို့ကိုသာလျှင် ဆရာဟူ၍ ပြောဆိုအံ့ဟု
ဆို၍ ဆရာ ဘုရားလောင်းကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ဒွန်းစက္ကားရွာမှ ထွက်ခဲ့၍ မန္တရား
တို့ကို စုံစမ်းလျက် အစဉ်သဖြင့် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်လျှင် သရက်သီး
တို့ကို ရောင်း၍ များစွာသောဥစ္စာကို ရ၏။ ထိုအခါ တနေ့သ၌ မင်း၏
ဥယျာဉ်စောင့်သည် ထိုလုလင်၏လက်မှ သရက်သီးကို ဝယ်၍ မင်းအား ဆက်၏။
မင်းသည် သရက်သီးကိုစား၍ ဥယျာဉ်စောင့် သင်သည် ဤသို့သဘောရှိသော
သရက်သီးကို အဘယ်မှ ရသနည်းဟု မေး၏။ အရှင်မင်းကြီး လုလင်တယောက်
သည် အခါမဲ့ သရက်သီးကို ဆောင်ခဲ့၍ ရောင်း၏။ ထိုလုလင်မှ အကျွန်ုပ်သည်
ဆောင်အပ်၏ဟု တင်လျှောက်သည်ရှိသော် ထိုသို့တပြားကား ဤနေ့မှစ၍ ငါတို့
နန်းတော်သို့သာ ဆောင်ခဲ့စေလော့ဟု ဆို၏။ ထိုဥယျာဉ်စောင့်သည်လည်း
မင်းကြီးဆိုတိုင်း ပြု၏။ လုလင်သည်လည်း ထိုအခါမှစ၍ မင်း၏ နန်းတော်သို့
ဆောင်၏။ ထိုအခါ မင်းသည် ငါ့အား ခစားလော့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် မင်းကို
ခစားလျက် များစွာသော ဥစ္စာကိုရ၍ အစဉ်သဖြင့် မင်းနှင့် အကျွမ်းဝင်သည်
ဖြစ်၏။

ထိုအခါ လုလင်ကို မင်းသည် တနေ့သ၌ မေး၏။ အမောင်လုလင် အမောင်
သည် အဘယ်အရပ်မှ အခါမဟုတ်သည်၌ ဤသို့သဘောရှိသော အဆင်း အနံ့
အရသာနှင့် ပြည့်စုံသော သရက်သီးတို့ကို ဆောင်ခဲ့သနည်း၊ သင့်အား နဂါး
သည်၎င်း၊ ဂဠုန်သည်၎င်း၊ နတ်သည်၎င်း ပေးသလော့၊ ထိုသို့မဟုတ်မူ မန္တရား၏
အာနုဘော်လော့ဟု မေး၏။ မြတ်သောမင်းကြီး အကျွန်ုပ်အား တစုံတယောက်
သောသူသည် မပေး၊ အကျွန်ုပ်၏ ပညာအစွမ်းဖြင့် အကျွန်ုပ်အား အဘိုးများ
စွာထိုက်သော မန္တရားသည် ရှိ၏။ ထိုမန္တရား၏ အစွမ်းတည်းဟု လျှောက်သည်
ရှိသော် ထိုသို့တပြားကား ငါတို့သည် တနေ့သ၌ သင်၏ မန္တရားအစွမ်းကို
ကြည့်လိုကုန်၏ဟု ဆိုသည်ရှိသော် အရှင်မင်းကြီး ကောင်းပြီ၊ ပြုပါအံ့ဟု
လျှောက်၏။

မင်းသည် တနေ့သ၌ ထိုလုလင်နှင့်တကွ ဥယျာဉ်တော်သို့သွား၍ ပြုလော့ဟု ဆို၏။ ထိုလုလင်သည် ကောင်းပြီဟု ဆို၍ သရက်ပင်သို့ သွားပြီးလျှင် ခုနစ်ဘဝါး အထက်၌ ရပ်လျက် မန္တရားကိုရွတ်၍ သရက်ပင်ကို ရေတလက်ဖက်ဖြင့် ဖျန်း၏။ ထိုခဏ၌ သရက်ပင်သည် အောက်၌ဆိုအပ်သောနည်းဖြင့် အသီးသီး၍ သည်းစွာ သော မိုဗ်းကြီးသည် ရွာသကဲ့သို့ သရက်သီးမိုဗ်းသည် ရွာ၏။ လူအများတို့ သည် ကောင်းချီးပေး၏။ အဝတ် ပုဆိုး ကြဲခြင်းတို့ကို ဖြစ်စေကုန်၏။ မင်းသည် သရက်သီးကိုစား၍ ထိုလုလင်အား များစွာသော ဥစ္စာကို ပေးတော်မူပြီးလျှင် လုလင် အဘယ်သူသည် သင့်အား ဤသို့သဘောရှိသော အံ့ဘွယ်သရဲဖြစ်သော မန္တရားကို ပေးသနည်း၊ အဘယ်သူ၏ အထံ၌ သင်သည် အံ့ဘွယ်သရဲရှိသော မန္တရားကို သင်သနည်းဟု မေးတော်မူ၏။

လုလင်သည် အကယ်၍ ငါသည် ဒွန်းစဏ္ဍားအထံ၌ သင်၏ဟု ဆိုချေအံ့၊ ရှက်ဘွယ်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် ငါ့ကို ကဲ့ရဲ့လတ္တံ့၊ စင်စစ်သော်ကား မန္တရား သည် နှုတ်တက်ပြီ၊ ဤအခါ၌ မပျောက်လတ္တံ့၊ ငါ၏ဆရာသည် ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာတည်း၊ ဤသို့ ညွှန်ပြအံ့ဟု ကြံသဖြင့် မုသာဝါဒကို ဆို၍ တက္ကသိုလ်ပြည် ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာအထံ၌ အကျွန်ုပ်သည် သင်အပ်၏ဟု ဆို၍ ဆရာကိုစွန့်၏။ ထိုသို့ ဆရာကို စွန့်သော ခဏ၌လျှင် မန္တရားသည် ကွယ်လေ၏။ မင်းသည် ဝမ်းမြောက်ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုလုလင်ကို ယူ၍ နန်းတော်သို့ ဝင်လေ၏။ တနေ့သ၌ သရက်သီးတို့ကို စားအံ့ဟု ဥယျာဉ်တော်သို့ သွားပြီးလျှင် မင်္ဂလာ ကျောက်ဖျာအပြင်၌ နေ၍ လုလင် သရက်သီးတို့ကို ဆောင်ခဲ့လော့ဟု ဆို၏။ ထိုလုလင်သည် ကောင်းပြီဟု သရက်ပင်သို့ကပ်၍ ခုနစ်ဘဝါး အထက်၌ရပ်လျက် မန္တန်ကို ရွတ်အံ့ဟု မန္တန်တို့ကို ဆင်ခြင်သည်ရှိသော် ကွယ်သောအဖြစ်ကိုသိလျှင် ရှက်သည်ဖြစ်၍ ရပ်၏။ မင်းသည် ဤလုလင်သည် ရှေး၌ ပရိသတ်အလယ်၌ သရက်သီးတို့ကို ဆောင်၍ ငါ့အား ပေး၏။ တခဲနက်သော မိုဗ်းကြီးကို ရွာစေ သကဲ့သို့ သရက်သီးမိုဗ်းကို ရွာစေ၏။ ယခုမူကား ခက်ထရော် ရှိသည်ဖြစ်၍ ရပ်၏။ အကြောင်းကား အသို့နည်းဟု ကြံ၍ ထိုလုလင်ကို မေးလိုရကား—

(၈၈)

ပုံတော်စုံ ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

၁။ အဟာသိ မေ အမ္မဖလာနိ ပုဗ္ဗေ၊
အဏှနိ ထူလာနိ စ ဗြဟ္မစာရိ။
တေဟေဝ မန္တေဟိ န ဒါနိ တုယံ၊
ဒုမပ္ပလာ ပါတုဘဝန္တိ ဗြဟ္မေ။

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁။ ဗြဟ္မစာရိ၊ မြတ်သောအကျင့်ရှိသော ပုဏ္ဏား။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။ အဏှနိ-
ထူလာနိ စ၊ အငယ်အကြီးလည်း ဖြစ်ကုန်သော။ အမ္မဖလာနိ၊ သရက်သီးတို့ကို။
မေ ငါးအား။ အဟာသိ၊ ဆောင်ပြီ။ ဗြဟ္မေ၊ ပုဏ္ဏား။ တုယံ၊ သင့်အား။ ဒါနိ၊
ယခုအခါ၌။ တေဟေဝ မန္တေဟိ၊ ထိုမန္တရားတို့ဖြင့်သာလျှင်။ ဒုမပ္ပလာ၊ သရက်
သီးတို့သည်။ န ပါတုဘဝန္တိ၊ ထင်ရှားမဖြစ်ကုန်။

ထိုစကားကို ကြား၍ လုလင်သည် ယနေ့ သရက်သီးတို့ကို မပေးနိုင်ပါဟု
အကယ်၍ ဆိုချေအံ့၊ မင်းသည် ငါးအား အမျက်ထွက်လတ္တံ့၊ မုသာဝါဒဖြင့်
ကြားအံ့ဟု ကြံ၍ ကြားလျှောက်လိုရကား—

၂။ နက္ခတ္တယောဂံ ပဋိမာနယာမိ၊
ခဏံ မုဟုတ္တဉ္စ မန္တေ န ပဿံ။
နက္ခတ္တယောဂဉ္စ ခဏဉ္စ လဒ္ဓါ၊
အဒ္ဓါ ဟရိဿမ္မဖလံ ပဟူတံ။

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ နက္ခတ္တယောဂံ၊
နက္ခတ်၏ယှဉ်ခြင်းကို။ ပဋိမာနယာမိ၊ မြော်လင့်၏။ မန္တေ၊ မန္တရား၌။ ခဏဉ္စ၊
ခဏကို၎င်း။ မုဟုတ္တဉ္စ၊ မုဟုတ်ကို၎င်း။ န ပဿံ-န ပဿာမိ၊ အကျွန်ုပ် မမြင်။
နက္ခတ္တယောဂဉ္စ၊ နက္ခတ်၏ယှဉ်ခြင်းကို၎င်း။ ခဏဉ္စ၊ ခဏကို၎င်း။ လဒ္ဓါ၊ ရသည်
ရှိသော်။ အဒ္ဓါ၊ စင်စစ်။ ပဟူတံ၊ များစွာသော။ အမ္မဖလံ၊ သရက်သီးကို။
ဟရိဿံ၊ ဆောင်ပါအံ့။

မင်းလည်း ဤလုလင်သည် တပါးသောအခါ၌ နက္ခတ်၏ယှဉ်ခြင်းကို မဆို၊
ဤအကြောင်းကား အသို့နည်းဟု မေးလိုရကား—

၃။ နက္ခတ္တယောဂံ န ပုရေ အဘာဏိ၊
 ခဏံ မုဟုတ္တံ န ပုရေ အသံသိ။
 သယံ ဟရိ အမ္မဗလံ ပဟူတံ၊
 ဝဏ္ဏေန ဂန္ဓေန ရသေနပေတံ။

၄။ မန္တာဘိဇပေေန ပုရေ ဟိ တုယှံ၊
 ဒုမပ္ပလာ ပါတုဘဝန္တိ ဗြဟ္မေ။
 သုဇ္ဇေန ပါဒေသိ ဇပ္ပမ္ပိ မန္တံ၊
 အယံ သော ကော နာမ တဇ္ဇေ ဓမ္မော။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃။ ဗြဟ္မေ၊ ပုဏ္ဏား။ ပုရေ၊ ရှေး၌။ နက္ခတ္တယောဂံ၊ နက္ခတ်၏ယှဉ်ခြင်းကို။ န အဘာဏိ၊ သင်မဆို။ ပုရေ၊ ရှေး၌။ ခဏံ၊ ခဏကို၎င်း။ မုဟုတ္တံ၊ မုဟုတ်ကို၎င်း။ န အသံသိ၊ သင်မဆို။ ဝဏ္ဏေန၊ အဆင်းနှင့်၎င်း။ ဂန္ဓေန၊ အနံနှင့်၎င်း။ ရသေန၊ အရသာနှင့်၎င်း။ ဥပေတံ၊ ပြည့်စုံသော။ ပဟူတံ၊ များစွာသော။ အမ္မဗလံ၊ သရက်သီးကို။ သယံ၊ မိမိသည်။ ဟရိ၊ ဆောင်၏။

၄။ ဗြဟ္မေ၊ ပုဏ္ဏား။ တုယှံ၊ သင့်အား။ ပုရေ ဟိ၊ ရှေး၌လျှင်။ မန္တာဘိဇပေေန၊ မန္တန်ကို ရွတ်သဖြင့်။ ဒုမပ္ပလာ၊ သရက်သီးတို့သည်။ ပါတုဘဝန္တိ၊ ထင်ရှားဖြစ်ကုန်၏။ သော တံ၊ ထိုသင်သည်။ အဇ္ဇေ၊ ယခု။ မန္တံ၊ မန္တရားကို။ ဇပ္ပမ္ပိ၊ ရွတ်ပါသော်လည်း။ န ပါဒေသိ၊ မစွမ်းနိုင်။ အဇ္ဇေ၊ ယခု။ တဝ၊ သင်၏။ အယံ သော ဓမ္မော၊ ဤသဘောသည်။ ကော နာမ၊ အသို့ဖြစ်သနည်း။

ထိုစကားကိုကြား၍ လုလင်သည် မင်းကို မုသာဝါဒဖြင့် လှည့်စားခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ အကယ်၍ ငါသည် ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း ဆိုချေသော် ငါ့အား မင်း၏အာဏာကို ပြုရာ၏၊ ထိုသို့ပြုစေ ဟုတ်သောသဘောကိုသာလျှင် ဆိုအံ့ဟု ကြံ၍ ဆိုလိုရကား—

၅။ စဏ္ဍာလပုတ္တော မမ သမ္ပဒါသိ၊
 ဓမ္မေန မန္တေ ပကတိဉ္စ သံသိ။
 မာ စဿ မေ ပုစ္ဆိတော နာမဂေါတ္တံ၊
 ဂုယှိတ္တော အတ္ထံ ဝိဇဟေယျ မန္တော။

၆။ သောဟံ ဇနိန္ဒေန ဇနမိ ပုဋ္ဌော၊
 မက္ခာဘိဘူတော အလိကံ အဘာဏိံ။
 မန္တာ ဣမေ ဗြာဟ္မဏဿာတိ မိစ္ဆာ၊
 ပဟိနမန္တာ ကပဏော ရုဒါမိ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၅။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ စဏ္ဍာလပုတ္တော၊ ဒွန်းစဏ္ဍားသားသည်။ ဓမ္မေန၊ အကြောင်းသဘောဖြင့်။ မန္တာ၊ မန္တန်တို့ကို။ မမ၊ အကျွန်ုပ်အား။ သမ္ပဒါသိ၊ ပေးပေ၏။ ပကတိဉ္စ၊ မှန်သောသဘောကိုလည်း။ သံသိ၊ ဆိုပေ၏။ ပုစ္ဆိတော၊ မေးအပ်သော သင်သည်။ အဿ-မေ၊ ထိုငါ၏။ နာမဂေါတ္တံ၊ အမည်အမျိုးကို။ မာစ ဂုဟသိ၊ မလျှိုဝှက်လင့်။ ဂုယိတ္တော၊ လျှိုဝှက်အပ်သော။ မန္တာ၊ မန္တရားသည်။ အတ္တံ၊ အကျိုးစီးပွားကို။ ဝိဇဟေယျ၊ စွန့်ရာ၏။

၆။ သော အဟံ၊ ထိုအကျွန်ုပ်ကို။ ဇနိန္ဒေန၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ ဇနမိ၊ လူအများအလယ်၌။ ပုဋ္ဌော၊ မေးတော်မူသည်ရှိသော်။ ဣမေ မန္တာ၊ ဤမန္တရားတို့ကို။ ဗြာဟ္မဏဿ၊ ဒိသာပါမောက္ခ ဓာရာပုဏ္ဏား၏။ သန္တိကေ၊ အထံ၌။ ဂဟိတော၊ သင်အပ်ကုန်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မိစ္ဆာ၊ မိုက်မှားသဖြင့်။ မက္ခာဘိဘူတော၊ ကျေးဇူးချေခြင်း နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍။ အလိကံ၊ မဟုတ်မမှန်သော စကားကို။ အဘာဏိံ၊ ဆိုမိ၏။ ပဟိနမန္တာ၊ စွန့်သောမန္တန်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ကပဏော၊ အထီးကျန်လျက်။ ရုဒါမိ၊ ငိုရ၏။

ထိုစကားကို ကြား၍ မင်းသည် ဤလုလင်သည် ယုတ်မာသော သဘောရှိ၏။ ဤသို့သဘောရှိသော မြတ်သောမန္တရားကို မကြည့်၊ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ဤသို့သဘောရှိသော မြတ်သော မန္တရားကို ရသည်ရှိသော် အမျိုးသည် အသို့ ပြုအံ့နည်းဟု အမျက်ထွက်၍ ထိုလုလင်အား ကဲ့ရဲ့လိုရကား။

- ၇။ ရေဏ္ဍာ ပုစိမန္တာ ဝါ၊ အထ ဝါ ပါဠိဘဒ္ဒကာ။
 မဇ္ဇိမဇုတ္တိကော ဝိန္ဒေ၊ သော ဟိ တဿ ဒုမုတ္တမော။
- ၈။ ခတ္တိယာ ဗြာဟ္မဏာ ဝေဿ၊ သုဒ္ဒါ စဏ္ဍာလ ပုက္ကုသာ။
 ယမှာ ဓမ္မံ ဝိဇာနေယျ၊ သော ဟိ တဿ နရုတ္တမော။

၉။ ဣမဿ ဒဏ္ဍဉ္စ ဝဓဉ္စ ဒတွာ၊ ဂလေ ဂဟေတွာ ဂလယာထ ဇမ္ဗုံ။
ယော ဥတ္တမတ္တံ ကသိရေန လဒ္ဓါ၊ မာနာတိမာနေန ဝိနာသယိတ္ထံ။

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၇။ ဘောန္တော အမစ္စာ၊ အို-အမတ်တို့။ ရေဏ္ဍာ ဝါ၊ ကြက်ဆူပင်တို့သည်
၎င်း။ ပုစိမန္ဒာ ဝါ၊ တမာပင်တို့သည်၎င်း အထ၊ ထိုမြို့။ ပါဠိဘဒ္ဒကာ ဝါ၊
တောင် ကသစ်ပင်တို့သည်၎င်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ မဓုတ္တိကော၊ ပျားကိုအလိုရှိ
သော သူသည်။ တေသု၊ ထိုကြက်ဆူပင် စသည်တို့၌။ မဓုံ၊ ပျားကို။ ဝိန္ဒေ၊ ရ၏။
သော ဟိ၊ ထိုပျားရသော သစ်ပင်သာလျှင်။ တဿ၊ ထိုပျားရှာသော သူအား။
ဒုမုတ္တမော၊ သစ်ပင်မြတ်တည်း။

၈။ ခတ္တိယာ စ၊ မင်းတို့သည်၎င်း။ ပြာဟ္မဏာ စ၊ ပုဏ္ဏားတို့သည်၎င်း။
ဝေဿာ စ၊ သူကြွယ်တို့သည်၎င်း။ သုဒ္ဓါ စ၊ သူဆင်းရဲတို့သည်၎င်း။ စဏ္ဍာလာ စ၊
ဒွန်းဏ္ဍားတို့သည်၎င်း။ ပုက္ကုသာ၊ ပန်းမှိုက်စွန့် မျိုးတို့သည်၎င်း။ သန္တိ၊
ရှိကုန်၏။ ယမ္ပာ၊ အကြင်သူမှ။ မေ္မိ၊ ကာလ၌ယှဉ်သောအကျိုးကို။ ဝိဇာနေယျ၊
သိရာ၏။ သော ဟိ၊ ထို တရားရှိသော သူသည်သာလျှင်။ တဿ၊ ထိုတရား
ရှာသောသူအား။ နရုတ္တမော၊ သူမြတ်တည်း။

၉။ ဣမဿ၊ ဤသူယုတ်အား။ ဒဏ္ဍဉ္စ၊ ဥစ္စာဒဏ်ကို၎င်း။ ဝဓဉ္စ၊ သတ်ပုတ်
ခြင်းကို၎င်း။ ဒတွာ၊ ပေး၍။ ယော ဇမ္ဗော၊ အကြင်သူယုတ်သည်။ ဥတ္တမတ္တံ၊
မြတ်သောအကျိုးကို။ ကသိရေန၊ ငြိုငြင်သဖြင့်။ လဒ္ဓါ၊ ရပါလျက်။ မာနာတိ-
မာနေန၊ အလွန်မာန်မူသဖြင့်။ ဝိနာသယိတ္ထံ၊ ဖျက်ဆီး၏။ ဣမံ ဇမ္ဗုံ၊ ဤသူယုတ်
ကို။ ဂလေ၊ လည်၌။ ဂဟေတွာ၊ ကိုင်၍။ ဂလယာထ၊ နှင်ထုတ်ကုန်လော့။

မင်းချင်းယောက်ျားတို့သည် မင်းကြီးဆိုတိုင်း ပြုကုန်၍ သင်သည် ဆရာ
အထံသို့သွား၍ ဆရာကို နှစ်သက်စေသဖြင့်လျှင် အကယ်၍ တဖန် မန္တရားရအံ့၊
ဤအရပ်သို့ လာလှည့်ရာ၏။ အကယ်၍ မရသည်ဖြစ်အံ့၊ ဤအရပ်သို့ မကြည့်
လေလင့်ဟု ဆို၍ ထိုသူယုတ်ကိ် မာန်မာနဟူသော အဆိပ်မရှိသည်ကို ပြုကုန်၏။
ထိုလုလင်သည် ကိုးကွယ်ရာ မရှိသည်ဖြစ်၍ ဆရာကိထား၍ ငါ့အား တပါးသော
ကိုးကွယ်ရာ မရှိ၊ ဆရာ့အထံသို့ သွား၍ ဆရာကို နှစ်သက်စေပြီးလျှင် တဖန်

မန္တန်ကို တောင်းအံ့ဟုကြံ၍ ငိုလျက် ထိုဒုန်းစဏ္ဍားရွာသို့ သွားလေ၏။ ထိုအခါ လာလတ်သော လုလင်ကိုမြင်လျှင် ဘုရားလောင်းသည် မယားကိုခေါ်၍ ရှင်မ မန္တန်မှ ယုတ်သည်ဖြစ်၍ တဖန် လာလတ်သော ယုတ်သော သဘောရှိသော လုလင်ကို ကြည့်ပါလော့ဟု ဆို၏။ ထိုလုလင်သည် ဘုရားလောင်းသို့ ကပ်ပြီး လျှင် ရှိခိုး၍ တင့်အပ်သောအရပ်၌ နေလတ်သော် အဘယ့်ကြောင့် လာသနည်း ဟု မေးလျှင် မုသာဝါဒကို ဆိုသဖြင့် ဆရာကိုစွန့်၍ ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်၏ဟု ဆို၍ အပြစ်ကို ကြားပြီးလျှင် တဖန် တောင်းပန်လိုရကား-

၁၀။ ယထာ သမံ မညမာနော ပတေယျ၊
 သောဗ္ဗံ ဂုဟံ နရကံ ပူတိပါဒံ။
 ရဇ္ဇေတိ ဝါ အက္ကမေ ကဏှသပ္ပံ၊
 အန္ဓော ယထာ ဇောတိံ ပဝိဋ္ဌဟေယျ။
 ဧဝံပိ မံ တံ ခလိတံ သပည၊
 ပဟီနမန္တဿ ပုနပ္ပဒါဟံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀။ အာရိယ၊ ဆရာ။ ပုရိသော၊ ယောက်ျားသည်။ ဣဒံ၊ ဤအရပ် သည်။ သမံ၊ ညီညွတ်၏ဟူ၍။ မညမာနော၊ ထင်မှတ်သည်ဖြစ်၍။ သောဗ္ဗံ ဝါ၊ ထုံးအိုင်သို့၎င်း။ ဂုဟံ ဝါ၊ လိုဏ်သို့၎င်း။ နရကံ ဝါ၊ ချောက်ကမ်းပါးပြတ်သို့၎င်း။ ပူတိပါဒံ၊ ဆွေးသော သစ်မြစ်ရှိသော တွင်းသို့၎င်း။ ပတေယျ ယထာ၊ ကျသကဲ့ သို့၎င်း။ အန္ဓော၊ သူကန်းသည် ရဇ္ဇေတိ၊ ကြီးဟူ၍။ ကဏှသပ္ပံ၊ မြူးဟောက် ကို၊ အက္ကမေ ယထာ ဝါ၊ နင်းသကဲ့သို့၎င်း။ ဇောတိံ၊ မီးကို၊ ပဝိဋ္ဌဟေယျ ယထာ ဝါ၊ ဝင်သကဲ့သို့၎င်း။ ဧဝံပိ၊ ဤအဘူ လည်းကောင်းလျှင်။ ခလိတံ၊ ချော်သော။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ခမိတွာ၊ သည်းခံတော်မူ၍။ သပည၊ ပညာ ရှိတော်မူသော ဆရာ။ တံ၊ အရှင်ဆရာသည်။ ပဟီနမန္တဿ၊ မန္တရားမှ ယုတ်သော အကျွန်ုပ်အား။ ပုနပ္ပဒါဟံ တဖန် ပေးတော်မူပါလော့။

ထိုအခါ လုလင်ကို ဆရာသည် အမောင် အသို့ဆိုသနည်း ထိုစကားသည် မှန်၏။ သူကန်းသည် အမှတ်ပေးသည် ရှိသော် ထုံးအိုင် အစရှိသည်တို့ကို

ရှောင်ကြဉ်၏။ ငါသည် ရှေးဦးကလျှင် ဆိုအပ်ပြီ၊ ယခုအခါ အဘယ်အကြောင်း
ကြောင့် ငါ့အထံသို့ လာသနည်းဟု ဆို၍ အပြစ်တင်သဖြင့် ပယ်လိုရကား—

၁၁။ ဓမ္မေန မန္တံ တဝ သမ္ပဒါသိံ၊
တံပိ ဓမ္မနေဝ ပဋိဂ္ဂဟေသိ။
ပကတိံပိ တေ အတ္တမနော အသံသိံ၊
ဓမ္မေ ပတိဋ္ဌံ န ဇဟေယျ မန္တော။

၁၂။ ယော ဗလမန္တံ ကသိရေန လဒ္ဓံ၊
ယံ ဒုလ္လဘံ အဇ္ဇ မနုဿလောကေ။
ကိဉ္စာပိ လဒ္ဓါ ဇီဝိတုံ အပ္ပပညော၊
ဝိနာသယိ အလိကံ ဘာသမာနော။

၁၃။ ဗာလဿ မုဠဿ အကတညုနော၊
မုဿ ဘဏန္တဿ အသညတဿ။
မန္တေ 'မယံ တာဒိသကေ န ဒေမ၊
ကုတော မန္တာ ဂစ္ဆ မယံ န ရုစသိ။

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၁။ မာဏဝ၊ လုလင်။ ဓမ္မေန၊ တရားနှင့်အညီ။ မန္တံ၊ မန္တန်ကို။ တဝ၊
သင့်အား။ သမ္ပဒါသိံ၊ ငါပေးပြီ။ တံပိ၊ သင်သည်လည်း။ ဓမ္မနေဝ၊ တရား
နှင့်အညီသာလျှင်။ ပဋိဂ္ဂဟေသိ၊ ခံယူ၏။ ပကတိံပိ၊ သဘောဖြစ်သောအကျိုး
ကိုလည်း။ တေ၊ သင့်အား။ အတ္တမနော၊ နှစ်လို မ်းသာ။ အသံသိံ၊ ငါပြော
ပြီ။ ဓမ္မေ၊ တရား၌။ ပတိဋ္ဌံ၊ တည်သောသင့်ကို။ မန္တော၊ မန္တန်သည်။
န ဇဟေယျ၊ မစွန့်ရာ။

၁၂။ အပ္ပပညော၊ ပညာနည်းသော။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ကသိရေန၊
ငြိုငြင်သဖြင့်။ လဒ္ဓံ၊ ရအပ်သော။ အဇ္ဇ၊ ယခု။ မနုဿလောကေ၊ လူ့ပြည်၌။
ဒုလ္လဘံ၊ ရခဲသော။ ဇီဝိတုံ၊ အသက်မွေးခြင်းငှါ။ သမတ္ထံ၊ စွမ်းနိုင်သော။
ဗလမန္တံ၊ ကြီးသော အာနုဘော်ရှိသော မန္တန်ကို။ ယံ-ယေန၊ အကြင်ကြောင့်။
ကိဉ္စာပိ လဒ္ဓါ၊ အကယ်၍ကား ရ၏။ အထ၊ ထိုသို့ ရပါသော်လည်း။ အလိကံ၊

မမှန်သော စကားကို။ ဘာသမာနော၊ ဆိုသောသူသည်။ မန္တ၊ မန္တန်ကို။
ဝိနာသယံ၊ ဖျက်ဆီး၏။

၁၃။ ဗာလဿ၊ မိုက်သော။ မူဠဿ၊ တွေဝေသော။ အကတညူနော၊
သူ့ကျေးဇူးကို မသိသော။ မုသာ၊ မဟုတ်မမှန်သောစကားကို။ ဘဏန္တဿ၊
ဆိုသော။ အသညတဿ၊ ကိုယ်နှုတ်ကိုမစောင့်သော။ တေ၊ သင့်အား။ တာဒိ-
သကေ၊ ထိုသို့ အခါခပ်သိမ်း သရက်သီးကို ပေးတတ်ကုန်သော။ မန္တေ၊ မန္တန်
တို့ကို။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ န ဒေမ၊ မပေးကုန်။ မန္တာ၊ မန္တန်တို့သည်။ ကုတော
အတ္ထိ၊ အဘယ်မှာရှိကုန်အံ့နည်း။ ဂစ္ဆ၊ သွားလေ။ မယံ၊ ငါသည်။ န ရုစ္စသိ၊
မနှစ်သက်နိုင်။

ထိုလုလင်သည် ဤသို့ ဆရာနှင့်လိုက်သည်ရှိသော် ငါ့အား အသက်ရှင်သဖြင့်
အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်းဟု ကြံ၍ တောသို့ ဝင်ပြီးလျှင် ကိုးကွယ်ရာ မရှိသော
သေခြင်းဖြင့် သေ၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာတော်ကို ဆောင်
တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ - ဤဒေဝဒတ်သည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ဆရာကို စွန့်၍
ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်သည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဒေဝဒတ်
သည် ဆရာကို စွန့်၍ ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍
ရဟန်းတို့-ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ သူ့ကျေးဇူးကိုမသိသော လုလင်
ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခု
အခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဒွန်းစဏ္ဍားသား ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို
ပေါင်းတော်မူ၏။

မသိကျေးဇူး၊ ပညာရု၏၊ ကျေးဇူးသိမှ၊ ပညာရ၏။

ရှေးဦးစွာသော အမ္မဇာတ်သည် ပြီး၏။

၂-၀ နန္ဒနဇာတ်

ကြို့ပင်စောင့်နတ်နှင့် ဝံ ရန်ငြိုးဖွဲ့၍ ပျက်စီးခြင်းအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ကုဓာရိဟတ္ထော ပုရိသော” အစရှိသော ဂါထာ

ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်သော ဤဖန္ဒနဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်း သုံးနေတော်မူစဉ် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏ ခိုက်ရန်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟော တော်မူ၏။ (ပစ္စုပ္ပန် ဝတ္ထုသည် မဟာကုဏ္ဍာလဇာတ်၌ ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့။။)

အထူးကား- ထိုအခါ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ မြတ်သောမင်းမျိုးတို့ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဗာရာဏသီပြည်၌ လက်သမားတို့၏ ရွာသည် ရှိ၏။ ထိုရွာ၌ တယောက်သောပုဏ္ဏားလက်သမားသည် တောမှ သစ်တို့ ကို ဆောင်ပြီးလျှင် ရထားလုပ်၍ အသက်မွေးခြင်းကို ပြု၏။ ထိုအခါ ဟိမဝန္တာ တောအရပ်၌ ကြို့ပင်ကြီးသည် ရှိ၏။ ထိုကြို့ပင်ကြီး၌ တခုသော ဝံသည် အစာ ရှာသဖြင့် လာလတ်၍ ထိုကြို့ပင်ရင်း၌ အိပ်၏။ ထိုအခါ တနေ့သ၌ လေသည် ကြို့ပင်ကိုခတ်သည်ရှိသော် သစ်ကိုင်းခြောက်သည်ကျ၍ ဝံ၏ ကျောက်ကုန်း၌ ဖိမိ၏။ ထိုဝံသည် အတန်ငယ် ကျောက်ကုန်းနာသည် ဖြစ်၍ ကြောက်လန့် တကြားထ၍ ပြေးပြီးလျှင် တဖန် ပြန်လာ၏။ လာသော ခရီးကို ကြည့်လတ် သော် တစုံတခုကိုမျှ မမြင်၍ ငါ့ကို တပါးသော ခြင်္သေ့သည်၎င်း၊ ကျားသည် ၎င်း လိုက်သည်မရှိ၊ ထိုသို့မရှိသည်ဖြစ်လျက် ဤကြို့ပင်၌ဖြစ်သော နတ်သည် ငါ့ကို ဤသစ်ပင်၌ အိပ်သည်ကို သည်းမခံနိုင်ယောင်တကား၊ ထိုသို့ သည်းမခံ နိုင်သည်မူလည်း ဖြစ်စေ သိရလတ္တံ့ဟု အရာမဟုတ်သည်၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့သဖြင့် ကြို့ပင်ကိုပုတ်ခတ်၍ နှင့်သစ်ပင်၏အရွက်ကို ငါမစား၊ နှင့်သစ်ခက်ကို ငါမချိုး၊ ဤသစ်ပင်၌ တပါးသောသားတို့၏ နေသည်ကို နှင် သည်းမခံနိုင်၏။ ငါတယောက် ကိုမူကား နှင် သည်းမခံနိုင်၊ ငါ့အား အဘယ်အပြစ် ရှိသနည်း၊ နှစ်ရက် သုံးရက် မျှ နှင် ငံ့လင့်ဦး၊ နှင့် သစ်ပင်ကို အမြစ်နှင့်တကွ နုတ်စေ၍ အပိုင်းအပိုင်း ပြတ်စေ အံ့ဟု ကြို့ပင်စောင့်နတ်ကို ခြိမ်းချောက်၍ လူတယောက်ကို စုံစမ်းရှာဖွေလျက် သွား၏။

ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏား လက်သမားသည် နှစ်ယောက် သုံးယောက်သော လူတို့ ကို ခေါ်၍ လှည်းရထား သစ်တို့၏ အလို့ငှါ လှည်းဖြင့် ထိုအရပ်သို့ သွားပြီးလျှင် တခုသောအရပ်၌ လှည်းကိုထား၍ ပဲခုပ်ပုဆိန်ကို စွဲသဖြင့် သစ်တို့ကို စုံစမ်းလျက် ကြို့ပင်၏အနီးဖြင့် သွား၏။ ဝံသည် ထိုလက်သမားကို မြင်၍ ယနေ့ ငါသည် ရန်သူ၏ ပျက်စီးခြင်းကို မြင်ခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ကြံပြီးလျှင် သွား၍ ကြို့ပင်ရင်း၌

ရပ်၏။ လက်သမားသည်လည်း ထိုမှ ဤမှ ကြည့်၍ ကြို့ပင်၏အနီးဖြင့် သွားလေ
၏။ ထိုဝံသည်လည်း အကြင်မျှလောက် ဤလက်သမားသည် မသွားသေး၊
ထိုမျှလောက်လျှင် လက်သမားအား ငါပြောအံ့ဟု ကြံ၍ ပြောလိုရကား—

၁၄။ ကုဇာရိဟတ္ထော ပုရိသော၊ ဝန မောဂ္ဂယု တိဋ္ဌသိ။
ပုဋ္ဌော မေ သမ္မ အက္ခာဟိ၊ ကိံ ဒါရုံ ဆေတု မိစ္ဆသိ။

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၄။ ကုဇာရိဟတ္ထော၊ ဓားမ လက်၌ရှိသော။ ပုရိသော၊ ယောက်ျားသည်။
ဝန၊ တောသို့။ သြဂ္ဂယု၊ သက်၍။ တိဋ္ဌသိ၊ တည်၏။ သမ္မ၊ အချင်းယောက်ျား။
ပုဋ္ဌော၊ မေးအပ်သော သင်သည်။ မေ ငါ့အား။ အက္ခာဟိ၊ ကြားဘိလော့။
ကိံ ဒါရုံ၊ အဘယ်သစ်ပင်ကို။ ဆေတု၊ ဖြတ်ခြင်းငှါ။ မိစ္ဆသိ၊ အလိုရှိသနည်း။

ထိုလက်သမားသည် ဝံ၏ကားကို ကြား၍ အို-လုလင်တို့ အံ့ဘွယ်ရှိစွာ
ဤနေ့မှ ရှေး၌ ဝံသည် လူစကားကို ပြောဆိုသည်ကို မမြင်စဘူး၊ ဤဝံသည်
ရထားလုပ်ခြင်းငှါ လျှောက်ပတ်သော သစ်ကို သိသည်ဖြစ်လတ္တံ့ ဟုဆို၍ ထိုဝံကို
ငါမေးအံ့ဟု ကြံ၍ မေးလိုရကား—

၁၅။ ဣဿော ဝနာနိ စရသိ၊ သမာနိ ဝိသမာနိ စ။
ပုဋ္ဌော မေ သမ္မ အက္ခာဟိ၊ ကိံ ဒါရု နေမိယာ ဒဋ္ဌံ။

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၅။ သမ္မ၊ အဆွေ။ ဣဿော၊ ဝံသည်။ သမာနိ စ၊ ညီညွတ်သည်လည်း
ဖြစ်ကုန်သော။ ဝိသမာနိ စ၊ မညီညွတ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော။ ဝနာနိ၊
တောတို့သို့။ စရသိ၊ သွား၏။ သမ္မ၊ အဆွေ။ ပုဋ္ဌော၊ မေးအပ်သော သင်သည်။
မေ ငါ့အား။ အက္ခာဟိ၊ ကြားဘိလော့။ ကိံ ဒါရု၊ အဘယ်သစ်သည်။ နေမိယာ၊
ရထားအကွပ် အလိုငှါ။ ဒဋ္ဌံ၊ ခိုင်ခံ့သနည်း။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဝံသည် ယခုအခါ ငါ၏အလိုသည် အပြီးသို့ ရောက်လတ္တံ့
ဟု ကြံ၍ ပြောလိုရကား—

၁၆။ နေဝ သာလော န ခဒိရော၊ နာဿကဏ္ဍော ကကုဇော ဝါ။
ရုက္ခောဝ ဖန္ဒုနော နာမ၊ တံ ဒါရု နေမိယာ ဒဋ္ဌံ။

ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၆။ သမ္မာ အဆွေလက်သမား။ သာလော ဝါ၊ ပိတောက်ပင်သည်လည်း။
 နေဝဒဠော၊ မခိုင်။ ခဒိရော ဝါ၊ ရှားပင်သည်လည်း။ န ဒဠော၊ မခိုင်။ အဿ-
 ကဏ္ဍောဝါ၊ အင်ကြင်းပင်သည်လည်း။ န ဒဠော၊ မခိုင်။ ကကုဓောဝါ၊ ဖောက်ကြံ့
 ပင်သည်လည်း။ န ဒဠော၊ မခိုင်။ ဖန္ဒနောနာမ၊ ကြို့ပင်မည်သော။ ရုက္ခော၊
 သစ်ပင်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တံဒါရုဓေ၊ ထိုကြို့ပင်သစ်သားသည်သာလျှင်။
 နေမိယာ၊ လှည်းရထား အကွပ်အလို့ငှါ။ ဒဠံ၊ ခိုင်ခံ့၏။

ထိုစကားကိုကြား၍ လက်သမားသည် နှစ်လို ဝမ်းသာသည်ဖြစ်၍ ရှေးနေ့
 တို့၌ တောသို့ဝင်သော ငါ့အား တိရစ္ဆာန်သည် ရထားလုပ်ခြင်းငှါ လျှောက်
 ပတ်သော သစ်ကို မကြားစဘူး၊ ယနေ့မှကား တိရစ္ဆာန်သည် ငါ့အား ရထား
 လုပ်ခြင်းငှါ လျှောက်ပတ်သော သစ်ကို ကြားပေ၏၊ ဪ-ကောင်းစွဲဟု ဆို၍
 ထိုသစ်ကို ဝံအား မေးလိုရကား—

၁၇။ ကီဒိသာ နိဿ ပတ္တာနိ၊ ခန္ဓော ဝါ ပန ကီဒိသော။
 ပုဠော မေ သမ္မ အက္ခာဟိ၊ ယထာ ဇာနေမု ဖန္ဒနံ။
 ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၇။ သမ္မာ အဆွေ။ အဿ၊ ထိုကြို့ပင်၏။ ပတ္တာနိ၊ အရွက်တို့သည်။ ကီဒိ-
 သာနိ၊ အဘယ်သို့ သဘောရှိကုန်သနည်း။ ခန္ဓောဝါ ပန၊ ပင်စည်သည်ကား။
 ကီဒိသော၊ အဘယ်သို့ ရှိသနည်း။ ယထာ၊ အကြင်အခြင်းဖြင့် ကြားသည်
 ရှိသော်။ ဖန္ဒနံ၊ ကြို့ပင်ကို။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဇာနေမု၊ သိရကုန်၏။ တထာ၊
 ထိုအခြင်းဖြင့်။ ပုဠော၊ မေးအပ်သောသင်သည်။ မေ၊ ငါ့အား။ အက္ခာဟိ၊
 ကြားဘိလော့။

ထိုအခါ ဝံသည် လက်သမားတို့အား ကြားလိုရကား—

၁၈။ ယဿ သာခါ ပလမ္ပန္တိ၊ နမန္တိ န စ ဘဠရေ။
 သော ရုက္ခော ဖန္ဒနောနာမ၊ ယဿ မူလေသု ဟံ ဌိတော။
 ၁၉။ အရာနံ စက္ကနုဿိနံ၊ ဤသာ နေမိ ရထဿ စ။
 သဗ္ဗဿ တေ ကမ္မနိယော၊ အယံ ဟေဿတိ ဖန္ဒနော။

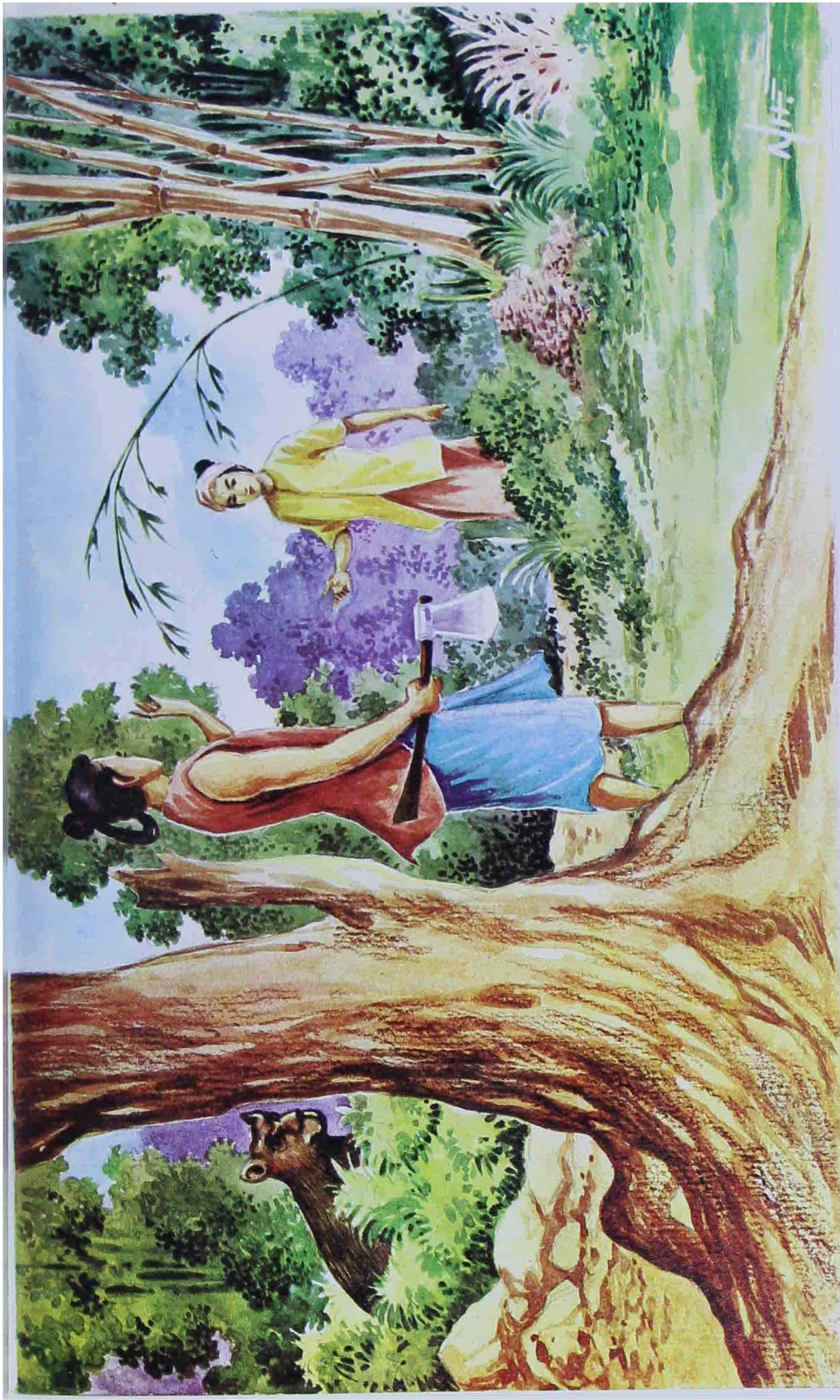
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၈။ ယဿ၊ အကြင်ကြို့ပင်၏။ သာခါ၊ အခက်တို့သည်။ ပလမ္မန္တိ၊ တွဲလျားကျကုန်၏။ နမန္တိ၊ အကိုင်အခက်တို့သည် ညွတ်ကုန်၏။ သာခါ၊ အခက်တို့သည်။ န စ ဘဉ္ဇရေ၊ မကျိုးကုန်။ ယဿ၊ အကြင် သစ်ပင်၏။ မူလေ၊ အရင်း၌။ သွာဟံ-သောအဟံ၊ ထိုင်သည်။ ဌိတော၊ တည်၏။ သော ရုက္ခော၊ ထိုင်တည်သော သစ်ပင်သည်။ ဖန္ဒနောနာမ၊ ကြို့ပင်မည်၏။

၁၉။ အရာနံ၊ အကန့်တို့၏၎င်း။ စက္ကနာဘိနံ၊ ရထားလှည်းဘီး ပုံတောင်းတို့၏၎င်း။ ဤသဒ္ဓေနမိ ရထဿ စ၊ ဝက်စွယ်အကွပ်ရထား၏၎င်း။ တေ၊ သင်၏။ သဗ္ဗဿ၊ အလုံးစုံသော ရထားအား။ အယံဖန္ဒနော၊ ဤကြို့ပင်သည်။ ကမ္မနိယော၊ အမှု၌ ခံသည်။ ဟေသတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။

ထိုဝံသည် ဤသို့ လက်သမားအား ကြားပြီးလျှင် နှစ်သက်သောစိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ခရီးတကြောင်းဖြင့် သွားလေ၏။ လက်သမားသည်လည်း ကြို့ပင်ကို ဖြတ်အံ့သောငှါ အားထုတ်၏။ ကြို့ပင်စောင့်နတ်သည် ကြံ၏။ ငါသည် ထိုဝံ၏ အပေါ်၌ တစုံတခုကိုမျှ မချ၊ ဤဝံသည် အရာမဟုတ်သည်၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့၍ ငါ့ဗိမာန်ကို ဖျက်ဆီး၏။ တခုသော ဥပါယ်တမျှဖြင့် ဤဝံအား ဤလက်သမားကို ပင်လျှင် ဖျက်ဆီးစေအံ့ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီးလျှင် တောလုပ်သော ယောက်ျားအသွင် ဖန်ဆင်း၍ လက်သမားအထံသို့ လာလတ်၍ မေး၏။

အို-ယောက်ျား သင်သည် နှစ်သက်ဘွယ်သော ဤသစ်ပင်ကို ရံ၏။ ဤသစ်ပင်ကို ဖြတ်၍ အသို့ပြုအံ့နည်းဟု မေး၏။ ရထားအကွပ်ကို ပြုအံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ဤသစ်ပင်ဖြင့် ရထားဖြစ်လတ္တံ့ဟု အဘယ်သူ သင့်အား ကြားသနည်းဟု မေး၏။ ဝံတခုသည် ကြား၏ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ကောင်းစွာ ကြားပေ၏။ ဤကြို့ပင်ဖြင့် လှည်းရထားသည် အလွန်ကောင်းသည်ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုထက် ဝံရေကို ခွါ၍ လက်လေးသစ်အတိုင်းအရှည်ရှိသော အရပ်၌ သံပြားပတ်သကဲ့သို့ အကွပ်ဝန်းကို ရစ်သည်ရှိသော် အကွပ်သည်လည်း အလွန် ခိုင်သည်ဖြစ်လတ္တံ့။ များစွာသော ရထားအဘိုးဥစ္စာကိုလည်း ရလတ္တံ့ဟု ဆို၏။ ဝံရေကို အဘယ်မှာရအံ့နည်းဟု မေးသည်ရှိသော် သင်သည် မလိမ်မာသည် ဖြစ်၏။ ဤကြို့ပင်သည် တော၌တည်သေး၏။ မပြေးလတ္တံ့။ အကြင်ဝံသည် သင့်အား သစ်ပင်ကို ကြား၏။

ပုံ-၄၊ ၅၅၀-၈၊ ဖန္ဒနဇာတ်

ကြို့ပင်စောင့်နတ်က လက်သမားအား ဝံ့ရေဖြင့် လှည်း-ရထား-အကွပ်ကို ကြက်လော့ဟု ပြောနေပုံ။

(၉၈)

ထိုဝံ၏ အထံသို့ သင်သွား၍ အချင်းဝံ- သင်ပြအပ်သော သစ်ပင်ကို အဘယ် အရပ်၌ ဖြတ်ရအံ့နည်းဟု လှည့်စား၍ ဆောင်ချေလော့၊ ထိုသို့ဆောင်ပြီးသော် ယုံမှားမရှိ ဤအရပ်၌၎င်း၊ ဤအရာ၌၎င်း ဖြတ်လော့ဟု နှုတ်သီးဖျားကို ခတ်၍ ကြားသော ထိုဝံကို ထက်လှစွာသော ပုဆိန်ကြီးဖြင့် ဖြတ်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေပြီးလျှင် ဝံရေကို ယူ၍ ကောင်းမြတ်သော အသားကို စား၍ ကြို့ပင် ကို ဖြတ်လော့ဟု ရန်ကိုဖြစ်စေ၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်—

၂၀။ ဣတိ ဖန္ဒန ရုက္ခောပိ၊ ဒေဝတာ အဇ္ဈဘာသထ။
မယုမ္ပိ ဝစနံ အတ္ထိ၊ ဘာရဒ္ဒါဇ သုဏောဟိ မေ။

၂၁။ ဣမဿ ဥပခန္ဓမ္မာ၊ ဥက္ကစ္စ စတုရဂုံလံ။
တေန နေမိံ ပသာရေဟိ၊ ဧဝံ ဒဠတရံ သိယာ။

၂၂။ ဣတိ ဖန္ဒန ရုက္ခောပိ၊ ဝေရံ အပေတိ တာဝဒေ။
ဇာတာနဉ္စ အဇာတာနံ၊ ဤသာနံ ရုက္ခ မာဝဟိ။

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၂၀။ မဟာရာဇာ၊ မြတ်သောမင်းမျိုးတို့။ ဖန္ဒနရုက္ခောပိ ဒေဝတာ၊ ကြို့ပင် စောင့် နတ်သည်လည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အဇ္ဈဘာသထ၊ ဆိုလေ၏။ ဘာရဒ္ဒါဇ၊ ဘာရဒ္ဒါဇအနွယ်ဖြစ်သော ပုဏ္ဏား။ မေ၊ ငါ၏။ ဝစနံ၊ ကို။ သုဏောဟိ၊ နာလော့။ မယုမ္ပိ၊ ငါ့အားလည်း။ ဝစနံ၊ စကားဆိုဘွယ်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။

၂၁။ ဣမဿ၊ ဤ ဝံ၏။ စမ္ပိ၊ အရေကို။ ဥပခန္ဓမ္မာ၊ အပိုင်ပိုင်း။ စတုရဂုံလံ၊ လက်လေးသစ်။ ဥက္ကစ္စ၊ ဖြတ်၍။ တေန၊ ထိုဝံရေဖြင့်။ နေမိံ၊ လှည်းရထား အကွပ်ကို။ ပသာရေဟိ၊ ကြက်လော့။ ဧဝံ ဤသို့ ဝံရေကို ကြက်သည်ရှိသော်။ ဒဠတရံ၊ အလွန်ခိုင်သည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။

၂၂။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဖန္ဒနရုက္ခောပိ၊ ကြို့ပင်စောင့်နတ်သည်လည်း။ တာဝဒေ၊ ထိုခဏ၌။ ဝေရံ၊ ရန်ကို။ အပေတိ၊ ဖြစ်စေ၏။ ဇာတာနဉ္စ၊ ဖြစ်ပြီး သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော။ အဇာတာနံ၊ မဖြစ်သေးသည်လည်း ဖြစ်ကုန် သော။ ဤသာနံ၊ ဝက်စွယ်တို့၏။ အတ္ထာယ၊ အကျိုးငှါ။ ရုက္ခံ၊ သစ်ပင်ကို။ အာဝဟိ၊ သင် ဆောင်လေလော့။

လက်သမားသည် ကြို့ပင်စောင့်နတ်စကားကို ကြား၍ ခြေ-အံ့ဘွယ်ရှိစွာ ယနေ့ ငါ့အား မင်္ဂလာရှိသောနေ့တည်းဟု ဆို၍ ဝံကို သတ်ပြီးလျှင် ကြို့ပင်ကို ဖြတ်၍သွားလေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော မြတ်စွာဘုရားသည်—

- ၂၃။ ဣစ္စေဝံ ဖန္ဒနော ဣဿံ၊ ဣဿော စ ပန ဖန္ဒနံ။
အညမညံ ဝိဝါဒေန၊ အညမည မဃာတယံ။
 - ၂၄။ ဝေမေဝ မနုဿာနံ၊ ဝိဝါဒေါ ယတ္ထ ဇာယတိ။
မယူရ နစ္စံ နစ္စန္တိ၊ ယထာ တေ ဣဿ ဖန္ဒနာ။
 - ၂၅။ တံ ဝေါ ဝဒါမိ ဘဒ္ဒန္တေ၊ ယာဝန္တေတ္ထ သမာဂတာ။
သမောဒထ မာဝိဝဒထ၊ မာဟောထ ဣဿ ဖန္ဒနာ။
 - ၂၆။ သာမဂျ မေဝ သိက္ခေထ၊ ဗုဒ္ဓေဟေ တံ ပသံသိတံ။
သာမဂျရတော ဓမ္မဋ္ဌော၊ ယောဂက္ခေမာ န ဓံသတိ။
- ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၂၃။ မဟာရာဇာ၊ မြတ်သောမင်းမျိုးတို့။ ဣစ္စေဝံ-ဣတိဝေံ၊ ဤသို့လျှင်။ ဖန္ဒနော၊ ကြို့ပင်စောင့်နတ်သည်။ ဣဿံ၊ ဝံကို။ ဣဿော စ ပန၊ ဝံသည်လည်း။ ဖန္ဒနံ၊ ကြို့ပင်စောင့်နတ်ကို။ အညမညံ၊ အချင်းချင်း။ ဝိဝါဒေန၊ ခိုက်ရန်ပြုကြသဖြင့်။ အညမညံ၊ ချင်း။ အဃာတယံ၊ သတ်ကုန်၏။

၂၄။ တေဣဿဖန္ဒနာယထာ၊ ထိုဝံနှင့် ကြို့ပင်စောင့်နတ်တို့ကဲ့သို့။ ဝေမေဝ၊ ဤအတူလျှင်။ မနုဿာနံ၊ လူတို့၏၊ အား။ ယတ္ထ၊ အကြင်အရပ်၌။ ဝိဝါဒေါ၊ ငြင်းခုံခြင်းခိုက်ရန်သည်။ ဇာယတိ၊ ဖြစ်၏။ တတ္ထ၊ ထိုအရပ်၌။ မယူရ နစ္စံ၊ ဥဒေင်းကဲ့သို့ က၊ ခြင်းကို။ နစ္စန္တိ၊ က၊ သည် မည်ကုန်၏။

၂၅။ မဟာရာဇာ၊ မင်းမြတ်တို့။ တံ-တေန၊ ထို့ကြောင့်။ ဝေါ သင်မင်းမြတ်တို့အား။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဝဒါမိ ဟောအံ့။ တေ၊ သင်မင်းမြတ်တို့အား။ ဘဒ္ဒံ၊ ကောင်းခြင်းသည်။ ယာဝတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ ဧတ္ထ၊ ဤအရပ်၌။ ယာဝန္တော၊ အကြင်မျှလောက်ကုန်သော။ သမာဂတာ၊ အညီအညွတ် လာကုန်သော မင်းတို့သည်။ သမောဒထ၊ ဝမ်းမြောက်ကြကုန်။ မာ ဝိဝဒထ၊ ခိုက်ရန် မဖြစ်ကြကုန်လင့်။ ဣဿဖန္ဒနာ၊ ဝံနှင့်ကြို့ပင်စောင့်နတ်တို့ကဲ့သို့။ မာ ဟောထ၊ မဖြစ်ကြကုန်လင့်။

၂၆။ ဟောရာဇာ၊ မင်းမြတ်တို့။ တုမေ၊ သင်မင်းမြတ်တို့သည်။ သာမဂျ-
မေဝ၊ ညီညွတ်သည်၏ အဖြစ်ကိုသာလျှင်။ သိက္ခေထ၊ ကျင့်ကြံကုန်လော့။ ဧတံ၊
ထိုသို့ ညီညွတ်သည်၏အဖြစ်ကို။ ဗုဒ္ဓေဟံ၊ မြတ်စွာဘုရားတို့သည်။ ပသံသိတံ၊
ချီးမွမ်းတော်မူအပ်၏။ သာမဂျရတော၊ ညီညွတ်သည်၏ အဖြစ်၌ မွေ့လျော်
သော။ ဓမ္မဋ္ဌော၊ သုစရိုက်တရား၌ တည်သောသူသည်။ ယောဂက္ခေမာ၊ ယောဂ
လေးပါးတို့၏ ကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်မှ။ န ခံသတိ၊ မယုတ်။

သာကီဝင်မင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နာရ၍ ညီညွတ်
သင့်တင့်ကြသည် ဖြစ်ကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာတော်ကို ဆောင်
တော်မူ၍ မင်းမြတ်တို့ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအကြောင်းကို သိ၍
ထိုတောအုပ်၌ နေသော နတ်ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

ဒိုက်ရန်ပျိုးခွဲ၊ ရန်ငြိုးဖွဲ့၊ ကျိုးမဲ့ပျက်စီးမည်။
နှစ်ခုမြောက်သော ဖန္ဒနဇာတ်သည် ပြီး၏။

၃-ဇဝနဟံသဇာတ်

အာယုသင်္ခါရတို့၏ လျင်မြန်စွာဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ဣဓေ ဟံသ နိပတ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်
တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဇဝနဟံသဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌
သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ဒဠ္ဇဓမ္မဓနုဂ္ဂဟသတ္တန်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်
မူ၏။ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ဥပမာ
မည်သည်ကား ခိုင်ခံ့သော သဘောရှိကုန်သော ကောင်းစွာ သင်အပ်ပြီးသော
အတတ်ရှိကုန်သော လေးလက်စွဲကုန်သော လေးအတတ်ကို တတ်ကုန်ပြီးသော
လေးယောက်ကုန်သော လေးသမားတို့သည် အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ တည်သည်
ဖြစ်ကုန်ရာ၏။ ထိုသို့ တည်ရာ၌ တယောက်သော ယောက်ျားသည် ငါသည်
လေးယောက်ကုန်သော ခိုင်ခံ့သော လေးရှိကုန်သော ကောင်းစွာ သင်အပ်ပြီး
သော အတတ်ရှိကုန်သော လေးလက်စွဲကုန်သော လေးအတတ်ကို တတ်ကုန်ပြီး

သော ဤလေးသမားတို့သည် အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ပစ်အပ်သော မြားတို့သည် မြေသို့မကျကုန်မီ ယူ၍လာအံ့ဟု လာရာ၏။ ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ထိုယောက်ျားကို အသို့ အောက်မေ့ကုန်အံ့နည်း။ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားနိုင်သော ယောက်ျားသည် လွန်မြတ်သော လျင်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏ဟု ဆိုခြင်းငှါ သင့်မည်လောဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် အရှင်ဘုရား- လျင်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏ဟု ဆိုခြင်းငှါ သင့်ပါ၏ဟု နားတော် လျှောက်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့- အကြင် အခြင်းဖြင့် ထိုယောက်ျား၏ လျင်ခြင်းသည် ရှိ၏။ အကြင် အခြင်းဖြင့် လ,နေတို့၏ လျင်ခြင်းသည် ထိုမြားလေးစင်းကို ဖမ်းနိုင်သော ယောက်ျားထက် အလွန်လျင်မြန်၏။ ရဟန်းတို့- အကြင် အခြင်းဖြင့် ထိုယောက်ျား၏ လျင်မြန်ခြင်းသည်၎င်း, အကြင် အခြင်းဖြင့် လ,နေတို့၏ လျင်မြန်ခြင်းသည်၎င်း ရှိ၏။ အကြင် အခြင်းဖြင့်လည်း နတ်တို့သည် လ,နေတို့၏ ရှေ့မှ ပြေးကုန်၏။ ထို လ,နေတို့၏ရှေ့မှ ပြေးကုန်သော နတ်တို့၏ လျင်ခြင်းသည် ထို လ,နေတို့၏ လျင်မြန်ခြင်းထက် အလွန်လျင်မြန်၏။ ရဟန်းတို့- အကြင် အခြင်းဖြင့်လည်း ထိုယောက်ျား၏ လျင်ခြင်းသည်၎င်း, အကြင် အခြင်းဖြင့် လ,နေတို့၏ လျင်ခြင်းသည်၎င်း, အကြင် အခြင်းဖြင့် ထို လ,နေတို့၏ ရှေ့မှပြေးသော နတ်တို့၏ လျင်ခြင်းသည်၎င်း ရှိ၏။ ထိုယောက်ျား လ,နေ နတ်တို့၏ လျင်ခြင်းထက်လည်း အာယုသင်္ခါရတို့သည် အလွန်တရာ သာ၍ လျင်မြန်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ကုန်တတ်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့- ထိုကြောင့်လျှင် ဤ ငါဘုရားသာသနာတော်၌ မမေ့မလျော့ကုန်သည်ဖြစ်၍ နေကုန်အံ့ဟု ကျင့်အပ်၏။ ရဟန်းတို့- ဤသို့လျှင် သင် ရဟန်းအပေါင်းတို့သည် ကျင့်အပ်၏ဟု ဤ ဒဠ္ဇဓမ္မဓနုဂ္ဂဟသုတ်ကို ဟောတော်မူသော နေ့မှ နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့- သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားအရာ၌ တည်တော်မူ၍ ဤသတ္တဝါတို့၏ အာယုသင်္ခါရတို့ကို အားနည်းသည်တို့ကို ပြု၍ ပြတော်မူလျက် ပုထုဇဉ် ရဟန်းတို့ကို အလွန်လျှင် ပြင်းစွာ ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်စေတော်မူ၏။ ဘုရားသခင်တို့၏ အားတော်မည်သည်ကား အံ့ဘွယ်ရှိစွာဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့- ယခုအခါ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူလတ်၍ ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်

သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့-ယခုအခါ ငါဘုရားသည် အလုံးစုံသော တရားကို သိတော်မူသော သဗ္ဗညု အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသည်ဖြစ်၍ အာယုသင်္ခါရတို့ ၏ အားနည်းသောအဖြစ်ကို ပြတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို ထိတ်လန့်စေ၍ တရားကို ဟောတော်မူခြင်းသည် အံ့ဘွယ်မရှိသေး၊ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ငါဘုရားသည် ရှေး၌ အဟိတ်ပဋိသန္ဓေနေသော ဟင်္သာမုနိတို့ ဖြစ်သော်လည်း အာယုသင်္ခါရ တို့၏ အားနည်းသော အဖြစ်တို့ကို ပြသဖြင့် ဗာရာဏသီပြည်ရှင်မင်းကို အစပြု ၍ အလုံးစုံသော မင်းပရိသတ်တို့ကို ထိတ်လန့်စေ၍ တရားဟောတော်မူဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့-လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဇဝနဟင်္သာမုနိတို့ ဖြစ်၍ ဟင်္သာမုနိတို့သောင်း ခြံရံလျက် စိတ္တကုဋ်တောင်၌ နေ၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် တနေ့သ၌ ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်း အပြင်ဝယ် တခုသောအိုင်၌ မိမိအခြံအရံ ပရိသတ်နှင့် တကွ အလိုလိုရောက်သော သလေးကို စားပြီးလျှင် ကောင်းကင်ပြင်၌ ရှေ့ပြား ကို ဖြန့်သကဲ့သို့ များစွာသော အခြံအရံဖြင့် ဗာရာဏသီမြို့၏ အထက်အဘို့ဖြင့် ဖြည်းဖြည်းသာယာစွာ တင့်တယ်စံပယ်သော သွားခြင်းဖြင့် စိတ္တကုဋ်တောင်သို့ သွား၏။ ထိုသို့ သွားသောအခါ ဘုရားလောင်းကို ဗာရာဏသီမင်းသည် မြင်၍ ဤဟင်္သာသည်လည်း ငါကဲ့သို့ မင်းဖြစ်ရာ၏ဟု အမတ်တို့အား ဆို၍ ထိုဘုရား လောင်း၌ ချစ်ခြင်းကို ဖြစ်စေသဖြင့် ပန်း နံ့သာပျောင်းတို့ကို ကိုင်၍ ဘုရား လောင်းကို ကြည့်လျက် အလုံးစုံသော တီးမှုတ်မျိုးတို့ကို တီးမှုတ်စေ၏။

ဘုရားလောင်း ဇဝနဟင်္သာမင်းသည် မိမိအား ပူဇော် သက္ကာရ ပြုသည်ကို မြင်၍ အခြံအရံဖြစ်သော ဟင်္သာတို့ကို မေး၏။ အမောင်တို့- မင်းမည်သည်ကား ဤသို့ သဘောရှိသော ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုသည်ရှိသော် အဘယ်ကို တောင့်တ သနည်းဟု မေး၏။ အရှင်မင်းကြီးတို့နှင့် တကွ မိတ်ဖွဲ့ခြင်းကို တောင့်တပါ၏ဟု တင်လျှောက်ကုန်လတ်သော် အမောင်တို့-ထိုသို့ တပြေးကား ငါတို့နှင့်တကွ မိတ်ဖွဲ့ ခြင်းသည် ဖြစ်စေလော့ဟု ဗာရာဏသီမင်းနှင့် တကွ မိတ်ဖွဲ့ခြင်းကိုပြု၍ သွားလေ ၏။ ထိုအခါ တနေ့သ၌ ဗာရာဏသီမင်းကြီးသည် ဥယျာဉ်တော်သို့ ထွက်သော အခါ အနုဝတတ်အိုင်သို့သွား၍ အတောင်တဘက်ဖြင့် ရေကို ယူ၍ အတောင်

တဘက်ဖြင့် စန္ဒကူးနံသာမုန့်ကို ယူ၍ ဗာရာဏသီမင်းကို အနုဝတတ်အိုင်ရေဖြင့် ရေချိုးပြီးလျှင် စန္ဒကူးနံသာမုန့်ဖြင့် ကြဲ၍ လူများမြင်စဉ်လျှင် အခြံအရံနှင့်တကွ စိတ္တကုဋ်တောင်သို့ သွားလေ၏။

ထိုအခါမှစ၍ ဗာရာဏသီမင်းသည် ဘုရားလောင်းကို ဖူးမြင်လိုသည်ဖြစ်၍ ငါ၏အဆွေ ဟင်္သာမင်းသည် ယနေ့လာလတ္တံ့ ဟု ဟင်္သာမင်းလာသော လမ်းခရီးကို ကြည့်လျက် နေ၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းဟင်္သာမင်း၏ ညီတော်ဖြစ်သော ဟင်္သာငယ်နှစ်ခုတို့သည် နေနှင့် တကွ သွားကုန်အံ့ဟု တိုင်ပင်ပြီးလျှင် နောင်တော် ဘုရားလောင်းဟင်္သာမင်းအား အကျွန်ုပ်တို့သည် နေနှင့် တကွ ပြေးသွားပါကုန်အံ့ဟု ကြားလျှောက်ကုန်၏။ အမောင်တို့ နေ၏ လျင်ခြင်းမည်သည်ကား အလွန်လျင်မြန်၏။ နေနှင့်တကွ ပြေးသွားခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လတ္တံ့၊ ခရီးအကြား၌သာလျှင် ပျက်စီးကုန်လတ္တံ့၊ မသွားကြကုန်လင့်ဟု မြစ်၏။ ထို ညီတော် ဟင်္သာငယ်တို့သည်လည်း နှစ်ကြိမ်မြောက်၎င်း၊ သုံးကြိမ်မြောက်၎င်း တောင်းပန်ကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း သုံးကြိမ်မြောက်အောင် တားမြစ်သည်သာတည်း။ ထို ညီတော် ဟင်္သာငယ်တို့သည် မာန်ခက်ထန်ကုန်၏။ မိမိတို့အစွမ်းကို မသိကုန်သည်ဖြစ်၍ နောင်တော်ဘုရားလောင်းဟင်္သာမင်းအား မကြားမူ၍လျှင် နေနှင့်တကွ ပြေးသွားကုန်အံ့ဟု ကြံ၍ နေထွက်မိကလျှင် သွား၍ ယုဂန္ဓိရ်တောင်ထိပ်၌ နေလင့်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ညီတော်တို့ကို မမြင်၍ ညီတော်ဟင်္သာငယ်တို့သည် အဘယ်သို့ သွားကုန်သနည်းဟု မေး၍ ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှင် ကြံ၏။ ထို ငါ့ညီတော်တို့သည် နေနှင့် တကွ ပြေးသွားခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လတ္တံ့၊ ခရီးအကြား၌သာလျှင် ပျက်စီးကုန်လတ္တံ့၊ ထို ငါ့ညီငယ်တို့၏ အသက်ကို ငါပေးအံ့ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီးလျှင် သွား၍ ယုဂန္ဓိရ်တောင်ထိပ်၌ နားတော်မူ၏။ ထိုအခါ နေဝန်းသည် တက်လတ်သော် ညီတော် ဟင်္သာငယ်နှစ်ခုတို့သည် ပျံ၍ နေနှင့်တကွ ပြေးကုန်၏။ ဘုရားလောင်း ဟင်္သာမင်းသည်လည်း ထိုညီတော် ဟင်္သာငယ်တို့နှင့်တကွ ပြေး၏။ ညီတော်ငယ်သည် နံနက် နေတက်တိုင်အောင် ပြေးသွား၍ ပင်ပန်း၏။ အတောင်ကြား၌ မီးထသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ထိုညီတော် ဟင်္သာငယ်သည် နောင်တော်ဘုရားလောင်း ဟင်္သာမင်းအား နောင်တော်

ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မတတ်နိုင်ပါဟု အမှတ်ပေး၏။ ထိုအခါ ညီတော်ငယ်ကို ဘုရားလောင်းသည် ငါ့ညီ မကြောက်လင့်၊ သင့်အား အသက်ကို ပေးအံ့ဟု ဆို၍ အဘောင်ချိုင့်ဖြင့် ပိုက်၍ နှစ်သိမ့်စေသဖြင့် စိတ္တကုဋ်တောင်သို့ ဆောင်၍ ဟင်္သာတို့၏ အလယ်၌ ထားခဲ့ပြီးလျှင် တဖန်ပြန်၍ ထိုနေရာသို့ ရောက်လျှင် ညီတော်လတ်နှင့် တကွ သွား၏။

ထို ညီတော်အလတ်သည်လည်း မှန်းတည့်အခါ နီးသည်တိုင်အောင် နေနှင့် တကွ ပြေးသွား၍ ပင်ပန်း၏။ အတောင်ကြား၌ မီးထသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ဖြစ်သောကြောင့် နောင်တော်ဘုရားလောင်းအား နောင်တော်ဘုရား-အကျွန်ုပ် မတတ်နိုင်ပါဟု အမှတ်ပေး၏။ ဘုရားလောင်းသည် ညီတော်လတ်ကိုလည်း ညီတော်ငယ်နှင့်အတူ သက်သာရာရစေပြီးလျှင် အတောင်ချိုင့်ဖြင့်ယူ၍ စိတ္တကုဋ် တောင်သို့ သွားလေ၏။ ထိုခဏ၌ နေသည် မှန်းတည့်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ငါ့အား ယနေ့ ကိုယ်အားကို စုံစမ်းအံ့ဟု ကြံ၍ တဟုန် တည်းဖြင့် ပြေးသွား၍ ယုဂန္ဓုရ်တောင်ထိပ်၌ နားနေ၍ ထိုယုဂန္ဓုရ်တောင်ထိပ်မှ ပျံသွား၍ တဟုန်တည်း နေသို့ရောက်လျှင် ရံခါရှေ့က ရံခါနောက်က ပြေး၍ ကြံ၏။ ငါ့အား နေနှင့် တကွ ပြေးသွားခြင်းမည်သည်ကား အကျိုးမရှိ၊ မသင့် သော နှလုံးသွင်းခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ ငါ့အား ဤနေနှင့်တကွ ပြိုင်၍သွားသဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ဗာရာဏသီပြည်သို့ သွား၍ ငါ့အဆွေတော်ဖြစ်သော ဗာရာဏသီမင်းအား အကျိုးစီးပွားနှင့်စပ်သော တရားစကားကို ငါဟောပြော အံ့ဟု ကြံလေ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုဘုရားလောင်းသည် ပြန်ခဲ့၍ နေသည် မှန်းမတိမ်း မီလျှင် အလုံးစုံသော စကြဝဠာတိုက်ကို အတွင်းစွန်းဖြင့် လှည့်လည်၍ အဟုန်ကို ယုတ်စေလျက် အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းကို အတွင်းစွန်းဖြင့် လှည့်လည်၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်၏။ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော ဗာရာဏသီမြို့အလုံး သည် ဟင်္သာဖြင့် ဖုံးအုပ်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ အပေါက်သည် မထင်၊ အစဉ်သဖြင့် အဟုန်သည် ယုတ်သည်ရှိသော် ကောင်းကင်၌ အပေါက်တို့သည် ထင်ကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် အဟုန်ကို ယုတ်စေပြီးလျှင် ကောင်းကင်မှသက်၍ ခြင်္သေ့ ခံသော လေသွန်တံခါး၏ ရှေးရှုရာအရပ်၌ ရပ်၏။ မင်းသည် ငါ့အဆွေလာပြီဟု နှစ်လိုမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်းအား နေစိမ့်သောငှါ

ရှေ့အင်းပျဉ်ကို ခင်းစေ၍ အဆွေ ဟင်္သာမင်း ဝင်လော့၊ ဤအင်းပျဉ်၌ နေတော်
မူလော့ဟု ဆို၍—

၂၇။ ဣဓေ ဟံသ နိပတ၊ ပိယံ မေ တဝ ဒဿနံ။
ဣဿရောသိ အနုပုတ္တော၊ ယမိဓတ္ထိ ပဝေဒယ။

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၇။ ဟံသ၊ ဟင်္သာမင်း။ ဣဓေ၊ ဤအင်းပျဉ်၌သာလျှင်။ နိပတ၊
နေတော်မူလော့။ မေ ငါသည်။ တာ၊ အဆွေဟင်္သာမင်းအား။ ဒဿနံ၊
မြင်ခြင်းကို။ ပိယံ၊ ချစ်အပ်၏။ ဣဿရော၊ ဟင်္သာမင်းသည်။ အနုပုတ္တော၊
ရောက်လာပေသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ဣဓ၊ ဤငါ၏ နန်းတော်၌။ ယံ၊ အကြင်
အလိုသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တံ၊ ထိုအလိုကို။ ပဝေဒယ၊ ကြားတော်မူလော့။

ဘုရားလောင်း ဟင်္သာမင်းသည် ရှေ့အင်းပျဉ်၌ နေ၏။ ဗာရာဏသီမင်း
သည် အကြိမ်တရာ အကြိမ်တထောင် ချက်အပ်ကုန်သော ဆီတို့ဖြင့် ဘုရား
လောင်း ဟင်္သာမင်း၏ အတောင်ကြားတို့ကို လိမ်းကျံပြီးလျှင် ရှေ့ခွက်၌ ပျား
ရည်လူးသော ပေါက်ပေါက်တို့ကို၎င်း၊ ပျားရည်ကို၎င်း၊ သကာရည်ကို၎င်း
ကျွေး၍ သာယာစွာသော စကားပြောဟောခြင်းကို ပြု၍ အဆွေဟင်္သာမင်း
သင်သည် တယောက်တည်းသာလျှင် လာသလော့၊ အဘယ်အရပ်မှ လာသနည်း
ဟု မေး၏။ ဘုရားလောင်း ဟင်္သာမင်းသည် ထိုအကြောင်းကို အကျယ်အားဖြင့်
ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်းသည် ဟင်္သာမင်းကို အဆွေဟင်္သာမင်း-
ငါ့အားလည်း နေနှင့် တကွ ပြေးသွားသောအဟုန်ကို ပြပါလော့ဟု ဆို၏။
မြတ်သောမင်းကြီး အဟုန်ကို ပြခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းဟု ဆိုသည်ရှိသော်
ထိုသို့တပြားကား အကျွန်ုပ်အား အတုမျှကို ပြတော်မူပါလော့ဟု ဆို၏။
မြတ်သောမင်းကြီး ကောင်းပြီ အတုမျှကို ပြအံ့၊ ထိုသို့တပြားကား အက္ခရာဝေဒီ
လေးသမားတို့ကို စည်းဝေးစေလော့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် မင်းကြီးသည်
လေးသမားတို့ကို စည်းဝေးစေ၏။

ဘုရားလောင်းသည် လေးယောက်ကုန်သော လေးသမားတို့ကို ယူ၍
နန်းတော်မှ သက်ပြီးလျှင် မင်းယင်ပြင်၌ ကျောက်တိုင်တို့ကို စိုက်စေ၍ မိမိလည်
၌ ဆည်းလည်းကို ဆွဲစေပြီးလျှင် ကျောက်တိုင်ထိပ်၌ နေ၍ လေးယောက်

ကုန်သော လေးသမားတို့ကို ကျောက်တိုင်ကို မှီ၍ အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ရှေးရှု။
 ထားပြီးလျှင် မြတ်သောမင်းကြီး- ဤ လေးယောက်ကုန်သော လေးသမား
 တို့ကို တပြိုင်နက်လျှင် အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ရှေးရှု။ လေးစင်းသော မြားတို့ကို
 ပစ်စေကုန်လော့၊ အကျွန်ုပ်သည် ထိုလေးစင်းသော မြားတို့ကို မြေသို့ မရောက်
 ကုန်မီလျှင် ယူ၍ ထိုလေးသမားတို့၏ ခြေရင်း၌ ချအံ့၊ ထိုအခါ အကျွန်ုပ်
 မြားကို ယူအံ့သောငှါ သွားသောအဖြစ်ကို ဆည်းလည်းသံအမှတ်ဖြင့် သိတော်
 မူလော့၊ အကျွန်ုပ်ကိုမူကား မမြင်ရလတ္တံ့ဟု ဆို၍ ထိုလေးသမားတို့သည်
 တပြိုင်နက် ပစ်အပ်သော မြားတို့ကိုယူ၍ လေးသမားတို့၏ ခြေရင်း၌ ထား၍
 ကျောက်တိုင်ထိပ်၌ နေမြဲတိုင်းသာလျှင်ဖြစ်သော ကိုယ်ကို ပြု၍ မြတ်သော
 မင်းကြီး- အရှင်မင်းကြီးသည် အကျွန်ုပ်၏ လျင်မြန်ခြင်းကို မြင်တော်မူပြီလော
 ဟု ဆို၍ မြတ်သောမင်းကြီး- ဤလျင်မြန်ခြင်းသည် အကျွန်ုပ်အား မြတ်သော
 လျင်မြန်ခြင်းမဟုတ်သေး၊ အလတ်ဖြစ်သော လျင်မြန်ခြင်းလည်း မဟုတ်သေး၊
 ဤလျင်မြန်ခြင်းသည် အားနည်းစွာသော ယုတ်သော လျင်မြန်ခြင်းငှါ
 မြတ်သောမင်းကြီး- ဤသို့ အဟုန်သည် လျင်မြန်၏ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းကို မင်းသည် မေး၏၊ အဆွေ ဟင်္သာမင်း- သင်တို့၏
 လျင်မြန်ခြင်း အဟုန်ထက် တပါးသော အလွန်လျင်မြန်သော အဟုန်သည်
 ရှိပါဦးမည်လောဟု မေး၏၊ မြတ်သောမင်းကြီး- ရှိသေး၏၊ အကျွန်ုပ်၏
 ထိုမြတ်သော အဟုန်ထက်လည်း အဆအရာဖြင့်၎င်း၊ အဆအထောင်ဖြင့်၎င်း၊
 အဆအသိန်းဖြင့်၎င်း ဤသတ္တဝါတို့၏ အာယု သင်္ခါရတို့သည် ကုန်တတ်ကုန်၏၊
 ပျက်တတ်ကုန်၏၊ ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်တတ်ကုန်၏ဟု ခဏနိရောဓ၏ အစွမ်းဖြင့်
 ရုပ်တရားတို့၏ ချုပ်ခြင်းကို ပြ၏၊ ထိုနောင်မှ နာမ်တရားတို့၏ ချုပ်ခြင်းကို ပြ၏၊
 မင်းသည် ဘုရားလောင်း ဟင်္သာမင်း၏ တရားစကားကိုကြားရလျှင် သေဘေးမှ
 ကြောက်သည်ဖြစ်၍ သတိကိုဖြစ်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရကား မြေ၌ လည်း၏၊
 လူများသည် ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၏၊ မင်း၏မျက်နှာကို ရေဖြင့်
 သွန်း၍ သတိကို ရစေကုန်၏။

ထိုအခါ မင်းကို ဘုရားလောင်း ဟင်္သာမင်းသည် မြတ်သောမင်းကြီး-
 မကြောက်လင့်၊ သေရလတ္တံ့ဟု အဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့ခြင်း မရဏသတိကို

ပွားစေလော့၊ မင်းကျင့်တရားဆယ်ပါးကို ကျင့်တော်မူလော့၊ အလှူပေးခြင်း အစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကို ပြုတော်မူလော့၊ အရှင်မင်းကြီး- မမေ့မလျော့ ဖြစ်တော်မူလော့ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ မင်းသည် အရှင်ဟင်္သာမင်း- အရှင်ဟင်္သာ မင်းနှင့်တူသော ဉာဏ်အား ပညာအားနှင့် ပြည့်စုံပေသော ဆရာနှင့်ကင်း၍ နေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်အံ့၊ စိတ္တကုဋ်တောင်သို့ မကြမ္မာ၍ အကျွန်ုပ်အား တရား ဟောလျက် အကျွန်ုပ်ကို ဆုံးမတတ်သော ဆရာဖြစ်၍ ဤ ဗာရာဏသီပြည်၌ သာလျှင် နေတော်မူပါလော့ဟု ဆို၍ တောင်းပန်လိုရကား—

၂၇။ သဝနေ နေကဿ ပိယာ ဘဝန္တိ၊
ဒိသ္မာ ပနေကဿ ဝိဂေတိ ဆန္ဒော။
ဒိသ္မာ စ သုတ္တာ စ ပိယာ ဘဝန္တိ။
ကစ္စိ နု မေ ပိယသိ ဒဿနေန။

၂၉။ သဝနေန ပိယော မေသိ၊ ဘိယျော စာဂမ္မ ဒဿနံ။
ဧဝံ ပိယဒဿနော မေ၊ ဝသ ဟံသ မမန္တိကေ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၇။ သမ္မ ဟံသရာဇ၊ အဆွေဟင်္သာမင်း။ သဝနေန၊ ကြားသဖြင့်၊ ကေဿ၊ အချို့သောသူ ကား။ ပိယာ၊ ချစ်ကုန်သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏၊ ကေဿ ပန၊ အချို့သော သူအားကား။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ ဆန္ဒော၊ ချစ်ခြင်းသည်။ ဝိဂေတိ၊ ကင်းပျောက်၏။ ဒိသ္မာ စ၊ မြင်ကုန်၍၎င်း။ သုတ္တာ စ၊ ကြားကုန်၍၎င်း။ ပိယာ၊ ချစ်ကုန်သည်။ ဘဝန္တိ ဖြစ်ကုန်၏။ ကစ္စိ အသို့နည်း။ ဒဿနေန၊ မြင်သဖြင့်။ မေ၊ ငါ့အား။ ပိယသိ နု၊ ချစ်ပါ၏လော။

၂၉။ ဟံသရာဇ၊ ဟင်္သာမင်း။ သဝနေန၊ ကြားသဖြင့်။ တံ၊ သင်ဟင်္သာ မင်းကို။ မေ၊ ငါသည်။ ပိယော၊ ချစ်အပ်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ဒဿနံ၊ မြင်ခြင်းကို။ အာဂမ္မာ စွဲ၍။ ဘိယျော စ၊ လွန်စွာလျှင်။ ပိယော၊ ချစ်ပါ၏။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ မေ၊ ငါ၏။ ပိယဒဿနော၊ ချစ်သော မြင်ခြင်းရှိ၏။ ဟံသ၊ ဟင်္သာမင်း။ မမန္တိကေ၊ အကျွန်ုပ်၏အထံ၌။ ဝသ၊ နေတော်မူပါလော့။

ဘုရားလောင်းသည် မင်းအိမ်၌နေခြင်း၏ အပြစ်ကို ပြလိုရကား—

၃၀။ ဝသေယျာမ တဝါဂါရေ၊ နိစ္စံ သက္ကတ ပူဇိတာ။

မတ္တောဝ ကေဒါ ဝဇ္ဇေ၊ ဟံသရာဇံ ပစန္နန္တု မေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၀။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ နိစ္စံ၊ အံမြဲ။ သက္ကတပူဇိတာ၊ အရိုအသေ ပူဇော်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ တဝ၊ ရှင်မင်းကြီး၏။ အဂါရေ၊ နန်းတော်၌။ ဝသေယျာမ၊ နေပါကုန်အံ့။ ကေဒါ၊ တရံတခါ၌။ တံ၊ ရှင်မင်းကြီးသည်။ မတ္တောဝ၊ သုရာယစ်သည် ဖြစ်၍သာလျှင်။ မေ၊ ငါ့ဘို့။ ဟံသရာဇံ၊ ဟင်္သာမင်းကို။ ပစန္နန္တု၊ ချက်ကုန်လော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝဇ္ဇေ၊ ဆိုရာချေ၏။

ထိုသို့ ဘုရားလောင်းဆိုသောအခါ မင်းသည် ထိုသို့တပြီးကား သေအရက်ကိုလျှင် ကျွန်ုပ်မသောက်ပါအံ့ဟု ဝန်ခံခြင်းကို ပေးလိုရကား—

၃၁။ ဓီရတ္ထု တံ အန္ဓပါနံ၊ ယံ မေ ပိယတရံ တယာ။

နာပိ မဇ္ဇံ ပိဝိဿာမိ၊ ယာဝ မေ ဝစ္ဆသိ ဃရေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၁။ ဟံသရာဇ၊ ဟင်္သာမင်း။ မဇ္ဇံ၊ ယစ်မျိုးသည်။ ဓီရတ္ထု၊ စက်ဆုပ်ဘွယ်ရှိ၏။ ယံ အန္ဓပါနံ၊ အကြင် ထမင်း အဖျော်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တံ အန္ဓပါနံ၊ ထိုထမင်းအဖျော်ကို။ မေ၊ ငါသည်။ ပိယံ၊ ချစ်အပ်၏။ တတော၊ ထိုထမင်းအဖျော်ထက်။ တယာ၊ သင့်ကို။ မေ၊ ငါသည်။ ပိယတရံ၊ အလွန်ချစ်အပ်၏။ ယာဝ၊ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ မေ၊ ငါ၏။ ဃရေ၊ နန်းတော်၌။ တံ၊ သင်သည်။ ဝစ္ဆသိ၊ နေလတ္တံ့။ တာဝဒေဝ၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံးလျှင်။ မဇ္ဇံ၊ ယစ်မျိုးကို။ နာပိ ပိဝိဿာမိ၊ ငါမသောက်အံ့။

ထို့နောက်မှ ဘုရားလောင်း ဟင်္သာမင်းသည် လူတို့နှင့် အတူနေခြင်း၌ အပြစ်ကိုပြု၍ မင်းကြီးအား ဝန်ခံသောစကားကို ပယ်လိုရကား—

၃၂။ သုဝိဇာနံ သိင်္ဂါလာနံ၊ သကုဏာနဉ္စ ဝဿိတံ။

မနုဿ ဝဿိတံ ရာဇ၊ ဒုဗ္ဗိဇာန တရံ တတော။

၃၃။ အပိ စေ မညတိ ပေါသော၊ ဉာဘိ မိတ္တော သခါတိ ဝါ။

ယော ပုဗ္ဗေ သုမနေော ဟုတော၊ ပစ္ဆာ သမ္ပုဇ္ဇတေ ဒိသော။

၃၄။ ယသ္မိံ မနေော နိဝိသတိ၊ အဝိဒူရေ သဟာပိ သော။

သန္တိကေပိ ဟိ သော ဒူရေ၊ ယသ္မိံ နာဝိသတေ မနေော။

၃၅။ အန္တောပိ သော ဟောတိ ပသန္နစိတ္တော၊
 ပါရံ သမုဒ္ဒဿ ပသန္နစိတ္တော။
 အန္တောပိ သော ဟောတိ ပဒုဋ္ဌစိတ္တော၊
 ပါရံ သမုဒ္ဒဿ ပဒုဋ္ဌစိတ္တော။

၃၆။ သံဝသန္တာ ဝိဝသန္တိ၊ ယေ တာဒိသာ ရထေသဘ။
 အာရာ ဌိတာ သံဝသန္တိ၊ မနဿ ရဋ္ဌဝဗ္ဗန။

၃၇။ အတိ စိရံ နိဝါသေန၊ ပိယော ဘဝတိ အပ္ပိယော။
 အာမန္တ ခေါ တံ ဂစ္ဆာမ၊ ပုရာ တေ ဟောမ အပ္ပိယာ။

ဟူသော ဤခြောက်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃၂။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ သိင်္ဂါလာနံ၊ မြေခွေးကွဲ၏၎င်း။
 သက္ကဏာနဉ္စ၊ ငှက်တို့၏၎င်း။ ဝဿိတံ၊ မြည်သံကို။ သုဝိဇာနံ၊ သိလွယ်၏။
 မနုဿဝဿိတံ၊ လူတို့၏စကားသည်။ တတော၊ ထိုမြေခွေး ငှက်သံတို့ထက်။
 ဒုဗ္ဗိဇာန တရံ၊ အလွန်သိနိုင်ခဲ့၏။

၃၃။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော ပေါသော၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်
 သည်။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။ သုမနော၊ နှစ်လိုဝမ်းသာသည်။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍။ အယံ၊
 ဤသူသည်။ မေ၊ ငါ၏။ ဉာတိ၊ ဆွေမျိုးတည်း။ ဣတိ ဝါ၊ ဤသို့၎င်း။ မိတ္တော၊
 ချစ်သောသူတည်း။ ဣတိ ဝါ၊ ဤသို့၎င်း။ သခါ၊ အသက်နှင့်တူသော အဆွေ
 ခင်ပွန်း တည်း။ ဣတိ ဝါ၊ ဤသို့၎င်း။ အဝိစေ မညတိ၊ အကယ်၍ကား အောက်
 မေ၏။ သော ပေါသော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ပစ္စာ၊ နောက်၌။ ဒိသော၊ ရန်သူ
 သည်။ သမ္ပုဇ္ဇတေ၊ ဖြစ်တတ်၏။

၃၄။ နရိန္ဒ၊ လူများသေဌ်နင်း ပြည့်ရှင်မင်း။ ယသ္မိံ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌။
 မနော၊ စိတ်သည်။ နိဝိသတိ၊ ဝင်၏။ သော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဒုရေအပိ၊ အလွန်
 ဝေးငြားသော်လည်း။ အဝိဒူရေ၊ အနီး၌။ သဟာပိ၊ တကွသာလျှင်။ ဝသတိ၊
 နေရသည်မည်၏။ ယသ္မိံ၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်၌။ မနော၊ စိတ်နှလုံးသည်။
 နာဝိသတေ၊ မဝင်။ သော၊ ထို စိတ်နှလုံး မဝင်သောသူသည်။ သန္တိကေပိ၊
 အနီး၌ နေငြားသော်လည်း။ ဒုရဟိ - ဒုရဓေ၊ အဝေး၌သာလျှင်။ ဝသတိ၊
 နေသည်မည်၏။

၃၅။ နရာသဘ၊ ပြည်ကြီးတမ္ဘတ် လောကနတ်။ ပသန္နစိတ္တော၊ ကြည်ညို
 သော စိတ်ရှိသောသူသည်။ သမုဒ္ဒဿ၊ သမုဒြာ၏။ ပါရံ၊ ကမ်းတဘက်၌။
 ဌိတောပိ၊ တည်ငြားသော်လည်း။ သော၊ ထိုသူသည်။ ပသန္နစိတ္တော၊ ကြည်ညို
 သော စိတ်ရှိသောကြောင့်။ အန္တောပိ၊ အနီး၌နေသည် မည်သည်သာလျှင်။
 ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ပဒုဠ္ဗစိတ္တော၊ ပြစ်မှားလိုသော စိတ်ရှိသောသူသည်။ အန္တော၊
 အနီး၌နေသည်။ အပိဟောတိ၊ ဖြစ်စေကာမူ။ သော၊ ထိုသူသည်။ ပဒုဠ္ဗစိတ္တော၊
 ပြစ်မှားလိုသော စိတ်ရှိသောကြောင့်။ သမုဒ္ဒဿ၊ သမုဒြာ၏။ ပါရံ၊ ကမ်း
 တဘက်၌။ ဌိတော၊ တည်သည်မည်၏။

၃၆။ ရထေသဘ၊ ရထားစီးချင်း မင်းတကာတို့ထက် မြတ်တော်မူသော။
 မန္တိရိဿရာ၊ ရွှေနန်းရှင်။ တာဒိသ၊ ထိုသို့ ဆန့်ကျင်ဘက်ရန်သူ ဖြစ်ကုန်သော။
 ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ သံဝသန္တ၊ အတူတကွ နေကုန်သော်လည်း။ ဝိဝသန္တိ၊
 အခြားနေသည် မည်ကုန်၏။ ရဠဝစုန၊ ပြည်တိုင်းကား၏ စီးပွားဆောင်တတ်
 မင်းများနတ်။ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ မနသ၊ မေတ္တာကို ပွားစေသော
 စိတ်ဖြင့်။ အာရာဌိတ၊ အဝေး၌တည်ကုန်လျက်။ ဝသန္တိ၊ နေကုန်၏။ တေ၊
 ထိုသူတို့သည်။ သံဝသန္တိ၊ အတူတကွ နေရသည်မည်ကုန်၏။

၃၇။ ဘူပါလ၊ ရေမြေသေဌ်နှင်း နတ်ရှင်မင်း။ အတိစိရံ၊ အလွန်ကြာမြင့်
 စွာ။ နိဝါသေန၊ နေသဖြင့်။ ပိယော၊ ချစ်ပြီးသောသူသည်။ အပိယော၊ မုန်းပြန်
 သည်။ ဘဝတိ၊ ဖြစ်တတ်၏။ တေ၊ သင်နတ်ရှင်မင်း၏။ အပိယာ၊ မုန်းခြင်းတို့
 သည်။ ပုရာ ဟောမ၊ မဖြစ်ကုန်မီ။ တံ၊ သင်နတ်ရှင်မင်းကို။ အာမန္တခေါ၊
 ပန်ကြား၍သာလျှင်။ ဂစ္ဆာမ၊ သွားပါကုန်အံ့။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းကို မင်းကြီးသည် တဖန် ဤအရပ်သို့ လှည့်လည်ခြင်း
 ကို ပြုတော်မူပါဟု တောင်းပန်လိုရကား -

၃၈။ ဝေဠေ ယာစမာနာနံ၊ အဉ္ဇလိံ နာဝဗုဇ္ဈသိ။
 ပရိစာရိကာနံ သတံ၊ ဝစနံ န ကရောသိ နော။
 ဧဝံ တံ အဘိယာစာမိ၊ ပုန ကယိရာသိ ပရိယာယံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၈။ ဟံသရာဇ၊ ဟင်္သာမင်း။ စေ၊ အကယ်၍။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ယာစမာနာနံ၊
 တောင်းပန်အပ်ကုန်သော အကျွန်ုပ်တို့၏။ အဉ္ဇလိံ၊ လက်အုပ်ချီခြင်းကို။

နာဝဗုဇ္ဈသိ၊ သိတော်မမူအံ့။ ပရိစာရိကာနံ၊ ရွှေဟင်္သာမင်း၏ အလုပ်အကျွေး
တို့သည်။ သတံ၊ ဖြစ်ကုန်သော။ နော၊ အကျွန်ုပ်တို့၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။
န ကရောသိ၊ လိုက်နာတော်မမူအံ့။ ဝေံ၊ ဤသို့မလိုက်နာသည်ရှိသော်။ တံ၊ ထို
ရွှေဟင်္သာမင်းကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အဘိယာစာမိ၊ တောင်းပန်ပါ၏။
ပုန၊ တဖန်။ ပရိယာယံ၊ လှည့်လည်ခြင်းကို။ ကယိရာသိ၊ ပြုတော်မူပါလော့။

ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်း ရွှေဟင်္သာမင်းသည် မင်းကြီး အထံသို့ ရံခါလှည့်
လည်၍ လာမည့်အကြောင်းကို ဝန်ခံလိုရကား—

၃၉။ ဝေဇ္ဇေ နော ဝိဟရတံ၊ အန္တရာယော န ဟေဿတိ။
တုမ္ဘာကဉ္စ မဟာရာဇ၊ မယံ ဝါ ရဋ္ဌဝစုန။
အပေဝ နာမ ပဿေမု၊ အဟော ရတ္တာန မစ္စယေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၉။ ရဋ္ဌဝစုန၊ ပြည်ရွာတိုင်းကား၏ အစီးအပွားကို ဆောင်တော်မူတတ်
သော။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တုမ္ဘာကဉ္စ၊ ရှင်မင်းကြီးတို့၏၎င်း။ မယံ
ဝါ၊ အကျွန်ုပ်၏၎င်း။ စေ၊ အကယ်၍။ ဝိဟရတံ-ဝိဟရန္တာနံ၊ နေကုန်သော။
နော၊ အကျွန်ုပ်တို့အား။ အန္တရာယော၊ အသက်၏ အန္တရာယ်သည်။ န ဟေဿတိ၊
မဖြစ်အံ့။ ဝေံ၊ ဤသို့ အသက်၏ အန္တရာယ်ကင်းခြင်းသည်။ သတိ၊ ရှိပါသော်။
အဟောရတ္တာနံ၊ နေ့ညဉ့်တို့၏။ အစ္စယေ၊ လွန်သဖြင့်။ အပေဝနာမ ပဿေမု၊
မြင်ရကုန်ငြားအံ့လည်း မသိ။

ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်း ရွှေဟင်္သာမင်းသည် ဗာရာဏသီ ပြည်ရှင်မင်းကြီး
ကို တရားစကားဖြင့် ဆုံးမတော်မူပြီးလျှင် မိမိနေရာ စိတ္တကုဋ်တောင်သို့
သွားလေ၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်
မူ၍ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ရှေး၌ တိရစ္ဆာန်အမျိုးဝယ်ဖြစ်သော်လည်း ငါဘုရား
သည် အာယုသင်္ခါရတို့၏ အားနည်းသော အဖြစ်ကို ပြ၍ တရားကို ဟောတော်
မူဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်း
ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ထိုအခါ ညီတော် ဟင်္သာငယ်
ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ သာရိပုတ္တရာသည် ထိုအခါ ညီတော်လတ်ဟင်္သာ ဖြစ်ဘူးပြီ၊

ယခုအခါ ငါဘုရားပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ ကြွင်းကုန်သော ဟင်္သာအပေါင်း
တို့ ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည် ထိုအခါ ဇဝနဟင်္သာမင်း ဖြစ်ဘူး
ပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

အာယုသင်္ခါ၊ ချုပ်မြန်စွာ၊ ပမာပြုဘို့ကင်း။

သုံးခုမြောက်သော ဇဝနဟင်္သာဇာတ်သည် ပြီး၏။

၄-စူဠနာရဒဇာတ်

ကိလေသာနိုင်ငံသို့ မလိုက်သင့်ကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော
သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “န တေ ကဋ္ဌာနိ ဘိန္နာနိ” အစရှိသော ဂါထာ
ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ စူဠနာရဒဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌
သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် အပျိုကြီး ဖြားယောင်းသည်ကို အကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ သာဝတ္ထိပြည်၌ နေသော တဦးသော
အမျိုးအား အသက် တဆယ့်ငါးနှစ် တဆယ့်-ခြောက်နှစ်ရှိသော သမီးသည် ရှိ၏။
ထိုသတို့သမီးသည် တင့်တယ်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ တစုံတယောက်သော သူတို့သည်
ထိုသတို့သမီးကို အလိုမရှိ၊ ထိုအခါ ထိုသတို့သမီး၏ အမိသည် ကြံ၏။ ငါ့သမီး
သည် အရွယ်သို့ရောက်ပြီ၊ တစုံတယောက်သောသူမျှလည်း ငါ့သမီးကို မတောင်း
လာ၊ အစာဖြင့် ငါးကို မျှားသကဲ့သို့ ငါ့သမီးဖြင့် သာကီဝင်မင်းမျိုးဖြစ်သော
ရဟန်းကို ဖြားယောင်း၍ လူထွက်စေပြီးလျှင် ထိုလူထွက်ကို မှီ၍ အသက်
မွေးအံ့ဟု ကြံ၏။

ထိုအခါ၌လည်း သာဝတ္ထိပြည်၌ နေသော တယောက်သော အမျိုးသား
သည် သာသနာတော်၌ အသက်ကို စွန့်၍ ရဟန်းပြုပြီးလျှင် ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို
ရသောအခါမှစ၍ ရဟန်းတရားကို ကျင့်လိုသောအဖြစ်ကို စွန့်သဖြင့် ပျင်းရိ
သည်ဖြစ်၍ ကိုယ်ကို တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့် ယှဉ်လျက် နေ၏။ တကာမကြီးသည်
မိမိအိမ်၌ ယာဂု ခဲဘွယ် ဘောဇဉ်တို့ကို ပြည့်စုံစေပြီးလျှင် အိမ်တံခါး၌ ရပ်၍
ခရီးလမ်းမဖြင့် သွားကုန်သော ရဟန်းတို့တွင် ရသတဏှာဖြင့် ဖွဲ့၍ ယူခြင်းငှါ

တတ်နိုင်သော ထိုသို့ သဘောရှိသော ရဟန်းတယောက်ကို စုံစမ်းသည် ရှိသော် များစွာသော အခြံအရံဖြင့် သွားကုန်သော ပိဋကတ် သုံးပုံကို ဆောင်သောရဟန်း၊ အဘိဓမ္မာကို ဆောင်သောရဟန်း၊ ဝိနည်းကို ဆောင်သော ရဟန်းတို့၏အလယ်၌ တစုံတယောက်သော ယူထိုက်သော ရဟန်းကို မမြင်၍ ထိုရဟန်းတို့၏ နောက်မှ သွားကုန်သော သာယာစွာသော တရားစကားကို ပြောဟောတတ်ကုန်သော တခဲနက် မပြတ်သော တိမ်တိုက်နှင့် တူကုန်သော ပိဏ္ဍပါတ် ဆောက်တည်ကုန်သော ရဟန်းတို့၏ အတွင်း၌လည်း တစုံတယောက် သော ရဟန်းကိုမျှ မမြင်၍လျှင် အကြင်မျှလောက် ရဟန်းတို့၏ အပ၌ အင်္ဂါ ကြီးငယ်တို့ကို၎င်း၊ မျက်စိတို့ကို၎င်း တန်ဆာဆင်ပြီးလျှင် ဘွဲ့ဖြူသင်းပိုင်ကို ဝတ်၍ စပ်မိကာမျှသာဖြစ်သော ကိုယ်ဝတ် ဒုက္ခသင်္ကန်းကို ရုံ၍ မြအဆင်းနှင့် တူသော သပိတ်ကို ပိုက်၍ နှစ်သက်ဘွယ်ရှိသော ထီးကို ဆောင်းစေလျက် ဣန္ဒြေတို့ကို စွန့်၍ ကိုယ်ကို ပြုပြင်ခြင်း များသည်ဖြစ်၍ လာသော ရဟန်းကို မြင်လျှင် ဤရဟန်းကို ယူခြင်းငှါ တတ်ကောင်း၏ဟု ဆို၍ အရှင်ဘုရား ကြွတော်မူပါလော့ဟု အိမ်သို့ပင့်၍ နေစေပြီးလျှင် ယာဂု အစရှိသည်တို့ဖြင့် လုပ်ကျွေး၍ ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စ ပြီးလတ်သော် အရှင်ဘုရား- ဤနေ့မှစ၍ အကျွန်ုပ် အိမ်သို့သာလျှင် ကြွတော်မူပါကုန်လော့ဟု ဆို၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုနေ့မှစ၍ ထိုအိမ်သို့သာလျှင် လာ၍ နောက်အဘို့၌ အကျမ်းဝင်သည်ဖြစ်၏။

ထိုအခါ တနေ့သ၌ တကာမကြီးသည် ထိုရဟန်း ကြားကောင်းသော အရပ်၌ ရပ်၍ ဤအိမ်၌ အသုံးအဆောင် ဥစ္စာသာလျှင် ရှိ၏။ စင်စစ်သော်ကား ထိုဥစ္စာနှင့်လျော်သော ငါးအား သားသည်၎င်း၊ သားမက်သည်၎င်း အိမ်ကို စိုးအုပ်စီရင်နိုင်သော သူသည် မရှိဟု ဆို၏။ ထိုရဟန်းသည် တကာမကြီး စကား ကို ကြား၍ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဆိုလေသနည်းဟု အတန်ငယ် ရင်၌ ထိုးသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ထိုတကာမကြီးသည်လည်း သမီးကို ဆိုလေ၏။ ဤရဟန်း ကို ဖြားယောင်း၍ ချစ်သမီး၏အလိုကို ဖြစ်စေလော့ဟု ဆို၏။ ထိုသမီးသည် ထိုနေ့မှစ၍ တန်ဆာဆင်သဖြင့် တင့်တယ်စေလျက် မိန်းမတို့၏ အမူအရာ အသွင်အပြင် စံပယ်ခြင်းတို့ဖြင့် ထိုရဟန်းကို ဖြားယောင်း၏။ ထိုရဟန်းငယ်သည် ကိလေသာနိုင်ငံသို့ လိုက်သည်ဖြစ်၍ ယခုအခါ ငါသည် ဘုရားသခင် သာသနာ

တော်၌ တည်ခြင်းငှါ တေတံနိုင်ပြီဟု ကြံ၍ ကျောင်းသို့ သွားပြီးလျှင် သပိတ်သင်္ကန်းကို အပ်၍ ဤမည်သော အရပ်သို့ ငါလာအံ့၊ ထိုအရပ်သို့ ငါ့အား အဝတ်ပုဆိုးတို့ကို ပို့လာစေကုန်လော့ဟု မှာထားခဲ့၍ ကျောင်းသို့ သွားပြီးလျှင် သပိတ် သင်္ကန်းကို အပ်နှင်းပြီး၍ ငြီးငွေ့ခြင်းသည် ဖြစ်၏ဟု ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့ကို လျှောက်၏။

ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့သည် ထိုရဟန်းကို ယူ၍ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ သွား၍ အရှင်ဘုရား- ဤရဟန်းသည် သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့၏ဟု လျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း သင်သည် ငြီးငွေ့သတတ်ဟူ သည် မှန်သလောဟု မေးတော်မူ၍ အရှင်ဘုရား မှန်ပေ၏ဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် အဘယ်သူသည် ငြီးငွေ့စေသနည်းဟု မိန့်တော်မူသော် အရှင်ဘုရား- အပျိုကြီးသည် ငြီးငွေ့စေ၏ဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်း ဤအပျိုကြီးသည် ရှေး၌လည်း တော၌နေသော သင့်အား မြတ်သော အကျင့်၏ အန္တရာယ်ကိုပြု၍ ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းကို ပြုဘူးလေပြီ၊ တဖန် သင်သည် ထိုအပျိုကြီးကို မှီ၍ အဘယ်ကြောင့် ငါဘုရား သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့ဘိသနည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ဆိတ်ဆိတ် နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ရဟန်း တို့သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့- လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီ ပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ကာသိတိုင်းဝယ် များစွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာရှိသော ပုဏ္ဏားအမျိုး၌ ဖြစ်၍ သင်အပ်ပြီးသော အတတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဥစ္စာကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း၏ မယား သည် သားတယောက်ကို ဖွားမြင်ပြီးလျှင် သေ၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် ငါ၏ ချစ်လှစွာသော မယားအား သေခြင်းသည် မရှက်သကဲ့သို့ ထိုအတူ ငါ့ကိုလည်း သေခြင်းသည် မရှက်လတ္တံ့၊ ငါ့အား အိမ်၌နေသဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိပါအံ့နည်း၊ ရဟန်းပြုအံ့ဟု ကြံ၍ ကာမတို့ကို စွန့်ပြီးလျှင် သားငယ်ကို ယူ၍ ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်လေ၍ သားငယ်နှင့်တကွ ရသေ့ ရဟန်း ပြုပြီးလျှင် စျာန်အဘိညာဉ်တို့ကို ဖြစ်စေ၍ တောသစ်မြစ် သစ်သီးဟူသော အစာရှိသဖြင့် ဟိမဝန္တာ၌ နေလေ၏။

ထိုအခါ ပစ္စန္ဒရစ်ရွာ၌ နေကုန်သော ခိုးသူတို့သည် ဇနပုဒ်သို့ဝင်၍ မြို့ရွာကို တိုက်ဖျက်ပြီးလျှင် သမီးပျို သားပျိုတို့ကို ယူ၍ ဥစ္စာထုပ်ကို ဆောင်စေပြီးလျှင် တဖန် ပစ္စန္ဒရစ်သို့ ရောက်စေကုန်၏။ ထိုအခါ မိန်းမတို့၏ အတွင်း၌ အလွန် အဆင်းလှသော သတို့သမီး တယောက်သည် ထက်သော ပညာနှင့် ပြည့်စုံသတတ်၊ ထို သတို့သမီးသည် ကြံ၏။ ဤခိုးသူတို့သည် ငါတို့ကို ဖမ်းယူ၍ မိမိတို့၏အိမ်၌ ကျွန်အသုံးအဆောင်အဖြစ်ဖြင့် သုံးဆောင်ကုန်လတ္တံ့၊ တခုသော ဥပါယ်တမျှဖြင့် ပြေးခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ကြံ၍ အရှင်-အကျွန်ုပ် သည် ကိုယ်လက်သုတ်သင်ခြင်းကို ပြုလို၏။ အတန်ငယ် သွား၍ ရပ်လင့်ပါဟု ဆို၍ ခိုးသူတို့ကို လှည့်စားသဖြင့် ပြေး၍ တောသို့ ဝင်သည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် သား ရသေ့ငယ်ကို ကျောင်း၌ထား၍ သစ်သီး ကြီးငယ် အလို့ငှါ သွားသောကာလ၌ နံနက်အခါ ကျောင်းသို့ရောက်၍ ရသေ့ငယ်ကို ကာမ၌ မွေ့လျော်ခြင်းဖြင့် ဖြားယောင်း၍ ထိုရသေ့ငယ်၏ သီလကိုဖျက်၍ မိမိအလိုသို့ လိုက်သည်ကိုပြုပြီးလျှင် သင်အား တော၌နေသဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ လာလှည့် ရွာသို့ သွား၍နေကုန်အံ့၊ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ထိုရွာ၌ ရူပါရုံ အစရှိကုန်သော ကာမဂုဏ်တို့သည် ရလွယ်ကုန်၏ဟု ဆို၏။ ထိုရသေ့ငယ်သည် လည်း ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံပြီး၍ အဘသည် တောမှ သစ်သီး ကြီးငယ်ကို ဆောင်ခြင်းငှါ သွား၏။ ထိုအဘကို ဖူးမြင်၍ နှစ်ယောက်ကုန်သော ငါတို့သည် အတူသွားကုန်အံ့ဟု ဆို၏။

ထိုသတို့သမီးသည် ကြံ၏။ ဤရသေ့သည် သူငယ်တည်း၊ တစုံတခုကိုမျှ မသိ၊ ရသေ့ငယ်၏ အဘသည်ကား ကြီးရင့်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ရဟန်းပြုသည်ဖြစ်ရာ၏။ ထိုအဘ လာသည်ရှိသော် ငါ့ကျောင်း၌ နှင် အသို့နည်းဟု ငါ့ကို သတ်ပုတ်ပြီး၍ ခြေကိုကိုင်သဖြင့် ငင်၍ တောသို့ ပစ်လိုက်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် အဘရသေ့ကြီးသည် မလာမီ ငါ ပြေးလင့်အံ့ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုရသေ့ငယ်ကို အမောင်-အကျွန်ုပ်သည် ရှေ့ကသွားနှင့်အံ့၊ အမောင်သည် နောက်မှ လာခဲ့လော့ဟု ခရီးလမ်းအမှတ်ကို ကြားခဲ့၍ သွားလေ၏။ ထိုရသေ့ငယ်သည် သတို့သမီး သွားသောအခါမှ စ၍ နှလုံးမသာခြင်းသို့ ရောက်သဖြင့် ရှေးကဲ့သို့ တစုံတခုသော ဝတ်ကို မပြုမူ၍ ဦးခေါင်းကို ခြုံ၍ ကျောင်းတွင်း၌ ကြံမိုင်လျက် အိပ်၏။ ဘုရားလောင်းသည် သစ်သီးကြီးငယ်ကို ယူ၍ လာသည်

ရှိသော် ထိုမိန်းမ၏ ခြေရာကို မြင်၍ ဤခြေရာသည် မိန်းမခြေရာတည်း၊ ထိုကြောင့် ငါ့သားသီလသည် ပျက်သည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံလျက် ကျောင်း တွင်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် သစ်သီး ကြီးငယ်ကို ချ၍ သားငယ်ကို မေးလိုရကား—

၄၀။ န တေ ကဋ္ဌာနိ ဘိန္နာနိ၊ န တေ ဥဒက မာဘတံ။
အဂ္ဂိပိ တေ န ဟာပိတော၊ ကိန္နု မန္တောဝ စျာယသိ။

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၀။ တာတာ ချစ်သား။ တေ၊ သင်ချစ်သားသည်။ ကဋ္ဌာနိ၊ ထင်းတို့ကို။ န ဘိန္နာနိ၊ မခွဲကုန်။ တေ၊ သင်ချစ်သားသည်။ ဥဒကံ၊ ရေကို။ န အာဘတံ၊ မဆောင်။ တေ၊ သင်ချစ်သားသည်။ အဂ္ဂိပိ၊ မီးကိုလည်း။ န ဟာပိတော၊ မညှိ။ ကိ၊ အဘယ်ကြောင့်။ တံ၊ သင်ချစ်သားသည်။ မန္တော ဣဝ၊ ပညာ နည်းသောသူကဲ့သို့။ စျာယသိ န၊ မှိုင်သနည်း။

ထိုသားရသေ့ငယ်သည် အဘစကားကို ကြားလျှင် ထ၍ အဘရသေ့ကို ရှိခိုး၍ ရိုသေသဖြင့်လျှင် တောနေရာမှ လူ့နေရာသို့ သွားခြင်းငှါ အဘရသေ့ ကြီးကို ပန်ကြားလိုရကား—

၄၁။ န ဥဿဟေ ဝနေ ဝတ္ထု၊ ကဿပါ မန္တယာမိ တံ။
ဒုက္ခော ဝါသော အရညမ္ပိ၊ ရဋ္ဌံ ဣစ္ဆာမိ ဂန္တဝေ။
၄၂။ ယထာ အဟံ ဣတော ဂန္တာ၊ ယသ္မိံ ဇနပဒေ ဝသံ။
အာစာရံ ဗြဟ္မံ သိက္ခေယံ၊ တံ ဓမ္မံ အနုသာသ မံ။

ဟူသော ဤဂါထာနှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကို ဆို၏။

၄၁။ ကဿပါ၊ ကဿပ အနွယ်ဖြစ်သော ဘခင်ရသေ့။ တံ၊ သင်ဘခင်ကို။ အာမန္တယာမိ၊ ပန်ကြားပါ၏။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဝနေ၊ တော၌။ ဝတ္ထု၊ နေခြင်းငှါ။ န ဥဿဟေ၊ မစွမ်းနိုင်ပါ။ အရညမ္ပိ၊ တော၌။ ဝါသော၊ နေခြင်း သည်။ ဒုက္ခော၊ ဆင်းရဲစွာ၏။ ရဋ္ဌံ၊ ပြည်ရွာသို့။ ဂန္တဝေ၊ သွားခြင်းငှါ။ ဣစ္ဆာမိ၊ အလိုရှိပါ၏။

၄၂။ ယထာ၊ အကြင်အခြင်းဖြင့်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဣတော၊ ဤတောမှ။ ဂန္တာ၊ သွား၍။ ယသ္မိံ ဇနပဒေ၊ အကြင်ဇနပုဒ်၌။ ဝသံ၊ ဝသန္တော၊

နေသည်ရှိသော်။ ဗြဟ္မံ၊ မြတ်သော။ အာစာရံ၊ အကျင့်ကို။ သိက္ခေယံ၊ ကျင့်ရာ၏။ တံ ဓမ္မံ၊ ထိုမြတ်သောအကျင့်ကို။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ အနုသာသ၊ ဆုံးမတော်မူပါလော့။

ဘုရားလောင်းသည် ချစ်သား ကောင်းပြီ၊ ဒေသအကျင့်ကို သင်ချစ်သား အား ငါဟောအံ့ဟု ဆို၍ ဟောလိုရကား—

၄၃။ သစေ အရည် ဟေတွာန၊ ဝနမူလဖလာနိ စ။
ရဋ္ဌေ ရောစယသေ ဝါသံ၊ တံ ဓမ္မံ နိသာမေဟိ မေ။

၄၄။ မာ ဝိသံ ပဋိသေဝိတ္ထ၊ ပပါတံ ပရိဝဇ္ဇယ။
ပကော စ မာ ပဝိသိတ္ထော၊ ယတ္ထော ဝါသိဝိသေ စရ။

ဟူသော ဤဂါထာနှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကို ဆို၏။

၄၃။ တာတ၊ ချစ်သား။ တံ၊ သင်ချစ်သားသည်။ သစေ၊ အကယ်၍။ အရည်၊ တောကို၎င်း။ ဝနမူလဖလာနိ စ၊ တောသစ်မြစ် သစ်သီးတို့ကို၎င်း။ ဟေတွာန၊ စွန့်၍။ ရဋ္ဌေ၊ ပြည်ရွာ၌။ ဝါသံ၊ နေခြင်းကို။ ရောစယသေ၊ နှစ်သက်အံ့။ မေ၊ ငါ၏။ သန္တိကာ၊ အထံမှ။ တံ ဓမ္မံ၊ ထိုပြည်ရွာသူတို့ အကျင့်ကို။ နိသာမေဟိ၊ နာလော့။

၄၄။ ဝိသံ၊ အဆိပ်ကို။ မာ ပဋိသေဝိတ္ထ၊ မမှီဝဲလေလင့်။ ပပါတံ၊ ချောက်ကမ်းပါးပြတ်ကို။ ပရိဝဇ္ဇယ၊ ရှောင်ကြဉ်လေလော့။ ပကော စ၊ ညွှန်ပျောင်းသို့လည်း။ မာ ပဝိသိတ္ထော၊ မဝင်လေလင့်။ ယတ္ထောဝ၊ သတိပညာဖြင့် လုံ့လပြု၍သာလျှင်။ အာသိဝိသေ၊ မြေတို့၏ အနီး၌။ စရ၊ ကျင့်လေလော့။

သား ရသေ့ငယ်သည် အကျဉ်းအားဖြင့် အဘဟောသော တရား၏ အနက် အဓိပ္ပာယ်ကို မသိသည်ဖြစ်၍ မေးလိုရကား—

၄၅။ ကိန္နု ဝိသံ ပပါတော ဝါ၊ ပကော ဝါ ဗြဟ္မစာရိနံ။
ကံ တံ အာသိဝိသံ ဗြူသိ၊ တံ မေ အက္ခာဟိ ပုစ္ဆိတော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၅။ တာတ၊ ဘခင်။ ဗြဟ္မစာရိနံ၊ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ကုန်သော ရသေ့ ရဟန်းတို့အား။ ဝိသံ၊ အဆိပ်သည်။ ကိန္နု၊ အဘယ်နည်း။ ပပါတော၊

ချောက် ကမ်းပါးပြတ်သည်ကား။ ကော ဝါ၊ အဘယ်နည်း။ ပင်္ကော၊ ညွှန်
ပျောင်းကား။ ကော ဝါ၊ အဘယ်နည်း။ တံ၊ သင်ဘခင်သည်။ ကံ၊ အဘယ်ကို။
အာသီဝိသံ၊ အဆိပ်ထန်သော မြေဟူ၍။ ဗြူသိ၊ ဆိုသနည်း။ ပုစ္ဆိတော၊
မေးအပ်သော ဘခင်သည်။ တံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။
အက္ခာဟိ၊ ကြားတော်မူလော့။

အဘရသေ့သည်လည်း ထိုသားရသေ့ငယ်ကို အကျယ် ဟောလိုရကား—

၄၆။ အာသဝေါ တာတ လောကသ္မိံ၊ သုရာ နာမ ပဝုစ္စတိ။

မနုညော သုရဘိ ဝဂ္ဂ၊ သာဒု ခုဒ္ဒ ရဿပမော။

ဝိသံ တဒါဟု အရိယာသေ၊ ဗြဟ္မစရိယဿ နာရဒ။

၄၇။ ဣတ္ထိယော တာတ လောကသ္မိံ၊ ပမတ္တံ ပမထေန္တိ တာ။

ဟရန္တိ မုနိနော စိတ္တံ၊ တုလံ ဘဠံ မာလုတော။

ပပါတော သော အက္ခာတော၊ ဗြဟ္မစရိယဿ နာရဒ။

၄၈။ လာဘော သိလောကော သက္ကာရော၊ ပူဇာ ပရကုလေသု စ။

ပင်္ကော သောဝ အက္ခာတော၊ ဗြဟ္မစရိယဿ နာရဒ။

၄၉။ မဟန္တာ တာတ ရာဇာနော၊ အာဝသန္တိ မဟိံ ဣမံ။

တေ တာဒိသေ မနုဿိန္ဒေ၊ မဟန္တေ တာတ နာရဒ။

၅၀။ ဣဿရာနံ အဓိတိနံ၊ န တေသံ ပါဒတော စရေ။

အာသီဝိသော သော အက္ခာတော၊ ဗြဟ္မစရိယဿ နာရဒ။

၅၁။ ဘတ္တတ္ထေ ဘတ္တကာလေ စ၊ ယံ ဂေဟ မုပသင်္ကမေ။

ယဒေတ္ထ ကုသလံ ဇညာ၊ တတ္ထ ဃာသေသနံ စရေ။

၅၂။ ပဝိသေတွာ ပရကုလေ၊ ပါနတ္တာ ဘောဇနတ္တာ ဝါ။

မိတံ ခါဒေ မိတံ ဘုဇ္ဇေ၊ န စ ရူပေ မနံ ကရေ။

၅၃။ ဂေါဠံ မဇ္ဇံ ကိရာဋ္ဌဉ္စ၊ သဘာ နိကိရဏာနိ စ။

အာရကာ ပရိဝဇ္ဇေဟိ၊ ယာနိဝ ဝိသမံ ပထံ။

ဟူသော ဤရှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၄၆။ တာတ၊ ချစ်သား။ လောကသ္မိံ၊ လောက၌။ အာသဝေါ၊ အရက်
ကို။ သုရာ နာမ၊ သုရာ မည်၏ဟူ၍။ ပဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။ မနုညော၊ စိတ်ကို

နှစ်သက်စေတတ်၏။ သုရဘိ၊ ကောင်းသောအနံ့ ရှိ၏။ ဝဂ္ဂ၊ ရဲရင့်သောအဖြစ်သို့ ရောက်စေတတ်၏။ သာဒုဒုဒ္ဒရသူပမော၊ သာယာအပ်သော ယင်ပျားအရသာ နှင့် တူ၏။ နာရဒ၊ ချစ်သား နာရဒ။ တံ၊ ထိုသေအရက်ကို။ ဗြဟ္မစရိယဿ၊ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်သောသူ၏။ ဝိသံ၊ အဆိပ်ဟူ၍။ အရိယာသေ၊ ဘုရားအစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့သည်။ အာဟု၊ ဆိုကုန်၏။

၄၇။ တာတ၊ ချစ်သား။ ဣတ္ထိယော၊ မိန်းမတို့သည်။ လောကသ္မိံ၊ လောက၌။ ပမတ္တံ၊ မေ့လျော့သော သတိရှိသော သူကို။ ပမထေန္တိ၊ မိမိအလိုသို့ ဆောင်ခြင်းငှါ နှောက်မှုတတ်ကုန်၏။ ဘဠု၊ သစ်ပင်မှ လျှောကျသော။ တုလံ၊ လဲကို။ မာလုတော၊ လေသည်။ ဟရတိ ဣဝ၊ ဆောင်သကဲ့သို့။ မုနိနော၊ မေ့လျော့သော ရသေ့ရဟန်း၏။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ ဟရန္တိ၊ ဆောင်တတ်ကုန်၏။ နာရဒ၊ ချစ်သား နာရဒ။ ဗြဟ္မစရိယဿ၊ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်သော ရသေ့ရဟန်းအား။ သော၊ ဤမိန်းမကို။ ပပါတော၊ ချောက် ကမ်းပါးပြတ် ဟူ၍။ အက္ခာတော၊ ဆိုအပ်၏။

၄၈။ နာရဒ၊ ချစ်သား နာရဒ။ လာဘော၊ လာဘ်များခြင်းသည်၎င်း။ သိလောကော၊ ကျော်စောခြင်းသည်၎င်း။ သက္ကာရော၊ လက်အုပ်ချီခြင်း အစရှိသော အရို အသေပြုခြင်းသည်၎င်း။ ပူဇာ စ၊ ပန်း နံသာ အစရှိသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်ခြင်းသည်၎င်း။ ပရကုလေသု၊ သူတပါး အိမ်တို့၌။ အတ္ထိ ရှိ၏။ သော၊ ဤ လာဘ၊ သိလောက အစရှိသော အလုံးစုံကို။ ဗြဟ္မစရိယဿ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သော ရသေ့ရဟန်း၏။ ပင်္ကော၊ ညွှန်ဟူ၍။ အက္ခာတော၊ ဆိုအပ်၏။

၄၉။ တာတ၊ ချစ်သား။ မာန္တာ၊ ကြီးမြတ်သောအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန် သော။ ရာဇာနော၊ မင်းတို့သည်။ ဣမံ မဟိံ၊ ဤမြေကို။ အာဝသန္တိ၊ စိုးအုပ်၍ နေကုန်၏။ နာရဒ၊ ချစ်သား နာရဒ။ မဟန္တေ၊ ကြီးမြတ်သော အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်သော။ တာဒိသေ၊ ထိုသို့သဘောရှိကုန်သော။ တေ မနုဿိန္ဒေ၊ ထိုမင်းတို့ကို။ မာ သေဝသိ၊ မမှီဝဲလေလင့်။

၅၀။ တာတ နာရဒ၊ ချစ်သားနာရဒ။ ဣဿရာနံ၊ အစိုးရကုန်သော။ တေသံ အဓိပတိနံ၊ ထိုမင်းတို့၏။ ပါဒတော၊ ခြေရင်း၌။ န စရေ၊ မကျင့်လေလင့်။

သော၊ ထိုမင်းကို။ ဗြဟ္မစရိယဿ၊ ရသေ့ရဟန်းအား။ အာသီဝိသော၊ လျင်သော အဆိပ်ရှိသော မြေဟူ၍။ အက္ခာတော၊ ဆိုအပ်၏။

၅၁။ နာရဒ၊ ချစ်သား နာရဒ။ ဘတ္တတ္ထေ၊ ထမင်းကို အလို့ရှိသည် ဖြစ်၍ ၎င်း။ ဘတ္တကာလေစ၊ ထမင်းအခါ ရှိသည်ဖြစ်၍ ၎င်း။ ယံဂေဟံ၊ အကြင်အိမ်သို့။ ဥပသင်္ကမေ၊ ကပ်အံ့။ ဧတ္ထ၊ ထိုသို့ကပ်သော အိမ်တို့တွင်။ ယံဂေဟံ၊ အကြင် အိမ်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တံဂေဟံ၊ ထိုအိမ်သည်။ ကုသလံ၊ အပြစ်မရှိဟူ၍။ ဇညာ၊ သိအံ့။ တတ္ထ၊ ထို အပြစ်မရှိသောအိမ်၌။ သာသေသနံ၊ ဝမ်းစာ ရှာမှီး ခြင်းကို။ စရေ၊ ကျင့်ရာ၏။

၅၂။ နာရဒ၊ ချစ်သား နာရဒ။ ပရကုလေ၊ သူတပါးအိမ်၌။ ပါနတ္ထာ ဝါ၊ အဖျော်အလို့ငှါ ၎င်း။ ဘောဇနတ္ထာ ဝါ၊ ဘောဇဉ်အလို့ငှါ ၎င်း။ ပဝိသေတု၊ ဝင်သည်ရှိသော်။ မိတံ၊ နှိုင်းရှည်၍။ ခါဒေ၊ ခဲလေလော့။ မိတံ၊ နှိုင်းရှည်၍။ ဘုဇ္ဇေ၊ စားလေလော့။ ရူပေ၊ မိန်းမ၏အဆင်း၌။ မနံ၊ စိတ်ကို။ န စ ကရေ၊ မပြု လေလင့်။

၅၃။ တာတ၊ ချစ်သား နာရဒ။ တံ၊ သင်ချစ်သားသည်။ ဂေါဠံ၊ နွား အပေါင်းတို့၏ နေရာကို ၎င်း။ မဇ္ဇံ၊ သေတင်းကုပ်ကို ၎င်း။ ကိရာဋ္ဌဉ္စ၊ သုရာကြူး သော သူကို ၎င်း။ နိကိရဏာနိ၊ ရွှေ ငွေ သိုမှီးရာ အရပ်တို့ကို ၎င်း။ သဘာ သဘာယော စ၊ သဘင်တို့ကို ၎င်း။ ယာနံ၊ ဆီ ထောပတ် တင်သောလှည်း သည်။ ဝိသမံ၊ မညီညွတ်သော။ ပထံ၊ လှည်းကြောင်းခရီးကို။ အာရကာ၊ ဝေးစွာ။ ပရိဝဇ္ဇတိ ဣဝ၊ ကြည်ရှောင်သကဲ့သို့။ အာရကာ၊ ဝေးစွာ။ ပရိဝဇ္ဇဟိ၊ ကြည်ရှောင်လေလော့။

သား ရသေ့ငယ်သည် အဘရသေ့ ဟောပြောစဉ်ပင်လျှင် သတိရ၍ ဘခင် အကျွန်ုပ်သည် လူ့ပြည်ခရီးဖြင့် အလို့မရှိပါပြီဟု ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ သား ရသေ့ငယ်အား အဘရသေ့သည် မေတ္တာ အစရှိသော ဘာဝနာကို ကြား၏။ ထိုသားရသေ့ငယ်သည် အဘရသေ့၏ အဆုံးအမ၌ တည်၍ မကြာမြင့်မီလျှင် ဈာန်တို့ကို ဖြစ်စေ၏။ နှစ်ယောက်ကုန်သော ရသေ့ သားအဘတို့သည် မယုတ် သော ဈာန်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ စုတေကုန်လျှင် ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်ကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော် မူ၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ ဤရဟန်းကို ဖြားယောင်းသော အပျိုကြီးသည်

(၁၂၂) ပုံတော်စုံ ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

ထိုအခါ ရသေ့ငယ်ကို ဖြားယောင်းသော သတို့သမီး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့သော ရဟန်းသည် ထိုအခါ သားရသေ့ငယ် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ အဘရသေ့ကြီး ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

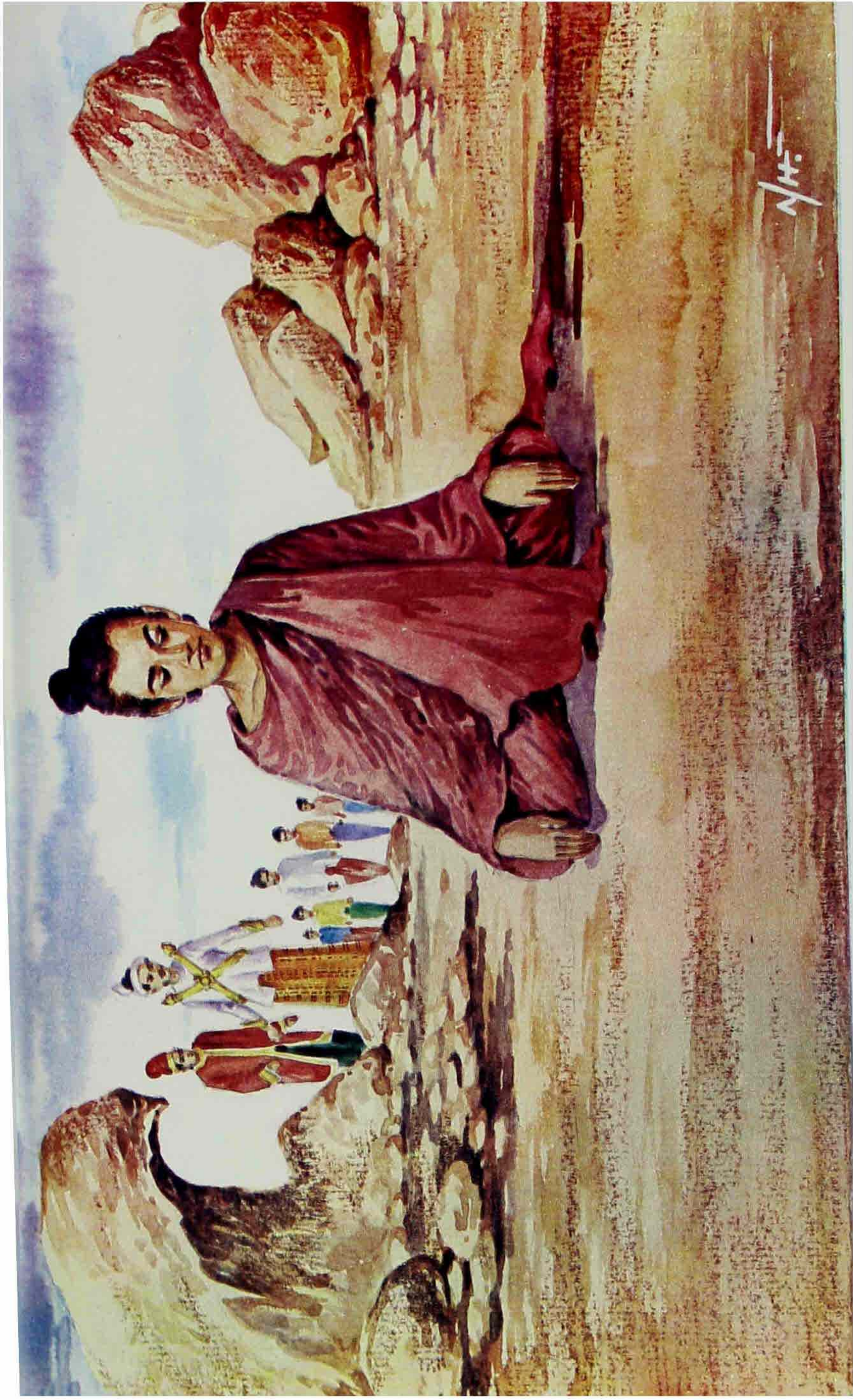
မိန်းမဆန္ဒ၊ လိုက်မိက၊ သီလ ပျက်တတ်သည်။

လေးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော စူဠနာရဒဇာတ်သည် ပြီး၏။

၅-ခုတော်

ကယ်တင်နိုင်သူကိုမူ မိမိဒုက္ခကို ဖွင့်ပြောအပ်ကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “ဒုတေ ဗြာဟ္မဏ ပါဟေသိ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဒုတဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော် ၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် ကိုယ်တော်၏ ပညာတော်ကို ချီးမွမ်းခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့သည် စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ဥပါယ်တမ္ပဉ်၌ လိမ်မာ တော်မူသည်၏ အဖြစ်ကို ရှုပါကုန်လော့၊ အမျိုးသားဖြစ်သော နန္ဒမင်းသား အား နတ်သမီးတို့ကို ပြတော်မူ၍ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ပေးတော်မူ၏။ စူဠပန္နက အား ပုဆိုးပိုင်းကို ပေးတော်မူ၍ ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးတို့နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ် ကို ပေးတော်မူ၏။ ရှေ့ပန်းထိမ်သည်သားအား ကြာပဒုမာကို ပေးတော်မူ၍ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ပေးတော်မူ၏။ ဤသို့ အထူးထူးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် သတ္တဝါတို့ကို ဆုံးမတော်မူ၏ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့- ယခုအခါ၌ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန် သနည်းဟု မေးတော်မူလတ်၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့- သင်တို့ဆရာ ငါဘုရားသည် ယခုအခါ ၌သာလျှင် ဤအကြောင်းဖြင့် ဤအကျိုးသည် ဖြစ်၏ဟု သတ္တဝါတို့၌ ဥပါယ် တမ္ပဉ်ဖြင့် လိမ်မာသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဥပါယ်တမ္ပဉ်၌ လိမ်မာသည် သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

ပုံ-၅၊ ၅၅၀-စ၊ ဒုတိယ

ဘုရားလောင်းပုဏ္ဏားငယ်သည် ဂင်္ဂါမြစ်၌ စကားမပြော အစာမစားဘဲနေပုံ

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့- လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီ ပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဇနပုဒ်သည် ရှေ့၊ ငွေ မရှိသည် ဖြစ်၏။ ထိုမင်းသည် ဇနပုဒ်ကို နှိပ်စက်၍ ဥစ္စာကိုသာလျှင် စုရုံး၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ကာသိတိုင်းဝယ် ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၍ အရွယ်ရောက်လတ်သော် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ သွား၍ ဆရာ့နောက်မှ တရားနှင့်အညီ ဆွမ်းခံ၍ ဆရာဘို့ ဥစ္စာကို ပေးပါအံ့ဟု ဆို၍ အတတ်ကို သင်စေသဖြင့် အတတ် တတ်ပြီးသော် ခက်ဆစ် ခက်ရပ်ကို သုတ်သင်၍ ဆရာ- ဆရာဘို့ ဥစ္စာကို ဆောင်ပါချေအံ့ဟု ပန်ကြားပြီးလျှင် တက္ကသိုလ်ပြည်မှ ထွက်ခဲ့၍ ဇနပုဒ်သို့ သွားသည်ရှိသော် တရားနှင့်အညီ ရှာ၍ ရှေ့ခနစ်နိက္ခတို့ကို ရလျှင် ဆရာအား ပေးအံ့ဟု ကြံ၍ သွားသည် ရှိသော် ခရီးအကြား၌ ဂင်္ဂါမြစ်ကို ကူးခြင်းငှါ လှေကို စီး၏။ ထို ဘုရားလောင်းအား ထိုဂင်္ဂါမြစ်၌ လှေသည် လှည့်သည်ရှိသော် ထိုရှေ့သည် ရေ၌ ကျ၏။

ဘုရားလောင်းသည် ကြံ၏။ ရှေ့သည် အလွန်ရခဲ၏။ ဇနပုဒ်၌ တဖန် ဆရာဘို့ ဥစ္စာကို ရှာသည်ရှိသော် ကြာမြင့်သည် ဖြစ်လတ္တံ့။ အကယ်၍ကား ငါသည် ဂင်္ဂါမြစ်၌သာလျှင် အစာကင်းသည်ဖြစ်၍ နေအံ့။ ထို ငါနေသော အဖြစ်ကို အစဉ်သဖြင့် မင်းသည် သိလတ္တံ့။ ထိုသို့သိလျှင် အမတ်တို့ကို စေလတ္တံ့။ ငါသည် ထိုအမတ်တို့နှင့် တကွ စကားမပြောအံ့။ ထိုနောင်မှ မင်းသည် လာလတ္တံ့။ ဤအကြောင်းဖြင့် ထိုမင်း၏ အထံ၌ ဆရာဘို့ ဥစ္စာကို ရလတ္တံ့ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီးလျှင် ဂင်္ဂါမြစ်နား၌ ကိုယ်ဝတ်ပုဆိုးကို ရုံ၍ စလွယ်ကို အပ၌ထား၍ ငွေပြား အဆင်းနှင့် တူသော သဲပြင်၌ ရှေ့ဆင်းတုကဲ့သို့ နေတော်မူ၏။

အစာ မစားဘဲနေသော ထိုဘုရားလောင်းကို မြင်၍ လူများသည် အဘယ်ကြောင့် နေသနည်းဟု မေး၏။ တစုံတယောက်သောသူအား စကားမပြော၊ နက်ဖြန်နေ၍ ရွာတံခါး၌ နေကုန်သော သူတို့သည် ဘုရားလောင်း ဂင်္ဂါမြစ်နား၌ နေသောအဖြစ်ကို ကြားလျှင် လာလတ်ကုန်၍ မေးကုန်၏။ ထိုသူတို့အားလည်း စကားမပြော၊ ထိုသူတို့သည် ဘုရားလောင်း ပင်ပန်းသည်ကို မြင်ကုန်လျှင် ငိုကြွေး၍ သွားကုန်၏။ သုံးရက်မြောက်သော နေ့၌ မြို့သူအပေါင်းတို့သည် လာလတ်ကုန်၏။ လေးရက်မြောက်သော နေ့၌ မြို့မှ အစိုးရသော သူတို့သည်

လာလတ်ကုန်၏။ ငါးရက်မြောက်သော နေ့၌ မင်းချင်းတို့သည် လာလတ်ကုန်
၏။ ခြောက်ရက်မြောက်သော နေ့၌ မင်းသည် အမတ်တို့ကို စေ၏။ ထို အမတ်
တို့နှင့်လည်း တကွ စကားမပြော၊ ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ မင်းသည်
ကြောက်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်သည် ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်း၏ အထံသို့ သွား၍
ဘုရားလောင်းကို မေးလိုရကား—

၅၄။ ဒုတေ ဗြာဟ္မဏ ပါဟေသိံ၊ ဂင်္ဂါတီရသ္မိံ စျာယတော။
တေသံ ပုဋ္ဌော န ဗျာကာသိံ၊ ဒုက္ခံ တုယံ မတံ နု တေ။

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၅၄။ ဗြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ ဂင်္ဂါတီရသ္မိံ၊ ဂင်္ဂါမြစ်နား၌။ စျာယတော၊
ကြံ့မိုင်သော သင့်အား။ ဒုတေ၊ တမန်တို့ကို။ ပါဟေသိံ၊ ငါစေ၏။ တေသံ၊
ထိုတမန်တို့အား။ ပုဋ္ဌော၊ မေးအပ်သော သင်သည်။ န ဗျာကာသိံ၊ စကား
မပြော။ တုယံ၊ သင်၏။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲကို။ တေ၊ သင်တယောက်ထည်းသာ။
မတံ နု၊ သိအပ်သလော။

ထိုစကားကို ကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် မြတ်သောမင်းကြီး - ဆင်းရဲခြင်း
မည်သည်ကို ဖျောက်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော သူအားသာလျှင် ကြားအပ်၏။
ဆင်းရဲကို ဖျောက်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သောသူမှ တပါးသောသူအား မကြားအပ်
ဟု ဆို၍ မင်းအား ကြားလိုရကား—

၅၅။ သစေ တေ ဒုက္ခ မပ္ပဇ္ဇေ၊ ကာသိနံ ရဋ္ဌဝဇုန။
မာ ခေါ နံ တဿ အက္ခာဟိံ၊ ယော တံ ဒုက္ခာ န မောစယေ။

၅၆။ ယော တဿ ဒုက္ခဇာဟဿ၊ ကေင်္ဂံ မပိ ဘာဂသော။
ဝိပ္ပမောစေယျ ဓမ္မေန၊ ကာမံ တဿ ပဝေဒယ။

၅၇။ သုဝိဇာနံ သိင်္ဂါလာနံ၊ သကုဏာနဉ္စ ဝဿိတံ။
မနုဿဝဿိတံ ရာဇ၊ ဒုပ္ပိဇာနတရံ တဒတာ။

၅၈။ အပိ စေ မညတိ ပေါသော၊ ဉှတိ မိတ္တော သခါတိ ဝါ။
ယော ပုဗ္ဗေ သုမနေော ဟုတွာ၊ ပစ္စာ သမ္ပဇ္ဇတေ ဒိသော။

၅၉။ ယော အတ္တနော ဒုက္ခ မနာနုပုဋ္ဌော၊
ပဝေဒယေ ဇန္တု အကာလရူပေ။
အာနန္ဒိနော တဿ ဘဝန္တိ မိတ္တာ၊
ဟိတေသိနော တဿ ဒုခိ ဘဝန္တိ။

၆၀။ ကာလဉ္စ ဥတုာန တထာဝိဓဿ၊
မေဓာဝိနံ ဧကမနံ ဝိဒိတုာ။
အာစိက္ခေယျ တိဗ္ဗာနိ ပရဿ ဓီရော၊
သဏှံ ဂိရံ အတ္တဝတိံ ပမုဉ္ဇေ။

၆၁။ သစေ ဇညာ အဝိသယ မတ္တနော၊
နာလံ တေဟိ မယံ သုခါဂမာယ။
ဧကောဝ တိဗ္ဗာနိ သဟေယျ ဓီရော၊
သစ္စံ ဟိရောတ္တပ္ပ မပေက္ခမာနော။

ဟူသော ဤခုနစ်ပါးထာတို့ကို ဆို၏။

၅၅။ ကာသိနံ၊ ကာသိတိုင်းသူတို့၏။ ရဋ္ဌဝဗ္ဗန၊ ပြည်သူတို့၏ အစီးအပွားကို ဆောင်တော်မူဟုတ်သော မင်းမြတ်။ သစေ၊ အကယ်၍။ တေ၊ အရှင်မင်းမြတ်အား။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲသည်။ ဥပ္ပဇ္ဇေ၊ ဖြစ်အံ့။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ တံ၊ အရှင်မင်းကြီးကို။ ဒုက္ခာ ဆင်းရဲမှ။ န မောစယေ၊ မလွတ်စေနိုင်။ တဿ၊ ထိုသူအား။ နံ၊ ထိုဆင်းရဲကို။ မာ ခေါ် အကွာဟိ၊ ကြားတော် မမူလင့်။

၅၆။ ယော၊ အကြင်လူသည်။ တဿ၊ ထိုသူအား။ ဒုက္ခဇာတဿ၊ ဖြစ်သော ဆင်းရဲ၏။ ဘာဂသော၊ အဘို့အားဖြင့်။ ဧကံ အပိ၊ တခုသော အစိတ်ကို မျှလည်း။ ခမ္မေန၊ တရားနှင့် အညီ။ ဝိပ္ပမောစေယျ၊ လွတ်စေနိုင်ရာ၏။ တဿ၊ ထိုသူအား။ ကာမံ၊ စင်စစ်။ ပဝေဒယ၊ ကြားတော်မူလော့။

၅၇။ ရာဇ၊ မင်းကြီး။ သိင်္ဂါလာနံ၊ မြေခွေးတို့၏၎င်း။ သကုဏာနဉ္စ၊ ငှက်တို့၏၎င်း။ ဝဿိတံ၊ မြည်သံကို။ သုဝိဇာနံ၊ သိလွယ်၏။ တတော၊ ထို မြေခွေးသံ၊ ငှက်သံထက်။ မနုဿဝဿိတံ၊ လူတို့၏ စကားကို။ ဗုဗ္ဗိဇာနတရံ၊ အလွန် သိနိုင်ခဲ၏။

၅၇။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော ပေါသော၊ အကြင်သူသည်။
 ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။ သုမ္မနော၊ ဝမ်းမြောက်သည်။ ဟုတု၊ ဖြစ်၍။ အယံ၊ ဤသူ
 သည်။ မေ၊ ငါ၏။ ဉာတိ၊ ဆွေမျိုးတည်း။ ဣတိ ဝါ၊ ဤသို့၎င်း။ အယံ၊
 ဤသူသည်။ မေ၊ ငါ၏။ မိတ္တော၊ ချစ်သောသူတည်း။ ဣတိ ဝါ၊ ဤသို့၎င်း။
 အယံ၊ ဤသူသည်။ မေ၊ ငါ၏။ သခါ၊ အသက်နှင့်တူသော အဆွေခင်ပွန်း
 တည်း။ ဣတိ ဝါ၊ ဤသို့၎င်း။ အပိ၊ စင်စစ်။ စေ မညတိ၊ အကယ်၍ အောက်
 မေ့အံ့။ သော ပေါသော၊ ထိုသူသည်။ ပစ္စာ၊ နောက်၌။ ဒိသော၊ ရန်သူ
 သည်။ သမ္ပဇ္ဇတေ၊ ဖြစ်တတ်၏။

၅၉။ ယော ဇန္တု၊ အကြင်သတ္တဝါသည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲကို။
 အနာနုပုဋ္ဌော၊ အဖန်တလဲလဲ မေးသည်ရှိသော်။ အကာလရူပေ၊ အခါမဟုတ်
 သော အခါ၌။ ပဝေဒယေ၊ ကြားရာ၏။ တဿ၊ ထိုသူ၏။ အမိတ္တာ၊ ရန်သူတို့
 သည်။ အာနန္ဒိနော၊ ဝမ်းမြောက်ကုန်သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တဿ၊
 ထိုသူ၏။ ဟိတေသိနော၊ အစီးအပွားကို ရှာကုန်သော သူတို့သည်။ ဒုခါ၊
 ဆင်းရဲခြင်းရှိကုန်သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

၆၀။ ဓီရော၊ ပညာရှိသည်။ ကာလဉ္စ၊ ကာလကိုလည်း။ ဥ တွာန၊ သိ၍။
 မေဓာဝီနံ၊ ပညာရှိတို့အား။ ဧကမနံ၊ တူသော စိတ်ရှိသည်ကို။ ဝိဒိတွာ၊
 သိ၍။ ပရဿ၊ မိမိမှတစ်ပါးသော။ တထာဝိဓဿ၊ ထိုသို့သဘောရှိသောသူ
 အား။ တိဗ္ဗာနိ၊ ပြင်းစွာသော ဒုက္ခဝေဒနာတို့ကို။ အာစိက္ခေယျ၊ ကြားရာ၏။
 သက္ကံ၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော။ အတ္ထဝတိံ၊ အကျိုးရှိသော။ ဂိရံ၊ စကားကို။
 ပမုဉ္ဇေ၊ လွှတ်ရာ၏။

၆၁။ သစေ၊ အကယ်၍။ အတ္တနော၊ မိမိအား။ အဝိသယ၊ မနှိပ်စက်မှု၍။
 အတိကိစ္စာနိ၊ အလွန်သော အမှုကိစ္စတို့ကို။ ဇညာ၊ သိအံ့။ တေဟိ၊ ထို
 လောကဓံတရား ရှစ်ပါးတို့သည်သာလျှင်။ မယံ၊ ငါ့အား။ သုခါဂမာယ၊
 ချမ်းသာကို ဖြစ်စိမ့်သောငှါ။ နာလံ၊ မစွမ်းနိုင်ကုန်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဇညာ၊
 သိအံ့။ သစ္စံ၊ ထင်ရှားရှိသော။ ဟိရေတ္တပုံ၊ ဟိရိဩတ္တပွကို။ အပေက္ခမာနော၊
 ငဲ့သော။ ဓီရော၊ ပညာရှိသည်။ ဧကောဝ၊ တယောက်တည်းသာ။ တိဗ္ဗာနိ၊
 ပြင်းစွာသော ဝေဒနာတို့ကို။ ဗဒဟယျ၊ သည်းခံရာ၏။

ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်းသည် ခုနစ်ဂါထာတို့ဖြင့် တရားဟော၍ မိမိ ဆရာတို့ ဥစ္စာရှာသောအဖြစ်ကို ပြလိုရကား-

- ၆၂။ အဟံ ရဋ္ဌေ ဝိစရန္တော၊ နိဂမေ ရာဇဓာနိယော။
ဘိက္ခမာနော မဟာရာဇ၊ အာစရိယ ဓနတ္ထိကော။
- ၆၃။ ဂဟပတီ ရာဇပုရိသေ၊ မဟာသာလေ စ ဗြာဟ္မဏေ။
အလတ္တံ သတ္တ နိက္ခာနိ၊ သုဝဏ္ဏဿ ဇနာဓိပ။
တေ မေ နဋ္ဌာ မဟာရာဇ၊ တသ္မာ သောစာမဟံ ဘုသံ။
- ၆၄။ ပုရိသာ တေ မဟာရာဇ၊ မနသာ နုဝိစိန္တိတော။
နာလံ ဒုက္ခာ ပမောစေတုံ၊ တသ္မာ တေသံ န ဗျာဟရိံ။
- ၆၅။ တုဉ္စ ခေါ မေ မဟာရာဇ၊ မနသာ နုဝိစိန္တိတော။
အလံ ဒုက္ခာ ပမောစေတုံ၊ တသ္မာ တုယံ ပဝေဒယိ။

ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၆၂-၃။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ရဋ္ဌ၊ တိုင်းပြည်တို့ကို၎င်း။ နိဂမေ၊ ရွာနိဂုံးတို့ကို၎င်း။ ရာဇဓာနိယော၊ မင်းနေပြည် တို့ကို၎င်း။ ဝိစရန္တော၊ လှည့်လည်လျက်။ အာစရိယဓနတ္ထိကော၊ ဆရာအဘို့ ဥစ္စာကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၍။ ဂဟပတီရာဇပုရိသေ၊ သူကြွယ်မင်းချင်းတို့ကို၎င်း။ မဟာသာလေ စ ဗြာဟ္မဏေ၊ ဗြာဟ္မဏ မဟာသာလတို့ကို၎င်း။ ဘိက္ခမာနော၊ တောင်းသည်ဖြစ်၍။ သုဝဏ္ဏဿ၊ ရွှေ၏။ သတ္တ နိက္ခာနိ၊ ခုနစ် နိက္ခာတို့ကို။ အလတ္တံ၊ ရပြီ။ ဇနာဓိပ၊ လူတို့ကိုအစိုးရတော်မူသော။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော မင်းကြီး။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ တေ၊ ထိုရွှေခုနစ်နိက္ခာတို့သည်။ နဋ္ဌာ၊ ပျောက် ကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထိုသို့ပျောက်သောကြောင့်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဘုသံ၊ ပြင်းစွာ။ သောစာမိ၊ စိုးရိမ်၏။

၆၄။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တေ၊ အရှင်မင်းကြီး၏။ ပုရိသာ၊ မင်းချင်းတို့သည်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲမှ။ ပမောစေတုံ၊ လွတ်စေ ခြင်းငှါ။ နာလံ၊ မစွမ်းနိုင်ကုန်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မနသာ၊ စိတ်ဖြင့်။ အနု- ဝိစိန္တိတော၊ သိအပ်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တေသံ၊ ထို မင်းချင်းတို့အား။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ န ဗျာဟရိံ၊ မကြားပေ။

၆၅။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တူဇွန် ခေါ်၊ အရှင်မင်းကြီးသည်သာလျှင်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲမှ။ ပမောစေတုံ၊ လွတ်စေခြင်းငှါ။ အလံ၊ စွမ်းနိုင်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မနသာ၊ စိတ်ဖြင့်။ တံ၊ အရှင်မင်းကြီးကို။ အနုဝိစိန္တိတော၊ သိအပ်၏။ တသ္မာ၊ ထိုသို့သိသောကြောင့်။ တုယံ၊ အရှင်မင်းကြီးအား။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပဝေဒယိ၊ ကြားလျှောက်ပါ၏။

မင်းသည် ဘုရားလောင်း၏ တရားစကားကို ကြား၍ ပုဏ္ဏား— သင် မစိုးရိမ်လင့်၊ ငါသည် သင့်အား ဆရာဘို့ဖြစ်သော ဥစ္စာကို ပေးအံ့ဟုဆို၍ နှစ်ဆတက်သော ဥစ္စာကို ပေးတော်မူ၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၆၆။ တဿာ ဒါသိ ပသန္နစိတ္တော၊ ကာသိနံ ရဋ္ဌဝစုနော။
ဇာတရူပမယေ နိက္ခေ၊ သုဝဏ္ဏဿ စတုဒ္ဒသ။

ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၆၆။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ကာသိနံ၊ ကာသိတိုင်းသူတို့၏။ ရဋ္ဌဝစုနော၊ တိုင်းပြည်သူတို့၏ အစီးအပွားကို ဆောင်တော်မူတတ်သော ဗာရာဏသီပြည်ရှင်မင်းသည်။ ပသန္နစိတ္တော၊ ကြည်ညိုသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဇာတရူပမယေ၊ ရှေ့ဖြင့်ပြီးသော။ သုဝဏ္ဏဿ၊ ရှေ့၏။ စတုဒ္ဒသ နိက္ခေ၊ တဆယ့်လေးနိက္ခေတို့ကို။ တဿ၊ ထိုဘုရားလောင်းပုဏ္ဏားအား။ အဒါသိ၊ ပေးတော်မူ၏။

ဘုရားလောင်းသည် မင်းအား အဆုံးအမကို ပေး၍ ဆရာအား ဥစ္စာတို့ကို ပေးပြီးလျှင် ဒါန အစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍ မင်းသည်လည်း ဘုရားလောင်း၏ အဆုံးအမ၌ တည်လျက် တရားနှင့်အညီ မင်းပြု၍ နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့သည် ကံအားလျော်စွာ လားကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့— ယခုအခါ၌သာလျှင် ဥပါယ်တမျှ၌ လိမ်မာသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ငါဘုရားသည် ဥပါယ်တမျှ၌ လိမ်မာဘူးသည် သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့— ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ

ဗာရာဏသီမင်းဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ သာရိပုတ္တရာသည် ထိုအခါ တက္ကသိုလ်
ဆရာ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်သာလျှင် ထိုအခါ ပုဏ္ဏားလုလင်
ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

ကံယ်နိုင်သူမှ၊ ကိုယ့်ဒုက္ခ၊ နှုတ်ဟဖွင့်ပြောရာ။
ငါးခုမြောက်သော ဒုသကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၆-ကာလိင်္ဂဗောဓိဇာတ်

ပရိဘောဂစေတီထိုက်သော မဟာဗောဓိပင်ကို ပူဇော်ခြင်းအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ရာဇာကာလိင်္ဂါစက္ကဝတ္တိ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်
ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤကာလိင်္ဂဗောဓိဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်း
တော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် စိုက်အပ်သော
မဟာဗောဓိပင်အား ပူဇော်ခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ဝေနေယျ
တို့ကို သင်္ဂြိုဟ်ထောက်ပံ့တော်မူခြင်းငှါ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဇနပုဒ်သို့
ဒေသစာရီ ကြွတော်မူသည်ရှိသော် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေကုန်သောသူတို့သည်
ပန်း၊နံ့သာအစရှိသည် လက်စွဲကုန်လျက် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွားကုန်
သည်ရှိသော် တပါးသော ပူဇော်ရာကို မရ၍ ဂန္ဓကုဋ်တော်တံခါး၌ ချ၍
သွားကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် မြတ်သော ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိသည် မဖြစ်ကုန်။

ထိုအကြောင်းကို သိ၍ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့
လှာသောအခါ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်၏ အထံသို့ သွား၍ အရှင်အာနန္ဒာ
ဤကျောင်းတော်သည် ဘုရားသခင် ဒေသစာရီ ကြွတော်မူသည်ရှိသော်
အထောက်အပံ့မှ ကင်းသည်ဖြစ်၏။ လူတို့အား ပန်း၊နံ့သာ အစရှိသည်တို့ဖြင့်
ပူဇော်အပ်သောအရာသည် မရှိပါခဲ့၊ အရှင်ဘုရားတောင်းပန်ပါ၏။ ဘုရား
သခင်အား ဤအကြောင်းကို ကြားလျှောက်၍ တခုသော ပူဇော်အပ်သော
အရာ ရှိသေရာ ရှိသည်၏အဖြစ်ကို သိတော်မူကုန်လော့ဟု လျှောက်၏။ အရှင်
အာနန္ဒာမထေရ်သည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား ဇေတီသည် အဘယ်မျှရှိကုန်သနည်းဟု
မေးလျှောက်၏။ အာနန္ဒာ စေတီသည် သုံးပါးတို့တည်းဟု မိန့်တော်မူသည်

ရှိသော် အရှင်ဘုရား - အဘယ် သုံးပါးတို့နည်းဟု မေးလျှောက်၏။ အာနန္ဒာ-
 စေတီတို့သည် သာရီရိကစေတီ၊ ပရိဘောဂစေတီ၊ ဥဒ္ဓိဿကစေတီဟူ၍ သုံးပါး
 တည်းဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် အရှင်ဘုရား - အရှင်ဘုရားတို့သည် ထင်ရှားရှိ
 တော်မူစဉ် ထိုစေတီသုံးပါးတို့ကို ပြုခြင်းငှါ တတ်ကောင်းပါအံ့လောဟု
 နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် အာနန္ဒာ-သာရီရိက စေတီကို ပြုခြင်းငှါ မတတ်
 ကောင်း၊ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ထိုသာရီရိက စေတီကို ဘုရားတို့ ပရိနိဗ္ဗာန်
 ပြုပြီးသော ကာလ၌သာ ပြုခြင်းငှါ တတ်ကောင်း၏။ ပရိဘောဂစေတီ၊
 ဥဒ္ဓိဿကစေတီတို့ကိုကား ဘုရားတို့ ထင်ရှားရှိစဉ်ပင်လျှင် ပြုခြင်းငှါ တတ်
 ကောင်း၏။ ဘုရားတို့ အသုံးအဆောင်တော် ဖြစ်သော မဟာဗောဓိပင်သည်
 ဘုရားတို့ ထင်ရှားရှိကုန်သော်လည်း စေတီသာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍
 အရှင်ဘုရား - အရှင်ဘုရားတို့သည် ဒေသစာရီ ကြွတော်မူသည်ရှိသော် ဇေတဝန်
 ကျောင်းတော်သည် ကိုးကွယ်ရာမရှိသည်ဖြစ်၍ လူများသည် ပူဇော်အပ်သော
 အရာကို မရပါ။ မဟာဗောဓိ ငှမ့် မျိုးစေ့ကိုယူ၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်တံခါး၌
 စိုက်ပါအံ့ဟု လျှောက်သည်ရှိသော် အာနန္ဒာ- ကောင်းပြီ စိုက်လော့၊ ဤသို့
 စိုက်သည်ရှိသော် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ ငါဘုရားအမြဲနေသကဲ့သို့ ဖြစ်လတ္တံ့
 ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် အနာထပိဏ်သူဌေး၊ ဝိသာခါ ဒါယိကာမ၊
 ကောသလမင်းကြီးတို့အား ကြား၏။ ဇေတဝန်ကျောင်းတံခါး၌ ဗောဓိပင်
 စိုက်အံ့သောအရပ်၌ တွင်းကိုတူးစေ၍ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်ကို ဆို၏။
 အရှင်ဘုရား - အကျွန်ုပ်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်တံခါး၌ ဗောဓိပင်ကို
 စိုက်ပါစေအံ့၊ မဟာဗောဓိပင်မှ ဗောဓိသီးမှည့်ကိုဆောင်၍ အကျွန်ုပ်အား
 ပေးတော်မူပါလော့ဟုဆို၏။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် ကောင်းပြီဟု
 ဝန်ခံ၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် မဟာဗောဓိသို့ ကြွတော်မူပြီးလျှင် အညွှာမှကြွ
 သော ဗောဓိသီးမှည့်ကို မြေသို့မကျမီ သင်္ကန်းတော်ဖြင့် ခံယူပြီးလျှင် အာနန္ဒာ
 မထေရ်အား ပေးတော်မူ၏။

အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် ယနေ့ ဗောဓိပင်ကို စိုက်အံ့ဟု ကောသလ
 မင်းကြီး အစရှိသောသူတို့အား ကြားတော်မူ၏။ ကောသလမင်းကြီးသည်
 ညချမ်းအခါ များစွာသော အခြံအရံဖြင့် အလုံးစုံသောအဆောက်အဦတို့ကို

ယူ၍ လာ၏။ ထို ကောသလမင်းကြီးနှင့် အနာထပိဏ်သူဌေး၊ ဝိသာခါဒါယိကာမတို့သည်၎င်း၊ အလုံးစုံသော လူများတို့သည်၎င်း လာ၏။ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် မဟာဗောဓိပင်စိုက်ရာအရပ်၌ ကြီးစွာသော ရွှေခွက်ကို ထား၍ အောက်၌ ဖောက်စေပြီးလျှင် နံသာညွန့်ဖြင့် ပြည့်စေ၍ မြတ်သော မင်းကြီး— ဤ ဗောဓိသီးမှည့်ကို စိုက်လော့ဟု ကောသလမင်းကြီးအား ပေးတော်မူ၏။

ထို ကောသလ မင်းကြီးသည် ကြံ၏။ မင်းအဖြစ်မည်သည်ကား အခါခပ်သိမ်း ငါတို့အား မတည်။ ဤ ဗောဓိပင်ကို အနာထပိဏ်သူဌေးကို စိုက်စေခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီးလျှင် ထို ဗောဓိသီးမှည့်ကို မဟာအနာထပိဏ်သူဌေးလက်၌ ထား၏။ အနာထပိဏ် သူဌေးသည် နံသာညွန့်ကိုယက်၍ နံသာညွန့်၌ ချ၏။ ထို ဗောဓိသီးမှည့်သည် လက်မှ လွတ်ကာမျှ၌ အလုံးစုံသောလူတို့သည် မြင်ကုန်စဉ်လျှင် ထွန်တုံး ပမာဏရှိသော ဗောဓိပင်စည်သည် အတောင်ငါးဆယ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ပေါက်၏။ လေးမျက်နှာတို့၌၎င်း၊ အထက်၌၎င်း ခက်မငါးဖြာတို့သည် အတောင်ငါးဆယ်စီ ရှိသည်ဖြစ်၍ ထွက်ကုန်၏။ ဤသို့လျှင် ထို ဗောဓိပင်သည် ထိုခဏ၌ သစ်ပင်မင်းကဲ့သို့ ဖြစ်၍တည်၏။ ကောသလမင်းကြီးသည် တဆယ့်ရှစ်လုံးကုန်သော ကြာညိုလက်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်ကုန်သော ရွှေအိုး ငွေအိုးတို့ကို နံသာရေဖြင့် ပြည့်စေပြီးလျှင် မဟာဗောဓိကို ခြံရံ၍ ရေပြည့်အိုးတို့ကို အစဉ်အတိုင်း ထား၏။ ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့် ပြီးသော ပွတ်တိုင်တို့ကို ပြုစေ၏။ ရွှေနှင့်ရောသော သဲကို ကြဲ၏။ တံတိုင်းအရံကို ပြုစေ၏။ ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့် ပြီးသော တံခါးမုတ်ကို ပြုစေ၏။ များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရသည် ဖြစ်၏။

အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရားသို့ ကပ်၍ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား— အရှင်ဘုရားတို့သည် မဟာဗောဓိပင်ရင်း၌ ဝင်စားတော်မူသော သမာပတ်ကို အကျွန်ုပ် စိုက်သော ဗောဓိပင်ရင်း၌ နေတော်မူ၍ လူများ၏ အစီးအပွားအကျိုးငှါ ဝင်စားတော် မူပါကုန်လော့ဟု လျှောက်၏။ အာနန္ဒာ-အသို့ဆိုသနည်း၊ ငါသည် မဟာဗောဓိပင်ရင်း၌ ဝင်စားတော်မူသော သမာပတ်ကို ဝင်စား၍ နေတော်မူသည်ရှိသော် တပါးသော အရပ်သည် ဆောင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရာဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် အရှင်ဘုရား—လူ

များ၏ စီးပွားချမ်းသာ အကျိုးငှါ ဤမြေအရပ်၏ မြဲသော အမှတ်ရှိသော သမာပတ် ချမ်းသာဖြင့် ထိုဗောဓိပင်ရင်းကို သုံးဆောင်တော် မူပါကုန်ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တညဉ့်ပတ်လုံး သမာပတ်ချမ်းသာကို သုံးဆောင်တော်မူ၏။ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် ကောသလမင်းကြီး အစရှိသော သူတို့ကို ကြား၍ ဗောဓိပူဇော်ပွဲ မည်သည်ကို ပြု၏။ ထိုဗောဓိပင်သည်လည်း အရှင် အာနန္ဒာမထေရ်သည် စိုက်အပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အာနန္ဒာဗောဓိ ဟူ၍သာလျှင် ထင်ရှား၏။

ထိုအခါ တရားသဘင်၌ စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့— အရှင် အာနန္ဒာမထေရ်သည် ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်ထင်ရှား ရှိတော်မူစဉ်လျှင် ဗောဓိပင်ကို စိုက်စေ၍ များစွာသော ပူဇော်ခြင်းကို ပြုစေ၏။ အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည် ကျေးဇူးကြီးပေစွာဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား သည် လာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့- ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေး ကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူလတ်၍ ဤ မည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေး ပါကုန်၏ဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် အာနန္ဒာသည် ဗောဓိပင်အား ပူဇော်ခြင်းကို ပြုစေသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌ လည်း အာနန္ဒာသည် ကျွန်းငယ်အရံနှင့်တကွ ကျွန်းကြီးလေးကျွန်းတို့၌ လူတို့ကို ယူ၍ များစွာသော ပန်းနံ့သာ စသည်တို့ကို ဆောင်၍ မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ ဗောဓိအား ပူဇော်ခြင်းကို ပြုစေဘူးသည်သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့- လွန်လေပြီးသောအခါ ကလိင်္ဂတိုင်း ဒန္တပုရ မြို့၌ ကာလိင်္ဂမည်သောမင်းသည် မင်းပြု၏။ ထို ကာလိင်္ဂမင်းအား မဟာ ကာလိင်္ဂ၊ စူဠကာလိင်္ဂဟူ၍ သားနှစ်ယောက်တို့သည် ရှိကုန်၏။ နိမိတ်ဘတ် တတ်ကုန်သော သူတို့သည် သားတော်အကြီး မဟာကာလိင်္ဂမင်းသည် ခမည်း တော်လွန်သဖြင့် မင်းဖြစ်လတ္တံ့၊ သားတော်အငယ် စူဠကာလိင်္ဂ မင်းသား သည် ရသေ့ရဟန်းပြု၍ ဆွမ်းခံ၍ ကျင့်လတ္တံ့၊ ထို စူဠကာလိင်္ဂ မင်းသား၏ သားတော်သည်ကား စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဘတ်ကုန်၏။ နောက် အဘို့၌ သားတော်အကြီး မဟာကာလိင်္ဂမင်းသည် ခမည်းတော် လွန်လျှင် မင်းဖြစ်တော်မူ၏။ ညီတော် စူဠကာလိင်္ဂ မင်းသားကို အိမ်ရွှေနှင်းတော်မူ၏။

ထိုအိမ်ရှေ့မင်းသည် အကြင် ငါ့သားသည်ရှိ၏။ ထိုငါ့သားသည် စကြဝတေးမင်း ဖြစ်လတ္တံ့။ သတတ်ဟု သားကိုမှီ၍ ခိုက်ရန်ကိုပြု၍ နောင်တော် မဟာကာလိင်္ဂ မင်းကြီးသည် မကြည်ညိုသည်ဖြစ်၍ ညီတော် စူဠကာလိင်္ဂ မင်းသားကိုဘမ်းလေ ဟု တယောက်သော သူလျှိုကို စေတော်မူ၏။

ထိုသူလျှိုသည် သွား၍ အရှင်မင်းသား အရှင်နောင်တော် မင်းကြီးသည် အရှင်မင်းသားကို ဘမ်းလို၏။ အရှင်မင်းသား၏ အသက်ကို စောင့်ရှောက်တော် မူလော့ဟု လျှောက်၏။ ထိုညီတော် အိမ်ရှေ့မင်းသည် မိမိ တံဆိပ်ခတ်သော လက်စွပ်တော်ကို၎င်း၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော ကမ္မလာကို၎င်း၊ သန်လျက်ကို၎င်း ဤသုံးပါးသော ဥစ္စာလက်နက်တို့ကို မိမိအကျိုးစီးပွားကို ကြဉ်းဆောင်သော အမတ်အား ပြု၍ ဤအမှတ်ဖြင့် ငါ့သားတော်အား မင်းအဖြစ်ကို ပေးကြလေ ကုန်ဟု မှာထားခဲ့ပြီးလျှင် တောသို့ဝင်၍ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော မြေအဘို့၌ ကျောင်းဆောက်၍ ရသေ့ရဟန်းပြုသဖြင့် မြစ်နား၌နေ၏။

မဒ္ဒရာဇ်တိုင်း သာဂလမြို့၌ မဒ္ဒရာဇ်မင်း၏ မိဖုယားကြီးသည် သမီးတော်ကို ဖွား၏။ ထိုမင်းသမီးကို နိမိတ် ဘတ်တတ်ကုန်သော လူတို့သည် ဤမင်းသမီးသည် ဆွမ်းခံ၍ အသက်မွေးလတ္တံ့။ ထိုမင်းသမီး၏ သားသည်ကား စကြဝတေးမင်း ဖြစ်လတ္တံ့ ဟု ဘတ်ကုန်၏။ ဇမ္ဗူဒိပ် ကျွန်းအလုံး၌ မင်းတို့သည် ထိုအကြောင်းကို ကြားကုန်လျှင် တပြိုင်နက် လာကုန်၍ သာဂလမြို့ကို ဝန်းရံကုန်၏။ မဒ္ဒရာဇ် မင်းသည် ကြံ၏။ အကယ်၍ ငါသည် တယောက်သောမင်းအား ပေးအံ့၊ ကြွင်းကုန်သော မင်းတို့သည် အမျက်ထွက်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုကြောင့် ငါ့သမီးကို စောင့်ရှောက်အံ့ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီးလျှင် သမီးတော်ကို၎င်း၊ မိဖုယားကြီးကို၎င်း ယူ၍ မထင်ရှားသော အသွင်ဖြင့် ပြေး၍ တောသို့ဝင်ပြီးလျှင် စူဠကာလိင်္ဂ မင်းသား၏ကျောင်းမှ အထက်အဘို့၌ ကျောင်းဆောက်၍ ရသေ့ရဟန်း ပြုပြီး လျှင် ဆွမ်းခံသဖြင့် အသက်မွေးခြင်းကို ပြုလျက် ထိုကျောင်း၌ နေ၏။

မယ်တော် ခမည်းတော်တို့သည် သမီးတော်ကို စောင့်ရှောက်ကုန်အံ့ဟု ထိုသမီးတော်ကို ကျောင်း၌ထား၍ သစ်သီးကြီးငယ် အလို့ငှါ သွားကုန်၏။ ထိုသမီးတော်သည် မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ တောသို့ သွားသောအခါ အထူးထူးသော ပန်းတို့ကို ယူ၍ ပန်းကုံးပြီးလျှင် ဂင်္ဂါမြစ်နား၌ စောင်းတန်း

အစဉ်ကဲ့သို့ ထား၏။ စောင်းတန်း အစဉ်ကဲ့သို့ ကောင်းစွာ ပွင့်သော သရက် တပင်သည် ရှိ၏။ ထိုသရက်ပင်သို့တက်၍ ကစားပြီးလျှင် ပန်းကုံးကို ရေ၌ ချ၏။ ထိုပန်းကုံးသည် တနေ့သော အခါ မျော၍ ဂင်္ဂါ၌ ရေချိုးသော စူဠ ကာလိဂ်မင်းသား၏ ဦးခေါင်း၌ငြိ၏။ ထိုစူဠကာလိဂ် မင်းသားသည် ထိုပန်းကုံး ကိုကြည့်၍ ဤပန်းကုံးသည် ပျိုမျစ်နုနယ်သော သတို့သမီးဖြစ်သောတယောက် သော မိန်းမသည် သီကုံးသော ပန်းကုံးတည်း။ မိန်းမအို သီကုံးသော ပန်းကုံးမဟုတ်။ ပျိုမျစ်နုနယ်သော မိန်းမငယ်ကို စုံစမ်းအံ့ဟု ကိလေသာ၏ အစွမ်းဖြင့် ဂင်္ဂါမြစ်ညာသို့သွား၍ သရက်ပင်၌ နေလျက် သာယာစွာသော အသံဖြင့် သီချင်းသီသော မင်းသမီး အသံကိုကြား၍ သရက်ပင်ရင်းသို့ သွားသဖြင့် မင်းသမီးကိုမြင်၍ အမိ - သင်သည် အဘယ်အမည်ရှိသနည်းဟု မေး၏။ အရှင် - အကျွန်ုပ်သည် လူမိန်းမတည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော် ထိုသို့တပြီး ကား ဆင်းလော့ဟု ဆို၏။ အရှင် - မဆင်းနိုင်ပါ။ အကျွန်ုပ်သည် မင်းသမီး တည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော် အမိ-ငါသည်လည်း မင်းသားပင်တည်း။ ဆင်းလော့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် အရှင်သား - စကားမျှဖြင့် မင်းမဖြစ်ရာ အကယ်၍ မင်းဖြစ်အံ့။ မင်း၏ မာယာကို ဆိုကုန်အံ့ဟု နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့သည် အချင်းချင်း မင်း၏ မာယာကို ဆိုကုန်၏။ မင်းသမီးသည် သရက်ပင်မှ ဆင်း၏။ ဆင်းပြီး၍ ထိုနှစ်ယောက်သော သူတို့သည် အချင်းချင်း လွန်ကျူးသော အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်၏။

ထိုမင်းသမီးသည် မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ တောမှ လာကုန်လတ်သော် ထိုမင်းသား၏ ကာလိဂ်မင်း၏ သားတော်အဖြစ်ကို၎င်း၊ တောသို့ဝင်လာသော အကြောင်းကို၎င်း အကျယ်အားဖြင့် မယ်တော် ခမည်းတော်တို့အား ကြား လျှောက်လေ၏။ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့သည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ ထိုသမီး တော်ကို ကာလိဂ်မင်းသားအား ပေးကုန်၏။ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့ သည် ချစ်သောနေခြင်းဖြင့် နေကုန်စဉ် မင်းသမီးသည် ကိုယ်ဝန်ရ၍ ဆယ်လ လွန်သဖြင့် ဘုန်းပညာ လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော သားတော်ကို ဖွား၏။ ထိုသားတော်ကို ကာလိဂ်မင်းသားဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ ထိုမင်းသား သည် အရွယ်သို့ ရောက်လျှင် ခမည်းတော် ဘိုးတော်တို့၏ အထံ၌ အလုံးစုံသော အတတ်တို့ကိုသင်၍ အပြီးသို့ ရောက်၏။

ထိုအခါ ခမည်းတော် စူဠကာလိင်္ဂမင်းသည် နက္ခတ်အယဉ်၏ အစွမ်းဖြင့် နောင်တော် မဟာကာလိင်္ဂမင်းကြီး နတ်ရွာစံသောအဖြစ်ကိုသိ၍ ချစ်သား သင်ချစ်သားသည် တော၌ မနေလင့်၊ မောင့်ဘကြီးတော် မဟာကာလိင်္ဂ မင်းကြီးသည် နတ်ရွာလားပြီ၊ သင်ချစ်သားသည် ဒန္တပုရပြည်သို့ သွား၍ အဘအမေ့ဖြစ်သော မိမိပြည်ကို ယူချေလော့ဟုဆို၍ မိမိသည် ဆောင်ခဲ့သော လက်စွပ်ကို၎င်း၊ ကမ္မလာကို၎င်း၊ သန်လျက်ကို၎င်း ပေး၍ ချစ်သား-ဒန္တပုရ ပြည်ဝယ် ဤမည်သော လမ်းခရီး၌ ငါတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ကျင့်သော အမတ်သည် ရှိ၏။ ထို အမတ်၏အိမ်ဝယ် အိပ်ရာလယ်၌ သက်၍ ဤသုံးပါးသော ရတနာတို့ကို ထို အမတ်အားပြု၍ ငါ့သားအဖြစ်ကိုကြားပါလေလော့၊ ထိုအမတ် သည် သင်ချစ်သားကို မင်းအဖြစ်၌ တည်စေလတ္တံ့ဟု မှာ၍ လွတ်လိုက်၏။

ထိုမင်းသားသည် မယ်တော်၊ ခမည်းတော်၊ ဘိုးတော်၊ ဘွားတော်တို့ကို ရှိခိုး၍ ကောင်းမှုကြောင့်ဖြစ်သော ကြီးစွာသော တန်ခိုးဖြင့် ကောင်းကင် ခရီးဖြင့် သွား၍ ထိုအမတ်၏ အိပ်ရာအပြင်၌လျှင် ဆင်းသက်၍ သင်သည် အဘယ်သူနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် စူဠကာလိင်္ဂ မင်းသား၏ သားတော် တည်းဟု ကြား၍ ထိုသုံးပါးသော ရတနာတို့ကိုပြု၏။ အမတ်သည် မင်း ပရိသတ်အား ကြား၏။ မှူးမတ်တို့သည် မြို့ကို တန်ဆာဆင်စေပြီးလျှင် ထို ကာလိင်္ဂ မင်းသားအား ထီးဖြူကို ဆောင်နှင်းကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထို မင်းသားအား ကာလိင်္ဂဘာရဒွါဇ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားသည် ထိုကာလိင်္ဂ မင်းအား စကြာမင်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကိုကြား၏။ ထိုမင်းသည် ထို စကြာမင်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကို ပြည့်စုံစေ၏။ ထိုအခါ မင်းအား တဆယ့် ငါးရက် မြောက်သော ဥပုသ်နေ့၌ စကြာအိုင်မှ စကြာရတနာသည် ရောက်လာ၏။ ဥပေါသထ ဆင် မျိုးမှ ဆင်ဖြူရတနာသည် ရောက်လာ၏။ ဝလာဟကမျိုးမှ မြင်းရတနာသည် ရောက်၏။ ဝေပုလ္လတောင်မှ ပတ္တမြား ရတနာသည် ရောက်၏။ မြောက်ကျွန်းမှ မိဖုယားရတနာသည် ရောက်၏။ သူဌေးကြီးရတနာ၊ သားကြီး ရတနာတို့သည် ထင်ရှားဖြစ်ကုန်၏။

ထိုမင်းသည် အလုံးစုံသော စကြာဝဠာတိုက်၌ မင်းအဖြစ်ကို ယူပြီးလျှင် တနေ့သ၌ သုံးဆယ့်ခြောက်ယူဇနာရှိသော ပရိသတ်ဖြင့် ခြံရံလျက် ကိုယ်လုံးဖြူ

သော ကေလာသတောင်ထွဋ်နှင့် တူသော ရတနာ ဆင်ဖြူတော်ကို စီးတော်မူ ပြီး၍ ကြီးစွာသော ကြက်သရေ၏ တင့်တယ်စံပယ်ခြင်းဖြင့် မယ်တော်၊ ခမည်း တော်တို့၏ အထံသို့ သွားတော်မူ၏။ ထိုသို့ သွားသောအခါ ခပ်သိမ်းကုန်သော ဘုရားရှင်တို့၏ မာရ် ငါးပါးကို အောင်တော်မူရာ ရတနာ ပလ္လင်တော်ဖြစ်သော မြေ၏ ချက်မအချာ မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်၏ အထက်အဘို့၌ ထို မင်း၏ ရတနာ ဆင်ဖြူတော်သည် သွားခြင်းငှါ မဝံ့၊ မင်းသည် အဖန်တလဲလဲ နှင်တော်မူ၏။ ရတနာ ဆင်ဖြူသည်လည်း မသွားဝံ့သည်သာတည်း။

ထို အကြောင်းကို ထင်စွာပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၆၇။ ရာဇာ ကာလိဂေါ စက္ကဝတ္တိ၊ ဓမ္မေန ပထဝီ မနုဿာသိ။
အဂမာသိ ဗောဓိသမိပံ၊ နာဂေန မဟာနုဘာဝေန။

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၆၇။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ကာလိဂေါ၊ ကာလိဂ်အမည်ရှိသော။ စက္ကဝတ္တိ ရာဇာ၊ စကြာမင်းသည်။ ဓမ္မေန၊ တရားနှင့်အညီ။ ပထဝီ၊ မြေကို။ အနုဿာသိ၊ ဆုံးမ၏။ မဟာနုဘာဝေန၊ တန်ခိုးကြီးသော။ နာဂေန၊ ရတနာ ဆင်ဖြူဖြင့်။ ဗောဓိသမိပံ၊ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်အနီးသို့။ အဂမာသိ၊ ရောက်လေ၏။

ထိုအခါ ကာလိဂ် စကြာမင်း၏ ပုရောဟိတ်သည် မင်းနှင့်တကွ သွားသည် ဖြစ်၍ ကောင်းကင်၌ ပိတ်ပင်ခြင်းမည်သည် မရှိ၊ အဘယ်ကြောင့် အရှင်မင်း ကြီးသည် ရတနာ ဆင်ဖြူတော်ကို နှင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လေသနည်း၊ စုံစမ်း အံ့ဟု ကောင်းကင်မှသက်လျှင် ခပ်သိမ်းကုန်သော ဘုရားရှင်တို့၏ မာရ်ငါး ပါးကို အောင်မြင်တော်မူရာ ရတနာပလ္လင်ဖြစ်သော မြေတို့၏ အချက်အချာ ဖြစ်သော မြေအဘို့ကို မြင်၏။ ထို ဗောဓိမဏ္ဍိုင်ရာဝယ် ရှစ်မင်းပယ်စားရှိ သောအရပ်၌ မုတ်ဆိတ်ဆံ့မျှသော မြက်သည်လည်း မရှိသတတ်၊ ငွေအဆင်း နှင့်တူသော သဲတို့ဖြင့် ကြဲအပ်ကုန်၏။ ထက်ဝန်းကျင်မှ မြက်နွယ် တောစိုး သစ်ပင်ကြီးတို့သည် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ လကျာရစ် လှည့်သဖြင့် လည်၍ ဗောဓိ မဏ္ဍိုင်သို့ ရှေးရှုလျက် တည်ကုန်၏။ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် ထိုအရပ်ကို ကြည့်ရှုပြီး၍ ဤ မြေအရပ်သည် ခပ်သိမ်းကုန်သော ဘုရားရှင်တို့၏ အလုံးစုံ

သော ကိလေသာတို့ကို ပယ်ဖျက်တော်မူရာတည်း၊ ဤမြေအရပ်၏ အထက် အဘို့၌ သိကြား အစရှိကုန်သော သူတို့သည်လည်း သွားခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း ဟု ကြံ၍ မင်း၏အထံသို့ သွားပြီးလျှင် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၏ ကျေးဇူးကိုကြား၍ မင်းကို ရတနာဆင်တော်မှ သက်တော်မူလော့ဟု ကြားလျှောက်၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော မြတ်စွာဘုရားသည်—

၆၈။ ကာလိင်္ဂါ ဘာရဒ္ဒါဇော စ၊
ရာဇာနံ ကာလိင်္ဂံ သမဏကောလညံ။
စက္ကံ ဝတ္တယတော ပရိဂ္ဂဟေတွာ၊
အဉ္ဇလီ ဣဒမဝေါစ။

၆၉။ ပစ္စောရောဟ မဟာရာဇ၊ ဘူမိဘာဂေါ ယထာ သမဏဂ္ဂတော။
ဣဓ အနဓိဝရာ ဗုဒ္ဓါ၊ အဘိသမ္ဗုဒ္ဓါ ဝိရောစန္တိ။

၇၀။ ပဒက္ခိဏတော အာဝဋ္ဋာ၊
တိဏလတာ အသ္မိံ ဘူမိဘာဂသ္မိံ။
ပထဝိယာ နာဘိယံ မဏ္ဍော၊
ဣတိ နော သုတံ မန္တေ မဟာရာဇ။

၇၁။ သာဂရပရိယန္တာယ၊ မေဒနိယာ သဗ္ဗဘူတဓရဏိယာ။
ပထဝိယာယံ မဏ္ဍော စ၊ သြရောဟိတွာ နမော ကရောဟိ။

၇၂။ ယေ တေ ဘဝန္တိ နာဂါ စ၊ အဘိဇာတာ စ ကုဉ္ဇရာ။
တ္ထောဝတာ ပဒေသန္တေ၊ နာဂါ နေဝ မုပယန္တိ။

၇၃။ အဘိဇာတော နာဂေါ ကာမံ၊ ပေသေသိ ကုဉ္ဇရံ ဒန္တိ။
တ္ထောဝတာ ပဒေသော စ၊ န သက္ကာ နာဂေန မုပဂန္တိ။

၇၄။ တံ သုတွာ ရာဇာ ကာလိင်္ဂါ၊
ဝေယျဉ္ဇနိကဝစော နိသာမေတွာ။
သံပေသေသိ နာဂံ ဥဿာမ၊
မယံ ယထိမသိဒံ ဝစနံ။

၇၅။ သံပေသိတောဝ ရညာ နာဂေါ၊
 ကောဉ္ဇောဝ အဘိနဒိတွာန။
 ပဋိဩသက္ကိတွာ နိသိဒိ၊
 ဂရုံ ဘာရုံဝ အသဟမာနော။

ဟူသော ဤရှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၆၈။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဘာရဒ္ဒါဇော၊ ဘာရဒ္ဒါဇ အနွယ်ဖြစ်သော။
 ကာလိင်္ဂေါ၊ ကာလိင်္ဂမင်း ပုရောဟိတ်သည်။ သမဏကောလညံ၊ ရသေ့ရဟန်း
 ၏ သားဖြစ်သော။ စက္ကံဝတ္တယတော၊ စကြာရတနာကို လည်စေတတ်သော။
 ကာလိင်္ဂံ ရာဇာနံ၊ ကာလိင်္ဂမင်းကို။ ပရိဂ္ဂဟေတွာ၊ စုံစမ်းပြီး၍။ အဉ္ဇလီ၊
 လက်အုပ်ချီလျက်။ ဣဒံ၊ ဤစကားကို။ အဝေါစ၊ လျှောက်၏။

၆၉။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ပစ္စောရောဟ၊ သက်တော်မူလော့။
 ယထာ၊ အကြင်အခြင်းဖြင့်။ ဘူမိဘာဂေါ၊ မြေအဘို့ကို။ သမဏဂ္ဂတော၊
 ခပ်သိမ်းကုန်သော ဘုရားရှင်တို့သည် ချီးမွမ်းအပ်၏။ ဣမ၊ ဤမြေအရပ်၌။
 အနဓိရာ၊ အတုမရှိကုန်သော။ အဘိသမ္ပုဒ္ဓါ၊ သစ္စာလေးပါး တရားကို
 သိတော်မူကုန်သော။ ဗုဒ္ဓါ၊ ဘုရားရှင်တို့သည်။ ဝိရောစန္ဒိ၊ တင့်တယ်ကုန်၏။

၇၀။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တိဏလတာ၊ မြက်နွယ်တို့သည်။
 အသ္မိံ ဘူမိဘာဂသ္မိံ၊ ဤမြေအရပ်၌။ ပဒက္ခိဏတော၊ လကျာရစ်အားဖြင့်။
 အာဝဇ္ဇာ၊ လည်ကုန်၏။ အယံ၊ ဤအရပ်သည်။ ပထဝိယာ၊ မြေ၏။ နာဘိ၊
 ချက်မတည်း။ မဏ္ဍော၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ ကြည်လင်ရာတည်း။ ဣတိ၊
 ဤသို့။ နော၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်။ မန္တေ၊ ပေဒင်ကျမ်း၌။ သုတံ၊ ကြားအပ်၏။

၇၁။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ သာဂရပရိယန္တာယ၊ သမုဒြာအဆုံးရှိ
 သော။ မေဒနိယာ၊ မြေဆီမြေလွှာ မြေဩဇာတို့၏ တည်ရာဖြစ်သော။ သဗ္ဗ
 ဘူတဓရဏိယာ၊ အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့ကို ဆောင်နိုင်သော။ ပထဝိယာ၊
 မြေ၌။ အယံ၊ ဤအရပ်သည်။ မဏ္ဍော၊ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်၏ ကြည်လင်
 ရာတည်း။ ဩရောဟိတွာ၊ သက်တော်မူ၍။ နမော၊ ရှိခိုးခြင်းကို။ ကရောဟိ၊
 ပြုတော်မူလော့။

၇၂။ ကုဉ္ဇရာ၊ ဆင်မျိုးရှစ်ပါးတို့ကို။ အဘိဇာတာ၊ လွန်၍ ဥပေါသထဆင်
မျိုး၌ဖြစ်ကုန်သော။ ယေတေ နာဂါ၊ အကြင်ဆင်တို့သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။
တ္တာဝတာ ပဒေသံ၊ ဤမျှသော အရပ်ကို။ တေ နာဂါ၊ ထိုဆင်တို့သည်။
ခနဝ ဥပယန္တိ၊ မကပ်နိုင်ကုန်။

၇၃။ အဘိဇာတော၊ ဆင်မျိုးရှစ်ပါးကို လွန်၍ဖြစ်သော။ နာဂေါ၊
ဆင်တော်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ကာမံ စင်စစ်။ ဒန္တိ၊ အစွယ်ရှိသော၊ ကုဉ္ဇရံ၊
ရတနာ ဆင်မြတ်ကို။ ပေသေသိ၊ နှင်အံ့။ တ္တာဝတာ ပဒေသော စ၊ ဤမျှ
သော အရပ်ကိုလည်း။ နာဂေန၊ ရတနာ ဆင်ဖြူတော်သည်။ ဥပဂန္တိ၊ ကပ်
ခြင်းငှါ။ န သက္ကာ၊ မတတ်နိုင်ရာ။

၇၄။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တံ၊ ထိုစကားကို။ သုတွာ၊ ကြား၍။
ကာလိင်္ဂါ ရာဇာ၊ ကာလိင်္ဂမင်းသည်။ ဝေယျဉ္ဇနိကဝစော၊ သဒ္ဓါတတ်သော
သူ၏ စကားကို။ နိသာမေတွာ၊ စုံစမ်းစေ၍။ ယထာ၊ အကြင်အခြင်းဖြင့်။ ဣဒံ
ဝစနံ၊ ဤစကားကို။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဥဿာမ၊ သိကုန်အံ့။ တယာ၊
ထိုအခြင်းဖြင့်။ နာဂံ၊ ဆင်တော်ကို။ သံပေသေသိ၊ ပြင်းစွာနှင်၏။

၇၅။ ရညာ၊ မင်းသည်။ သံပေသိတော၊ ပြင်းစွာ နှင်အပ်သော။ နာဂေါ၊
ဆင်တော်သည်။ ကောဉ္ဇော ဣဝ၊ ကြီးကြာသံကဲ့သို့။ အဘိနဒိတွာ၊ ပြင်းစွာ
မြည်၍။ ဂရံ ဘာရံ၊ လေးစွာသောဝန်ကို။ အသဟမာနောဝ၊ သည်းမခံနိုင်
သကဲ့သို့။ ပဋိဩသက္ကိတွာ၊ ဆုတ်နစ်၍။ နိသိဒိ၊ နေ၏။

ထိုမင်းသည် အဖန်တလဲလဲ ဝဇီရစိန်ချွန်းဖြင့်ပေါက်သည်ရှိသော် ဝေဒနာကို
သည်းမခံနိုင်သည်ဖြစ်၍ ရတနာဆင်ဖြူတော်သည် သေ၏။ မင်းသည်ကား
ဆင်တော် သေသောအဖြစ်ကို မသိသည်ဖြစ်၍ ကျောက်ကုန်း၌ စီးလျက်သာ
လျှင် ဖြစ်၏။ ကာလိင်္ဂဘာရဒ္ဒါဇ ပုရောဟိတ်သည် မြတ်သောမင်းကြီး-
အရှင်မင်းကြီး၏ ရတနာဆင်ဖြူတော်သည် ဇီဝိတိန္ဒြေချုပ်ပြီ၊ တပါးသော
ဆင်သို့ ပြောင်းတော်မူပါလော့ဟု ဆို၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာပြတော်မူလိုသော မြတ်စွာဘုရားသည်-

၇၆။ ကာလိင်္ဂဘာရဒွါဇော၊ နာဂံ ခိဏာယုကံ ဝိဒိတုာနု။
 ရာဇာနံ ကာလိင်္ဂံ တရမာနော၊
 အဇ္ဈဘာသိတ္ထ အညံပိ သင်္ကမ္မ နာဂံ၊
 နာဂေါ ခိဏာယုကော မဟာရာဇ။

ဟူသော ဆယ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၇၆။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ကာလိင်္ဂဘာရဒွါဇော၊ ကာလိင်္ဂဘာရဒွါဇ
 သည်။ ခိဏာယုကံ၊ အသက်ကုန်သော။ နာဂံ၊ ဆင်တော်ကို။ ဝိဒိတုာနု၊ သိ၍။
 ရာဇာနံ ကာလိင်္ဂံ၊ ကာလိင်္ဂမင်းကို။ တရမာနော၊ အဆောတလျင်။ အဇ္ဈ-
 ဘာသိတ္ထ၊ တင်လျှောက်၏။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ နာဂေါ၊ ဆင်
 တော်သည်။ ခိဏာယုကော၊ အသက်ကုန်ပြီ။ အညံ ပိနာဂံ၊ တပါးသောဆင်
 သို့လည်း။ သင်္ကမ္မ၊ ပြောင်းတော်မူလော့။

မင်း၏ တန်ခိုးအစွမ်းကြောင့် ဆင်တစီးသည် ဥပေါသထ အမျိုးမှ
 လာလတ်၍ ကျောက်ကုန်းကိုညွတ်၏။ မင်းသည် ထိုဆင်၏ကျောက်ကုန်း၌စီး၏။
 ထိုခဏ၌ သေသောဆင်တော်သည် မြေသို့ကျ၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာ ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၇၇။ တံ သုတုာ ကာလိင်္ဂေါ တရမာနော၊
 သင်္ကမ္မိ နာဂံ သင်္ကန္တေန ရညာ။
 နာဂေါ တတ္ထေဝ ပတိတော ဘုမ္မာ၊
 ဝေယျဉ္ဇနိကဝစော ယထာ တထာ အဟု နာဂေါ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၇၇။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တံ၊ ထိုစကားကို။ သုတုာ၊ ကြား၍။
 ကာလိင်္ဂေါ၊ ကာလိင်္ဂမင်းသည်။ တရမာနော၊ အဆောတလျင်။ နာဂံ၊ ဆင်
 တစီးသို့။ သင်္ကမ္မိ၊ ပြောင်း၏။ ရညာ၊ မင်းသည်။ သင်္ကန္တေန၊ ပြောင်းလတ်
 သော်။ နာဂေါ၊ သေသောဆင်သည်။ တတ္ထေဝ၊ ထိုအရပ်၌လျှင်။ ဘုမ္မာ၊
 မြေ၌။ ပတိတော၊ ကျ၏။ ယထာ၊ အကြင်အခြင်းဖြင့်။ ဝေယျဉ္ဇနိက ဝစော၊
 ဆဒ္ဒါတတ်သော ပုဏ္ဏားဆို၏။ တထာ၊ ထိုပုဏ္ဏားဆိုတိုင်း။ နာဂေါ၊ ဆင်တော်
 သည်။ အဟု၊ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ကာလိင်္ဂမင်းသည် ကောင်းကင်မှ ဆင်းသက်ပြီးလျှင် ဗောဓိမဏ္ဍိုင် ကိုကြည့်၍ တန်ခိုးပြာဋိဟာကို မြင်ရလျှင် ဘာရဒွါဇ ပုဏ္ဏားအား ချီးမွမ်းခြင်းကို ပြုလိုရကား—

၇၈။ ကာလိင်္ဂါ ရာဇာ ကာလိင်္ဂံ၊ ဗြာဟ္မဏံ ဣဒမဝေါစ။
တုမေဝ အဘိသမ္ပဒ္ဓေါ၊ သဗ္ဗညု သဗ္ဗဒဿာဝီ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၈။ ကာလိင်္ဂါ၊ ကာလိင်္ဂမည်သော။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ ကာလိင်္ဂံ၊ ကာလိင်္ဂဘာရဒွါဇမည်သော။ ဗြာဟ္မဏံ၊ ပုဏ္ဏားကို။ ဣဒံ၊ ဤစကားကို။ အဝေါစ၊ ဆို၏။ တုမေဝ၊ သင်သည်ပင်လျှင်။ သဗ္ဗညု၊ ခပ်သိမ်းသော တရားကို သိသော။ သဗ္ဗဒဿာဝီ၊ ခပ်သိမ်းသော တရားကိုမြင်သော။ အဘိသမ္ပဒ္ဓေါ၊ ဘုရားသည်။ အသိ၊ ဖြစ်သလော။

ဘာရဒွါဇ ပုဏ္ဏားသည် ထိုစကားကို ဝန်မခံနိုင်၍ မိမိကိုယ်ကို နိမ့်သော အရာ၌ထားသဖြင့် ဘုရားတို့ကိုသာလျှင် ချီးမွမ်း၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်—

၇၉။ တံ အနုဓိဝါသေန္တော ကာလိင်္ဂံ၊ ဗြာဟ္မဏော ဣဒမဝေါစ။
ဝေယျဉ္ဇနိကာဟိ မယံ၊ ဗုဒ္ဓါ သဗ္ဗညု နော မဟာရာဇ။
သဗ္ဗညု သဗ္ဗဝိဒ္ဓ စ၊ ဗုဒ္ဓါ န လက္ခဏေန ဇာနန္တိ။
အာဂမဗလသာ ဟိ မယံ၊ ဗုဒ္ဓါ သဒ္ဓံ ပဇာနန္တိ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၇၉။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တံ၊ ထိုစကားကို။ အနုဓိဝါသေန္တော၊ သည်းမခံဘဲ။ ဗြာဟ္မဏော၊ ဘာရဒွါဇပုဏ္ဏားသည်။ ကာလိင်္ဂံ၊ ကာလိင်္ဂမင်းကို။ ဣဒံ၊ ဤစကားကို။ အဝေါစ၊ လျှောက်၏။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်။ ဝေယျဉ္ဇနိကာဟိ၊ လောကီ သဒ္ဓါကျမ်းတို့ဖြင့် သာလျှင်။ ဇာနာမ၊ သိကုန်၏။ ဗုဒ္ဓါ၊ သုတဗုဒ္ဓမည်ကုန်၏။ နော သဗ္ဗညု၊ သဗ္ဗညုဘုရားမဟုတ်ကုန်။

သဗ္ဗညု၊ သဗ္ဗညုဘုရားရှင်တို့သည်။ သဗ္ဗဝိဒ္ဓ၊ အလုံးစုံသော တရားကို သိတော်မူကုန်၏။ ဗုဒ္ဓါ၊ သဗ္ဗညု ဘုရားရှင်တို့သည်။ လက္ခဏေန၊ လက္ခဏာကျမ်းဖြင့်။ န ဇာနန္တိ၊ သိတော်မူသည် မဟုတ်ကုန်။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်။

အာဂမဗလသာဟိ၊ အာဂုံအတတ်၏ အစွမ်းဖြင့် သာလျှင်။ ဇာနာမ၊ သိကုန်၏။
ဗုဒ္ဓါ၊ သဗ္ဗညုဘုရားရှင်တို့သည်။ သဗ္ဗ၊ အလုံးစုံသော တရားကို။ ပဇာနန္တိ၊
အပြားအားဖြင့် သိတော်မူကုန်၏။

ကာလိင်္ဂမင်းသည် ဘုရားသခင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ကြားရလျှင် နှစ်သက်
ဝမ်းမြောက်ခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ အလုံးစုံသော စကြာဝဠာတိုက်၌ နေကုန်
သော သူတို့ကို များစွာသော ပန်းနံ့သာကို ဆောင်စေ၍ မဟာဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌
ခုနစ်ချက်ပတ်လုံး မဟာဗောဓိအား ပူဇော်ခြင်းကို ပြုစေ၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာပြုခတ်မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်—

၈၀။ မမာယိတွာန တံ ဗောဓိံ၊ နာနာတူရိယေဟိ ဝဇ္ဇမာနေဟိ။
မာလာဝိလေပနံ အဘိဟရိတွာ၊ အထ ရာဇာ မနုပါယာသိ။

၈၁။ သဠိ ဝါဟသဟဿာနိ၊ ပုပ္ဖာနံ သန္ဓိပါတယိ။
ပူဇေသိ ရာဇာ ကာလိင်္ဂေါ၊ ဗောဓိမဏ္ဍ မနုတ္တရံ။

ဟူသော ဤဂါထာနှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကို ဟောတော်မူ၏။

၈၀။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ရာဇာ၊ ကာလိင်္ဂမင်းသည်။ ဝဇ္ဇမာနေဟိ၊
တီးမှုတ်အပ်ကုန်သော။ နာနာတူရိယေဟိ၊ အထူးထူးအပြားပြားသော တီးမှုတ်
မျိုးတို့ဖြင့်။ တံ ဗောဓိံ၊ ထိုမဟာဗောဓိကို။ မမာယိတွာန၊ မြတ်နိုးတနာပြု၍။
မာလာဝိလေပနံ၊ ပန်းနံ့သာပျောင်းကို။ အဘိဟရိတွာ၊ ဆောင်စေ၍။ အထ-
ပစ္စာ၊ ထို့နောင်မှ။ ရာဇာ၊ ကာလိင်္ဂမင်းသည်။ အနုပါယာသိ၊ သွားလေ၏။

၈၁။ ကာလိင်္ဂါရာဇာ၊ ကာလိင်္ဂမင်းသည်။ ပုပ္ဖာနံ၊ ပန်းတို့၏။ သဠိဝါဟ-
သဟဿာနိ၊ ဝါဟ * ခြောက်သောင်းတို့ကို။ သန္ဓိပါတယိ၊ စုရုံးစေ၏။
ကာလိင်္ဂါရာဇာ၊ ကာလိင်္ဂမင်းသည်။ အနုတ္တရံ၊ အတုမရှိသော။ ဗောဓိမဏ္ဍံ၊
ဗောဓိမဏ္ဍိုင်ကို။ ပူဇေသိ၊ ပူဇော်စေ၏။

ဤသို့ မဟာဗောဓိအား ပူဇော်ခြင်းကိုပြု၍ မယ်တော်၊ ခမည်းတော်၊
ဘိုးတော်၊ ဘွားတော်တို့ကို ယူ၍ ဒန္တပုရ နေပြည်တော်သို့ ဆောင်ခဲ့ပြီးလျှင်
ဒါနအစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေ၏။

* လှည်းတစ်စီးသည် တဝါဟမည်၏။ လှည်းခြောက်သောင်း တင်သော ပန်းတို့ဖြင့်
ပူဇော်၏ ဟူလိုသည်။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်
မူ၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌ သာလျှင် အာနန္ဒာသည် ဗောဓိပင်အား ပူဇော်
ခြင်းကို ပြုစေသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း အာနန္ဒာသည် ဗောဓိပင်အား
ပူဇော်ခြင်းကို ပြုစေဘူးသည် သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ယခုအခါ အာနန္ဒာ
သည် ထိုအခါ ကာလိင်္ဂမင်းသားငယ် ဖြစ်ဘူးပြီ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင်
ထိုအခါ ကာလိင်္ဂဘာရဒွါဇ ပုရောဟိတ် ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

ပူဇော်ထိုက်က၊ ပူဇော်ရာ၊ မုချမင်္ဂလာ။

ခြောက်ခုမြောက်ဖြစ်သော ကာလိင်္ဂဇာတ်သည် ပြီး၏။

၇-အကတ္တိဇာတ်

ဒါနတရားမည်သည်ကို လှူရှင်ရဟန်းတိုင်း ပြုသင့်ကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူကတ်သော
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “အကတ္တိ” ဒိသ္မာ သမ္မန္တံ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်
ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ အကတ္တိဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌
သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေသော အလှူရှင် ဖြစ်သော
ဒါယကာတယောက်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားကို ချဲ့ဦး
အံ့၊ ထိုဒါယကာသည် မြတ်စွာဘုရားကို ပင့်ဘိတ်၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဘုရား
အမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာအား အလှူကြီးကို ပေး၍ အဆုံးနေ့၌ အရိယာ
သံဃာအား အလုံးပူသော ပရိက္ခရာတို့ကို လှူ၏။

ထိုအခါ ထိုဒါယကာအား မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိသတ်အလယ်၌ သာ
လျှင် အနုမောဒနာ ပြုတော်မူလိုသည် ဖြစ်၍ ဒါယကာ-သင်၏ စွန့်ကြဲခြင်း
သည် များလှစွာ၏။ သင်သည် ပြုနိုင်ခဲ့သော အမှုကို ပြုပေစွ၊ ထိုစကားသည်
မှန်၏။ ဤအလှူ အနှယ်မည်သည်ကား ဓရူးပညာရှိတို့၏ အနှယ်တည်း၊ အလှူ
မည်သည်ကို လှူသည်၎င်း၊ ရဟန်းသည်၎င်း လှူအပ်သည် သာတည်း၊ ရှေးပညာ
ရှိတို့သည်ကား ရဟန်းပြု၍ တော၌ နေကုန် သော်လည်း ဆားမရှိသော
ပေါ့သော အရသာရှိသော ရေဖြင့်ပြုတ်ကာမျှဖြစ်သောကံပြင်းရှက်ကို စားရကုန်
သော်လည်း ရောက်လာသော အလှူခံတို့အား အလိုရှိတိုင်း လှူ၍ မိမိသည်

ပီတိချမ်းသာဖြင့် မျှဘူးကုန်ပြီဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် အရှင်ဘုရား—
 ဤအလုံးစုံသော ပရိက္ခရာအလှသည် လူများအား ထင်ရှားပါပြီ၊ အရှင်ဘုရား
 တို့သည် မိန့်တော်မူအပ်သော စကားတော်သည် မထင်ရှားပါသေး၊ အကျွန်ုပ်
 တို့အား ထင်ရှားစွာ ဟောတော်မူပါကုန်သော့ဟု ထိုဒါယကာသည် တောင်း
 ပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ဒါယကာ-လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်
 မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ကုဋေရှစ်ဆယ် ဥစ္စာကြွယ်ဝ
 သော ဗြာဟ္မဏ မဟာသာလ ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၏။ ထိုဘုရားလောင်းအား
 အကတ္တိ ဟူသော အမည်ကိုမည်ကုန်၏။ ထိုဘုရားလောင်း ခြေဖြင့်သွားနိုင်သော
 အခါ နှမကို ဖွားမြင်၏။ ထိုနှမအား ယသဝတီဟူသော အမည်ကို မည်ကုန်၏။
 ဘုရားလောင်းသည် တဆယ့်ခြောက်နှစ် ရှိသောအခါ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့သွား၍
 အလုံးစုံသော အတတ်တို့ကို သင်ပြီးလျှင် ပြန်ခဲ့၏။ ထိုဘုရားလောင်း မိဘတို့
 သည် သေကုန်၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် မိဘတို့အား သူသေ ကိစ္စတို့ကို ပြုပြီး
 လျှင် ဥစ္စာကို ကြည့်သည်ရှိသော် ဤမည်သော သူသည် ဤမျှလောက်သော
 ဥစ္စာကို ဖြစ်စေ၍ လွန်လေပြီ၊ ဤမည်သောသူသည် ဤမျှသော ဥစ္စာကို
 ဖြစ်စေ၍ လွန်လေပြီဟု ဤသို့သောစကားကို ကြားရလျှင် ထိတ်လန့်သော
 စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဤဥစ္စာသည်လျှင် ထင်၏။ ဥစ္စာကို ဆည်းပူးသောသူတို့သည်
 မထင်၊ ဥစ္စာကို ဆည်းပူးသောသူတို့သည် ဤဥစ္စာကို စွန့်၍သွားကုန်ပြီ၊ ငါသည်
 ကား ထိုဥစ္စာကို ယူ၍သွားအံ့ဟုကြံ၍ နှမကို ခေါ်စေပြီးလျှင် နှမ သင်သည်
 ဤဥစ္စာကို စီရင်လော့ဟု ဆို၏။ မောင်ကြီးတို့၏ အလိုသည်ကား အသိုနည်းဟု
 မေးသည်ရှိသော် ငါသည် ရဟန်းပြုလို၏ဟု ဆို၏။

မောင်ကြီး - အကျွန်ုပ်သည် သင်မောင်ကြီးတို့ စွန့်အပ်သော တံတွေး
 ပေါက်ကို ဦးခေါင်းဖြင့် မခံအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည်လည်း ဤဥစ္စာကို အလိုမရှိပါ။
 အကျွန်ုပ်သည်လည်း ရဟန်းပြုပါအံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည်
 မင်းကို ပန်ကြား၍ စည်လည်စေ၏။ ဥစ္စာကို အလိုရှိကုန်သော သူတို့သည်
 အကတ္တိ ပညာရှိအိမ်သို့ လာစေကုန်သတည်းဟု စည်လည်စေ၏။ ဘုရား
 လောင်းသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အလှူကြီးကို ဖြစ်စေ၍ ဥစ္စာမကုန်နိုင်သည်

နိသော် ကြံ၏။ ဤသင်္ခါရတရားတို့သည် ကုန်တတ်ကုန်၏။ ငါ့အား ဥစ္စာ၌ မြူးတူး
 သဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ အလိဂ်ကုန်သော သူတို့သည် ထိုဥစ္စာကို
 သူကုန်လတ္တံ့ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီးလျှင် တံခါးကို ဖွင့်၍ ငါလူသည်သာတည်း၊
 ငါ၏ ဥစ္စာကို ယူစေကုန်သတည်းဟု ရွှေတိုက်၊ ငွေတိုက်တို့ကို စွန့်၍ ဆွေမျိုး
 အပေါင်းသည် ငိုကြွေးစဉ် နှမငယ်ကိုယူ၍ ဗာရာဏသီပြည်မှ ထွက်ခဲ့၏။ အကြင်
 တံခါးဖြင့် ဘုရားလောင်းသည် ထွက်၏။ ထိုတံခါးသည် အကတ္တိတံခါးဟူသော
 အမည် တွင်၏။ အကြင်ဆိပ်ဖြင့် ဘုရားလောင်းသည် မြစ်ကိုကူး၏။ ထိုဆိပ်သည်
 အကတ္တိဆိပ်ဟူသော အမည် တွင်၏။

ထိုဘုရားလောင်း အကတ္တိပုဏ္ဏားသည် နှစ်ယူဇနာ၊ သုံးယူဇနာတို့သို့ သွားပြီး
 လျှင် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော အရပ်၌ ကျောင်းဆောက်၍ နှမငယ်နှင့် တကွ
 ရဟန်းပြု၏။ ရဟန်းပြုသောအခါမှစ၍ များစွာကုန်သော ရွာ နိဂုံး မင်းနေပြည်၌
 နေကုန်သောသူတို့သည်လည်း ရဟန်းပြုကုန်၏။ များစွာသော အခြံအရံသည်
 ဖြစ်၏။ များစွာသော လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရသည် ဖြစ်၏။ ဘုရားဖြစ်တော်မူသော
 အခါကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ဤ လာဘ် ပူဇော် သက္ကာရသည်
 များ၏။ အခြံအရံသည်လည်း များ၏။ တယောက်တည်း နေခြင်းငှါ သင့်၏ဟု
 ကြံ၍ အခါမဲ့၌ အယုတ်သဖြင့် နှမငယ်ကိုလည်း မသိစေမူ၍ တယောက်တည်း
 ထွက်သွား၍ အစဉ်သဖြင့် ဒမိဋ္ဌတိုင်းသို့ရောက်၍ ကာဝိရမည်သော သဘော် ဆိပ်
 ၏ အနီးဖြစ်သော ဥယျာဉ်၌ နေလျက် ဈာန် အဘိညာဉ်တို့ကို ဖြစ်စေ၏။
 ထိုဥယျာဉ်၌လည်း များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရသည် ဖြစ်၏။ ထိုဘုရားလောင်း
 သည် ထိုလာဘ် ပူဇော်သက္ကာရကို စက်ဆုပ်သဖြင့် စွန့်၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်
 သွား၍ နာဂဒီပကျွန်း၏ အနီးဖြစ်သော ကာရဒီပကျွန်း၌ သက်၏။ ထိုအခါ
 ကာရဒီပ ကျွန်းသည် အဟိဒီပကျွန်း မည်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုကာရဒီပ
 ကျွန်း၌ ကံပြင်းပင်ကြံ ကို အမှီပြုသဖြင့် ကျောင်းဆောက်၍ နေ၏။ ထိုအရပ်၌
 ဘုရားလောင်းနေသော အဖြစ်ကို တစုံတယောက်သောသူသည် မသိ။

ထိုအခါ နှမငယ်သည် မောင်ကိုရှာသည်ဖြစ်၍ အစဉ်သဖြင့် ဒမိဋ္ဌတိုင်းသို့
 ရောက်လျှင် ထိုမောင်ကို မမြင်၍ ထိုမောင်နေရာ အရပ်၌သာလျှင် နေ၏။
 ဈာန်ကိုဖြစ်စိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်၊ ဘုရားလောင်းသည် အလိဂ်နည်းသည်၏

အဖြင်ကြောင့် တပါးသောအရပ်သို့ မသွားမူ၍ ထို ကံပြင်းပင် သီးသောအခါ အသီးကိုစား၏။ အရွက်ရှိသောအခါ အရွက်ကိုရေဖြင့် ပြုတ်၍ စား၏။ ထိုဘုရား လောင်း၏ သီလတန်ခိုးကြောင့် သိကြားမင်း၏ ပဏ္ဍိတကမ္မလာ ကျောက်နေရာ သည် ပူသော အခြင်းအရာကို ပြ၏။ သိကြားမင်းသည် အဘယ်သူသည်လျှင် ငါ့အား နေရာမှ ရွေးလျှာစေလိုသနည်းဟု ဆင်ခြင်လတ်သော် ဘုရားလောင်း အကတ္တိပညာရှိကို မြင်၍ အဘယ်အကျိုးငှါ ဤရသေ့သည် သီလတို့ကို စောင့်သနည်း။ သိကြားမင်းအဖြစ်ကို တောင့်တလေသလော၊ ထိုသို့ မဟုတ် မူကား တပါးကို တောင့်တလေသလော၊ ထိုရသေ့ကို စုံစမ်းအံ့ဟုကြံ၍ ဤရသေ့ သည် ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ အသက်ကိုမွေး၏။ ရေဖြင့် ပြုတ်အပ်သော ကံပြင်းရွက် တို့ကို စား၏။ သိကြားမင်းအဖြစ်ကို အကယ်၍ တောင့်တအံ့ မိမိ ကံပြင်းရွက် ပြုတ်တို့ကို ငါ့အား လှူလတ္တံ့။ သိကြားမင်းအဖြစ်ကို အကယ်၍ မတောင့်တအံ့၊ မလှူလတ္တံ့ဟု ကြံ၍ ပုဏ္ဏားအသွင်ဖြင့် ဘုရားလောင်းအထံသို့ သွား၏။ ဘုရား လောင်းသည်လည်း ကံပြင်းရွက်တို့ကို ပြုတ်၍ ခုံလောက်မှ ချပြီးလျှင် အေးသော ကံပြင်းရွက်တို့ကို စားအံ့ဟု ကျောင်းတံခါး၌ နေ၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းရှေ့မှ သိကြားမင်းသည် ဆွမ်းအလှိုငှါ ရပ်၏။ ဘုရားလောင်းသည် သိကြားမင်းကိုမြင်လျှင် နှစ်လိုဝမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်သည် ဖြစ်၍ အကြင်ငါသည် အလှူခံတို့ကို မြင်ရ၏။ ထိုငါ့အား အရတော်ပေစွ တကား၊ ယနေ့ငါ၏ အလိုကို အပြီးသို့ ရောက်စေ၍ အလှူကို လှူအံ့ဟု အိုးဖြင့် ယူ၍ လာလတ်ပြီးလျှင် ဤ ငါ၏အလှူသည် သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်၏ အကြောင်း ဖြစ်စေသတည်းဟု မိမိဘို့ မကြွင်းစေမူ၍လျှင် ပုဏ္ဏားခွက်၌ ထည့်၏။ ပုဏ္ဏား သည် ထိုကံပြင်းရွက်ကို ယူ၍ အတန်ငယ်သွားပြီးလျှင် ကွယ်၏။ ဘုရားလောင်း သည် ပုဏ္ဏားအား လှူပြီးလျှင် တဖန် မပြုတ်မူ၍ ပီတိ ချမ်းသာဖြင့် လွန်စေ သဖြင့် နက်ဖြန်နေ၌ ကံပြင်းရွက်ကို ပြုတ်ပြီးလျှင် ထို ရှေးအတူလျှင် ကျောင်း တံခါး၌ နေ၏။ သိကြားမင်းသည် တဖန် ပုဏ္ဏားအသွင်ဖြင့် လာပြန်၏။ တဖန် လည်း ထိုသိကြားမင်းအားလှူ၍ ထို ဘုရားလောင်းသည် ထို ရှေးအတူသာလျှင် ကာလကို လွန်စေ၏။ သုံးချက်မြောက်သော နေ့၌လည်း ထိုရှေးအတူလျှင် လှူ၍ ငါ့အား အရတော်ပေစွ တကား၊ ကံပြင်းရွက်တို့ကို မှီ၍ များစွာသော

ကောင်းမှုတို့ကို ပွားစေရ၏ဟု နှစ်သက်ခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ သုံးရက် ပတ်လုံး အစာကင်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အားနည်းသည် ဖြစ်သော်လည်း မှန်းတည့်သောအခါ ကျောင်းမှထွက်၍ အလှူကို ဆင်ခြင်လျက် ကျောင်းတံခါး၌ နေ၏။

သိကြားမင်းသည်လည်း ကြံ၏။ ဤပုဏ္ဏားသည် သုံးရက်ပတ်လုံး အစာကင်းသည်ဖြစ်၍ အားနည်းသော်လည်း အလှူကိုလှလျက် နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍လျှင် လှူ၏။ စိတ်ဖောက်ပြန်ခြင်းသည်လည်း မရှိ၊ ငါသည် ဤမည်သည်ကို တောင့်တ၍ လှူ၏ဟု မသိ၊ မေး၍ ထိုရသေ့၏ အလိုကို ကြား၍ လှူသော အကြောင်းကို သိအံ့ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုသိကြားမင်းသည် မှန်းတည့်သောအခါ လွန်လတ်သော် ကြီးစွာသော ကြက်သရေ၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် ကောင်းကင်ပြင်၌ နေကဲ့သို့ ထွန်းတောက်ပလျက် လာလတ်ပြီးလျှင် ဘုရားလောင်း၏ ရှေ့မှရပ်၍ အို-ရသေ့ ဤသို့သဘောရှိသော တော၌ လေနေပူဖြင့် ခပ်အပ်သော အရံမရှိသော ကံပြင်းပင်၌ အဘယ်အကျိုးငှါ ခြိုးခြံသော အမှုကို ပြုသနည်းဟု မေး၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှား ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၇၂။ အကတ္တိံ ဒိသ္မာ သမ္ဗန္တံ၊ သက္ကော ဘူတပတိ ဗြဝိ။
ကိံ ပတ္တယံ မဟာဗြဟ္မေ၊ ဧကော သမ္ဗသိ သမ္ဗနိ။

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၇၂။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သမ္ဗန္တံ၊ ငြိမ်သက်စွာသော။ အကတ္တိံ၊ အကတ္တိ ရသေ့ကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ ဘူတပတိ၊ သတ္တဝါတို့၏ အရှင်ဖြစ်သော။ သက္ကော၊ သိကြားမင်းသည်။ ဣဒံ၊ ဤစကားကို။ အဗြဝိ၊ ဆို၏။ မဟာဗြဟ္မေ၊ ပုဏ္ဏား မြတ်။ ကိံ၊ အဘယ်ကို။ ပတ္တယံ-ပတ္တယန္တော၊ တောင့်တသည် ဖြစ်၍။ ဧကော၊ တယောက်တည်း။ သမ္ဗနိ၊ ပုလ္လုစွာသောအရပ်၌။ သမ္ဗသိ၊ ငြိမ်သက်စွာ နေသနည်း။

ဘုရားလောင်းသည် ထိုစကားကိုကြား၍ သိကြားမင်း အဖြစ်ကို သိလျှင် ငါသည် ဤစည်းစိမ်တို့ကို မတောင့်တ သဗ္ဗညုအဖြစ်ကိုကား ဖြည့်သည်ဖြစ်၍ ခြိုးခြံသောအကျင့်ကို ကျင့်၏ဟု ပြလိုရကား—

၈၃။ ဒုက္ခော ပုန ဗ္ဗဝေါ သက္က၊ သရီရဿ စ ဘေဒနံ။
သမ္မောဟ မရဏံ ဒုက္ခံ၊ တသ္မာ သမ္မာမိ ဝါသဝ။

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၃။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ ပုနဗ္ဗဝေါ၊ တဖန်ဘဝ၌ ဖြစ်ခြင်းသည်။
ဒုက္ခော၊ ဆင်းရဲ၏။ သရီရဿ၊ ကိုယ်ခန္ဓာ၏။ ဘေဒနံ၊ ပျက်ခြင်းသည်။ ဒုက္ခံ၊
ဆင်းရဲ၏။ သမ္မောဟ မရဏံ၊ တွေ့ဝေလျက် သေရခြင်းသည်။ ဒုက္ခံ ဆင်းရဲ၏။
ဝါသဝ၊ သိကြားမင်း။ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ သမ္မာမိ၊ နိဗ္ဗာန်ကိုတောင့်တလျက်
ငြိမ်သက်စွာ နေ၏။

ထိုစကားကို ကြား၍ သိကြားမင်းသည် နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍
ဤရသေ့သည် အလုံးစုံသော ဘဝတို့၌ ငြီးငွေ့သည်ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်အလို့ငှါ တော၌
နေသတတ်၊ ထိုရသေ့အား ဆုကို ငါပေးအံ့ဟု ဆုဖြင့် ဘိတ်လိုရကား—

၈၄။ တေသ္မိံ တေ သုလပိတေ၊ ပတိရူပေ သုဘာသိတေ။
ဝရံ ကဿပ တေ ဒမ္မိ၊ ယံကိဉ္စိ မနသိစ္ဆသိ။

ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၄။ ကဿပ၊ ကဿပအနွယ်ဖြစ်သော ရှင်ရသေ့။ တေ၊ ရှင်ရသေ့သည်။
တေသ္မိံ၊ ထိုစကားကို။ သုလပိတေ၊ ကောင်းစွာဆိုသည်ရှိသော်။ ပတိရူပေ၊
သင့်တင့်တော်လျော်သော စကားကို။ သုဘာသိတေ၊ ကောင်းစွာ ဆိုသည်
ရှိသော်။ တေ၊ ရှင်ရသေ့အား။ ဝရံ၊ ဆုကို။ ဒမ္မိ၊ ငါပေး၏။ ယံကိဉ္စိ၊ အကြင်
အမှတ် မရှိသော ဆုကို။ မနသာ၊ စိတ်ဖြင့်။ ဣစ္ဆသိ၊ အလိုရှိ၏။ တံ၊ ထိုအလို
ရှိသော ဆုကို။ ဂဏှာဟိ၊ ယူလော့။

ဘုရားလောင်းသည် ထိုဆုကို ယူလိုရကား—

၈၅။ ဝရဇ္ဇေ မေ အဒေါသက္က၊ သဗ္ဗ ဘူတာန မိဿရ။
ယေန ပုတ္တေ စ ဒါရေ စ၊ ဓန ဓညံ ပိယာနိ စ။
လဒ္ဒါ နာညာနိ တပေဋ္ဌိ၊ သောလောဘော န မယိ ဝသေ။

ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၅။ သဗ္ဗဘူတာနံ၊ ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါတို့ကို။ ဣဿရ၊ အစိုးရသော။
 သက္က၊ သိကြားမင်း။ မေ၊ ငါ့အား။ စေ၊ အကယ်၍။ ဝရံ၊ ဆုကို။ အဒေါ၊ ပေးလို
 အံ။ ယေနလောဘေန၊ အကြင်လောဘဖြင့်။ ပုတ္တေ စ၊ သားသွီးတို့ကို၎င်း။ ဒါရေစ၊
 မယားတို့ကို၎င်း။ ဓနဓညံ စ၊ ဥစ္စာစပါးကို၎င်း။ အညာနိ၊ တပါးကုန်သော။
 ပိယာနိ စ၊ ချစ်အပ်သော ဥစ္စာတို့ကို၎င်း။ လဒ္ဓါ၊ ရကုန်၍။ သတ္တာ၊ သတ္တဝါ
 တို့သည်။ န တပေန္တိ၊ မရောင်ရဲနိုင်ကုန်။ သော လောဘော၊ ထိုလောဘသည်။
 မယိ၊ ငါ၌။ န ဝသေ၊ မဖြစ်စေသတည်း။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းအား သိကြားမင်းသည် နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍
 အလွန်လည်း ဆုကိုပေးသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည်လည်း ထိုဆုကို
 ယူလိုရကား—

- ၈၆။ တေသ္မိံ တေ သုလပိတေ ။လ။
- ၈၇။ ဝရဇ္ဇေ မေ အဒေါ သက္က၊ သဗ္ဗဘူတာန မိဿရ။
 ခေတ္တံ ဝတ္ထုံ ဟိရညဉ္ဇ၊ ဂဝဿံ ဒါသပေါရိသံ။
 ယေန ဇာတေန ဇီယန္တိ၊ သော ဒေါသော န မယိ ဝသေ။
- ၈၈။ တေသ္မိံ တေ သုလပိတေ ။လ။
- ၈၉။ ဝရဇ္ဇေ မေ အဒေါ သက္က၊ သဗ္ဗဘူတာန မိဿရ။
 ဗာလံ န ပဿေ န သုဏော၊ န စ ဗာလေန သံဝသေ။
 ဗာလေ နာလာပသလ္လာပံ၊ န ကရေ န စ ရောစယေ။
- ၉၀။ ကိန္နု တေ အကရံ ဗာလော၊ ဝဒ ကဿပ ကာရဏံ။
 ကေန ကဿပ ဗာလဿ၊ ဒဿနံ နာဘိကခံသိ။
- ၉၁။ အနယံ နယတိ ဒုဗ္ဗေဓော၊ အဓုရာယံ နိယုဉ္ဇတိ။
 ဒုန္နယော သေယျသော ဟောတိ၊ သမ္မာ ဝုတ္တော ပကုပ္ပတိ။
 ဝိနယံ သော န ဇာနာတိ၊ သာဓု တဿ အဒဿနံ။
- ၉၂။ တေသ္မိံ တေ သုလပိတေ ။လ။
- ၉၃။ ဝရဇ္ဇေ မေ အဒေါ သက္က၊ သဗ္ဗဘူတာန မိဿရ။
 ဓိရံ ပဿေ သုဏော ဓိရံ၊ ဓိရေန သဟ သံဝသေ။
 ဓိရေ နာလာပသလ္လာပံ၊ တံ ကရေ တဉ္ဇ ရောစယေ။

- ၉၄။ ကိန္နု တေ အကရံ ဓီရော၊ ဝဒ ကဿပ ကာရဏံ။
ကေန ကဿပ ဓီရဿ၊ ဒဿနံ အဘိကခံသိ။
- ၉၅။ နယံ နယတိ မေဓာဝီ၊ အဓုရာယံ န ယုဉ္ဇတိ။
သုနယော သေယျသော ဟောတိ၊ သမ္မာ ဝုတ္တော န ကပ္ပတိ။
ဝိနယံ သော ပဇာနာတိ၊ သာဓု တေန သမာဂမော။
- ၉၆။ တေသ္မိံ တေ သုလပိတေ ။လ။
- ၉၇။ ဝရဉ္ဇေ မေ အဒေါ သက္က၊ သဗ္ဗဘူတာန မိဿရ။
တတော ရတျာ ဝိဝသာနေ၊ သူရိယုဂ္ဂမနံ ပတိ။
ဒိဗ္ဗာ ဘက္ခာ ပါတုဘဝေယျု၊ သီလဝန္တော စ ယာစကာ။
- ၉၈။ ဒဒတော မေ န ခိယေထ၊ ဒတာ နာနုတပေယျ ဟံ။
ဒဒံ စိတ္တံ ပသာဒေယျံ၊ တေ သက္က ဝရံ ဝရေ။
- ၉၉။ တေသ္မိံ တေ သုလပိတေ ။လ။
- ၁၀၀။ ဝရဉ္ဇေ မေ အဒေါ သက္က၊ သဗ္ဗဘူတာန မိဿရ။
န မံ ပုန ဥပေယျာသိ၊ တေ သက္က ဝရံ ဝရေ။
- ၁၀၁။ ဗဟူဟိ ဝတ္ထစရိယာဟိ၊ နရာ စ အထ နာရိယော။
ဒဿနံ အဘိကခံန္တိ၊ ကိန္နု မေ ဒဿနေ ဘယံ။
- ၁၀၂။ တံ တာဒိသံ ဒေဝဇ္ဇာ၊ သဗ္ဗကာမသမိဒ္ဓိနံ။
ဒိသ္မာ တပေါ ပမဇ္ဇေယျ၊ တေ တေ ဒဿနေ ဘယံ။

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၈၆။ ကဿပ၊ ကဿပ အနွယ်ဖြစ်သော ရှင်ရသေ့။ တေ၊ ရှင်ရသေ့သည်။
တေသ္မိံ၊ ထိုစကားကို။ သုလပိတေ၊ ကောင်းစွာပြောသည်ရှိသော်။ ပတိရူပေ၊
သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော စကားကို။ သုဘာသိတေ၊ ကောင်းစွာဆိုသည်ရှိ
သော်။ တေ၊ ရှင်ရသေ့အား။ ဝရံ၊ ဆုကို။ ဒမ္မိ၊ ပေး၏။ ယံ ကိဉ္ဇိ၊ အမှတ်မရှိ
သောဆုကို။ မနသာ၊ စိတ်ဖြင့်။ ဣစ္ဆသိ၊ အလိုရှိ၏။ တံ၊ ထိုဆုကို။ ဂဏှာဟိ၊
ယူလော့။

၈၇။ သဗ္ဗဘူတာနံ၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့ကို။ ဣဿာ၊ အစိုးရတော်မူ
သော။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ စေ၊ အကယ်၍။ မေ၊ ငါ့အား။ ဝရံ၊ ဆုကို။

အဒေါ၊ ပေးလိုအံ့။ ယေန ဒေါသေန၊ အကြင်ဒေါသသည်။ ဇာတေန၊ ဖြစ်လတ်
သော်။ ခေတ္တံ စ၊ လယ်ကို၎င်း။ ဝတ္ထုံ စ၊ ယာကို၎င်း။ ဟိရညဉ္ဇ၊ ရွှေကို၎င်း။
ဂဝဿံ၊ နွားမြင်းကို၎င်း။ ဒါသပေါရိသံ၊ ကျွန်အမှုလုပ်ကို၎င်း။ ဇီယန္တိ၊ ဆုံးရှုံး
တတ်ကုန်၏။ သော ဒေါသော၊ ထိုဒေါသသည်။ မယိ၊ ငါ၌။ န ဝသော၊ မဖြစ်
စေသတည်း။

၈၈။ ကဿပ၊ ကဿပအနွယ် ဖြစ်သော ရှင်ရသေ့။ တေ၊ ရှင်ရသေ့သည်။
တေသ္မိံ၊ ထိုစကားကို။ သုလပိတေ၊ ကောင်းစွာပြောသည်ရှိသော်။ ပတိရူပေ၊
သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော စကားကို။ သုဘာသိတေ၊ ကောင်းစွာ ဆိုသည်
ရှိသော်။ တေ၊ ရှင်ရသေ့အား။ ဝရံ ဆုကို။ ဒမ္ပိ၊ ငါပေး၏။ ယံကိဉ္စိ၊ အမှတ်
မရှိသော ဆုကို။ မနသာ၊ စိတ်ဖြင့်။ ဣစ္ဆသိ၊ အလိုရှိ၏။ တံ၊ ထိုဆုကို။ ဂဏှာဟိ၊
ယူလော့။

၈၉။ သဗ္ဗဘူတာနံ၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့ကို။ ဣဿရ၊ အစိုးရတော်
မူသော။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ စေ၊ အကယ်၍။ မေ၊ ငါ့အား။ ဝရံ၊ ဆုကို။
အဒေါ၊ ပေးလိုအံ့။ ဗာလံ၊ သူမိုက်ကို။ န ပသော၊ မမြင်ရလို။ န သုဏော၊
မကြားရလို။ ဗာလေန၊ သူမိုက်နှင့်။ နစ သံဝသေ၊ မပေါင်းဖော်ရလို။ ဗာလေန၊
သူမိုက်နှင့်။ အာလာပသလ္လှာပံ၊ စကားပြောဟောခြင်းကို။ န ကရေ၊ မပြုရလို။
ဗာလံ၊ သူမိုက်ကို။ နစ ရောစယေ၊ မနှစ်သက်ရလို။

၉၀။ ကဿပ၊ ကဿပအနွယ်ဖြစ်သော ရှင်ရသေ့။ တေ၊ ရှင်ရသေ့အား။
ဗာလော၊ သူမိုက်သည်။ ကိန္နုခေါ၊ အသို့လျှင်။ အကရံ၊ ပြုသနည်း။ ကဿပ၊
ကဿပအနွယ်ဖြစ်သော ရှင်ရသေ့။ ကာရဏံ၊ အကြောင်းကို။ ဝဒ၊ ဆိုလော့။
ကေန၊ အဘယ့်ကြောင့်။ ဗာလဿ၊ သူမိုက်အား။ ဒဿနံ၊ မြင်ခြင်းကို။
နာဘိကင်္ခံသိ၊ အလိုမရှိသနည်း။

၉၁။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ ဒုမ္မေဓော၊ သူမိုက်သည်။ အနယံ၊ ပျက်စီး
ခြင်းကို။ နယတိ၊ ဆောင်တတ်၏။ အဓုရာယံ၊ မပွားစေအပ်သောအရာ၌။
နိယုဉ္ဇတိ၊ အမြဲယှဉ်တတ်၏။ သေယုသော၊ မြတ်သောအားဖြင့်။ ဒုန္နုယော၊
သိနိုင်ခဲ့သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ သမ္ပာ၊ ကောင်းစွာ။ ဝုတ္တောပိ၊ ဆိုပါသော်
လည်း။ ပကုပ္ပတိ၊ အမျက်ထွက်တတ်၏။ သော၊ ထိုသူမိုက်သည်။ ဝိနယံ

(၁၅၂) ပုံတော်စုံ ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

အာစာရဝိနည်းကို။ န ဇာနာတိ၊ မသိ။ စာယ၊ ထိုသူမိုက်အား။ အဒဿနံ၊ မမြင်ရခြင်းသည်။ သာဓု၊ ကောင်း၏။

၉၂။ ကဿပ၊ ကဿပ အနွယ်ဖြစ်သော ရှင်ရသေ့။ တေ၊ ရှင်ရသေ့သည်။ တေသ္မိံ၊ ဤစကားကို။ သုလပိတေ၊ ကောင်းစွာ ပြောသည်ရှိသော်။ ပတိရူပေ၊ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော စကားကို။ သုဘာသိတေ၊ ကောင်းစွာ ဆိုသည်ရှိသော်။ တေ၊ ရှင်ရသေ့အား။ ဝရံ၊ ဆုကို။ ဒမ္ပိ၊ ငါပေး၏။ ယံကိဉ္စ၊ အမှတ်မရှိသောဆုကို။ မနသာ၊ စိတ်ဖြင့်။ ဣစ္ဆသိ၊ အလိုရှိ၏။ တံ ဝရံ၊ ထိုဆုကို။ ဂဏှာဟိ၊ ယူလော့။

၉၃။ သဗ္ဗဘူတာနံ၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့ကို။ ဣဿရ၊ အစိုးရသော။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ မေ၊ ငါ့အား။ ဝရံ၊ ဆုကို။ စေ အဒေါ၊ အကယ်၍ပေးလိုအံ့။ ဓိရံ၊ ပညာရှိကို။ ပဿေ၊ မြင်ရလို၏။ ဓိရံ၊ ပညာရှိကို။ သုဏေ၊ ကြားရလို၏။ ဓိရေန၊ ပညာရှိနှင့်။ သဟ၊ တကွ။ သံဝသေ၊ ပေါင်းဖော်ရလို၏။ ဓိရေန၊ ပညာရှိနှင့်။ တံ အာလာပသလ္လာပံ၊ ထိုစကား ပြောဟောခြင်းကို။ ကရေ၊ ပြုရလို၏။ တဉ္စ၊ ထိုပညာရှိကိုလည်း။ ရောစယေ၊ နှစ်သက်ရလို၏။

၉၄။ ကဿပ၊ ကဿပ အနွယ်ဖြစ်သော ရှင်ရသေ့။ ဓိရော၊ ပညာရှိသည်။ တေ၊ ရှင်ရသေ့အား။ ကိန္နုခေါ၊ အသို့လျှင်။ အကရံ၊ ပြုသနည်း။ ကာရဏံ၊ အကြောင်းကို။ ဝဒ၊ ဆိုလော့။ ကဿပ၊ ကဿပအနွယ်ဖြစ်သော ရှင်ရသေ့။ ကေန၊ အဘယ့်ကြောင့်။ ဓိရဿ၊ ပညာရှိအား။ ဒဿနံ၊ မြင်ခြင်းကို။ အဘိကံသိ၊ အလိုရှိသနည်း။

၉၅။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ မေဓာဝိ၊ ပညာရှိသည်။ နယံ၊ အစီးအပွားသို့။ နယတိ၊ ဆောင်တတ်၏။ အဓုရာယံ၊ မပွားစေအပ်သည်၌။ န ယုဉ္ဇတိ၊ မယှဉ်။ သေယုသော၊ မြတ်သောအားဖြင့်။ သုနယော၊ သိလွယ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ သမ္မာ၊ ကောင်းစွာ။ ဝုတ္တော၊ ဆိုအပ်သည်ရှိသော်။ န ကုပ္ပထိ၊ အမျက်မထွက်။ သော၊ ထိုပညာရှိသည်။ ဝိနယံ၊ အာစာရဝိနည်းကို။ ပဇာနာတိ၊ သိ၏။ တေန၊ ထိုပညာရှိနှင့်။ သမာဂမော၊ ပေါင်းဖော်ခြင်းသည်။ သာဓု၊ ကောင်းမြတ်၏။

၉၆။ ကဿပ၊ ကဿပအန္ဓယ်ဖြစ်သော ရှင်ရသေ့။ တေ၊ ရှင်ရသေ့သည်။
တေသ္မိံ၊ ထိုစကားကို။ သုလပိတေ၊ ကောင်းစွာပြောသည်ရှိသော်။ ပတိရူပေ၊
သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော စကားကို။ သုဘာသိတေ၊ ကောင်းစွာ ဆိုသည်
ရှိသော်။ တေ၊ ရှင်ရသေ့အား။ ဝရံ၊ ဆုကို။ ဒမ္ပိ၊ ငါပေး၏။ ယံကိဉ္စိ၊
အမှတ်မရှိသောဆုကို။ မနသာ၊ စိတ်ဖြင့်။ ဣစ္ဆသိ၊ အလိုရှိ၏။ တံဝရံ၊ ထိုဆုကို။
ဂဏှာဟိ၊ ယူလော့။

၉၇။ သဗ္ဗဘူတာနံ၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့ကို။ ဣဿရာ၊ အစိုးရသော။
သက္က၊ သိကြားမင်း။ မေ၊ ငါ့အား။ ဝရံ၊ ဆုကို။ စေ အဒေါ၊ အကယ်၍
ပေးလိုအံ့။ တတော၊ ထိုအခါမှ။ ရတျာဝိသာနေ၊ ညဉ့်၏ အဆုံး၌။ သူရိ-
ယုဂ္ဂမနံပတိ၊ နေထွက်သောအခါ၌။ ဒိဗ္ဗာဘက္ခာ စ၊ နတ်၌ဖြစ်သောအစာတို့
သည်၎င်း။ သီလဝန္တော၊ သီလရှိကုန်သော။ ယာစကာ စ၊ အလှူခံတို့သည်
၎င်း။ ပါတုဘဝေယျံ၊ ထင်ရှား ဖြစ်စေကုန်သတည်း။

၉၈။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ ဒဒတော၊ ပေးလှူသော။ မေ၊ ငါ့အား။ န ဒီယေ-
ထ၊ မကုန်နိုင်စေကုန်သတည်း။ အဟံ၊ ငါသည်။ တံ၊ ထို အလှူကို။ ဒတွာ၊
လှူပြီး၍။ နာနုတပေယျံ၊ နောင်တမရှိရလို။ ဒဒံ-ဒဒန္တော၊ ပေးလှူဆဲဖြစ်သော
ငါသည်။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ ပသာဒေယျံ၊ ကြည်စေနိုင်ရလို၏။ တေဝရံ၊ ထိုဆုကို။
ဝရေ၊ ငါ အလိုရှိ၏။

၉၉။ ကဿပ၊ ကဿပ အန္ဓယ်ဖြစ်သော ရှင်ရသေ့။ တေ၊ ရှင်ရသေ့သည်။
တေသ္မိံ၊ ထိုစကားကို။ သုလပိတေ၊ ကောင်းစွာ ဆိုသည်ရှိသော်။ ပတိရူပေ၊
သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော စကားကို။ သုဘာသိတေ၊ ကောင်းစွာဆိုသည်
ရှိသော်။ တေ၊ ရှင်ရသေ့အား။ ဝရံ၊ ဆုကို။ ဒမ္ပိ၊ ငါပေး၏။ ယံ ကိဉ္စိ၊ အမှတ်
မရှိသော ဆုကို။ မနသာ၊ စိတ်ဖြင့်။ ဣစ္ဆသိ၊ အလိုရှိ၏။ တံ ဝရံ၊ ထိုဆုကို။
ဂဏှာဟိ၊ ယူလော့။

၁၀၀။ သဗ္ဗဘူတာနံ၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့ကို။ ဣဿရာ၊ အစိုးရသော။
သက္က၊ သိကြားမင်း။ မေ၊ ငါ့အား။ ဝရံ၊ ဆုကို။ စေ အဒေါ၊ အကယ်၍
ပေးလိုအံ့။ မံ၊ ငါသို့။ ပုန၊ တဖန်။ န ဥပေယျာသိ၊ သင်မကပ်လာလင့်။ သက္က၊
သိကြားမင်း။ တေ ဝရံ၊ ထိုဆုကို။ ဝရေ၊ ငါ အလိုရှိ၏။

၁၀၁။ တာပသ၊ ရှင်ရသေ့။ နရာ စ၊ ယောက်ျားတို့သည်၎င်း။ အထ၊
ထိုမှတပါး။ နာရိယော စ၊ မိန်းမတို့သည်၎င်း။ ဗဟူဟိ၊ များစွာကုန်သော။
ဝတ္တစရိသာဟိ၊ အကျင့်ဝတ်တို့ဖြင့်။ ဒဿနံ၊ သိကြားမင်းကို ဖူးမြင်ခြင်းကို။
အဘိကခံန္တိ၊ အလွန်တောင့်တကုန်၏။ မေ၊ ငါ့အား။ ဒဿနေ၊ မြင်ခြင်း၌။
ကိံကယံ၊ အဘယ်ဘေးသည်။ ဟောတိနု၊ ဖြစ်သနည်း။

၁၀၂။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ သဗ္ဗကာမသမိဒ္ဓိနံ၊ ခပ်သိမ်းသော ကာမဂုဏ်
နှင့် ပြည့်စုံသော။ တံတာဒိသံ၊ သင် သိကြားမင်းနှင့် တူသော။ ဒေဝဝဏ္ဏံ၊
နတ်အဆင်းကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ တပေါ၊ ခြိုးခြံသောအကျင့်သည်။ ပမဇ္ဇေယျ၊
မေ့လျော့ရာ၏။ တေ၊ ဤသို့ မေ့လျော့ခြင်းသည်။ တေ၊ သင် သိကြားမင်း
အား။ ဒဿနေ၊ မြင်ခြင်း၌။ ဘယံ၊ ဘေးတည်း။

သိကြားမင်းသည် အရှင်ဘုရား-ကောင်းပြီ၊ ဤ ယနေ့မှစ၍ အရှင်ဘုရား
အထံသို့ မလာအံ့ဟု ဆို၍ ထိုဘုရားလောင်းရသေ့ကို ရိုသေစွာ ရှိခိုးသဖြင့်
ကန်ဘော့၍ သွားလေ၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် အသက်ထက်ဆုံး ထိုအရပ်၌
သာလျှင် နေလျက် ဗြဟ္မဝိဟာရတရားတို့ကို ပွားစေ၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ဖြစ်၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်
မူ၍ ဒါယကာ-ယခုအခါ အနုရုဒ္ဓါသည် ထိုအခါ သိကြားမင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခု
အခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ အကတ္တိပညာရှိ ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို
ပေါင်းတော်မူ၏။

လူရှင် ရဟန်း၊ ဒါနခဏ်း၊ မြဲတန်းပြုသင့်သည်။

ခုနစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော အကတ္တိဇာတ်သည် ပြီး၏။

၈-တက္ကာရိယဇာတ်

မိမိနှုတ်က မိမိကိုသတ်၍ ဆင်းရဲခြင်းအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “အဟမေဝ ဒုဗ္ဘာသိတံ ဘာသိ ဗာလော” အစ
ရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤတက္ကာရိယဇာတ်ကို ဇေတဝန်

ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၍ ကောကောလိကကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့ - တခုသော ဝါတွင်း၌ အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးတို့သည် အပေါင်းအဖော် ဂိုဏ်းတို့ကိုစွန့်၍ ဆိတ်ငြိမ်သော နေခြင်းကို နေလိုသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ပန်ကြားပြီးလျှင် ကောသလတိုင်း၌ ကော ကာသိက နေရာအရပ်သို့ သွား၍ သင့်ကိုမိ၍ ငါတို့အား ချမ်းသာစွာ နေရ ခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါတို့ကိုမိ၍ သင့်အားလည်း ချမ်းသာစွာ နေရခြင်း သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤ ဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး ဤ အရပ်၌ နေကုန်အံ့ဟု ဆို၏။ ငါ့သျှင်တို့- ငါ့ကိုမိ၍ သင်တို့၏ ချမ်းသာခြင်းသည်ကား အဘယ်နည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော် သင်သည် နှစ်ယောက်ကုန်သော အဂ္ဂသာဝက တို့သည် ဤ အရပ်၌ နေကုန်၏ဟု တစုံတယောက်သောသူအား အကယ်၍ မကြားသည် ဖြစ်အံ့၊ ငါတို့သည် ချမ်းသာစွာ နေကုန်အံ့၊ ဤသည်ကား သင့်ကိုမိ၍ ငါတို့၏ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းတည်းဟု ဆို၏။ သင်တို့ကိုမိ၍ ငါ့အား ချမ်းသာစွာနေရ ခြင်းသည် အဘယ်နည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော် ငါတို့သည် သင့်အား ဆုံးမလျက် ဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး တရားကို သင်စေအံ့၊ ဤသည်ကား- သင်အား ငါတို့ကို မိ၍ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းတည်းဟု ဆိုကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့- အလိုရှိသည်အား လျော်စွာ နေကြကုန်လော့ဟု ထိုကောကောလိကသည် အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါး တို့အား လျှောက်ပတ်သော ကျောင်းကို ပေး၏။

ထိုအဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးတို့သည် ဖလသမာပတ် ချမ်းသာဖြင့် ချမ်းသာစွာ နေကုန်၏။ တစုံတယောက်သောသူသည် ထိုအဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးတို့ ထိုအရပ်၌ နေသောအဖြစ်ကို မသိ၊ ထိုအဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးတို့သည် ဝါကျွတ်ပြီးသော် ပဝါရဏာပြုကုန်၍ ငါ့သျှင်ကောကောလိက သင့်ကိုမိ၍ ချမ်းသာစွာ နေရပေကုန် ပြီ၊ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးခြင်းငှါ သွားကုန်အံ့ဟု ထိုကောကောလိကကို ပန်ကြား ကုန်၏။ ကောကောလိကသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံပြီးလျှင် အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါး တို့ကို ယူ၍ အနီးဖြစ်သောရွာ၌ ဆွမ်းခံ၍ မထေရ်တို့သည် ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စ ပြီးကုန်လတ်သော် ရွာမှ ထွက်ခွာကုန်၏။ ကောကောလိကသည် ထိုအဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးတို့ကို လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် ပြန်ခဲ့၍ လူတို့အား ကြား၏။ ဒါယကာတို့ သင်တို့သည် တိရစ္ဆာန်နှင့် တူကုန်၏။ ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး အနီးကျောင်း၌ နေကုန်သော အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးတို့ကို မသိကုန်၊ ယခုအခါ ထိုအဂ္ဂသာဝက

နှစ်ပါးတို့သည် ကြွတော်မူကုန်ပြီဟု ကြားသည်ရှိသော် လူတို့သည် အရှင်ဘုရား အဘယ်ကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့အား ကြားတော်မမူကုန်သနည်းဟု ဆို၍ များစွာ ကုန်သော ထောပတ်၊ ဆီ အစရှိကုန်သော ဆေးတို့ကို၎င်း၊ အဝတ်သင်္ကန်းတို့ကို ၎င်း ယူ၍ မထေရ်တို့သို့ ကပ်ကုန်ပြီးလျှင် ရှိခိုး၍ အရှင်ဘုရားတို့- အကျွန်ုပ်တို့ အား သည်းခံတော်မူပါကုန်၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် အဂ္ဂသာဝက အဖြစ်ကို မသိပါ ကုန်၊ ယနေ့မူကား၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်ကောကောလိက ကြား၍ သိပါရကုန် ၏။ အကျွန်ုပ်တို့အား သနားတော်မူသဖြင့် ဤ ထောပတ်၊ ဆီ စသော ဆေး၊ အဝတ်သင်္ကန်းတို့ကို ခံတော်မူပါကုန်ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ကောကောလိကသည်လည်း မထေရ်တို့သည် အလှိုင်းနည်းကုန်၏၊ ရောင့်ရဲလွယ် ကုန်၏၊ ဤဝတ္ထုတို့ကို မိမိတို့ဘို့ မယူမူ၍ ငါ့အား ပေးကုန်လတ္တံ့ဟု ကြံ၍ ဒါယကာတို့နှင့် တကွ မထေရ်တို့အထံသို့ သွား၍ မထေရ်မြတ်တို့သည် ဤ ကောကောလိကကို စွဲ၍ လူသည်၏အဖြစ်ကြောင့် တစုံတခုကိုမျှ ခံတော်မမူ ကုန်၊ ကောကောလိကအားလည်း မလှစေကုန် ဒါယကာတို့သည် အရှင်ဘုရားတို့- ယခုအခါ မခံကုန်သည်ရှိသော် တဖန် အကျွန်ုပ်တို့အား သနားတော်မူသဖြင့် ဤအရပ်သို့ ကြွတော်မူပါကုန်လော့ဟု တောင်းပန်ကုန်၏။ မထေရ်တို့သည် ဝန်မခံကုန်၊ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့သာ ကြွတော်မူကုန်၏။ ကောကောလိက သည် ထိုမထေရ်တို့သည် မိမိတို့ မခံကုန်သည်ရှိသော် ငါ့ကို မလှစေကုန်ဟု ရန်ငြိုးဖွဲ့၏။ မထေရ်မြတ်တို့လည်း ဘုရားသခင်အထံတော်၌ အတန်ငယ် နေပြီး လျှင် မိမိတို့၏ အခြံအရံဖြစ်ကုန်သော ငါးရာစီ ရှိကုန်သော ရဟန်းတို့ကို ခေါ်၍ ရဟန်းတထောင်နှင့်တကွ ဒေသစာရီ ကြွတော်မူကုန်သည်ရှိသော် ကောသလ တိုင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။

ထိုဒါယကာတို့လည်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းကို ပြုသဖြင့် မထေရ်တို့ကို ပင့်၍ ထိုဝါဆိုသော ကျောင်းသို့သာလျှင် ဆောင်၍ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုကုန်၏။ များစွာသော ဆေး၊ အဝတ်သင်္ကန်း ပစ္စည်းသည် ဖြစ်၏။ မထေရ်မြတ် နှစ်ပါးတို့နှင့်အတူ လာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်း တို့ကို စီရင် ဝေဘန်ကုန်သည်ရှိသော် အတူလာသော ရဟန်းတို့အားသာ ပေးကုန်၏။ ကောကောလိကအား မပေးကုန်၊ မထေရ်မြတ် နှစ်ပါးတို့သည်လည်း

ကောကာလိကအား မပေးစေကုန်၊ ကောကာလိကသည် သင်္ကန်းကို မရလျှင် သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ယုတ်မာသောအလိုရှိကုန်၏။ ရှေး၌ လူအပ်သောလတ်ကို မခံကုန်မူ၍ ယခုအခါ ခံကုန်၏။ ပြည့်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ တပါးသောသူတို့ကို မကြည့်ကုန်ဟု မထေရ်မြတ်တို့ကို ဆဲရေးရေရွတ်၏။ မထေရ်မြတ်တို့သည် ဤကောကာလိကသည် ငါတို့ကို မှီ၍ အကုသိုလ်ကို ပွားစေ၏ဟု အခြံအရံနှင့်တကွ ထိုကျောင်းမှ ထွက်ခွဲလျှင် အရှင်ဘုရားတို့ နှစ်ရက် သုံးရက်မျှ နေတော်မူပါကုန်ဦးလော့ဟု လူတို့သည် တောင်းပန်ကုန်သော်လည်း ထိုအရပ်သို့ ပြန်ခြင်းငှါ အလိုမရှိကုန်။

ထိုအခါ တယောက်သော ရဟန်းငယ်သည် ဆို၏။ ဒါယကာတို့ မထေရ်မြတ်တို့သည် အသို့ နေကုန်လတ္တံ့နည်း၊ သင်တို့ဆရာ ကောကာလိကသည် ဤကျောင်း၌ မထေရ်မြတ်တို့နေခြင်းကို သည်းမခံနိုင်ကုန်ဟု ဆို၏။ ထိုဒါယကာတို့သည် ကောကာလိက အထံသို့ သွား၍ အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားတို့သည် မထေရ်မြတ်တို့ ဤကျောင်း၌ နေခြင်းကို သည်းမခံနိုင်ကုန်သတတ်၊ သွားချေကုန်၊ ထိုမထေရ်မြတ်တို့ကို ကန်တော့၍ ပြန်စေကုန်လော့၊ အကယ်၍ မပြန်စေကုန်သည်ဖြစ်အံ့၊ ဤအရပ်မှ ပြေး၍ တပါးသောအရပ်၌ နေလေကုန်ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုကောကာလိကသည် ဒါယကာတို့အား ကြောက်သဖြင့် သွား၍ မထေရ်မြတ်တို့ကို တောင်းပန်၏။ မထေရ်မြတ်တို့သည် ငါ့သျှင် ကောကာလိက သွားလေ၊ ငါတို့သည် မပြန်အံ့ဟုဆို၍ ကြွတော်မူကုန်၏။ ထိုကောကာလိကသည် မထေရ်မြတ်တို့ကို ပြန်စိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်၍ ကျောင်းသို့ ပြန်ခဲ့၏။

ထိုအခါ ဒါယကာတို့သည် အရှင်ကောကာလိက - မထေရ်မြတ်တို့သည် ပြန်ကုန်၏လော့ဟု မေးကုန်၏။ ဒါယကာတို့ ပြန်စိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ကောကာလိကကို ဤမကောင်းသော အကျင့်သဘောရှိသော ရဟန်းယုတ်နေသည်ရှိသော် ငါတို့ရွာ၌ သီလကိုချစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် မနေကုန်ရာ၊ ထိုကြောင့် ထိုကောကာလိကကို နှင်ထုတ်ကုန်အံ့ဟု ကြံ၍ အရှင်ကောကာလိက-အရှင်သည် ဤကျောင်း၌ မနေလင့်၊ ငါတို့ကိုမှီ၍ အရှင်အား အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်းဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုဒါယကာတို့သည် နှင်ထုတ်အပ်သည် ဖြစ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကို ယူ၍ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ သွားပြီးလျှင်

မြတ်စွာဘုရားသို့ ကပ်၍ အသျှင်ဘုရား - သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် မကောင်းသောအလို ရှိကုန်၏။ ယုတ်မာသော အလိုရမ္မက်နိုင်ငံသို့ လိုက်တတ် ကုန်၏ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ ကောကာလိကကို သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ကောကာလိက ဤသို့ မဆိုပေလင့်၊ ကောကာလိက-ဤသို့မဆိုပေလင့်၊ သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန် တို့၌ စိတ်ကို ကြည်ညိုစေလော့၊ ထိုသာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် သီလကို ချစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့တည်းဟု မြစ်တော်မူ၏။ ထိုသို့ မြစ်တော်မူသော်လည်း ကောကာလိကသည် အရှင်ဘုရား - အရှင်ဘုရားတို့သည် အရှင်ဘုရားတို့၏ အဂ္ဂသာဝကတို့အားသာ ယုံကြည်တော်မူ၏။ အကျွန်ုပ်ကား မျက်မှောက်တည်း၊ အကျွန်ုပ်ကို ယုံကြည်တော် မမူကုန်၊ အကျွန်ုပ်သည် မျက်မှောက်မြင်ရ၏။ ထိုသာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ယုတ်မာသော အလိုရှိကုန်၏၊ မကောင်း သောအမှုကို ဖုံးလွှမ်းတတ်ကုန်၏။ သီလမရှိကုန်ဟု ဆို၍ သုံးကြိမ်မြောက်အောင် မြတ်စွာဘုရား မြစ်တော်မူသော်လည်း ထို ရှေးအတူသာလျှင် ဆို၍ နေရာမှ ထပြုလျှင် သွားလေ၏။

ထိုကောကာလိကသည် ထ၍ သွားစဉ်ပင်လျှင် ထိုကောကာလိကကိုယ်၌ မှန်ညှင်းစေ့မျှလောက်ကုန်သော အိုင်းအမာတို့သည် ပေါက်ကုန်၍ အစဉ်သဖြင့် ဥသျှစ်သီးမှည့် အတိုင်းအရှည် ရှိသည်ဖြစ်၍ ပေါက်ကွဲ၍ သွေးပြည်တို့သည် ယိုစီးကုန်၏။ ထိုကောကာလိကသည် ကျီးညည်းလျက် ဆင်းရဲခြင်း ဝေဒနာသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော် တံခါးမုတ်၌ အိပ်၏။ ကောကာလိက သည် အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးတို့ကို အမျက်ထွက်၏ဟု ဗြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင် တပြိုင်နက် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ကောကာလိက၏ ဥပဇ္ဈာယ် ဖြစ်သော တုရိသမည်သော ဗြဟ္မာသည် ထိုအကြောင်းကို သိ၍ မထေရ်မြတ် တို့ကို ကန်တော့စေအံ့ဟုကြံ၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်မှ လာလတ်ပြီးလျှင် ကောင်းကင်၌ ရပ်၍ ကောကာလိက-သင်သည် ကြမ်းကြုတ်သောအမှုကို ပြု၏။ အဂ္ဂသာဝက တို့ကို ကြည်ညိုစေလော့ဟု ဆို၏။ ငါ့သျှင်-သင်သည် အဘယ်သူနည်းဟု မေး၏။ ငါ တုရိသဗြဟ္မာတည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော် ငါ့သျှင်-မြတ်စွာဘုရားသည် သင့်ကို အနာဂါမ်ဟူ၍ ဆိုတော်မူသည် မဟုတ်လော့၊ အနာဂါမ်သည်လည်း ဗြဟ္မာ့ ပြည်မှ ဤလူ့ပြည်သို့ မပြန်သည် မဟုတ်လော့ဟု ဆို၍ သင်သည် တံမြက်ချေး

စွန့်ရာ၌ ပြိတ္တာဖြစ်လတ္တံ့ဟု မဟာဗြဟ္မာကို ခြိမ်းမောင်း၏။ ထိုတုရိသဗြဟ္မာသည် ထိုကောကာလိကကို မိမိစကားကို ယူစိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ သင့်စကားဖြင့် သင့်အားသာလျှင် ထင်လတ္တံ့ဟု ဆို၍ သုဒ္ဓါဝါသဘုံသို့လျှင် သွားလေ၏။ ကောကာလိကသည်လည်း သေ၍ ပဒုမငရဲ၌ ဖြစ်၏။

ထိုကောကာလိကသည် ပဒုမငရဲ၌ ဖြစ်ရသော အဖြစ်ကို သိ၍ သဟံပတိ ဗြဟ္မာမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား ကြားလျှောက်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ကြားတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့သည် ကောကာလိက၏ ကျေးဇူးမဲ့ဖြစ်သော ကဲ့ရဲ့စကားကို ပြောကုန်လျက် တရားသဘင်၌ စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့- ကောကာလိကသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင် မောဂ္ဂလာန်တို့ကို ဆဲရေးသဖြင့် မိမိနှုတ်ကိုမိ၍ ပဒုမငရဲ၌ ဖြစ်သတတ်ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့- ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည် ရှိသော် ရဟန်းတို့- ကောကာလိကသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် မိမိစကားသည် မိမိကိုယ်ကို သတ်အပ်သည်ဖြစ်၍ မိမိနှုတ်ကို မိ၍ ဆင်းရဲကိုခံရသည် မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်း ဤ ကောကာလိကသည် မိမိနှုတ်ကို မိ၍ ဆင်းရဲကို ခံရဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့-လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းအား ပိင်္ဂလအမည်ရှိသော အစွယ် ခေါ်ခေါ်ထွက်သော ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားသည် ရှိ၏။ ထိုပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏား၏ ပုဏ္ဏားမသည် ပုဏ္ဏားတယောက်နှင့် လွန်ကျူးသော အကျင့်ကို ကျင့်၏။ ထို သယောက်လင်သည်လည်း လင်ကြီးပုရောဟိတ်နှင့် တူသည်သာဘည်း။ ပုရောဟိတ်သည် ပုဏ္ဏားမကို အဖန်တလဲလဲ မြစ်သော်လည်း မြစ်ခြင်းငှါ မတတ် နိုင်သည်ဖြစ်၍ ကြံ၏။ ငါ၏ရန်သူကို လက်ဖြင့် သတ်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း။ ဥပေါယ်တမျှဖြင့် ထိုရန်သူကို သတ်အံ့ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုပုရောဟိတ်သည် မင်းသို့ကပ်၍ တင်လျှောက်၏။ မြတ်သောမင်းကြီး - အရှင်မင်းကြီးမြို့တော်သည် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း အလုံး၌ မြတ်သောမြို့တည်း။ အရှင်မင်းကြီးသည်လည်း မင်းမြတ်

တည်း၊ ဤသို့ မင်းမြတ်ဖြစ်ပါလျက် အရှင်မင်းကြီး မြို့တော် တောင်တံခါးသည် မကောင်းသဖြင့် ယှဉ်သည်ဖြစ်၍ မင်္ဂလာမရှိဟု ဆိုသည်ရှိသော် ဆရာ - ယခု အသို့ပြုရအံ့နည်းဟု မေးသည်ရှိသော် မင်္ဂလာပြု၍ ယှဉ်စေအပ်၏ဟု လျှောက်၏။ အဘယ်ကို ရခြင်းငှါ သင့်မည်နည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော် တံခါးဟောင်းကိုပယ်၍ မင်္ဂလာနှင့်ယှဉ်သော သစ်တို့ကို ယူ၍ မြို့ကို စောင့်ကုန်သော နတ်တို့အား ပူဇော်သက္ကာ ဗလိနတ်စာကို ပေး၍ မင်္ဂလာနက္ခတ်ဖြင့် တည်စေခြင်းငှါ သင့်၏ ဟု လျှောက်၏။ ထိုသို့တပြီးကား ဤသို့ ဆရာဆိုတိုင်း ပြုလေကုန်ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် တက္ကာရိယမည်သော လုလင်ဖြစ်၍ ထိုပိင်္ဂလ ပုရောဟိတ်၏ အထံ၌ အတတ်ပညာကို သင်၏။ ပိင်္ဂလပုရောဟိတ်သည် တံခါး ဟောင်းကို ပယ်၍ တံခါးသစ်ကို တည်စေပြီးလျှင် မင်းကိုလျှောက်၏။ အရှင် မင်းကြီး - တံခါးသည် ပြီးပြီ၊ နက်ဖြန် နက္ခတ်သည် ကောင်း၏။ ထိုနက္ခတ် ကောင်းကို မလွန်စေမူ၍ ဤဗလိနတ်စာကို ပြု၍ တံခါးကို တည်စေခြင်းငှါ သင့်၏ဟု လျှောက်သည်ရှိသော် ဆရာ - ဗလိနတ်စာအလို့ငှါ အဘယ်ကိုရခြင်းငှါ သင့်မည်နည်းဟု မေး၏။ အရှင်မင်းကြီး - တံခါးတော်သည် တန်ခိုးကြီး၏။ တန်ခိုးကြီးသော နတ်တို့သည် စောင့်အပ်၏။ အစွယ်ခေါ်ခေါ်ထွက်သော မျက်စိ ကြော့သွေး ရှိသော မိဘနှစ်ပါးမှ စင်ကြယ်သော ပုဏ္ဏားတယောက်ကို သတ်၍ ထိုပုဏ္ဏား၏ အသားအသွေးဖြင့် ဗလိနတ်စာကို ပြု၍ ကိုယ်ကို အောက်သို့ချ၍ တံခါးကို တည်ထားအပ်၏။ ဤသို့ တည်ထားသည်ရှိသော် အရှင်မင်းကြီးတို့၏ ၎င်း၊ မြို့တော်၏၎င်း အစီးအပွား ဖြစ်လတ္တံ့ဟု လျှောက်၏။ မင်းသည် ဆရာ - ကောင်းပြီ။ ဤသို့သဘောရှိသော ပုဏ္ဏားကိုသတ်၍ တံခါးတည်လေလော့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ထိုပုရောဟိတ်သည် နှစ်သက်ဝမ်းသာသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ နက်ဖြန် ရန်သူ၏ ပျက်စီးသည်ကို မြင်ရလတ္တံ့ဟု အားထုတ်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ မိမိအိမ်သို့ သွားပြီးလျှင် နှုတ်ကိုစောင့်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ အဆာ တလျှင် မယားကို ဟယ် အယုတ်မ-ဤနေ့မှစ၍ အဘယ်သူနှင့်တကွ နင်မွေ့လျော် လတ္တံ့နည်း။ နက်ဖြန် နင်၏သယောက်လင်ကို သတ်၍ ဗလိနတ်စာကို ငါပြုအံ့ ဟု ဆို၏။ အပြစ်မရှိသော သူကို အဘယ်ကြောင့် သတ်ရအံ့နည်းဟု မေးသည် ရှိသော် ငါတို့အရှင်မင်းကြီးသည် မျက်စိကြော့သွေးရှိ၍ အင်္ဂါချို့ သော ပုဏ္ဏား ၏ အသားအသွေးဖြင့် ဗလိနတ်စာကိုပြု၍ မြို့တော်တံခါးကို တည်လော့ဟု

မိန့်တော်မူ၏။ နင်၏ သယောက်လင်ဖြစ်သော ပုဏ္ဏားသည် မျက်စိကြော့သွေး ရှိ၏။ အင်္ဂါချို၏။ ထိုနင်လင်ကိုသတ်၍ ဗလိနတ်စာကို ငါပြုအံ့ဟု ဆို၏။

ထိုပုဏ္ဏားမသည် သယောက်လင် အထံသို့ စေ၏။ မင်းသည် မျက်စိကြော့တက် အစွယ် ခေါ်ခေါ်ထွက်သော ပုဏ္ဏားကို သတ်၍ ဗလိနတ်စာ ပြုလို သတတ်။ အကယ်၍ အသက်ရှင်လိုသည် ဖြစ်အံ့။ တပါးလည်း ဖြစ်ကုန်သော သင်နှင့်တူကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့ကို ယူ၍ အခါရှိစဉ်ကလျှင် ပြေးလေလော့ဟု စေလိုက်၏။ ထိုသယောက်လင် ပုဏ္ဏားသည် ပုဏ္ဏားမဆိုတိုင်း ပြု၏။ အလုံးစုံသော မြို့မှ အလုံးစုံကုန်သော မျက်စိကြော့တက် အစွယ်ခေါ်ခေါ်ထွက်သော ပုဏ္ဏား တို့သည် ပြေးကုန်၏ဟု မြို့၌ ထင်ရှားဖြစ်၏။ ပုရောဟိတ်သည် ရန်သူပြေးသော အဖြစ်ကို မသိ၍ နံနက်စောစောကလျှင် မင်းသို့ကပ်၍ အရှင်မင်းကြီး- ဤ မည်သောအရပ်၌ မျက်စိကြော့သည်ဖြစ်၍ အစွယ်ခေါ်ခေါ် ထွက်သော ပုဏ္ဏား သည် ရှိ၏။ ထိုပုဏ္ဏားကို ဖမ်းစေတော်မူလော့ဟု လျှောက်၏။ မင်းသည် အမတ် တို့ကို စေ၏။ ထိုအမတ်တို့သည် မမြင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ပြန်ခဲ့၍ ပြေးသတတ်ဟု ကြားလျှောက်ကုန်၏။ တပါးသောအရပ်၌ စုံစမ်းကြလေကုန်ဟု ဆို၍ အလုံးစုံ သောမြို့ကို စုံစမ်းလတ်သော်လည်း မမြင်ကုန်။

ထို့နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း စုံစမ်းကြကုန်ဟု ဆိုသည်ရှိသော် အရှင်မင်းကြီး၏ ပုရောဟိတ်ကို ထား၍ ထို ပုရောဟိတ်မှ တပါးသော ဤသို့ သဘောရှိသော ပုဏ္ဏားသည် မရှိပါဟု ဆိုကုန်၏။ ပုရောဟိတ်ကို သတ်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းဟု ဆိုသည်ရှိသော် အရှင်မင်းကြီး- အသို့ဆိုသနည်း။ ပုရောဟိတ်၏ အကြောင်း ကြောင့် ယခု တံခါးကို မတည်သည်ရှိသော် မြို့တော်မလုံသည်ဖြစ်လတ္တံ့။ ဆရာ ဆိုသည်မှာ ယနေ့ နက္ခတ်ကို လွန်သည်ရှိသော် ဤနေ့မှ တနှစ်လွန်သဖြင့် နက္ခတ် ကောင်းကို ရလတ္တံ့ဟု ဆို၏။ တနှစ်ပတ်လုံး မြို့တော်တံခါး မပြီးသည်ရှိသော် ရန်သူတို့ အခွင့်ရလတ္တံ့။ ထိုကြောင့် ထို ပုရောဟိတ်ကို သတ်၍ တပါးသော လိမ်မာသော ပုဏ္ဏားကို ဗလိနတ်စာ ပြုစေ၍ တံခါးကို တည်စေကုန်အံ့ဟု လျှောက်၏။ တပါးသော ဆရာပုရောဟိတ်နှင့်တူသော ပညာရှိသော ပုဏ္ဏားသည် ရှိပါမည်လောဟု မေး၏။ အရှင်မင်းကြီး - ထို ပုရောဟိတ်၏ တပည့်ဖြစ်သော တက္ကသိုလ်မည်သော လူလင်သည် ရှိ၏။ ထို တက္ကသိုလ်လူလင်အား ပုရောဟိတ် အရာကို ပေး၍ မင်္ဂလာကို ပြုတော်မူပါလော့ဟု တင်လျှောက်ကုန်၏။

မင်းသည် ထိုတက္ကရာရိယလုလင်ကို ခေါ်စေ၍ မြတ်နိုးတနာ ပြုစေပြီးလျှင် ပုရောဟိတ်အရာကို ပေး၍ အမတ်တို့ဆိုတိုင်း ပြုစီမံသောငှါ စေတော်မူ၏။ ထိုတက္ကရာရိယလုလင်သည် များစွာသော အခြံအရံဖြင့် မြှုပ်တံခါးသို့ သွား၏။ ပုရောဟိတ်ကို မင်းအာဏာဖြင့် နှောင်ဖွဲ့၍ ဆောင်ကုန်၏။ ဘုရားလောင်း တက္ကရာရိယလုလင်သည် တံခါးတိုင် တည်အံ့သောငှါ အရာ၌ တွင်းကိုတူးစေ၍ တင်းတိမ်ကို ကာရံပြီးလျှင် အစောင့်ထား၍ ဆရာနှင့်တကွ တင်းတိမ်တွင်း၌ တည်၏။ ဆရာသည် တွင်းကိုကြည့်၍ မိမိတည်ရာကို မရသည်ဖြစ်၍ မိမိအကျိုးငှါ ပြီးစေသည် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ မိမိအကျိုးငှါ ပြီးစေပါသော်လည်း မိုက်သောကြောင့် နှုတ်ကို စောင့်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၍လျှင် မိန်းမယုတ်အား ငါ ပြောမိ၏။ ထို့ကြောင့် မိမိသည်ပင် မိမိအား သတ်ခြင်းငှါ ဆောင်၏ဟု ဘုရားလောင်းကို ခေါ်၍ မိမိအပြစ်ကို ကြားလိုရကား—

၁၀၃။ အဟမေဝ ဒုဗ္ဘာသိတံ ဘာသိ ဗာလော၊
 ဘေကောဝ ရညေ အဟိ မဂ္ဂါယမာနော။
 တက္ကရာရိယေ သောဗ္ဘမ္ဘိ အဟံ ပတာမိ၊
 န ကိရေဝ သာဓု တျတိဝေလံ ဘာဏိ။

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၃။ တက္ကရာရိယေ၊ တက္ကရာရိယလုလင်။ အရညေ၊ တော၌။ ဘေကော၊ ဘားသည်။ အဟိ၊ မြေကို။ အဂ္ဂါယမာနော ဣဝ၊ ခေါ်သကဲ့သို့။ အဟမေဝ၊ ငါသည်သာလျှင်။ ဗာလော၊ မိုက်သည်ဖြစ်၍။ ဒုဗ္ဘာသိတံ၊ နှုတ်မစောင့်သော စကားကို။ ဘာသိ၊ ဆိုမိ၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ သောဗ္ဘမ္ဘိ၊ တွင်း၌။ ပတာမိ၊ ကျရလတ္တံ့။ အတိဝေလံ၊ ဆိုသင့်သော အခါကိုလွန်၍။ ဘာဏိ၊ ဆိုသောသူသည်။ န သာဓုတိ ဝေ၊ မကောင်းသည် သာတည်းဟု။ ကိရ၊ သူဟောင်းတို့ စကားကို ကြားရဘူး၏။

ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်းသည် အပြစ်ကိုပြု၍ ဆရာအား ကဲ့ရဲ့လိုရကား—

၁၀၄။ ပပေါတိ မစ္စော အတိဝေလံ ဘာဏိ၊
 ဗန္တံ ဝဓံ သောက ပရိဒ္ဒဝဉ္ဇ။

အတ္တာနမေဝ ဂရဟာသိ ဧတ္ထ၊
အာစရိယ တံ နိက္ခဏန္တိ သောဗ္ဗေ။

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၄။ အာစရိယ၊ ဆရာပိဂံလ ပုရောဟိတ်။ အတိဝေလံ၊ အခါမှလွန်၍။
ဘာဏီ၊ ဆိုသော။ မစ္စော၊ သတ္တဝါသည်။ ဗန္ဓု၊ နှောင်ဖွဲ့ခြင်းသို့၎င်း။ ဝဓံ၊
သတ်ခြင်းသို့၎င်း။ သောကံ၊ စိုးရိမ်ခြင်းသို့၎င်း။ ပရိဒ္ဒဝဉ္စ၊ ငိုကြွေးခြင်းသို့၎င်း။
ပပေတိ၊ ရောက်ရ၏။ ဧတ္ထ၊ ဤအကြောင်း၌။ အတ္တာနမေဝ၊ မိမိကိုယ်ကိုသာ
လျှင်။ ဂရဟာသိ၊ ကဲ့ရဲ့လော့။ သောဗ္ဗေ၊ တွင်း၌။ တံ၊ သင်ဆရာကို။ တေန၊
ထိုသို့ နှုတ်မစောင့်ခြင်းကြောင့်။ နိက္ခဏန္တိ၊ မြုပ်ကုန်လတ္တံ။

ဤသို့သော စကားကိုဆို၍ ဆရာ နှုတ်ကိုမစောင့်၍ သက်သက် ဆရာသည်
သာလျှင် ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်သည်မဟုတ်သေး၊ ဆရာမှ တပါးသောသူသည်
လည်း ဆင်းရဲဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟု ဆို၍ လွန်လေပြီးသော အကြောင်းကို
ဆောင်၍ ပြ၏။

ဆရာ - ကြားရသည်ကား ရှေးအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ကာဠိမည်သော
ပြည်တန်ဆာမသည် ရှိ၏။ ထိုပြည်တန်ဆာမ၏ မောင်သည် တုဏ္ဏိလမည်၏။
ထိုက ဣဉ္ဇသည် တနေ့လျှင် ဥစ္စာတထောင်ကို ရ၏။ မောင် တုဏ္ဏိလသည်ကား
မိန်းမ ကြူး၏။ သေသောက် ကြူး၏။ အန်လောင်း ကြူး၏။ ထိုကာဠိသည်
မောင် တုဏ္ဏိလအား ဥစ္စာကို ပေး၏။ ထိုတုဏ္ဏိလသည် ရတိုင်း ရတိုင်းသော
ဥစ္စာကို ဖျက်ဆီး၏။ ထိုက ဣဉ္ဇသည် မောင် တုဏ္ဏိလကို မြစ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊
ထိုတုဏ္ဏိလသည် တနေ့သ၌ ကြွအန်လောင်းသဖြင့် ရှုံးသည်ဖြစ်၍ ဝတ်သော
ပုဆိုးတို့ကို ရှုံးပုန်စေပြီးလျှင် အပိုင်း အပိုင်း ပြတ်သော သင်ဖြူး ပုဆိုးတို့ကို
ဝတ်၍ နှမကာဠိအိမ်သို့ လာ၏။ ကာဠိသည်လည်း ကျွန်မတို့ကို စေ၏။ တုဏ္ဏိလ
လာသောအခါ တစုံတခုကိုမျှ မပေးမူ၍ လည်၌ ကိုင်သဖြင့် နှင်ထုတ်ကြကုန်
လော့ဟု စေ၏။ ထိုကျွန်မတို့သည် ကာဠိဆိုတိုင်း ပြုကုန်၏။ ထိုတုဏ္ဏိလသည်
တံခါးရင်း၌ ငိုလျက် ရပ်၏။

ထိုအခါ သူဌေးသား တယောက်သည် အခါခပ်သိမ်း ကာဠိထံသို့ ဥစ္စာ
တထောင်ကို ဆောင်လျက် လာစဉ် မြင်၍ တုဏ္ဏိလ အဘယ့်ကြောင့် ငိုသနည်းဟု

မေး၏။ အရှင်- ကြွေအန်ရှုံး၍ ကျွန်ုပ်နှမထံသို့ လာ၏။ အကျွန်ုပ်ကို ကျွန်မတို့သည် လည်၌ ကိုင်၍ နှင်ထုတ်ကုန်၏ဟု ဆို၏။ ထိုသူဌေးသားသည်လည်း သင် နေရစ် လော့၊ သင့်နှမအား ငါဆိုအံ့ဟု ဆို၍ ထိုသူဌေးသားသည် လာလတ်၍ သင့်မောင့် သည် အပိုင်းအပိုင်းပြတ်သော သင်ဖြူးပုဆိုးကိုဝတ်၍ ရပ်လျက်ငို၏။ အဝတ်ပုဆိုး တို့ကို တုဏ္ဏီလအား အဘယ့်ကြောင့် မပေးသနည်းဟု ဆို၏။ ငါသည် မပေး၊ စင်စစ်သော်ကား သင့်အား ချစ်ခြင်းရှိအံ့၊ သင်သည် ပေးလော့ဟု ဆို၏။

ပြည့်တန်ဆာမတို့၏အိမ်၌ ထုံးစံကား ဆောင်ခဲ့သော ဥစ္စာတထောင်မှ ငါးရာသော ဥစ္စာတို့သည် ပြည့်တန်ဆာမအား ဖြစ်ကုန်၏။ ငါးရာသော ဥစ္စာတို့သည် အဝတ်၊ ပန်း၊ နံ့သာဘိုး ဖြစ်ကုန်၏ ဤသည်ကား ပြည့်တန်ဆာ မတို့အိမ်၌ အကျင့်တည်း။

လာပိုင်းလာတိုင်းသော ယောက်ျားတို့သည် ထိုအိမ်၌ ရအပ်သော ပုဆိုး တို့ကို ဝတ်၍ ညဉ့်၌နေ၍ နက်ဖြန်နေ၌ သွားသည်ရှိသော် ထိုပုဆိုးကို ထားခဲ့၍ ဆောင်ခဲ့သော ပုဆိုးတို့ကို ဝတ်၍ သွား၏။ ထို့ကြောင့် သူဌေးသားသည် ကာဠိ ပေးသော ပုဆိုးတို့ကို ဝတ်၍ မိမိပုဆိုးတို့ကို တုဏ္ဏီလအား ပေး၏။ တုဏ္ဏီလသည် ဝတ်၍ ဟစ်ကြွေးကြုံးဝါးလျက် သေတင်းကုပ်သို့ ဝင်လေ၏။ ကာဠိသည်လည်း ကျွန်မတို့ကို ဇေ၏။ နက်ဖြန် သူဌေးသား သွားသောအခါ ပုဆိုးတို့ကို လုယက် ကြကုန်ဟု ဇေ၏။ ထိုကျွန်မတို့သည် သူဌေးသား ထွက်သောအခါ ထိုမှ ဤမှ ပြေးကုန်၍ လုယက်ကုန်လျက် ပုဆိုးတို့ကိုယူ၍ သူဌေးသား ယခု သွားလေလော့ ဟု ဆို၍ အဝတ်မရှိသည်ကို ပြ၍ လွတ်လိုက်ကုန်၏။ ထိုသူဌေးသားသည် ကိုယ်ချည်းသာလျှင် ထွက်ခဲ့၏။ လူများသည် ပြက်ရယ်ပြု၏။ ထို သူဌေးသား သည် ရှက်သည်ဖြစ်၍ ငါသည်ပင်လျှင် ဤအမှုကို ပြုအပ်၏။ ငါသည်လျှင် မိမိ နှုတ်ကို စောင့်အံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ဟု ငိုကြွေး၏။ ထိုအကြောင်းကို ပြခြင်းငှါ-

၁၀၅။ ကိမေဝါဟံ တုဏ္ဏီလ မနုပုဆိံ၊
ကရေယု သ ဘာတရံ ကာဠိကာယ။
နဂ္ဂေါဝ ဟံ ဝတ္ထယုဂ္ဂ ဇီနော၊
အယံပိ အတ္ထော ဗဟု တာဒိသောဝ။

ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၅။ တုဏ္ဏိလံ၊ တုဏ္ဏိလကိ။ အဟံဝေ၊ ငါသည်လျှင်။ ကိံ၊ အဘယံ
ခကြောင့်။ အနုပုစ္ဆိံ၊ မေးမိသနည်း။ သော အဟံ၊ ထိုငါသည်။ ကာဠိကာယ၊
ကာဠိ၏။ ဘာတရံ၊ မောင်ကို။ ကရေယျ၊ ပျူငှါပြုမိ၏။ ဝတ္ထယုဂဉ္စ၊ ပုဆိုးအစုံမှ
သည်း။ ဇီနော-ပရာဇိတော၊ ရှုံးသည်ဖြစ်၍။ အဟံ ဝေ၊ ငါသည်လျှင်။ နဂ္ဂေါ၊
အဝတ်မရှိ ကိုယ်ချည်းရှိခဲ့ပြီ။ အယံပိအတ္ထော၊ ဤအကြောင်းသည်လည်း။ ဗဟု၊
များသောအားဖြင့်။ တာဒိသောဝ၊ ဆရာနှင့်တူသည်သာတည်း။

ဆရာ - အကြောင်းတပါးလည်း ဗာရာဏသီပြည်၌ ဆိတ်ကျောင်းသားတို့
မေ့လျော့စဉ် ကျက်စားရာ၌ ဆိတ်နှစ်ခုတို့သည် ခတ်ကုန်သည်ရှိသော် တခု
သော နွားမြီးဆွဲငှက်သည် ဤဆိတ်တို့သည် ဦးခေါင်းကဲ့၍ သေကုန်လတ္တံ့၊
ငါမြစ်အံ့ဟုကြံ၍ ဦးရီးတို့ မခတ်ကြကုန်လင့်ဟု မြစ်၍ ထိုဆိတ်တို့သည် မိမိ၏
စကားကိုမယူမူ၍ ခတ်ကြကုန်စဉ်လျှင် ဆိတ်တို့၏ကျောက်ကုန်း၌၎င်း၊ ဦးခေါင်း
၌၎င်း နေလျက် တောင်းပန်၍ မြစ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လျှင် ထိုသို့ တပြီးကား
ငါ့ကိုသတ်၍ ခတ်ကြကုန်လော့ဟုဆို၍ ဆိတ်နှစ်ခုတို့၏ ဦးခေါင်းကြားသို့ ဝင်၏။
ထိုဆိတ်နှစ်ခုတို့သည် အချင်းချင်း ခတ်ကြကုန်သည်သာတည်း။ ထိုနွားမြီးဆွဲ
ငှက်သည် ကျောက်ပျဉ်၌ ကြိတ်သကဲ့သို့ မိမိသည် ပြုအပ်သော အမှုဖြင့်လျှင်
ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်၏။ ဤအကြောင်းကိုလည်း ပြခြင်းငှါ—

၁၀၆။ ယော ယုဇ္ဈမာနေန အယုဇ္ဈမာနော၊
မဏ္ဍန္တရံ အစူပတိ ကုလိဂေါ။
သော ပိသိတော မေဏ္ဍသိရေဟိ တတ္ထ၊
အယံပိ အတ္ထော ဗဟု တာဒိသောဝ။

ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၆။ အယုဇ္ဈမာနော၊ မခတ်စေလိုသော။ ယော ကုလိဂေါ၊ အကြင်
နွားမြီးဆွဲငှက်သည်။ ယုဇ္ဈမာနေန၊ ဆိတ်နှစ်ကောင် ခတ်သည်ရှိသော်။ မေဏ္ဍန္တရံ၊
ဆိတ်နှစ်ကောင်တို့၏ အကြားသို့။ အစူပတိ၊ ဝင်၏။ သော၊ ထိုနွားမြီးဆွဲ
ငှက်သည်။ မေဏ္ဍသိရေဟိ၊ ဆိတ်တို့၏ ဦးခေါင်း နှစ်ခုတို့ဖြင့်။ ပိသိတော၊
ကြိတ်အပ်သည်ဖြစ်၍။ တတ္ထ၊ ထိုအရပ်၌။ မတော၊ သေ၏။ အယံပိ အတ္ထော၊
ဤအကြောင်းသည်လည်း။ ဗဟု များစွာ။ တာဒိသောဝ၊ ဆရာနှင့် တူသည်
သာတည်း။

ဆရာ - အကြောင်းတပါးကိုလည်း ဆိုဦးအံ့၊ ဗာရာဏသီပြည်၌ နေကုန်
 သော နွားကျောင်းသားတို့သည် အသီး၊ သီးသော ထန်းပင်ကိုမြင်၍ တယောက်
 သောသူကို ထန်းသီးအလို့ငှါ ထန်းပင်သို့ တက်စေကုန်၏။ ထိုသူသည် ထန်းသီး
 တို့ကို ချသည်ရှိသော်-တခုသော မြေဟောက်သည် တောင်ပိုမထွက်၍ ထန်းပင်
 သို့ တက်၏။ ထန်းပင်အောက်၌ တည်သောသူတို့သည် လုံ့တံ တို့ဖြင့် ပုတ်ခတ်
 ကုန်လျက် မြစ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ ထိုသူတို့သည် မြေ ထန်းပင်သို့တက်၏ဟု
 ထန်းပင်ထက်က လူအား ကြားကုန်၏။ ထိုသူသည် ကြောက်သည်ဖြစ်၍
 ပြင်းစွာသော အသံကို ပြု၏။ အောက်ကနေသော သူတို့သည် ခိုင်ခံ့သောပုဆိုး
 တထည်ကို အနားစွန်းလေးထောင့်တို့၌ ကိုင်၍ ဤပုဆိုးပေါ်သို့ ခုန်လော့ဟု
 ဆိုကုန်၏။ ထိုသူ ခုန်လတ်သည်ရှိသော် လေးယောက်ကုန်သော လူတို့၏
 အကြား ပုဆိုးလယ်၌ ကျ၏။ ထိုသူ၏ အဟုန်ကို တားမြစ်ခြင်းငှါ မတတ်
 နိုင်၍ အချင်းချင်း ဦးခေါင်းတို့ဖြင့် ခတ်မိလျှင် ဦးခေါင်းတို့သည် ကွဲကုန်သည်
 ဖြစ်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။ ဤအကြောင်းကိုလည်း ပြလို၍ -

၁၀၇။ စတုရော ဇနာ ပေါတ္ထက မဂ္ဂဟေသံ၊
 ကေဉ္စ ပေါသံ အနုရက္ခမာနာ။
 သဗ္ဗေဝ တေ ဘိန္နသိရာ သယိံသု၊
 အယမ္ပိ အတ္ထော ဗဟု တာဒိသောဝ။

ဟူသော ငါးခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၁၀၇။ ကေဉ္စပေါသံ၊ လူတယောက်ကို။ အနုရက္ခမာနာ၊ စောင့်ရှောက်လို
 ကုန်သည်ဖြစ်၍။ စတုရော ဇနာ၊ လေးယောက်ကုန်သောလူတို့သည်။ ပေါတ္ထကံ၊
 ပုဆိုးကို။ အဂ္ဂဟေသံ၊ လေးထောင့်ကိုင်သွဲကုန်၏။ တေ သဗ္ဗေဝ၊ ထိုအလုံးစုံ
 သော သူတို့သည်လျှင်။ ဘိန္နသိရာ၊ အချင်းချင်းတွေ့၍ ဦးခေါင်းကွဲကုန်သည်
 ဖြစ်၍။ သယိံသု၊ အသက်သေသဖြင့် အိပ်ရကုန်၏။ ဗဟု၊ များစွာ။ အယမ္ပိ
 အတ္ထော၊ ဤအကြောင်းသည်လည်း။ တာဒိသောဝ၊ ဆရာနှင့်တူသည်သာ
 တည်း။

ဆရာ - အကြောင်းတပါးကိုလည်း ဆိုဦးအံ့၊ ဗာရာဏသီပြည်၌ နေကုန်
 သော ဆိတ်ကို ခိုးတတ်ကုန်သော သူတို့သည် ညဉ့်အခါ တခုသော ဆိတ်ကို

ခိုးကုန်၍ နေ့အခါ တော၌ စားကုန်အံ့ဟု ဆိတ်ကို မမြည်စိမ့်သောငှါ နှုတ်သီးကို စည်း၍ ဝါးချို၌ ထားကုန်၏။ တဖန် မိုးသောက်သောနေ့၌ စားအံ့သောငှါ သွားကုန်သည်ရှိသော် လက်နက်ကို မေ့၍ လာခဲ့ကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် ဆိတ်ကို သတ်သဖြင့် အသားကို ချက်၍ စားကုန်အံ့။ လက်နက်ကို ဆောင်ခဲ့ကုန်သောဟု ဆိုသည်ရှိသော် တယောက်သောသူ၏ လက်၌လည်း လက်နက်ကို မမြင်၍ လက်နက်နှင့် ကင်းသဖြင့် ဤဆိတ်ကို သတ်၍ အသားကို ယူခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း။ ထိုဆိတ်ကို လွတ်ကြကုန်လော့။ ထိုဆိတ်အား ကောင်းမှုသည် ချီ၏ဟု ဆို၍ လွတ်ကုန်၏။ ထိုအခါ တယောက်သော ကျူထရံသည်သည် ဝါးကို ယူပြီး၍ တဖန်လည်း လာလတ်၍ ယူဦးအံ့ဟု ကျူထရံသည်သည် လက်နက်ကို ဝါးရုံကြား၌ ထား၍ သွား၏။ ဆိတ်သည် ခိုးသူတို့လက်မှ လွတ်သည်ဖြစ်၏ဟု ဝမ်းမြောက်လျက် ဝါးရုံအရင်း၌ ကစားမြူးတူးလတ်သော် နောက်ခြေတို့ဖြင့် ကန်၍ လက်နက်ကိုကျစေ၏။ ခိုးသူတို့သည် လက်နက်သံကို ကြား၍ စုံစမ်းကုန်လတ်သော် ထိုလက်နက်ကိုမြင်၍ ဝမ်းမြောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ဆိတ်ကိုသတ်၍ စားကုန်သတတ်။ ထိုဆိတ်သည်လည်း မိမိပြုသောအမှုဖြင့်သာလျှင် သေ၏ဟု ဤအကြောင်းကိုလည်း ပြခြင်းငှါ-

၁၀၈။ အဇာ ယထာ ဝေဠုဂုဗ္ဗသ္မိံ ဗဒ္ဒံ၊
 အဝေက္ခိပန္နိ အသိ မဇ္ဈဂစ္ဆိ။
 တေနော တဿ ဂလယာ ဝိကန္တု၊
 အယမ္ပိ အတ္ထော ဗဟု တာဒိသော။

ဟူသော ခြောက်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၈။ ယထာ၊ အကြင်အခြင်းဖြင့်။ အဇာ၊ ဆိတ်သည်။ အဝေက္ခိပန္နိ၊ ကစားမြူးတူးလျက် နောက်ခြေတို့ကို ကြောက်ကန်ပစ်ချမိသည်ဖြစ်၍။ ဝေဠုဂုဗ္ဗသ္မိံ၊ ဝါးချို၌။ ဗဒ္ဒံ၊ ဖွဲ့ထားသော။ အသိ၊ သန်လျက်ကို။ အဇ္ဈဂစ္ဆိ၊ ကန်ကြောက်မိ၏။ တေနော၊ ထိုသန်လျက်ဖြင့်သာလျှင်။ တဿ၊ ထိုဆိတ်၏။ ဂလယာ၊ လည်၌။ ဝိကန္တု၊ သတ်ဖြတ်ကုန်၏။ ဗဟု၊ များစွာ။ အယမ္ပိ အတ္ထော၊ ဤအကြောင်းသည်လည်း။ တာဒိသော၊ ဆရာနှင့် တူသည်သာတည်း။

ဤသို့သော စကားကို ဆို၍ မိမိစကားကို စောင့်ရှောက်သဖြင့် နှိုင်းရှည့် ဆင်ခြင်၍ဆိုသော သူတို့မည်သည်ကား သေခြင်းဆင်းရဲခြင်းမှ လွတ်ကုန်၏ဟု ပြအံ့သောငှါ ဤ ကိန္ဒရီဝတ္ထုကို ဆောင်၍ ပြပြန်၏။

ဆရာ - ဗာရာဏသီပြည်၌ နေသော မုဆိုးတယောက်သည် ဟိမဝန္တာသို့ သွား၍ တခုသော ဥပါယ်တမုဉ်ဖြင့် လင်မယားဖြစ်ကုန်သော ကိန္ဒရာနှစ်ခုတို့ကို ဖမ်းပြီးလျှင် ဆောင်ခဲ့၍ မင်းအားဆက်၏။ မင်းသည် မမြင်ဘူးသော ကိန္ဒရာ တို့ကို မြင်ရလျှင် အလွန် နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ အမောင်မုဆိုး - ဤ ကိန္ဒရာတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကား အဘယ်နည်းဟု မေးတော်မူ၏။ အရှင်မင်းကြီး - ထိုကိန္ဒရာ တို့သည် သာယာစွာသော အသံဖြင့် သီတတ်ကုန်၏။ နှစ်သက်ဘွယ် က,တတ် ကုန်၏။ လူတို့သည် ဤသို့ သီခြင်း, ကခြင်းငှါ၎င်း မသိပါဟု လျှောက်သည် ရှိသော် မင်းသည် မုဆိုးအား များစွာသော ဆုလာဘ်ကို ပေးတော်မူ၍ ဤ ကိန္ဒရာတို့ကို က,သီစေကုန်လော့ဟု ဆို၏။ ကိန္ဒရာတို့သည် အကယ်၍ ငါတို့ သည် သီ, က ကုန်သည်ရှိသော် သဒ္ဒါကို ပြည့်စုံစွာ သီခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန် သည် ဖြစ်အံ့။ အသိမကောင်းဟူ၍ ငါတို့ကို ကဲ့ရဲ့ကုန်လတ္တံ့။ သတ်သော်လည်း သတ်ကုန်လတ္တံ့။ စကားများစွာဆိုသော သူအားသည်း မုသာဝါဒ ဖြစ်တတ်၏ ဟု ထိုကိန္ဒရာတို့သည် မုသာဝါဒမှ ကြောက်ကုန်သောကြောင့် မင်းကြီးသည် အဖန်တလဲလဲဆိုသော်လည်း ကခြင်း, သီခြင်းကို မပြုကုန်။ မင်းသည် အမျက် ထွက်၍ ကိန္ဒရာတို့ကို သတ်ပြီးလျှင် အသားကို ချက်၍ ဆောင်ခဲ့ကုန်လော့ဟု စေလို့ရကား-

၁၀၉။ ဣမေ န ဒေဝါ န ဂန္ဓဗ္ဗပုတ္တာ၊
မိဂါ ဣမေ အတ္ထဝသံဂတာ မေ။
ဧကေ နံ သာယမာသေ ပစန္တု၊
ဧကံ ပုနပ္ပါတရာသေ ပစန္တု။

ဟူသော ခုနစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၉။ ဣမေ ဤကိန္ဒရာတို့သည်။ န ဒေဝါ၊ နတ်မဟုတ်ကုန်။ န ဂန္ဓဗ္ဗပုတ္တာ၊ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်သားမဟုတ်ကုန်။ ဣမေ ဤကိန္ဒရာတို့သည်။ မိဂါ၊ တိရစ္ဆာန်တို့ တည်း။ ဣမေ ဤ ကိန္ဒရာတို့ကို။ အတ္ထဝသံဂတာ၊ မုဆိုးတို့သည် အကျိုးလို့၍

ငါ့သို့ ရောက်စေကုန်၏။ စေတေသု၊ ထိုနှစ်ကောင်သော ကိန္နရာတို့တွင်။ ကေဉ္စ၊
ဘကောင်ကိုကား။ သာယမာသေ၊ ညစာအလို့ငှါ။ ပစန္တု၊ ချက်လေကုန်။
ဒကဉ္စ၊ တကောင်ကိုကား။ ပုနပ္ပါတရာသေ၊ နက်ဖြန် နံနက်စာအလို့ငှါ။ ပစန္တု၊
ချက်လေကုန်။

မင်းကြီး ဆိုသော ထိုစကားကို ကြား၍ ကိန္နရီမသည် ကြံ၏။ မင်းသည်
အမျက်ထွက်၏။ မချွတ်လျှင် ငါတို့ကို သတ်လတ္တံ့။ ယခုအခါ စကားပြောဆိုအံ့
သော အခါတည်းဟု ကြံ၍ စကားပြောဆိုလိုရကား—

၁၁၀။ သတံ သဟဿာနိ ဒုဗ္ဘာသိတာနိ၊
ကလမ္ပိ နာဂ္ဂန္တိ သုဘာသိတဿ။
ဒုဗ္ဘာသိတံ သင်္ကမာနော ကိလေသော၊
တဿွာ တုဏှိ ကိံပုရိသာ န ဗာလျာ။

ဟူသော ရှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၁၀။ ရထေသဘ၊ ရထားစီးခြင်း မင်းတကာတို့ထက် မြတ်တော်မူသော။
ဒန္တိရိဿရာ၊ ရှေ့နန်းရှင်။ သတံသဟဿာနိ၊ တသိန်းကုန်သော။ ဒုဗ္ဘာသိတာနိ၊
မကောင်းသဖြင့် ဆိုအပ်သော စကားတို့သည်။ သုဘာသိတဿ၊ ကောင်းစွာ
ဆိုအပ်သော စကား၏။ ကလမ္ပိ၊ တဆယ်ခြောက်စိတ် စိတ်၍ တစိတ်ကိုမျှ
သည်။ နာဂ္ဂန္တိ၊ မထိုက်ကုန်။ ဒုဗ္ဘာသိတံ၊ မကောင်းသဖြင့် ဆိုအပ်သော
စကားကို။ သင်္ကမာနော၊ ပြောဆိုသည်ရှိသော်။ ကိလေသော၊ ညစ်ညူး
ကတ်၏။ တဿွာ၊ ထို့ကြောင့်။ ကိံပုရိသာ၊ လူလောတေးဘွယ် တောသူ
မယ် ကိန္နရီမတို့သည်။ တုဏှိ၊ ဆိတ်ဆိတ်နေကုန်၏။ ဗာလျာ၊ မသိမလိမ္မာ
ဒိုက်ခြင်းရာဖြင့်။ န တုဏှိ၊ ဆိတ်ဆိတ် မနေကုန်။

မင်းသည် ကိန္နရီမအား နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ ထိုကိန္နရီမကို လွှတ်လိုရကား—

၁၁၁။ ယာ မေသာ ဗျာကာသိ ပမုဉ္ဇထေတံ၊
ဂိရိံ ဝရံ ဟိမဝန္တံ နယန္တု။
ဣမဉ္ဇ ခေါ ဒေန္တု မဟာနသာယ၊
ပါတောဝ နံ ပါတရာသေ ပစန္တု။

ဟူသော အခြားမဲ့ဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၁၁။ ယာ သော၊ အကြင် ကိန္နရာမသည်။ မေ၊ ငါ့အား။ ဗျာကာသိ၊
 စကားပြောဆို၏။ တေ၊ ထိုကိန္နရာမကို။ ပမုဉ္ဇထ၊ လွတ်ကြကုန်။ ဟိမဝန္တာ၊
 ဟိမဝန်အမည်ရှိသော။ ဂိရိဝရံ၊ တောင်မြတ်သို့။ နယန္တု၊ ပို့လေကုန်။ ဣမဉ္ဇေ၊
 ဤကိန္နရာမိုကိုကား။ မဟာနဿယ၊ စားတော်ချက်အား။ ဒေန္တု၊ ပေးလေ
 ကုန်။ ပါတောဝ၊ နံနက်စောစောလျှင်။ နံ၊ ထိုကိန္နရာမိုကို။ ပါတရာသေ၊
 နံနက်စာအလို့ငှါ။ ပစန္တု၊ ချက်လေစေကုန်။

ကိန္နရာမိုသည် မင်း၏စကားကို ကြားလတ်သော် ဤမင်သည် စကား
 မပြောဆိုသော် ငါ့ကို သတ်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် ငါသည် ယခုအခါ စကား
 ပြောဆိုခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ကြံ၍ စကားပြောလိုရကား—

၁၁၂။ ပဇုန္နနာထာ ပသဒေါ၊ ပသုနာထာ အယံ ပဇာ။
 တံ နာထောသိ မဟာရာဇ၊ နာထော ဟံ ဘရိယာယ စ။
 ဒိန္န မညတရံ ဥတု၊ မုတ္တာ ဂစ္ဆေယျ ပဗ္ဗတံ။

ဟူသော အခြားမဲ့ဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၁၂။ နရိန္ဒ၊ လူများသေဌ်နင်း နတ်ရှင်မင်း။ ပသဒေါ၊ အခြေလေး
 ချောင်းရှိသော မြက်ကိုစားသော ကျွဲနွား အစရှိသော သားတို့သည်။ ပဇုန္န-
 နာထာ၊ မိုဃ်းလျှင်ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်ကုန်၏။ အယံပဇာ၊ ဤလူဖြစ်သော သတ္တဝါ
 တို့သည်။ ပသုနာထာ၊ ကျွဲ နွား အစရှိသော သားလျှင် မှီခိုရာ ဖြစ်ကုန်၏။
 မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တံ၊ အရှင်မင်းကြီးသည်။ မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။
 နာထော၊ ကိုးကွယ်ရာ မှီခိုရာသည်။ အသိ၊ ဖြစ်တော်မူပါလော့။ အဟံ စ၊
 အကျွန်ုပ်သည်ကား။ ဘရိယာယ၊ ကိန္နရာမိုသက်ထား ငယ်မျောက်သား၏။
 နာထော၊ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်သည်။ အမှီ၊ ဖြစ်ပါ၏။ ဒိန္နံ၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော
 အကျွန်ုပ်တို့ကွင်။ အညဘရံ၊ တယောက်ယောက်ကို။ မတံ၊ သေသည်ကို။
 ဥတု၊ သိ၍။ မုတ္တာ၊ သေခြင်းမှ လွတ်သောသူသည်။ ပဗ္ဗတံ၊ ဟိမဝန္တာ
 တောင်သို့။ ဂစ္ဆေယျ၊ သွားရာ၏။

ကိန္နရာမိုသည် ဤသို့သော စကားကိုဆို၍ မြတ်သောမင်းကြီးအကျွန်ုပ်တို့
 သည် စကားမပြောလိုသောကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေသည် မဟုတ်ကုန်၊ စင်စစ်

သော်ကား စကားများခြင်း၌ အပြစ်ကိုမြင်၍ စကားမပြောဆိုပါကုန်ဟု ဆို၍ စကားများသောအပြစ်ကို ပြလိုရကား-

- ၁၁၃။ န ဝေ နိန္ဒာ သုပရိဝဇ္ဇယေထ၊
 နာနာ ဇနာ သေဝိတဗ္ဗာ ဇနိန္ဒ။
 ယေနေဝ ဧကော လဘတေ ပသံသံ၊
 တေနေဝ အညော လဘတေ နိန္ဒိတာရံ။
- ၁၁၄။ သဗ္ဗော လောကော ပရိစိတ္တော၊
 သဗ္ဗော လောကော စိတ္တဝါသမ္ပိ စိတ္တေ။
 ပစ္စေကစိတ္တာ ပုထု သဗ္ဗသတ္တာ၊
 ကဿိမ စိတ္တဿ ဝသေန ဝတ္တေ။

ဟူသော ဤဂါထာနှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကို ဆို၏။

၁၁၃။ ရဋ္ဌဝစ္ဆန၊ တိုင်းပြည်သူတို့၏ အစီးအပွားကို မောင်းတော်မူတတ်သော။ ဇနိန္ဒ၊ လူများအထွတ် ပြည်ကြီးနတ်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ နိန္ဒာ၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်း မည်သည်ကို။ န သုပရိဝဇ္ဇယေထ၊ လွယ်သဖြင့် ကင်းလွတ်အောင် ရှောင်ကြဉ်အံ့သောငှါ မတတ်နိုင်သည်သာတည်း။ နာနာ ဇနာ၊ အထူးထူးသော အလိုကုန် ရှိကုန်သော လူတို့သည်။ သေဝိတဗ္ဗာ၊ မှီဝဲအပ်ကုန်သော။ ယေနေဝ၊ အပြစ် သီလ အစရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့်သာလျှင်။ ဧကော၊ တယောက်သော သူသည်။ ပသံသံ၊ ချီးမွမ်းခြင်းကို။ လဘတေ၊ ရ၏။ တေနေဝ၊ ထိုသီလ အစ ရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့်သာလျှင်။ အညော၊ တယောက်သောသူသည်။ နိန္ဒိတာရံ၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်းကို။ လဘတေ၊ ရ၏။

၁၁၄။ သဗ္ဗော၊ အလုံးစုံသော။ လောကော၊ လူအပေါင်းသည်။ ပရိ- စိတ္တော၊ ယုတ်သောအမှု မြတ်သောအမှုအားဖြင့် မိမိတို့ စရိုက် အားလျော်စွာ။ အတိစိတ္တော၊ အလွန်မြတ်သော စိတ်ရှိတတ်၏။ သဗ္ဗော၊ အလုံးစုံသော။ ဝလောကော၊ လူသည်။ စိတ္တဝါသမ္ပိ၊ စိတ်အလိုသည်။ စိတ္တေ၊ ဆန်းကြယ်သော စိတ်ဖြစ်လတ်သော်။ ပုထု၊ များစွာကုန်သော။ သဗ္ဗသတ္တာ၊ အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့သည်။ ပစ္စေကစိတ္တာ၊ အသီးအသီး စိတ်ရှိ ကုန်၏။ ဣမ၊ ဤလူ့ရှာ၌။ ကဿိ၊ အဘယ်သူ၏။ စိတ္တဝသေန၊ စိတ်အလိုဖြင့်။ ဝတ္တေ၊ ကျင့်နိုင်ရာအံ့နည်း။

မင်းသည် ကိန္နရာဖိုသည် ဟုတ်မှန်သော စကားကိုသာလျှင် ဆို၏။ ကိန္နရာဖိုသည် အလွန်ပညာရှိ၏ဟု ဝမ်းမြောက်ခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ကိန္နရာဖိုအား ချီးမွမ်းလိုရကား—

၁၁၅။ တုဏှိ အဟု ကိ°ပုရိသော အဘာဏီ၊
ယော ဒါနိ ဗျာကာသိ ဘယဿ ဘိတော။
သော ဒါနိ မုတ္တော သုခိတော အရောဂေါ၊
ဝါစာကိရေ ဝတ္ထဝတီ နရာနံ။

ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၁၅။ ဘောန္တော၊ အချင်းတို့။ ကိ°ပုရိသော၊ ကိန္နရာဖိုသည်။ အဘာဏီ၊ စကား မပြောဆိုလိုသည် ဖြစ်၍။ တုဏှိ၊ ဆိတ်ဆိတ်နေသည်။ အဟု၊ ဖြစ်ပြီ။ ယော၊ အကြင် ကိန္နရာဖိုသည်။ ဒါနိ-ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ ဘယဿ၊ သေဘေးမှ။ ဘိတော၊ ကြောက်သည်ဖြစ်၍။ ဗျာကာသိ၊ စကားပြောဆို၏။ သော၊ ထို ကိန္နရာဖိုသည်။ ဒါနိ-ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ သုခိတော၊ ချမ်းသာစွာ။ အရောဂေါ၊ အနာကင်းလျက်။ မုတ္တော၊ သေဘေးမှ လွတ်၏။ နရာနံ၊ လူတို့အား။ ဝါစာကိရေ၊ သင့်သောအခါ၌ မှန်ကန်စွာ ဆိုအပ်သော စကားသည်သာလျှင်။ အတ္ထဝတိ၊ အစီးအပွားကို ဆောင်တတ်၏။

မင်းသည် ကိန္နရာဖိုကို ရှေ့ချိုင့်၌ နေစေပြီးလျှင် ထိုမှဆိုးကိုပင် ခေါ်စေ၍ အချင်းမှဆိုး သွားချေ၊ ဖမ်းယူရာ အရပ်၌သာလျှင် လွှတ်ချေလော့ဟု ဆို၍ လွှတ်စေ၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ဆရာ - ဤသို့ ကိန္နရာသည် နှုတ်ကို စောင့်၍ ဆိုခွင့်ရောက်သောအခါ ကောင်းစွာဆိုအပ်သော စကားကြောင့်လျှင် သေဘေးမှ လွတ်၏။ ဆရာသည်ကား မကောင်းသဖြင့် ဆိုသောကြောင့် ကြီးစွာ သော ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်ရ၏ဟု ဤ ပုံသက်သေကို ဖော်ပြပြီး၍ ဆရာ မကြောက်လင့်၊ ကျွန်ုပ်သည် ဆရာ့အသက်ကို ပေးအံ့ဟု ဆို၍ သက်သာရာ ရစေ၏။ စင်စစ်သော်ကား ဆရာတို့သည် နှုတ်စောင့်ပါကုန်ဟု ဆို၍ နုကွတ် ယှဉ်ခြင်းကို မရသေးဟု ဆို၍ ထိုနေ့ကို လွန်စေပြီး၍ သန်းခေါင်ယံ အတွင်း၌ ဆိတ်သေတခုကို ယူစေ၍ ဆရာ- အမှတ်မရှိသော အရပ်သို့ သွား၍ အသက်မွေး လေလော့ဟု ဆိုပြီးလျှင် တစုံတယောက်သောသူကို မသိစေမူ၍ လွတ်လိုက်ပြီး လျှင် ဆိတ်သားဖြင့် ဗလိနတ်စာကို ပြု၍ မြို့တော်တံခါးကို တည်စေ၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော် မူ၍ ရဟန်းတို့- ယခုအခါ၌သာလျှင် ကောကာလိကသည် မိမိစကားဖြင့် မိမိ ကိုယ်ကို သတ်သည်မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်း သတ်ဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ ရဟန်း တို့ - ယခုအခါ ကောကာလိကသည် ထိုအခါ မျက်စိ ကြောင်တက် အစွယ် ခေါ်ခေါ်ထွက်သော ပိင်္ဂလမည်သော ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား ဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ ငါဘုရားသည် ထိုအခါ တက္ကာရိယလုလင် ပုဏ္ဏားပညာရှိ ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

နှုတ်မစောင့်ငြား၊ ရန်ထောင်လွှား၊ ပျက်ပြားထိုသူပင်။

ရှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော တက္ကာရိယဇာတ်သည် ပြီး၏။

၉-ရုရုမိဂဇာတ်

သု.ကျေးဇူးကို မသိတတ်ခြင်း အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “တဿ ဂါမဝရံ ဒမ္မိ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤရုရုမိဂဇာတ်ကို ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်း သုံးနေတော်မူစဉ် ဒေဝဒတ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့။ ရဟန်းတို့သည် ငါ့သျှင်ဒေဝဒတ်- ဘုရားသခင်သည် များစွာသော ကျေးဇူးသည် ရှိ၏။ သင်သည်လျက်လည်း ဘုရားသခင်ကို မှီ၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရ၏။ ပိဋကတ်သုံးပုံတို့ကို သင်၏။ လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရသို့ ရောက်၏ဟု ဆိုကုန် လတ်သော် ငါ့သျှင်တို့- ဘုရားသည် ငါ့ကို မြက်ဖျားမျှလောက်လည်း ကျေးဇူး မပြု။ ငါသည် အလိုလိုသာလျှင် ရဟန်းပြု၏။ ငါ့အလိုလိုသာ ပိဋကတ်သုံးပုံ တို့ကို သင်၏။ အလိုလို လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရသို့ ရောက်၏ဟု ဆို၏။ ရဟန်းတို့ သည် တရားသဘင်၌ စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့- ဒေဝဒတ်သည် သု.ကျေးဇူးကို မသိ။ ရှေးပြုဘူးသည်ကို မသိဟု ထိုဒေဝဒတ်၏ ကျေးဇူးမဲ့ ကဲ့ရဲ့ သောစကားကို ပြောဆိုကြကုန်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ် ၍ ရဟန်းတို့-ယခုအခါ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူလတ်၍ ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်

လျှောက်သည် ရှိသော် ရဟန်းတို့ - ဒေဝဒတ်သည် ယခုအခါ၌ သာလျှင် သူ့ကျေးဇူးကို မသိတတ်သည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း သူ့ကျေးဇူးကိုမသိတတ် သည်သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ရှေး၌လည်း ဤဒေဝဒတ်ကို ငါဘုရားလောင်း သည် အသက်ကို ပေးသော်လည်း ဤဒေဝဒတ်သည် ငါ့အား အနည်းငယ်မျှ သော ကျေးဇူးကိုလည်း မသိဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့-လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ကုဋေရှစ်ဆယ်ကြွယ်သော သူဌေးတယောက်သည် သားကိုရ၍ ထိုသားအား မဟာဓနကဟူသော အမည်ကို မှည့်၏။ အတတ်သင် စေသည်ရှိသော် ငါ့သားသည် ပင်ပန်းလတ္တံ့ဟု ကြံ၍ တစုံတခုသော အတတ် ကို မသင်စေ၊ ထိုသူဌေးသားသည် ကခြင်း၊ သီခြင်း၊ တီးမှုတ်ခြင်း အစရှိသည်တို့ မှုဂင်း၊ ခဲခြင်း၊ စားခြင်းတို့မှုဂင်း တပါးသော တစုံတခုသော အမှုကို မသိ၊ ထိုသူဌေးသားသည် အရွယ်ရောက်လတ်သော် ထိုသားကို သင့်တင့်လျောက်ပတ် သော မယားနှင့် ထိမ်းမြားပြီးလျှင် မိဘတို့သည် သေကုန်၏။

ထိုသူဌေးသားသည် မိဘဘို့သေလွန်သဖြင့် မိန်းမ ကြူးသောသူ၊ သေသောက် ကြူးသောသူ၊ ကြောအန်ကြူးသောသူ အစရှိသည်တို့ဖြင့် ခြံရံလျက် အထူးထူး သော ပျက်စီးကြောင်းတို့ဖြင့် အလုံးစုံသော ဥစ္စာတို့ကို ဖျက်ဆီး၍ ကြွေးမြီကို ယူလျက် ယိုးဒယားကြီးမြို့ကိုလည်း မပေးနိုင်၍ မြီရှင်တို့သည် တောင်းကုန်သည်ရှိသော် ဤငါ့ ငါ့အား အသက်ရှင်သဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ တခုတည်းသော ကိုယ်အဖြစ်၌ တဖြစ်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပြန်၏။ သေခြင်းသည်လျှင် မြတ်၏ဟု ကြံ၏။ ဤပြီး၍ ထိုသူဌေးသားသည် မြီရှင်တို့ကို ဆို၏။ သင်တို့ မြီစာရင်းကို ယူ၍လာ ကြကုန်၊ ငါ့အား ဂင်္ဂါနား၌ မြုပ်ထားအပ်သော မိဘအမွေဖြစ်သော ဥစ္စာသည် ရှိ၏။ ထိုဥစ္စာကို သင်တို့အား ငါပေးအံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ထိုမြီရှင်တို့သည် သူဌေးသားနှင့်တကွ လိုက်ကြကုန်၏။ ထိုသူဌေးသားသည် ဤအရပ်၌ ဥစ္စာကို မြုပ်ထား၏ဟု ကြားသကဲ့သို့ဖြစ်၍ ဂင်္ဂါ၌ဆင်း၍ ငါသေအံ့ဟု ပြေး၍ ဂင်္ဂါ၌ ဆင်း၏။

ထိုသူဌေးသားသည် ပြင်းစွာသော ရေအယဉ်ဖြင့် မျောသည်ရှိသော် သနားဘွယ်သော မြည်တမ်းခြင်းဖြင့် မြည်တမ်း၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း

သည် ဆတ်မျိုး၌ဖြစ်၍ အခြံအရံကို စွန့်ပြီးလျှင် တပါးတည်း ဂင်္ဂါမြစ်ကွေ့၌ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော အင်ကြင်းပင်နှင့် ရောသော ပွင့်သော သရက်တော၌ ဥပုသ်ဆောက်တည်လျက် နေ၏။ ထိုဘုရားလောင်း၏ ကိုယ်သည် ကောင်းစွာ အပြေအပြစ် ပြုအပ်သော ရွှေပျဉ်ချပ်နှင့် တူ၏။ လက်ခြေတို့သည် ချိပ်ရည်ဖြင့် အပြေအပြစ်ပြုသကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏။ အမြီးသည် စာမရီသားမြီးနှင့် တူ၏။ ဦးချိုတို့သည် ငွေပန်းဆိုင်နှင့် တူကုန်၏။ မျက်စိတို့သည် ကောင်းစွာ ပုတ်အပ်သော ပတ္တမြားလုံး ရွှံ့လုံးနှင့် တူကုန်၏။ ခံတွင်း နှုတ်သီးသည် စနစ်၍ ထားအပ်သော ကမ္မလာနီ အိမ်ကျင့်နှင့် တူ၏။ ဘုရားလောင်း၏ အဆင်းတော်သည် ဤသို့ သဘောရှိသည် ဖြစ်၏။

ထိုဘုရားလောင်းသည် ညသန်းခေါင်ယံအခါ ထိုသူဌေးသား၏ သနားဘွယ် ငိုသောအသံကို ကြားလျှင် လူသံသည် ကြား၏။ ငါသည် ထင်ရှားရှိစဉ် မသေစေသတည်းဟု ကြံ၍ နေရာဂူမှထပြီးလျှင် မြစ်နားသို့သွား၍ အို - ယောက်ျား မကြောက်လင့်၊ သင့်အား အသက်ကို ငါပေးအံ့ဟု သက်သာရာ ရစေ၍ ရေအလျဉ်ကို ဖြတ်သကဲ့သို့ သွားပြီးလျှင် ထိုသူဌေးသားကို ကျောက်ကုန်း၌ တင်၍ ကမ်းနားသို့ ရောက်စေပြီးလျှင် မိမိနေရာသို့ ဆောင်ခဲ့၍ နှစ်သိမ့်စေလျက် သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို ပေး၍ နှစ်ရက်သုံးရက်လွန်လျှင် အို-ယောက်ျား-ငါသည် ဤတောမှထုတ်၍ ဗာရာဏသီပြည်ခရီး၌ ထားအံ့ ဤသို့ ထားသည်ရှိသော် သင်သည် ချမ်းသာစွာ ရောက်လတ္တံ့၊ စင်စစ်သော်ကား သင်သည် ဤ မည်သောအရပ်၌ ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော ဆတ်သည် နေ၏ဟု ဥစ္စာဟူသော အကြောင်းကြောင့် မင်းအား၎င်း၊ မင်း၏ အမတ်ကြီးအား၎င်း မကြားလေလင့်ဟု ဆို၏။ ထိုသူဌေးသားသည် အရှင် - ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုသူဌေးသား၏ ဝန်ခံခြင်းကို ယူပြီးလျှင် သူဌေးသားကို မိမိ ကျောက်ကုန်း၌ တင်၍ ဗာရာဏသီပြည်ခရီး၌ ချ၍ပြန်ခဲ့၏။

ထိုသူဌေးသားသည် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ဝင်သည်ရှိသော် ထိုနေ့၌ပင်လျှင် ဗာရာဏသီမင်း၏ ခေမာမည်သော မိဖုယားကြီးသည် မိုးသောက်ထအခါ အိပ်မက်၌ ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိသော ဆတ်မင်းသည် မိမိအား တရားဟောသည်ကို မြင်မက်၍ ကြံ၏။ ဤသို့ သဘောရှိသော ဆတ်မင်းသည် အကယ်၍ မရှိအံ့၊ ငါသည် အိပ်မက်မမြင်မက်ရာ၊ မချွတ်လျှင် ရှိသည်ဖြစ်လတ္တံ့၊

ထို့ကြောင့် အရှင်မင်းကြီးအား ငါကြားအံ့ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ မိဖုယားကြီးသည် မင်းသို့ ကပ်၍ မြတ်သောမင်းကြီး - ရှေ့အဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော ဆတ်မင်းကို မြင်ခြင်းငှါ အလိုရှိ၏။ ရှေ့အဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော ဆတ်မင်း၏တရားကို နာလိုပါ၏။ ဆတ်မင်းကို အကယ်၍မရအံ့၊ အကျွန်ုပ်အသက်သည် ရှင်ရာ၏။ ဆတ်မင်းကို အကယ်၍မရအံ့၊ အကျွန်ုပ်အသက်သည် မရှိပြီဟု တင်လျှောက်၏။

မင်းသည် မိဖုယားကြီးကို နှစ်သိမ့်စေ၍ လှူပြည်၌ အကယ်၍ရှိအံ့၊ ရလတ္တံ့ဟု ဆို၍ ပုဏ္ဏားတို့ကို ခေါ်စေပြီးလျှင် ရှေ့အဆင်းနှင့်တူသော သားတို့မည်သည် ရှိကုန်မည်လောဟု မေးတော်မူ၍ အရှင်မင်းကြီး - ရှိပါကုန်၏ဟု တင်လျှောက်သဖြင့် ကြားရလျှင် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဆင်ကျောက်ကုန်းထက်၌ အသပြာတထောင်ကို ရှေးနန်းတောင်း၌ထည့်၍ တင်ပြီးလျှင် အကြင်သူသည် ရှေ့အဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော ဆတ်မင်းကို ကြားအံ့၊ ထိုသူအား ရှေ့ပန်းတောင်းနှင့်တကွသော အသပြာထောင်ထုပ်ကို၎င်း၊ ထိုဆင်ကို၎င်း၊ ထိုအသပြာတထောင်ထက် အလွန်ကို၎င်း ပေးလိုသည်ဖြစ်၍ ရှေ့ပေ၌ ဂါထာကို ရေးစေပြီးလျှင် အမတ်တယောက်ကို ခေါ်၍ အချင်းအမတ် - လာလှည့်၊ ငါ၏ အမိန့်တော်ဖြင့် ဤ ဂါထာကို ကိုင်၍ ပြည်၌ နေကုန်သော သူတို့အား ကြားချေလော့ဟု ဆို၍ ဤ ရုရုမိဇာတ်၌-

၁၁၆။ တဿ ဂါမဝရံ ဒမ္ပိ၊ နာရိယော စ အလင်္ကာတာ။
ယော မေ တံ မိဂ မက္ခာသိ၊ မိဂါနံ မိဂမုတ္တမံ။

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၁၆။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ မေ၊ ငါ့အား။ မိဂါနံ၊ သားတကာတို့ထက်။ မိဂမုတ္တမံ၊ သားမြတ်ဖြစ်သော။ တံ မိဂံ၊ ထိုဆတ်မင်းကို။ အက္ခာသိ၊ ကြားအံ့။ တဿ၊ ထိုသူအား။ ဂါမဝရဉ္စ၊ ရွာဆုကို၎င်း။ အလင်္ကာတာ၊ တန်ဆာဆင်အပ်ကုန်သော။ နာရိယော စ၊ မိန်းမတို့ကို၎င်း။ ဒမ္ပိ၊ ငါပေးအံ့။

အမတ်သည် ရှေ့ပေကို ယူ၍ မြို့အလုံး၌ ဘတ်ရွတ်စေ၏။ ထိုအခါ သူဌေးသားသည် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ဝင်စဉ်ပင်လျှင် ထိုစကားကိုကြား၍ အမတ်ထံသို့ သွားပြီးလျှင် ဤသို့ သဘော ရှိသော ဆတ်မင်းကို ကြားလျှောက်ပါအံ့။

ပုံ-၆၊ ၅၅၀-စ၊ ရုရိမိဂရာဇေတ်

ဗာရာဏသီမင်းကြီးအား ရွှေအဆင်းနှင့် တူသောဆတ်ကို အဆွေခင်ပွန်းပျက် ယောက်ျားကပြနေပုံ

အကျွန်ုပ်ကို အရှင်မင်းကြီးအား ပြပါလော့ဟု ဆို၏။ အမတ်သည် ဆင်ထက်မှ ဆင်း၍ ထိုသူဌေးသားကို မင်းအထံကို ဆောင်ခဲ့၍ အရှင်မင်းကြီး - ဤသူသည် ဆတ်မင်းကို ကြားပါအံ့သတတ်ဟု တင်လျှောက်၏။ မင်းသည် အို - ယောကျ်ား မှန်၏လော့ဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော် မြတ်သောမင်းကြီး - မှန်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် အရှင်မင်းကြီးသည် အကျွန်ုပ်အား ထိုဥစ္စာစည်းစိမ်ကို ပေးတော်မူလော့ဟု ဆို၍ တောင်းလိုရကား—

၁၁၇။ မယုံ ဂါမဝရံ ဒေဟံ၊ နာရိယော စ အလင်္ကာတာ။
အဟံ တေ မိဂ မက္ခိဿံ၊ မိဂါနံ မိဂမုတ္တမံ။

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၁၇။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ မိဂါနံ၊ သားတကာတို့ထက်။ မိဂမုတ္တမံ၊ သားမြတ်ဖြစ်သော။ မိဂံ၊ ဆတ်မင်းကို။ တေ၊ အရှင်မင်းကြီးအား။ အက္ခိဿံ၊ ကြားလျှောက်ပါအံ့။ မယုံ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဂါမဝရဉ္စ၊ ရွာဆုကို၎င်း။ အလင်္ကာတာ၊ တန်ဆာ ဆင်အပ်ကုန်သော။ နာရိယော စ၊ မိန်းမတို့ကို၎င်း။ ဒေဟံ၊ ပေးတော်မူလော့။

ထိုစကားကို ကြား၍ မင်းသည် ထိုအဆွေခင်ပွန်းဖျက်အား နှစ်သက်၍ အို-ယောကျ်ား ထိုဆတ်မင်းသည် အဘယ်အရပ်၌ နေသနည်းဟု မေးတော်မူ၍ အရှင်မင်းကြီး - ဤမည်သောအရပ်၌ နေပါ၏ဟု တင်လျှောက်သည်ရှိသော် ထိုသူကိုပင် ခရီးညွှန်ပြု၍ များစွာသော အခြံအရံဖြင့် ထိုအရပ်သို့ သွား၏။ ထိုအခါ မင်းကို အဆွေခင်ပွန်း ပြစ်မှားတတ်သော သူဌေးသားသည် အရှင်မင်းကြီး - စစ်သည်ကို စည်းဝေးစေလော့၊ စစ်သည်သည် စည်းဝေးပြီးသော် လာတော်မူလှည့်ဟု ဆို၍ အရှင်မင်းကြီး - ထိုရွှေအဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိသော ဆတ်မင်းသည် ထိုတော၌ နေ၏ဟု လက်ကိုဆန့်၍ ကြားလိုရကား -

၁၁၈။ တေသ္မိံ ဝနသဏ္ဍာသ္မိံ၊ အမ္ပသာလာ စ ပုပ္ဖိတာ။
ဣန္ဒဂေါပကသဉ္စန္ဒာ၊ ဧတ္ထေ သော တိဋ္ဌတေ မိဂေါ။

ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၁၈။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တေသ္မိံ ဝနသဏ္ဍာသ္မိံ၊ ထိုတောအုပ်၌။ အမ္ပသာလာ စ၊ သရက်ပင်၊ အင်ကြင်းပင်တို့သည်လည်း။ ပုပ္ဖိတာ၊

ပွင့်ကုန်၏။ ဘူမိ၊ မြေသည်။ ဣန္ဒဂေါပကသဉ္စန္ဒာ၊ ပိုးပရန်အဆင်းနှင့် တူကုန်
သော နိစ္စာသော မြက်မျိုးတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်၏။ ဧတ္ထ၊ ဤ တောအုပ်၌။
သော မိဂေါ၊ ထိုဆတ်မင်းသည်။ တိဋ္ဌတေ၊ တည်နေ၏။

မင်းသည် ထိုသူယုတ်၏ စကားကိုကြား၍ အခတ်တို့ကို စေ၏။ ထိုဆတ်မင်း
အား ပြေးခြင်းကို မပေးမူ၍ လျင်စွာ လက်နက်စွဲကုန်သော ယောက်ျားတို့နှင့်
တကွ တောအုပ်ကို ရံကုန်လော့ဟု စေ၏။ ထိုအခတ်တို့သည် မင်းဆိုတိုင်းပြု၍
တောကို ပဲ့တင်ထပ်စေကုန်၏။ မင်းသည် နှစ်ယောက် သုံးယောက်သော လူနှင့်
တကွ တခုသော အရပ်၌ ရပ်၏။ ထို ယောက်ျားယုတ်သည်လည်း မနီးမဝေး
သောအရပ်၌ ရပ်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုအသံကိုကြား၍ ကြံ၏။ ဗိုလ်ပါ
အပေါင်းတို့ အသံသည် များ၏။ ထိုသူယုတ်မှ ဘေးသည် ဖြစ်ရာ၏ဟု ကြံ၏။
ကြံပြီး၍ ဘုရားလောင်းသည် ထသဖြင့် အလုံးစုံသော ပရိသတ်ကို ကြည့်၍
မင်းနေရာ အရပ်သည်သာလျှင် ငါ့အား ချမ်းသာသည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ထို့ကြောင့်
ဤမင်းရှိရာ အရပ်သို့သာလျှင် ငါ သွားခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ကြံ၍ မင်းရှိ
ရာသို့ ရှေးရှု သွား၏။ မင်းသည် ထိုဘုရားလောင်းလာသည်ကို မြင်၍ ဆင်ပြောင်
အားနှင့်တူသော အားရှိသော ဆတ်မင်းသည် လွှမ်းမိုးသကဲ့သို့ လာ၏ဟု မြားကို
ဖွဲ့၍ ဤဆတ်မင်းသည် ထိတ်လန့်သဖြင့် အကယ်၍ ပြေးအံ့၊ ပစ်သဖြင့် အားနည်း
သည်ကို ပြု၍ ဖမ်းအံ့ဟု လေးကိုတင်၍ ဘုရားလောင်းသို့ ရှေးရှုသည်ဖြစ်၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာ ပြတော်မူလိုသော မြတ်စွာဘုရားသည်—

- ၁၁၉။ ဓနံ သရဇ္ဇုံ ကတောန၊ ဥသံ သန္ဓယုပဂါမံ။
မိဂေါစ ဒိသွာ ရာဇာနံ၊ ဒုရတော အဇ္ဈဘာသထ။
- ၁၂၀။ အာဂမေဟိ မဟာရာဇ၊ မာ မံ ဝိဇ္ဈ ရထေသဘ။
ကော နု တေ ဣဒ မက္ခာသိ၊ ဧတ္ထေသော တိဋ္ဌတေ မိဂေါ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၁၁၉။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သရဇ္ဇုံ၊ ညှိနှင့်တကွသောလေးကို။ ကတောန
တင်၍။ ဥသံ၊ မြားကို။ သန္ဓယု၊ ဖွဲ့၏။ ဥပါဂမံ၊ ကပ်လာသော။ ရာဇာနံ
မင်းကို။ ဒိသွာ၊ မြင်၍။ မိဂေါ၊ ဆတ်မင်းသည်။ ဒုရတော၊ အဝေးမှ။ အဇ္ဈ
ဘာသထ၊ ဆိုလင့်၏။

၁၂၀။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အာဂမေဟိ၊ ငုံ့တော်မူဦးလော့။ ရထေသဘ၊ ရထားစီးချင်းမင်းတကာတို့ထက်မြတ်တော်မူသော။ နရိန္ဒ မင်းမြတ်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ မာ ဝိဇ္ဇ၊ မပစ်ပါလင့်။ ဧတ္ထ၊ ဤအရပ်၌။ ဒေသော မိဂေါ၊ ထိုဆတ်မင်းသည်။ တိဋ္ဌတေ၊ တည်နေ၏ ဟူ၍။ ကော၊ အဘယ်သူသည်။ တေ၊ အရှင်မင်းမြတ်အား။ ဣဒံ၊ ဤအကြောင်းကို။ အက္ခာသိ နု၊ ကြားဘိသနည်း။

မင်းသည် ဘုရားလောင်း သာယာစွာ ပြောဆိုသော စကား၌ တပ်သည် ဖြစ်၍ လေးကိုချပြီးလျှင် ရိုသေစွာရပ်၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း မင်းကြီးသို့ ကပ်၍ သာယာစွာ စကားပြောဆိုခြင်းကို ပြုသဖြင့် တင့်အပ်လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ ရပ်၏။ လူများသည် အလုံးစုံသော လက်နက်ကို ချပြီးလျှင် လာလတ်၍ မင်းကို ခြံရံ၏။ ထိုခဏ၌ ဘုရားလောင်းသည် ရွှေဆည်းလည်းကို လှုပ်သကဲ့သို့ သာယာစွာသော အသံဖြင့် မင်းကို “ကော နု တေ ဣဒမက္ခာသိ၊ ဧတ္ထေသော တိဋ္ဌတေ မိဂေါ” ဟူသော စကားဖြင့် မေး၏။ ထိုသို့ ဘုရားလောင်း မေးသော ခဏ၌ ထို ယုတ်မာသော သူဌေးသားသည် အတန်ငယ် ဆုတ်၍ ထိုအရပ်၌သာ လျှင် နေ၏။ မင်းသည် ဤသူသည် ငါ့အား ပြစ်ဟု ဘုရားလောင်းအား ပြောလိုရကား—

၁၂၁။ ဒေ ပါပစရော ပေါသော၊ သမ္ပ တိဋ္ဌတိ အာရကာ။
သော ယံ မေ ဣဒ မက္ခာသိ၊ ဧတ္ထေသော တိဋ္ဌတေ မိဂေါ။
ဟူသော ခြောက်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂၁။ သမ္ပ၊ အဆွေကျင့်မြတ် သားများနတ်။ ပါပစရော၊ ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိသော။ ဒေ-ဒေသော ပေါသော၊ ဤသူသည်။ အာရကာ၊ ဝေးသော အရပ်၌။ တိဋ္ဌတိ၊ တည်၏။ ဧတ္ထ၊ ဤအရပ်၌။ ဒေသော မိဂေါ၊ ဤဆတ်မင်းသည်။ တိဋ္ဌတေ၊ တည်၏ဟူ၍။ သော ယံ၊ ထိုသူယုတ်သည်လျှင်။ မေ ငါ့အား။ ဣဒံ၊ ဤအကြောင်းကို။ အက္ခာသိ၊ ကြားလျှောက်၏။

ထိုစကားကို ကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် ထိုအဆွေခင်ပွန်း ပြစ်မှားတတ် သော သူယုတ်မာကို ကဲ့ရဲ့၍ မင်းနှင့်တကွ စကားပြောလိုရကား—

၁၂၂။ သစ္စံ ကိရေဝ မာဟံသု၊ နရာ ကေစ္စိယာ ဣဓ။
ကဋ္ဌံ နိပ္ပဝိတံ သေယျော၊ န တေဝကစ္စိယော နရော။
ဟူသော ခုနစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂၂။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဣမ၊ ဤလောက၌။ ကေစွိယာ၊ အချို့ကုန်သော။ နရာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ ကဋ္ဌ၊ ထင်းကို။ နိပ္ပဝိတံ၊ ဆယ်တင်ခြင်းသည်။ သေယျော၊ မြတ်၏။ ကေစွိယော၊ အချို့သော။ နရော၊ အဆွေခင်ပွန်း ပြစ်မှားတတ်သောသူကို။ နိပ္ပဝိတော၊ ဆယ်တင်ခြင်းသည်။ နတွေဝသေယျော၊ မမြတ်သည်သာတည်း။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ပေါရာဏပဏ္ဍိတာ၊ ရှေးပညာရှိတို့သည်။ သစ္စံ၊ အမှန်ကို။ အာဟံသု ကိရ၊ ဆိုကုန်သတတ်။

ထိုစကားကို ကြား၍ မင်းသည်—

၁၂၃။ ကိန္နု ရုရု ဂရဟသိ မိဂါနံ၊
ကိံပက္ခိနံ ကိံပန မာနုသာနံ။
ဘယံ ဟိ မံ ဝိန္ဒတိ နပ္ပရူပံ၊
သုတွာန တေ မာနုသံ ဘာသမာနံ။

ဟူသော ရှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂၃။ ရုရု၊ အဆွေ ဆတ်မင်း။ တံ၊ သင် ဆတ်မင်းသည်။ ကိံ၊ အသို့နည်း။ မိဂါနံ၊ သားတို့ကို။ ဂရဟသိ နု၊ ကဲ့ရဲ့သလော။ ပန၊ ထိုသို့ သားတို့ကို မကဲ့ရဲ့မူ။ ပက္ခိနံ၊ ငှက်တို့ကို။ ဂရဟသိ နု၊ ကဲ့ရဲ့သလော။ ပန၊ ထိုသို့မဟုတ်မူ။ မာနုသာနံ၊ လူတို့ကို။ ဂရဟသိ နု၊ ကဲ့ရဲ့သလော။ မာနုသံ ဘာသမာနံ၊ လူ့ဘာသာဖြင့် ဆိုသော။ တေ၊ သင် ဆတ်မင်း၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သုတွာန၊ ကြားရ၍။ အနပ္ပရူပံ၊ များစွာသော။ ဣမံ ဘယံ ဟိ၊ ဤကြောက်ဘွယ်ကိုလျှင်။ ဝိန္ဒတိ၊ ငါ ရသကဲ့သို့ ထင်၏။

ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်းသည် မြတ်သော မင်းကြီး - အကျွန်ုပ်သည် သားငှက် အစရှိသည်တို့အား မကဲ့ရဲ့၊ စင်စစ်သော်ကား လူတို့အားသာလျှင် ကဲ့ရဲ့၏ဟု ပြလိုရကား—

၁၂၄။ ယ မုဒ္ဒရိံ ဝါဟနေ ဝုယုမာနံ၊
မဟောဒကေ သလိလေ သီသသောတေ။
ဟတော နိဒါနံ ဘယ မာဂတံ မမ။
ဒုက္ခော ဟဝေ ရာဇ အသမ္ဘိ သင်္ဂမော။

ဟူသော ကိုးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂၄။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ မဟောဒကေ သလိလေ၊ များစွာသော ရေရှိ
သော။ သီသသောတေ၊ လျင်သော အလျဉ်ရှိသော။ ဝါဟနေ၊ မြစ်ရေအယဉ်
၌။ ဝုယုမာနံ၊ မျောသောသူကို။ ယံ ဥဒ္ဓရိံ၊ အကြင်ဆယ်တင်မိ၏။ တတော
နိဒါနံ၊ ထိုသို့ ဆယ်တင်မိသောကြောင့်။ မမ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဘယံ၊ ဘေး
သည်။ အာဂတံ၊ ရောက်၏။ အသတ္တိ၊ သူတော်မဟုတ် သူယုတ်တို့နှင့်။ သင်္ဂမော၊
ပေါင်းဖော်ခြင်းသည်။ ဟဝေ၊ စင်စစ်။ ဒုက္ခော၊ ဆင်းရဲစွာ၏။

ထိုစကားကိုကြား၍ မင်းသည် အမျက်ထွက်သဖြင့် ဤသို့ ကျေးဇူးများစွာ
ပြုပေသောသူအား ကျေးဇူးကို မသိ၊ ထိုသူယုတ်ကို ပစ်သတ်၍ အသက်
ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေအံ့ဟု ဆို၍ သတ်လိုရကား—

၁၂၅။ သောဟံ စတုပ္ပတ္တမိမံ ဝိဟင်္ဂမံ၊
တနုစ္ဆိဒံ ဟဒယေ ဩဿဇာမိ။
ဟနာမိ တံ မိတ္တဒုဗ္ဗိံ အကိစ္စကာရိံ၊
ယော တာဒိသံ ကမ္မကတံ န ဇာနေ။

ဟူသော ဆယ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂၅။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ တာဒိသံ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော။ ကမ္မ-
ကတံ၊ ပြုအပ်သောကျေးဇူးကို။ န ဇာနေ၊ မသိ။ မိတ္တဒုဗ္ဗိံ၊ အဆွေခင်ပွန်း
ပြစ်မှားတတ်သော။ အကိစ္စကာရိံ၊ မပြုအပ်သည်ကို ပြုလေ့ရှိသော။ တံ၊
ထိုသူယုတ်ကို။ ဟနာမိ၊ သတ်အံ့။ သော အဟံ၊ ထိုငါသည်။ စတုပ္ပတ္တံ၊ မြားလှ
သေးခုရှိသော။ ဝိဟင်္ဂမံ၊ ကောင်းကင်သို့ သွားတတ်သော။ တနုစ္ဆိဒံ၊ ကိုယ်ကို
ဖောက်ထွင်းနိုင်သော။ ဣမံ၊ ဤမြားကို။ ဟဒယေ၊ ရင်၌။ ဩဿဇာမိ၊
လှုတ်အံ့။

ထို့နောက်မှ ဘုရားလောင်းသည် ဤသူယုတ်သည် ငါ့ကိုမှီ၍ မပျက်စီးစေ
သတည်းဟု ကြံ၍ မင်းအား တရားစကားဖြင့် တောင်းပန်လိုရကား—

၁၂၆။ ဓိရဿ ဗာလဿ ဟဝေ ဇနိန္ဒ၊
သန္တော ဝဓံ နပုသံသန္တိ ဇာတု။
ကာမံ သရံ ဂစ္ဆတု ပါပဓမ္မော၊

ယဉ္ဇဿ ဘဋ္ဌံ တဒေတဿ ဒေဟိ။
အဟဉ္ဇ တေ ကာမကရော ဘဝါမိ။

ဟူသော တဆယ့်တခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂၆။ ဇနိန္ဒ၊ မင်းမြတ်။ ဓီရဿ၊ ပညာရှိအား၎င်း။ ဗာလဿ၊ သူမိုက်အား၎င်း။ ဟဝေ၊ စင်စစ်။ သန္တော၊ သူတော်ကောင်းတို့သည်။ ဝဓံ၊ သတ်ခြင်းကို။ ဇာတု၊ အကယ်မလွဲသဖြင့်။ နပ္ပသံသန္တိ၊ မချီးမွမ်းကုန်။ ပါပဓမ္မော၊ ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိသောသူသည်။ ကာမံ၊ အလိုအားလျော်စွာ။ ဃရံ၊ မိမိအိမ်သို့။ ဂစ္ဆတု၊ သွားပါစေ။ ယဉ္ဇ၊ အကြင်စည်းစိမ်ကိုလည်း။ အဿ၊ ထိုသူယုတ်အား။ ဒဿာမိတိ၊ ငါ ပေးအံ့ဟူ၍။ တယာ၊ သင်မင်းကြီးသည်။ ဘဋ္ဌံ၊ ဆိုအပ်၏။ တံ၊ ထိုဆိုအပ်ပြီးသော စည်းစိမ်ကို။ တေဿ၊ ထိုသူယုတ်အား။ ဒေဟိ၊ ပေးတော်မူပါလော့။ အဟဉ္ဇ၊ အကျွန်ုပ်သည်လည်း။ တေ၊ အရှင်မင်းကြီး၏။ ကာမကရော၊ အလိုတော်သို့လိုက်သည်။ ဘဝါမိ၊ ဖြစ်ပါအံ့။

ထိုစကားကို ကြားရလျှင် မင်းသည် နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်းအား ချီးမွမ်းခြင်းကို ပြုလိုရကား—

၁၂၇။ အဒ္ဓါ ရုရု အညတရော သတံ သော၊
ယော ဒုဗ္ဘတော မာနုသဿ န ဒုဗ္ဘိ။
ကာမံ ဃရံ ဂစ္ဆတု ပါပဓမ္မော။
ယဉ္ဇဿ ဘဋ္ဌံ တဒေတဿ ဒေမ္ပိ။
အဟဉ္ဇ တေ ဂါမဝရံ ဒေဝါမိ။

ဟူသော တဆယ့်နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂၇။ ရုရု၊ အဆွေဆတ်မင်း။ အဒ္ဓါ၊ စင်စစ်။ သော၊ ထိုသင်ဆတ်မင်းသည်။ သတံ၊ သူတော်ကောင်း အပေါင်းတို့တွင်။ အညတရော၊ တယောက်ပေတည်း။ မာနုသဿ၊ သူယုတ်မာအား။ န ဒုဗ္ဘိ၊ အတုံ့ပြန်၍ မပြစ်မှားပေ။ ဒုဗ္ဘတော၊ သင့်ကို ပြစ်မှားသော။ ယော ပါပဓမ္မော၊ အကြင် မကောင်းသော အကျင့်ရှိသောသူသည်။ ကာမံ၊ အလိုအားလျော်စွာ။ ဃရံ၊ အိမ်သို့။ ဂစ္ဆတု၊ သွားပါစေလော့။ ယဉ္ဇ၊ အကြင်စည်းစိမ်ကိုလည်း။ အဿ၊ ထိုသူယုတ်အား။ ဒဿာမိတိ၊ ငါ ပေးအံ့ဟူ၍။ ဘဋ္ဌံ၊ ဆိုမိ၏။ တံ၊ ထိုစည်းစိမ်ကို။ တေဿ၊

ထိုသူယုတ်မာအား။ ဒမ္မိ၊ ငါပေးအံ့။ အဟဉ္ဇ၊ ငါသည်လျှင်။ တေ၊ သင်
ဆတ်မင်းအား။ ဂါမဝရံ၊ ရွာဆုကို။ ဒဒါမိ၊ ပေးအံ့။

ထိုအခါ မင်းကို ဘုရားလောင်းသည် မြတ်သောမင်းကြီး- လူတို့မင်းသည်
ကား တပါးကို နှုတ်ဖြင့် ဆိုကုန်၏။ တပါးကို ကိုယ်ဖြင့် ပြုကုန်၏ဟု ဆို၍ မင်းကို
စုံစမ်းလိုရကား-

၁၂၈။ သုဝိဇာနံ သိင်္ဂါလာနံ၊ သကုဏာနဉ္စ ဝဿိတံ။
မနုဿဝဿိတံ ရာဇ၊ ဒုဗ္ဗိဇာနတရံ တတော။

၁၂၉။ အပိ စေ မညတိ ပေါသော၊ ဉာတိ မိတ္တော သခါတိ ဝါ။
ယော ပုဗ္ဗေ သုမနော ဟုတော၊ ပစ္ဆာ သမ္ပဇ္ဇတေ ဒိသော။
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၂၈။ ရာဇ၊မင်းမြတ်။ သိင်္ဂါလာနဉ္စ၊ မြေခွေးတို့၏၎င်း။ သကုဏာနဉ္စ၊ ငှက်
တို့၏၎င်း။ ဝဿိတံ၊ မြည်သံကို။ သုဝိဇာနံ၊ သိလွယ်၏။ တတော၊ ထိုမြေခွေး
ငှက်တို့ အသံထက်။ မနုဿဝဿိတံ၊ လူတို့၏စကားသည်။ ဒုဗ္ဗိဇာနတရံ၊ အလွန်
သိနိုင်ခဲ၏။

၁၂၉။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော ပေါသော၊ အကြင်သူသည်။
ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။ သုမနော၊ ကောင်းသောစိတ်ရှိသည်။ ဟုတော၊ ဖြစ်၍။ အယံ၊
ဤ သူသည်။ မေ၊ ငါ၏။ ဉာတိ၊ ဆွေမျိုးတည်း။ ဣတိ ဝါ၊ ဤသို့၎င်း။
မိတ္တော၊ ချစ်သောသူတည်း။ ဣတိ ဝါ ဤသို့၎င်း။ သခါ၊ အဆွေခင်ပွန်းတည်း။
ဣတိ ဝါ၊ ဤသို့၎င်း။ အပိ၊ စင်စစ်။ စေ မညတိ၊ အကယ်၍ အောက်မေ့အံ့။
သော ပေါသော၊ ထိုသူသည်။ ပစ္ဆာ၊ နောက်၌။ ဒိသော၊ ရန်သူသည်။ သမ္ပဇ္ဇတေ၊
ဖြစ်တတ်၏။

ထိုစကားကို ကြား၍ မင်းသည် အဆွေ ဆတ်မင်း- သင့်အား ဤသို့
မအောက်မေ့လင့်၊ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ငါသည် မင်းအဖြစ်ကို သော်လည်း
စွန့်ရာ၏။ သင့်အား ပေးသောဆုကို မစွန့်ရာ၊ ငါအား ယုံကြည်လော့ဟု ဆို၍
ဆုကို ပေးတော်မူ၏။ ဘုရားလောင်းသည် မင်းအထံ၌ ဆုကို ယူသည်ရှိသော်
မိမိကိုယ်ကို အစပြု၍ အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့အား ဘေးမဲ့ကိုပေးခြင်း ဟူသော
ဆုကိုယူ၏။ မင်းသည်လည်း ဆုကိုပေးပြီးလျှင် ဘုရားလောင်းကို နေပြည်တော်သို့

ဆောင်၍ မြို့ကို၎င်း၊ ဘုရားလောင်းကို၎င်း၊ တန်ဆာ ဆင်စေ၍ - မိဖုယား
 ကြီးအား တရားဟောစေ၏။ ဘုရားလောင်းဆတ်မင်းသည် မိဖုယားကြီးကို
 အစပြု၍ မင်းအား၎င်း၊ မင်းပရိသတ်တို့အား၎င်း သာယာစွာသော လူ့ဘာ
 သာဖြင့် တရားဟော၍ မင်းအား မင်းကျင့်တရား ဆယ်ပါးတို့ဖြင့် ဆုံးမ၍ လူ
 အပေါင်းကိုလည်း ဆုံးမပြီးလျှင် တောသို့ဝင်၍ သားအပေါင်းခြံရံလျက် နေ၏။
 မင်းသည် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့အား ဘေးမဲ့ကို ပေးတော်မူ၏ဟု မြို့၌ စည်
 လည်စေပြီးလျှင် ထိုနေ့မှစ၍ သားငှက် အစရှိသော သတ္တဝါတို့အား တစုံတ
 ယောက်သော သူသည် လက်ကိုဆန့်ခြင်းငှါ မဝံ့၊ သားငှက်အပေါင်းသည် လူတို့
 ၏ ကောက်တို့ကို စားသည်ရှိသော် တစုံတယောက်သောသူသည် တားမြစ်ခြင်း
 ငှါ မဝံ့၊ လူများသည် မင်းယင်ပြင်သို့ သွား၍ ကြွေးကြော်ကုန်၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာ ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် -

၁၃၀။ သမာဂတာ ဇာနပဒါ၊ နေဂမာ စ သမာဂတာ။
 မိဂါ သဿာနိ ခါဒန္တိ၊ တံ ဒေဝေါ ပဋိသေဓတု။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၁၃၀။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဇာနပဒါ၊ ဇနပုဒ်၌ နေကုန်သော သူတို့
 သည် သမာဂတာ၊ အညီအညွတ်လာကုန်၍။ နေဂမာ စ၊ နိဂုံး၌ နေကုန်သောသူ
 တို့သည်လည်း။ သမာဂတာ၊ အညီအညွတ်လာကုန်၍။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းကြီး။
 မိဂါ၊ သားအပေါင်းတို့သည်။ သဿာနိ၊ ကောက်တို့ကို။ ခါဒန္တိ၊ စားကုန်၏။
 တံ၊ ထိုသားအပေါင်းကို။ ဒေဝေါ၊ အရှင်မင်းကြီးသည်။ ပဋိသေဓတု၊ မြစ်တော်
 မှုပါလော့။

ထိုပြည်သူတို့၏ ကြွေးကြော်သံကို ကြား၍ မင်းသည် -

၁၃၁။ ကာမံ ဇနပဒေါ မာသိ၊ ရဋ္ဌဉ္စာပိ ဝိနဿတု။
 န တွေဝါဟံ ရုရံ ဒုဗ္ဘေ၊ ဒတွာ အဘယဒက္ခိဏံ။

၁၃၂။ မာ မေ ဇနပဒေါ အာသိ၊ ရဋ္ဌဉ္စာပိ ဝိနဿတု။
 နတွေဝ မိဂရာဇဿ၊ ဝရံ ဒတွာ မုသာ ဘဏေ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၃၁။ ကာမံ စင်စစ်။ ဇနပဒေါ၊ ဇနပုဒ်သည်။မာအသိမရိသည်မူလည်း
ဖြစ်စေ။ ရဋ္ဌဉ္စာပိ၊ ငါ၏ တိုင်းပြည်သည်လည်း။ ဝိနဿတု၊ ပျက်စီးသည်မူ
လည်း ဖြစ်စေ။ မိဂရာဇဿ၊ ဆတ်မင်းအား။ အဘယဒက္ခိဏံ၊ ဘေးမဲ့အလှူကို။
ဒတွာ၊ ပေးပြီးလျက်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ရုရံ၊ အဆွေ ဆတ်မင်းကို။ နတေဝ
ဒုဗ္ဘေ၊ မပြင်မှားပြီ။

၁၃၂။ မေ၊ ငါ့အား။ ဇနပဒေါ၊ ဇနပုဒ်သည်။မာ အသိ၊ မရိသည်မူလည်း
ဖြစ်စေ။ ရဋ္ဌဉ္စာပိ၊ တိုင်းပြည်သည်လည်း။ ဝိနဿတု၊ ပျက်စီးသည်မူလည်းဖြစ်စေ။
အဟံ၊ ငါသည်။ မိဂရာဇဿ၊ အဆွေဆတ်မင်းအား။ ဝရံ၊ ဆုကို။ ဒတွာ၊
ပေးပြီး၍။ မုသ၊ ချွတ်လွဲသောစကားကို။ နတေဝ ဘဏေ၊ မဆိုပြီ။

လူများသည် မင်းကြီးဆိုသောစကားကို ကြား၍ တစုံတခုသော စကားကို
ဆိုခြင်းငှါ မဝံ့သည်ဖြစ်၍ သွားကြကုန်၏။ ထိုစကားသည် ပြန့်နှံ့သည်ဖြစ်၍
ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် သားအပေါင်းကို စည်းဝေးစေပြီးလျှင်
ဤနေ့မှစ၍ လူတို့၏ ကောက်တို့ကို မစားကြကုန်လင့်ဟု ဆုံးမ၍ မိမိတို့၏
လယ်တို့၌ သစ်ရွက် သစ်ခက် အမှတ်ကို ဆွဲကြကုန်ဟု လူတို့အား ကြွေးကြော်
စေ၏။ ထိုလူတို့သည်လည်း ဘုရားလောင်းဆတ်မင်း ဆိုတိုင်း ဆွဲကြကုန်၏။
ထိုသစ်ရွက် သစ်ခက် အမှတ်ဖြင့် ယနေ့ထက်တိုင် သားတို့သည် ကောက်ကို
မစားကုန်။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ဒေဝဒတ်သည် သူ့ကျေးဇူးကို မသိ
သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဒေဝဒတ်သည် သူ့ကျေးဇူးကို မသိသည်
သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ သူဌေးသား
ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ မင်းဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရား
သည်လျှင် ထိုအခါ ဆတ်မင်း ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

ကျေးဇူးကန်းငြား၊ ထိုသူအား၊ စီးပွားပျက်မည်မှတ်။

ကိုးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ရုရမိဂဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၀-သရဘမိဂဇာတ်

ရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်၏ ပညာကြီးခြင်းအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “အာသိသေထေဝ ပုရိသော” အစရှိသော ဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤသရဘမိဂဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် အကျဉ်းအားဖြင့် မေးအပ်သော ပြဿနာကို အရှင် သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် အကျယ်အားဖြင့် ဖြေဆိုခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ အဘယ်ကာလ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာကို အကျဉ်းအားဖြင့် ပြဿနာကို မေးတော်မူသနည်းဟူမူကား တာဝတိံသာ နတ်ပြည်မှ သက်ဆင်းတော်မူသောအခါ မေးတော်မူ၏။ ထိုသို့ မေးတော်မူရာ၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား အကျဉ်းအားဖြင့် အစဉ်ဖြစ်သော စကားတည်း။

ရာဇဂြိုဟ် သူဌေး၏ ဥစ္စာဖြစ်သော စန္ဒကူး သပိတ်ကို အရှင်ပိဏ္ဍောလ ဘာရဒွါဇ မထေရ်သည် တန်ခိုးဖြင့် ယူသည် ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား တန်ခိုးပြာဋိဟ ပြခြင်းကို ပယ်တော်မူ၏။ တိတ္ထိတို့သည် ရဟန်း ဂေါတမသည် တန်ခိုးပြာဋိဟာပြခြင်းကို ပယ်အပ်ပြီ၊ ယခုအခါ မိမိသည်လည်း မပြုလတ္တံ့ဟု ကြံ၍ နှလုံးမသာ မျက်နှာအောက်ချ၍ ရှိကုန်သော မိမိတို့သည် တို့သည် အရှင်ဘုရားတို့ - အဘယ်ကြောင့် တန်ခိုးနှင့် စန္ဒကူးနံ့သာ သပိတ်ကို မယူကြကုန်သနည်းဟု ဆိုအပ်ကုန်သည် ရှိသော် ဒါယကာတို့ - ငါတို့အား တန်ခိုးပြခြင်းအမှုသည် မခက်၊ ထိုသို့ မခက်သော်လည်း သစ်သား သပိတ် အလို့ငှါ မိမိ၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ကျေးဇူးကို အဘယ်သူသည် လူတို့အား ပြအံ့နည်းဟု ကြံ၍ မယူကုန်၊ သာကီဝင်မင်းသားဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ကား လျှပ်ပေါ် လော်လီသောကြောင့် တန်ခိုး ပြ၍ ယူကုန်၏။ ငါတို့အား တန်ခိုးပြခြင်းသည် ဝန်လေးကုန်၏ဟု မကြံကြကုန်လင့်၊ ထိုကားသည် မှန်၏။ ငါတို့သည် ရဟန်းဂေါတမ တပည့်တို့ကို ထားလိုက်ကုန်ဦး၊ အလို့ရှိကုန်လတ် သော် ရဟန်းဂေါတမနှင့်တကွ တန်ခိုးပြကုန်အံ့၊ အဘယ်၍ ရဟန်းဂေါတမ သည် တခုသော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြအံ့၊ ငါတို့သည် နှစ်ဆတက်သော တန်ခိုးကို ပြကုန်အံ့ဟု ဆိုကြကုန်၏။

ထိုစကားကို ကြား၍ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ကြားလျှောက်
 ကုန်၏။ အရှင်ဘုရား - တိတ္ထိတို့သည် တန်ခိုးပြ ငြိဟာကို ပြကုန်အံ့သတတ်ဟု
 ကြားလျှောက်ကန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ - အကယ်၍ တိတ္ထိတို့
 သည် တန်ခိုးပြခြင်းကို ပြကုန်အံ့၊ ငါဘုရားသည်လည်း ပြအံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏။
 သို့သို့ မိန့်တော်မူသော စကားကို ကြား၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် လာလတ်၍
 မြတ်စွာဘုရားကို မေးလျှောက်၏။ အရှင်ဘုရား - တန်ခိုးပြာငြိဟာ ပြခြင်းကို
 ပြုတော်မူလတ္တံ့ လောဟု မေးလျှောက်၏။ မြတ်သောမင်းကြီး - ပြအံ့ဟု မိန့်တော်
 မူသည်ရှိသော် အရှင်ဘုရား - သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူပြီးသည် မဟုတ်ပါ
 လောဟု မေးလျှောက်၏။ မြတ်သောမင်းကြီး - ထိုသိက္ခာပုဒ်ကို ငါဘုရားသည်
 တပည့်တို့အားသာ ပညတ်တော်မူ၏။ ဘုရားတို့အားကား သိက္ခာပုဒ်မည်သည်
 မရှိ၊ မြတ်သောမင်းကြီး - ဥပမာ မည်သည်ကား သင်မင်းကြီး၏ ဥယျာဉ်တော်၌
 ပန်း သစ်သီးကို တပါးကုန်သော သူတို့အား တားမြစ်အပ်၏။ ရှင်မင်းကြီးအား
 တေးမြစ်အပ်၊ ဤသို့ ဥပမာ ဥပမေယျနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကို မှတ်အပ်၏ဟု
 မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်ဘုရား - အဘယ်အရပ်၌ တန်ခိုးပြခြင်းကို ပြုတော်မူကုန်
 အံ့နည်းဟု မေးလျှောက်၏။ မြတ်သောမင်းကြီး - သာဓတ္ထိမြို့၏အနီး ကဏ္ဍ
 မည်သော သရက်ပင်မင်း၌ ပြအံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ထို တန်ခိုး
 ပြတော်မူရာ၌ အသုံးပြုရအံ့နည်းဟု လျှောက်သည်ရှိသော် မြတ်သောမင်းကြီး -
 တစုံတခုသော ပြုဘွယ်သည် မရှိဟု မိန့်တော်မူ၏။

နက်ဖြန်နေ့၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်းကိစ္စ ပြီးလတ်သော်
 ဒေသစာရီ ကြွတော်မူ၏။ လူတို့သည် အရှင်ဘုရားတို့ - မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်
 အဘယ်အရပ်သို့ ကြွတော်မူသနည်းဟု မေး၏။ သာဓတ္ထိမြို့အနီး ကဏ္ဍမည်သော
 သရက်ပင်ရင်း၌ တိတ္ထိတို့ကို နှိပ်နင်းတတ်သော ရေမီးအစုံအစုံ ဖြစ်သော တန်ခိုး
 ပြာငြိဟာကို ပြခြင်းငှါ ကြွတော်မူ၏ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့ စကားကို
 ကြား၍ လူများသည် အံ့ဘွယ်သရဲ ဤသို့သဘောရှိသော တန်ခိုးပြာငြိဟာသည်
 ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုတန်ခိုး ပြာငြိဟာကို ဖူးမြင်အံ့ဟု အိမ်တံခါးကို ပိတ်၍ မြတ်စွာ
 ဘုရားနှင့် တကွလျှင် သွားကုန်၏။ သာသနာတော်မှ အပဖြစ်ကုန်သော တိတ္ထိ
 တို့သည် ငါတို့သည်လည်း ရဟန်းဂေါတမ ပြရာ၌ တန်ခိုးပြာငြိဟာကို ပြကုန်

(၁၈၈)

ပုံတော်စုံ ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

အံ့ဟု မိမိတို့ အလုပ်အကျွေးတို့နှင့် တကွ မြတ်စွာဘုရား ကြရာသို့သာလျှင် လိုက်ကုန်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်သဖြင့်လျှင် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ကြွတော်မူ၍ ကောသလမင်းကြီးသည် အရှင်ဘုရား - တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော်မူအံ့ သတတ်လောဟု မေးလျှောက်သည် ရှိသော် မြတ်သောမင်းကြီး - ပြအံ့ဟု မိန့်တော်မူ၍ အရှင်ဘုရား-အဘယ်အခါ၌ ပြတော်မူလတ္တံ့နည်းဟု မေးလျှောက် သည်ရှိသော် ဤနေ့မှစ၍ ခုနစ်ရက်မြောက်ဖြစ်သော ဝါဆိုလပြည့်နေ့၌ ပြအံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်ဘုရား - အကျွန်ုပ်သည် မဏ္ဍပ်ကို ပြုအံ့ဟု လျှောက်သည် ရှိသော် မြတ်သောမင်းကြီး - မသင့်၊ ငါ တန်ခိုးပြရာ အရပ်၌ သိကြားနတ်မင်း သည် တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော ရတနာမဏ္ဍပ်ကို ပြုလတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူလတ် သော် အရှင်ဘုရား- ဤအကြောင်းကို တမြို့လုံး၌ ကြွေးကြော်စေအံ့ဟု လျှောက် သည်ရှိသော် မြတ်သောမင်းကြီး - ကြွေးကြော်စေလော့ဟု မိန့်တော်မူ၍ ကောသလမင်းသည် တရားနာ ကြွေးကြော်တတ်သော သူကို တန်ဆာဆင် သော ဆင်ကျောက်ကုန်း၌ တင်၍ ဘုရားသခင်သည် သာဝတ္ထိမြို့ တံခါးအနီး ကဏ္ဍမည်သော သရက်ပင်ရင်း၌ တိတ္ထိတို့ကို နှိပ်နင်းတတ်သော တန်ခိုးပြာဋိ ဟာကို ပြတော်မူလတ္တံ့သတတ်၊ ဤနေ့မှ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၊ ခြောက် ရက်မြောက်သောနေ့၊ ငါးရက်မြောက်သောနေ့ ဤသို့ နေ့တိုင်း ကြွေးကြော် စေ၏။

တိတ္ထိတို့သည် ကဏ္ဍမည်သော သရက်ပင်ရင်း၌ ပြုလတ္တံ့ဟု ကြားကုန်၍ သရက်ပင်ရှင်တို့အား ဥစ္စာပေး၍ သရက်ပင်ရှင်တို့ကို သာဝတ္ထိမြို့နှင့် နီးကုန်သော သရက်ပင်တို့ကို ဖြတ်စေကုန်၏။ တရားနာ ကြွေးကြော်တတ်သော သူသည် နက်ဖြန်နေ့၌ နံနက်ကလျှင် ဘုရားသခင် တန်ခိုးပြာဋိဟာသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြွေးကြော်၏။ နတ်တို့၏ အာနုဘော်ကြောင့် အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းဝယ် အိမ်တံခါး၌ ရပ်၍ ကြွေးကြော်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ အကြင် အကြင် သူတို့သည် တန်ခိုးပြတော်မူရာ အရပ်သို့ သွားခြင်းငှါ စိတ်ကို ဖြစ်စေကုန်၏။ ထိုထိုသူတို့ သည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်၍သာလျှင် မိမိကိုယ်တိုင် မြင်ရကုန်၏။ ပရိသတ် သည် တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိ၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်ကလျှင် သာဝတ္ထိ

ပြည်၌ ဆွမ်းခံ၍ ထွက်တော်မူ၏။ ကဏ္ဍမည်သော ဥယျာဉ်စောင့်သည် ပင်ထက် မှည့် ဖြစ်သော အိုး အတိုင်းအရှည်ရှိသော ကြီးစွာသော သရက်သီးမှည့်ကို မင်းအား ဆက်အံ့သောငှါ ဆောင်ခဲ့သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားကို မြို့တံခါး၌ မြင်၍ ဤသရက်သီးမှည့်သည် မြတ်စွာဘုရားအားသာလျှင် လျှောက်ပတ်၏ဟု ကြံ၍ လှူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ခံတော်မူ၍ ထိုအရပ်၌လျှင် တင့်အပ် လျှောက်ပတ်စွာ နေတော်မူ၍ ဘုဉ်းပေးတော်မူပြီးသော် အာနန္ဒာ - ဤသရက်စေ့ကို ဥယျာဉ် စောင့်အား ဤအရပ်၌ စိုက်စီမံသောငှါ ပေးလော့၊ ဤသရက်ပင်သည် ကဏ္ဍ မည်သော သရက်ပင်သည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူတိုင်း ပြု၏။ ဥယျာဉ်စောင့်သည် မြေကို ယက်၍ စိုက်၏။ ထိုခဏ၌ သရက်စေ့သည် ကဲ့၍ အမြစ်တို့သည် သက်ကုန်၏။ ထွန်တုံးခေါင်းပမာဏရှိသော နီသောအညွန့်သည် ပေါက်၏။ လူများကြည့်စဉ် လျှင် ပင်စည် အတောင်ငါးဆယ်၊ ခက်မ အတောင်ငါးဆယ်၊ အရပ် အတောင် တရာရှိသော သရက်ပင်သည် ပြည့်စုံစွာဖြစ်၏။ ထိုခဏ၌လျှင် သရက်ပင်အား အပွင့်တို့သည်၎င်း၊ အသီးတို့သည်၎င်း ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုသရက်ပင်သည် ချိုသော သရက်သီးမှည့်နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော အသီးဝန်ကို ဆောင်လျက် ကောင်းကင်ကို ပြည့်စေ၍ တည်လေ၏။ လေခတ်သော အခါ ချိုစွာသော သရက်သီးမှည့်တို့သည် ကြွေကျကုန်၏။ လာတိုင်းသော ရဟန်းတို့သည် စားပြီး၍လျှင် လာခဲ့ကုန်၏။

ညချမ်းအခါ၌ သိကြားနတ်မင်းသည် ဆင်ခြင်လတ်သော် မြတ်စွာဘုရား အား ရတနာမဏ္ဍပ် ဆောက်ခြင်းသည် ငါတို့ဝန်တည်းဟု သိ၍ ဝိသုကြုံနတ်သား ကို စေပြီးလျှင် တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော ကြာညိုဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သောရတနာ မဏ္ဍပ်ကို ပြုဖေ၏။ ဤသို့လျှင် စကြဝဠာတသောင်း၌ နေကုန်သော နတ်အပေါင်း တို့သည် စည်းဝေးကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တိတ္ထိတို့ကို နှိပ်နင်းတတ်သော သာဝကတို့နှင့် မဆက်ဆံသော ရေမီး အစုံ အစုံ ဖြစ်သော ယမိုက်ပြာဠိဟာကို ပြတော်မူ၍ လူများ ကြည်ညိုသော အဖြစ်ကို သိတော်မူလျှင် ကောင်းကင်မှ သက်တော်မူ၍ ဘုရားနေရာတော်၌ နေတော်မူလျက် တရားဟောတော်မူ၏။

ကုဋေနှစ်ဆယ်သော သတ္တဝါတို့သည် အမြိုက်နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော အဖျော်ကို သောက်ရကုန်၏။ ထို့နောင်မှ ရှေးဘုရားတို့သည် ယမိုက်ပြာဋိဟာကို ပြတော် မူပြီးလျှင် အဘယ်အရပ်သို့ ကြွတော်မူကုန်သနည်းဟု ဆင်ခြင်တော်မူလတ်သော် တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူကုန်၏ဟု သိတော်မူလျှင် ဘုရားနေရာ တော်မှ ထတော်မူ၍ လကျောခြေတော်ကို ယှာနွှိရ်တောင်ထိပ်၌ ချတော်မူ၍ လက်ဝဲခြေတော်ကို မြင့်မိုရ်တောင်ထိပ်၌ နင်းတော်မူ၍ ပင်လယ်ကသစ်ပင်ရင်း ပဏ္ဍုကမ္မလာ ကျောက်နေရာ၌ ဝါကပ်တော်မူ၍ ဝါဘွင်းသုံးလပတ်လုံး နတ် ဗြဟ္မာတို့အား အဘိဓမ္မာ ပိဋကတ်တော်ကို ဟောတော်မူ၏။

ပရိသတ်တို့သည် ဘုရားသခင် ကြွတော်မူရာ အရပ်ကို မသိကုန်သဖြင့် ဖူးမြင်၍သာလျှင် သွားအံ့ဟု ထိုသာဝတ္ထိပြည်၌သာလျှင် ဝါဘွင်းသုံးလပတ်လုံး နေကုန်၏။ ပဝါရဏာနေ့ နီးလတ်သော် မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည် သွား၍ ဘုရားသခင်အား ကြားလျှောက်၏။ ထိုအခါ မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်ကို သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် မေးတော်မူ၏။ မောဂ္ဂလာန်- သာရိပုတ္တရာသည် ယခုအခါ အဘယ်မှာရှိသနည်းဟု မေးတော်မူ၏။ အရှင်ဘုရား- ဤသာရိပုတ္တရာ သည် ယမိုက် ပြာဋိဟာကို ကြည်ညို၍ ရဟန်းပြုကုန်သော ရဟန်းငါးရာတို့နှင့် တကွ သင်္ကဿနဂိုရ်ပြည်တံခါး၌ နေပါ၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် မောဂ္ဂလာန်-ဤနေ့မှ ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ တာဝတိံသာမှ ငါသက်တော် မူအံ့၊ ငါဘုရားကို ဖူးမြင်လိုကုန်သော သူတို့သည် သင်္ကဿနဂိုရ်ပြည်၌ တပေဂါင်း တည်းစည်းဝေးစေကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ လာခဲ့ပြီးလျှင် ပရိသတ်အား ကြားတော်မူ၏။ အလုံးစုံ သော ပရိသတ်ကို သာဝတ္ထိပြည်မှ ယူဇနာသုံးဆယ်ရှိသော သင်္ကဿနဂိုရ်ပြည် သို့ တခဏချင်းလျှင် ရောက်စေတော်မူ၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဝါကျွတ်ပြီးသော် ပဝါရဏာ ပြုတော်မူ၍ မြတ်သော သိကြား နတ်မင်း- လူ့ပြည်သို့ ငါသွားအံ့ဟု သိကြားမင်းအား ကြားတော်မူ၏။ သိကြားမင်းသည် ဝိသုက္ကံနတ်သားကို ခေါ်၍ အမောင် ဝိသုက္ကံ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် လူ့ပြည်သို့ ကြွတော်မူရာ စောင်းတန်းသုံးသွယ်တို့ ကို ပြုလော့ဟု ဆို၏။ ထိုဝိသုက္ကံနတ်သားသည် မြင့်မိုရ်တောင်ထိပ်၌ စောင်းတန်း

ဖျား၊ သက်ဿနဂိုရ်ပြည်တံခါး၌ စောင်းတန်းရင်းကို ပြု၍ အလယ်၌ ပတ္တမြား
ဖြင့်ပြီးသော စောင်းဘန်း၊ နံပါးတဖက်၌ ငွေဖြင့်ပြီးသော စောင်းတန်း၊ နံပါး
တဖက်၌ ရွှေဖြင့်ပြီးသော စောင်းတန်း ဤသို့ သုံးသွယ်သော စောင်းတန်းတို့ကို
ဖန်ဆင်းစီရင်၏။ ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့်ပြီးသော ပွတ်တိုင်တို့ဖြင့် ခြံရံ၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် အလုံးစုံသော လောကကို အပိတ်အပင်မရှိ
မြင်စေတော်မူသော လောကဝိဝရဏ ပြာဋိဟာကို ပြတော်မူလျက် အလယ်၌
ပတ္တမြားဖြင့်ပြီးသော စောင်းတန်းဖြင့် လှူပြည်သို့ သက်တော်မူ၏။ သိကြား
မင်းသည် သပိတ်၊ သင်္ကန်းတော်ကို ကိုင်၏။ သုယာမ နတ်သားသည် သားမြီး
ယပ်ကို ကိုင်၏။ သဟံပတိ ဗြဟ္မာမင်းသည် ထီးကို ဆောင်း၏။ ဧကြာဠာ
တသောင်း၌ နေကုန်သော နတ်၊ ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့သည် နတ်၌ဖြစ်သော
ပန်း၊ နံ့သာ အစရှိသည်ဖြင့် ပူဇော်ကုန်၏။ စောင်းတန်းဦး၌ ရပ်တော်မူသော
မြတ်စွာဘုရားကို အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် ရှေးဦးစွာ ရှိခိုး၏။ နောက်မှ
ကြွင်းသော ပရိသတ်တို့သည် ရှိခိုးကုန်၏။

ထို အစည်းအဝေး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြံတော်မူ၏။ မောဂ္ဂလာန်သည်
တန်ခိုးကြီးသောသူဟူ၍ အလွန် ထင်ရှား၏။ ဥပါလိသည် ဝိနည်းဓိရ်ဟူ၍
အလွန်ထင်ရှား၏။ သာရိပုတ္တရာအားကား ကြီးသောပညာ ကျေးဇူးဖြင့် မထင်
ရှားသေး။ ငါဘုရားကို ထား၍ ငါမှ တပါးသော သာရိပုတ္တရာ၏ ပညာကို
မိခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော သူမည်သည် မရှိသတတ်။ ထိုသာရိပုတ္တရာ၏ ပညာ
ဂုဏ်ကို ထင်ရှားစွာ ငါပြုအံ့ဟု ကြံတော်မူ၍ ရှေးဦးစွာ ပုထုဇဉ်တို့၏ အရာဖြစ်
သော ပြဿနာကို မေးတော်မူ၏။ ရှေးဦးစွာဖြစ်သော ထိုပြဿနာကို ပုထုဇဉ်
တို့သည်လျှင် ဖြေဆိုကုန်၏။ ထို့နောင် သောဘာပန်တို့၏ အရာဖြစ်သော
ပြဿနာကို မေးတော်မူ၏။ ထိုပြဿနာကို သောဘာပန်တို့သည်လျှင် ဖြေဆို
ကုန်၏။ ပုထုဇဉ်တို့သည် မသိကုန်။ ထို့နောင်မှ သကဒါဂါမ်တို့၏ အရာ၊
အနာဂါမ်တို့၏ အရာ၊ ရဟန္တာတို့၏ အရာ၊ မဟာသာဝကတို့၏ အရာဖြစ်သော
ပြဿနာကို မေးတော်မူ၏။ ထိုပြဿနာကိုလည်း အောက်အောက် ဖြစ်သော
သူတို့သည် မသိကုန်။ အုထက်အထက်၌ တည်သော သူတို့သည်သာလျှင် ဖြေဆို
ကုန်၏။ အဂ္ဂသာဝကတို့၏ အရာ၌ မေးတော်မူသော ပြဿနာကိုလည်း အဂ္ဂသာ

ဝကတို့သည်သာ ဖြေဆိုကုန်၏။ တပါးသော သူတို့သည် မသိကုန်၊ ထို့နောက်မှ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ် အရာ၌ ပြဿနာကို မေးတော်မူ၏။ ထိုပြဿနာကို အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည်သာလျှင် ဖြေ၏။ အရှင် သာရိပုတ္တရာ မထေရ်မှ တပါးသော သူတို့သည် မသိကုန်၊ လူတို့သည် ဤမထေရ်သည် ဘုရားသခင်နှင့် တကွ ဖြေဆို၏။ ထိုမထေရ်သည် အဘယ် အမည်ရှိသနည်းဟု မေး၍ တရား စစ်သူကြီး ဖြစ်တော်မူသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ အမည်ရှိ၏ဟု ကြား၍ ဩော်- ပညာကြီးပေစွဟု ဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါမှစ၍ လူ့ နတ်တို့၏ အလယ်၌ အရှင် သာရိပုတ္တရာမထေရ်၏ ပညာကြီးသောဂုဏ်သည် အလွန် ထင်ရှားသည်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ သာရိပုတ္တရာမထေရ်ကို ပြဿနာ မေးလိုရကား—

ယေ စ သင်္ခတဓမ္မာသေ၊ ယေ စ သေက္ခာ ပုထု ဣဓ။

တေသံ မေ နိပကော ဣရိယံ၊ ပုဋ္ဌော ပဗြူဟိ မာရိသ။

ဟူသော ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူ၏။

မာရိသ၊ သာရိပုတ္တရာ။ ဣဓ၊ ဤသာသနာတော်၌။ ပုထု၊ များစွာကုန် သော။ ယေ သင်္ခတဓမ္မာသေ စ၊ အကြင်ရဟန္တာတို့သည်၎င်း။ ယေ စ သေက္ခာ၊ အကြင် သေက္ခခုနစ်ယောက်တို့သည်၎င်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေသံ၊ ထိုအရိယာ ရှစ်ယောက်တို့တွင်။ တံ၊ သင် သာရိပုတ္တရာကို။ နိပကော၊ ပညာကြီး၏ဟူ၍။ မေ၊ ငါဘုရားသည်။ ဣရိယံ၊ မိန့်တော်မူအပ်၏။ ပုဋ္ဌော၊ မေးအပ်သော သင် သည်။ မေ၊ ငါ့အား။ ပဗြူဟိ ဖြေလော့။

ဤသို့ ဘုရားအရာ၌ ပြဿနာကို မေးတော်မူ၍ သာရိပုတ္တရာ - အကျဉ်း အားဖြင့် ငါမေးအပ်သော ဤပြဿနာ၏ အနက်ကို အဘယ်သို့လျှင် အကျယ် အားဖြင့် မှတ်အပ်သနည်းဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် ပြဿနာကို ကြည့်၍ ဘုရားသခင်သည် သာရိပုတ္တရာ ဖြေလော့ဟု ငါ့အား ရဟန်းတို့၏ အာဂမပဋိပဒါကို မေးတော်မူ၏။ ဤသို့လျှင် ယုံမှားကင်းသည် ဖြစ်၍ အာဂမပဋိပဒါ မည်သည်ကား ခန္ဓာအစရှိသည်တို့၏ အစွမ်းဖြင့် များစွာ ကုန်သော အကြောင်းတို့ဖြင့် ဖြေဆိုခြင်းငှါ တတ်နိုင်ရာ၏။ စင်စစ်သော်ကား အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့် ဖြေသည်ရှိသော် ဘုရားသခင် အလိုတော်ကို ယူခြင်းငှါ တတ်နိုင်အံ့နည်းဟု ဘုရားသခင်အလိုတော်၌ ယုံမှားရှိ၏။ သဗ္ဗညု

မြတ်စွာဘုရားသည် သာရိပုတ္တရာသည် ပြဿနာ၌ကား ယုံမှားမရှိ၊ ငါဘုရား အလိုတော်၌ကား ယုံမှားရှိ၏။ ငါနည်းပေးတော် မမူသည်ရှိသော် ဖြေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လတ္တံ့၊ နည်းပေးသည်ရှိသော် သာရိပုတ္တရာသည် ငါ၏ အလိုကိုယူ၍ ခန္ဓာ၏အစွမ်းအားဖြင့် ဖြေဆိုလတ္တံ့ဟု နှလုံးသွင်း၍ နည်းပေးတော်မူလိုရကား သာရိပုတ္တရာ - ဖြစ်ဘူးသည်ကို အောက်မေ့လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဤသို့ အရှင် သာရိပုတ္တရာ မထေရ်အား နည်းပေးတော်မူသည်နှင့် တကွ ထိုပြဿနာသည် နည်းအရာ နည်းအထောင် ထင်၏။ ထို အရှင်သာရိပုတြာသည် ဘုရားသခင် ပေးတော်မူသောနည်း၌ တည်၍ ဘုရားအရာ၌ ပြဿနာကို ဖြေ၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော ပရိသတ်အား တရား ဟောတော်မူ၏။ ကုဋေသုံးဆယ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် အမြိုက် နိဗ္ဗာန် တည်းဟူသော အဖျော်ကို သောက်ရကုန်၏။ နတ်ပြည်မှ သက်တော်မူ၍ သက်သာနဂိုရ်မြို့တံခါး၌ ရပ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိသတ်ကို လွှတ်တော်မူလိုက်၍ ဒေသစာရီ ကြွတော်မူသည်ရှိသော် အစဉ်သဖြင့် သာဝတ္ထိ ပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၏။ နက်ဖြန်နေ့၌ သာဝတ္ထိပြည်မြို့သို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူ၍ ဆွမ်းခံရာမှ ဖဲခဲပြီးသော် ရဟန်းတို့သည် ဝတ်ကို ပြုသည်ရှိသော် ဂန္ဓကုဋ်သို့ ဝင်တော်မူ၏။ ညချမ်းအခါ ရဟန်းတို့သည် အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်၏ ဂုဏ် ကျေးဇူးစကားကို ပြောဆိုလျက် တရားသဘင်၌ စည်းဝေး၍ နေကုန်၏။ ငါ့သျှင် တို့- အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်သည် များသော ပညာရှိ၏။ ကြီးကျယ်သော ပညာရှိ၏။ လျင်သော ပညာရှိ၏။ ထက်သော ပညာရှိ၏။ ထိုးထွင်းသော ပညာ ရှိ၏။ ဘုရားသခင်သည် အကျဉ်းအားဖြင့် မေးတော်မူသော ပြဿနာကို အကျယ်အားဖြင့် အနက်ကို ဖြေဆို၏ဟု ချီးမွမ်းလျက် စည်းဝေး၍ နေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော် မူလတ်၍ ရဟန်းတို့- ယခုအခါ အဘယ်စကား ဖြင့် စည်းဝေးကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၍ ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေး ပါကုန်၏ဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဤသာရိပုတြာသည် အကျဉ်းအားဖြင့် ဆိုအပ်သော စကား၏ အနက်ကို အကျယ်အားဖြင့် ဖြေဆိုဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို သောင့်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့- လွန်လေပြီးသော အခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် သမင်ဆီးဆောက် အမျိုး၌ဖြစ်၍ တော၌နေ၏ မင်းသည် သမင်သားစားကြူး၏။ အားအစွမ်းနှင့်ပြည့် စုံ၏။ တပါးသောလူကို လူဟူ၍ မရေတွက်။ ထိုမင်းသည် တနေ့သ၌ သမင်တော သို့သွား၍ အမတ်တို့ကို ဆို၏။ အကြင်သူ၏ နံပါးဖြင့် သမင်သည် ထွက်ပြေးအံ့။ ထိုသူအား ရာဇဒဏ်ကို ပေးအံ့ဟု ဆို၏။ အမတ်တို့သည် ကြံကြကုန်၏။ ရံခါ အလယ်၌နေသော သမင်ကို ပစ်ကုန်၏။ ရံခါ ထသောသမင်ကို ပစ်ကုန်၏။ ရံခါ ပြေးသော သမင်ကို ပစ်ကုန်၏။ ယနေ့မူကား တစုံတခုသော ဥပါယ်တမျှဖြင့် အရှင်မင်းကြီး တည်ရာအရပ်သို့လျှင် တင်ကုန်အံ့ဟု ကြံကြကုန်၏။ ကြံပြီးလျှင် ကတိကဝတ်ကို ပြုကြ၍ မင်းကြီးအား ခရီးဦး ခရီးမကို ပေးကြကုန်၏။

ထိုအမတ်တို့သည် ကြီးစွာသော တောချုံကို ရံ၍ ဆောက်ပုတ် အစရှိသည် တို့ဖြင့် မြေကို ပုတ်ခတ်ကုန်၏။ ရှေးဦးစွာလျှင် သမင် ဆီးဆောက်သည် ထ၍ ချုံကို သုံးပတ် လှည့်လည်လျက် ပြေးရာအရပ်ကို ကြည့်သည်ရှိသော် ကြွင်းသော အရပ်တို့၌ လက်ရုံးချင်းယှက်ကာ လေးချင်းစပ်လျက် အခြားမရှိသည်ဖြစ်၍ တည်ကုန်သော လူတို့ကိုမြင်၍ မင်းရှိရာအရပ်၌သာလျှင် ထွက်ပြေးရာကို မြင်၏။ ထိုဘုရားလောင်း သမင်ဆီးဆောက်သည် ထိုလူတို့၏ မျက်စိတို့၌ ဖွင့်၍ သဲကို ကြဲသကဲ့သို့ ကေသရာဇာ ခြေသုံးမင်းကဲ့သို့ မင်းသို့ ရှေ့လှည့်သွား၏။ မင်းသည် ထိုဘုရားလောင်းကို အားအစွမ်းနှင့် ပြည့်စုံသည်ကို မြင်လျှင် မြှားကိုတင်၍ ပစ်၏။ သမင်ဆီးဆောက်တို့ မည်သည်ကား လှည့်ပတ်ခြင်း၌ အလွန်လိမ်မာ ကုန်၏။ မြှားသည် ရှေ့ရှုလှလတ်သော် အဟုန်ကို ယုတ်စေ၍ တည်ကုန်၏။ နောက်က မြှားလာသည်ရှိသော် လျင်စွာပြေးကုန်၏။ အထက်အဘို့ဖြင့် မြှား လာသည်ရှိသော် ကျောက်ကို ညှစ်စေကုန်၏။ နံပါးဖြင့် မြှားလာသည်ရှိသော် အတန်ငယ် ဖဲကုန်၏။ ဝမ်းအနီးအပါးဖြင့် မြှားလာသည်ရှိသော် ပြန်၍လည်းကုန် ၏။ မြှားလွန်သည်ရှိသော် လေကိုဖြတ်သော ဝလာဟက မြင်းကဲ့သို့ လျင်ခြင်း ဖြင့် ပြေး၏။

ထိုမင်းသည်လည်း ဘုရားလောင်းပြန်၍ လည်းသည်ရှိသော် သမင်ဆီးဆောက် ကို ငါးပစ်မိပြီဟု ဟစ်ကြွေးသံကို လွှတ်၏။ သမင်ဆီးဆောက်သည် ထ၍ လေကဲ့

သို့သော လျင်မြန်ခြင်းဖြင့် ပြေး၏။ ဗိုလ်စုဗိုလ်ဝန်းသည် ခဲ့၍ နံပါးနှစ်ဘက်တို့၌ တည်သောအမတ်တို့သည် သမင်ဆီးဆောက် ပြေးသည်ကို မြင်လျှင် တပေါင်း တည်းစု၍ မေးကုန်၏။ သမင်ဆီးဆောက်သည် အဘယ်သူအပါးသို့ တက် သနည်းဟု မေးကုန်၏။ အရှင်မင်းကြီး တည်ရာအရပ်သို့ တက်၍ပြေး၏ဟု ဆိုကုန်၏။ မင်းသည် ငါပစ်မိပြီဟု ဆိုလေ၏။ ငါတို့မင်းသည် အဘယ်ကို ပစ်မိ သနည်းဟု ဆိုကြကုန်၏။ အချင်းတို့- ငါတို့အရှင်မင်းကြီးသည် ချွတ် ယွင်းတော် မူ၏ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ငါတို့ အရှင်မင်းကြီးသည် မြေကို ပစ်မိလေသလောဟု အထူ ထူး အပြားပြားအားဖြင့် မင်းနှင့် တကွ ပြက်ရယ်ပြုကုန်၏။ မင်းသည် ကြံ၏။ ဤသူတို့သည် ငါ့ကို ပြက်ရယ်ပြုကုန်၏။ ငါ၏ပမာဏကို မသိကုန်ဟု မြဲမြံ စွာ ပုဆိုးကို ဝတ်ပြီးလျှင် သန်လျက်ကိုယူ၍ သမင်ဆီးဆောက်ကို ငါလိုက်အံ့ဟု လျင်မြန်စွာ ပြေးလေ၏။ ထိုအခါ ထိုသမင်ကို မြင်၍ သုံးယူဇန တိုင်တိုင် လိုက်လေ၏။

သရဘမည်သော သမင်မင်းသည် တောသို့ဝင်၏။ မင်းသည်လည်း ဝင်၏။ ထိုတော၌ သမင်မင်းသွားသော ခရီး၌ကား အတောင် ခြောက်ဆယ်ရှိသော သစ်ပင်ကြီး၏ အမြစ်ဆွေးပုပ်သော တွင်းသည် ရှိ၏။ ထိုအတောင်ခြောက်ဆယ် ရှိသော တွင်းသည် အတောင် သုံးဆယ် ပမာဏရှိသော ရေဖြင့် ပြည့်၏။ မြက်သစ်ရွက်တုံးဖြင့်လည်း ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုသမင်ဆီးဆောက်သည် ရေနံ့နံ့ ဖြင့် လျှင် တွင်းကိုသိ၍ အတန်ငယ်ဖဲ၏။ မင်းသည်ကား ဖြောင့်ဖြောင့်လျှင် သွားသည် ရှိသော် ထိုတွင်း၌ ကျ၏။ သရဘ သမင်မင်းသည် ထိုမင်း၏ခြေသံကို မကြားလျှင် ပြန်၍ကြည့်လတ်သော် ထိုမင်းကိုမမြင်၍ နက်စွာသော နုရက်တွင်း၌ ကျသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု သိ၍ ကြည့်လတ်သော် မထောက်မိသော နက်စွာသော ရေ၌ အလွန်ပင်ပန်းသော ထိုမင်းကိုမြင်၍ ထိုမင်းပြုအပ်သော အပြစ်ကို နှလုံးမထား မူ၍ ကောင်းစွာဖြစ်သော သနားခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ငါမြင်စဉ်လျှင် ဤမင်းသည် မပျက်စီးစေသတည်း။ ဤဆင်းရဲမှ ထိုမင်းကို လွတ်စေအံ့ဟု ကြံ၍ ဘွင်းနား၌ ရပ်လျက် မြတ်သောမင်းကြီး - မကြောက်လင့်၊ ကြီးစွာသော ဆင်းရဲမှ သင်မင်း ကြီးကို လွတ်စေအံ့ဟု ဆို၍ မိမိ၏ချစ်လှစွာသော သားကို ဆယ်တင်ခြင်းငှါ အားထုတ်ခြင်းကို ပြုသကဲ့သို့ ထိုမင်းအား ဆယ်တင်ခြင်းငှါ ကျောက်ဖြင့်

ယှဉ်ခြင်းကိုပြု၍ ဆယ်တင်အံ့ဟု လာလတ်၍ ထိုမင်းကို အတောင် ခြောက်ဆယ် ရှိသော နရက်တွင်းမှ ဆယ်တင်သဖြင့် သက်သာရာ ရစေ၍ ကျောက်ကုန်း ထက်သို့ တင်ပြီးလျှင် တောမှထုတ်၍ စစ် သည်ဗိုလ်ပါနှင့် မနီးမဝေးသော အရပ် ၌ ချ၍ ထိုမင်းအား အဆုံးအမကို ပေးသဖြင့် ပဉ္စသီလတို့၌ တည်စေ၏။

မင်းသည် ဘုရားလောင်း သရဏ သမင်မင်းနှင့် ကင်း၍နေခြင်းငှါ မတတ်နိုင် သည်ဖြစ်၍ အရှင် သရဏသမင်မင်း - အကျွန်ုပ်နှင့် တကွ ဗာရာဏသီပြည်သို့ လိုက်လှည့်ပါလော့၊ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော ဗာရာဏသီပြည်၌ မင်းအဖြစ်ကို အရှင် သမင်မင်းအား ပေးပါအံ့၊ ထိုဗာရာဏသီပြည်ကို မင်းပြုပါလော့ဟု ဆို၏။ မြတ်သောမင်းကြီး - ငါတို့သည် တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ကုန်၏။ ငါသည် မင်းအဖြစ်ကို အလိုမရှိ၊ အကယ်၍ အရှင်မင်းကြီးသည် ငါ၌ ချစ်ခြင်းရှိအံ့၊ ငါပေးသော သီလ တို့ကို စောင့်ရှောက်လျက် တိုင်းပြည်သူတို့ကိုလည်း စောင့်ရှောက်စေလော့ဟု မင်းကို ဆုံးမ၍ တောသို့လျှင် ဝင်လေ၏။ ထိုမင်းသည် မျက်ရည်ပြည့်သော မျက်စိဖြင့် ဘုရားလောင်း သရဏ သမင်မင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အောက်မေ့ လျက် စစ်သည်ဗိုလ်စုသို့ ရောက်၍ စစ်သည်ဗိုလ်ပါအပေါင်း ခြံရံလျက် မြို့သို့ သွားပြီးလျှင် ဤနေ့မှစ၍ အလုံးစုံသော တိုင်းပြည်၌ နေကုန်သော သူတို့သည် ငါးပါးသော သီလတို့ကို စောင့်လေကုန်ဟု တရားစည်ကြီးကို လည်စေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် မိမိအား ပြုသောကျေးဇူးကိုကား တစုံတယောက်သော သူအား မပြောမူ၍ ညချမ်းအခါ အထူးထူးသော မြတ်သော အရသာရှိသော ဘောဇဉ်ကို စားပြီးလျှင် တန်ဆာဆင်သော အိပ်ရာ၌ အိပ်၍ မိုးသောက်သော အခါ ဘုရားလောင်း ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အောက်မေ့သဖြင့် ထ၍ အိပ်ရာအပြင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့သဖြင့် နေ၍ ပီတိပြည့်သော နှလုံးဖြင့် ဥဒါန်းကျူးလိုရကား—

- ၁၃၃။ အာသိသေထေဝ ပုရိသော၊ န နိဗ္ဗိန္ဒေယျ ပဏ္ဍိတော။
ပဿာမိ ဝေါ ဟံ အတ္တာနံ၊ ယထာ ဣစ္ဆိ တထာ အဟု။
- ၁၃၄။ အာသိသေထေဝ ပုရိသော၊ န နိဗ္ဗိန္ဒေယျ ပဏ္ဍိတော။
ပဿာမိ ဝေါဟံ အတ္တာနံ၊ ဥဒကာ ထလမုဗ္ဗတံ။
- ၁၃၅။ ဝါယာမေထေဝ ပုရိသော၊ န နိဗ္ဗိန္ဒေယျ ပဏ္ဍိတော။
ပဿာမိ ဝေါ ဟံ အတ္တာနံ၊ ယထာ ဣစ္ဆိ တထာ အဟု။

၁၃၆။ ဝါယာမေထေဝ ပုရိသော၊ န နိဗ္ဗိန္ဒေယျ ပဏ္ဍိတော။
ပဿာမိ ဝေါဟံ အတ္တာနံ၊ ဥဒကာ ထလမုဗ္ဗတံ။

၁၃၇။ ဒုက္ခပနီတောပိ နရော သပညော၊
အာသံ န ဆိန္ဒေယျ သုခဂမာယ။
ဗဟူ ဟိ ဖဿာ အဟိတာ ဟိတာ စ။
အဝိတက္ကိတာရော မစ္စု မုပပဇ္ဇန္တိ။

၁၃၈။ အစိန္တိတမ္ပိ ဘဝတိ၊ စိန္တိတမ္ပိ ဝိနဿတိ။
န ဟိ စိန္တာမယာ ဘောဂါ၊ ဣတ္ထိယာ ပုရိသဿ ဝါ။

ဟူသော ဤခြောက်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၃၃။ ဘောန္တော၊ အို အချင်းတို့။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသော။ ပုရိသော၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ အာသိသေထေဝ၊ ကောင်းသော တောင့်တခြင်းကို ပြုရာသည်သာ တည်း။ န နိဗ္ဗိန္ဒေယျ၊ မငြီးငွေ့ရာ။ ယထာ၊ အကြင်အမှုကို။ ဣစ္ဆိ၊ အလိုရှိ၏။ တထာ၊ ထိုအလိုရှိတိုင်း။ အဟု၊ ဖြစ်ပြီ။ ဣတိ၊ သို့။ အဟံ၊ ငါသည်။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ပဿာမိ၊ မြင်ရ၏။

၁၃၄။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသော။ ပုရိသော၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ အာသိသေထေဝ၊ ကောင်းသော တောင့်တခြင်းကို ပြုရာသည်သာတည်း။ န နိဗ္ဗိန္ဒေယျ၊ မငြီးငွေ့ရာ။ ဥဒကာ၊ ရေမှ။ ထလံ၊ ကြည်းသို့။ ဥဗ္ဗတံ၊ ဆယ်ယူထုတ်ဆောင်အပ်သော။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပဿာမိ၊ မြင်ရ၏။

၁၃၅။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသော။ ပုရိသော၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဝါယာမေထေဝ၊ လုံ့လကို ပြုရာသည်သာတည်း။ န နိဗ္ဗိန္ဒေယျ၊ မငြီးငွေ့ရာ။ ယထာ၊ အကြင်အခြင်းဖြင့်။ ဣစ္ဆိ၊ အလိုရှိ၏။ တထာ၊ ထိုအခြင်းဖြင့်။ အဟု၊ ဖြစ်ပြီ။ ဣတိ၊ သို့။ အဟံ၊ ငါသည်။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ပဿာမိ၊ မြင်ရ၏။

၁၃၆။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသော။ ပုရိသော၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဝါယာမေထေဝ၊ လုံ့လကို ပြုရာသည်သာတည်း။ န နိဗ္ဗိန္ဒေယျ၊ မငြီးငွေ့ရာ။ ဥဒကာ၊ ရေမှ။ ထလံ၊ ကြည်းသို့။ ဥဗ္ဗတံ၊ တက်မြောက်သော။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပဿာမိ၊ မြင်ရ၏။

၁၃၇။ သပညော၊ ပညာရှိသော။ နရော၊ လူသည်။ ဒုက္ခပုဒ်တောပီ၊ ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်သော်လည်း။ သုခါဂမာယ၊ ချမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်ခြင်း ငှါ။ အာသံ၊ တောင့်တခြင်း အာသာကို။ န ဆိန္ဒေယျ၊ မဖြတ်ရာ။ ဟိ-သစ္စံ၊ မှန်၏။ အဟိတာ၊ အစီးအပွားမရှိ ဆင်းရဲကုန်သော။ ဖဿာ စ၊ အတွေ့တို့သည် ၎င်း။ ဟိတာ၊ စီးပွားချမ်းသာ ရှိကုန်သော။ ဖဿာ စ၊ အတွေ့တို့သည်၎င်း။ ဗဟူ၊ များစွာကုန်၏။ အဝိတက္ကိတာရော၊ မကြံစည် အားမထုတ် ငုတ်တုတ်ထိုင် နေသော သူတို့သည်။ မစ္စုံ၊ သေမင်းနိုင်ငံသို့။ ဥပပဇ္ဇန္တိ၊ ရောက်ကုန်၏။

၁၃၈။ အစိန္တိတမ္ပိ မကြံသော်လည်း။ ဘဝတိ၊ ဖြစ်တတ်၏။ စိန္တိတမ္ပိ ကြံပါ သော်လည်း။ ဝိနဿတိ၊ ပျက်စီးတတ်၏။ ဟိ-သစ္စံ၊ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ဣတ္ထိယာ ဝါ၊ မိန်းမအား၎င်း။ ပုရိသဿ ဝါ၊ ယောက်ျားအား၎င်း။ ဘောဂါ၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့သည်။ န စိန္တာမယာ၊ ကြံတိုင်းမပြီးကုန်။

ထိုမင်းသည် ဥဒါန်းကျူးစဉ်လျှင် အရုဏ်တက်၏၊ ပုရောဟိတ်သည် နံနက် စောစောကလျှင် ချမ်းသာစွာ အိပ်ရသောအဖြစ်ကို မေးအံ့သောငှါ လာလတ် ၍ မင်းအိမ်တံခါး၌ရပ်လျက် ထိုမင်း၏ ဥဒါန်းကျူးသံကို ကြား၍ ကြံ၏။ အရှင် မင်းကြီးသည် ယမန်နေ့၌ သမင်တောသို့ သွားတော်မူ၏။ ထိုသမင်တော၌ သမင် ဆီးဆောက်ကို ပစ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထို့နောင်မှ မူးတော် မတ်တော်တို့ သည် ပြက်ရယ်ပြုသဖြင့် သတ်၍ ငါဆောင်အံ့ဟု မင်းမာန်ဖြင့် ထိုသမင် ကိုလိုက် ၍ အတောင်ခြောက်ဆယ်ရှိသော နရက်တိုင်း၌ ကျသည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ သနားခြင်း ရှိသော သရဘမည်သော သမင်မင်းသည် မင်းကြီးအပြစ်ကို မကြံမူ၍ မင်းကို ဆယ်တင်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် ဥဒါန်းကျူးယောင်တကားဟု ကြံ၏။

ဤသို့လျှင် ပြည့်စုံသော သဒ္ဓါရှိသော မင်းကြီး ကျူးသော ဥဒါန်းဂါထာ ကို ကြားလျှင် ကောင်းစွာ ပုတ်အပ်သည်ဖြစ်၍ စင်ကြင်စွာသော ကြေးမုံပြင်၌ မျက်နှာကိုကြည့်သောသူအား မျက်နှာရိပ်ထင်သကဲ့သို့ မင်းသည်၎င်း၊ သမင် ဆီးဆောက်သည်၎င်း ပြုအပ်သော အမှုသည် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားအား ထင်ရှား ၏။ ထိုပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် လက်သည်းဖျားဖြင့် တံခါးကိုခေါက်၏။ မင်းသည် ဤတံခါးကိုခေါက်သည်ကား အသူနည်းဟု မေး၏။ အရှင်မင်းကြီး- အကျွန်ုပ် ပုရောဟိတ်တည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော် ထိုအခါ ပုရောဟိတ်အား တံခါးကိုဖွင့်၍

ဆရာ ဤအရပ်သို့ လာလှည့်ဟုဆို၏။ ထိုပုရောဟိတ်သည် ဝင်၍ မင်းကို အောင်ဆု
ပေး၍ တင့်အပ်သောအရပ်၌ ရပ်လျက် မြတ်သောမင်းကြီး- အကျွန်ုပ်သည်
အရှင်မင်းကြီး တော၌ ပြုတော်မူသော အကြောင်းအရာကို သိပါ၏။ အရှင်
မင်းကြီးသည် သမင်ဆီးဆောက်ကိုလိုက်၍ နရက်တွင်း၌ ကျတော်မူ၏။ ထိုအခါ
အရှင်မင်းကြီးကို သမင်ဆီးဆောက်သည် ကျောက်ဖြင့်ယှဉ်ခြင်းကို ပြု၍ နရက်
တွင်းမှ ဆယ်တင်၏။ အရှင်မင်းကြီးသည် သမင်ဆီးဆောက်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို
အောက်မေ့တော်မူလျက် ဥဒါန်းကို ကျူးတော်မူ၏ဟု ဆို၍ ထိုအကြောင်းကို
တင်လျှောက်လိုရကား-

၁၃၉။ သရဘံ ဂိရိ ဒုဂ္ဂသ္မိံ၊ ယံ တံ အနုဿရိ ပုရေ။
အလိနစိတ္တဿ တဝ၊ ဝိက္ကန္တံ ဇီဝိတံ လဘိ။

၁၄၀။ ယော တံ ဝိဒုဂ္ဂါ နရကာ သမုဒ္ဒရိ၊
သိလာယ ယောဂံ သရဘော ကရိတွာ။
ဒုက္ခုပနိတံ မစ္စုမုခါ ပမောစယိ၊
အလိနစိတ္တံ တမေဝ ဝဒေသိ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၃၉။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယံ တံ၊ အရှင်မင်းကြီးသည်။
ဂိရိဒုဂ္ဂသ္မိံ၊ ရောက်နိုင်ခဲ့သော တောင်မြောင်ချောက်ကြား၌။ သရဘံ၊ သမင်
ဆီးဆောက်ကို။ ပုရေ၊ ရှေးဖြစ်သော ယမန်နေ့၌။ အနုဿရိ၊ အစဉ်လိုက်တော်
မူ၏။ အလိနစိတ္တဿ၊ တွန့်တိုသော စိတ်မရှိသော။ တဝ၊ အရှင်မင်းကြီး၏။
ဝိက္ကန္တံ၊ ပြုအပ်သော လုံ့လရှိသည်ဖြစ်၍။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ လဘိ ရတော်မူ၏။

၁၄၀။ ယော သရဘော၊ အကြင် သမင်ဆီးဆောက်သည်။ သိလာယ၊
ကျောက်ဖြင့်။ ယောဂံ၊ ယှဉ်ခြင်းကို။ ကရိတွာ၊ ပြု၍။ တံ၊ အရှင်မင်းကြီးကို။
ဝိဒုဂ္ဂါ၊ ထုတ်နိုင်ခဲ့သော။ နရကာ၊ နရက်တွင်းမှ။ သမုဒ္ဒရိ၊ ကောင်းစွာ
ဆယ်တင်ပေ၏။ ဒုက္ခုပနိတံ၊ ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်သော အရှင်မင်းကြီးကို။
မစ္စုမုခါ၊ သေမင်းခံတွင်းမှ။ ပမောစယိ၊ လွတ်စေ၏။ အလိနစိတ္တံ၊ မတွန့်တို
သော စိတ်ရှိသော။ တမေဝ၊ ထို သမင်ဆီးဆောက်ကို သာလျှင်။ ဝဒေသိ၊
သိမ်းမိ၏။

ထိုစကားကို ကြား၍ မင်းသည် ဤပုရောဟိတ်ကား ငါနှင့်တကွ သမင်
တောသို့ မလိုက်ဘဲလျက် အလုံးစုံသော အကြောင်းကို သိ၏။ ထိုပုရောဟိတ်ကို
ငါမေးအံ့ဟု ကြံ၍ မေးတော်မူလိုရကား—

၁၄၁။ ကိံ တံ နု တတ္ထေဝ တဒါ အဟောသိ၊
ဥဒါဟု တေ ကောစိ တံ တေဒက္ခာ။
ဝိဝဋ္ဌစ္စဒေါ နုသိ သဗ္ဗဒဿိ၊
ဉာဏံ နု တေ ပြာဟ္မဏ ဘိံသရူပံ။

ဟူသော ကိုးခုမြောက်သော ဤ ဂါထာကို ဆို၏။

၁၄၁။ ပြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ ကိံ၊ အသို့နည်း။ တံ၊ သင်သည်။ တဒါ၊
ထိုအခါ၌။ တတ္ထေဝ၊ ထိုသမင်တော၌သာလျှင်။ အဟောသိ နု၊ ရှိသလော။
ဥဒါဟု၊ ထိုသို့မရှိမကား။ တေ၊ သင့်အား။ ကောစိ၊ တစုံတယောက်သော
သူသည်။ တံ တေ၊ ထိုအကြောင်းကို။ အက္ခာ နု၊ ပြောလေသလော။ ဝိဝဋ္ဌစ္စဒေါ၊
ဝဋ္ဌဆင်းရဲကို ဖြတ်ပြီးသော။ သဗ္ဗဒဿိ၊ အလုံးစုံသော တရားကို သိမြင်သော
ဘုရားသည်။ အသိ နု၊ ဖြစ်လေသလော။ တေ၊ သင်ပုဏ္ဏား၏။ ဉာဏံ၊ ဉာဏ်
သည်။ ဘိံသရူပံ နု၊ ကြောက်ဘွယ်စလိ အားရှိမြတ်သော သဘောရှိစွ
တကား။

ပုဏ္ဏားသည် အရှင်မင်းကြီး - အကျွန်ုပ်သည် အလုံးစုံသောတရားကို သိမြင်
နိုင်သော ဘုရားမဟုတ်၊ သဒ္ဓါကို ဆင်ခြင်၍ အရှင်မင်းကြီး ကျူးတော်မူသော
ဥဒါန်းဂါထာ၏ အနက်သည်ကား အကျွန်ုပ်အား ထင်၏ဟု ဆို၍ ထင်သော
အကြောင်းကို ပြလိုရကား—

၁၄၂။ န စေဝါဟံ တတ္ထ တဒါ အဟောသိ၊
န စာပိ မေ ကောစိ နံ တေဒက္ခာ။
ဂါထာပဒါနဉ္စ သုဘာသိတာနံ၊
အတ္ထံ တဒါ နေန္တိ ဇနိန္ဒ မိရာ။

ဟူသော ဆယ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၄၂။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တဒါ၊
ထိုအခါ၌။ တတ္ထေဝ၊ ထိုသမင်တော၌သာလျှင်။ န စ အဟောသိ၊ မရှိ။

ကောစိ၊ တစုံတယောက်သော သူသည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ နံ တေ၊ ထိုအကြောင်းကို။ နစာပိ အက္ခာ၊ မကြား။ ဇနိန္ဒ၊ မင်းမြတ်။ တယာ၊ အရှင် မင်းမြတ်သည်။ သုဘာသိတာနံ၊ ကောင်းစွာဆိုအပ်ကုန်သော။ ဂါထာပဒါနံ၊ ဂါထာပုဒ်တို့၏။ တဉ္စ အတ္ထံ၊ ထိုအနက်ကိုကား။ ဓိရာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ အာနေန္တိ၊ စုံစမ်း၍ သိကုန်၏။

မင်းကြီးသည် ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားအား အလွန် နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ များစွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ပေးတော်မူ၏။ ထိုအခါမှစ၍ ဒါနအစရှိသော ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌ မွေ့လျော်ကုန်သည်ဖြစ်၍ သေတိုင်း သေတိုင်းသော သူတို့ သည် နတ်ပြည်ကိုလျှင် ပြည့်စေကုန်၏။ ထိုအခါ တနေ့သ၌ မင်းသည် မှတ်တိုင်ကို ပစ်အံ့ဟုကြံ၍ ပုရောဟိတ်ကိုခေါ်၍ ဥယျာဉ်တော်သို့သွား၏။ ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် အသစ်ဖြစ်ကုန်သော နတ်သားတို့ကို မြင်လျှင် အကြောင်းကား အသို့နည်းဟု ဆင်ခြင်လတ်သော် ဘုရားလောင်း သရဘမည်သော သမင်မင်းသည် မင်းကို နရက်တွင်းမှ ဆယ်တင်၍ သီလတို့၌ တည်စေသော အဖြစ်ကို သိ၍ မင်းအာဏာဖြင့် လူများသည် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၏။ နတ်ပြည်သည် ပြည့်၏။ ယခုအခါ၌ကား မင်းသည် မှတ်တိုင်ကို ပစ်ခြင်းငှါ ဥယျာဉ်သို့ သွား၏။ စုံစမ်းသဖြင့် ရဲရင့်သောစကားကိုဆိုစေ၍ သရဘသမင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုဆိုစေ၍ ငါသိကြားမင်း အဖြစ်ကိုလည်း သိစေ၍ ကောင်းကင်၌ ရပ်လျက် တရားဟော၍ မေတ္တာ၏၎င်း၊ ပဉ္စသီလတို့၏၎င်း ကျေးဇူးကို ဟော၍ လာအံ့ဟု ကြံ၍ ဥယျာဉ်သို့သွား၏။ မင်းသည်လည်း မှတ်တိုင်ကို ပစ်အံ့ဟု လေးကိုတင်၍ မြှားကိုဖဲ့၏။ ထိုခဏ၌ သိကြားမင်းသည် ထိုမင်း၏၎င်း၊ မှတ်တိုင်၏၎င်း အလယ်၌ မိမိအာနုဘော်ဖြင့် သရဘသမင်ကို ပြု၏။ မင်းသည် ထိုသမင်မင်းကို မြင်၍ မြှားကို မလှုတ်၊ ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် ပုရောဟိတ်ကိုယ်၌ ဝင်၍ ထိုမင်းကို သိစေလိုရကား—

၁၄၃။ အာဒါယ ပဉ္စံ ပရဝီရသာတိံ၊
စာပေ သရံ ဝိစိကိစ္ဆသေ တုဝံ။
တုဏ္ဏော သရော သရဘံ ဟန္တု ခိပ္ပံ၊
အန္တု ဧတံ ဝရပည ရညော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

F.26 ၅၅၀ (စတုတ္ထ)

၁၄၃။ ဝရပညာ မြတ်သော ပညာရှိသော မင်းကြီး။ တုဝံ၊ အရှင်မင်းကြီး
 သည်။ ပဏ္ဍိ၊ မြားရွက် မြားလွှာနှင့် ပြည့်စုံသော။ ပရဝီရသတ်၊ သူတပါးတို့၏
 လုံ့လကို ဖျက်ဆီး ညှဉ်းဆဲတတ်သော။ သရံ၊ မြားကို။ စာပေ လေး၌။
 အာဒါယ၊ တင်၍။ ဝိစိကိစ္ဆသေ၊ ယုံမှားရှိဘိသနည်း။ တုဏ္ဏော၊ ဖောက်ထွင်း
 တတ်သော။ သရော၊ မြားသည်။ ခိပ္ပံ လျင်စွာ။ သရဘံ၊ သမင်ဆီးဆောက်
 ကို။ ဟန္တု သတ်လော့။ ဟိ-သစ္စံ၊ ထိုစကားသည်မှန်၏။ ဧတံ၊ ထို သမင်ဆီး
 ဆောက်သည်။ ရညော၊ အရှင်မင်းကြီး၏။ အန္တံ၊ အစာတည်း။

ထို့နောင်မှ မင်းကြီးသည် ထိုစကားကို ပယ်လိုသည်ဖြစ်၍ -

၁၄၄။ အဒ္ဓါ ပဇာနာမိ အဟမ္ပိ ဧတံ၊
 အန္တံ မိဂေါ ဗြာဟ္မဏ ခတ္တိယဿ။
 ပုဗ္ဗေ ကာဉ္ဇ အပစာယမာနော၊
 တသ္မာ မိဂံ သရဘံ နော ဟနာမိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၄၄။ ဗြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ အဒ္ဓါ၊ မချွတ်။ မိဂေါ၊ သမင်ဆီးဆောက်
 သည်။ ခတ္တိယဿ၊ မင်း၏။ အန္တံ၊ အစာဟူ၍။ အဟမ္ပိ၊ ငါသည်လည်း။
 ပဇာနာမိ၊ သိ၏။ စ ပန၊ ထိုသို့ သိသော်လည်း။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။ ကတံ၊ ပြုဘူး
 သော သူ့ကျေးဇူးကို။ အပစာယမာနော၊ အရိုအသေ ပြု၏။ တသ္မာ၊
 ထို့ကြောင့်။ သရဘံ၊ သရဘမည်သော။ မိဂံ၊ သမင်ကို။ အဟံ၊ ငါသည်။
 နော ဟနာမိ၊ မသတ်အံ့။

ထို့နောင်မှ သိကြားမင်းသည် သမင်မင်းကို သတ်စိမ့်သောငှါ တိုက်တွန်း
 ၍ မသတ်ခြင်း၌ အပြစ်ဖြင့် မင်းကို ခြိမ်းချောက်လိုရကား—

၁၄၅။ နေသော မိဂေါ မဟာရာဇ၊ အသုရေ သော ဒိသမ္ပတိ။
 ဧတံ ဟန္တာ မနုဿိန္ဒ၊ ဘဝဿု အမရာဓိပေါ။

၁၄၆။ သစေ ရာဇ ဝိစိကိစ္ဆသေ တုဝံ၊ ဟန္တု မိဂံ သရဘံ သဟာယံ။
 သပုတ္တဒါရော နုရဝီရသေဋ္ဌ၊ ဂန္တာ တုဝံ ဝေတ္တရဏိ ယမဿ။

ဟူသော ဤဂါထာနှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကို ဆို၏။

၁၄၅။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဧသော၊ ဤသတ္တဝါသည်။
န မိဂေါ၊ သမင် မဟုတ်။ ဒိသမ္ပတိ၊ အရပ်မျက်နှာအရှင် ဖြစ်တော်မူသော
မင်းမြတ်။ ဧသော၊ ဤသတ္တဝါသည်။ အသုရော၊ သိကြားမင်းတည်း။ မနုဿိန္ဒ၊
လူတို့ကို အစိုးရတော်မူသော မင်းမြတ်။ တေ၊ ဤသိကြားမင်းကို။ ဟန္တော၊
သတ်၍။ အမရာဓိပေါ၊ သိကြားသည်။ ဘဝဿု၊ ဖြစ်လော့။

၁၄၆။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ သစေ၊ အကယ်၍။ တုဝံ၊ အရှင်မင်းကြီးသည်။
သုဟာယံ၊ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော။ သရဘံ၊ စာရဘမည်သော။ မိဂံ၊ သမင်ကို။
ဟန္တု၊ သတ်ခြင်းငှါ။ ဝိစိကိစ္ဆသေ၊ ယုံမှားရှိအံ့။ နုရဝီရသေဠု၊ လုံ့လရှိသော
သူတို့ထက် မြတ်တော်မူသော မင်းကြီး။ တုဝံ၊ အရှင်မင်းကြီးသည်။ သပုတ္တ-
ဒါရော၊ သားမယားနှင့် တကွ။ ယမဿ၊ ယမမင်း၏။ ဝေတ္တရဏိံ၊ ကြိမ်ပိုက်
ချောင်း ငရဲသို့။ ဂန္တော၊ သွား၍။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။

ထို့နောင်မှ မင်းသည် သိကြားမင်း တိုက်တွန်းသော စကားကို ပယ်၍
သမင်မင်း ကျေးဇူးကို ပြလိုရကား-

၁၄၇။ ကာမံ အဟံ ဇာနပဒါ စ သဗ္ဗေ။
ပုတ္တာ စ ဒါရာ စ သဟာယသဗံာ။
ဂစ္ဆေမု တံ ဝေတ္တရဏိံ ယမဿ၊
န တေဝ ဟညေ မမ ပါဏဒေါ ယော။

၁၄၈။ အယံ မိဂေါ ကိစ္ဆဂတဿ မယံ၊
ကေဿ ကတ္တာ ဝိဝနသ္မိ သောရေ။
တံ တာဒိသံ ပုဗ္ဗကိစ္စံ သရန္တော၊
ဇာနံ မဟာဗြဟ္မေ ကထံ ဟနေယျံ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၄၇။ မဟာဗြဟ္မေ၊ ပုဏ္ဏားမြတ်။ အဟဉ္ဇ၊ ငါသည်၎င်း။ ဇာနပဒါ စ၊
ဇနပုဒ်သူတို့သည်၎င်း။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ပုတ္တာ စ၊ သားသွီးတို့သည်
၎င်း။ ဒါရာ စ၊ မယားတို့သည်၎င်း။ သဟာယ သဗံာ စ၊ အဆွေခင်ပွန်း
အပေါင်းတို့သည်၎င်း။ ယမဿ၊ ယမမင်း၏။ ဝေတ္တရဏိံ၊ ကြိမ်ပိုက်ချောင်းငရဲ
သို့။ ကာမံ ဂစ္ဆေမု၊ အကယ်၍ သွားရကုန်အံ့။ ဝေဗ္ဗိ၊ ဤသို့ သွားရသော်လည်း။

ယော၊ အကြင် သမင်မင်းသည်။ မမာငါ့အား။ ပါဏဒေါ၊ အသက်ကိုပေးပေ၏။
တံ၊ ထို သမင်မင်းကို။ န တွေဝ ဟညေ၊ ငါ မသတ်သလျှင်ကတည်း။

၁၄၈။ မဟာဗြဟ္မေ၊ ပုဏ္ဏားမြတ်။ အယံ မိဂေါ၊ ဤ သမင်မင်းသည်။
သောရေ၊ ကြောက်မက်ဘွယ် ရှိသော။ ဝိဝနသ္မိံ၊ တောကြီး၌။ ကိစ္ဆဂတဿ၊
ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်သော။ ဧကဿ၊ တယောက်တည်းသော။ မယံ၊ ငါ့အား။
ကတ္တာ၊ ကျေးဇူးပြုပေ၏။ တာဒိသံ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော။ တံ ပုဗ္ဗကိစ္စံ၊
ထို ရှေး၌ ပြုဘူးသော ကျေးဇူးကို။ သရန္တော၊ အောက်မေ့သော ငါသည်။
ဇာနံ၊ သိလျက်။ ကထံ၊ အဘယ်ကြောင့်။ ဟနေယျံ၊ သတ်ရအံ့နည်း။

ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် ပုရောဟိတ်ကိုယ်မှ ချီ၍ သိကြားမင်း၏ အဖြစ်
ကို ပြု၍ ကောင်းကင်၌ ရပ်လျက် မင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြလိုရကား—

၁၄၉။ မိတ္တာဘိရာမိ စိရမေဝ ဇီဝ၊
ရဇံ ဣမဿ ဘဏေ အနုသာသ။
နာရိဂဏေဟိ ပရိစာရယန္တော၊
မောဒဿု ရဋ္ဌေ တိဒိဝေဝ ဝါသဇေါ။

၁၅၀။ အက္ခောဓနော နိစ္စ ပသန္နစိတ္တော၊
သဗ္ဗာတိထိ ယာစယောဂေါ ဝိဒိတွာ။
ဒတွာ စ ဘုတွာ စ ယထာနုဘာဝံ၊
အနိန္ဒိတော သဂ္ဂ မုပေဟိ ဌာနံ။

ဟူသော ဤ ဂါထာ နှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကို ဆို၏။

၁၄၉။ ဘဏေ၊ အရှင်မင်းကြီး။ မိတ္တာဘိရာမိ၊ အဆွေခင်ပွန်းကောင်းကို
နှစ်သက်တော် မူပေသော။ တံ၊ အရှင်မင်းကြီးသည်။ စိရမေဝ၊ မြင့်ရှည်စွာ
လျှင်။ ဇီဝ၊ အသက်ရှည်စေသတည်း။ ဣမဿ၊ ဤဗာရာဏသီပြည်၌။ ရဇံ၊
မင်းအဖြစ်ကို။ အနုသာသ၊ ဆုံးမလော့။ နာရိဂဏေဟိ၊ မိဖုယား မောင်းမ
အပေါင်းတို့သည်။ ပရိစာရယန္တော၊ လုပ်ကျွေးသည်ဖြစ်၍။ တိဒိဝေ၊ တာဝတိံ
သာနတ်ပြည်၌။ ဝါသဇေါ ဣဝ၊ သိကြားမင်းကဲ့သို့။ ရဋ္ဌေ၊ တိုင်းပြည်၌။
မောဒဿု၊ မွေ့လျော်လော့။

၁၅၀။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အက္ခောဓနော၊ မေတ္တာကို ပွားစေ
 သည် ဖြစ်၍။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။ ပသန္နစိတ္တော၊ ကြည်လင်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။
 သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော တရားကျင့်သော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့ကို။ အတိထီ-
 ပါဟုနကေယေဝ၊ ပူဇော်လေးမြတ်ခြင်းငှါ လျှောက်ပတ်သော ဧည့်ကောင်းတို့
 ကိုလျှင်။ ကတော၊ ပြု၍။ (ထည့်) ယာစယောဂေါ၊ အလှူခံခြင်းငှါ လျှောက်
 ပတ်သည်ဖြစ်၍။ ဝိဒိတော၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၏ အလိုကို သိ၍။ ယထာနုဘာဝံ၊
 အစွမ်းအားလျော်စွာ။ ဒတော စ၊ လှူ၍၎င်း။ ဘုတော စ၊ သုံးဆောင်၍၎င်း။
 အနိန္ဒိတော၊ သူတပါးတို့ မကဲ့ရဲ့အပ်သည်ဖြစ်၍။ သဂ္ဂံ၊ ရူပါရုံ အစရှိသည်တို့
 ဖြင့် ပြည့်စုံသော။ ဌာနံ၊ နတ်ရွာသို့။ ဥပေဟံ၊ ကပ်လော့။

ဤသို့သော စကားကို ဆိုပြီးလျှင် သိကြားမင်းသည် မြတ်သောမင်းကြီး-
 ငါသည် စုံစမ်းအံ့သောငှါ လာ၏။ သင်မင်းကြီးသည် မိမိကိုယ်ကို စုံစမ်းအပ်
 သည်ကို မပေး၊ မမေ့မလျော့ ဖြစ်လော့ဟု မင်းကို ဆုံးမ၍ မိမိနေရာ
 တာဝတိံသာ နတ်ရွာသို့လျှင် သွားလေ၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်
 မူ၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌ သာလျှင် သာရိပုတ္တရာသည် အကျဉ်းအားဖြင့်
 ဟောအပ်သော တရား၏အနက်ကို အကျယ်အားဖြင့် သိသည် မဟုတ်သေး၊
 ရှေး၌လည်း သိဘူးသည်သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည်
 ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ သာရိပုတ္တရာသည် ထိုအခါ
 ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ သရဘ
 မည်သော သမင်မင်း ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

ကျေးဇူးသိခြား၊ ထိုသူအား၊ မှတ်သားမင်္ဂလာ။

ဆယ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သရဘမိဂဇာတ်သည် ပြီး၏။

နိဂုံး

ဘုန်းတော် အလွန်တရာ ကြီးမြတ်တော်မူလှသော ဆင်ဖြူများရှင် ဘဝသျှင် တရားမင်းမြတ်၏ သားတော်အကြီး မဟာဥပရာဇ်သည် အလွန်တရာ ခဲယဉ်း စွာသော ရခိုင်ပြည်ကြီးကို မင်းနှင့်တကွ သိမ်းယူတော်မူပြီး၍ ရဟန်းရှင်လူ ပြည်သူအပေါင်းတို့၏ စီးပွားချမ်းသာ အကျိုးငှါ ပင့်ဆောင်တော်မူခဲ့သော မဟာမုနိဘုရား၏ အရှေ့မျက်နှာအရပ်၌ မဟာဥပရာဇ် မယ်တော် အရှင် မိဖုယားမြတ်သည် ဆောက်လုပ်အပ်သော မင်္ဂလာဘုံကျော် ကျောင်းတော်နေ ညောင်ကန် ဆရာတော်သည် မြန်မာပြန်ဆိုအပ်သော တေရသက နိပါတ် ဇာတ်ဝတ္ထုသည် ဤမျှသော သဒ္ဒါ၏အစဉ် အနက်၏ အစဉ်အားဖြင့် အပြီးသို့ ရောက်၏။

တ္တောဝတာ—

မင်္ဂလာဘူမိကိတ္တိဓျေ၊ ဝသတာ မန္ဒိရေ ရမေ။

ဂုရုနာ မြမ္မဘာသာယ၊ ဝုတ္တဂန္ဓော ဂတော နိဋ္ဌံ။

တ္တောဝတာ၊ ဤမျှသော စကားအစဉ်ဖြင့်။ ရမေ၊ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော။ မင်္ဂလာဘူမိကိတ္တိဓျေ၊ မင်္ဂလာဘုံကျော် အမည်ရှိသော။ မန္ဒိရေ၊ အမရပူရ မြို့တော်တည် ဆင်ဖြူများရှင် ဘဝသျှင် တရားမင်းမြတ်၏ မိဖုယားမြတ်သည် ဆောက်လုပ်အပ်သော ကျောင်းတော်၌။ ဝသတာ၊ သီတင်းသုံးနေသော။ ဂုရုနာ၊ ဆရာတော်သည်။ မြမ္မဘာသာယ၊ မြန်မာတိုင်းသူတို့၏အဆိုအမိန့်ဖြင့်။ ဝုတ္တဂန္ဓော၊ ဆိုအပ်သော ဇာတ်ပေါင်း တဆယ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော တေရသက နိပါတ်ကျမ်းသည်။ နိဋ္ဌံ၊ ပြီးဆုံးခြင်းသို့။ ဂတော၊ ရောက်၏။

တေရသကနိပါတ် ဇာတ်ဝတ္ထုသည် ဤတွင်ရွှေ ပြီး၏။

ပုံတော်စုံ

ငါ့ရာငါ့ဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

ပ ကိ ဣ က နိ ပ ဝါ တိ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သဗ္ဗာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁-ကေဒါရဇာတ်

မိဘကို လုပ်ကျွေးခြင်း အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မှုတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “သမ္ဗန္ဓံ သာလိကေဒါရံ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤကေဒါရဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်း သုံး နေတော်မူစဉ် အမိကို လုပ်ကျွေးသော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ (ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသည် သုဝဏ္ဏသာမဇာတ်၌ ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့။)

အထူးကား-သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းကို ခေါ်တော်မူ၍ ရဟန်း- သင်သည် လူတို့ကို လုပ်ကျွေးသတ်တူသည် မှန်သလောဟု မေးတော်မူ၍ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား မှန်ပေ၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ထိုလူတို့သည် သင်နှင့် အသို့ တော်ကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၍ အရှင်ဘုရား- အကျွန်ုပ် မိဘတို့တည်းဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်း - ကောင်းစွာ ကောင်းစွာ ရှေးပညာရှိတို့သည် တိရစ္ဆာန်အဖြစ်ဖြင့် ကျေးမျိုး၌ ဖြစ်ကုန်၍ လည်း အိုမင်းကုန်သော မိဘတို့တို့ အသိုက်၌ အိပ်စေ၍ နှုတ်သီးဖြင့် အစာကို ဆောင်လျက် မွေးဘူးကုန်ပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်း - လွန်လေပြီးသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မဂမင်း သည် မင်းပြု၏။ ထိုအခါ မြို့မှ အရှေ့မြောက်အရပ်၌ သာလိဒ္ဒိယမည်သော

ပုဏ္ဏားရွာသည် ရှိ၏။ ထိုသာလိဒွိယ ပုဏ္ဏားရွာ၏ အရှေ့မြောက်အရပ်၌ မဂဓလယ်သည် ရှိ၏။ ထိုမဂဓလယ်၌ ကောသိယ ဂေါတ္ထမည်သော သာလိဒွိယ ရွာနေ ပုဏ္ဏားသည် ပယ်တထောင် အတိုင်းအရှည်ရှိသော လယ်ကိုယူ၍ သလေးကိုပျိုး၏။ ကောက်ပင်ထသည်ရှိသော် စည်း စောင်ရန်းကို မြဲမြံစွာ ပြု၍ အချိုသောသူအား ပယ်ငါးဆယ် အတိုင်းအရှည်ရှိသော လယ်ကို အချို့သောသူအား ပယ်ခြောက်ဆယ် အတိုင်းအရှည်ရှိသော လယ်ကို ဤသို့ ပယ်ငါးရာ အတိုင်းအရှည်ရှိသော လယ်ကို မိမိလူတို့အားလျှင် စောင့်ရှောက်စိမ့်သောငှါ ပေး၍ ကြွင်းသော ပယ်ငါးရာ အတိုင်းအရှည်ရှိသော လယ်ကို အခစားပြုလုပ်သော တယောက်သော သူရင်းငှါအား ပေး၏။ ထိုသူရင်းငှါသည်လည်း ထိုလယ်၌ ကုဋ်ကိုပြု၍ ညဉ့် နေ့ပတ်လုံး နေ၏။

လယ်၏ အရှေ့မြောက်အရပ် အဘို့တို့၌ကား တခုသော မြေနှင့်ရောသော တောင်၌ ကြီးစွာသော လက်ပံတောသည် ရှိ၏။ ထိုလက်ပံတော၌ များစွာ ကုန်သော ကျေးအပေါင်းတို့သည် နေကုန်၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ထိုကျေးအပေါင်း၌ ကျေးမင်း၏ သားအဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် အလွန် အဆင်းလှ၏။ အားအစွမ်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ လှည်းပုံတောင်း ပမာဏရှိသော ကိုယ်ရှိ၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း အဘကျေးမင်းသည် အိုသောကာလ၌ ငါသည် ယခုအခါ အဝေးသို့ သွားခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပြီ။ သင်ချစ်သားသည် ဤကျေးအပေါင်းကို ဆောင်လော့ဟု ဘုရားလောင်းအား ကျေးအပေါင်းကို ဆောင်နှင်း၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် နက်ဖြန်နေ့မှစ၍ မိဘတို့အား အစာရွာသွားစိမ့်သောငှါ မပေး၊ ကျေးအပေါင်းကို ဆောင်လျက် ဟိမဝန္တာသို့ သွား၍ အလို့လိုဖြစ်သော သလေးတော၌ အလို့ရှိတိုင်း သလေးကိုစား၍ လာသောကာလ၌ မိဘတို့အား လောက်အောင် အစာကို ဆောင်ခဲ့၍ မိဘတို့အား ပေး၏။

ထိုအခါ တနေ့သ၌ ကျေးတို့သည် ရှေး၌ ဤအခါ မဂဓလယ်တော၌ သလေးတို့သည် မှည့်ကုန်၏။ ယခုအခါ အဘယ်သို့ဖြစ်ကုန်သနည်းဟု ဘုရားလောင်းအားကြားကုန်၏။ ထိုသို့တပြီးကား စုံစမ်းကြကုန်လော့ဟုနှစ်ခုကုန်သော

ကျေးတို့ကို စေ၏။ ထိုကျေးတို့သည် သွား၍ မဂဓလယ်တော၌ သက်ကုန်သည် ရှိသော် ထိုအခစား စောင့်သော ယောက်ျားလယ်၌ သက်ကုန်၏။ သလေးကို စားပြီးလျှင် တခုသောသလေးနံ့ကို ယူခဲ့၍ လက်ပံတောသို့ သွား၍ သသေးနံ့ကို ဘုရားလောင်း ခြေရင်း၌ထား၍ မဂဓလယ်တော၌ သလေးသည် ဤသို့သဘော ရှိ၏ဟု ဆိုကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် နက်ဖြန်နေ၌ ကျေးအပေါင်း ခြံရံလျက် ထို မဂဓလယ်တောသို့ သွား၍ ထိုအခစား စောင့်သော ယောက်ျားလယ်၌ သက်၏။

ထိုသူရင်းငှါး ယောက်ျားသည်ကား သလေးကို စားကုန်သော ကျေးတို့ကို မြင်၍ ထိုမှကြိုမှ ပြေးသဖြင့် မြစ်ငြားသော်လည်း မြစ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ ကြွင်းကုန်သော ကျေးတို့သည် အလိုရှိတိုင်း သလေးကို စား၍ အချည်းနှီးသော နှုတ်သီးရှိသည်ဖြစ်၍လျှင် ပျံ့ကုန်၏။ ဘုရားလောင်း ကျေးမင်းသည်ကား များစွာကုန်သော သလေးနံ့တို့ကို တပေါင်းတည်းပြု၍ ကျေးအပေါင်းတို့သည် ခြံရံလျက် ဆောင်၍ မိဘတို့အား ပေး၏။ ကျေးတို့သည် နက်ဖြန်နေမှစ၍ ထိုအတူသာလျှင် သလေးကို စားကုန်၏။ ထိုအခါ သူရင်းငှါးယောက်ျားသည် လည်း သလေးကို စားကုန်သော ကျေးတို့ကိုမြင်၍ ထိုမှကြိုမှ ပြေးသဖြင့် မြစ်ငြား သော်လည်း မြစ်အံ့သောငှါ မတတ်နိုင်၍ ဤကျေးတို့သည် တပါးသော နှစ်ရက်သုံးရက်ပတ်လုံး ဤသို့ အကယ်၍ စားကုန်အံ့၊ တစုံတခုသော ကောက် သည် မဖြစ်လတ္တံ့၊ ပုဏ္ဏားသည် သလေးကို အဘိုးဖြတ်စေ၍ ငါ့အား မြိုကို ပြုလတ္တံ့၊ သွား၍ ထိုပုဏ္ဏားအား ကြားအံ့ဟု သူရင်းငှါး ယောက်ျားသည် သလေးဆုပ်နှင့်တကွ ထိုပုဏ္ဏားအား လျော်သော လက်ဆောင်ကိုယူ၍ သာလိဒ္ဓိ ယရွာသို့ သွား၍ ပုဏ္ဏားကိုမြင်လျှင် ရှိခိုးလျက် လက်ဆောင်ကိုပေး၍ တင့်အပ် သောအရပ်၌ တည်သည်ရှိသော် အိုယောက်ျား သလေးလယ်သည် ပြည့်စုံ၏ လောဟု မေးသည်ရှိသော် ပုဏ္ဏား ပြည့်စုံ၏ဟု ဆို၍ ကျေးတို့ စားယူသော အကြောင်းကို ကြားလိုရကား-

၁။ သမ္ပန္နံ သာလိကေဒါရံ၊ သုဝါ ဘုဒ္ဓန္တိ ကောသိယ။
ပဋိဝေဒေမိ 'တေ ဗြဟ္မေ၊ န တံ ဝါရေတု မုဿဟေ။

F.27၊ ၅၅၀ (စတုတ္ထ)

၂။ ကော စ တတ္ထ သကုဏော၊ ယော တေသံ သဗ္ဗသုန္ဒရော။
ဘုတော သာလိံ ယထာကာမံ၊ တုဏ္ဏောနာဒါယ ဂစ္ဆတိ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁။ ကောသိယ၊ ကောသိယ အနွယ်ဖြစ်သော။ ဗြဟ္မော၊ ပုဏ္ဏား။ သာလိ-
ကေဒါရံ၊ သလေး လယ်သည်။ သမ္ပန္နံ၊ ပြည့်စုံ၏။ တံ၊ ထိုသလေးကို။ သုဝါ၊
ကျေးတို့သည်။ ဘုဉ္ဇန္တိ၊ စားကုန်၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ တေ၊ သင့်အား။ ပဋိ-
ဝေဒေမိ၊ ကြား၏။ တံ၊ ထိုကျေးအပေါင်းကို။ ဝါရေတုံ၊ မြစ်ခြင်းငှါ။
န ဥဿဟေ၊ မစွမ်းနိုင်။

၂။ တတ္ထ၊ ထိုကျေးအပေါင်းတို့တွင်။ ကော၊ တခုသော။ တေသံ၊
ထိုကျေးတို့ထက်။ သဗ္ဗသုန္ဒရော၊ နိသောနှုတ်သီး၊ ချင်ရွေးစေ့နှင့် တူသောမျက်စိ၊
နိသောခြေ၊ နိသော လည်ရေးသုံးရစ်တို့ဖြင့် ရံအပ်သော ဥဒေါင်းကြီး ပမာဏ
ရှိသော ကိုယ်ရှိခြင်းဟူသော အလုံးစုံသော အဘို့တို့ဖြင့် ကောင်းသော။
ယော သကုဏော၊ အကြင်ကျေးသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သော သကုဏော၊ ထိုကျေး
သည်။ ယထာကာမံ၊ အလိုရှိတိုင်း။ သာလိံ၊ သလေးကို။ ဘုတော၊ စား၍။
တုဏ္ဏောန၊ နှုတ်သီးဖြင့်။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ ဂစ္ဆတိ၊ သွား၏။

ပုဏ္ဏားသည် ထိုလယ်စောင့် ယောက်ျား စကားကို ကြားလျှင် ကျေးမင်း၌
ချစ်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၍ လယ်စောင့်ကို အို ယောက်ျား- ကျော့ကွင်းကို ထောင်
ခြင်းငှါ သိ၏လောဟု မေး၏။ သိ၏ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ထိုလယ်စောင့်ကို -

၃။ ဥဗ္ဗန္တ၊ ဝါဠုပါသာနိ၊ ယထာ ဗဇ္ဈေထ သော ဒိဇော။
ဇီဝဉ္ဇ နံ ဂဟေတွာန၊ အာနယေဟိ မမန္တိကေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃။ ဘော ပုရိသ၊ အို-ယောက်ျား။ ယထာ၊ အကြင်သို့သော အခြင်းအရာ
ဖြင့် ထောင်သည်ရှိသော်။ သော ဒိဇော၊ ထိုငှက်ကို။ ဗဇ္ဈေထ၊ မိရာ၏။ တထာ၊
ထိုသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်။ ဝါဠုပါသာနိ၊ မြင်းမြီးကျော့ကွင်းတို့ကို။
ဥဗ္ဗန္တ၊ ထောင်ကုန်လော့။ နံ၊ ထိုကျေးကို။ ဇီဝဉ္ဇ၊ အရှင်ကိုလည်း။ ဂဟေ-
တွာန၊ ဖမ်းယူ၍။ မမန္တိကေ ငါ့ အထံသို့။ အာနယေဟိ၊ ဆောင်ခဲ့လော့။

ထိုစကားကို ကြား၍ လယ်စောင့်သည် သလေးကို အဘိုးဖြတ်၍ မြို့ကို မပြု
 သည်၏အဖြစ်ကြောင့် နှစ်သက်ရကား သွားပြီးလျှင် မြင်းမြီးကျော့ကွင်းကို
 ရှိ၍ ယနေ့ ဤအရပ်၌ သက်လတ္တံ့ဟု ကျေးမင်း သက်ရာအရပ်ကို မှတ်၍
 နက်ဖြန်နေ့၌ စောစောကလျှင် အိုးစရည်းပမာဏရှိသော ချိုင့်ကံပြု၍ ကျော့
 ကွင်းကိုလည်း ထောင်ပြီးလျှင် ကျေးတို့ လာခြင်းကို ကြည့်လျက် ကုဋ်၌ နေ၏။
 ကျေးမင်းသည်လည်း ကျေးအပေါင်း ခြံရံလျက် လာလတ်၍ အစာ၌လျှပ်
 ပေါ်သောအကျင့် မရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ယမန်နေ့ စားသောအပိုင်းအခြား၌
 ခြေကို ကျော့ကွင်းသို့ သွင်းလျက်လျှင် သက်၏။ ဘုရားအလောင်း ကျေးမင်း
 သည် မိမိအား ကျော့ကွင်းမိသောအဖြစ်ကို သိ၍ ငါသည် ယခုလျှင် မိသော
 မြည်သံကို အကယ်၍ မြည်အံ့၊ ငါ၏ ဆွေမျိုးတို့သည် သေဘေးဖြင့် ထိတ်လန့်
 ကုန်သည်ဖြစ်၍ အစာကို မယူမရှိလျှင် ပျံ့ကုန်လတ္တံ့၊ အကြင်မျှလောက် အစာ
 ကို ယူကုန်၏။ ထိုမျှလောက် သည်းခံဦးအံ့ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီးလျှင် ဘုရားလောင်း
 သည် ထိုကျေးအပေါင်းတို့၏ မျှသည်၏အဖြစ်ကို သိလျှင် သေဘေးဖြင့် ထိတ်
 လန့်သည်ဖြစ်၍ သုံးကြိမ် မိသောမြည်သံကို မြည်၏။ ထိုအခါ အလုံးစုံသော ကျေး
 တို့သည် ပျံ့ကြကုန်၏။ ကျေးမင်းသည် ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော ဆွေမျိုး
 တို့တွင် ပြန်၍ကြည့်သော် တခုသော ဆွေမျိုးမည်သည်လည်း မရှိ၊ ငါသည်
 အဘယ်မကောင်းမှုကို ပြုခဲ့ဘူးသနည်းဟု မြည်တမ်းလိုရကား =

၄။ ဧတေ ဘုတော ပိဝိတော စ၊ ပက္ကမန္တိ ဝိဟင်္ဂမာ။
 ဧကော ပဒ္ဒေါသိ ပါသေန၊ ကိံ ပါပံ ပကတံ မယာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄။ ဧတေ ဝိဟင်္ဂမာ၊ ထိုငှက်တို့သည်။ ဘုတော စ၊ စား၍၎င်း။ ပိဝိတော စ၊
 သောက်၍၎င်း။ ပက္ကမန္တိ၊ ဖဲကန်၏။ ဧကော၊ တခုသော ငါ့ကို။ ပါသေန၊
 ကျော့ကွင်းဖြင့်။ ပဒ္ဒေါ၊ မိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ မယာ၊ ငါသည်။ ကိံ ပါပံ၊
 အဘယ်မကောင်းမှုကို။ ပကတံ၊ ပြုခဲ့ဘူးသနည်း။

လယ်စောင့်သည် ကျေးမင်း၏ မိသော မြည်သံကို၎င်း၊ ကျေးအပေါင်းတို့၏
 ကောင်းကင်သို့၎သော အသံကို၎င်း ကြား၍ အသိနည်းဟု ကုဋ်မှသက်သဖြင့်
 ထိုအရပ်သို့ သွားလျှင် ကျေးမင်းကို မြင်၍ အကြင် ကျေးမင်းအားလျှင်

ကျော့ကွင်းကိုထောင်၏။ ထိုကျေးမင်းကိုလျှင် မိ၏ဟု နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ကျေးမင်းကို ကျော့ကွင်းမှ ဖြေပြီးလျှင် ခြေနှစ်ချောင်းတို့ကို တပေါင်း တည်းဖွဲ့လျက် မြဲစွာယူ၍ သာလိဒ္ဒိယရွာသို့ သွား၍ ကျေးမင်းကို ပုဏ္ဏားအား ပေး၏။ ပုဏ္ဏားသည် အားကြီးစွာသော ချစ်ခြင်းဖြင့် ဘုရားလောင်းကို ယက်နှစ်ဘက်ဖြင့် မြဲစွာ ကိုင်၍ ရင်ခွင်၌ နေစေပြီးလျှင် ဘုရားလောင်းနှင့်တကွ စကား ပြောဟောလိုရကား—

၅။ ဥဒရံ နူန အညေသံ၊ သုဝ အစွောဒရံ တဝ။
ဘုတော သာလိံ ယထာကာမံ၊ တုဏ္ဏေနာဒါယ ဂစ္ဆသိ။

၆။ ကောဠံ နု တတ္ထ ပူရေသိ၊ သုဝ ဝေရံ နု တေ မယာ။
ပုဠော မေ သမ္မ အက္ခာဟိ၊ ကုဟိံ သာလိံ နိဓာဟသိ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၅။ သုဝ၊ အမောင်ကျေးသား။ အညေသံ၊ တပါးကုန်သော ကျေးသားတို့ အား။ ဥဒရံ နူန၊ အတိုင်းအရှည်နှင့် ယှဉ်သော ဝမ်းရှိ၏ဟု ငါအောက်မေ့၏။ တဝ၊ အမောင်ကျေးသား၏။ ဥဒရံ၊ ဝမ်းသည်။ အစွောဒရံ၊ လွန်သောဝမ်းဖြစ် ယောင်တကား။ သာလိံ၊ သလေးကို။ ယထာကာမံ၊ အလိုရှိတိုင်း။ ဘုတော၊ စားပြီး၍။ တုဏ္ဏေန၊ နှုတ်သီးဖြင့်။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ ဂစ္ဆသိ၊ သွား၏။

၆။ သုဝ၊ ကျေးသား။ တတ္ထ၊ ထိုလက်ပံတော၌။ ကောဠံ၊ ကျီကို။ ပူရေသိ နု၊ ပြည့်စေသလော။ သုဝ၊ ကျေးသား။ တေ၊ သင်သည်။ မယာ၊ ငါနှင့်။ ဝေရံ နု၊ ရန်သူ ဖြစ်သလော။ သမ္မ၊ အမောင်ကျေးသား။ ပုဠော၊ မေးအပ် သော သင်သည်။ မေ၊ ငါ့အား။ အက္ခာဟိ၊ ကြားဘိလော။ သာလိံ၊ သလေး ကို။ ကုဟိံ၊ အဘယ်အရပ်၌။ နိဓာဟသိ၊ သိုမှီးသနည်း။

ထိုစကားကိုကြား၍ ကျေးမင်းသည် သာယာစွာသော လူ၏ဘာသာဖြင့်—

၇။ န မေ ဝေရံ တယာ သဒ္ဓိံ၊ ကောဠာ မယံ နု ဝိဇ္ဇတိ။
ဣဏံ မုဉ္ဇာမိဏံ ဒမ္မိ၊ သမ္ပတော ကောဠသိမ္ဗလိံ။
နိဓိမ္မိ တတ္ထ နိဒဟာမိ၊ ဝေ ဇာနာဟိ ကောသိယ။

ဟူသော ခုနစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇။ ဗြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ မေ၊ ငါ့အား။ တယာ၊ သင်နှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။
 န ဝေရံ၊ ရန်မရှိ။ မယံ၊ ငါ့အား။ ကောဋ္ဌာ၊ ကျီသည်။ န ဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။ အဟံ၊
 ငါသည်။ ဣဏံ၊ မြီဟောင်းကို။ မုဉ္ဇာမိ၊ ဆပ်သဖြင့် လွတ်စေ၏။ ဣဏံ၊ မြီသစ်
 ကို။ ဒမ္ပိ၊ ပေးချေ၏။ ကောဋ္ဌသိမ္ပလိံ၊ လက်ပံတောသို့။ သမ္ပတ္တော၊ ရောက်၍။
 တတ္ထ၊ ထိုလက်ပံတော၌။ နိဓိမ္ပိ၊ အစဉ်လိုက်သော ဥစ္စာ ရွှေအိုးကိုလည်း။
 နိဒဟာမိ၊ မြုပ်၏။ ကောသိယ၊ ကောသိယ အနွယ်ဖြစ်သော ပုဏ္ဏား။ ဝေံ၊
 ဤသို့။ ဇာနာဟိ၊ သိလော့။

ထိုအခါ ကျေးမင်းကို ပုဏ္ဏားသည်-

၈။ ကိဒိသံ တေ ဣဏဒါနံ၊ ဣဏမောက္ခော စ ကိဒိသော။
 နိဓိနိဓာန မက္ခာဟိ၊ အထ ပါသာ ပမောက္ခသိ။
 ဟူသော ဤဂါထာဖြင့် မေး၏။

၈။ သုဝ၊ ကျေးသား။ တေ၊ သင်၏။ ဣဏဒါနံ၊ မြီပေးခြင်းသည်။ ကိဒိသံ၊
 အဘယ်သို့ သဘောရှိသနည်း။ ဣဏ မောက္ခော စ၊ မြီဆပ်ခြင်းသည်လည်း။
 ကိဒိသော၊ အဘယ်သို့ သဘောရှိသနည်း။ နိဓိနိဓာနံ၊ ဥစ္စာ ရွှေအိုးကို မြုပ်ခြင်း
 သည်။ ကိဒိသံ၊ အဘယ်သို့ သဘောရှိသနည်း။ မေ၊ ငါ့အား။ အက္ခာဟိ၊
 ကြားလော့။ အထ၊ ထိုသို့ ကြားသည်ရှိသော်။ ပါသာ၊ ကျော့ကွင်းမှ။
 ပမောက္ခသိ၊ လွတ်လတ္တံ့။

ဤသို့ ပုဏ္ဏား မေးသည်ရှိသော် ကျေးမင်းသည် ပုဏ္ဏားအား ကြားလိုရကား-

၉။ အဇာတပက္ခာ တရုဏာ၊ ပုတ္တကာ မယု ကောသိယ။
 တေ မံ တထာ ဘရိဿန္တိ၊ တသ္မာ တေသံ ဣဏံ ဒဒေ။
 ၁၀။ မာတာပိတာ စ မေ ဝုဗ္ဗာ၊ ဝိဏ္ဏကာ ဂတယောဗ္ဗနာ။
 တေသံ တုဏ္ဏေန ဟာတုန၊ မုဉ္ဇေ ပုဗ္ဗကတံ ဣဏံ။
 ၁၁။ အညေပိ တတ္ထ သကုဏာ၊ ခိဏပက္ခာ သုဒ္ဓဗ္ဗလာ။
 တေသံ ပုညတ္တိကော ဒမ္ပိ၊ တံ နိဓိံ အာဟု ပဏ္ဍိတာ။
 ၁၂။ ဤဒိသံ မေ ဣဏဒါနံ၊ ဣဏမောက္ခော စ ဤဒိသော။
 နိဓိနိဓာန မက္ခာမိ၊ ဝေံ ဇာနာဟိ ကောသိယ။
 ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၉။ ကောသိယ၊ ကောသိယ အနွယ်ဖြစ်သော။ ဗြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ မယုံ၊ ငါ့အား။ အဇာတပက္ခာ၊ မရောက်သေးသော အတောင်ရှိကုန်သော။ တရုဏာ၊ နုကုန်သော။ ပုတ္တကာ၊ သားငယ်တို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေ၊ ထိုသားငယ်တို့သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ တထာ၊ ထို့အတူ။ ဘရိသန္တိ၊ မွေးတုံ့မွေးမြူကုန်လတ္တံ့။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တေသံ၊ ထိုသားငယ်တို့အား။ ဣဏံ၊ မြီသစကို။ ဒဒေ၊ ပေးချေ၏။

၁၀။ ကောသိယ၊ ကောသိယ အနွယ်ဖြစ်သော။ ဗြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ မေ၊ ငါ၏။ မာတာပိတာ စ၊ မိဘတို့သည်လည်း။ ဝုဗ္ဗာ၊ ကြီးကုန်ပြီ။ ဇိဏ္ဏကာ၊ အိုမင်းကုန်ပြီ။ ဂတယောဗ္ဗနာ၊ လွန်သော အရွယ်ရှိကုန်ပြီ။ တေသံ၊ ထိုမိဘတို့အား။ တုဏ္ဏေန၊ နှုတ်သီးဖြင့်။ ဟာတုန၊ ဆောင်ခဲ့၍။ ပုဗ္ဗကတံ၊ ရှေး၌ ပြုအပ်သော။ ဣဏံ၊ မြီဟောင်းကို။ မုဉ္ဇေ၊ ဆပ်သဖြင့် လွတ်စေ၏။

၁၁။ ကောသိယ၊ ကောသိယ အနွယ်ဖြစ်သော။ ဗြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ တတ္ထ၊ ထိုလက်ပံတော၌။ အညေပိ၊ တပါးလည်း ဖြစ်ကုန်သော။ ခိဏပက္ခာ၊ ကုန်သော အတောင်ရှိကုန်သော။ သုဒုဗ္ဗလာ၊ အလွန် အားနည်းကုန်သော။ သကုဏာ၊ ငှက်တို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေသံ၊ ထိုငှက်တို့အား။ ပုညတ္ထိကော၊ ကောင်းမှုဖြင့် အလိုရှိသည်ဖြစ်၍။ ဒမ္ပိ၊ ပေး၏။ တံ၊ ထိုသို့ပေးခြင်းကို။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ နိဓိံ၊ အစဉ်လိုက်သော ဥစ္စာ ရွှေအိုးဟူ၍။ အာဟု၊ ဆိုကုန်၏။

၁၂။ ကောသိယ၊ ကောသိယအနွယ်ဖြစ်သော။ ဗြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ မေ၊ ငါ၏။ ဣဏဒါနံ၊ မြီပေးခြင်းသည်။ ဤဒိသံ၊ ဤသို့သဘောရှိ၏။ ဣဏမောက္ခော စ၊ မြီမှ လွတ်ခြင်းသည်လည်း။ ဤဒိသော၊ ဤသို့သဘောရှိ၏။ နိဓိနိဓာနံ၊ ဥစ္စာရွှေအိုးကို မြှုပ်ခြင်းသည်။ ဤဒိသံ၊ ဤသို့သဘောရှိ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အဟံ၊ ငါသည်။ အက္ခာမိ၊ ကြား၏။ ဝေံ၊ ဤသို့ ကြားသော အတိုင်း။ တံ၊ သင်သည်။ ဇာနာဟိ၊ သိလော့။

ပုဏ္ဏားသည် ဘုရားလောင်း၏ တရားစကားကို ကြား၍ ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ -

၁၃။ ဘဒ္ဒကော ဝတာယံ ပက္ခိ၊ ဒိဇော ပရမဓမ္မိကော။
 ကေစ္စေသု မနုဿေသု၊ အယံ ဓမ္မော န ဝိဇ္ဇတိ။

၁၄။ ဘုဉ္ဇ သာလိံ ယထာကာမံ၊ သဟ သဗ္ဗေဟိ ဉာတိဘိ။
ပုနပိ သုဝ ပဿေမု၊ ပိယံ မေ တဝ ဒဿနံ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၃။ အယံ ပက္ခိ၊ ဤ ငှက်သည်။ ဘဒ္ဒကော ဝတ၊ ကောင်းစွ တကား။
အယံ ဒိဇော၊ ဤငှက်သည်။ ပရမဓမ္မိကော၊ မြတ်သောတရားကို ကျင့်စွတကား။
အယံ ဓမ္မော၊ ဤ တရားသည်။ ကေစေသု၊ အချို့ ကုန်သော။ မနုဿေသု၊
လူတို့၌။ န ဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။

၁၄။ သုဝ၊ ကျေးသား။ သဗ္ဗေဟိ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ဉာတိဘိ၊ ဆွေမျိုး
တို့နှင့်။ သဟ၊ တကွ။ ယထာကာမံ၊ အလိုရှိတိုင်း။ သာလိံ၊ သလေးကို။
ဘုဉ္ဇ၊ စားလော့။ သုဝ၊ ကျေးသား။ ပုနပိ၊ တဖန်လည်း။ ပဿေမု၊ မြင်ရလို
ကုန်၏။ တဝ၊ သင့်အား။ မေ ငါသည်။ ဒဿနံ၊ မြင်ခြင်းကို။ ပိယံ၊ ချစ်၏။

ဤသို့ ပုဏ္ဏားသည် ဘုရားလောင်းအား တောင်းပန်၍ ချစ်စွာသော
သားကိုကဲ့သို့ နူးညံ့စွာသော စိတ်ဖြင့် ကြည့်လျက် ခြေမှ အနှောင်အဖွဲ့ကိုဖြေ၍
အကြိမ်တရာချက်သောဆီဖြင့် ခြေတို့ကို နယ်ပြီးလျှင် ရွှေအင်းပျဉ်၌ နေစေ၏။
ထိုအခါ ပုဏ္ဏားအား ကျေးမင်းသည် ပုဏ္ဏားကြီး-မမေ့မလျော့သည် ဖြစ်လော့ဟု
ဆို၍ အဆုံးအမကို ပေးလိုရကား—

၁၅။ ဘုတ္တဉ္ဇ ပီတဉ္ဇ တဝဿ ဗျမ္ဗိ၊
ရတ္တိဉ္ဇ နော ကောသိယ တေ သကာသေ။
နိက္ခိတ္တဒဏ္ဍေသု ဒဒါဟိ ဒါနံ၊
ဇိဏ္ဏေ စ မာတာပိတရော ဘရဿု။

ဟူသော ဤ ဂါထာကို ဆို၏။

၁၅။ ကောသိယ၊ ကောသိယ အနွယ်ဖြစ်သော။ ပြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။
တဝ၊ သင်၏။ ဗျမ္ဗိ၊ အိမ်၌။ တေ သကာသေ၊ သင့်အထံ၌။ နော၊ ငါတို့အား။
ရတ္တိဉ္ဇ၊ ညဉ့်၌လည်း။ ဘုတ္တဉ္ဇ၊ စားခြင်းသည်၎င်း။ ပီတဉ္ဇ၊ သောက်ခြင်းသည်
၎င်း။ အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။ နိက္ခိတ္တဒဏ္ဍေသု၊ ချအင်ပြီးသော လက်နက်ရှိကုန်
သော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့၌။ ဒါနံ၊ အလှူကို။ ဒဒါဟိ၊ လှူလော့။ ဇိဏ္ဏေ၊ အိုကုန်
သော။ မာတာပိတရော စ၊ အမိအဘတို့ကိုလည်း။ ဘရဿု၊ မွေးလော့။

ထိုစကားကို ကြား၍ ပုဏ္ဏားသည် နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ဥဒါန်းကျူးလိုရကား—

၁၆။ လက္ခိ ဝတ မေ ဥဒပါဒိ အဇ္ဇ၊
ယော ဟံ အဒဿံ ပရမံ ဒိဇာနံ။
သုဝဿ သုတုာနု သုဘာသိတာနိ၊
ကာဟာမိ ပုညာနိ အနပ္ပကာနိ။

ဟူသော ဤ ဂါထာကို ဆို၏။

၁၆။ မေ ငါ့အား။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ လက္ခိ၊ ဘုန်း ပညာ ကြက်သရေသည်။ ဥဒပါဒိ ဝတ၊ ဖြစ်စွတကား။ ယော အဟံ၊ အကြင် ငါသည်။ ဒိဇာနံ၊ ငှက်တို့ တွင်။ ပရမံ၊ မြတ်သော ငှက်မင်းကို။ အဒဿံ၊ မြင်ရ၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ သုဝဿ၊ ကျေးသား၏။ သုဘာသိတာနိ၊ ကောင်းစွာ ဆိုအပ်သော စကား တို့ကို။ သုတုာနု၊ နာရ၍။ အနပ္ပကာနိ၊ များစွာကုန်သော။ ပုညာနိ၊ ကောင်းမှု တို့ကို။ ကာဟာမိ၊ ပြုအံ့။

ဘုရားလောင်းသည်ကား ပုဏ္ဏားသည် မိမိအား ပေးအပ်သော ပယ် တထောင် အတိုင်းအရှည်ရှိသော လယ်ကို ပယ်၍ ရှစ်ပယ်မျှကိုလျှင် ယူ၏။ ပုဏ္ဏားသည် တိုင်စိုက်၍ ဘုရားလောင်းအား လယ်ကို အပ်နှင်းပြီးလျှင် ပန်း၊ နံ့သာ အစရှိသည်တို့ဖြင့် ပူဇော် ကန်တော့ပြီးလျှင် အရှင်ကျေးမင်း - သွား လော့၊ မျက်ရည်စွတ်သော မျက်နှာရှိကုန်သော ငိုကြွေးကုန်သော မိဘတို့ကို နှစ်သိမ့်စေလော့ဟု ဆို၍ လွှတ်လိုက်၏။ ဘုရားလောင်းသည် နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သလေးနှံကိုယူ၍ သွားသဖြင့် မိဘတို့ရှေ့မှချ၍ မိခင်ဘခင်တို့ ထလော့ဟု ဆို၏။ မျက်ရည်စွတ်သော မျက်နှာရှိကုန်သော မိဘတို့သည် ရှင်လန်းသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထကုန်၏။ ထိုခဏ၌လျှင် ကျေးသား အပေါင်း တို့သည် စည်းဝေးကုန်၍ အရှင်ကျေးမင်း- အသို့ လွတ်သနည်းဟု မေးကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ကျေးသား အပေါင်းတို့အား အလုံးစုံသော အကြောင်းကို အကျယ်အားဖြင့် ပြောဆို၏။ ကောသိယ ပုဏ္ဏားသည်လည်း ကျေးမင်း အဆုံး အမကို ကြား၍ ထိုအခါမှစ၍ တရားစောင့်ကုန်သော ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့အား ကြီးစွာသော အလှူကို ဖြစ်စေ၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်-

၁၇။ သော ကောသိယော အတ္တမနော ဥဒဂ္ဂေါ၊
အန္ဓု ဝါနံ အဘိသံဟရိတွာ။
အန္ဓေန ပါနေန ပသန္ဓစိတ္တော၊
သန္တပ္ပယီ သမဏဗြာဟ္မဏေ စ။

ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၁၇။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ကောသိယော၊ ကောသိယအနွယ်ဖြစ်သော။
သော၊ ထိုပုဏ္ဏားသည်။ အတ္တမနော၊ နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍။ ဥဒဂ္ဂေါ၊ ဝမ်းမြောက်
သည်ဖြစ်၍။ အန္ဓု၊ ထမင်းကို၎င်း။ ဝါနံ၊ အဖျော်ကို၎င်း။ အဘိသံဟရိတွာ၊
စီရင်၍။ ပသန္ဓစိတ္တော၊ ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ သမဏေ စ၊ ရဟန်း
တို့ကို၎င်း။ ဗြာဟ္မဏေ စ၊ ပုဏ္ဏားတို့ကို၎င်း။ အန္ဓေန စ၊ ထမင်းဖြင့်၎င်း။
ပါနေန စ၊ အဖျော်ဖြင့်၎င်း။ သန္တပ္ပယီ၊ ရောင့်ရဲစေပြီ။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
တော်မူ၍ ရဟန်း- ဤသို့ မိဘတို့အား လုပ်ကျွေးခြင်းမည်သည် ပညာရှိတို့၏
အနွယ်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်
မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ ထိုမိဘတို့ကို လုပ်ကျွေးသောရဟန်း
သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်း
ဟူမူကား- ရဟန်း - ယခုအခါ ငါဘုရား ပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ ကျေး
အပေါင်းတို့သည် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ မြတ်သောမင်းမျိုးတို့သည် ထိုအခါ
မိဘတို့သည် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ဆန္ဒမထေရ်သည် ထိုအခါ လယ်စောင့်
ယောက်ျား ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ပုဏ္ဏား ဖြစ်ဘူးပြီ၊
ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ကျေးမင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို
ပေါင်းတော်မူ၏။

မိဘတို့အား၊ မွေးမြူငြား၊ နှတ်သား မင်္ဂလာ။

ရှေးဦးစွာသော ကေဒါရဇာတ်သည် ပြီး၏။

၂-စန္ဒကိန္နရီဇာတ်

မိမိယောက်ျားမှတပါး အခြားသူတို့အပေါ်

စိတ်မညွတ်ခြင်း အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “ဥပနိယျတိဒံ မညေ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤ စန္ဒကိန္နရီဇာတ်ကို ကပိလဝတ် ပြည်တော်ကိုမှီ၍ နိဂြောဓာရုံ ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး နန်းတော်၌ ရာဟုလမယ်တော်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ဤ စန္ဒကိန္နရီ ဇာတ်ကို ကား ဒုရေနိဒါန်းမှလျှင် စ၍ ဆိုအပ်၏။ ထို နိဒါန်းစကားကို ထန်းတောဥယျာဉ်၌ ဥရုဝေလ ကဿပမထေရ်၏ သီဟနာဒတိုင်အောင် အပဏ္ဏကဇာတ်၌လျှင် ဆို အပ်၏။ ထို သီဟနာဒမှ နောက် ကပိလဝတ် ပြည်တော်သို့ ကြွတော်မူသည်တိုင်အောင် ဝေဿန္တ ရာ ဇာတ်၌ ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်ကား ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး နန်းတော်၌ နေတော်မူ၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော် မူသည်၏ အကြားဖြစ်သော ကာလ၌ မဟာဓမ္မပါလဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူပြီးလျှင် ရာဟုလမယ်တော်နန်း၌ နေတော်မူ၍ ထိုရာဟုလ မယ်တော်၏ ကျေးဇူးတို့ကို ဆို ယည်ရှိသော် စန္ဒကိန္နရီဇာတ်ကို ဟောအံ့ဟု ကြံ၍ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးကို သပိတ်တော် ယူစေ၍ နှစ်ပါးကုန်သော အဂ္ဂသာဝကတို့နှင့် တကွ ရာဟုလမယ်တော် နေရာအရပ်သို့ ကြွတော်မူ၏။ ထိုအခါ ရာဟုလမယ်တော် အသံ၌ အကြီးဖြစ်ကုန်သော လေးသောင်း ကုန်သော ကချေသည် မိန်းမတို့ သည်၎င်း၊ ထို လေးသောင်းကုန်သော မိန်းမတို့တွင် မင်းသမီးတို့၏ တထောင် ကိုးကျိပ်တို့သည်၎င်း နေကုန်၏။ ရာဟုလ မယ်တော်သည် သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော်မူသည်ကို သိ၍ အလုံးစုံကုန်သော မိန်းမတို့ကို ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်စေကုန်ဟု ထို မိန်းမတို့အား ကြားစေ၏။ ထိုမိန်းမတို့သည် ရာဟုလမယ်တော်ဆိုတိုင်း ပြုကုန်၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ ခင်းအပ်သော နေရာ၌ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ထိုအလုံ့စုံကုန်သော မိန်းမတို့သည် တပြိုင်နက် ငို ကြွေးကြဲကုန်၏။ ကြီးစွာသော ငိုကြွေးသံသည် ဖြစ်၏။ ရာဟုလမယ်တော်သည် လည်း ငိုကြွေး၍ စိုးရိမ်ခြင်းကို ဖျောက်သဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် နန်းတော်၌ ရိုသေခြင်းနှင့်တကွသော ပူဇော်မြတ်နိုးခြင်းဖြင့် နေ၏။ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် ရာဟုလမယ်တော်၏ ကျေးဇူးကို ဆိုခြင်းကို အားထုတ်၏။ အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်ချွေးမသည် အရှင်ဘုရားတို့ ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကို ဝတ်ကုန်၏ဟု ကြားလျှင် ဖန်ရည်စွန်းသော အပတ်ကို ဝတ်၏။ ပန်းပန်ခြင်း စသည်တို့ကို စွန့်ကုန်၏ဟု ကြားလျှင် ပန်းပန်ခြင်း အစရှိသည်တို့ကို စွန့်၏။ မြေ၌ အိပ်၏ဟု ကြားလျှင် မြေ၌ အိပ်သည်လျှင် ဖြစ်၏။ အရှင်ဘုရားတို့ ရဟန်းပြုသောကာလ၌ မုဆိုးမဖြစ်၍ တပါးကုန်သော မင်းတို့သည် စေအပ်သော လက်ဆောင်ကို မယူ၊ ဤသို့လျှင် အရှင်ဘုရားတို့၌ အကျွန်ုပ်ချွေးမသည် မတူနဲ့တိုသော စိတ်ရှိ၏ဟု အထူးထူး အပြားပြားတို့ဖြင့် ထိုရာဟုလမယ်တော်၏ ကျေးဇူးစကားကို ဆို၏။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် မြတ်သော မင်းကြီး - ဤ ရာဟုလမယ်တော်သည် ငါ၏ အဆုံးစွန်သော ကိုယ်အဖြစ်ဝယ် ငါ၌ ချစ်ခြင်း၊ တွန့်တိုသောစိတ် မရှိခြင်း၊ သူတပါးတို့ ဆောင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ခြင်း သည် အံ့ဘွယ် မရှိသေး။ ရှေးတံရစ္ဆာန်အမျိုးဝယ် ဖြစ်၍လည်း ငါ၌ မတူနဲ့တိုသော စိတ်ရှိသည်၊ သူတပါးတို့ ဆောင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည် ဖြစ်ဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု မြတ်သောမင်းကြီး - လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီ ပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဟိမဝန္တာ အရပ်ဝယ် ကိန္နရာအမျိုး၌ ဖြစ်၏။ ထိုဘုရားလောင်း၏ မယားသည် စန္ဒာ အမည်ရှိ၏။ ထိုနှစ်ခုကုန်သော ကိန္နရာတို့သည်လည်း စန္ဒမည်သော ငွေတောင်၌ နေကုန်၏။ ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်းသည် အမတ်တို့အား တိုင်းပြည်ကို အပ်နှင်းခဲ့ပြီးလျှင် နှစ်ခုကုန်သော ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်၍ ငါးပါးကုန်သော လက်နက်တို့ကို ဖွဲ့လျက် တယောက်တည်းသာလျှင် ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၏။

ထိုဗာရာဏသီမင်းသည် အမဲကို စားလျက် တခုသော မြစ်ငယ်ကို လျှောက်၍ မြစ်ညာသို့တက်၏။ စန္ဒတောင်၌ နေကုန်သော ကိန္နရာတို့သည် မိုသ်းတွင်းအခါ၌ မသက်မူ၍ တောင်၌သာလျှင် နေကုန်၏။ နွေအခါ တောင်မှ သက်ကုန်၏။

ထိုအခါ၌လည်း စန္ဒကိန္နရာသည် မိမိမယားဖြစ်သော စန္ဒကိန္နရီနှင့် တကွ တောင်မှသက်၍ ထိုထိုအရပ်၌ နံသာတို့ကို လိမ်းလျက် ထိုထိုအရပ်တို့၌ ပန်းဝတ် မှုကိုစားလျက် ပန်းပုဆိုးတို့ကို ဝတ်ရုံလျက် နွယ်ပုခက် အစရှိသည်တို့ဖြင့် ကစား လျက် သာယာစွာသော အသံဖြင့် သီလျက် ထိုမြစ်ငယ်သို့ ရောက်လျှင် တခု သော မြစ်ကွေ့အရပ်၌ သက်၍ ရေ၌ ပန်းတို့ကို ကြဲပြီးလျှင် ရေကစား၍ ပန်းပုဆိုးတို့ကို ဝတ်ရုံလျက် ငွေပြားအဆင်းနှင့်တူသော သဲပြင်ဝယ် ပန်းအခင်း ကိုခင်း၍ တခုသော ဝါးလုံးကို ကိုင်လျက် ပန်းအိပ်ရာ၌နေ၍ ထို့နောင်မှ စန္ဒ ကိန္နရာသည် ဝါးလုံးကို တီးလျက် သာယာစွာသော အသံဖြင့် သီ၏။ စန္ဒကိန္နရီ သည် နူးညံ့စွာသော လက်ကိုညှိတ်၍ စန္ဒကိန္နရာ၏ အနီး၌ ရပ်လျက် က-လည်း က၏။ သီလည်းသီ၏။ ထိုဗာရာဏသီမင်းသည် ထိုကိန္နရာတို့၏ အသံကိုကြားလျှင် ခြေသံကို မကြားစေမူ၍ သာယာသဖြင့် သွား၍ ပုန်းကွယ်ရာအရပ်၌ ရပ်လျက် ထိုကိန္နရာတို့ကို မြင်လျှင် ကိန္နရီမ၌ တပ်စွန်းသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုကိန္နရာဖို ကို ပစ်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေပြီးလျှင် ဤ ကိန္နရီမနှင့် တကွ နေခြင်း ကို ပြုအံ့ဟုကြံ၍ ရပ်လျက် စန္ဒကိန္နရာကို ပစ်၏။ ထိုစန္ဒကိန္နရာသည် ဝေဒနာသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ငိုကြွေးလိုရကား—

- ၁၈။ ဥပနိယျတိဒံ မညေ၊ စန္ဒေ လောဟိတမဒ္ဒနေ။
အဇ္ဇ ဇဟာမိ ဇိဝိတံ၊ ပါဏာ မေ စန္ဒေ နိရုဇ္ဈန္တိ။
- ၁၉။ သြသဋ္ဌိ မေ ဒုက္ခံ ဟဒယံ၊ မေ ခုယုတေ နိတမ္မာမိ။
တဝ စန္ဒိယာ သောစန္ဒိယာ၊ န နံ အညေဟိ သောကေဟိ။
- ၂၀။ တိဏမိဝ ဝနမိဝ မိလာယာမိ၊ နဒိ အပရိပုဏ္ဏာဝ သုဿာမိ။
တဝ စန္ဒိယာ သောစန္ဒိယာ၊ န နံ အညေဟိ သောကေဟိ။
- ၂၁။ ဝဿံ ဣဝ သရေ ပါဒေ၊ ဣမာနိ အဿုနိ ဝတ္တရေ မယံ။
တဝ စန္ဒိယာ သောစန္ဒိယာ၊ န နံ အညေဟိ သောကေဟိ။

ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

ပုံ-၇၊ ၅၅၀-စ၊ စန္ဒကိန္နရီဇာတ်
ဘုရားလောင်း၊ စန္ဒကိန္နရာ-မြားထိမှန်ပုံ

၁၈။ စန္ဒေ၊ ရှင်မစန္ဒာ။ လောဟိတမဒ္ဒနော၊ သွေးလိမ်းကျံသဖြင့်။ ဣဒံ၊ ဤငါ၏အသက်သည်။ ဥပနိယျတိ မညေ၊ ပြတ်ခြင်းသို့ ဆောင်ယောင်တကား။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ ဇဟာမိ၊ စွန့်ရအံ့ဟူ၍။ မညာမိ၊ ငါ့အောက် မေ့၏။ စန္ဒေ၊ ရှင်မစန္ဒာ။ မေ၊ ငါ၏။ ပါဏာ၊ အသက်တို့သည်။ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ ချုပ်ကုန်ယောင်တကား။

၁၉။ စန္ဒေ၊ ရှင်မစန္ဒာ။ မေ၊ ငါ၏။ ဇီဝိတံ၊ အသက်သည်။ သြသဌိ၊ နှစ်၏။ မေ၊ ငါ့အား။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲ၏။ မေ၊ ငါ၏။ ဟဒယံ၊ နှလုံးကို။ ဥယျတေ၊ လောင်၏။ နိတမ္မာမိ၊ အလွန်ပင်ပန်း၏။ နံ ဒုက္ခံ ထိုဆင်းရဲသည်။ သောစန္ဒိယာ၊ ငါနှင့် ကျွေးကွင်းခြင်းကြောင့် စိုးရိမ်လတ္တံ့သော။ စန္ဒိယာ၊ စန္ဒီအမည်ရှိသော။ တဝ၊ သင်၏။ သောကဟေတု၊ သောကဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ အညေဟိ၊ တပါးကုန်သော။ သောကေဟိ၊ စိုးရိမ်ခြင်းတို့ကြောင့်။ န ဟောတိ၊ မဖြစ်။

၂၀။ တိဏမိဝ၊ ကျောက်ပူ၌ ပစ်အပ်သောမြက်ကဲ့သို့။ ဝနမိဝ၊ မြက်တော ကျူတောကဲ့သို့။ မိလာယာမိ၊ ညှိုးရအံ့။ အပရိပုဏ္ဏာ၊ ရေမပြည့်သော။ နဒီဣဝ၊ မြစ်ကဲ့သို့။ သုဿာမိ၊ ခြောက်ရအံ့။ နံ ဒုက္ခံ ထိုဆင်းရဲသည်။ သောစန္ဒိယာ၊ ငါနှင့်ကျွေးကွင်းခြင်းကြောင့် စိုးရိမ်လတ္တံ့သော။ စန္ဒိယာ၊ စန္ဒီအမည်ရှိသော။ တဝ၊ သင်၏။ သောကဟေတု၊ သောကဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ အညေဟိ၊ တပါးကုန်သော။ သောကေဟိ၊ စိုးရိမ်ခြင်းတို့ကြောင့်။ န ဟောတိ၊ မဖြစ်။

၂၁။ ပါဒေ၊ တောင်ခြေရင်း၌။ သရေ၊ အိုင်၌။ ဝသံ ဣဝ၊ အလျှင်မပြတ် ရှာသော မိုသုံးကဲ့သို့။ မယံ၊ ငါ့အား။ ဣမာနိ အဿုနိ၊ ဤမျက်ရည်တို့သည်။ ဝတ္တရေ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ နံ ဒုက္ခံ ထိုဆင်းရဲသည်။ သောစန္ဒိယာ၊ ငါနှင့်ကျွေးကွင်း ခြင်းကြောင့် စိုးရိမ်လတ္တံ့သော။ စန္ဒိယာ၊ စန္ဒီအမည်ရှိသော။ တဝ၊ သင်၏။ သောကဟေတု၊ စိုးရိမ်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ အညေဟိ၊ တပါးကုန်သော။ သောကေဟိ၊ စိုးရိမ်ခြင်းတို့ကြောင့်။ န ဟောတိ၊ မဖြစ်။

ဘုရားလောင်း စန္ဒကိန္နရာသည် ဤလေးဂါထာတို့ဖြင့် ငိုကြွေး၍ ပန်းမွှေရာ ၌ လျောင်းလျက်လျှင် သတိလွတ်၍ လူးလည်း၏။ မင်းသည်လည်း ရပ်လျက်

နေသလျှင်ကတည်း၊ စန္ဒကိန္နရီသည် ဘုရားလောင်း ငိုကြွေးစဉ် မိမိ၏မေ့လျော်ခြင်းဖြင့် မေ့လျော့၍ ဘုရားလောင်းအား မြှားစူးသည်၏ အဖြစ်ကို မသိ၊ မိန်းမောသဖြင့် လူးလည်း၍ အိပ်သော စန္ဒကိန္နရာကို မြင်၍ ငါ့ချစ်လင်အား အဘယ်ဆင်းရဲဖြစ်သနည်းဟု စုံစမ်းသည်ရှိသော် မြှားစူးသော အမာဝမှယိုသော သွေးကို မြင်၍ ချစ်စွာသော လင်၌ ဖြစ်သော အားကြီးစွာသော စိုးရိမ်ခြင်းကို သည်းခံအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ သည်းစွာသောအသံဖြင့် ငိုကြွေး၏။ မင်းသည် ကိန္နရာသည် သေသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ထွက်၍ ကိုယ်ကိုပြ၏။ စန္ဒကိန္နရီသည် ထိုဗာရာဏသီမင်းကို မြင်၍ ဤခိုးသူသည် ငါ၏ ချစ်စွာသော လင်ကို ပစ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု တုန်လှုပ်လျက် ပြေး၍ တောင်ထိပ်၌ တည်လျက် မင်းကို ဆဲရေးလိုရကား—

- ၂၂။ ပါပေါ ခေါသ် ရာဇပုတ္တ၊ ယော မေ ဣစ္ဆိတံ ပတိံ ဝရာကိယာ။
ဝိဇ္ဇသိ ဝနမူလသ္မိံ၊ သောယံ ဝိဒ္ဓေါ ဆမာ သေတိ။
- ၂၃။ ဣမံ မယံ ဟဒယသောကံ၊ ပဋိမုဉ္ဇတု ရာဇပုတ္တ တဝ မာတာ။
ယော မယံ ဟဒယသောကော၊ ကိံ ပုရိသံ အပေက္ခမာနာယ။
- ၂၄။ ဣမံ မယံ ဟဒယသောကံ၊ ပဋိမုဉ္ဇတု ရာဇပုတ္တ တဝ ဇာယာ။
ယော မယံ ဟဒယသောကော၊ ကိံ ပုရိသံ အပေက္ခမာနာယ။
- ၂၅။ မာ စ ပုတ္တံ မာ စ ပတိံ၊ အဒ္ဒကိံ ရာဇပုတ္တ တဝ မာတာ။
ယော ကိံ ပုရိသံ အဝဓိ၊ အဒ္ဒသကံ မယံ ကာမာ။
- ၂၆။ မာ စ ပုတ္တံ မာ စ ပတိံ၊ အဒ္ဒကိံ ရာဇပုတ္တ တဝ ဇာယာ။
ယော ကိံ ပုရိသံ အဝဓိ၊ အဒ္ဒသကံ မယံ ကာမာ။

ဟူသော ဤငါးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၂။ ရာဇပုတ္တ၊ မင်းသား။ ယော တံ၊ အကြင်သင်သည်။ မေ၊ ငါသည်။ ဣစ္ဆိတံ၊ အလိုရှိအပ်သော။ ပတိံ၊ လင်ကို။ ဝရာကိယာ၊ မုဆိုးမဖြစ်၍ အထီးကျန်ခြင်းငှါ။ ဝနမူလသ္မိံ၊ တောတောင်ခြေရင်း၌။ ဝိဇ္ဇသိ၊ ပစ်၏။ သော ယံ၊ ထိုကိန္နရာသည်။ ဝိဒ္ဓေါ၊ မြှားစူးသည်ဖြစ်၍။ ဆမာ၊ မြေ၌။ သေတိ၊ အိပ်၏။ ဟသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တံ၊ သင်သည်။ ပါပေါ ခေါ၊ ယုတ်မာသည်လျှင်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။

၂၃။ ရာဇပုတ္တ၊ မင်းသား။ ကိံပုရိသံ၊ စန္ဒကိန္နရာကို။ အပေက္ခမာနာယ၊ ရှုသော။ မယံ၊ ငါ၏။ ယော ဟဒယသောကော၊ အကြင် နှလုံး၌ စိုးရိမ်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ မယံ၊ ငါ၏။ ဣမံ ဟဒယသောကံ၊ ဤနှလုံး၌ဖြစ်သော စိုးရိမ်ခြင်းကို။ တဝ၊ သင်၏။ မာတာ၊ အမိသည်။ ပဋိမုဉ္ဇတု၊ ရစေသတည်း။

၂၄။ ရာဇပုတ္တ၊ မင်းသား။ ကိံပုရိသံ၊ ကိန္နရာကို။ အပေက္ခမာနာယ၊ ရှုသော။ မယံ၊ ငါ၏။ ယော ဟဒယသောကော၊ အကြင်နှလုံးစိုးရိမ်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ မယံ၊ ငါ၏။ ဣမံ ဟဒယသောကံ၊ ဤနှလုံး၌ဖြစ်သော စိုးရိမ်ခြင်းကို။ တဝ၊ သင်၏။ ဇာယာ၊ မယားသည်။ ပဋိမုဉ္ဇတု၊ ရစေသတည်း။

၂၅။ ရာဇပုတ္တ၊ မင်းသား။ ယော တံ၊ အကြင် သင်သည်။ မယံ-မယိ၊ ငါ၌။ ကာမာ-ကာမေန၊ အလိုရှိခြင်းကြောင့်။ အဒူသကံ၊ အပြစ်မရှိသော။ ကိံပုရိသံ၊ စန္ဒကိန္နရာကို။ အဝဓိ၊ သတ်၏။ တဿ-တဝ၊ ထိုသင်၏။ မာတာ၊ အမိသည်။ ပုတ္တဉ္စ၊ သားကိုလည်း။ မာ အဒ္ဓကိံ၊ မမြင်ရစေသတည်း။ ပတိဉ္စ၊ လင်ကိုလည်း။ မာ အဒ္ဓကိံ၊ မမြင်ရစေသတည်း။

၂၆။ ရာဇပုတ္တ၊ မင်းသား။ ယော တံ၊ အကြင်သင်သည်။ မယံ-မယိ၊ ငါ၌။ ကာမာ-ကာမေန၊ အလိုရှိခြင်းကြောင့်။ အဒူသကံ၊ အပြစ်မရှိသော။ ကိံပုရိသံ၊ စန္ဒကိန္နရာကို။ အဝဓိ၊ သတ်၏။ တဿ-တဝ၊ ထိုသင်၏။ ဇာယာ၊ မယားသည်။ ပုတ္တဉ္စ၊ သားကိုလည်း။ မာ အဒ္ဓကိံ၊ မမြင်ရစေသတည်း။ ပတိဉ္စ၊ လင်ကိုလည်း။ မာ အဒ္ဓကိံ၊ မမြင်ရစေသတည်း။

ဗာရာဏသီမင်းသည် ထိုငါးဂါထာတို့ဖြင့် ဆဲရေး၍ တောင်ထိပ်၌တည်သော စန္ဒကိန္နရီမကို နှစ်သိမ့်စေလိုရကား—

၂၇။ မာ တံ စန္ဒေ ရောဒိ မာ သောစိ၊ ဝနတိမိရမတ္တကိံ။
မမ တံ ဟေဟိသိ ဘရိယာ၊ ရာဇကုလေ ပုဇိတာ နာရိဘိ။
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၇။ ဝနတိမိရမတ္တကိံ တော၌ဖြစ်သော ကျည်းပွင့် အောက်မည်းညိုပွင့်နှင့် တူသော မျက်စိရှိသော။ စန္ဒေ၊ ရှင်မ စန္ဒာ။ တံ၊ သင်သည်။ မာ ရောဒိ၊ မငိုလင့်။ မာ သောစိ၊ မစိုးရိမ်လင့်။ ရာဇကုလေ၊ မင်းမျိုး၌။ နာရိဘိ၊ မိန်းမတို့သည်။

ပူဇော်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ တံ၊ သင် ရှင်မစန္ဒာသည်။ မမ၊ ငါ၏။
ဘရိယာ၊ မယားသည်။ ဟော်ဟိသိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။

စန္ဒကိန္နရီသည် မင်း၏စကားကို ကြား၍ သင်သည် အသို့ ဆိုသနည်းဟု
ခြင်သံနှင့်တူသော အသံကို ကျူးရင့်လျက်-

၂၀။ အပိ နှုနာဟံ မရိသံ၊ နာဟံ ရာဇ တဝ ဟေသံ။
ယော ကိံ ပုရိသံ အဝဓိ၊ အဒူသကံ မယံ ကာမာ။
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၀။ ရာဇပုတ္တ၊ မင်းသား။ အပိ နှုနာ၊ စင်စစ်အားဖြင့် သာလျှင်။ အဟံ၊
ငါသည်။ မရိသံ၊ သေအံ့။ ယော တံ၊ အကြင် သင်သည်။ မယံ မယိ၊ ငါ၌။
ကာမာ-ကာမေန၊ အလိုရှိခြင်းကြောင့်။ အဒူသကံ၊ အပြစ်မရှိသော။ ကိံ ပုရိသံ၊
စန္ဒကိန္နရာကို။ အဝဓိ၊ သတ်၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ တဝ၊ သင်၏။ ဘရိယာ၊
မယားသည်။ န ဟေသံ၊ မဖြစ်အံ့။

ထိုဗာရာဏသီမင်းသည် စန္ဒကိန္နရီ၏ စကားကိုကြားလျှင် ကင်းသော ဆန္ဒ
ရာဂ ရှိသည်ဖြစ်၍-

၂၁။ အပိ ဘီရုကေ အပိ ဇီဝိတုကာမိကေ၊ ကိံ ပုရိသိ ဂစ္ဆ ဟိမဝန္တံ။
တာလီသ တဂ္ဂရ ဘောဇနာ၊ အညေ တံ မိဂါ ရမိဿန္တံ။
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၁။ အပိ ဘီရုကေ၊ အလွန် ကြောက်တတ်သော သဘောရှိသော။ အပိ
ဇီဝိတုကာမိကေ၊ အလွန် အသက်ကို အလိုရှိသော။ တာလီသ တဂ္ဂရ ဘောဇနာ၊
ပန်းညိုရွက် တောင်ဇလပ်ရွက်တို့ကို စားသော။ ကိံ ပုရိသိ၊ ကိန္နရာမ။ တံ၊
သင်သည်။ ဟိမဝန္တံ၊ ဟိမဝန္တာသို့။ ဂစ္ဆ၊ သွားလော့။ တံ၊ သင့်ကို။ အညေ၊
တပါးကုန်သော။ မိဂါ၊ သားတို့သည်။ ရမိဿန္တံ၊ မွေ့လျော်စေကုန်လတ္တံ့။

ဤသို့ ဆိုပြီးလျှင် ငဲ့ကွက်ခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍ သွားလေ၏။ ထို စန္ဒကိန္နရီ
သည် ထိုဗာရာဏသီမင်း သွားသောအဖြစ်ကို သိ၍ တောင်ထိပ်မှ သက်ဆင်းပြီး
လျှင် စန္ဒကိန္နရာကို ပိုက်ဖက်သဖြင့် တောင်ထိပ်အိတ်တင်၍ တောင်ထိပ်အပြင်၌
အိပ်စေ၍ စန္ဒကိန္နရာ၏ ဦးခေါင်းကို မိမိပေါင်ပေါ်၌ ထား၍ သည်းစွာ
ငိုကြွေးခြင်းကို ငိုကြွေးလျက်-

- ၃၀။ တေ ပဗ္ဗတာ တာ စ ကန္ဓရာ၊
 ဂိရိကုဟာယော စ တတ္ထေဝ တိဋ္ဌန္တိ။
 တတ္ထေဝ တံ အပဿန္တိ၊
 ကိံပုရိသ ကထံ အဟံ ကဿံ။
- ၃၁။ တေ ပဏ္ဏသန္ဓတာ ရမဏီယာ၊ ဝါဠမိဂေဟိ အနုစိဏ္ဏာ။
 တတ္ထေဝ တံ အပဿန္တိ၊ ကိံပုရိသ ကထံ အဟံ ကဿံ။
- ၃၂။ တေ ပုပ္ဖသန္ဓတာ ရမဏီယာ၊ ဝါဠမိဂေဟိ အနုစိဏ္ဏာ။
 တတ္ထေဝ တံ အပဿန္တိ၊ ကိံပုရိသ ကထံ အဟံ ကဿံ။
- ၃၃။ အစ္ဆာ သဝန္တိ၊ ဂိရိ ဝန နဒိယော၊
 ကုသုမာဘိကိဏ္ဏ သောတာယော။
 တတ္ထေဝ တံ အပဿန္တိ၊
 ကိံပုရိသ ကထံ အဟံ ကဿံ။
- ၃၄။ နိလာနိ ဟိမဝတော ပဗ္ဗတဿ၊ ကုဋ္ဌာနိ ဒဿနိယာနိ။
 တတ္ထေဝ တံ အပဿန္တိ၊ ကိံပုရိသ ကထံ အဟံ ကဿံ။
- ၃၅။ ပီတာနိ ဟိမဝတော ပဗ္ဗတဿ၊ ကုဋ္ဌာနိ ဒဿနိယာနိ။
 တတ္ထေဝ တံ အပဿန္တိ၊ ကိံပုရိသ ကထံ အဟံ ကဿံ။
- ၃၆။ တမ္ဗာနိ ဟိမဝတော ပဗ္ဗတဿ၊ ကုဋ္ဌာနိ ဒဿနိယာနိ။
 တတ္ထေဝ တံ အပဿန္တိ၊ ကိံပုရိသ ကထံ အဟံ ကဿံ။
- ၃၇။ တုင်္ဂါနိ ဟိမဝတော ပဗ္ဗတဿ၊ ကုဋ္ဌာနိ ဒဿနိယာနိ။
 တတ္ထေဝ တံ အပဿန္တိ၊ ကိံပုရိသ ကထံ အဟံ ကဿံ။
- ၃၈။ သေတာနိ ဟိမဝတော ပဗ္ဗတဿ၊ ကုဋ္ဌာနိ ဒဿနိယာနိ။
 တတ္ထေဝ တံ အပဿန္တိ၊ ကိံပုရိသ ကထံ အဟံ ကဿံ။
- ၃၉။ စိတြာနိ ဟိမဝတော ပဗ္ဗတဿ၊ ကုဋ္ဌာနိ ဒဿနိယာနိ။
 တတ္ထေဝ တံ အပဿန္တိ၊ ကိံပုရိသ ကထံ အဟံ ကဿံ။
- ၄၀။ ယက္ခဂဏသေဝိဒေတ ဂန္ဓမာဒနေ၊ ဩသဓေဟိ စ သဉ္ဇေန္တိ။
 တတ္ထေဝ တံ အပဿန္တိ၊ ကိံပုရိသ ကထံ အဟံ ကဿံ။

၄၁။ ကိပုရိသ သေဝိတေ ဂန္ဓမာဒနေ၊ ဩသဓေဟိ စ သဉ္စန္ဓေ။
 တတ္ထေဝ တံ အပဿန္တိ၊ ကိပုရိသ ကထံ အဟံ ကဿံ။
 ဟူသော ဤတဆယ့်နှစ်ဂါထ တို့ကို ဆို၏။

၃၀။ ကိပုရိသ၊ ချစ်လင် စန္ဒကိန္နရာ။ တေ ပဗ္ဗတ၊ ထိုတောင်တို့သည်၎င်း။
 တာ စ ကန္ဓရာ၊ ထိုချောက်တို့သည်၎င်း။ တာ ဂိရိဂုဟာယော စ၊ ထိုတောင်လိုက်
 တို့သည်၎င်း။ တတ္ထေဝ၊ ထိုအရပ်၌သာလျှင်။ ဝဋ္ဋန္တိ၊ တည်ကုန်၏။ တတ္ထေဝ၊
 ထိုတောင် အစရှိသည်တို့၌သာလျှင်။ တံ၊ သင့်ကို။ အပဿန္တိ၊ မမြင်သည်
 ရှိသော်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကထံ ကဿံ၊ အသို့ပြုရပါအံ့နည်း။

၃၁။ ကိပုရိသ၊ ချစ်လင် စန္ဒကိန္နရာ။ ဝါဠမိဂေဟိ၊ သားရဲတို့သည်။
 အနုစိဏ္ဏာ၊ မပြတ် လေ့ကျက်အပ် ကုန်သော။ တေ ပဏ္ဏသန္ဓတ၊ ထိုသစ်ရွက်
 အခင်းတို့သည်။ ရမဏီယာ၊ မွေ့လျော်ဘွယ် ရှိကုန်၏။ တတ္ထေဝ၊ ထိုမွေ့လျော်
 ဘွယ်ရှိသော သစ်ရွက်အခင်း၌လျှင်။ တံ၊ သင့်ကို။ အပဿန္တိ၊ မမြင်သည်
 ရှိသော်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကထံ ကဿံ၊ အသို့ပြုရပါအံ့နည်း။

၃၂။ ကိပုရိသ၊ ချစ်လင် စန္ဒကိန္နရာ။ ဝါဠမိဂေဟိ၊ သားရဲတို့သည်။
 အနုစိဏ္ဏာ၊ မပြတ်လေ့ကျက်အပ်ကုန်သော။ တေ ပုပ္ဖသန္ဓတ၊ ထိုပန်းအခင်း
 တို့သည်။ ရမဏီယာ၊ မွေ့လျော်ဘွယ် ရှိကုန်၏။ တတ္ထေဝ၊ ထို မွေ့လျော်ဘွယ်
 ရှိသော ပန်းအခင်း၌လျှင်။ တံ၊ သင့်ကို။ အပဿန္တိ၊ မမြင်သည်ရှိသော်။ အဟံ၊
 ငါသည်။ ကထံ ကဿံ၊ အသို့ပြုရပါအံ့နည်း။

၃၃။ ကိပုရိသ၊ ချစ်လင် စန္ဒကိန္နရာ။ အစ္စာ၊ ကြည်လင်သော ရေရှိကုန်
 သော။ ကုသုမာဘိကိဏ္ဏသောတာယော၊ ပန်းတို့ဖြင့် ပြွမ်းသော အယဉ်ရှိကုန်
 သော။ ဂိရိ ဝန နဒိယော၊ တောင် တော မြစ်တို့သည်။ သဝန္တိ၊ စီးကုန်၏။
 တတ္ထေဝ၊ ထို တောင် တော မြစ်အစရှိသည်တို့၌လျှင်။ တံ၊ သင့်ကို။ အပဿန္တိ၊
 မမြင်သည်ရှိသော်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကထံ ကဿံ၊ အသို့ပြုရပါအံ့နည်း။

၃၄။ ကိပုရိသ၊ ချစ်လင် စန္ဒကိန္နရာ။ ဟိမဝတော ပဗ္ဗတဿ၊ ဟိမဝန္တာ
 တောင်၏။ နီလာနိ၊ ညိုသောပတ္တမြားဖြင့် ပြီးကုန်သော။ ဒဿနီယာနိ၊
 ရှုချင်ဘွယ်ရှိကုန်သော။ ကုဋ္ဌာနိ၊ အထွဋ်တို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တတ္ထေဝ၊
 ထို အထွဋ်တို့၌လျှင်။ တံ၊ သင့်ကို။ အပဿန္တိ၊ မမြင်သည်ရှိသော်။ အဟံ၊
 ငါသည်။ ကထံ ကဿံ၊ အသို့ပြုရပါအံ့နည်း။

၃၅။ ကိံပုရိသ၊ ချစ်လင် စန္ဒကိန္နရာ။ ဟိမဝတော ပဗ္ဗတဿ၊ ဟိမဝန္တာ
တောင်၏။ ပီတနိ၊ ရွှေဖြင့်ပြီးကုန်သော။ ဒဿနိယာနိ၊ ရှုချင်ဘွယ် ရှိကုန်
သော။ ကုဋ္ဌာနိ၊ အထွဋ်တို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တတ္ထေဝ၊ ထိုအထွဋ်တို့၌
လျှင်။ တံ၊ သင့်ကို။ အပဿန္တိ၊ မမြင်သည်ရှိသော်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကထံ
ကဿံ၊ အသို့ပြုရပါအံ့နည်း။

၃၆။ ကိံပုရိသ၊ ချစ်လင် စန္ဒကိန္နရာ။ ဟိမဝတော ပဗ္ဗတဿ၊ ဟိမဝန္တာ
တောင်၏။ တမ္ဗာနိ၊ မြင်းသီလာဖြင့် ပြီးကုန်သော။ ဒဿနိယာနိ၊ ရှုချင်ဘွယ်
ရှိကုန်သော။ ကုဋ္ဌာနိ၊ အထွဋ်တို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တတ္ထေဝ၊ ထိုအထွဋ်
တို့၌လျှင်။ တံ၊ သင့်ကို။ အပဿန္တိ၊ မမြင်သည်ရှိသော်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကထံ
ကဿံ၊ အသို့ပြုရပါအံ့နည်း။

၃၇။ ကိံပုရိသ၊ ချစ်လင် စန္ဒကိန္နရာ။ ဟိမဝတော ပဗ္ဗတဿ၊ ဟိမဝန္တာ
တောင်၏။ တုဂ်နိ၊ မြင့်ကုန် တက်ကုန်သော အဖျားရှိကုန်သော။ ဒဿနိယာနိ၊
ရှုချင်ဘွယ်ရှိကုန်သော။ ကုဋ္ဌာနိ၊ အထွဋ်တို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တတ္ထေဝ၊
ထိုအထွဋ်တို့၌လျှင်။ တံ၊ သင့်ကို။ အပဿန္တိ၊ မမြင်သည်ရှိသော်။ အဟံ၊
ငါသည်။ ကထံ ကဿံ၊ အသို့ပြုရပါအံ့နည်း။

၃၈။ ကိံပုရိသ၊ ချစ်လင် စန္ဒကိန္နရာ။ ဟိမဝတော ပဗ္ဗတဿ၊ ဟိမဝန္တာ
တောင်၏။ သေတနိ၊ ငွေဖြင့်ပြီးကုန်သော။ ဒဿနိယာနိ၊ ရှုချင်ဘွယ် ရှိကုန်
သော။ ကုဋ္ဌာနိ၊ အထွဋ်တို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တတ္ထေဝ၊ ထိုအထွဋ်တို့၌
လျှင်။ တံ၊ သင့်ကို။ အပဿန္တိ၊ မမြင်သည်ရှိသော်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကထံ
ကဿံ၊ အသို့ပြုရပါအံ့နည်း။

၃၉။ ကိံပုရိသ၊ ချစ်လင် စန္ဒကိန္နရာ။ ဟိမဝတော ပဗ္ဗတဿ၊ ဟိမဝန္တာ
တောင်၏။ စိတ္တာနိ၊ ရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ရောကုန်သည်ဖြစ်၍ ဆန်းကြယ်
ကုန်သော။ ဒဿနိယာနိ၊ ရှုချင်ဘွယ် ရှိကုန်သော။ ကုဋ္ဌာနိ၊ အထွဋ်တို့သည်။
သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တတ္ထေဝ၊ ထိုအထွဋ်တို့၌လျှင်။ တံ၊ သင့်ကို။ အပဿန္တိ၊ မမြင်
သည်ရှိသော်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကထံ ကဿံ၊ အသို့ပြုရပါအံ့နည်း။

၄၀။ ကိံပုရိသ၊ ချစ်လင် စန္ဒကိန္နရာ။ ယက္ခဂဏသေဝိတေ၊ ဘုမ္မစိုးစသော
နတ်အပေါင်းတို့သည် မှီဝဲအပ်ကုန်သော။ သြသဓေဟိ စ၊ ဆေးတို့ဖြင့်လည်း။

သဉ္ဇနန္ဒ၊ ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ တတ္ထေဝ ဂန္ဓမာဒနေ၊ ထို ဂန္ဓမာဒနတောင်၌ လျှင်။ တံ၊ သင့်ကို။ အပဿန္တိ၊ မမြင်သည်ရှိသော်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကထံ ကဿံ၊ အသို့ပြုရပါအံ့နည်း။

၄၁။ ကိံ ပုရိသ၊ ချစ်လင် စန္ဒကိန္နရာ။ ကိံ ပုရိသသေဝိတေ၊ ကိန္နရာတို့သည် မှီဝဲအပ်ကုန်သော။ ဩသဓေဟိ စ၊ ဆေးတို့ဖြင့်လည်း။ သဉ္ဇနန္ဒ၊ ဖုံးလွှမ်းအပ် ကုန်သော။ တတ္ထေဝ ဂန္ဓမာဒနေ၊ ထိုဂန္ဓမာဒန တောင်၌လျှင်။ တံ၊ သင့်ကို။ အပဿန္တိ၊ မမြင်သည်ရှိသော်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကထံ ကဿံ၊ အသို့ ပြုရ ပါအံ့နည်း။

ဤသို့ စန္ဒကိန္နရီသည် တဆယ့်နှစ်ဂါထာတို့ဖြင့် ငိုကြွေး၍ ဘုရားလောင်း၏ ရင်၌ လက်ကို ထား၍ ပူသည်၏ အဖြစ်ကို သိလျှင် စန္ဒကိန္နရာသည် ရှင်သေး သလျှင်ကတည်း၊ နတ်အား တိုင်ကြားသော အမှုကို ပြု၍ ထို စန္ဒကိန္နရာအား အသက်ကိုပေးအံ့ဟု ကြံ၍ လောကပါလမည်သောနတ်တို့သည် မရှိကုန်သလော၊ ထိုသို့မဟုတ်မှုကား မေ့လျော့လေကုန်သလော၊ ထိုသို့ မဟုတ်မှုကား သေလေ ကုန်သလော၊ ငါ၏ ချစ်စွာသောလင်ကို မစောင့်ကုန်ဟု နတ်တို့အား တိုင်ကြား သောအမှုကို ပြု၍ ထို စန္ဒကိန္နရီ၏ သောကအဟုန်ကြောင့် သိကြားမင်း၏ နေရာသည် ပူသည်ဖြစ်၏၊ သိကြားမင်းသည် ဆင်ခြင်လတ်သော် ထိုအကြောင်း ကို သိ၍ ပုဏ္ဏား၏ အသွင်ဖြင့် လာလတ်ပြီးလျှင် ကရားမှ ရေကို ယူ၍ ဘုရား လောင်းကို သွန်း၏၊ ထိုခဏ၌လျှင် အဆိပ်သည် နစ်၍ ကွယ်၏၊ အမာသည် အသားနုတက်၏၊ ဤအရပ်၌ မြှားစူး၏ဟူ၍လည်း မထင်၊ ဘုရားလောင်းသည် ချမ်းသာသည်ဖြစ်၍ ထ၏၊ စန္ဒကိန္နရီသည်လည်း ချစ်စွာသော လင်ကို ရောဂါ ကင်းသည်ကို မြင်လျှင် ဝမ်းမြောက်ခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ သိကြားမင်း၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးလျက်—

၄၂။ ဝန္ဒေ တေ အယျိရေ ဗြဟ္မေ၊
ယော မေ ဣစ္ဆိတံ ပတိံ ဝရာကိယာ။
အမတေန အဘိသိဉ္ဇိ၊
သမာဂတာသိ ပိယတမေန။

ဟူသော အခြားမဲ့ဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၂။ အယျိုရေ ဗြဟ္မေ၊ အရှင်ပုဏ္ဏားမြတ်။ ယော တံ့ အကြင်သင်သည်။
ဝရာကိယာ၊ ဆင်းရဲစွာအထီးကျန်သော။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဣစ္ဆိတံ၊ တောင့်တ
အပ်သော။ ပတိံ၊ လင်ကို။ အမတေန၊ အမြိုက်ဖြင့်။ အဘိသိဉ္စိ၊ သွန်း၏။
အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပိယတမေန၊ ချစ်စွာသော လင်နှင့်။ သမာဂတာ တက္ခ
ပေါင်းဖော်ရသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တေ၊ သင့်အား။
ဝန္ဓေ-ဝန္ဓာမိ၊ ရှိခိုး၏။

သိကြားမင်းသည် ထိုကိန္နရာတို့အား ဤနေ့မှစ၍ စန္ဒတောင်မှ သက်သဖြင့်
လူ့ခရီးသို့ မသွားကြကုန်လင့်၊ ဤအရပ်၌သာလျှင် နေကုန်လော့ဟု အဆုံးအမ
ကို ပေး၏။ ဤသို့ဆို၍ ထိုကိန္နရာတို့ကို ဆုံးမပြီးလျှင် မိမိနေရာသို့လျှင် သွား၏။
စန္ဒကိန္နရီသည် အရှင်- ငါတို့အား ဘေးရန်ရှိသော အရပ်ဖြင့် အဘယ်ပြုအံ့နည်း၊
လာသော စန္ဒတောင်သို့ သွားကုန်အံ့ဟု ဆိုလို၍—

၄၃။ ဝိစရာမ ဒါနိ ဂိရိ ဝန နဒိယော၊
ကုသုမာဘိကိဏ္ဏ သောတာယော။
နာနာ ဒုမ ဝသနာယော၊
ပိယံ ဝဒါ အညမညဿ။

ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၃။ သာမိ၊ သခင်။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ အညမညဿ၊ အချင်းချင်းအား။
ပိယံဝဒါ၊ ချစ်ဘွယ်ဆိုကုန်လျက်။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ ကုသုမာဘိကိဏ္ဏ
သောတာယော၊ ပန်းတို့ဖြင့် ပြွမ်းသော အယဉ် ရှိကုန်သော။ နာနာဒုမဝသ
နာယော၊ အထူးထူးသော သစ်ပင်ဟူသော အဖုံးအလွမ်း ရှိကုန်သော။ ဂိရိဝန
နဒိယော၊ တောင် တော မြစ်တို့သို့။ ဝိစရာမ၊ သွားလေလှည့်ပတ်ကုန်အံ့။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာတော်ကို ဆောင်
တော်မူ၍ မြတ်သောမင်းကြီး- ဤ ရာဟုလမယ်တော်သည် ယခုအခါ၌သာလျှင်
ငါ၌ တွန့်တိုသော စိတ်မရှိသည် သူတပါးတို့ ဆောင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်
မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ရာဟုလမယ်တော်သည် ငါ၌ တွန့်တိုသောစိတ်မရှိသည်
ဖြစ်၏။ သူတပါးတို့ ဆောင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်သာလျှင် ဖြစ်၏ဟု မိန့်တော်

မူ၍ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ အနုရုဒ္ဓါသည် ထိုအခါ သိကြားမင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ဓာဟုလမယ်တော် သည် ထိုအခါ စန္ဒကိန္နရီ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ စန္ဒကိန္နရာ ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

လင်နှင့်ကျင့်ဝတ်၊ ယွင်းမချွတ်၊ အမြတ်မိန်းမမှာ။

နှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော စန္ဒကိန္နရီဇာတ်သည် ပြီး၏။

၃-မဟာဥက္ကသဇာတ်

မယားကိုမှီ၍ ဆင်းရဲဒုက္ခမှ လွတ်ခြင်းအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “ဥက္ကာ စိလာစာ ဗန္ဓုန္တိ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ် ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ မဟာဥက္ကသဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် မိတ္တဗန္ဓက သီတင်းသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

သာဝတ္ထိပြည်၌ အမျိုးကောင်း၏ သားဖြစ်သော ထိုသီတင်းသည်သည် အဆွေခင်ပွန်းကို စေ၍ မထင်ရှားသော အမျိုးသမီးကို တောင်းစေလျှင် ထိုယောက်ျားအား ဖြစ်သောကိစ္စကို ဆောင်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော အဆွေခင်ပွန်း သည်၎င်း၊ အဖော်သည်၎င်း ရှိ၏လောဟုမေးလျှင် မရှိဟုဆို၏။ ထိုသို့တပြီးကား အဆွေခင်ပွန်းတို့ကို ရှေးဦးစွာ ရှာဦးလော့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ထိုမိန်းမ၏ အဆုံး အမ၌ တည်၍ ရှေးဦးစွာ လေးယောက်ကုန်သော တံခါးစောင့်တို့နှင့်တကွ မိတ်ဖွဲ့ခြင်းကိုပြု၍ အစဉ်သဖြင့် မြို့စောင့် အမတ်ကြီးတို့နှင့်တကွ မိတ်ဖွဲ့ခြင်းကို ပြု၍ စစ်သူကြီးနှင့်၎င်း၊ အိမ်ရှေ့မင်းနှင့်၎င်း တကွ မိတ်ဆွေခင်ပွန်း ဖွဲ့၏။ ထိုသူနှင့် တကွ တပေါင်းတည်းဖြစ်၍ မင်းနှင့် တကွ အဆွေခင်ပွန်း ပြု၏။ ထို့နောက်မှ ရှစ်ကျိပ်ကုန်သော မဟာထေရ်တို့နှင့် တကွ၎င်း၊ အာနန္ဒာ မထေရ်နှင့် တကွ၎င်း တပေါင်းတည်းဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့် တကွ အဆွေ

ခင်ပွန်းပြု၏။ ထိုအခါ သီတင်းသည်ကို သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် သရဏကုံးတို့၌ ၎င်း၊ သီလတို့၌၎င်း တည်စေတော်မူ၏။ မင်းသည်လည်း ထိုသီတင်းသည်အား စည်းစိမ်ကိုပေး၏။ ထိုသီတင်းသည်သည် မိတ္တဗန္ဓကဟူ၍ထင်ရှားသည် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မိတ္တဗန္ဓကအား မင်းသည် ကြီးစွာသောအိမ်ကို ပေး၍ ထိမ်းမြားခြင်းမင်္ဂလာကို ပြုစေ၏။ မင်းကို အစပြု၍ လူများသည် လက်ဆောင်ကို ပို့လာ၏။ ထိုအခါ ထိုမိတ္တဗန္ဓက၏ မယားသည် မင်းသည် ပို့လာသော လက်ဆောင်ကို အိမ်ရှေ့မင်းအား၊ အိမ်ရှေ့မင်းသည် ပို့လာသော လက်ဆောင်ကို စစ်သူကြီးအား ပေး၏။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် အလုံးစုံသော မြို့၌ နေသောသူတို့အား အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့၍ယူ၏။ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို ပြု၍ မြတ်စွာဘုရားအား ပင့်တိတ်ပြီးလျှင် ဘုရားအမှူးရှိသော ငါးရာသော ရဟန်းသံဃာအား အလှူကြီးကိုပေး၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော ကိစ္စအဆုံး၌ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူသော စာရားတော်ကို နာ၍ နှစ်ယောက်ကုန်သော လင်မယားတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ ငါ့သျှင်တို့- မိတ္တဗန္ဓက သီတင်းသည်သည် မိမိမယားကို မှီ၍ ထိုမယားစကားကို လိုက်နာသဖြင့် ခပ်သိမ်းသော သူတို့၌ မိတ်ဖွဲ့ခြင်းကိုပြု၍ မင်း၏အထံမှ ကြီးစွာသော ဆုလာဘ်ကိုရ၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ မိတ်ဖွဲ့ခြင်းကို ပြု၍ နှစ်ယောက်ကုန်သော လင်မယားတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကုန်၏ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် လာတော် မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ - ယခုအခါ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူလတ်၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည် ရှိသော် ရဟန်းတို့ - မိတ္တဗန္ဓကသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ထိုမိန်းမကို မှီ၍ ကြီးစွာသော စည်းစိမ်သို့ ရောက်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း တိရစ္ဆာန်အမျိုး၌ ဖြစ်၍လည်း ဤမိတ္တဗန္ဓက သီတင်းသည်သည် ထိုမိန်းမစကားကြောင့် များစွာကုန်သော သူတို့နှင့်တကွ မိတ်ဖွဲ့ခြင်းကိုပြု၍ သား၌ စိုးရိမ်ခြင်းမှ လွတ်ဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့ - လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် အချို့ကုန်သော ပစ္စန္ဓရစ်၌ နေကုန်သော သူတို့သည် အကြင် အကြင် အရပ်၌ များစွာသော အမဲကို ရကုန်၏။ ထိုထိုအရပ်၌ ရွာတည်၍ တော၌ လှည့်လည်သဖြင့် သမင် အစရှိသည်တို့ကို သတ်ပြီးလျှင် အမဲကိုဆောင်၍ သားမယားတို့ကို မွေးကုန်၏။ ထိုသူတို့၏ ရွာမှ အနီး၌ အလိုလိုဖြစ်သော အိုင်ကြီးသည် ရှိ၏။ ထိုအိုင်၏ တောင်မျက်နှာ၌ တခုသော စွန်ဖိုသည် နေ၏။ အနောက်မျက်နှာ၌ တခုသော စွန်မသည် နေ၏။ မြောက်မျက်နှာ၌ ခြင်္သေ့မင်းသည် နေ၏။ အရှေ့မျက်နှာ၌ ဝန်လှိုက်မင်းသည် နေ၏။ ထိုအိုင်၏ အလယ်၌ကား မြင့်ရာအရပ်၌ လိပ်သည် နေ၏။ ထိုအခါ စွန်ဖိုသည် စွန်မအား ငါ၏ မယားဖြစ်လော့ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ထိုစွန်ဖိုကို စွန်မသည် သင့်အား တစုံတယောက်သော အဆွေခင်ပွန်းသည် ရှိပါ၏လော့ဟု မေး၏။ ရှင်မ မရှိဟု ဆို၏။ ငါတို့အား ဖြစ်သော ဘေးကို၎င်း၊ ဆင်းရဲကို၎င်း ထုတ်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော အဆွေခင်ပွန်းကို၎င်း၊ အပေါင်းအဖော်ကို၎င်း ရခြင်းငှါ သင့်၏။ ရှေးဦးစွာ အဆွေခင်ပွန်းတို့ကို ယူဦးလော့ဟုဆို၏။ ရှင်မ-အဘယ်သူတို့နှင့် အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့ခြင်းကို ပြုရအံ့နည်းဟုဆို၏။ အရှေ့မျက်နှာ၌နေသော ဝန်လှိုက်မင်းနှင့်၎င်း၊ မြောက်မျက်နှာ၌ နေသော ခြင်္သေ့မင်းနှင့်၎င်း၊ အိုင်၏ အလယ်၌နေသော လိပ်နှင့်၎င်း တကွ မိတ်ဖွဲ့ခြင်းကို ပြုလော့ဟု ဆို၏။ ထိုစွန်ဖိုသည် စွန်မစကားကို ဝန်ခံ၍ စွန်မဆိုတိုင်း ပြု၏။ ထိုအခါ ထိုနှစ်ခုကုန်သော စွန်တို့သည် ပေါင်းဖော်ခြင်းကိုပြု၍ ထိုအိုင်၌လျှင် တခုသော ကျွန်းငယ်၌ ထိမ်ပင်သည် ရှိ၏။ ထက်ဝန်းကျင်မှ ရေဖြင့် ခြံရံအပ်သည် ဖြစ်၏။ ထိုထိမ်ပင်၌ အသိုက်ပြု၍ နေကုန်၏။

ထိုစွန်တို့အား နောက်အဘို့၌ နှစ်ခုကုန်သော စွန်ငယ်တို့သည် ဖွားကုန်၏။ ထိုစွန်ငယ်တို့အား အတောင်တို့သည် မရောက်မီလျှင် တနေ့သ၌ ဇနပုဒ်သားတို့သည် တနနပတ်လုံး တော၌ လှည့်လည်သဖြင့် တစုံတခုကို မရ၍ လက်ချည်း သက်သက်ဖြင့် အိမ်သို့ပြန်အံ့သောငှါ မတတ်ကောင်းကုန်။ ငါးတို့ကို ၎င်း၊ လိပ်တို့ကို၎င်း ဖမ်းအံ့ဟု အိုင်သို့သက်၍ ထိုကျွန်းငယ်သို့ ရောက်လျှင် ထိုထိမ်ပင်၎င်း၌ အိပ်၍ မှက်ခြင် အစရှိသည်တို့သည် ခဲကုန်သည်ဖြစ်၍

ထို မှက်၊ ခြင် အစရှိသည်တို့အား ပြေးစိမ့်သောငှါ ပွတ်တံ ပွတ်ကျေကို ဖွဲ့၍ မီးတို့
 ကို ဖြစ်စေသဖြင့် အခိုးကို ပြုကုန်၏။ မီးခိုးထသည်ရှိသော် စွန်တို့သည် မြည်ကုန်
 ၏။ ဇနပုဒ်သားတို့သည် ထိုအသံကို ကြားကုန်၍ အချင်းတို့- ငှက်ငယ်တို့၏
 အသံတည်း။ ထကြကုန်လော့၊ မီးရှူးတို့ကို ဖွဲ့ကြကုန်လော့၊ ဆာမုတ်ခြင်းကို
 သည်းခံအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ ငှက်သားကို စား၍ အိပ်အံ့ဟု ဆိုကုန်လျက်
 မီးကို ညှိသဖြင့် မီးရှူးတို့ကို ဖွဲ့ကုန်၏။ စွန်မသည် ထိုလူတို့၏ အသံကို ကြား၍
 ဤလူတို့သည် ငါတို့ သားငယ်တို့ကို စားလိုကုန်၏။ ငါတို့သည် ဤသို့သဘော
 ရှိသော ဘေးကို ဖျောက်အံ့သောငှါ အဆွေခင်ပွန်းတို့ကို ဖွဲ့ကုန်၏။ လင်ကို
 ဝန်လိုငှက်မင်းအထံသို့ သွားစေအံ့ဟု ကြံ၍ အရှင် သွားချေ ငါတို့သားငယ်တို့
 အား ဖြစ်သောဘေးကို ဝန်လိုငှက်မင်းအား ကြားချေလော့ဟု ဆိုလို၍-

၄၄။ ဥက္ကာ စိလာစာ ဗန္ဓုန္တိ လုဒ္ဒါ၊
 ဒီပေ ပဇာ မမ ခါဒိတံ ပတ္တယန္တိ။
 သဟာယမိတ္တေ ဝဒေဟိ သေနက၊
 အာစိက္ခ ဉာတိဗျသနံ ဒီဇာနံ။

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၄။ သေနက၊ စွန်။ စိလာစာ၊ ဇနပုဒ်သား ဖြစ်ကုန်သော။ လုဒ္ဒါ၊ မုဆိုး
 တို့သည်။ ဥက္ကာ၊ မီးရှူးတို့ကို။ ဗန္ဓုန္တိ၊ ဖွဲ့ကုန်၏။ ဒီပေ၊ ကျွန်းငယ်၌။ မမ၊ ငါ၏။
 ပဇာ၊ သားငယ်တို့ကို။ ခါဒိတံ၊ စားခြင်းငှါ။ ပတ္တယန္တိ၊ တောင့်တကုန်၏။
 သဟာယမိတ္တေ၊ အပေါင်းအဖော် အဆွေခင်ပွန်းတို့ကို။ ဝဒေဟိ၊ ဆိုချေလော့။
 ဒီဇာနံ၊ ငှက်ဖြစ်ကုန်သော ငါတို့၏။ ဉာတိဗျသနံ၊ သားငယ်တို့၏ ပျက်စီးခြင်း
 ကို။ အာစိက္ခ၊ ကြားချေလော့။

ထိုစွန်သည် လျင်မြန်စွာသော အဟုန်ဖြင့် ထိုဝန်လိုငှက်မင်းနေရာ အရပ်သို့
 သွား၍လျင် မိမိလာသော အဖြစ်ကို သိစေ၍ ပြုအပ်သော အခွင့်ရှိသည်
 ဖြစ်၍ ချဉ်းကပ်သဖြင့် ရှိခိုး၍ အဘယ့်ကြောင့် လာသနည်းဟု မေးအပ်သည်
 ရှိသော် လာသောအကြောင်းကို ကြားလိုရကား -

၄၅။ ဒီဇော ဒီဇာနံ ပဝရောသိ ပက္ခိမ၊
 ဥက္ကသရာဇ သရဏံ တံ ဥပေမိ။

ပဇာ မမ ခါဒိတုံ ပတ္တယန္တိ၊
လုဒ္ဒါ စိလာစာ ဘဝ မေ သုခါယ။

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၅။ ပက္ခိမ၊ အတင်ရှိသော၊ ဥက္ကသရာဇ၊ ဝန်လိုငှက်မင်း။ တံ၊ သင်သည်။ ဒိဇာနံ၊ ငှက်တို့တွင်။ ပဝရော၊ မြတ်သော။ ဒိဇော၊ ငှက်သည်။ အသိ ဖြစ်၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ တံ၊ သင် ငှက်မင်းကို။ သရဏံ ကိုးကွယ်ခြင်း သို့။ ဥမေ၊ ကပ်၏။ စိလာစာ၊ ဇနပုဒ်သား ဖြစ်ကုန်သော။ လုဒ္ဒါ၊ မုဆိုးတို့ သည်။ မမ၊ ငါ၏။ ပဇာ၊ သားငယ်တို့ကို။ ခါဒိတုံ၊ စားခြင်းငှါ။ ပတ္တယန္တိ၊ တောင့်တ ကုန်၏။ တံ၊ သင်ငှက်မင်းသည်။ မေ၊ ငါ့အား။ သုခါယ၊ ချမ်းသာ ခြင်းငှါ။ ဘဝ၊ ဖြစ်ပါလော့။

ဝန်လိုငှက်မင်းသည် အဆွေစွန့် သင်မကြောက်လင့်ဟု စွန့်ကိနှစ်သိမ့်စေလို၍-

၄၆။ မိတ္တံ သဟာယဉ္စ ကရောန္တိ ပဏ္ဍိတာ၊
ကာလေ အကာလေ သုခမေသမာနာ။
ကရောမိ တေ သေနက တေမတ္ထံ၊
အရိယော ဟိ အရိယဿ ကရောတိ ကိစ္စံ။

ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၆။ သေနက၊ စွန့်။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိဘို့သည်။ ကာလေ စ၊ နေ့အခါ၌၎င်း။ အကာလေ စ၊ ည၌အခါ၌၎င်း။ သုခံ၊ ချမ်းသာကို။ သေမာနာ၊ ရွာကုန်လျက်။ မိတ္တဉ္စ၊ မိတ်ဖွဲ့ခြင်းကို၎င်း။ သဟာယဉ္စ၊ အပေါင်း အဖော် ဖွဲ့ခြင်းကို၎င်း။ ကရောန္တိ၊ ပြုကုန်၏။ တေ၊ သင်၏။ တေမတ္ထံ၊ ထိုကိစ္စကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကရောမိ၊ ပြုအံ့။ ဟိ-သစ္စံ၊ မှန်၏။ အရိယော၊ မြတ်သောအကျင့်နှင့် ပြည့်စုံ သောသူသည်။ အရိယဿ၊ မြတ်သောအကျင့်နှင့် ပြည့်စုံသောသူ၏။ ကိစ္စံ၊ ကိစ္စကို။ ကရောတိ၊ မချွတ်ပြုမြဲတည်း။

ထိုအခါ စွန့်ကိ အဆွေစွန့် - ဇနပုဒ်သားတို့သည် သစ်ပင်ကို တက်ကုန်ပြု လောဟု မေး၏။ မတက်ကုန်သေး၊ မီးရှူးတို့ကိုသာလျှင် ညှိကုန်၏ဟု ဆို၏။

ထိုသို့တပြားကား သင်သည် လျင်စွာ သွား၍ ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်းမကို နှစ်သိမ့်
 စေ၍ ငါလာသောအဖြစ်ကို ကြားချေလော့ဟု ဆို၏။ ထိုစွန့်သည် ဝန်လိငှက်မင်း
 ဆိုတိုင်းပြု၏။ ဝန်လိငှက်မင်းသည်လည်း လာလတ်၍ ထိမ်ပင်အနီး၌ ဇနပုဒ်
 သားတို့၏ တက်ခြင်းကိုကြည့်လျက် တခုသော သစ်ငင်ဖျား၌ နား၍ တယောက်
 သော ဇနပုဒ်သားသည် တက်သေးကာလ၌ စွန့်သိုက်အနီးသို့ ထိုဇနပုဒ်သား
 တက်သည်ရှိသော် အိုင်၌ ငုပ်၍ အတောင်တို့ဖြင့်၎င်း၊ နှုတ်သီးဖြင့်၎င်း ရေကို
 ဆောင်၍ မီးရှူးအထက်၌ လောင်း၏။ မီးရှူးသည် ငြိမ်း၏။ ဇနပုဒ်သားသည်
 ဤ ဝန်လိငှက်ကို၎င်း၊ စွန့်ငယ်တို့ကို၎င်း စားအံ့ဟု သက်၍ တဖန် မီးရှူးတို့ကို
 ညှိ၍ တက်၏။ တဖန် ထိုဝန်လိငှက်သည် မီးရှူးတို့ကို ငြိမ်းစေ၏။ ဤသို့သော
 နည်းဖြင့် ညှိတိုင်း ညှိတိုင်းသော မီးရှူး ကို ငြိမ်းစေလျှင် သန်းခေါင်အခါ
 ဖြစ်၏။ ထို ဝန်လိငှက်သည် အလွန်လျှင် ပင်ပန်း၏။ အောက်ဖြစ်သော ဝမ်း၌
 အမွှေးသည် ပါးခြင်းသို့ ရောက်၏။ မျက်စိတို့သည် နီသည် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုဝန်လိ
 ငှက်မင်းကဲ့ မြင်၍ စွန့်မသည် လင်ကို အရှင် - ဝန်လိငှက်မင်းသည် အလွန်ပင်ပန်း
 သလျှင်ကတည်း၊ ထိုဝန်လိငှက်မင်းအား အတန်ငယ် အပင်ပန်း ဖြေမ့်သောငှါ
 သွား၍ လိပ်မင်းအား ဆိုချေလော့ဟု ဆို၏။ ထိုစွန့်သည် စွန့်မစကားကို ကြား၍
 ဝန်လိငှက်မင်းသို့ ကပ်၍ -

၄၇။ ယံ ဟောတိ ကိစ္စံ အနုကမ္မကေန၊
 အရိယဿ ရိယေန ကတံ တယိဒံ။
 အတ္တာနုရက္ခိ ဘဝ မာ အဉ္ဇယိ၊
 လစ္ဆာမ ပုတ္တေ တယိ ဇီဝမာနေ။

ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၇။ အရိယဿ၊ မြတ်သောအကျင့်နှင့် ပြည့်စုံသော ငါ့အား။ ယံ ကိစ္စံ၊
 အကြင် ကိစ္စသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဣဒံ ကိစ္စံ၊ ဤကိစ္စကို။ အရိယေန၊
 မြတ်သော အကျင့်နှင့် ပြည့်စုံသော။ တယာ၊ သင်သည်။ အနုကမ္မကေန၊ အစဉ်
 သနားသဖြင့်။ ကတံ၊ ပြုအပ်ပြီ။ အတ္တာနုရက္ခိ၊ ကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်သည်။
 ဘဝ၊ ဖြစ်လော့။ မာ အဉ္ဇယိ၊ မပင်ပန်းစေလင့်။ တယိ၊ သင်သည်။ ဇီဝမာနေ၊
 အသက်ရှည်သည်ရှိသော်။ ပုတ္တေ၊ သားတို့ကို။ လစ္ဆာမ၊ ရကုန်အံ့။

ဝန်လိုငှက်မင်းသည် စွန်စကားကို ကြား၍ ခြင်္သေ့သံနှင့်တူသော အသံကို ကျူးရင့်လျက်—

၄၇။ တမေဝ ရက္ခာဝရဏံ ကရောန္တော၊
သရီရဘေဒါပိ န သန္တသာမိ။
ကရောန္တိ ဟေကေ သခိနံ သခါရော၊
ပါဏံ စဇန္တာ သတာ နေသ ဓမ္မော။

ဟူသော ငါးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၇။ တမေဝ ရက္ခာဝရဏံ၊ ထို အစောင့်အရှောက်ကိုလျှင်။ ကရောန္တော၊ ပြုသော ငါသည်။ သရီရဘေဒါပိ၊ ကိုယ်ပျက်စီးသည် ရှိသော်လည်း။ န သန္တသာမိ၊ မပင်ပန်း။ ဟိ-သစ္စံ၊ မှန်၏။ ဧကေ၊ အချို့ကုန်သော။ သခါရော၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့သည်။ ပါဏံ၊ အသက်ကို။ စဇန္တာ၊ စွန့်ကုန်လျက်။ သခိနံ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့၏။ ကိစ္စံ၊ ကိစ္စကို။ ကရောန္တိ၊ ပြုကုန်၏။ သေ ဓမ္မော၊ ဤအကျင့်သည်။ သတာနံ၊ သူတော်ကောင်းတို့၏။ ဓမ္မော၊ အကျင့်တည်း။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော် မူပြီး၍ ထို ဝန်လိုငှက်မင်း ကျေးဇူးကို ဆိုလိုသည်ဖြစ်၍—

၄၉။ သုဒုက္ကရံ ကမ္မ မကာသိ၊ အဏ္ဏဇာယံ ဝိဟင်္ဂမော။

အတ္တာယ ကုရရော ပုတ္တော၊ အစုရတ္တေ အနာဂတေ။

ဟူသော ခြောက်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၄၉။ အဏ္ဏဇာ၊ အဥမ္ပဖြစ်သော။ အယံ ဝိဟင်္ဂမော ကုရရော၊ ဤဝန်လိုငှက်မင်းသည်။ သေနကဿ၊ စွန်၏။ ပုတ္တော၊ သားငယ်တို့ကို။ ရက္ခန္တော၊ စောင့်လျက်။ တေသံ၊ ထိုသားငယ်တို့၏။ အတ္တာယ၊ အကျိုးငှါ၊ အစုရတ္တေ၊ သန်းခေါင်အခါသည်။ အနာဂတေ၊ မရောက်မီ။ သုဒုက္ကရံ၊ အလွန်ခက်ခဲသော။ ကမ္မံ၊ အမှုကို။ အကာသိ၊ ပြု၏။

စွန်သည်လည်း ဝန်လိုငှက်မင်းကို အဆွေ - အတန်ငယ် အပင်ပန်းဖြေဦးလော့ဟု ဆို၍ လိပ်၏အထံသို့ သွားပြီးလျှင် လိပ်ကို ထစေ၍ အဆွေ - အဘယ်ကြောင့် လာသနည်းဟု မေး၏။ ဤသို့သဘောရှိသော ဘေးသည် ဖြစ်၏။ ဝန်လိုငှက်မင်းသည် ပဌမယာမ်မှ စ၍ လုံ့လပြုလျက် ပင်ပန်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သင်၏ အထံသို့ လာ၏ဟု ဆိုလို၍—

၅၀။ စုတာပိ ဟေကေ ခလိတာ သကမ္မုနာ။
မိတ္တာနုကမ္မာယ ပတိဋ္ဌဟန္တိ။
ပုတ္တာ မမနုာ ဂတိမာ ဂတောသ္မိ၊
အတ္တံ စရေထ မမ ဝါရိစရ။

ဟူသော ခုနစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၀။ ဝါရိစရ၊ အဆွေလိပ်။ ဧကေ၊ အချို့ကုန်သောသူတို့သည်။ စုတာပိ၊ အခြံအရံ စည်းစိမ်ဥစ္စာမှ ရွှေသည် ရှိသော်၎င်း။ သကမ္မုနာ၊ မိမိအမှုမှ။ ခလိတာပိ၊ ချော့ချွတ်သော်၎င်း။ မိတ္တာနုကမ္မာယ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့အား သနားခြင်း၌။ ပတိဋ္ဌဟန္တိ၊ တည်ကုန်၏။ မမ၊ ငါ၏။ ပုတ္တာ၊ သားတို့သည်။ အနုာ၊ ကျင့်နာကုန်သည်ဖြစ်၍။ အဟံ၊ ငါသည်။ တံ၊ သင့်ကို။ ဂတိံ၊ ကိုးကွယ်ခြင်းကို။ ကတော၊ ပြု၍။ အာဂတော၊ လာသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ မမ၊ ငါ၏။ အတ္တံ၊ အကျိုးစီးပွားကို။ စရေထ၊ ကျင့်ကုန်လော့။

ထိုစကားကို ကြား၍ လိပ်သည်-

၅၁။ ဓနေန ဓညေန စ အတ္တနာ စ၊
မိတ္တံ သဟာယဉ္စ ကရောန္တိ ပဏ္ဍိတာ။
ကရောမိ တေ သေနက တေမတ္တံ၊
အရိယော ဟိ အရိယဿ ကရေတိ ကိစ္စံ။

ဟူသော ရှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၁။ သေနက၊ အဆွေစွန့်။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ ဓနေန စ၊ ဥစ္စာဖြင့်၎င်း။ ဓညေန စ၊ စပါးဖြင့်၎င်း။ အတ္တနာ စ၊ ကိုယ်ဖြင့်၎င်း။ မိတ္တဉ္စ၊ အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့ခြင်းကို၎င်း။ သဟာယဉ္စ၊ အပေါင်းအဖော်ဖွဲ့ခြင်းကို၎င်း။ ကရောန္တိ၊ ပြုကုန်၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ တေ၊ သင်၏။ တေမတ္တံ၊ ထိုကိစ္စကို။ ကရောမိ၊ ပြုအံ့။ ဟိ-သစ္စံ၊ မှန်၏။ အရိယာ၊ မြတ်သောအကျင့်နှင့် ပြည့်စုံသောသူသည်။ အရိယဿ၊ မြတ်သော အကျင့်နှင့် ပြည့်စုံသောသူ၏။ ကိစ္စံ၊ ကိစ္စကို။ ကရေတိ၊ ပြု၏။

ထိုအခါ ထိုလိပ်၏ သားသည် အနီး၌ဝပ်လျက် အဘစကားကို ကြား၍ ငါ့အဘသည် မပင်ပန်းစေသတည်း၊ ငါသည် အဘကိစ္စကို ပြုအံ့ဟုကြံ၍-

၅၂။ အပွေ့ဿုက္ကော တာတ တုဝံ နိသီဒ၊
 ပုတ္တော ပိတု စရတိ အတ္ထစရိယံ။
 အဟံ စရိဿာမိ တဝေတ မတ္ထံ၊
 သေနဿ ပုတ္တေ ပရိတာယမာနော။

ဟူသော ကိုးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၂။ တာတ၊ ဘခင်။ တုဝံ၊ သင် ဘခင်သည်။ အပွေ့ဿုက္ကော၊ ကြောင့်
 ကြမဲ့။ နိသီဒ၊ နေလော့။ ပုတ္တော၊ သားသည်။ ပိတု၊ အဘ၏။ အတ္ထစရိယံ၊
 အကျိုးကို ကျင့်ခြင်းကို။ စရတိ၊ ကျင့်၏။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သေနဿ၊
 စွန့်၏။ ပုတ္တေ၊ သားတို့ကို။ ပရိတာယမာနော၊ ကယ်တင်လျက်။ တဝ၊ သင်
 ဘခင်၏။ ဧတံ အတ္ထံ၊ ထိုကိစ္စကို။ စရိဿာမိ၊ ကျင့်အံ့။

ထိုအခါ သားကို အဘလိပ်သည်—

၅၃။ အဒ္ဓါ ဟိ တာတ သတာ နေသ ဓမ္မော၊
 ပုတ္တော ပိတုနံ စရေ အတ္ထစရိယံ။
 အပေဝ မံ ဒိဿာ ပဝဗုကာယံ၊
 သေနဿ ပုတ္တာနိ နိဟေဌယေယျံ။

ဟူသော ဆယ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၃။ တာတ၊ ချစ်သား။ အဒ္ဓါ ဟိ၊ စင်စစ်လျှင်။ ပုတ္တော၊ သားသည်။
 ပိတုနံ၊ အဘတို့၏။ အတ္ထစရိယံ၊ အကျိုးကို ကျင့်ခြင်းကို။ စရေ၊ ကျင့်ရာ၏။
 သေ၊ ဤသို့ကျင့်ခြင်းသည်။ သတာနံ၊ သူတော်ကောင်းတို့၏။ ဓမ္မော၊ အကျင့်
 တည်း။ ပဝဗုကာယံ၊ ကြီးသော ကိုယ်ရှိသော။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဒိဿာ၊ မြင်၍။
 သေနဿ၊ စွန့်၏။ ပုတ္တာနိ၊ သားငယ်တို့ကို။ စိလာစာ၊ ဇနပုဒ်သားတို့သည်။
 အပေဝနာမ နိဟေဌယေယျံ၊ လွတ်ကုန်ငြားအံ့လည်း မသိ။

ဤသို့ဆို၍ လိပ်ကြီးသည် အဆွေစွန့် မကြောက်လင့်၊ သင်သည် ရှေ့မှ
 သွားလော့၊ ယခုပင် ငါလာအံ့ဟု ထိုစွန့်ကို လွတ်လိုက်ပြီးလျှင် ရေ၌လူး၍
 ညွှန်ကို၎င်း၊ မှော်ကို၎င်း ငင်သဖြင့် ယူ၍ ကျွန်းငယ်သို့ သွားပြီးလျှင် မီးကို
 ငြိမ်းစေ၍ ဝပ်၏။ ဇနပုဒ်သားတို့သည် ငါတို့အား စွန့်ငယ်တို့ဖြင့် အဘယ်ပြုအံ့
 နည်း၊ ဤ ကာဠလိပ်ကို လှိမ့်၍ သတ်ကုန်အံ့၊ ဤလိပ်သည် အလုံးစုံသော

ငါတို့အား လောက်လတ္တံ့ဟု နွယ်တို့ကိုနှုတ်၍ နွယ်စွန်းတို့ကို ကိုင်၍ ဝတ်သော
 ပုဆိုးနှမ်းတို့ဖြင့် ရစ်၍ ထိုထိုအရပ်တို့၌ ဖွဲ့၍ လိပ်ကို လှိမ့်စိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်
 ကုန်၊ လိပ်သည် ထိုဇနပုဒ်သားတို့ကိုငင်လျက် ရေနက်ရာအရပ်၌ ချ၏။ ထိုဇနပုဒ်
 သားတို့သည်လည်း လိမ်၌ လောဘနှင့် တကွလျှင် ကျ၍ ရေဖြင့်ပြည့်သော
 ဝမ်းဖြင့် ပင်ပန်းလျက် ထွက်၍ အချင်းတို့-တခုသော ဝန်လိုငှက်သည် သန်းခေါင်
 အခါတိုင်အောင် ငါတို့၏ မီးရှူးတို့ကို ငြိမ်းစေကုန်၏။ ယခုအခါ၌လည်း
 ဤလိပ်သည် ရေ၌ချ၍ ရေကို သောက်စေသဖြင့် ဝမ်းရောင်သည်တို့ကို ပြုအပ်ပြီ၊
 တဖန် မီးကိုညှိ၍ အရုဏ်တက်သည်ရှိသော် ဤစွန်ငယ်တို့ကို စားအံ့ဟု မီးညှိအံ့
 သောငှါ အားထုတ်ကုန်၏။ စွန်မသည် ထိုဇနပုဒ်သားတို့၏ စကားကို ကြား၍
 အရှင်- ဤဇနပုဒ်သားတို့သည် အမှတ်မရှိသောကာလ၌ ငါတို့၏ သားငယ်တို့ကို
 စား၍ သွားကုန်လတ္တံ့၊ ငါတို့ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော ခြင်္သေ့မင်း အထံသို့
 သွားချေလော့ဟု ဆို၏။ ထိုစွန်သည် ထိုခဏ၌လျှင် ခြင်္သေ့မင်းအထံသို့ သွား၍
 အခါမဟုတ်သည်၌ အဘယ့်ကြောင့် လာသနည်းဟု မေးလျှင် အစမှစ၍
 ထိုအကြောင်းကို ကြားလိုရကား- .

၅၄။ ပသူ မနုဿာ မိဂဝီရသေဠု၊
 ဘယဋ္ဌိတာ သေဠု မုပဗ္ဗဇန္တိ။
 ပုတ္တာ မမဋ္ဌာ ဂတိမာ ဂတောသ္မိ၊
 တံ နောသိ ရာဇာ ဘဝ မေ သုခါယ။

ဟူသော တဆယ့်တခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၄။ မိဂဝီရသေဠု၊ သားတကာတို့ထက် ဝီရိယဖြင့်မြတ်သော။ သီဟရာဇ၊
 ခြင်္သေ့မင်း။ ပသူ စ၊ သားတို့သည်၎င်း။ မနုဿာ စ၊ လူတို့သည်၎င်း။ ဘယဋ္ဌိ
 တာ၊ ဘေးနှိပ်စက်အပ်ကုန်သည် ရှိသော်။ သေဠု၊ မြတ်သောသူသို့။ ဥပဗ္ဗဇန္တိ၊
 ကပ်ကုန်၏။ မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ပုတ္တာ၊ သားတို့သည်။ အဋ္ဌာ၊ ကျင်နာကုန်သည်
 ဖြစ်၍။ တံ၊ သင့်ကို။ ဂတိ၊ ကိုးကွယ်ရာကို။ ကတော၊ ပြု၍။ အာဂတော၊
 လာသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ တံ၊ သင်သည်။ နော၊ အကျွန်ုပ် တို့၏။ ရာဇာ၊
 မင်းသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ တံ၊ သင်သည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ သုခါယ၊
 ချမ်းသာခြင်းငှါ။ ဘဝ၊ ဖြစ်ပါလော့။

ထိုစကားကို ကြား၍ ခြင်္သေ့မင်းသည်—

၅၅။ ကရောမိ တေ သေနက တေမတ္တံ၊
အာယာမ တေ တံ ဒိသတံ ဝဇာယ။
ကထံ ဟိ ဝိညု ပဟု သမ္ပဇာနော။
န ဝါယမေ အတ္တဇနဿ ဂုတ္တိယာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၅။ သေနက၊ စွန်။ တေ၊ သင်၏။ တေမတ္တံ၊ ထိုကိစ္စကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကရောမိ၊ ပြုအံ့။ တေ၊ သင်၏။ တံ ဒိသတံ၊ ထိုရန်အပေါင်းကို။ ဝဇာယ၊ သတ်ခြင်းငှါ။ အာယာမ၊ သွားကုန်အံ့။ ပဟု၊ ရန်သူတို့ကို သတ်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော။ သမ္ပဇာနော၊ မိမိအဆွေခင်ပွန်းအား ဘေးဖြစ်ခြင်းကိုသိသော။ ဝိညု၊ ပညာရှိသောသူသည်။ အတ္တဇနဿ၊ အဆွေခင်ပွန်းအား။ ဂုတ္တိယာ၊ စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ။ ကထံ ဟိ န ဝါယမေ၊ အဘယ်ကြောင့် လုံ့လမပြုဘဲ ရှိအံ့နည်း။

ဤသို့ဆို၍ သွားလော့၊ သင်သည် သားငယ်တို့ကို နှစ်သိမ့်စေလော့ဟု စွန်ကို လွတ်လိုက်ပြီးလျှင် ပတ္တမြားညှိအဆင်းနှင့် တူသော ရေကို နင်းလျက် သွား၏။ ဇနပုဒ်သားတို့သည် ခြင်္သေ့မင်း လာသည်ကိုမြင်၍ ရှေးဦးစွာ ဝန်လိုငှက်သည် ငါတို့၏ မီးရှူးတို့ကို ငြိမ်းစေအပ်ပြီ၊ ထို့အတူ လိပ်သည် ငါတို့ဝတ်သော ပုဆိုးနှုမ်းတို့၏လည်း အရှင်မရှိသည်တို့ကို ပြုအပ်ပြီ၊ ယခုအခါ၌ကား ပျက်စီးကုန်ပြီ၊ ခြင်္သေ့သည် ငါတို့အား အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေလတ္တံ့ဟု သေဘေးဖြင့် ထိတ်လန့်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား အားဖြင့် ပြေးကုန်၏။ ခြင်္သေ့မင်းသည် လာလတ်၍ သစ်ပင်ရင်း၌ တစုံတခုကို မမြင်၊ ထိုအခါ ခြင်္သေ့ကို ဝန်လိုငှက်သည်၎င်း၊ လိပ်သည်၎င်း၊ စွန်သည်၎င်း ကပ်ကုန်၍ ရှိခိုးကုန်၏။ ခြင်္သေ့မင်းသည် ထိုဝန်လိုငှက်၊ လိပ်၊ စွန်တို့အား အဆွေခင်ပွန်း၏ အကျိုးဆက်ကိုဆို၍ ဤနေ့မှစ၍ အဆွေခင်ပွန်း၏သဘောကို မဖျက်မူ၍ မမေ့မလျော့ ဖြစ်ကြကုန်လော့ဟု ဆုံးမ၍ ဖဲ၏။ ဝန်လိုငှက်၊ လိပ်၊ စွန်တို့သည်လည်း နေရာအရပ်တို့သို့ ပြန်ကုန်၏။ စွန်မသည် မိမိသားငယ်တို့ကို ကြည့်၍ အဆွေခင်ပွန်းတို့ကိုမိမိ၍ ငါတို့သည် သားတို့ကို ရအပ်ကုန်ပြီဟု ချမ်းသာစွာ နေသော အခါ၌ စွန်နှင့်တကွ စကားပြောလျက် အဆွေခင်ပွန်း၏ ကျေးဇူးအကျင့်ကို ပြလိုရကား—

- ၅၆။ မိတ္တဉ္စ ကယိရာထ သုဟဒယဉ္စ၊
အယျိုရဉ္စ ကယိရာထ သုခဂမာယ။
နိဝတ္ထကောစောဝ သရေ ဘိဟန္တာ၊
မောဒါမ ပုတ္တေဟိ သမဂီဘူတာ။
- ၅၇။ သကံ မိတ္တဿ ကမ္မေန၊ သဟာယဿာ ပလာယိနော။
ကုဇန္တ မုပကုဇန္တိ၊ လောမသာ ဟဒယဂံမံ။
- ၅၈။ မိတ္တံ သဟာယံ အဓိဂမ္မ ပဏ္ဍိတော၊
သော ဘုဉ္စတိ ပုတ္တ ပသံ ဓနံ ဝါ။
အဟဉ္စ ပုတ္တာ စ ပတိ စ မယံ၊
မိတ္တာနုကမ္မာယ သမဂီဘူတာ။
- ၅၉။ ရာဇဝတာ သူရဝတာ စ အတ္ထော၊
သမ္ပန္နသခိဿ ဘဝန္တိ ဟေတေ။
သော မိတ္တဝါ ယသဝါ ဥဂ္ဂတတ္ထော၊
အသ္မိံစ လောကေ မောဒတိ ကာမကာမိ။
- ၆၀။ ကရဏီယာနိ မိတ္တာနိ၊ ဒလိဒ္ဒေနာပိ သေနက။
ပဿ မိတ္တာနုကမ္မာယ၊ သမဂ္ဂမ္ပ သဉ္စတကေ။
- ၆၁။ သူရေန ဗလဝန္တေန၊ ယော မိတ္တံ ကုရုတေ ဒိဇော။
ဧဝံ သော သုခိတော ဟောတိ၊ ယထာ တံ တုဉ္စ သေနက။

ဟူသော ဤခြောက်ဂါထို့ကို ဆို၏။

၅၆။ သေနက၊ စွန်။ သုခဂမာယ၊ ချမ်းသာရခြင်းငှါ။ မိတ္တဉ္စ၊ မိတ်ဖွဲ့ခြင်း
ကို၎င်း။ သုဟဒယဉ္စ၊ နှလုံးအကျွမ်းဝင်သော အပေါင်းအဖော် ဖွဲ့ခြင်းကို၎င်း။
ကယိရာထ၊ ပြုရာ၏။ အယျိုရဉ္စ၊ အရှင်ရှိသည်ကို၎င်း။ ကယိရာထ၊ ပြုရာ၏။
နိဝတ္ထကောစော၊ ချပ်မိန်ညှိဝတ်ကုန်သော သူတို့သည်။ သရေ၊ မြားတို့ကို။
အဘိဟန္တာ၊ နှိပ်နင်း၍။ မောဒန္တိ ဣဝ၊ ငမ်းမြောက်ကုန်သကဲ့သို့။ မယံ၊ ငါတို့
သည်။ ပုတ္တေဟိ၊ သားတို့နှင့်။ သမဂီဘူတာ၊ တကွ နေရကုန်သည်ဖြစ်၍။
မောဒါမ၊ ဝမ်းမြောက်ရကုန်၏။

၅၇။ သေနကာ စွန်။ သကံမိတ္တဿ၊ မိမိအဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော။ အပလာ
ယံနော၊ မပြေးမဆုတ်သော။ သဟာယဿ၊ အဆွေခင်ပွန်း၏။ ကမ္မေန၊ အမှု
ကြောင့်။ ကုဇန္တံ၊ မြည်သော။ တံ၊ သင့်ကို။ လောမသံ၊ သားငှက်တို့သည်။
ဟဒယဂံမံ၊ နှလုံးသို့ ဝင်သော အသံကို။ နိစ္ဆာရေတွာ၊ မြက်၍။ ဥပကုဇန္တံ၊ အတု
မြည်ကုန်၏။

၅၈။ သေနကာ စွန်။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ မိတ္တံ သဟာယံ၊ အဆွေ
ခင်ပွန်း အပေါင်းအဖော်ကို။ အဓိကမ္မာ ရ၍။ ပုတ္တံ ဝါ၊ သားကို၎င်း။ ပသံ ဝါ၊
အခြေလေးချောင်းရှိသော အမျိုးကုန်၎င်း။ ဓနံ ဝါ၊ ဥစ္စာကို၎င်း။ လဘိတွာ၊
ရ၍။ ဘုဉ္ဇတိ၊ သုံးဆောင်ခံစားရ၏။ အဟဉ္ဇ၊ ငါသည်၎င်း။ ပုတ္တာ စ၊ သားတို့
သည်၎င်း။ မယံ ငါ၏။ ပတိ စ၊ လင်သည်၎င်း။ မိတ္တာနုကမ္မာယ၊ အဆွေ
ခင်ပွန်းတို့၏ သနားခြင်းကြောင့်။ သမဂီဘူတာ၊ အတူတကွ နေရကုန်၏။

၅၉။ ကာမကာမိ၊ ကာမတို့ဖြင့် တပ်စွန်းစေတတ်သော စွန်။ ရာဇဝတာ၊
မင်းဟူသော အဆွေခင်ပွန်းရှိသော သူသည်၎င်း။ သူရဝတာ စ၊ ရဲရင့်သော
အဆွေခင်ပွန်းရှိသော သူသည်၎င်း။ အတ္ထော၊ အကျိုးကို။ ပါပုဏိတံ၊ ပြည့်စုံ
စေခြင်းငှါ။ သက္ကာ၊ တတ်ကောင်း၏။ ဧတေ၊ ထိုသူတို့သည်။ သမ္ပန္နသခိဿ၊
အဆွေခင်ပွန်း၏ အကျင့်နှင့်ပြည့်စုံသော သူအား။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဣဓ
လောကေ၊ ဤမျက်မြင်လောကဟု ဆိုအပ်သော။ အသ္မိံ လောကေ၊ ဤပစ္စုပ္ပန်
လောက၌။ မိတ္တံဝါ၊ အဆွေခင်ပွန်းရှိသည်လည်း ဖြစ်သော။ ယသံ ဝါ၊ အခြံ
အရံရှိ သည်လည်း ဖြစ်သော။ ဥဂ္ဂဘတ္ထော၊ အသရေ တင့်တယ်ခြင်း အစုဖြင့်
တက်သော သဘောရှိသော။ သော၊ ထိုသူသည်။ မောဒတိ၊ မွေ့လျော်ရ၏။

၆၀။ သေနကာ စွန်။ ဒလိဒ္ဒေနာပိ၊ သူဆင်းရဲသည်လည်း။ မိတ္တာနိ၊ အဆွေ
ခင်ပွန်းတို့ကို။ ကရဏီယာနိ၊ ပြုအပ်ကုန်၏။ ပဿ၊ ရှုလော။ မိတ္တာနုကမ္မာယ၊
အဆွေခင်ပွန်းတို့၏ သနားခြင်းကြောင့်။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ သဉာတကေ၊
သားတို့နှင့် တကွ။ သမဂ္ဂါ၊ ညီညွတ်ကုန်သည်။ အမှ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

၆၁။ သေနကာ စွန်။ အဟဉ္ဇ၊ ငါသည်၎င်း။ တုဉ္ဇ၊ သင်သည်၎င်း။ သုခိတော
ယထာ၊ ချမ်းသာသကဲ့သို့။ ဧဝံ-တထာ၊ ထို့အတူ။ ယော ဒိဇော၊ အကြင်
ငှက်သည်။ သူရေန၊ ရဲရင့်သော။ ဗလဝန္တေန၊ အားရှိသောသူနှင့်။ မိတ္တံ၊

အဆွေခင်ပွန်းကို။ ကုရုတေ၊ ပြု၏။ သော ဒိဇော၊ ထိုငှက်သည်။ သုခိ၊ ချမ်းသာသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

ဤသို့လျှင် ထိုစွန့်မသည် ခြောက်ဂါထာတို့ဖြင့် အဆွေခင်ပွန်း၌ ကျင့်ခြင်း၏ ကျေးဇူးစကားကို ဆို၏။ အလုံးစုံလည်း ဖြစ်ကုန်သော ထိုအဆွေခင်ပွန်းတို့သည် အဆွေခင်ပွန်း၏ သဘောကို မဖျက်မူ၍ အသက်ထက်ဆုံး တည်သဖြင့် ကံအားလျော်စွာ လားကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ - ယခုအခါ၌သာလျှင် ထို မိတ္တဗန္ဓက သီတင်းသည်သည် မယားကို မှီ၍ ချမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်သည်မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်း ရောက်ဘူးသည်သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ယခုအခါ လင်မယားတို့သည် ထိုအခါ စွန့်ဖို့ စွန့်မဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ။ ယခုအခါ ရာဟုလာသည် ထိုအခါ သားလိပ်ငယ် ဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ထိုအခါ အဖလိပ်ကြီး ဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ သာရိပုတ္တရာသည် ထိုအခါ ဝန်လိငှက် ဖြစ်ဘူးပြီ။ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ခြင်္သေ့မင်း ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

မိတ်ကောင်းရှိမှ၊ ဘေးဘယ၊ မုချ လွတ်မည်သာ။

သုံးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော မဟာဥက္ကုသဇာတ်သည် ပြီး၏။

၄-ဥဒ္ဒါလကဇာတ်

အံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေခြင်း အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ခရာဇိနာ ဇဋ္ဌိလာ ပက်ဒန္တာ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ဥဒ္ဒါလကဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် အံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေတတ်သော ရဟန်းတပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းသည် ငဋ္ဌိဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်စေတတ်သော ဘုရားသာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၍လည်း ပစ္စည်းလေးပါး

အကျိုးငှါ အထူးထူး အပြားပြားဖြစ်သော အံ့ဘွယ်သရဲသောဝတ္ထုကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်း၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ထင်ရှားပြလိုကုန်သော ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ - ဤအမည်ရှိသော ရဟန်းသည် ဤသို့သဘောရှိသော ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်စေတတ်သော မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုလျက် အံ့ဘွယ်သရဲကို မှီ၍ အသက်မွေးခြင်းကို ပြု၏ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ - ယခုအခါ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူလတ်၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည့် ရှိသော် ရဟန်းတို့ - ယခုအခါ၌သာလျှင် ဤရဟန်းသည် အံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေတတ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဤရဟန်းသည် အံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေတတ်ဘူးသည် သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့-လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ ပုရောဟိတ် ဖြစ်၏။ ပညာရှိ၏။ လိမ္မာ၏။ သို့ ပုရောဟိတ်သည် တနေ့သ၌ ဥယျာဉ်ကစားအံ့သောငှါ သွားသည်ရှိသော် အလွန် အဆင်းလှသော ပြည့်တန်ဆာမ တယောက်ကို မြင်လျှင် တပ်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုပြည့်တန်ဆာမနှင့် တကွ ပေါင်းဖော်ခြင်းကို ပြု၏။ ထို ပြည့်တန်ဆာမသည် ထိုပုရောဟိတ်ကိုစွဲ၍ ကိုယ်ဝန်ကိုရ၏။ ကိုယ်ဝန်တည်သော အဖြစ်ကို သိလျှင် ထိုပုရောဟိတ်ကို အရှင်-အကျွန်ုပ်အား ကိုယ်ဝန်သည် တည်၏။ ဖွားသောကာလ၌ အမည်ကို ပြုကုန်အံ့။ ထိုသူအား အဘယ်အမည်ကို ပြုရအံ့နည်းဟု မေး၏။ ထို ပုရောဟိတ်သည် ပြည့်တန်ဆာမဝမ်း၌ ဖြစ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အမျိုးအမည်ကို ပြုအံ့သောငှါ မတတ်ကောင်းဟု ကြံ၍ အရှင်မ - ဤလေခတ်သော သစ်ပင်သည် ဥဒ္ဒါလကမည်၏။ ဤအရပ်၌ ရအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ထိုသူအား ဥဒ္ဒါလက ဟူသော အမည်ကို မှည့်လေလော့ဟု ဆို၍ လက်စွပ်ကိုလည်း ပေး၏။ သို့သည် အကယ်၍ ဖြစ်အံ့၊ ဤလက်စွပ်ဖြင့် သူငယ်မကို မွေးလေလော့၊ အကယ်၍ သားဖြစ်အံ့၊ ထိုအခါ အရွယ်ရောက်သော် ထိုသားငယ်ကို ငါ့အား ပြလှည့်လော့ဟု ဆို၏။

ထိုပြည့်တန်ဆာမသည် နောက်အဘို့၌ သားကို ဖွား၍ ထိုသားအား ဥဒ္ဒါ
 လက ဟူသော အမည်ကို မှည့်၏။ ထို ဥဒ္ဒါလကသည် အရွယ်သို့ ရောက်လတ်
 သော် မိခင်- အကျွန်ုပ်အဘသည် အဘယ်သူနည်းဟု အမိကို မေး၏။ ချစ်သား
 ပုရောဟိတ်တည်းဟု ဆို၏။ ထို အကျွန်ုပ် အဘသည် အကယ်၍ ပုရောဟိတ်
 ဖြစ်အံ့၊ ဤသို့ ဖြစ်သည်ရှိသော် ဗေဒင်တို့ကို သင်အံ့ဟု အမိလက်မှ လက်စွပ်ကို
 ၎င်း၊ ဆရာ့အဘို့ကို၎င်း ယူ၍ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့သွား၍ ဒိသာပါးမာက္ခ ဆရာ့
 အထံ၌ အတတ်ကိုသင်လျက် တခုသော ရသေ့အပေါင်းကို မြင်၍ ဤသို့တို့၏
 အထံ၌ မြတ်သောအတတ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုအတတ်ကို သင်အံ့ဟု အတတ်၌
 တပ်စွန်းသဖြင့် ရဟန်းပြု၍ ထိုသို့အား ကျင့်ဝတ်ကို ပြု၍ ဆရာတို့- သင်တို့
 တတ်သော အတတ်ကို သင်ကုန်လော့ဟု ဆို၏။ ထိုရသေ့တို့သည် မိမိ မိမိတို့
 တတ်သောနည်းဖြင့်လျှင် ထို ဥဒ္ဒါလကကို သင်စေကုန်၏။ ရသေ့ငါးရာတို့တွင်
 တယောက်သော ရသေ့သည်လည်း ထိုဥဒ္ဒါလကထက် သာလွန်သောပညာသည်
 မရှိ၊ ထိုဥဒ္ဒါလကသည်လျှင် ထိုရသေ့တို့ထက် ပညာဖြင့် လွန်မြတ်၏။

ထိုအခါ ထိုရသေ့တို့သည် စည်းဝေးကုန်၍ ထိုဥဒ္ဒါလကအား ဆရာ့အရာ
 ကို ပေးကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရသေ့တို့ကို ဥဒ္ဒါလက ရသေ့သည် အချင်းတို့- သင်တို့
 သည် အမြဲလျှင် တောသစ်မြစ် သစ်သီး အာဟာရ ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ တော၌
 သာလျှင် နေကြကုန်၏။ လူ့ပြည်သို့ အဘယ့်ကြောင့် မသွားကြကုန်သနည်းဟု
 ဆို၏။ ရှင်ရသေ့- လူတို့မည်သည် အလှူကြီးကို ပေး၍ အနုမောဒနာကို ပြုစေ
 ကုန်၏။ တရားစကားကို ဆိုစေကုန်၏။ ပြဿနာကို မေးကုန်၏။ ငါတို့သည်
 ထိုဘေးကြောင့် လူ့ပြည်အရပ်သို့ မသွားကုန်ဟု ဆိုကုန်၏။

ရှင်ရသေ့တို့- အကယ်၍ စကြာမင်းဖြစ်ကုန်ငြားအံ့၊ ငါ့ကိုယူ၍ သွားကြကုန်၊
 ဆိုခြင်းမည်သည် ငါ၏ဝန်တည်း၊ သင်တို့သည် မကြောက်ကြကုန်လင့်ဟု ဆို၍
 ထိုရသေ့တို့နှင့် တကွ လှည့်လည်လျက် အစဉ်သဖြင့် ဗာရာဏသီသို့ ရောက်လျှင်
 မင်း၏ဥယျာဉ်၌နေ၍ ထိုဥဒ္ဒါလကသည် နက်ဖြန်နေ၌လျှင် အလုံးစုံသော ရသေ့
 တို့နှင့် တကွ တံခါးရှာ၍ ဆွမ်းခံအံ့သောငှါ သွား၏။ လူတို့သည် အလှူကြီးကို
 ပေးကုန်၏။ ရသေ့တို့သည် နက်ဖြန်နေ၌ မြို့သို့ဝင်ကုန်၏။ လူတို့သည် အလှူကြီးကို

ပေးကုန်၏။ ဥဒ္ဒါလက ရသေ့သည် အလှူ အနုမောဒနာကို ပြု၏။ မင်္ဂလာကို ရှုတ်၏။ ပြဿနာကို ဖြေ၏။ လူတို့သည် ကြည်ညို၍ များစွာသော ပစ္စည်းဖြင့် လှူကုန်၏။ မြို့အလုံးသည် ပညာရှိသော ဂိုဏ်းဆရာဖြစ်သော ရသေ့သည် လာရောက်၏ဟု မင်းအားလည်း ကြားလျှောက်ကုန်၏။ မင်းသည် အဘယ်အရပ်၌ နေသနည်းဟု မေး၍ ဥယျာဉ်တော်၌ နေသည်ကို ကြား၍ ကောင်းပြီ၊ ယနေ့ ထိုရသေ့ကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ သွားအံ့ဟု ဆို၏။ တယောက်သော မင်းချင်း ယောက်ျားသည် သွား၍ အရှင်မင်းကြီးသည် ရှင်ရသေ့တို့ကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ လာတော်မူလတ္တံ့ဟု ဥဒ္ဒါလကရသေ့အား ကြားနှင့်၏။

ထိုဥဒ္ဒါလက ရသေ့သည်လည်း ရသေ့အပေါင်းကို ခေါ်၍ ရှင်ရသေ့တို့ မင်းသည် လာလတ္တံ့သတတ်၊ မင်းမည်သည်ကား တနေ့မျှ နှစ်သက်စေသည် ရှိသော် အသက်ထက်ဆုံး အသက်မွေးခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၏ဟု ဆို၏။ ဆရာအသို့လျှင် ပြုအပ်သနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် ထိုဥဒ္ဒါလက ရသေ့သည် ဤသို့ ဆို၏။ သင်တို့တွင် အချို့သောသူတို့သည် လင်းနို့ကဲ့သို့ ကျင့်လေကုန်၊ အချို့သော ရသေ့တို့သည် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်သော အကျင့်ကို ကျင့်လေကုန်၊ အချို့သော ရသေ့တို့သည် ဆူး၌ အိပ်လေကုန်၊ အချို့ကုန်သော ရသေ့တို့သည် ငါးပါးသော ပူခြင်းကို ပူစေကုန်၊ အချို့သော ရသေ့တို့သည် ရေသို့ ဆင်းသက်သော အမှုကို ပြုလေကုန်၊ အချို့သော ရသေ့တို့သည် ထိုထိုသို့သော အရပ်၌ ဗေဒင်တို့ကို သရဇ္ဈာယ် လေကုန်ဟု ဆို၏။ ထိုရသေ့ ငါးရာတို့သည် ထိုဥဒ္ဒါလက ရသေ့ဆိုတိုင်း ပြုကုန်၏။ မိမိသည်ကား ရှစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ကုန်သော တကျိပ်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ပညာရှိကုန်သော ရသေ့တို့ကို ယူ၍ နှလုံး မွေ့လျော်ဘွယ် တင့်တယ်သော သပိတ်ခြေ၌ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော စာကိုတင်၍ တပည့်အပေါင်း ခြံရံလျက် ခင်းအပ်သောနေရာ၌ နေ၏။ ထိုခဏ၌ မင်းသည် ပုရောဟိတ်ကို ယူ၍ များစွာသော အခြံအရံဖြင့် ဥယျာဉ်တော်သို့ သွား၍ မိစ္ဆာအကျင့်ကို ကျင့်ကုန်သော ထိုရသေ့တို့ကို မြင်၍ အပါယ်ဘေးမှ လွတ်ကုန်ပြီဟု ကြည်ညို၍ ဥဒ္ဒါလက ရသေ့အထံသို့ သွားပြီးလျှင် စကားပြောခြင်းကို ပြု၍ တင့်အပ်လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေပြီးသော် နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ပုရောဟိတ်နှင့် တကွ စကားပြောဟောလို့ရကား—

၆၂။ ခရာဇိနာ ဇဋ္ဌိလာ ပက်ဒန္တာ၊
 ဒုမ္မုခရူပါ ယေ မန္တံ ဇပန္တိ။
 ကစ္စိံ နု တေ မာနုသကေ ပယောဂေ၊
 ဣဒံ ဝိဒူ ပရိမုတ္တာ အပါယာ။

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၂။ အာစရိယ၊ ဆရာ။ ခရာဇိနာ၊ ကြမ်းတန်းသော သစ်နက်ရေလည်း ရှိကုန်ထသော။ ဇဋ္ဌိလာ၊ ဆံကျစ်လည်း ထုံးကုန်ထသော။ ပက်ဒန္တာ၊ အညစ်အကြေးကပ်သော သွားလည်း ရှိကုန်ထသော။ ဒုမ္မုခရူပါ၊ မျက်ရေး မကွင်းသော မျက်နှာလည်း ရှိကုန်ထသော။ ယေ၊ အကြင် ရသေ့တို့သည်။ မန္တံ၊ ဗေဒင်ကို။ ဇပန္တိ၊ ရွတ်ဘတ် သရဇ္ဈာယ်ကုန်၏။ ကစ္စိံ၊ အသို့နည်း။ တေ၊ ထိုရသေ့တို့သည်။ မာနုသကေ၊ လူ၌ဖြစ်သော။ ပယောဂေ၊ လုံ့လကြောင့်။ ဣဒံ၊ ဤ ပဉ္စာတပ အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်း၊ ဗေဒင်ကို သရဇ္ဈာယ်ခြင်းကို။ ဝိဒူ၊ သိကုန်သည်ဖြစ်၍။ အပါယာ၊ အပါယ်လေးပါးမှ။ ပရိမုတ္တာ နု၊ လွတ်ကုန်ပြီလော။

ထိုစကားကို ကြား၍ ပုရောဟိတ်သည် ဤမင်းကား အရာမဟုတ်သည်၌ ပြေးဝင်၏။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းငှါ မသင့်ဟု ကြံ၍ မင်း၏စကားကို ပယ်လိုရကား-

၆၃။ ပါပါနိ ကမ္မာနိ ကရောထ ရာဇ၊
 ဗဟုဿုတော စေ န စရေယျ ဓမ္မံ။
 သဟဿဗေဒါပိ န တံ ပဋိစ္စ၊
 ဒုက္ခာ ပမောစေ စရဏံ အပတွာ။

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၃။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဗဟုဿုတော၊ များသော အကြားအမြင် ရှိသော သူသည်။ ပါပါနိ၊ ယုတ်မာကုန်သော။ ကမ္မာနိ၊ မကောင်းမှုတို့ကို။ စေ၊ ကရောထ၊ အကယ်၍ ပြုကုန်ငြားအံ့။ ဓမ္မံ၊ ကုသိုလ် ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးကို။ စေ န စရေယျ၊ အကယ်၍မကျင့်ငြားအံ့။ စရဏံ၊ သမာပတ်ရှစ်ပါးသို့။ အပတွာ၊

မရောက်မူ၍။ သဟဿ ဗေဒါပိ၊ ဗေဒင် တထောင် ဖြစ်သော်လည်း။ တံ၊
ထိုဗေဒင်ကို။ ပဋိစ္စ၊ စွဲ၍။ ဒုက္ခာ၊ အပါယ်ဆင်းရဲမှ။ န ပမောစေ၊ မလွတ်ရာ။

ထိုပုရောဟိတ် စကားကို ကြား၍ ဥဒ္ဓါလက ရသေ့သည် ကြံ၏။ မင်းသည်
မူကား ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား ရသေ့အပေါင်းအား သဒ္ဓါကြည်ညို၏။ ဤ ပုဏ္ဏား
သည်ကား ကျက်စား၍နေသော နွားကို တုတ်လှံတံဖြင့် ပုတ်ခတ်သကဲ့သို့၎င်း၊
ခူးပြီးသော ထမင်းပွဲ၌ အမှိုက်တို့ကို ပစ်ချဘိသကဲ့သို့၎င်း ဖြစ်၏။ ထိုပုဏ္ဏားနှင့်
တကွ စကားပြောအံ့ဟု ကြံ၍ ပြောဆိုလိုရကား—

၆၄။ သဟဿဗေဒါပိ န တံ ပဋိစ္စ၊
ဒုက္ခာ ပမုစ္စေ စရဏံ အပတွာ။
မညာမိ ဗေဒါ အဖလာ ဘဝန္တိ၊
သ သံယမံ စရဏညေဝ သစ္စံ။

ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၄။ မြာဟူဏ၊ ပုဏ္ဏား။ သဟဿဗေဒါပိ၊ ဗေဒင် တထောင် ဖြစ်သော်
လည်း။ တံ၊ ထိုဗေဒင်ကို။ ပဋိစ္စ၊ စွဲ၍။ စရဏံ၊ သမာပတ် ရှစ်ပါးသို့။ အပတွာ၊
မရောက်မူ၍။ ဒုက္ခာ၊ အပါယ်ဆင်းရဲမှ။ န ပမုစ္စေ၊ မလွတ်ငြားအံ့။ သ သံယမံ၊
သီလ သံယမနှင့် တကွ ဖြစ်သော။ စရဏညေဝ၊ သမာပတ် ရှစ်ပါးသည်သာ
လျှင်။ သစ္စံ၊ မှန်၏။ ဗေဒါ၊ ဗေဒင်တို့သည်။ အဖလာ၊ အကျိုး မရှိကုန်သည်။
ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏ဟူ၍။ အာပဇ္ဇတိ၊ ဆိုရာရောက်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မညာမိ၊
ငါအောက်မေ့၏။

ထို့နောင်မှ ပုရောဟိတ်သည်—

၆၅။ န ဟေဝ ဗေဒါ အဖလာ ဘဝန္တိ၊
သ သံယမံ စရဏညေဝ သစ္စံ။
ကိတ္တိဉ္စိ ပပေါတိ အဓိစ္စ ဗေဒေ၊
သန္တိ ပုဏာတိ စရဏေန ဒန္တော။

ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၅။ ဗေဒါ၊ ဗေဒင်တို့သည်။ အဖလော၊ အကျိုးမရှိကုန်သည်။ နဟော-
ဘဝန္တိ၊ မဖြစ်ကုန်။ သ သံယမံ၊ သီလကို စောင့်ခြင်းနှင့် တကွသော။ စရဏံ ဝေ၊
သမာပတ်ရှစ်ပါးသာလျှင်။ သစ္စံ၊ မှန်၏။ ဗေဒေ၊ ဗေဒင်တို့ကို။ အဓိစ္စ၊ သင်၍။
ကိတ္တိံ၊ ကျော်စောခြင်းသို့။ ပပေတိ၊ ရောက်၏။ ဒန္တော၊ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံး
ကို ဆုံးမသောသူသည်။ စပုဏေန၊ သမာပတ်ဖြင့်။ သန္တိ၊ နိဗ္ဗာန်သို့။ ပုဏာတိ၊
ရောက်၏။

ထိုစကားကို ကြား၍ ဥဒ္ဒါလက ရသေ့သည် ဤပုဏ္ဏားနှင့် တကွ ဆန့်ကျင်
ဘက်၏ အစွမ်းအားဖြင့် မြစ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ သားဟူ၍ ဆိုသည်ရှိသော်
ချစ်ခြင်းကို မပြုသောသူမည်သည် မရှိ၊ ထိုပုဏ္ဏားအား သား၏အဖြစ်ကို ငါပြော
ဆိုအံ့ဟု ကြံ၍ ပြောလိုရကား—

၆၆။ ဘစ္စာ မာတာ ပိတာ ဗန္ဓု၊ ယေန ဇာတော သယေဝ သော။
ဥဒ္ဒါလကော အဟံ ဘောတိ၊ သောတ္ထိယ ကုလ ဝံသတော။
ဟူသော ငါးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၆။ ယေန၊ အကြင်သားသည်။ မာတာ၊ အမိကို၎င်း။ ပိတာ၊ အဘကို၎င်း။
ဗန္ဓု၊ အဆွေအမျိုးကို၎င်း။ ဘစ္စာ၊ မွေးကျွေးအပ်၏။ သော၊ ထိုသားသည်။
သယေဝ၊ ထိုငါပင်တည်း။ ဘောတိ၊ အို-ပုဏ္ဏား။ အဟံ၊ ငါကား။ ဥဒ္ဒါလ
ကော၊ ဥဒ္ဒါလက မည်၏။ သောတ္ထိယ ကုလဝံသတော၊ သောတ္ထိယ ပုဏ္ဏား
အမျိုးအနွယ်မှ။ ဇာဘော၊ ဖြစ်၏။

ထို ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် စင်စစ်လျှင် သင်သည် ဥဒ္ဒါလကပင်လောဟု
မေးသည်ရှိသော် ဟုတ်၏ဟုဆိုလျှင် ငါသည် သင့်အမိအား အမှတ်သညာကို
ပေးအပ်၏။ ထိုအမှတ်သည် အဘယ်မှာနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် ပုဏ္ဏား
ဤလက်စွပ်သည် အမှတ်တည်းဟု ဆို၍ လက်စွပ်ကို ပုဏ္ဏားလက်၌ ထား၏။
ပုဏ္ဏားသည် လက်စွပ်ကို အဟုတ်အမှန်အားဖြင့် သိလျှင် သင်သည် ပုဏ္ဏားတို့
အကျင့်ကို သိ၏လောဟု ဆို၍ ပုဏ္ဏားတို့၏ အကျင့်ကို မေးလိုရကား—

၆၇။ ကထံ ဘော ဗြာဟ္မဏော ဟောတိ၊ ကထံ ဘဝတိ ကေဝလီ။
ကထဉ္စ ပရိနိဗ္ဗာနံ၊ ဓမ္မဋ္ဌော ကိန္တိ ဝုစ္စတိ။
ဟူသော ခြောက်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၇။ ဘော၊ အိုဥဒ္ဒါလက။ ကထံ၊ အသို့သော အကြောင်းဖြင့်။ ပြာဟ္မဏော၊ ပုဏ္ဏားမည်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်သနည်း။ ကထံ၊ အသို့သော အကြောင်းဖြင့်။ ကေဝလီ၊ အလုံးစုံပြည့်စုံသည်။ ဘဝတိ၊ ဖြစ်သနည်း။ ကထည၊ အသို့သော အကြောင်းဖြင့်လျှင်။ ပရိနိဗ္ဗာနံ၊ ငြိမ်းသနည်း။ ကိန္တိ၊ အသို့လျှင်။ ဓမ္မဋ္ဌော၊ တရား၌တည်၏ဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်သနည်း။

ဥဒ္ဒါလက သည်လည်း ထိုပုရောဟိတ်အား ပုဏ္ဏားတို့၏ အကျင့်ကို ကြားလို ရကား

၆၈။ နိရံ ကတော အဂ္ဂိမာဒါယ ပြာဟ္မဏော၊
အာပေါသိဉ္စ ယဇံ ဥဿေတိ ယူပံ။
ဧဝံ ကရော ပြာဟ္မဏော ဟောတိ ခေမိ၊
ဓမ္မေ ဌိကံ တေန အမာပယိံသု။

ဟူသော ခုနစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၈။ ပုရောဟိတ ပုရောဟိတ်။ ပြာဟ္မဏော၊ ပုဏ္ဏားသည်။ အဂ္ဂိံ၊ ဖွားစ နေ့ကဖြစ်သောမီးကို။ အာဒါယ ယူ၍။ နိရံကတော၊ မပြတ်မရှုံး။ အာပေါသိဉ္စ၊ ရေသွန်း၍။ ယဇံ-ယဇန္တော၊ ယဇ်ပူဇော်လျက်။ ယူပံ၊ ယဇ်တိုင်ကို။ ဥဿေတိ၊ စိုက်ထောင်စေ၏။ ဧဝံ၊ ဤသို့သော နည်းဖြင့်။ ကရော၊ ပြုသောသူသည်။ ပြာဟ္မဏော၊ ပုဏ္ဏားမည်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ခေမိ ငြိမ်းခြင်းသို့ရောက် သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တေန၊ ထိုသို့ ယဇ်ပူဇော်ခြင်း အစရှိသည်တို့ကို ပြုသောကြောင့်။ ဓမ္မေ၊ ပုဏ္ဏားကျင့်ဝတ်တရား၌။ ဌိတံ၊ တည်၏ဟူ၍။ အမာ- ပယိံသု၊ ဆိုကုန်၏။

ထိုစကားကို ကြား၍ ပုရောဟိတ်သည် ဥဒ္ဒါလကသည် ဖြေဆိုအပ်သော ပုဏ္ဏားအကျင့်ကို ကဲ့ရဲ့လိုရကား—

၆၉။ န သုဒ္ဓိ သေစနေ နတ္ထိ၊ နာပိ ကေဝလီ ပြာဟ္မဏော။
န စေဝ ခန္တိသောရစ္စံ၊ နာပိ သော ပရိနိဗ္ဗတော။

ဟူသော ရှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၉။ ဥဒ္ဒါလက၊ ဥဒ္ဒါလက။ သေစနေန ဝါ၊ ရေသွန်းသဖြင့်လည်း။ သုဒ္ဓါ၊ စင်ကြယ်ခြင်းသည်။ န အတ္ထိ၊ မရှိ။ ကေဝလီပိ၊ အလုံးစုံ ပြည့်စုံသည်လည်း။ န ဟောတိ၊ မဖြစ်။ ဗြာဟ္မဏော၊ ပုဏ္ဏားမည်သည်။ န ဟောတိ၊ မဖြစ်။ ခန္တိ သောရစ္စံ၊ သည်းခံခြင်း သီလ၌ အလွန်မွေ့လျော်ခြင်းသည်။ န စေဝ ဟောတိ၊ မဖြစ်သလျှင်ကတည်း။ သော၊ ထိုသူသည်။ နာပိ ပရိနိဗ္ဗုတော၊ မငြိမ်း။

ထို့နောင်မှ ထိုပုရောဟိတ်ကို ဥဒ္ဒါလကသည် ဤသို့ ဆိုအပ်သောနည်းဖြင့် ပုဏ္ဏားသည် အကယ် ၍မဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ မဖြစ်သည်ရှိသော် အဘယ်သို့သော အကျင့်ဖြင့် ပုဏ္ဏားဖြစ်အံ့နည်းဟု မေးလိုရကား -

၇၀။ ကထံ ဘော ဗြာဟ္မဏော ဟောတိ၊ ကထံ ဘဝတိ ကေဝလီ။
ကထဉ္စ ပရိနိဗ္ဗာနံ၊ ဓမ္မဋ္ဌော ကိန္တိ ဝုစ္စတိ။

ဟူသော ကိုးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၀။ ဘော၊ အို-ပုဏ္ဏား။ ကထံ၊ အသို့သော အကြောင်းဖြင့်။ ဗြာဟ္မဏော၊ ပုဏ္ဏားမည်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်သနည်း။ ကထံ၊ အသို့သော အကြောင်းဖြင့်။ ကေဝလီ၊ အလုံးစုံပြည့်စုံသည်။ ဘဝတိ၊ ဖြစ်သနည်း။ ကထဉ္စ၊ အသို့သော အကြောင်းဖြင့်ကား။ ပရိနိဗ္ဗာနံ၊ ကိလေသာမှ ငြိမ်းသနည်း။ ကိန္တိ၊ အဘယ် သို့သောသူကို။ ဓမ္မဋ္ဌော၊ ပုဏ္ဏားကျင့်ဝတ်တရား၌ တည်၏ဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ် သနည်း။

ပုရောဟိတ်သည်လည်း ဥဒ္ဒါလကအား ပုဏ္ဏားတို့ ကျင့်ဝတ် တရားကို ကြားလိုရကား -

၇၁။ အက္ခေတ္တဗန္ဓု၊ အမမော နိရာသော၊
နိလ္လောဘပါပေါ ဘဝလောဘခီဏော။
ဧဝံ ကရော ဗြာဟ္မဏော ဟောတိ ခေမိ၊
ဓမ္မေ ဌိတံ တေန အမာပယိံ သု။

ဟူသော အခြားမဲ့ဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၁။ အက္ခေတ္တဗန္ဓု။ လယ်ယာ ရွာနိဂုံးကို သိမ်းဆည်းခြင်း၊ ဆွေမျိုးဖွဲ့ခြင်း၊ အနွယ်ဖွဲ့ခြင်း၊ မိတ်ဖွဲ့ခြင်း၊ အပေါင်းအဖော်ဖွဲ့ခြင်း၊ အတတ်သင်သဖြင့် ဖွဲ့ခြင်း

ဟူသော ဗန္ဓုငါးပါးကို သိမ်းဆည်းခြင်း ကင်းသည်ဖြစ်၍။ အမမော၊ သတ္တဝါ
 သင်္ခါရတို့၌ မြတ်နိုးခြင်း ကင်းသည်ဖြစ်၍။ နိရာသော၊ လင်္ခာ ဥစ္စာ သားသွီး
 အသက်တို့၌ တပ်ခြင်းအာသာ ကင်းသည်ဖြစ်၍။ နိလ္လောဘပါပေါ၊ မကောင်း
 သော မက်မောခြင်း၊ မညီညွတ်သော မက်မောခြင်း ကင်းသည်ဖြစ်၍။ ဘဝ-
 လောဘခါဏော၊ ကုန်ပြီးသော ဘဝရာဂ ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဧဝံ၊ ဤသို့ ဆိုအပ်ပြီး
 သော နည်းဖြင့်။ ကရော၊ ပြုသောသူသည်။ ဗြာဟ္မဏော၊ ဗြာဟ္မဏမည်သည်။
 ဟောတံ၊ ဖြစ်၏။ ခေမိ၊ ကိလေသာမှ ငြိမ်းခြင်းသို့ ရောက်၏။ တေန၊
 ထို့ကြောင့်။ ဓမ္မေ၊ ပုဏ္ဏား ကျင့်ဝတ်တရား၌။ ဌိတံ၊ တည်၏ဟူ၍။ အမာ-
 ပယိံ သု၊ ဆိုကုန်၏။

ထို့နောင်မှ ဥဒ္ဒါလကသည် ပုရောဟိတ်အား ပုဏ္ဏားအကျင့်၌ တည်ကုန်
 သော အလုံးစုံသော သူတို့အား ယုတ်ခြင်း၊ မြတ်ခြင်း ရှိမည်လောဟု မေးလို
 ရကား—

၇၂။ ခတ္တိယာ ဗြာဟ္မဏာ ဝေဿာ၊ သုဒ္ဒါ စဏ္ဍာလပုက္ကုသာ။
 သဗ္ဗေဝ သောရတာ ဒန္တာ၊ သဗ္ဗေဝ ပရိနိဗ္ဗုတာ။
 သဗ္ဗေသံ သီတိဘူတာနံ၊ အတ္ထိ သေယျောထ ပါပိယော။
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၂။ ပုရောဟိတာ၊ ပုရောဟိတ်။ ခတ္တိယာ၊ မင်းတို့သည်၎င်း။ ဗြာဟ္မဏာ၊
 ပုဏ္ဏားတို့သည်၎င်း။ ဝေဿာ၊ သူကြွယ်တို့သည်၎င်း။ သုဒ္ဒါ၊ သူဆင်းရဲတို့သည်
 ၎င်း။ စဏ္ဍာလပုက္ကုသာ၊ ဒွန်းစဏ္ဍား ပန်းမှိုက်စွန့် မျိုးတို့သည်၎င်း။ သဗ္ဗေဝ၊
 အလုံးစုံသော သူတို့သည်လျှင်။ သောရတာ၊ သီလ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။
 ဒန္တာ၊ ယဉ်ကျေးကုန်၏။ သဗ္ဗေဝ၊ အလုံးစုံသော သူတို့သည်လျှင်။ ပရိနိဗ္ဗုတာ၊
 ကိလေသာမှ ငြိမ်းကုန်၏။ သီတိဘူတာနံ၊ ငြိမ်းသည်ဖြစ်၍ ဖြစ်ကုန်သော။
 သဗ္ဗေသံ၊ အလုံးစုံကုန်သော သူတို့အား။ သေယျော၊ မြတ်ခြင်းသည်။ အတ္ထိ၊
 ရှိမည်လော။ အထ၊ ထိုမှတစ်ပါး။ ပါပိယော၊ ယုတ်ညံ့ခြင်းသည်။ အတ္ထိ၊
 ရှိမည်လော။

ထိုအခါ ဥဒ္ဒါလကအား အရဟတ္တဖိုလ် ဖြစ်သည်မှ စ၍ ယုတ်သောအဖြစ်
 မြတ်သောအဖြစ်သည် မရှိဟု ပြခြင်းငှါ ပုရောဟိတ်သည်—

၇၃။ ခတ္တိယာ ဗြာဟ္မဏာ ဝေဿာ၊ သုဒ္ဒါ စဏ္ဍာလပုက္ကုသာ။
သဗ္ဗေဝ သုရတာ ဒန္တာ၊ သဗ္ဗေဝ ပရိနိဗ္ဗုတာ။
သဗ္ဗေသံ သီတိဘူတာနံ၊ နတ္ထိ သေယျောထ ပါပိယော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၃။ ဥဒ္ဒါလက၊ ဥဒ္ဒါလက။ ခတ္တိယာ၊ မင်းတို့သည်၎င်း။ ဗြာဟ္မဏာ၊
ပုဏ္ဏားတို့သည်၎င်း။ ဝေဿာ၊ သူကြွယ်တို့သည်၎င်း။ သုဒ္ဒါ၊ သူဆင်းရဲတို့သည်
၎င်း။ စဏ္ဍာလပုက္ကုသာ၊ ဒွန်းစဏ္ဍား ပန်းမှိုက်စွန့် မျိုးတို့သည်၎င်း။ သဗ္ဗေဝ၊
အလုံးစုံသော သူတို့သည်လျှင်။ သုရတာ၊ သီလ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။
ဒန္တာ၊ ယဉ်ကျေးကုန်၏။ သဗ္ဗေဝ၊ အလုံးစုံသော သူတို့သည်လျှင်။ ပရိနိဗ္ဗုတာ၊
ကိလေသာမှ ငြိမ်းကုန်၏။ သီတိဘူတာနံ၊ ငြိမ်းသည်ဖြစ်၍ ဖြစ်ကုန်သော။
သဗ္ဗေသံ၊ အလုံးစုံကုန်သောသူတို့အား။ သေယျော၊ မြတ်ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။
အထ၊ ထိုမှတစ်ပါး။ ပါပိယော၊ ယုတ်ညံ့ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

ထိုအခါ ပုရောဟိတ်ကို ကဲ့ရဲ့လိုသည်ဖြစ်၍ ဥဒ္ဒါလကသည်—

၇၄။ ခတ္တိယာ ဗြာဟ္မဏာ ဝေဿာ၊ သုဒ္ဒါ စဏ္ဍာလပုက္ကုသာ။
သဗ္ဗေဝ သုရတာ ဒန္တာ၊ သဗ္ဗေဝ ပရိနိဗ္ဗုတာ။

၇၅။ သဗ္ဗေသံ သီတိဘူတာနံ၊ နတ္ထိ သေယျောထ ပါပိယော။
ပသတ္ထံ စရသိ ဗြာဟ္မညံ၊ သောတ္ထိယကုလဝံသတံ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၇၄။ ပုရောဟိတာ၊ ပုရောဟိတ်။ ခတ္တိယာ၊ မင်းတို့သည်၎င်း။ ဗြာဟ္မဏာ၊
ပုဏ္ဏားတို့သည်၎င်း။ ဝေဿာ၊ သူကြွယ်တို့သည်၎င်း။ သုဒ္ဒါ၊ သူဆင်းရဲတို့သည်
၎င်း။ စဏ္ဍာလပုက္ကုသာ၊ ဒွန်းစဏ္ဍား ပန်းမှိုက်စွန့် မျိုးတို့သည်၎င်း။ သဗ္ဗေဝ၊
အလုံးစုံသောသူတို့သည်လျှင်။ သုရတာ၊ သီလ၌ အလွန် မွေ့လျော်ကုန်၏။
ဒန္တာ၊ ယဉ်ကျေးကုန်၏။ သဗ္ဗေဝ၊ အလုံးစုံသော သူတို့သည်လျှင်။ ပရိနိဗ္ဗုတာ၊
ငြိမ်းကုန်၏။

၇၅။ သီတိဘူတာနံ၊ ငြိမ်းသည်ဖြစ်၍ ဖြစ်ကုန်သော။ သဗ္ဗေသံ၊ အလုံးစုံ
ကုန်သော သူတို့အား။ သေယျော၊ မြတ်ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိခဲ့အံ့။ အထ၊

ထိုမှတပါး။ ပါပိယော၊ ယုတ်ညံ့ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိခဲ့အံ့။ ကသ္မာ၊ အဘယ်ကြောင့်။ ပသတ္ထိ၊ ချီးမွမ်းအပ်သော။ သောတ္ထိယကုလဝံသတံ၊ ပုဏ္ဏား အမျိုးအနွယ်ဟု ဆိုအပ်သော။ ပြာဟ္မညံ၊ မြတ်သောအဖြစ်ကို။ စရသိ၊ ကျင့်သနည်း။

ထိုအခါ ထိုဥဒ္ဒါလကကို ပုရောဟိတ်သည် ဥပမာဖြင့် သိစေလိုရကား—

၇၆။ နာနာရတ္ထေဟိ ဝတ္ထေဟိ၊ ဝိမာနံ ဘဝတိ ဆာဒိတံ။
န တေသံ ဆာယာ ဝတ္ထာနံ၊ သော ရာဂေါ အနုပပဇ္ဇထ။

၇၇။ ဝေမေဝ မနုဿေသု၊ ယဒါ သုဇ္ဈန္တိ မာဏဝါ။
န တေသံ ဇာတိ သုဇ္ဈတိ၊ ဓမ္မမညာယ သုဗ္ဗတာ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၇၆။ ဥဒ္ဒါလက၊ ဥဒ္ဒါလက။ နာနာရတ္ထေဟိ၊ အထူးထူးသော တပ်ခြင်း ရှိကုန်ထသော။ ဝတ္ထေဟိ၊ ပုဆိုးအဝတ်တို့ဖြင့်။ ဝိမာနံ၊ အိမ်ကို။ ဆာဒိတံ၊ မိုးအပ်သည်။ ဘဝတိ၊ ဖြစ်အံ့။ တေသံ ဝတ္ထာနံ၊ ထိုပုဆိုး အဝတ်တို့၏။ ဆာယာ၊ အရိပ်သည်။ န ဘဝတိ၊ အထူးထူးအပြားပြား ဆန်းကြယ်သည်မဖြစ်။ သော ရာဂေါ၊ ထိုတပ်ခြင်းသည်။ အနုပပဇ္ဇထ၊ မဖြစ်။

၇၇။ ဝေမေဝ၊ ဤအတူလျှင်။ မနုဿေသု၊ လူတို့၌။ မာဏဝါ၊ လူတို့သည်။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ သုဇ္ဈန္တိ၊ စင်ကြယ်ကုန်၏။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ အညာယ၊ သိ၍။ သုဗ္ဗတာ၊ ကောင်းသော အကျင့်ရှိကုန်၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ တေသံ၊ ထိုလူတို့အား။ ဇာတိ၊ အမျိုးသည်။ န သုဇ္ဈတိ၊ မစင်ကြယ်။

ဥဒ္ဒါလကသည်ကား တဖန် ဆောင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရကား စကားဆိုရာ မရှိသည်ဖြစ်၍လျှင် နေ၏၊ ထိုအခါ ပုရောဟိတ်သည် မင်းကို တင်လျှောက်၏၊ မြတ်သောမင်းကြီး- အလုံးစုံသော ဤရသေ့တို့သည် အယောင်ဆောင်၍ အံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေကုန်၏၊ အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌ အံ့ဘွယ်သရဲဖြင့် သာလျှင် ပျက်စီးစေကုန်လတ္တံ့၊ ဥဒ္ဒါလကကို လူထွက်စေ၍ ပုရောဟိတ်ငယ် ပြုတော်မူကုန်လော့၊ ကြွင်းသော ရသေ့အပေါင်းတို့ကို လူထွက်စေပြီးလျှင် ဓား လက်နက်တို့ကို အပ်၍ အမှုတော်ကို ထမ်းစေကုန်လော့ဟု တင်လျှောက်၏၊

ဆရာ-ကောင်းပြီဟု ဆို၍ ဆရာပုရောဟိတ်ဆိုတိုင်း ပြု၏။ ထိုရသေ့လူထွက်
တို့သည် မင်းကို ခစားကုန်လျက် ကံအားလျော်စွာ လားကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်
မူ၍ ရဟန်းတို့- ယခုအခါ၌သာလျှင် ဤရဟန်းသည် အံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေ
သည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဤရဟန်းသည် အံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေဘူးသည်
သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ယခုအခါ အံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေတတ်သော
ဤရဟန်းသည် ထိုအခါ ဥဒ္ဒါလက ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည်
ထိုအခါ မင်းဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ပုရောဟိတ်
ပုဏ္ဏား ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

အယောင်ဆောင်ငြား၊ အံ့ဘွယ်များ၊ မမှား ပျက်စီးမည်။

လေးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဥဒ္ဒါလကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၅-ဘိသဇာတ်

ကျိန်စာဆို၍ ကာမဂုဏ်ကို စွန့်ခြင်းအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူဘတ်သော
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “အသံ ဂဝံ ရဇတံ ဇာတရူပံ” အစရှိသော ဂါထာ
ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ဘိသဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌
သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့သော ရဟန်းကို အကြောင်း
ပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ (ပစ္စုပ္ပန် ဝတ္ထုသည် ကုသဇာတ်၌ ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့၊)
အထူးကား - ထိုအခါ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း- သင်သည် ငြီးငွေ့
သတတ်ဟူသည် မှန်သလောဟု မေးတော်မူလတ်၍ ဘုန်းတော်ကြီးလှသော
အရှင်ဘုရား-မှန်ပ၏ဟု နားတော်လျှောက်သည် ရှိသော် အဘယ်ကိုစွဲ၍ ငြီးငွေ့
သနည်းဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် အရှင်ဘုရား - ကိလသာကို စွဲ၍ ငြီးငွေ့၏ဟု
နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် ဤသို့ သဘောရှိသော ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်
မြောက်ရာဖြစ်သော ငါဘုရားသာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုလျက် အဘယ်ကြောင့်
ကိလသာကို စွဲ၍ ငြီးငွေ့ဘိသနည်း၊ ရှေးပညာရှိတို့သည် ဘုရား မဖြစ်မီ

သာသနာတော်မှ အပဖြစ်သော ကာလ၌ ရသေ့ ရဟန်းပြုလျက် ဝတ္ထုကာမ၊ ကိလေသာကာမတို့ကို အာရုံပြု၍ ဖြစ်သော အမှတ်ကို ကျိန်ဆိုသည်ကို ပြု၍ နေဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့ - လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီ ပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ကုဋေရှစ်ဆယ် ကြွယ်ဝသော ဗြာဟ္မဏ မဟာသာလအမျိုး၏ သားဖြစ်၏။ ထိုဘုရားလောင်း အား မဟာကဉ္စန သတို့သား ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း ခြေဖြင့် သွားနိုင်သော ကာလ၌ တယောက်သော သားသည် ဖွားမြင်၏။ ထိုသားအား ဥပကဉ္စန သတို့သား ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ ဤသို့ အစဉ်အတိုင်း ခုနစ်ယောက်သော သားတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ အလုံးစုံသော သားတို့အောက် ငယ်သော တယောက်သော သွီးသည် ဖြစ်၏။ ထိုသွီးအား ကဉ္စနဒေဝီ ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။

မဟာကဉ္စန သတို့သားသည် အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် တက္ကသိုလ်ပြည်မှ အလုံးစုံသော အတတ်တို့ကို သင်၍လာ၏။ ထိုအခါ မဟာကဉ္စနသတို့သားကို မိဘတို့သည် ဃရာဝါသဖြင့် ဖွဲ့လိုသည်ဖြစ်၍ မိမိနှင့် တူသော ဇာတ်ရှိသော အမျိုးမှ သင်ချစ်သားဘို့ သတို့သွီးကို ဆောင်ကုန်အံ့။ အိမ်ရာထောင်ခြင်းကို ဖြစ်စေလော့ဟု ဆိုကုန်၏။ အို မိခင် ဘခင်တို့- အကျွန်ုပ်အား အိမ်ရာထောင် ခြင်းဖြင့် အလိုမရှိ။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ အကျွန်ုပ်အား ဘဝသုံးပါးတို့သည် ရဲရဲပြောင်ပြောင်လောင်သကဲ့သို့၎င်း၊ ဘေးရှိသောနှောင်အိမ်ကဲ့သို့၎င်း၊ မြေးရစ်ဖွဲ့ ခြင်းနှင့် တကွသော ကျင်ကြီးစွန့်ရာ မြေကဲ့သို့၎င်း စက်ဆုပ်ဖွယ်ဖြစ်၍ ထင်ကုန် ၏။ အကျွန်ုပ်သည် အိမ်မက်ဖြင့်သော်လည်း မေထုန်အကျင့်ကို မမြင်မက်စဘူး။ မိခင် ဘခင်တို့အား အကျွန်ုပ်မှတစ်ပါး သားတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုသားတို့ကို အိမ်ရာထောင်ခြင်းဖြင့် ဘိတ်ကြကုန်လော့ဟု ဆို၍ အဖန်တလဲလဲ တောင်းပန် ကုန်သော်လည်း မရကုန်။ အဆွေခင်ပွန်းတို့ကို စေလွှတ်၍ ထိုအဆွေခင်ပွန်းတို့ သည် တောင်းပန်ကုန်သော်လည်း အလိုမရှိ။

ထိုအခါ မဟာကဉ္စန သတို့သားကို အဆွေခင်ပွန်းတို့သည် အဆွေ-သင်သည် အဘယ်ကိုလျှင် တောင့်တ၍ ကာမဂုဏ်တို့ကို ခံစားခြင်းငှါ အလိုမရှိသနည်းဟု

မေးကုန်၏။ ထိုမဟာကဉ္စနသတို့သားသည် ထိုအဆွေခင်ပွန်းတို့ အား တောထွက်ခြင်း၌ အလို့ရှိသောအဖြစ်ကို ကြား၍ တူသော ချမ်းသာ ဆင်းရဲရှိသော အဆွေကောင်းပေစွ၊ ဘုရားလောင်းတို့ဆိုသောစကားကိုလျှင် ဆိုပေ၏ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုစကားကို ကြား၍ မိဘတို့သည် ကြွင်းသော သားတို့ကို အိမ်ရာထောင်ခြင်းဖြင့် ဘိတ်ကုန်၏။ ထိုသားတို့သည်လည်း အလို့မရှိကုန်၊ ကဉ္စနဒေဝီလည်း အလို့မရှိသည်သာတည်း။ နောက်အဘို့၌ မိဘတို့သည် သေကုန်၏။ မဟာကဉ္စနပညာရှိသည် မိဘတို့အား ပြုအပ်သော ကိစ္စကို ပြုပြီးလျှင် ကုဋေရှစ်ဆယ်သော ဥစ္စာတို့ကို အထီးကျန်သောသူ၊ ဆင်းရဲသောသူတို့အား အလှူကြီးကို ပေး၍ ညီတော် ခြောက်ယောက်တို့ကို၎င်း၊ နှမတော် ကဉ္စနဒေဝီကို၎င်း၊ ကျွန်မိန်းမတယောက်ကို၎င်း၊ ကျွန်ယောက်ျားတယောက်ကို၎င်း၊ အဆွေခင်ပွန်းတယောက်ကို၎င်း ယူ၍ မြတ်သော တောထွက်ခြင်းဖြင့် ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်၏။ ထို တကျိပ်တယောက်သော သူတို့သည် ဟိမဝန္တာ အရပ်၌ ကြာပဒုမာအိုင်ကို မှီ၍ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော မြေအဘို့၌ ကျောင်းဆောက်ပြီးလျှင် ရသေ့ရဟန်းပြု၍ တောသစ်မြစ် သစ်သီးဟူသော အစာရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ မျှကုန်၏။

ထိုရသေ့တို့သည် တောသို့ သွားကုန်သည်ရှိသော် တကွနက်သာလျှင် သွားကြကုန်၏။ အကြင်အရပ်၌ တယောက်ယောက်သော သူသည် သစ်သီးကို ၎င်း၊ သစ်ရွက်ကို၎င်း မြင်အံ့။ ထိုအရပ်သို့ တပါးသော ရသေ့တို့ကိုလည်း ခေါ်၍ မြင်ဘူးကြားဘူးသည် အစရှိသည်တို့ကို ပြောဟောလျက် ရွေးဆွတ်ကုန်၏။ ရွာသူအပေါင်းတို့ အမှုလုပ်ရာ အရပ်ကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဆရာဖြစ်သော မဟာကဉ္စနရသေ့သည် ကြံ၏။ ငါတို့အား ကုဋေရှစ်ဆယ်သော ဥစ္စာကို စွန့်၍ ရသေ့ရဟန်းပြုလျက် ဤသို့ လျှပ်ပေါ်သော သွားခြင်း၏ အစွမ်းဖြင့် သစ်သီး ကြီးငယ် အလို့ငှါ သွားခြင်းငှါ မလျှောက်ပတ်၊ ဤနေ့မှ စ၍ ငါသာလျှင် သစ်သီး ကြီးငယ်ကို ဆောင်အံ့ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုမဟာကဉ္စနရသေ့သည် ကျောင်းသို့ဆောက်လျှင် အလုံးစုံသော ရသေ့တို့ကို ညချမ်းအခါ၌ စည်းဝေးပြီးလျှင် ထိုအကြောင်းကို ကြား၍ သင်တို့သည် ဤကျောင်း၌ သာလျှင် ရဟန်းတရားကို ပြုကုန်လျက် နေကြကုန်လော့၊ ငါသည် သစ်သီးကြီးငယ်ကို ဆောင်အံ့ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ညီတော် ဥပကဉ္စနရသေ့

အစရှိကုန်သော သူတို့သည် ဆရာ - အကျွန်ုပ်တို့သည် ဆရာတို့ကို မှီ၍ ရဟန်းပြုရ ကုန်၏။ ဆရာတို့သည် ဤကျောင်း၌သာလျှင် ရဟန်းတရားကို ပြုကုန်လော့၊ အကျွန်ုပ်တို့၏ နှမငယ်သည်လည်း ဤကျောင်း၌သာလျှင် ဖြစ်စေလော့၊ ကျွန်မိန်းမသည်လည်း ထိုနှမငယ်အထံ၌ နေပါစေလော့၊ ရှစ်ယောက်ကုန်သော အကျွန်ုပ်တို့သည် အလှည့်ဖြင့် သစ်သီး ကြီးငယ်ကို ဆောင်ပါကုန်အံ့၊ သုံးယောက်ကုန်သော ဆရာတို့သည် အလှည့်မှလျှင် လွတ်စေကုန်လော့ဟု ဆို၍ ဝန်ခံခြင်းကို ယူကုန်၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ရှစ်ယောက်သောသူတို့တွင်လည်း တယောက်တယောက်သော သူသည် အလှည့်ဖြင့် သစ်သီး ကြီးငယ်ကို ဆောင်၏။ ကြွင်းသော ရသေ့တို့ သည် မိမိ-မိမိတို့ ကျောင်း၌သာလျှင် နေကုန်၏။ အကြောင်းမရှိဘဲ တကွ ဖြစ်ခြင်းငှါ မရကုန်၊ အလှည့်ရောက်သော သူတို့သည် သစ်သီးကြီးငယ်ကို ဆောင်ပြီးလျှင် တခုသော မဏ္ဍပ်သည် ရှိ၏။ ထိုမဏ္ဍပ်ဝယ် ကျောက်ဖျာပေါ်၌ တဆယ့်တစု စု၍ ကျောက်စည်အမှတ်ကို ပေး၍ မိမိတို့အစုကို ယူပြီးလျှင် နေရာ အရပ်သို့သွား၍ စားသဖြင့် နေ၏။ ကြွင်းကုန်သောရသေ့တို့သည် ကျောက်စည် သံအမှတ်ဖြင့် ထွက်၍ လျှပ်ပေါ်ခြင်းကို မပြုမူ၍ ရှိသေစွာ ဆောင်ခြင်းဖြင့် သွား၍ မိမိအား ရောက်သော အစာကို ယူသဖြင့် နေရာအရပ်သို့ သွား၍ စားပြီးလျှင် ရဟန်းတရားကို ပြုကုန်၏။ ထိုရသေ့တို့သည် နောက်အဘိ၌ ကြာစွယ် ကြာရင်းတို့ကို ဆောင်၍ စားကုန်လျက် တန်ခိုးကြီးသော အကျင့်ရှိကုန် သည်ဖြစ်၍ ပြင်းထန်သော အကျင့်ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ မြတ်သော ဣန္ဒြေနှင့် ပြည့်စုံ ကုန်သည်ဖြစ်၍ ကသိုဏ်း ပရိကံကို ပြုကုန်လျက် နေကုန်၏။

ထိုအခါ ရသေ့တို့၏ သီလတန်ခိုးကြောင့် သိကြားမင်း၏ နေရာအရပ်သည် တုန်လှုပ်၏။ သိကြားမင်းသည် ဆင်ခြင်လတ်သော် ထိုအကြောင်းကို သိ၍ ဤရသေ့တို့သည် ကာမဂုဏ်ကို နှလုံးသွင်းကုန်သလော့၊ မသွင်းကုန်သလော့ဟု ရွံရှာခြင်းကို ပြုသည်သာတည်း။ ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် ဤရသေ့တို့ကို စုံစမ်းဦးအံ့ဟု ကြံ၍ မိမိအာနုဘော်ဖြင့် ဘုရားလောင်း မဟာကဉ္စနရသေ့၏ အစုကို သုံးရက်ပတ်လုံး ကွယ်စေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ရှေးဦးစွာသော နေ၌ မိမိအစုကို မမြင်လျှင် အစုကို မေ့လျော့သည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံ၏။ နှစ်ရက်

မြောက်သော နေ၌ ငါ့အား အပြစ်ရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ ထို့ကြောင့် ငါ့ကို အစု
မထားယောင် တကားဟု ကြံ၏။ သုံးရက်မြောက်သော နေ၌ အဘယ်ကြောင့်
အစုကို မထားလေကုန်သနည်း။ ငါ့အား အကယ်၍ အပြစ်ရှိအံ့၊ ထိုရသေ့တို့ကို
သည်းခံစေအံ့ဟု ကြံပြီး၍ ညချမ်းသောအခါ ကျောက်စည်သံ အမှတ်ကို
ပေး၏။

အလုံးစုံသော ရသေ့တို့သည် စည်းဝေးကုန်၍ အဘယ်သူသည် ကျောက်
စည်သံအမှတ်ကို ပေးသနည်းဟု ဆိုကုန်၏။ အချင်းတို့- ငါသည် ပေးအပ်၏ဟု
ဆိုသည်ရှိသော် ဆရာ- အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ပေးအပ်သနည်းဟု ဆို၍
ရှိခိုးလျက် တည်ကုန်၏။ အချင်းတို့ - သုံးရက်မြောက်သော နေ၌ အဘယ်သူ
သည် သစ်သီးကြီးငယ်ကို ဆောင်သနည်းဟု မေး၏။ ထိုရသေ့တို့တွင် တယောက်
သော ရသေ့သည် ထလာ၍ ဆရာ - အကျွန်ုပ် ဆောင်၏ဟု ရှိခိုး၍ တည်၏။
သင်သည် အစုကို ပြုသည်ရှိသော် ငါ့အစုကို ပြု၏လောဟု မေး၏။ ဆရာ
ပြုပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် အကြီးစုကို ပြုပါ၏ဟု ဆို၏။ ယမန်နေ့က အဘယ်သူ
ဆောင်သနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် အကျွန်ုပ် ဆောင်၏ဟု တယောက်သော
ရသေ့သည် ထလတ်၍ ရှိခိုးလျက် တည်၏။ အစုကို ပြုသည်ရှိသော် ငါ့အစုကို
အောက်မေ့မိ၏လောဟု မေး၏။ အကျွန်ုပ်သည် ဆရာတို့အား အကြီးစုကို ပြုပါ
၏ဟု ဆို၏။ ယနေ့ကား အဘယ်သူ ဆောင်သနည်းဟု မေးသော် အကျွန်ုပ်
ဆောင်၏ဟု တယောက်သော ရသေ့သည် ထ၍ ရှိခိုးလျက် တည်၏။ အစုကို
ပြုသည်ရှိသော် ငါ့အစုကို အောက်မေ့မိ၏လောဟု မေး၏။ အကျွန်ုပ်သည် ဆရာ
တို့အား အကြီးစုကို ပြုပါ၏ဟု ဆို၏။ အချင်းတို့- ငါ့အား အစုမရသည် သုံးရက်
ရှိပြီ၊ ရှေးဦးစွာသော နေ၌ အစုကို မမြင်၍ အစုကို ပြုသောသူသည် ငါ့ကို
မေ့သည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံမိ၏။ နှစ်ရက်မြောက်သောနေ၌ ငါ့အား တစုံတခုသော
အပြစ်သည် ရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံမိ၏။ ယနေ့မူကား ငါ့အား အပြစ်သည်
အကယ်၍ ရှိအံ့၊ သည်းခံစေအံ့ဟု ကြံ၍ သင်တို့ကို ကျောက်စည်သံ အမှတ်ဖြင့်
စည်းဝေးစေ၏။ ဤကြာစွယ်တို့ကို အကျွန်ုပ်တို့သည် အစုပြုပါကုန်၏ဟု သင်တို့
ဆိုကုန်၏။ ငါသည်မူကား မရ၊ ဤရသေ့အပေါင်းတို့တွင် ခိုးယူ၍ စားသောသူ
တို့ကို သိခြင်းငှါ သင့်၏။ ကာမတို့ကို စွန့်၍ ရဟန်းပြုကုန်သော သူတို့အား

ကြာစွယ်မျှကို ယူခြင်းငှါ မလျှောက်ပတ်ဟု ဆို၍ ထိုရသေ့တို့သည် ဘုရားလောင်း စကားကို ကြား၍ ဪ - နိုင်ထက်ပြုစုတကားဟု အလုံးစုံသော ရသေ့တို့သည် နှလုံးထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။

ထိုရသေ့တို့ ကျောင်းအနီးဝယ် တောစိုးသစ်ပင်ကြီး၌ ဖြစ်သော ရုက္ခစိုးနတ်သည် သစ်ပင်မှ ဆင်းသက်၍ လာလတ်ပြီးလျှင် ထိုရသေ့တို့ အထံ၌သာလျှင် နေ၏။ နှိပ်စက်ခြင်းကို ပြုသည်ဖြစ်၍ ဆင်းရဲကို သည်းခံခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည် ဖြစ်၍ အနှောင်အဖွဲ့ကို ဖြတ်ပြီးလျှင် ပြေးသဖြင့် တောသို့ဝင်လာသော ဆင်တစ်စီးသည် အခါခပ်သိမ်း ရသေ့အပေါင်းတို့ကို ရှိခိုး၏။ ထိုဆင်သည်လည်း လာလတ်၍ တင့်အပ်သော အရပ်၌ တည်၏။ မြေကို က၊စေသော တခုသောမျောက်သည် မြေသမားလက်မှ လွတ်သဖြင့် ပြေး၍ တောသို့ဝင်ပြီးလျှင် ထိုကျောင်း၌လျှင် နေ၏။ ထိုမျောက်သည်လည်း ထိုရသေ့အပေါင်းကို ရှိခိုး၍ တင့်အပ်သောအရပ်၌ နေ၏။ သိကြားမင်းသည် ရသေ့အပေါင်းကို စုံစမ်းအံ့ဟု ထိုရသေ့တို့ အထံ၌ မထင်ရှားသော ကိုယ်ဖြင့် တည်၏။ ထိုခဏ၌ ဘုရားလောင်း၏ ညီဖြစ်သော ဥပကဉ္စန ရသေ့သည် နေရာမှထ၍ နောင်တော် ဘုရားလောင်းကို ရှိခိုးလျက် ကြွင်းသော ရသေ့တို့အား အရိုအသေကိုပြု၍ ဆရာ - အကျွန်ုပ်သည် တပါးသော သူတို့ကို မမှတ်မူ၍ မိမိ ကိုယ်ကိုလျှင် သုတ်သင်ခြင်းငှါ ရပါမည်လောဟု မေး၏။ သုတ်သင်လျှင် ရအံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ထို ဥပကဉ္စနရသေ့သည် ရသေ့အပေါင်းတို့၏ အလယ်၌ရပ်၍ အကျွန်ုပ်သည် ဆရာအစု ကြာစွယ်ကို အကယ်၍ စားသည် ဖြစ်အံ့၊ ဤမည်သော သဘောသည် ဖြစ်စေသတည်းဟု ကျိန်ခြင်းကို ပြုလိုရကား-

၇၈။ အသံ ဂဝံ ရဇတံ ဇာတရူပံ၊
ဘရိယဉ္ဇ သော ဣမ လဘတံ မနာပံ။
ပုတ္တေဟိ ဒါရေဟိ သမင်္ဂီ ဟောတု၊
ဘိသာနိ တေ ဗြာဟ္မဏ ယော အဟာသိ။

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၈။ ဗြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ တေ၊ သင်၏။ ဘိသာနိ၊ ကြာစွယ် ကြာရင်းတို့ကို။ အဟာသိ၊ ခိုးယူ၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ အသံ၊

မြင်းကိုင်း။ ဂဝံ၊ နွားကိုင်း။ ရဇတံ၊ ငွေကိုင်း။ ဇာတရူပံ၊ ရွှေကိုင်း။
မနာပံ၊ နှစ်သက်ဘွယ်သော။ ဘရိယဉ္ဇ၊ မယားကိုင်း။ ဣဓ၊ ဤ တောအရပ်၌။
လဘတံ-လဘတု၊ ရှေ့သတည်း။ ပုတ္တေဟိ၊ သားသွီးတို့နှင့်။ ဒါရေဟိ၊
မယားတို့နှင့်။ သမင်္ဂီ၊ ပြည့်စုံသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။

ထိုစကားကို ကြား၍ ရသေ့အပေါင်းသည် ရှင်ရသေ့ - မဆိုလင့်ကုန်၊ အလွန်
ဝန်လေးသော ကျိန်ခြင်းကို သင်သည်ပြု၏ဟု နားတို့ကို ပိတ်၏ ဘုရားလောင်း
သည်လည်း ထိုဥပကဉ္စရသေ့ကို အမောင် ဥပကဉ္စ သင်၏ကျိန်ခြင်းသည်ကား
အလွန်ဝန်လေး၏။ သင်သည် မစားပေရာ၊ သင့်နေရာ၌ နေလော့ဟု ဆို၏။
ထို ဥပကဉ္စ ရသေ့သည် ရှေးဦးစွာ ကျိန်ပြီး၍ နေသည်ရှိသော် နှစ်ယောက်
မြောက် ဖြစ်သော ညီတော်သည် အဆောတလျင် ထလတ်၍ ဘုရားလောင်းကို
ရှိခိုးလျက် ကျိန်စာပြုသဖြင့် မိမိကိုယ်ကို သုတ်သင်လိုရကား--

၇၉။ မာလဉ္ဇ သော ကာသိကစန္ဒနဉ္ဇ၊
ဓာရေတု ပုတ္တဿ ဗဟူ ဘဝန္တု။
ကာမေသု တိဗ္ဗံ ကုရုတံ အပေက္ခံ၊
ဘိသာနိ တေ ဗြာဟ္မဏ ယော အဟာသိ။

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၉။ ဗြာဟ္မဏ၊ ဆရာပုဏ္ဏား။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ တေ၊ သင်၏။
ဘိသာနိ၊ ကြာစွယ်ကြာရင်းတို့ကို။ အဟာသိ၊ ခိုးယူ၏။ သော၊ ထိုသူသည်။
မာလဉ္ဇ၊ ပန်းကိုင်း။ ကာသိကစန္ဒနဉ္ဇ၊ ကာသိတိုင်း၌ဖြစ်သော စန္ဒကူးကိုင်း။
ဓာရေတု၊ ဆောင်ယူစေသတည်း။ ပုတ္တဿ၊ သားသွီး၏။ ဗဟူ၊ ပွားများခြင်း
တို့သည်။ ဘဝန္တု၊ ဖြစ်စေကုန်သတည်း။ ကာမေသု၊ ကာမတို့၌။ တိဗ္ဗံ၊ ပြင်းစွာ။
အပေက္ခံ၊ ငဲ့ခြင်းကို။ ကုရုတံ-ကရေတု၊ ပြုစေသတည်း။

ဤသို့ ထိုညီတော်ရသေ့သည် ကျိန်ဆိုပြီး၍ နေသည်ရှိသော် ကြွင်းကုန်သော
သူတို့သည်လည်း မိမိတို့ အလိုအားလျော်စွာ ကျိန်ဆိုလိုရကား--

၈၀။ ပဟူတဓညော ကာသိမာ ယသသိ၊
ပုတ္တေ ဂိဟိ ဓနိမာ သပ္ပကာမေ။

ဝယ် အပဿံ သရ မာဝသတု၊
ဘိသာနိ တေ ပြာဟ္မဏ ယော အဟာသိ။

၈၁။ သော ခတ္ထိယော ဟောတု ပသယုကာရီ၊
ရာဇာဘိရာဇာ ဗလဝါ ယသသိ။
သစာတုရန္တံ မဟိမာ ဝသတု၊
ဘိသာနိ တေ ပြာဟ္မဏ ယော အဟာသိ။

၈၂။ သော ပြာဟ္မဏော ဟောတု အဝီတရာဂေါ၊
မုဟုတ္တနက္ခတ္တပထေသု ယုတ္တော။
ပူဇေတု နံ ရဋ္ဌပတိ ယသသိ၊
ဘိသာနိ တေ ပြာဟ္မဏ ယော အဟာသိ။

၈၃။ အဇ္ဈာယကံ သဗ္ဗသမန္တဗေဒံ၊
တပဿိနံ မညတု သဗ္ဗလောကော။
ပူဇေတု နံ ဇာနပဒါ သမေစ္စ၊
ဘိသာနိ တေ ပြာဟ္မဏ ယော အဟာသိ။

၈၄။ စာတုဿဒံ ဂါမဝရံ သမိဒ္ဓံ၊
ဒိန္နဉ္စိ သော ဘုဉ္စတု ဝါသဝေန။
အဝီတရာဂေါ မရဏံ ဥပေတု၊
ဘိသာနိ တေ ပြာဟ္မဏ ယော အဟာသိ။

၈၅။ သော ဂါမဏီ ဟောတု သဟာယမဇ္ဈေ၊
နစ္စေဟိ ဂိတေဟိ ပမောဒမာနော သော။
ရာဇတော ဗျသန မာလတ္ထ ကိဉ္စိ၊
ဘိသာနိ တေ ပြာဟ္မဏ ယော အဟာသိ။

၈၆။ ယံ ဧကရာဇာ ပထဝိ ဝိဇိတွာ၊
ဣတ္ထိသဟဿာနံ ဌပေတု အဂ္ဂံ။
သိမန္တနိနံ ပဝရာ ဘဝတု၊
ဘိသာနိ တေ ပြာဟ္မဏ ယာ အဟာသိ။

၈၇။ ဣသီနဉ္စိ သာ သဗ္ဗသမာဂတာနံ၊
ဘုဉ္ဇေယျ သာဒုံ အဝိကမ္မမာနာ။
စရာတု လာဘေန ဝိကတ္ထမာနာ၊
ဘိသာနိ တေ ဗြာဟ္မဏ ယာ အဟာသိ။

၈၈။ အာဝါသိကော ဟောတု မဟာဝိဟာရေ၊
နဝကမ္မိကော ဟောတု ဂဇင်္ဂလာယံ။
အာလောကသန္ဓိ ဒိဝသံ ကရောတု၊
ဘိသာနိ တေ ဗြာဟ္မဏ ယော အဟာသိ။

၈၉။ ယော ဗဇ္ဈတု ပါသသတေဟိ ဆဗ္ဗိ၊
ရမ္မာ ဝနာ နိယျတု ရာဇဓာနိ။
တုတ္တေဟိ သော ဟညတု ပါစနေဟိ၊
ဘိသာနိ တေ ဗြာဟ္မဏ ယော အဟာသိ။

၉၀။ အဋ္ဌက္ကမာလီ တိပု ကဏ္ဍဝိဒ္ဓေါ၊
လဋ္ဌိဟတော သပ္ပမုခံ ဥပေတု။
သကစ္စ ဗန္ဓော ဝိသိခံ စရာတု၊
ဘိသာနိ တေ ဗြာဟ္မဏ ယော အဟာသိ။

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၈၀။ ဗြာဟ္မဏ၊ ဆရာပုဏ္ဏား။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ တေ၊ သင်၏။
ဘိသာနိ၊ ကြာစွယ် ကြာရင်းတို့ကို။ အဟာသိ၊ ခိုးယူ၏။ သော၊ ထိုသူသည်။
ပဟူတဒညော၊ များစွာသော စပါးရှိသည်ဖြစ်၍။ ကသိမာ၊ လယ်ယာနှင့်
ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍။ ယသသိ၊ များသောအခြံအရံရှိသည်ဖြစ်၍။ ပုတ္တော၊ သားတို့
ကို။ လဘတု၊ ရစေသတည်း။ ဂိဟိ၊ လူသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။
ဓနိမာ၊ ဥစ္စာနှင့် ပြည့်စုံသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ သဗ္ဗကာမေ၊ အလုံး
စုံသော ကာမဂုဏ်တို့ကို။ လဘတု၊ ရစေသတည်း။ ဝယံ၊ အရွယ်ကို။ အပဿံ-
အပဿန္တော၊ မရှုနိုင်သည်ဖြစ်၍။ ဃရံ၊ အိမ်၌။ အာဝသတု၊ နေမျှစေသတည်း။

၈၁။ ဗြာဟ္မဏ၊ ဆရာပုဏ္ဏား။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ တေ၊ သင်၏။
ဘိသာနိ၊ ကြာစွယ် ကြာရင်းတို့ကို။ အဟာသိ၊ ခိုးယူ၏။ သော၊ ထိုသူသည်။

ပသယုကာရီ၊ နိုင်ထက်ကလူ မူခြင်းကို ပြုတတ်သော။ ခတ္တိယော၊ မင်းသည်။
ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ သစာတုရန္တံ၊ မဟာသမုဒ္ဒရာ လေးစင်းလျှင် အပိုင်း
အခြားရှိသော။ မဟိံ၊ မြေအပြင်၌။ ရာဇာဘိရာဇာ၊ မင်းတကာတို့သည် ပူဇော်
အပ်သည်ဖြစ်၍။ ဗလဝါ၊ အားကြီးသည်ဖြစ်၍။ ယသသိ၊ များသော အခြံ
အရံရှိသည်ဖြစ်၍။ အာဝသတု၊ နေရစေသတည်း။

၈၂။ ပြာဟ္မဏ၊ ဆရာပုဏ္ဏား။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ တေ၊ သင်၏။
ဘိသာနိ၊ ကြာစွယ် ကြာရင်းတို့ကို အဟာသိ၊ ခိုးယူ၏။ သော၊ ထိုသူသည်။
အဝိတရာဂေါ၊ တပ်ခြင်း မကင်းသော။ ပြာဟ္မဏော၊ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည်။
ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ မုဟုတ္တနက္ခတ္တပထေသု၊ မုဟုတ် နက္ခတ်အကြောင်း
တို့၌။ ယုတ္တော၊ ယှဉ်သည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ ယသသိ၊ များသော
အခြံအရံရှိသော။ ရဋ္ဌပတိ၊ တိုင်းပြည်သူတို့၏ အရှင်ဖြစ်သော မင်းသည်။ နံ၊
ထိုပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကို။ ပူဇေတု၊ ပူဇော်စေသတည်း။

၈၃။ ပြာဟ္မဏ၊ ဆရာပုဏ္ဏား။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ တေ၊ သင်၏။
ဘိသာနိ၊ ကြာစွယ် ကြာရင်းတို့ကို။ အဟာသိ၊ ခိုးယူ၏။ တံ၊ ထိုခိုးယူသောသူ
ကို။ သဗ္ဗသမန္တဗေဒံ၊ အလုံးစုံ ထက်ဝန်းကျင်သော ဗေဒင်ကို။ အဇ္ဈာယကံ၊
သင်သောသူ ဟူ၍။ တပသိနံ၊ ခြိုးခြံသော အကျင့်ရှိသော ပုဏ္ဏားဟူ၍။ သဗ္ဗ-
လောကော၊ အလုံးစုံသောလူသည်။ မညတု၊ ထင်မှတ်စေသတည်း။ ဇာနပဒါ၊
ဇနပုဒ်ရွာသူ အပေါင်းတို့သည်။ နံ၊ ထိုခိုးသောသူကို။ သမေစ္စ၊ အညီအညွတ်
ကပ်၍။ ပူဇေတု၊ ပူဇော်စေသတည်း။

၈၄။ ပြာဟ္မဏ၊ ဆရာပုဏ္ဏား။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ တေ၊ သင်၏။
ဘိသာနိ၊ ကြာစွယ် ကြာရင်းတို့ကို။ အဟာသိ၊ ခိုးယူ၏။ သော၊ ထိုခိုးယူသောသူ
သည်။ ဝါသဝေန၊ သိကြားမင်းသည်။ ဒိန္နံ ဟိ၊ ပေးသကဲ့သို့လျှင်။ စာတုသဒံ၊
လူ့ စပါး၊ ထင်း၊ ရေဟု ဆိုအပ်သော လေးပါးသော အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော။
သမိဒ္ဓံ၊ ကြွယ်ဝသော။ ဂါမဝရံ၊ ရွာမြတ်ကို။ ဘုဉ္ဇတု၊ သုံးဆောင် စားရစေ
သတည်း။ အဝိတရာဂေါ၊ ရွာ၌ တပ်ခြင်း မကင်းသည်ဖြစ်၍။ မရဏံ၊ သေခြင်း
သို့။ ဥပေတု၊ ရောက်စေသတည်း။

၈၅။ ပြာဟ္မဏ၊ ဆရာပုဏ္ဏား။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ တေ၊ သင်၏။
 ဘိသာနိ၊ ကြာစွယ် ကြာရင်းတို့ကို။ အဟာသိ၊ ခိုးယူ၏။ သော၊ ထိုခိုးယူသော
 သူသည်။ သဟာယမဇ္ဈေ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့၏ အလယ်၌။ နစ္စေဟိ၊ ကခြင်းတို့
 ဖြင့်၎င်း။ ဂိတေဟိ၊ သီခြင်းတို့ဖြင့်၎င်း။ ပမောဒမာနော၊ ဝမ်းမြောက်သည်
 ဖြစ်၍။ ဂါမဏီ၊ ရွာသူကြီးသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ သော၊
 ထိုရွာသူကြီးသည်။ ရာဇတော၊ မင်းမှ။ ကိဉ္စိ တစုံတခုသော။ ဗျသနံ၊ ပျက်စီး
 ခြင်းကို။ အလတ္ထ၊ ရစေသတည်း။

၈၆။ ပြာဟ္မဏ၊ ဆရာပုဏ္ဏား။ ယာ၊ အကြင် မိန်းမသည်။ တေ၊ သင်၏။
 ဘိသာနိ၊ ကြာစွယ် ကြာရင်းတို့ကို။ အဟာသိ၊ ခိုးယူ၏။ တံ၊ ထိုမိန်းမကို။
 ဧကရာဇာ၊ ဧကရာဇ်မင်းသည်။ ပထဝိံ၊ မြေကို။ ဝိဇိတာ၊ အောင်၍။ ဣတ္ထိ-
 သဟဿာနံ၊ တသောင်း ခြောက်ထောင်သော မိန်းမတို့ထက်။ အဂ္ဂံ၊ အဂ္ဂ
 မဟေသီ အရာ၌။ ဌပေတု၊ ထားစေသတည်း။ သိမန္တိနိနံ၊ မိန်းမအပေါင်းတို့
 ထက်။ ပဝရာ၊ မြတ်သည်။ ဘဝတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။

၈၇။ ပြာဟ္မဏ၊ ဆရာပုဏ္ဏား။ ယာ၊ အကြင် မိန်းမသည်။ တေ၊ သင်၏။
 ဘိသာနိ၊ ကြာစွယ် ကြာရင်းတို့ကို။ အဟာသိ၊ ခိုးယူ၏။ သာ၊ ထိုခိုးယူသော
 မိန်းမသည်။ သဗ္ဗသမာဂတာနံ၊ အလုံးစုံ အညီအညွတ် စည်းဝေးကုန်သော။
 ဣသိနံ၊ ရသေ့တို့၏။ မဇ္ဈေ၊ အလယ်၌။ ဟိ-သစ္စံ၊ အကယ်လျှင်။ သာဒုံ၊
 ကောင်းမြတ်သော အရသာကို။ အဝိကမ္ပမာနာ မကြောက်မရွံ့သည် ဖြစ်၍။
 ဘုဉ္ဇေယျ၊ စားရစေသတည်း။ လာဘေန၊ လာဘ်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်။
 ဝိကတ္ထမာနာ၊ အံ့ဘွယ်သရဲသော အမှုကိုပြုလျက်။ စရာတု၊ ကျင့်ရစေသတည်း။

၈၈။ ပြာဟ္မဏ၊ ဆရာပုဏ္ဏား။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ တေ၊ သင်၏။
 ဘိသာနိ၊ ကြာစွယ် ကြာရင်းတို့ကို။ အဟာသိ၊ ခိုးယူ၏။ သော၊ ထိုခိုးယူသော
 သူသည်။ ဂဇင်္ဂလာယံ၊ ဂဇင်္ဂလမြို့၌။ မဟာဝိဟာရေ၊ ပျက်စီးသော ကျောင်း
 တိုက်ကြီး၌။ အာဝါသိကော၊ ကျောင်းကို သုတ်သင်သော ရဟန်းသည်။
 ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ နဝကမ္ပိကော၊ အမှုသစ်ကို လုပ်ဆောင်ရသော
 ရဟန်းသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ အာလောကန္တိံ၊ လေသွန်တံခါးကို။
 ဒိဝသံ၊ တနေ့ချင်း။ ကရောတု၊ ပြုစေသတည်း။

၈၉။ ပြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏားကြီး။ ယော၊ အကြင် သူသည်။ တေ၊ သင်၏။
 တိသာနိ၊ ကြာစွယ်ကြာရင်းတို့ကို။ အဟာသိ၊ ခိုးယူ၏။ သော ထိုခိုးယူသော
 သူသည်။ ဆဗ္ဗိ ဆသု ဌာနေသု၊ ခြေလေးချောင်း၊ လည်၊ ခါးဟု ဆိုအပ်သော
 ခြောက်ပါးသောဌာနတို့၌။ ပါသသတေဟိ၊ များစွာသော လွန်ကွင်း ကြီးကွင်း
 တို့ဖြင့်။ ဗဇ္ဈတု၊ ဖွဲ့စေသတည်း။ ရမ္မာ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော။ ဝနာ၊
 တောမှ။ ရာဇဓာနိ၊ မင်းနေပြည်သို့။ နိယျတု၊ ဆောင်စေသတည်း။ တုတ္တေဟိ၊
 နှစ်ဘက်တို့၌ စူးဝင်တတ်သော ရှည်သော နှစ်ခွအဆူးရှိသော တုတ်တို့ဖြင့်၎င်း။
 ပါစနေဟိ၊ ချွန်းတို့ဖြင့်၎င်း။ ဟညတု၊ ညှဉ်းဆဲစေသတည်း။

၉၀။ ပြာဟ္မဏ၊ ဆရာပုဏ္ဏား။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ တေ၊ သင်၏။
 တိသာနိ၊ ကြာစွယ်ကြာရင်းတို့ကို။ အဟာသိ၊ ခိုးယူ၏။ သော၊ ထိုခိုးယူသော
 သူသည် အဋ္ဌက္ကမာလီ၊ မုရိုးပန်းကို ပန်သည် ဖြစ်၍။ တိပုကဏ္ဍဝိဒ္ဓေါ၊ သလုံစင်
 ကို နား၌ ဆင်သည်ဖြစ်၍။ လဋ္ဌိဟတော၊ လုံတံဖြင့် ပုတ်ခတ်အပ်သည်ဖြစ်၍။
 သပ္ပမုခံ၊ မြေခံတွင်းသို့။ ဥပေတု၊ ကပ်ရပါစေသတည်း။ သကစ္ဆဗန္ဓော၊
 အောက်ပိုးကျိုက်သကဲ့သို့ ခါး၌ မြဲစွာဖွဲ့အပ်သည်ဖြစ်၍။ ဝိသိခံ၊ ခရီးလမ်းဆုံသို့။
 စရာတု၊ သွားရစေသတည်း။

ဤသို့ တကျိပ် သုံးယောက်ကုန်သော သူတို့သည် ကျိန်ဆိုခြင်းကို ပြုသည်
 ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ကြံ၏။ တရံတခါ၌ ဤတကျိပ်သုံးယောက်ကုန်
 သော ရသေ့တို့သည် ဤငါတို့ဆရာသည် မပျောက်ဘဲကိုလျက် ပျောက်သော
 ဟူ၍ ဆို၏ဟု ငါ၌ ယုံမှားခြင်းကို မပြုစေသတည်း။ ငါသည်လည်း ကျိန်ဆို
 ခြင်းကို ပြုအံ့ဟု ကြံ၍ ကျိန်ဆိုခြင်းကို ပြုလိုရကား—

၉၁။ ယော ဝေ အနဋ္ဌံ နဋ္ဌန္တိ စာဟ၊
 ကာမေဝ သော လဘတံ ဘုဉတဉ္ဇ။
 အဂါရမဇ္ဈေ မရဏံ ဥပေတု၊
 ယော ဝါ ဘောန္တော သင်္ကတိ ကိဉ္ဇိဒေဝ။

ဟူသော တဆယ့်လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၁။ ဘောန္တော၊ အို သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့။ ယော၊ အကြင်သူ
 သည်။ တုမေသု၊ သင်တို့၌။ ကိဉ္ဇိဒေဝ၊ တစုံတခုကိုလျှင်။ သင်္ကတိ၊ ယုံမှား

သင်္ကာရီ၏။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ အနုဋ္ဌံ၊ မပျောက်ဘဲကိုလျှင်။
 နုဋ္ဌန္တိ စ၊ ပျောက်၏ ဟူ၍လည်း။ အာဟ၊ ဆို၏။ သော၊ ထိုမပျောက်ဘဲ
 လျက် ပျောက်၏ဟု ဆိုသောသူသည်။ ကာမေ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကိုသာလျှင်။
 လဘတံ စ၊ ရလည်း ရစေသတည်း။ ဘုဉ္ဇတဉ္ဇ၊ ခံလည်း ခံစားရစေသတည်း။
 အဂါရမဇ္ဈေ၊ အိမ်ရာထောင်သော လူ၏ဘောင်၌။ မရဏံ၊ သေခြင်းသို့။ ဥပေတု၊
 ရောက်စေသတည်း။

ရသေ့အပေါင်းတို့သည် ကျိန်ခြင်းကို ပြုကုန်သည်ရှိသော် သိကြားမင်း
 သည် ကြောက်လန့်၍ ငါသည် ဤရသေ့တို့ကို စုံမ်းလိုသည်ဖြစ်၍ ကြာဇွယ်
 ကြာရင်းတို့ကို ကွယ်စေ၏။ ဤရသေ့တို့သည်ကား စွန့်အပ်သော တံတွေးပေါက်
 ကဲ့သို့ ကာမဂုဏ်တို့ကို ကဲ့ရဲ့ကုန်လျက် ကျိန်ခြင်းကို ပြုကုန်၏။ ကာမဂုဏ်တို့ကို
 ကဲ့ရဲ့ခြင်းအကြောင်းကို ထိုရသေ့တို့ကို ငါ မေးအံ့ဟု ကြံ၍ မထင်ရှားသော
 အသွင်ဖြင့် ဘုရားလောင်းကို ရှိခိုး၍ မေးလိုရကား—

၉၂။ ယဒေသမာနာ ဝိစရန္တိ လောကေ၊
 ဣဋ္ဌဉ္ဇ ကန္တဉ္ဇ ဗဟူန မေတံ။
 ပိယံ မနုညံ ဣဓ ဇီဝလောကေ၊
 ကဿာ ဣသယော နပ္ပသံသန္တိ ကာမေ။

ဟူသော အခြားမဲ့ဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၂။ ဘောဇ္ဇော၊ အို ရှင်ရသေ့တို့။ ယံ၊ အကြင် ဝတ္ထုကာမ၊ ကိလေသာ
 ကာမကို။ သေမာနာ၊ ရှာကုန်လျက်။ သတ္တာ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ လောကေ၊
 လောက၌။ ဝိစရန္တိ၊ သွားကုန်၏။ တေ၊ ထို ဝတ္ထုကာမ၊ ကိလေသာကာမကို။
 ဗဟူနံ၊ များစွာကုန်သော လူတို့သည်။ ဣဓ ဇီဝလောကေ၊ ဤသတ္တလောက၌။
 ဣဋ္ဌဉ္ဇ၊ အလိုလည်း ရှိအပ်၏။ ကန္တဉ္ဇ၊ နှစ်လည်း နှစ်သက်အပ်၏။ ပိယဉ္ဇ၊
 ချစ်လည်း ချစ်အပ်၏။ မနုညဉ္ဇ၊ စိတ်နှလုံးကိုလည်း ပွားစေအပ်၏။ ကဿာ၊
 အဘယ်ကြောင့်။ ဣသယော၊ ရှင်ရသေ့တို့သည်။ ကာမေ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို။
 နပ္ပသံသန္တိ၊ မချီးမွမ်းကုန်သနည်း။

ထိုအခါ သိကြားမင်းအား ပြဿနာကို ဖြေလိုသော ဘုရားလောင်းသည်—

၉၃။ ကာမေသု ဝေ ဟညရေ ဗဇ္ဈရေ စ၊
ကာမေသု ဒုက္ခဉ္စ ဘယဉ္စ ဇာတံ။
ကာမေသု ဘူတာဓိပတိ ပမတ္တာ၊
ပါပါနိ ကမ္မာနိ ကရောန္တိ မောဟာ။

၉၄။ တေ ပါပ ဓမ္မာ ပသဝေတွာ ပါပံ၊
ကာယဿ ဘေဒါ နိရယံ ဝဇန္တိ။
အာဒိနဝံ ကာမဂုဏေသု ဒိသ္မာ၊
တသ္မာ ဣသယော နပ္ပသံသန္တိ ကာမေ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၉၃။ ဘူတာဓိပတိ၊ နတ်တို့၏ အရှင်ဖြစ်သော သိကြားမင်း။ ကာမေသု၊ ကာမဂုဏ်တို့ကြောင့်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ဟညရေ စ၊ သတ်လည်း သတ်အပ်ကုန်၏။ ဗဇ္ဈရေ စ၊ နှောင်ဖွဲ့မှုလည်း နှောင်ဖွဲ့အပ်ကုန်၏။ ကာမေသု၊ ကာမဂုဏ်တို့ကြောင့်။ ဒုက္ခဉ္စ၊ ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲခြင်းသည်လည်းကောင်း။ ဘယဉ္စ၊ စွပ်စွဲခြင်းအစရှိသော ဘေးသည်လည်းကောင်း။ ဇာတံ၊ ဖြစ်တတ်၏။ ကာမေသု၊ ကာမတို့၌။ ပမတ္တာ၊ ယစ်ကုန်သောသူတို့သည်။ မောဟာ၊ မိုက်မဲတွေ့ငေခြင်းကြောင့်။ ပါပါနိ၊ ယုတ်မာကုန်သော။ ကမ္မာနိ၊ မကောင်းမှုတို့ကို။ ကရောန္တိ၊ ပြုကုန်၏။

၉၄။ ပါပဓမ္မာ၊ ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိကုန်သော။ တေ၊ ထိုသူတို့သည်။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုကို။ ပသဝေတွာ၊ ပွားစေသောကြောင့်။ ကာယဿ ဘေဒါ၊ ခန္ဓာကိုယ်သွက်သည်မှ။ ပရံ၊ နောက်၌။ နိရယံ၊ ငရဲသို့။ ဝဇန္တိ၊ သွားရကုန်၏။ ကာမဂုဏေသု၊ ကာမဂုဏ်တို့၌။ အာဒိနဝံ၊ အပြစ်ကို။ ဒိသ္မာ-ပဿန္တိ၊ မြင်ကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထိုသို့ ကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်ကို မြင်ကုန်သောကြောင့်။ ဣသယော၊ ပုသောတို့သည် ကာမေ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို။ နပ္ပသံသန္တိ၊ မချိုးမွမ်းကုန်။

သိကြားမင်းသည် ဘုရားလောင်းစကားကို ကြားလျှင် ထိတ်လန့်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ မိမိစုံစမ်းသော အကြောင်းကို ကြားလိုရကား—

၉၅။ ဝိမံသမာနော ဣသိနော ဘိသာနိ၊
တီရေ ဂဟေတွာန ထလေ နိဓေသိံ ။
သုဒ္ဓါ အပါပါ ဣသယော ဝသန္တိ၊
တောနိ တေ ဗြဟ္မစာရီ ဘိသာနိ။

ဟူသော အခြားမဲ့ဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၅။ ဘန္တေ၊ ရှင်ရသေ့။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဝိမံသမာနော၊ စုံစမ်းလို
သည်ဖြစ်၍။ ဣသိနော၊ ရှင်ရသေ့၏။ ဘိသာနိ၊ ကြာစွယ်တို့ကို။ တီရေ၊
အနား၌။ ဂဟေတွာန၊ ယူ၍။ ထလေ၊ သင့်တင့်ရာ အရပ်၌။ နိဓေသိံ၊
ဝှက်ထားမိပေ၏။ ဣသယော၊ ရှင်ရသေ့တို့သည်။ သုဒ္ဓါ၊ စင်ကြယ်ကုန်သည်
ဖြစ်၍။ အပါပါ၊ မယုတ်မာကုန်သည် ဖြစ်၍။ ဝသန္တိ၊ နေကြပေကုန်၏။
ဗြဟ္မစာရီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လေ့ရှိသော ရှင်ရသေ့။ တောနိ၊
ဤကြာစွယ်တို့သည်။ တေ၊ ရှင်ရသေ့၏။ ဘိသာနိ၊ ကြာစွယ်တို့တည်း။

ထိုစကားကို ကြား၍ ဘုရားလောင်းသည်-

၉၆။ န တေ နဋ္ဌာ နော ပန ကိဋ္ဌနေယျာ၊
န ဗန္ဓဝါ နော ပန တေ သဟာယာ။
ကိသ္မိံ ဥပတ္တမ္ဘ သဟဿနေတ္တာ၊
ဣသိဘိ တံ ကိဋ္ဌသိ ဒေဝရာဇ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၆။ သဟဿနေတ္တာ၊ မျက်စိတထောင် အမြင်ဆောင်သော။ ဒေဝရာဇ၊
သိကြား နတ်မင်း။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ တေ၊ သင်၏။ န နဋ္ဌာ၊ သဘင်သည်လည်း
မဟုတ်ကုန်။ နော ပန ကိဋ္ဌနေယျာ၊ ကစားထိုက်သောသူလည်း မဟုတ်ကုန်။
တေ၊ သင်၏။ န ဗန္ဓဝါ၊ အဆွေအမျိုးလည်း မဟုတ်ကုန်။ တေ၊ သင်၏။
နော ပန သဟာယာ၊ အဆွေခင်ပွန်းလည်း မဟုတ်ကုန်။ ကိသ္မိံ၊ အဘယ်
အကြောင်းကိုလျှင်။ ဥပတ္တမ္ဘ၊ အမှီအထောက်အပံ့ပြု၍။ တံ၊ သင်သည်။
ဣသိဘိ၊ ရသေ့တို့နှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ ကိဋ္ဌသိ၊ ကစားဘိသနည်း။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းကို သိကြားမင်းသည် မိမိ စုံစမ်းမိသော အပြစ်ကို
ကန်တော့လိုရကား-

၉၇။ အာစရိယော မေသိ ပိတာ စ မယံ၊
သော ပတိဋ္ဌာ ခလိတဿ ဗြဟ္မေ။
ကောပရာဓံ ခမ ဘူရိပည၊
န ပဏ္ဍိတာ ကောဗေလာ ဘဝန္တိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၇။ ဘူရိပည၊ မြေကြီးအထုနှင့်တူသော ပညာရှိသော။ ဗြဟ္မေ၊ ပုဏ္ဏား။
တံ၊ သင်သည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ အာစရိယော စ၊ ဆရာသည်လည်း။ အသိ၊
ဖြစ်ပါလော့။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ပိတာ စ၊ အဘသည်လည်း။ အသိ၊ ဖြစ်ပါ
လော့။ ခလိတဿ၊ ချွတ်ယွင်းသဖြင့် ပြစ်မှားမိသော အကျွန်ုပ်၏။ သော
ပတိဋ္ဌာ၊ ဤ မှီခိုကိုးကွယ်ရာသည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပါလော့။ ကောပရာဓံ၊ တကြိမ်
တခါ လွန်ကျူးမိသော အပြစ်ကို။ ခမ၊ သည်းခံပါလော့။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိ
တို့သည်။ ကောဗေလာ၊ အမျက်ထွက်ခြင်း၌ အားကြီးကုန်သည်။ န ဘဝန္တိ၊
မဖြစ်ကုန်။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် သိကြားမင်းအား သည်းခံပြီး၍ မိမိသည်
ရသေ့အပေါင်းတို့ကို သည်းခံစေလိုရကား—

၉၈။ သုဝါသိတံ ဣသိနံ ကေရတ္တံ၊
ယံ ဝါသဝံ ဘူတပတိဒ္ဓသာမ။
သဗ္ဗေဝ ဘောန္တော သုမနာ ဘဝန္တု၊
ယံ ဗြာဟ္မဏော ပစ္စပါဒိ ဘိသာနိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၈။ ဘောန္တော၊ အို ရသေ့အပေါင်းတို့။ ယံ-ယေန၊ အကြင်ကြောင့်။
ဘူတပတိ၊ နတ်တို့၏ အရှင်ဖြစ်သော။ ဝါသဝံ၊ သိကြားနတ်မင်းကို။ အဒ္ဓသာမ၊
မြင်ရကုန်၏။ တေန၊ ထိုသို့ မြင်ရကုန်သောကြောင့်။ ဣသိနံ၊ ရသေ့တို့အား။
ကေရတ္တံ၊ တညဉ့်မျှ။ ဝသိတံ၊ နေရခြင်းသည်။ သုဝါသိတံ၊ ကောင်းသော
နေခြင်းတည်း။ ယံ-ယေန၊ အကြင်ကြောင့်။ ဗြာဟ္မဏော၊ သင်တို့ဆရာ ငါ
ပုဏ္ဏားသည်။ ဘိသာနိ၊ ကြာစွယ်တို့ကို။ ပစ္စပါဒိ၊ ရပြန်၏။ တေန၊ ထိုသို့

ရပြန်သောကြောင့်။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံသော ရသေ့တို့သည်သာလျှင်။ သုမနာ၊
ငမ်းမြောက်ကုန်သည်။ ဘဝန္တု၊ ဖြစ်ကြကုန်လော့။

သိကြားမင်းသည် ရသေ့အပေါင်းကို ရှိခိုး၍ နတ်ပြည်သို့လျှင် သွား၏။
ရသေ့အပေါင်းသည် စျားန် အဘိညာဉ်တို့ကို ဖြစ်စေ၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
တော်မူ၍ ရဟန်း-ဤသို့ ရှေးပညာရှိတို့ ကျိန်ဆိုခြင်းကို ပြုကုန်၍ ကိလေသာ
တို့ကို စွန့်ဘူးကုန်ပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို
ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ ငြီးငွေ့သော ရဟန်းသည် သောတာပတ္တိ ဖိုလ်၌
တည်၏။

တဖန် ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

- ၉၉။ အဟဉ္ဇ သာရိပုတ္တော စ၊ မောဂ္ဂလာနော စ ကဿပေါ။
အနုရုဒ္ဓေါ ပုဏ္ဏော အာနန္ဒော၊ တဒါသံ သတ္တ ဘာတရော။
- ၁၀၀။ ဘဂိနီ ဥပ္ပလဝဏ္ဏာ စ၊ ဒါသိ ခုဇ္ဈတ္တရာ တဒါ။
စိတ္တော ဂဟပတိ ဒါသော၊ ယက္ခော သာတာဂိရိ တဒါ။
- ၁၀၁။ ပါလိလေယျော တဒါ နာဂေါ၊ ပေါဠပါဒေါ စ ဝါနရော။
ကာဠုဒါယီ တဒါ သက္ကော၊ ဧဝံ ဓာရေထ ဇာတကံ။

ဟူသော ဤ သုံးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၉၉။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ အဟဉ္ဇ၊ ငါဘုရား
သည်၎င်း။ သာရိပုတ္တော စ၊ သာရိပုတ္တရာသည်၎င်း မောဂ္ဂလာနော စ၊
မောဂ္ဂလာန်သည်၎င်း။ ကဿပေါ စ၊ ကဿပသည်၎င်း။ အနုရုဒ္ဓေါ စ၊ အနုရုဒ္ဓါ
သည်၎င်း။ ပုဏ္ဏော စ၊ ပုဏ္ဏမထေရ်သည်၎င်း။ အာနန္ဒော စ၊ အာနန္ဒာ
သည်၎င်း။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ သတ္တဘာတရော၊ ညီနောင်နေ့စီယောက်တို့သည်။
အာသံ၊ ဖြစ်ကုန်ပြီ။

၁၀၀။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ ဥပ္ပလဝဏ္ဏာ၊ ဥပ္ပလဝဏ်သည်။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။
ဘဂိနီ၊ နှမတော် ကဉ္စနဒေဝီသည်။ အာသံ၊ ဖြစ်ပြီ။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။
ခုဇ္ဈတ္တရာ၊ ခုဇ္ဈတ္တရာ ထေရီမသည်။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ဒါသိ၊ ကျွန်မသည်။

အာသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ စိတ္တော ဂဟပတိ၊ စိတ္တသုကြွယ်သည်။
 တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ဒါသော၊ ကျွန်ယောက်ျားသည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ။
 ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ သာတာဂိရိ၊ သာတာဂိရိဘိလူးသည်။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။
 ယက္ခော၊ ရုက္ခစိုးနတ်သည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ။

၁၀၁။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ ပါလိလေယျော၊ ပလလည်း ဆင်မင်းသည်။
 တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ နာဂေါ၊ ဆင်သည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ ဣဒါနိ၊
 ယခုအခါ၌။ မဓုဒေါ၊ ပျားလူသော။ ပေါဋ္ဌပါဒေါ၊ ပေါဋ္ဌပါဒ်မျောက်သည်။
 တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ဝါနဏော၊ မျောက်သည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ ဣဒါနိ၊
 ယခုအခါ၌။ ကာဠုဒါယီ၊ ကာဠုဒါယီသည်။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ သက္ကော၊
 သိကြားမင်းသည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ ဝေ၊ ဤသို့။ ဇာတကံ၊ ဇာတ်ပေါင်း
 ခြင်းကို။ ဓာရေထ၊ မှတ်လေကုန်။

ကာမဂုဏ်ဖြစ်၊ လွန်ဆိုးညစ်၊ ရှောင်လစ်မင်္ဂလာ။

ငါးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဘိသဇာတ်သည် ပြီး၏။

၆-သုရုစိဇာတ်

ဝိသာခါ ဒါယိကာမ ဆုရှစ်ပါး ရခြင်းအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော
 သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “မဟေသီ သုရုစိဇော ဘရိယာ” အစရှိသော ဂါထာ
 ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤသုရုစိဇာတ်ကို သာဝတ္ထိပြည်ကို အမှီပြု၍
 မိဂါရမာတု အမည်ရှိသော ဝိသာခါ ဒါယိကာမ ပြာသာဒ်၌ နေတော်မူလျက်
 ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီးသည် ရအပ်သော ဆုရှစ်ပါးကို အကြောင်းပြု၍
 ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့- ထိုဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီးသည် တနေ
 သ၌ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ တရားတော်ကို နာ၍ ရဟန်းသံဃာနှင့် တကွ
 မြတ်စွာဘုရားကို နက်ဖြန်အကျိုးငှါ ပင့်ဘိတ်၍ သွား၏။ ထိုည၌လွန်သဖြင့်
 လေးကျန်းလုံးနွဲ့သော မိုဃ်းကြီးသည် ရွာ၏။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း
 တို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့- ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မိုဃ်းကြီးရွာသကဲ့သို့
 ထိုအတူ လေးကျန်းလုံး၌ မိုဃ်းကြီးသည် ရွာ၏။ ရဟန်းတို့- ကိုယ်ကို မိုးစွတ်စေ

ကုန်လော့၊ ဤမိုဃ်းကြီးသည် အဆုံးစွန်ဖြစ်သော လေးကျန်းလုံး နှံ့သော မိုဃ်းကြီးတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ မိုဃ်းရည်စွတ်စေအပ်သော ကိုယ်ရှိကုန်သော ရဟန်းတို့နှင့် တကွ တန်ခိုးအစွမ်းဖြင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှ ကွယ်ခဲ့၍ ဝိသာခါဒါယိကာမ၏ တံခါးမုတ်၌ ထင်ရှားဖြစ်တော်မူ၏။ ဝိသာခါဒါယိကာမ သည် အချင်းတို့- ဘုရားသခင်၏ တန်ခိုးကြီးသော အဖြစ်သည်၊ အာနုဘော် ကြီးတော်မူသောအဖြစ်သည် အံ့ဘွယ်ရှိစွာ၊ အချင်းတို့- မဖြစ်ဘူးမြဲသော သဘော သည် ဖြစ်စွတကား၊ အမှတ်မရှိသော တယောက်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပုဆစ်ဒူး အတိုင်းအရှည်ရှိသော ရေအယဉ်တို့သည် ဖြစ်ကုန်သော်၎င်း၊ ခါးအ တိုင်း အရှည်ရှိသော ရေအယဉ်တို့သည် ဖြစ်ကုန်သော်၎င်း၊ တယောက်သော ရဟန်း၏လည်း ခြေတို့သည်၎င်း၊ သင်္ကန်းတို့သည်၎င်း စွတ်စိုသည် မဖြစ်ကုန်ဟု အလွန်ရှင်လန်း ဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေး၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်း ကိစ္စပြီးပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့ နားတော်လျှောက်၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အရှင် ဘုရားကို ဆုရှစ်ပါးတို့ကို တောင်းပန်ပါ၏ဟု လျှောက်၏။ ဝိသာခါ- စင်စစ်လျှင် မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ဆုကို ပေးခြင်း၌ အလွန်နှစ်သက်ကုန်၏ဟု မိန့်တော် မူသည်ရှိသော် အရှင်ဘုရား- အကြင်ဆုတို့သည် အပ်လည်းအပ်၏။ အပြစ်လည်း မရှိကုန်၊ ထို ဆုတို့ကို တောင်းပန်ပါ၏ဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် ဝိသာခါ- ဆိုလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

- ၁။ အရှင်ဘုရား- အကျွန်ုပ်သည် အသက်ထက်ဆုံး ရဟန်းသံဃာအား မိုဃ်းရေခံသင်္ကန်း လှူခြင်းငှါ အလိုရှိပါ၏။
- ၂။ အသက်ထက်ဆုံး အာဂန္တုကာဘတ်ကို လှူခြင်းငှါ အလိုရှိပါ၏။
- ၃။ အသက်ထက်ဆုံး ငမိကဘတ်ကို လှူခြင်းငှါ အလိုရှိပါ၏။
- ၄။ အသက်ထက်ဆုံး နာသော ရဟန်းတို့အား ဆွမ်းလှူခြင်းငှါ အလိုရှိ ပါ၏။
- ၅။ အသက်ထက်ဆုံး သူနာကို လုပ်ကျွေးသော ရဟန်းတို့အား ဆွမ်းလှူ ခြင်းငှါ အလိုရှိပါ၏။
- ၆။ အသက်ထက်ဆုံး သူနာတို့အား ဆေးကုခြင်းငှါ အလိုရှိပါ၏။

၇။ အသက်ထက်ဆုံး ယာဂုကို အမြဲလှူခြင်းငှါ အလိုရှိပါ၏။

၈။ အသက်ထက်ဆုံး ဘိက္ခုနီသံဃာအား မိုဗ်းရေခံသင်္ကန်း လှူခြင်းငှါ အလိုရှိပါ၏ဟု နားတော်လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဝိသာခါ - သင်သည် အဘယ်မည်သော ဆုရှစ်ပါး၏ အကျိုးအာနိသင်ကို မြင်သည်ဖြစ်၍ ငါဘုရားကို ဆုရှစ်ပါးတို့ကို တောင်းဘိ သနည်းဟု မေးတော်မူ၍ ထို ဝိသာခါ ဒါယိကာမသည် ဆုရှစ်ပါး၏ အကျိုး အာနိသင်ကို နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ဝိသာခါ - ကောင်းစွာ၊ ကောင်းစွာ ဝိသာခါ - သင်သည် ကောင်းစွာလျှင် အကျိုးအာနိသင်တို့ကို မြင်သည် ဖြစ်၍ ငါဘုရားကို ဆုရှစ်ပါးတို့ကို တောင်း၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဝိသာခါ - သင့်အား ဆုရှစ်ပါးတို့ကို ငါဘုရားခွင့်ပြုတော်မူ၏ဟု သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဆုရှစ်ပါး တို့ကို ပေးတော်မူ၍ အနုမောဒနာ ပြုတော်မူပြီးလျှင် ကြွတော်မူ၏။

ထိုအခါ တနေ့သ၌ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသည်ရှိသော် ရဟန်း တို့သည် တရားသဘင်၌ စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏၊ ငါ့သျှင်တို့- ဝိသာခါ ဒါယိကာမ ကြီးသည် မိန်းမအဖြစ်၌ တည်လျက်လည်း ဘုရားသခင် အထံတော်၌ ဆုရှစ်ပါး တို့ကို ရ၏၊ ဂုဏ်ကျေးဇူး များပေစွာဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏၊ သဗ္ဗညုမြတ်စွာ ဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ - ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေး ပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ - ယခုအခါ၌သာလျှင် ဝိသာခါသည် ငါဘုရားအထံတော်မှ ဆုရှစ်ပါးကို ရသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌ လည်း ဤ ဝိသာခါသည် ရဘူးသည်သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့ - လွန်လေပြီးသောအခါ မိမိလာပြည်ကြီး၌ သုရုစိ မည်သော မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် သားကို ရ၍ ထိုသားအား သုရုစိ မင်းသား ဟူသော အမည်ကို မှည့်၏၊ ထိုမင်းသားသည် အရွယ်ရောက်လတ်သော် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ အတတ်သင်အံ့ဟု သွား၍ တက္ကသိုလ်မြို့ တံခါး စရပ်၌ နေ၏၊ ဗာရာဏသီမင်း၏ သားဖြစ်သော ဗြဟ္မဒတ်မည်သော မင်းသားသည်လည်း ထိုအတူ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့လျှင် သွား၍ သုရုစိမင်းသား နေသော ပျဉ်၌လျှင်

နေ၏။ ထိုမင်းသား နှစ်ယောက်တို့သည် အချင်းချင်း မေးကုန်၍ အကျွမ်းဝင်
 သည်ဖြစ်၍ အတူတကွလျှင် ဆရာ့အထံသို့ သွား၍ ဆရာစားအဘို့ကို ပေး၍
 အတတ်ကိုသင်လျှင် မကြာမြင့်မီ သင်အပ်ပြီးသော အတတ်ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍
 ဆရာကို ပန်ကြားပြီးလျှင် အတန်ငယ် ခရီးသို့ အတူတကွလျှင် သွားကုန်ပြီး၍
 နှစ်ခုသော ခရီး၌ ရပ်ကုန်လျက် အချင်းချင်း လည်ကိုဘက်၍ အဆွေခင်ပွန်းတို့၏
 အကျင့်တရားကို စောင့်ခြင်းငှါ ကတိကဝတ်ကို ပြုကုန်၏။ အကယ်၍ ငါ့အား
 သားသည် ဖြစ်အံ့၊ သင့်အား သွီးသည် ဖြစ်အံ့၊ သင့်အား သားသည်မူလည်း
 ဖြစ်အံ့၊ ငါ့အား သွီးသည်မူလည်း ဖြစ်အံ့၊ ထိုသားသမီးတို့အား ထိမ်းမြားခြင်း
 မင်္ဂလာကို ပြုကုန်အံ့ဟု ကတိကဝတ်ကို ပြုကုန်၏။

ထိုမင်းသား နှစ်ယောက်တို့သည် မင်းဖြစ်ကုန်သည် ရှိသော် သုရူပိမင်းကြီး
 အား သားသည်ဖွား၏။ ထိုမင်းသားအား သုရူပိမင်းသားဟူသော အမည်ကိုလျှင်
 မှည့်ကုန်၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးအား သမီးသည် ဖွား၏။ ထိုမင်းသွီးအား သုမေဓာ
 ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကြကုန်၏။ သုရူပိမင်းသားသည် အရွယ် ရောက်လတ်
 သော် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ သွား၍ အတတ်သင်ပြီးလျှင် ပြန်ခဲ့၏။ ထို သုရူပိ
 မင်းသားကို ခမည်းတော် မင်းကြီးသည် မင်းအဖြစ်၌ အဘိသိက် သွန်းလိုသည်
 ဖြစ်၍ ငါ့ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်သော ဗာရာဏသီမင်းအား သမီးတော်သည်
 ရှိသတတ်၊ ထိုမင်းသွီးကိုသာလျှင် ငါ့သားအား မိဖုယားကြီး ပြုအံ့ဟု ဗာရာဏသီ
 မင်းသွီး၏ အကျိုးငှါ များစွာသော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကို ပေး၍ အမတ်တို့ကို
 စေလိုက်၏။

ထိုအမတ်တို့ မလာမီလျှင် ဗာရာဏသီမင်းသည် မိဖုယားကို မေး၏။ ရှင်မိဖု
 ယား-မိန်းမတို့အား အဘယ်သည်လျှင် အလွန်ဆင်းရဲသနည်းဟု မေး၏။ အရှင်
 မင်းကြီး- လင်တယောက်တည်း၌ မယားအများရှိခြင်းသည် မိန်းမတို့အား
 အလွန်ဆင်းရဲ၏ဟု တင်လျှောက်၏။ ရှင်မိဖုယား- ထိုသို့တပြီးကား ငါတို့၏
 သမီးတော် တယောက်တည်းဖြစ်သော သုမေဓာ အမည်ရှိသော မင်းသမီးကို
 ထိုဆင်းရဲမှ လွတ်စေ၍ အကြင်သူသည် ဤ သုမေဓာတယောက်ကိုသာလျှင်
 ယူအံ့၊ ထိုသူအား ပေးကုန်အံ့ဟု ဆို၏။ သုရူပိမင်းကြီး အမတ်တို့သည် လာလတ်
 ၍ ထိုသုမေဓာ မင်းသမီးအမည်ကို ယူလတ်သည်ရှိသော် အမောင်တို့-ငါသည်
 ရှေး၌ အဆွေခင်ပွန်းအား ဝန်ခံခြင်းကို အကယ်၍ကား ပြုအပ်၏။ ထိုသို့ ပြုငြား

သော်လည်း ငါတို့သည် ဤ သုမေဓာ မင်းသမီးကို မိန်းမအပေါင်း၏ အလယ်၌ မချလိုကုန်၊ အကြင်သူသည် ဤ သုမေဓာ တယောက်တည်းကို သာလျှင် ယူအပ်၏၊ ထိုသူအား ပေးလိုကုန်၏ဟု ဆို၏၊ ထိုအမတ်တို့သည် သုရုစိမင်းကြီး အထံသို့ စေလိုက်ကုန်၏။

သုရုစိမင်းကြီးသည်ကား ငါတို့တိုင်းပြည်သည် အလွန် ကြီးကျယ်၏၊ မိမိလာမြို့သည် ခုနစ်ယူဇနာရှိ၏၊ တိုင်းနိုင်ငံ အပိုင်းအခြားသည်ကား ယူဇနာ သုံးရာရှိ၏၊ နည်းသော အပိုင်းအခြားဖြင့် တသောင်း ခြောက်ထောင်သော မိန်းမတို့ကို ရခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ဆို၍ မနှစ်သက်၊ သုရုစိ မင်းသားသည်ကား သုမေဓာမင်းသမီး၏ အဆင်း၏ ပြည့်စုံခြင်းကို ကြားရ၍ ကြားခြင်းဟူသော နှိုးနှောခြင်းဖြင့် တပ်စွန်း၍ ငါသည် ထိုသုမေဓာ မင်းသမီး တယောက်တည်း ကိုသာလျှင် ယူအံ့၊ ငါ့အား မိန်းမအပေါင်းဖြင့် အလိုမရှိ၊ ထိုသုမေဓာ မင်းသမီး ကိုသာလျှင် ဆောင်ပါလော့ဟု မယ်တော် ခမည်းတော်တို့အား စေလိုက်၏။

မယ်တော် ခမည်းတော်တို့သည် သားတော်စိတ်ကို မဖျက်မူ၍ များစွာသော ဥစ္စာကို ပို့စေ၍ များသော အခြံအရံဖြင့် သုမေဓာ မင်းသမီးကို ဆောင်ယူပြီး လျှင် သုရုစိမင်းသား၏ မိဖုယားကြီးပြု၍ တကုန် အဘိသိက် သွန်းကုန်၏၊ ထိုမင်းသားသည် သုရုစိမည်သော မင်းကြီးဖြစ်၍ တရားနှင့်အညီ မင်းပြုလျက် သုမေဓာမိဖုယားနှင့်တကွ ချစ်စွာသော နေခြင်းဖြင့် နေ၏၊ ထိုသုမေဓာမိဖုယား သည်ကား အနှစ်တသောင်းပတ်လုံး သုရုစိမင်းကြီးနန်းတော်၌ နေသော်လည်း သားသမီးတို့ကို မရသလျှင်ကတည်း၊ ထိုအခါ ပြည်သူတို့သည် စည်းဝေးကုန်၍ မင်းယင်ပြင်၌ ကြွေးကြော်ကြကုန်၏၊ ဤကြွေးကြော်ခြင်းသည်ကား အသို့နည်း ဟု ဆိုသည်ရှိသော် မင်းအား အပြစ်မရှိ၊ စင်စစ်သော်ကား အရှင်မင်းကြီးအား အမျိုးအနွယ်ကို စောင့်တတ်သော သားတော်သည် မရှိပါ၊ အရှင်မင်းကြီးအား မိဖုယားတယောက်သာတည်း၊ မင်းမျိုးမည်သည်ကား ယုတ်သောအပိုင်းအခြား ဖြင့် တသောင်း ခြောက်ထောင်သော မိန်းမတို့သည် ဖြစ်ရာ၏၊ အရှင်မင်းကြီး မိန်းမအပေါင်းကို ယူတော်မူလော့၊ ထိုမိန်းမ အပေါင်းတို့တွင် ဘုန်းရှိသော မိန်းမသည် သားရလတ္တံ့ ဟု ဆိုသည်ရှိသော် အမောင်တို့- အသို့ဆိုကုန်သနည်း၊ တပါးသော မိန်းမကို ငါ မယူအံ့ဟု ဝန်ခံခြင်းကို ပေး၍ ငါသည် ထိုသုမေဓာ

မိဖုယား တယောက်ကိုသာလျှင် ဆောင်ယူအပ်၏။ မုသာဝါဒကို ပြုခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း၊ ငါ့အား မိန်းမအပေါင်းဖြင့် အလိုမရှိဟု မင်းသည် ပယ်သည် ရှိသော် သွားကြကုန်၏။

သုမေဓာမိဖုယားကြီးသည် ထိုစကားကိုကြား၍ မင်းသည် သစ္စာမှန်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် တပါးသော မိန်းမတို့ကို မဆောင်ယူ၊ ထိုသို့ မဆောင်သော်လည်း ငါသည်လျှင် မင်းအား ဆောင်အံ့ဟု မင်း၏ အမိနှင့်တူသော မယားအရာ၌ တည်၍ မိမိအလိုအားဖြင့်သာလျှင် မင်းသမီး ကညာ တထောင်၊ အမတ်သမီး ကညာ တထောင်၊ သူဌေးသမီး ကညာ တထောင်၊ ထိုမင်း၏ အလုံးစုံသော ကချေသည် မိန်းမ တထောင် ဤသို့ မိန်းမလေးထောင်တို့ကို ဆောင်၏။ ထိုလေးထောင်သော မိန်းမ တို့သည်လည်း အနှစ်တသောင်းပတ်လုံး မင်းအိမ်၌ နေကုန်သော်လည်း သားသမီးကို မရကုန်၊ ဤနည်းဖြင့် တပါးလည်းဖြစ်ကုန် သော သုံးကြိမ် လေးထောင်၊ လေးထောင်စီ ဖြစ်သော မိန်းမတို့ကို ဆောင်၏။ ထိုမိန်းမတို့သည်လည်း သားသမီးကိုမရကုန်၊ ဤမျှဖြင့် တသောင်းခြောက်ထောင် သော မိန်းမတို့ကို ဆောင်၏။ အနှစ်လေးသောင်းတို့သည် လွန်ကုန်၏။ တပါး သော မိန်းမတို့ကို မဆောင်ဘဲ ထိုသုမေဓာမိဖုယားတယောက်ထည်းနှင့် နေကုန် သော အနှစ်တသောင်းတို့နှင့်တကွ နှစ်ပေါင်း ငါးသောင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုအခါ ပြည်သူတို့သည် စည်းဝေးကုန်၍ ကြွေးကြော်ပြန်သဖြင့် ဤကြွေး ကြော်ခြင်းသည်ကား အဘယ်နည်းဟု ဆိုလတ်သော် အရှင်မင်းကြီး အရှင် မင်းကြီး၏ မိဖုယားတို့အား သားဆု တောင်းစိမ့်သောငှါ စေတော်မူကုန်လော့ ဟု ဆိုကုန်၏။ မင်းသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ သင်မိဖုယားတို့သည် သားဆု ကို တောင်းကုန်လော့ဟု ဆို၏။ ထိုအခါမှစ၍ သားကို တောင်းတကုန်လျက် အထူးထူးသော နတ်တို့ကို ရှိခိုးကုန်၏။ အထူးထူးသော ကျင့်ဝတ်တို့ကို ကျင့်ကုန်၏။ သားသည် မဖြစ်သလျှင်ကတည်း၊ ထိုအခါ မင်းသည် သုမေဓာ မိဖုယားကို ဆို၏။ ရှင်မိဖုယားသည်လည်း သားဆုကို တောင်းလော့ဟု ဆိုလေ ၏။ ထိုသုမေဓာမိဖုယားသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ ပန္နရသီ ဥပုသ်နေ၌ အင်္ဂါ ရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ဥပုသ်ကို ကောင်းစွာဆောက်တည်ပြီးလျှင် ကြက်သ ရေရှိသော တိုက်ခန်း၌ နေ၍ သီလတို့ကို ဆင်ခြင်လျက် အပ်သော ညောင် စောင်းငယ်၌ နေ၏။

ကြွင်းကုန်သော မိဖုယားတို့သည် ဆိတ်အကျင့် နွားအကျင့်ကဲ့သို့ ကျင့်ကုန်သည်ဖြစ်သော်လည်း သားကိုမရ၍ ဥယျာဉ်သို့ သွားကုန်၏။ သုမေဓာမိဖုယား၏ သီလတန်ခိုးကြောင့် သိကြားမင်း၏ နေရာသည် တုန်လှုပ်၏။ ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် ဆင်ခြင်လတ်သော် သုမေဓာ မိဖုယားသည် သားကို တောင့်တ၏။ ထို သုမေဓာ မိဖုယားအား သားကိုပေးအံ့။ ထိုသို့ ပေးငြားသော်လည်း ဟူးဟူးညားညားသော သားကို ပေးခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း။ ထိုသုမေဓာ မိဖုယားအား လျှောက်ပတ်သော သားကို စုံစမ်းအံ့ဟု သားကို စုံစမ်းသည်ရှိသော် ကျူထရံသည် နတ်သားကို မြင်၏။ ထိုနတ်သားသည် ဘုန်းကံနှင့် ပြည်စုံသော သတ္တဝါ ဖြစ်သတတ်။ ရှေးကိုယ်အဖြစ်၌ ဗာရာဏသီပြည်၌ နေလျက် စိုက်ပျိုးသောအခါ လယ်တောသို့ သွားသည်ရှိသော် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ တဆူကို မြင်၍ ကျွန်အမှုလုပ်တို့ကို စိုက်ပျိုးရစ်ကြကုန်ဟု စေခွဲ၍ မိမိသည် ပြန်၍ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို အိမ်သို့ ပင့်ဆောင်ခဲ့ပြီးလျှင် ဆွမ်းကျွေး၍ တဖန် ဂင်္ဂါနားသို့ ဆောင်၍ သားနှင့်တကွ တပေါင်းတည်းဖြစ်၍ ရေသဖန်းသား နံရံအခြေရှိသော ကျူနံရံကာရံသော သစ်ရွက်မိုးကျောင်းကို ဆောက်၍ တံခါးကို ယှဉ်စေပြီးလျှင် စင်္ကြံကို ပြု၍ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ထိုကျောင်း၌သာလျှင် ဝါတွင်းသုံးလလုံး နေစေ၍ ဝါကျွတ်ပြီးသော် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို သားအဘ နှစ်ယောက်တို့သည် သင်္ကန်းသုံးထည်ဖြင့် လှူ၍ လွတ်လိုက်ကုန်၏။ ဤနည်းဖြင့်လျှင် ခုနစ်ပါးရှစ်ပါးသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို ထိုကျောင်း၌ နေစေ၍ သင်္ကန်းသုံးထည်တို့ကို လှူကုန်၏။

သားအဘ နှစ်ယောက်တို့သည် ကျူထရံသည်ဖြစ်၍ ဂင်္ဂါနား၌ ဝါးကို စုံစမ်းရှာဖွေသည်ရှိသော် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို မြင်ကုန်၍ ဤသို့သော နည်းဖြင့်လျှင် ပြုကုန်၏ ဟူ၍လည်း ဆိုကုန်သလျှင်ကတည်း။

ထို သားအဘ နှစ်ယောက်တို့သည် သေကုန်လျှင် တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကုန်၍ ကာမာဝစရ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်တို့၌ အနုလောမ၊ ပဋိလောမ အားဖြင့် ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ကို ခံစားကုန်လျက် ကျင်လည်ကုန်၏။ ထိုနတ်သားနှစ်ယောက်တို့သည် ထိုတာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ စုတေ၍ အထက်နတ်ပြည်၌ ဖြစ်လိုကုန်သည်လျှင် ဖြစ်ကုန်၏။ သိကြားမင်းသည် ထိုအထက် နတ်ပြည်သို့

သွားအံ့သောအဖြစ်ကို သိ၍ နတ်သားနှစ်ယောက်တို့တွင် တယောက်သော နတ်
 သား၏ ဗိမာန်တံခါးသို့ သွား၍ လာ၍ ရှိခိုးလျက် တည်သော ထိုနတ်သားကို
 ဆို၏။ အချင်းနတ်သား- သင်သည် လူ့ပြည်သို့ သွားခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ဆို၏။
 မြတ်သော အရှင်နတ်မင်း - လူ့ပြည်မည်သည်ကား စက်ဆုပ်ဘွယ် ရှိ၏။ ရွံရှာ
 ဘွယ်ရှိ၏။ ထိုလူ့ပြည်၌ ဒါန အစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍ နတ်ပြည်ကို
 တောင့်တရကုန်၏။ ထိုလူ့ပြည်သို့ သွား၍ အဘယ်ကို ပြုရအံ့နည်းဟု ဆိုသည်ရှိ
 သော် အချင်းနတ်သား - နတ်ပြည်၌ ခံစားသုံးဆောင်အပ်သော စည်းစိမ်ချမ်း
 သာကို လူ့ပြည်၌ ခံစားရလတ္တံ့။ အစောက် နှစ်ဆယ့်ငါးယူဇနာ၊ အလျား
 ကိုးယူဇနာ၊ အနံ့ရှစ်ယူဇနာရှိသော ရတနာပြာသာဒ်၌ နေရလတ္တံ့။ ဝန်ခံလော့ဟု
 ဆိုသည် ရှိသော် ထိုနတ်သားသည် ဝန်ခံ၏။

သိကြားမင်းသည် ထိုနတ်သား၏ ဝန်ခံခြင်းကို ယူပြီးလျှင် ရသေ့အသွင်
 ဖြင့် မင်း၏ ဥယျာဉ်သို့ သွား၍ ထိုမိန်းမတို့၏ အထက် ကောင်းကင်၌ စင်္ကြံသွား
 လျက် ကိုယ်ကိုပြု၍ အဘယ်သူ့အား ငါသည် သားဆုကို ပေးရအံ့နည်း၊
 အဘယ် မိန်းမသည် သားဆုကို ယူလတ္တံ့နည်းဟု ဆို၏။ အရှင်ဘုရား-
 အကျွန်ုပ်အား ပေးတော်မူပါလော့။ အကျွန်ုပ်အား ပေးတော်မူပါလော့ဟု
 တပသောင်း ခြောက်ထောင်သော မိန်းမတို့သည် လက်တို့ကို ချီကုန်၏။
 ထို့နောင်မှ သိကြားမင်းသည် ငါသည် သီလရှိသော သူတို့အား သားဆုကို
 ပေးအံ့၊ သင်တို့၏သီလသည် အဘယ်နည်း၊ အကျင့်သည် အဘယ်နည်းဟု ဆို၏။
 ထိုမိန်းမတို့သည် ချီမြှောက်သောလက်တို့ကို ခွေ၍ သီလရှိသော မိန်းမအား
 အကယ်၍ ပေးလိုငြားအံ့၊ သုမေဓာမိဖုယားကြီးအထံသို့ ကြွတော်မူပါလော့ဟု
 ဆိုကုန်၏။ ထို သိကြားမင်းသည် ကောင်းကင်ဖြင့်လျှင် သွား၍ ထိုသုမေဓာ
 မိဖုယား နန်း ပြာသာဒ်တံခါးဝယ် ခြင်္သေ့ခံသော လေသွန်တံခါး၌ တည်၏။
 ထိုအခါ သုမေဓာ မိဖုယားအား ထိုမိန်းမတို့သည် ကြားလျှောက်ကြကုန်၏။
 အရှင်မိဖုယား- လာတော်မူလော့။ တယောက်သော နတ်မင်းသည် အရှင်
 မိဖုယားတို့အား သားဆုကို ပေးအံ့ဟု ကောင်းကင်ဖြင့် လာလတ်၍ ခြင်္သေ့
 ခံသော လေသာနန်း တံခါး၌ ရပ်၏ဟု ကြားလျှောက်ကုန်၏။

ထိုသုမေဓာမိဖုယားကြီးသည် ရှိသေလေးမြတ်သော အဆောင်အရွက်ဖြင့်
 လာလတ်၍ ခြင်္သေ့ခံသော လေသွန်နန်းတံခါးကို ဖွင့်၍ အရှင်ဘုရား- အရှင်

ဘုရားတို့သည် သီလရှိသော မိန်းမအား သားဆုကို ပေးကုန်လတ္တံ့သတတ်
 လောဟု ဆို၏။ ရှင်မိဖုယား ဟုတ်၏ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ထိုသို့တပြီးကား အကျွန်ုပ်
 အား ပေးတော်မူကုန်လော့ဟု ဆို၏။ မိဖုယား သင့်သီလသည် အဘယ်နည်း၊
 သင်မိဖုယား၏ သီလကို ငါ့အား ဆိုဦးလော့၊ ငါသည် အကယ်၍ နှစ်သက်အံ့၊
 သင့်အား သားဆုကို ပေးအံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ထိုသုမေဓာမိဖုယားသည်
 သိကြားမင်းစကားကို ကြား၍ ထိုသို့တပြီးကား နာလော့ဟုဆို၍ မိမိကျေးဇူးကို
 ပြောလိုရကား—

- ၁၀၂။ မဟေသီ သုရုစိနော ဘရိယာ၊ အာနိတာ ပဌမံ အဟံ။
 ဒသ ဝဿ သဟဿာနိ၊ ယံ မံ သုရုစိ မာနယိ။
- ၁၀၃။ သာ ဟံ ပြာဟ္မဏ ရာဇာနံ၊ ဝေဒေဟံ မိဓိလဂ္ဂဟံ။
 နာဘိဇာနာမိ ကာယေန၊ ဝါစာယ ဥဒ စေတသာ။
 သုရုစိ အတိမညိတ္ထ၊ အာဝိ ဝါ ယဒိ ဝါ ရဟော။
- ၁၀၄။ ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ပုတ္တော ဥပ္ပဇ္ဇတံ ဣသေ။
 မုသာ မေ ဘဏမာနာယ၊ မုဒ္ဒါ ဖလတု သတ္တဓာ။
- ၁၀၅။ ဘတ္တု မမ သဿု မာတာ၊ ပိတာ စာပိ စ သဿုရော။
 တေ မံ ပြဟေ ဝိနေတာရော၊ ယာဝ အဋ္ဌံသု ဇီဝိတံ။
- ၁၀၆။ သာဟံ အဟိံ သာ ရတိနိ၊ ကာမသာ ဓမ္မစာရိနိ။
 သက္ကစ္စံ တေ ဥပဋ္ဌာသိံ၊ ရတ္တိန္ဒြိဝ မတန္ဒိတာ။
- ၁၀၇။ ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ပုတ္တော ဥပ္ပဇ္ဇတံ ဣသေ။
 မုသာ မေ ဘဏမာနာယ၊ မုဒ္ဒါ ဖလတု သတ္တဓာ။
- ၁၀၈။ သောဋ္ဌသိတ္ထိသဟဿာနိ၊ သဟ ဘရိယာနိ ပြာဟ္မဏ။
 တာသု ဣဿာဝါ ကောဓော ဝါ၊ နာဟု မယံ ကုဒါစနံ။
- ၁၀၉။ ဟိတေန တာသံ နန္ဒာမိ၊ န စ မေ ကာစိ အပ္ပိယာ။
 အတ္ထာနံ ဝါ နုကမ္မာမိ၊ သဒါ သဗ္ဗာ သပတ္တိယော။
- ၁၁၀။ ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ပုတ္တော ဥပ္ပဇ္ဇတံ ဣသေ။
 မုသာ မေ ဘဏမာနာယ၊ မုဒ္ဒါ ဖလတု သတ္တဓာ။
- ၁၁၁။ ဒါသေ ကမ္မကရေ ပေါသေ၊ ယေ စညေ အနုဇီဝိနော။
 ပေသေမိ သဟဓမ္မေန၊ သဒါ ပမုဒိတိန္ဒြိယာ။

၁၁၂။ တေတန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ပုတ္တော ဥပ္ပဇ္ဇတံ ဣသေ။
မုသာ မေ ဘဏမာနာယ၊ မုဒ္ဒါ ဖလတု သတ္တဓာ။

၁၁၃။ သမဏေ ဗြာဟ္မဏေ စာပိ၊ အညေဝါပိ ဝနိဗ္ဗကေ။
တပေမိ အန္ဓပါနေန၊ သဒါ ပယတပါဏိနိ။

၁၁၄။ တေတန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ပုတ္တော ဥပ္ပဇ္ဇတံ ဣသေ။
မုသာ မေ ဘဏမာနာယ၊ မုဒ္ဒါ ဖလတု သတ္တဓာ။

၁၁၅။ စာတုဒ္ဒသိံ ပဉ္စဒသိံ၊ ယာ စ ပက္ခဿ အဋ္ဌမိ။
ပါဠိဟာရိယပက္ခဿ၊ အဋ္ဌဂံ သုသမာဟိတံ။
ဥပေါသထံ ဥပဝသိံ၊ သဒါ သီလေ သုသံဝုတာ။

၁၁၆။ တေတန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ပုတ္တော ဥပ္ပဇ္ဇတံ ဣသေ။
မုသာ မေ ဘဏမာနာယ၊ မုဒ္ဒါ ဖလတု သတ္တဓာ။

ဟူသော ဤ တဆယ့်ငါးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၀၂။ ဗြာဟ္မဏ၊ မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော။ ဣသေ၊ ရှင်ရသေ့။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သုရုစိနော၊ သုရုစိမင်း၏။ မဟေသိ၊ မိဖုယားကြီးဖြစ်သော။ ဘရိယာ၊ မယားတည်း။ ယံ- ယသ္မိံ၊ အကြင်အခါ၌။ သုရုစိ၊ သုရုစိမင်းသည်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ အာနယိ၊ ဆောင်၏။ တတော၊ ထိုအခါမှ။ ပဋ္ဌာယ၊ စ၍။ ပဋ္ဌမံ၊ ရှေးဦးစွာ။ အာနိတာ၊ ဆောင်အပ်သော။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဒသဝဿသဟဿာနိ၊ အနှစ် တသောင်းတို့ပတ်လုံး။ တဿ၊ ထို သုရုစိမင်း၏။ ဂေဟေ၊ နန်းတော်၌။ ဝသာမိ၊ နေ၏။

၁၀၃။ ဗြာဟ္မဏ၊ မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော ရှင်ရသေ့။ သာ အဟံ၊ ထို အကျွန်ုပ်သည်။ ဝေဒေဟံ၊ ဝိဒေဟရာဇ်တိုင်းကို အစိုးရသော။ မိဓိလဂ္ဂဟံ၊ မိဓိလာပြည်သူတို့ကို သင်္ဂဟတရား လေးပါးဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်တတ်သော။ သုရုစိံ၊ သုရုစိ အမည်ရှိသော။ ရာဇာနံ မင်းကို။ ကာယေန၊ ကိုယ်ဖြင့်၎င်း။ ဝါစာယ၊ နှုတ်ဖြင့်၎င်း။ ဥဒါ၊ ထိုမြို့။ စေတသာ၊ စိတ်ဖြင့်၎င်း။ အာဝိ ဝါ၊ မျက်မှောက်၌၎င်း။ ယဒိ၊ ထိုမြို့။ ရဟော ဝါ၊ မျက်ကွယ်၌၎င်း။ အတိမညိတ္ထ၊ မထေမဲ့မြင် ပြုဘူး၏ဟူ၍။ နာဘိဇာနာမိ၊ မသိစဘူး။

၁၀၄။ ဣသေ၊ ရှင်ရသေ့။ ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဤ မှန်သောစကား
ကြောင့်။ ပုတ္တော၊ သားသည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတံ · ဥပ္ပဇ္ဇတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ မုသာ၊
မဟုတ်မမှန်သော စကားကို။ ဘဏမာနာယ၊ ဆိုသည်ရှိသော်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။
မုဒ္ဒါ၊ ဦးခေါင်းသည်။ သတ္တဓာ၊ ခုနစ်စိတ်။ ဖလတု၊ ကွဲပီးစေသတည်း။

၁၀၅။ ဗြဟ္မေ ရှင်ရသေ့။ မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဘတ္တု၊ လင်ဖြစ်သော သူရုစီ
မင်း၏။ မာတာ၊ အမိဖြစ် သာ။ သဿု၊ ယောက္ခမ မိန်းမသူသည်၎င်း။ ပိတာ၊
သူရုစီမင်း၏ အဘဖြစ်သော။ သဿုရော၊ ယောက္ခမ ယောကျ်ားသူသည်၎င်း။
တေ၊ ထို ယောက္ခမ နှစ်ယောက်တို့သည်။ ယာဝ၊ အကြင်မျှလောက်။ ဇီဝိတံ၊
အသက်ရှင်ခြင်း၌။ အဋ္ဌံသု တည်ကုန်၏။ တာဝ၊ ထိုမျှလေ က် အသက်ရှည်
သမျှ ကာလပတ်လုံး။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ဝိနေတာရော၊ ဆုံးမပေကုန်၏။

၁၀၆။ သာ အဟံ၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည်။ အဟိံ သာရတိနိ၊ သူတပါးတို့ကို
မညှဉ်းဆဲခြင်း တည်းဟူသော မွေ့လျော်ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍။ ကာမသာ၊ စင်စစ်
အားဖြင့်။ ဓမ္မစာရိနိ ကုသိုလ် ကမ္မပထ တရား ဆယ်ပါးတို့ကို ကျင့်လေ့ရှိသည်
ဖြစ်၍။ ရတ္တိန္ဒိဝံ၊ ညဉ့်နေ့ပတ်လုံး။ အတန္ဒိတာ၊ မပျင်းမရိသည်ဖြစ်၍။ သက္ကစ္စံ၊
ရိုသေစွာ။ တေ၊ ထိုယောက္ခမ နှစ်ယောက်တို့ကို။ ဥပဋ္ဌာသိံ၊ လုပ်ကျွေးပါ၏။

၁၀၇။ ဣသေ၊ ရှင်ရသေ့။ ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဤမှန်သော စကား
ကြောင့်။ ပုတ္တော၊ သားသည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတံ၊ ဖြစ်စေသတည်း။ မုသာ၊ မဟုတ်မမှန်
သော စကားကို။ ဘဏမာနာယ၊ ဆိုပချေသော်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မုဒ္ဒါ၊
ဦးခေါင်းသည်။ သတ္တဓာ၊ ခုနစ်စိတ်။ ဖလတု၊ ကွဲစေသတည်း။

၁၀၈။ ဗြာဟ္မဏ၊ မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော ရှင်ရသေ့။ သဟဘရိ-
ယာနိ၊ တူသော မယား ဖြစ်ကုန်သော။ သောဋ္ဌသိတ္ထိသဟဿာနိ၊ တသောင်း
ခြောက်ထောင်သော မိန်းမတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တာသု၊ ထိုမိန်းမတို့၌။
ဣဿာ ဝါ၊ ငြူစူခြင်းသည်၎င်း။ ကောဓော ဝါ၊ အမျက်ထွက်ခြင်းသည်၎င်း။
မယံ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ကုဒါစနံ၊ တရံတဆစ်မျှ။ န အဟု၊ မဖြစ်စဘူး။

၁၀၉။ တာသံ၊ ထို တသောင်း ခြောက်ထောင်ကုန်သော မိန်းမတို့၏။
ဟိတေန၊ အကျိုးစီးပွားဖြင့်။ နန္ဒာမိ၊ နှစ်သက်ပါ၏။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။
ကာစိ၊ တစုံတယောက်မျှလည်း။ အပ္ပိယာ၊ မုန်းသော မိန်းမသည်။ န စ အတ္ထိ၊
မရှိသာလျှင်ကတည်း။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ သဗ္ဗာ၊ အလုံးစုံကုန်သော။

သပတ္တိယော၊ လင်တူ၍ ရန်သူဖြစ်ကုန်သော မိန်းမတို့ကို။ အတ္တာနံဣဝ၊ အကျွန်ုပ် ကိုယ်ကဲ့သို့။ အနုကမ္ပာမိ၊ သနားကြင်နာပါ၏။

၁၁၀။ ဣသေ၊ ရှင်ရသေ့။ ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဤမှန်သော စကား ကြောင့်။ ပုတ္တော၊ သားသည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတံ၊ ဖြစ်စေသတည်း။ မုသာ၊ မဟုတ်မမှန် သော စကားကို။ ဘဏမာ နာယ၊ ဆိုပချေသော်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မုဒ္ဓါ၊ ဦးခေါင်းသည်။ သတ္တဓာ၊ ခုနစ်စိတ်။ ဖလတု၊ ကွဲစေသတည်း။

၁၁၁။ ဣသေ၊ ရှင်ရသေ့။ ဒါသေ၊ ကျွန်တို့ကို၎င်း။ ကမ္မကဒရာ၊ အမှု လုပ်ကုန်သော။ ပေါသေ၊ လူတို့ကို၎င်း။ အညေ၊ တပါးကုန်သော။ ယေ အနု- ဇီဝိနော စ၊ အကြင် အကျွန်ုပ်ကို မှီ၍ အသက်မွေးကုန်သော သူတို့ကို၎င်း။ သဟဓမ္မေန၊ ကျင့်ဝတ် သဘောနှင့်တကွ။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ပမောဒိ- တိန္ဒြိယာ၊ ဝမ်းမြောက်သော ဣန္ဒြေရှိသည် ဖြစ်၍။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပေသေမိ၊ စေခိုင်းပါ၏။

၁၁၂။ ဣသေ၊ ရှင်ရသေ့။ ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဤမှန်သော စကားကြောင့်။ ပုတ္တော၊ သားသည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတံ၊ ဖြစ်စေသတည်း။ မုသာ၊ မဟုတ်မမှန်သော စကားကို။ ဘဏမာ နာယ၊ ဆိုပချေသော်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မုဒ္ဓါ၊ ဦးခေါင်း သည်။ သတ္တဓာ၊ ခုနစ်စိတ်။ ဖလတု၊ ကွဲစေသတည်း။

၁၁၃။ ဣသေ၊ ရှင်ရသေ့။ သမဏေ စ၊ ငြိမ်းပြီးသော ကိလေသာရှိသော သူတို့ကို၎င်း။ ဗြာဟ္မဏေစ၊ မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော သူတို့ကို၎င်း။ အညေ၊ တပါးကုန်သော။ ဝနိဗ္ဗကေ ဝါပိ၊ ခရီးသွားညွှန်သည် အထီးကျန်သော သူတို့ ကို၎င်း။ သဒါ အခါခပ်သိမ်း။ ပယတပါဏိနိ၊ ဖြန့်သော လက်ရှိသည်ဖြစ်၍။ အနုပါနေန၊ ထမင်းအဖျော်ဖြင့်။ တပေမိ၊ ရောင့်ရဲစေ၏။

၁၁၄။ ဣသေ၊ ရှင်ရသေ့။ ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဤမှန်သော စကားကြောင့်။ ပုတ္တော၊ သားသည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတံ၊ ဖြစ်စေသတည်း။ မုသာ၊ မဟုတ်မမှန်သော စကားကို။ ဘဏမာ နာယ၊ ဆိုပချေသော်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မုဒ္ဓါ၊ ဦးခေါင်း သည်။ သတ္တဓာ၊ ခုနစ်စိတ်။ ဖလတု၊ ကွဲစေသတည်း။

၁၁၅။ ဣသေ၊ ရှင်ရသေ့။ စာတုဒ္ဓသိံ၊ တဆယ့်လေးရက်မြောက်သော နေ့၌၎င်း။ ပဉ္စဒသိံ၊ တဆယ့်ငါးရက်မြောက်သောနေ့၌၎င်း။ ပက္ခဿ၊ လဆန်း ပက္ခ-လဆုတ်ပက္ခ၏။ ယာ အဋ္ဌမိ၊ အကြင် ရှစ်ရက်မြောက်သော နေ့သည်။ အတ္ထိ၊

ရှိ၏။ တသို့ အဋ္ဌမိယဉ္ဇ၊ ထိုရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌၎င်း။ ပါဠိဟာရိယပက္ခဉ္ဇ၊ အကြိုအပိုဖြစ်သောနေ့၌၎င်း။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အဋ္ဌင်္ဂံ၊ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော။ သုသမာဟိတံ၊ ကောင်းစွာဆောက်တည်အပ်သော။ ဥပေါသထံ၊ ဥပုသ်ကို။ ဥပဝသိံ၊ သုံးပါး၏။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ သီလေ၊ ငါးပါးသီလ၌။ သုသံဝုတာ၊ ကောင်းစွာ စောင့်ပါ၏။

၁၁၆။ ဣသေ၊ ရှင်ရသေ့။ ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဤမှန်သော စကားကြောင့်။ ပုတ္တော၊ သားသည်။ ဥပုဇ္ဇတံ၊ ဖြစ်စေသတည်း။ မုသာ၊ မဟုတ်မမှန်သော စကားကို။ ဘဏမာနာယ၊ ဆိုပချေသော်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မုဒ္ဒါ၊ ဦးခေါင်းသည်။ သတ္တဓာ၊ ခုနစ်စိတ်။ ဖလတု၊ ကဲ့စေသတည်း။

ဤသို့ ထိုသုမေဓာ မိဖုယားအား ဂါထာ တရာဖြင့်၎င်း၊ ဂါထာ တထောင်ဖြင့်၎င်း၊ ဂါထာ တသိန်းဖြင့်၎င်း ချီးမွမ်းအပ်ကုန်သော ကျေးဇူးတို့၏ အတိုင်း အရှည်သည် မရှိ၊ ထိုသို့ အတိုင်းအရှည် မရှိသောကြောင့် ထိုသုမေဓာ မိဖုယားသည် တဆယ့်ငါးဂါထာတို့ဖြင့် မိမိ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ဆိုသောအခါ၌လျှင် သိကြားမင်းသည် မိမိ၏ များသော ပြုဘွယ် ကိစ္စရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ထိုသုမေဓာ မိဖုယားစကားကို ဖြတ်၍ သင်ငှို၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့သည် အံ့ဘွယ်သရဲ မဖြစ်ဘူးမြဲတို့သည် ဖြစ်ကုန်သည်သာတည်းဟု ဆို၍ ထိုသုမေဓာ မိဖုယားကို ချီးမွမ်းလိုရကား။

၁၁၇။ သဗ္ဗေဝ တေ ဓမ္မဂုဏာ၊ ရာဇပုတ္တိ ယသသိနိ။
သံဝိဇ္ဇန္တိ တယိ ဘဒ္ဒေ၊ ယေ တံ ကိတ္တေသိ အတ္တနိ။
၁၁၈။ ခတ္တိယော ဇာတိသမ္ပန္နော၊ အဘိဇာတော ယသသိမာ။
ဓမ္မရာဇာ ဝိဒေဟာနံ၊ ပုတ္တော ဥပုဇ္ဇတေ တဝ။
ဟူသော ဤဂါထာ နှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကို ဆို၏။

၁၁၇။ ရာဇပုတ္တိ၊ ပြည့်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်သော။ ယသသိနိ၊ များသော အခြံအရံရှိသော။ ဘဒ္ဒေ၊ မိဖုယား။ တံ၊ သင် မိဖုယားသည်။ အတ္တနိ၊ မိမိ၌။ ယေ၊ အကြင် ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို။ ကိတ္တေသိ၊ ကြား၏။ သဗ္ဗေဝ၊ အလုံးစုံသာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော။ တေ ဓမ္မဂုဏာ၊ သဘောအားဖြင့် ဟုတ်မှန်သော ထိုအကျင့်ကျေးဇူးတို့သည်။ တယိ၊ သင်၌။ သံဝိဇ္ဇန္တိ၊ ရှိကုန်၏။

၁၁၈။ ခတ္တိယော၊ ရေမြေကို စိုးထိုက်သော။ ဇာတိသမ္ပန္နော၊ ဇာတ်နှင့် ပြည့်စုံသော။ အဘိဇာတော၊ စင်ကြယ်သော အမျိုးရှိသော။ ယသသိမာ၊ များသော အခြံအရံရှိသော။ ဝိဒေဟာနံ၊ ဝိဒေဟရာဇ်တိုင်းသူတို့၏။ ဓမ္မရာဇာ၊ မင်းဖြစ်သော။ ပုတ္တော၊ သားသည်။ တဝ၊ သင့်အား။ ဥပ္ပဇ္ဇတေ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။

သုမေဓာ မိဖုယားသည် သိကြားမင်းစကားကို ကြားလျှင် နှစ်သက်ဝမ်းသာ သည်ဖြစ်၍ ထို သိကြားမင်းကို မေးလိုရကား—

၁၁၉။ ဒုမ္မိ ရဇော ဇလ္လဓရော၊ အသေ ဝေဟာယသံ ဌိတော။
မနုညံ ဘာသသေ ဝါစံ၊ ယံ မယံ ဟဒဂံယမံ။

၁၂၀။ ဒေဝတာ နုသိ သဂ္ဂမ္ဘာ၊ ဣသိ စာပိ မဟိဒ္ဓိကော။
ကော ဝါသိ တံ အနုပ္ပတ္တော၊ အတ္တာနံ မေ ပဝေဒယ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၁၉။ ဣသေ ရှင်ရသေ့။ ဒုမ္မိ မျက်ရေးမှန်ကုမကွင်းသည်ဖြစ်၍ အဆင်းမလှ သော မျက်နှာရှိသော။ ရဇော၊ မြူအလိမ်းလိမ်း ကပ်သော။ ဇလ္လဓရော၊ သစ်ခေါက် လျှော်စေ့ကို ဝတ်သော။ အသေ၊ ကပ်ငြိ ထိပါးခြင်းမရှိသော။ ဝေဟာယသံ၊ ကောင်းကင်၌။ ဌိတော၊ တည်သော။ တံ၊ သင်သည်။ မနုညံ၊ နှစ်သက်ဘွယ်သော။ ဟဒဂံယမံ၊ နှလုံးသို့ သက်ဝင်သော။ ယံ ဝါစံ၊ အကြင် စကားကို။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဘာသသေ၊ ဆို၏။

၁၂၀။ တံ၊ သင်သည်။ သဂ္ဂမ္ဘာ၊ နတ်ပြည်မှ။ ဒေဝတာ၊ နတ်သည်။ အသိနု၊ ဖြစ်သလော။ မဟိဒ္ဓိကော၊ တန်ခိုးကြီးသော။ ဣသိ စာပိ၊ ရသေ့သည် လည်း။ အသိနု၊ ဖြစ်သလော။ အနုပ္ပတ္တော၊ ဤအရပ်သို့ ရောက်လာသော၊ တံ၊ သင်သည်။ ကော ဝါ၊ အဘယ်သူသည်မူလည်း။ အသိ၊ ဖြစ်သနည်း။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ မေ ငါ့အား။ ပဝေဒယ၊ ကြားဘိလော့။

သိကြားမင်းသည် ထိုသုမေဓာ မိဖုယားအား ကြားလိုရကား—

၁၂၁။ ယံ ဒေဝသံဃာ ဝန္တန္တိ၊ သုဓမ္မာယံ သမာဂတာ။
သောဟံ သက္ကော သဟဿက္ခော၊ အဂတောသ္မိ တဝန္တိကေ။

၁၂၂။ ဣတ္ထိယော ဇီဝလောကသ္မိံ၊ ယာ ဟောတိ သမစာရိနိ။
မေဓာဝိနိ သီလဝတိ၊ သဿု ဒေဝါ ပတိဗ္ဗတာ။

မနီးမဝေး၌ ငါးသားတော်အား ပြာသာဒ်ကို ဆောက်လုပ်ကုန်လော့၊ ငါးသားတော်ကို မင်းအဖြစ်ဖြင့် အဘိသိက်သွန်းအံ့ဟု ဆို၏။ ထို မြေကြန်တတ်သော ဆရာတို့သည် အရှင်မင်းကြီး- ကောင်းပြီဟု မြေအရပ်ကို စုံစမ်းကုန်၏။ ထိုခဏ၌ သိကြားမင်းနေရာသည် ပူသော အခြင်းအရာကို ပြု၏။ သိကြားမင်းသည် ထိုအကြောင်းကို သိ၍ ဝိသုကြံနတ်သားကို ခေါ်၍ အမောင် ဝိသုကြံနတ်သားသွားချေ၊ မဟာပနဒ မင်းသားအား အလျား ကိုးယူဇနာ၊ အနံ ရှစ်ယူဇနာ၊ အစောက် နှစ်ဆယ်ငါးယူဇနာ ရှိသော ရတနာပြာသာဒ်ကို ဖန်ဆင်းချေလော့ဟု စေလိုက်၏။

ထို ဝိသုကြံ နတ်သားသည် လက်သွားအသွင်ဖြင့် လက်သွားတို့ အထံသို့ သွား၍ သင်တို့သည် နံနက်စာ စား၍ လာခဲ့ကြကုန်လော့ဟု ထိုလက်သွားတို့ကို စေလိုက်ပြီးလျှင် လှံတံဖြင့် မြေကိုခတ်၏။ ထိုသို့ ခတ်သောခဏ၌လျှင် ဆိုအပ်ပြီးသော အပြားရှိသော ဘုံဆင့် တရာရှိသော ရတနာ ပြာသာဒ်သည် ပေါက်၏။ မဟာမနာဒ မင်းသားအား ပြာသာဒ် မင်္ဂလာ၊ ထီးဆောင်း မင်္ဂလာ၊ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ဤသုံးပါးသော မင်္ဂလာတို့သည် တပြိုင်နက်လျှင် ဖြစ်ကုန်၏။ မင်္ဂလာပြုရာအရပ်၌ နှစ်ပြည်ထောင်သားတို့သည် စည်းဝေးကုန်၍ မိမိလာပြည်၌ ပွဲသဘင်ဖြင့် ခုနစ်နှစ်တို့ကို လွန်စေကုန်၏။ ထိုနှစ်ပြည်ထောင်သားတို့ကို မင်းသည် မလွတ်သလျှင်ကတည်း၊ ထိုနှစ်ပြည်ထောင် သားတို့အား အဝတ်တန်ဆာ ခဲဘွယ် ဘောဇဉ် အစရှိသော အလုံးစုံတို့သည် မင်းအိမ်ကသာလျှင် ဖြစ်၏။ ထိုနှစ်ပြည်ထောင်သားတို့သည် ခုနစ်နှစ်လွန်သဖြင့် ကြွေးကြော်ကုန်လျှင် ဤကြွေးကြော်ခြင်းသည်ကား အဘယ်နည်းဟု သုရုစိမင်းကြီးက မေးသည်ရှိသော် မြတ်သောမင်းကြီး- အကျွန်ုပ်တို့၏ မင်္ဂလာပွဲသဘင်ကို ခံစားကုန်စဉ်လျှင် ခုနစ်နှစ်တို့သည် လွန်ကုန်၏။ အဘယ် နံရောအခါ မင်္ဂလာ၏ အဆုံးသည် ဖြစ်ပါလတ္တံ့နည်းဟု ဆိုကုန်၏။

ထိုနောင်မှ မင်းသည် အမောင်တို့ -ငါးသားတော်သည် ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး မပြုံးရယ်စဘူး၊ အကြင်အခါ၌ ငါးသားတော်သည် ပြုံးရယ်လတ္တံ့၊ ထိုအခါ သွားကြကုန်လော့ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ထိုမင်း၏ လူများသည် စည်လည်စေသဖြင့် သဘင်သည်တို့ကို စည်းဝေးစေ၏။ ခြောက်ထောင်သော သဘင်သည် တို့သည် စည်းဝေးကုန်၍ ခုနစ်စု စု၍ က၊ ကုန်သည် ရှိသော်

မဟာပနာဒမင်းသားကို ရယ်ရွှင်စိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ထို မဟာပနာဒ မင်းသားအား နတ်၌ဖြစ်သော သဘင်တို့ကို မြင်ဘူး သည်၏အဖြစ်ကြောင့် ထိုသဘင်သည်တို့၏ ကခြင်းကို မနှစ်သက်သည် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဘဏ္ဍုကဏ္ဍမည်သော သဘင်သည်၊ ပဏ္ဍုကဏ္ဍမည်သော သဘင် သည်ကြီး နှစ်ယောက်တို့သည် ငါတို့သည် မဟာပနာဒမင်းသားကို ရယ်ရွှင် စေကုန်အံ့ဟု ဘဏ္ဍုကဏ္ဍ သဘင်သည်သည် ရှေးဦးစွာ မင်းအိမ်တံခါး၌ ကြီးစွာ သော အတုလမည်သော သရက်ပင်ကို ဖန်ဆင်းပြုလျှင် ချည်လုံးကို ပစ်၍ ထိုသရက်ပင်၏ အခက်၌ ငြိစေ၍ ချည်တန်းဖြင့် အတုလသရက်ပင်ကို တက်၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ အတုလသရက်ပင်သည် ဝေဿဝဏ်နတ်မင်း၏ သရက်ပင် ဖြစ်သတတ်။ ထိုအခါ ထိုသဘင်သည်ကိုလျှင် ထိုသရက်ပင်မှ ဝေဿဝဏ် နတ်မင်း ၏ ကျွန်တို့သည် အင်္ဂါကြီးငယ်တို့ကို ဖြတ်၍ ချကုန်၏။ ကြွင်းသော သဘင်သည် တို့သည် ပေါင်းရုံး၍ ရေဖြင့် သွန်းကုန်၏။ ထိုဘဏ္ဍုကဏ္ဍမည်သော သဘင်သည် သည် ပန်းပုဆိုးကို ဝတ်ရုံ၍ ကလျက်လျှင် ထ၏။ မဟာပနာဒ မင်းသားသည် ထိုသဘင်သည်ကို မြင်၍လည်း မပြုံးရွှင်။ ပဏ္ဍုကဏ္ဍ မည်သော သဘင်သည် သည် မင်းယင်ပြင်၌ ထင်းပုံကို ပြုစေ၍ မိမိပရိသတ်နှင့် တကွ မီးသို့ ဝင်၏။ ထိုမီးသည် ငြိမ်းသည်ရှိသော် ထင်းပုံကို ရေဖြင့် သွန်းကုန်၏။ ထို ပဏ္ဍုကဏ္ဍ သဘင်သည်သည် မိမိပရိသတ်နှင့်တကွ ပန်းပုဆိုးကိုဝတ်၍ ကလျက်လျှင် ထ၏။ ထိုသဘင်သည်ကို မြင်၍လည်း မဟာပနာဒ မင်းသည် မပြုံးရွှင်။

ဤသို့လျှင် ထိုမဟာပနာဒ မင်းသားကို ပြုံးရွှင်စိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်ကုန် သည် ဖြစ်၍ လူတို့သည် ဆင်းရဲကုန်၏။ သိကြားမင်းသည် ထိုအကြောင်းကို သိ၍ အချင်း - သွားချေ၊ မဟာပနာဒ မင်းသားကို ပြုံးရယ်စေ၍ လာလှည့်ဟု နတ်သဘင်သည်ကို စေလိုက်၏။ ထို နတ်သဘင်သည်သည် လာလတ်၍ မင်းယင် ပြင်ဝယ် ကောင်းကင်၌ရပ်လျက် ထက်ဝက်သော ကိုယ်ကို ပြ၏။ လက်တဘက်၊ ခြေတဘက်၊ မျက်စိတဘက်၊ အစွယ်တချောင်းတည်း ရှိသည်ဖြစ်၍ က၏။ လှုပ်၏။ ကိုယ်ထက်ဝက်သာ တုန်လှုပ်၏။ ကြွင်းသော ကိုယ်ထက်ဝက်သည် မတုန်မလှုပ် သည် ဖြစ်၏။ ထို ကိုယ်ထက်ဝက်သာ ကနေသော နတ်သဘင်သည်ကို မြင်၍ မဟာပနာဒ မင်းသားသည် အတန်ငယ် ပြုံးရယ်ခြင်းကို ပြု၏။ လူများသည်ကား ရယ်သည်ဖြစ်၍ ရယ်ခြင်းကို တည်စိမ့်သောငှါ သတိကို ဖြစ်စေခြင်းငှါ မတတ်

နိုင်သည်ဖြစ်၍ ကိုယ်အင်္ဂါ ကြီးငယ်တို့ကို စွန့်လွှတ်၍ မင်းယင်ပြင်၌လျှင် လည်း၏။ ထိုအခါ ပွဲသဘင် မင်္ဂလာသည် ပြီး၏။ ဤ သုရုစိဇာတ်၌ ကြွင်းသော စကားကို “ပနာဒေ နာမ သော ရာဇာ” အစရှိသော မဟာပနာဒဇာတ်ဖြင့် ဖွင့်ဆိုအပ်၏။ မဟာပနာဒ မင်းသည် ဒါန အစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍ အသက်အဆုံး၌ နတ်ပြည်သို့လျှင် လားရ၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော် မူ၍ ရဟန်းတို့ - ဤသို့လျှင် ဝိသာခါသည် ရှေး၌လည်း ငါဘုရား ထံတော်မှ ဆုကို ရဘူးသည်သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ - ယခုအခါ ဘဒ္ဒဇိသည် ထိုအခါ မဟာပနာဒမင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ဝိသာခါသည် ထိုအခါ သုမေဓာ မိဖုယား ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ဝိသုကြုံနတ်သား ဖြစ်ဘူး ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ သိကြားမင်း ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

သီလရှိငြား၊ ဓိန်းမအား၊ သားကောင်း ရသည်သာ။
ခြောက်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သုရုစိဇာတ်သည် ပြီး၏။

၇-ပဉ္စုပေါသထဇာတ်

ကိလေသာ နှိပ်နင်းရန်အတွက် ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်းအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူဟတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “အပေါ့ယုက္ခော ဒါနိ တုဝံ ကပေါတ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ပဉ္စုပေါသထ ဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် ဥပုသ် ဆောက်တည်ကုန်သော ငါးရာကုန်သော သီတင်းသည်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကား သည် မှန်၏။ ထိုအခါ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် တရားသဘင်ဝယ် ပရိသတ် လေးပါးတို့၏ အလယ်၌ တန်ဆာဆင်အပ်သော ဘုရားနေရာတော်၌ နေတော် မူလျက် နူးညံ့သောစိတ်ဖြင့် ပရိသတ်ကို ကြည့်တော်မူ၍ ယနေ့ သီတင်းသည်တို့ စကားကိုစွဲ၍ ဓမ္မဒေသနာသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု သိတော်မူလျှင် သီတင်းသည်တို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ ဒါယကာတို့ - ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်းကို ပြုအပ်ကုန်ပြီလောဟု

မေးတော်မူ၍ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား - ဆောက်တည်ပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ဒါယကာတို့- သင်တို့သည် ကောင်းသောအမှုကို ပြုအပ်၏။ ဤ ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်းမည်သည်ကား ရှေးပညာရှိတို့၏ အနွယ် တည်း၊ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ရှေးပညာရှိတို့သည် ရာဂ အစရှိသော ကိလေသာ တို့ကို နှိပ်ခြင်းငှါ ဥပုသ်သုံးခြင်းကို သုံးဘူးကုန်ပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုသီတင်း သည်တို့သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ဒါယကာတို့ - လွန်လေပြီးသောအခါ အင်္ဂတိုင်း၊ မဂဓတိုင်း၊ ကာသိတိုင်းဟူသော တိုင်းသုံးတိုင်းတို့၏ အကြား၌ မွေ့လျော်ဘွယ် ရှိသော တောအုပ်သည် ရှိ၏။ ဘုရားလောင်းသည် မဂဓတိုင်းဝယ် ဗြာဟ္မဏ မဟာသာလ ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၍ အရွယ်ရောက်လတ်သော် ကာမတို့ကို စွန့်သဖြင့် အိမ်မှ ထွက်၍ ထိုတောအုပ်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ကျောင်းဆောက်၍ ရသေ့ရဟန်းပြုလျက် နေ၏။ ထိုဘုရားလောင်း ကျောင်း၏ မနီးမဝေးဖြစ်သော တခုသော ဝါးတော၌ မိမိမယားနှင့် တကွ တခုသော ခိုသည် နေ၏။ တခုသော တောင်ပို၌ မြေသည် နေ၏။ တခုသောချို၌ မြေခွေးသည် နေ၏။ တခုသော ချိုတောအုပ်၌ ဝံသည် နေ၏။ ထိုလေးခုကုန်သော သတ္တဝါတို့သည်လည်း အခါခပ်သိမ်း ဘုရားလောင်း ရသေ့ထံသို့ ကပ်၍ တရားနာကြကုန်၏။

ထိုအခါ တနေ့သ၌ ခိုဖို့သည် မိမိမယား ခိုမနှင့်တကွ အသိုက်မှ ထွက်၍ အစာရှာခြင်းငှါ သွား၏။ ခိုဖို့နောက်မှလိုက်သော ခိုမကို တခုသော စွန်သည် ထိုးယူ၍ ပြေး၏။ ထိုခိုမ ငိုမြည်တမ်းသံကို ကြား၍ ခိုဖို့သည် ပြန်၍ကြည့်လတ် သော် ထိုစွန်သည် ထိုးယူသော ခိုမကိုမြင်၏။ စွန်သည်လည်း ထိုခိုမကို မြည်တမ်း စဉ်လျှင် သတ်၍စား၏။ ထိုခိုဖို့သည် ထိုခိုမနှင့် ကွေကွင်းခြင်းကြောင့် သောက မီးလောင်သည်ဖြစ်၍ ကြံ၏။ ဤ ရာဂသည် ငါ့ကို အလွန်လျှင် ပင်ပန်းစေ၏။ ယခုအခါ ဤရာဂကို မနှိပ်မူ၍ ကျက်စားခြင်းငှါ မသွားအံ့ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုခိုဖို့သည် ကျက်စားရာ ခရီးကို ဖြတ်၍ ရသေ့အထံသို့ သွားပြီးလျှင် ရာဂ- အစရှိသည်တို့ကို နှိပ်ခြင်းငှါ ဥပုသ်ဆောက်တည်၍ တင့်အပ်သောအရပ်၌နေ၏။

မြေသည်လည်း အစာရှာအံ့ဟု မိမိနေရာမှထွက်၍ ရွာစွန်အရပ်ဝယ် နွားတို့၏ သွားလာရာ၌ အစာ ရှာ၏။ ထိုအခါ ရွာစား၏ ကိုယ်လုံးဖြူသော မင်္ဂလာ ရှိသော နွားလား ဥသဘသည် အစာကို ယူ၍ တခုသော တောင်ပို၌ ခြေတို့ကို

ပုဆစ်တုပ်၍ ဦးချိုတို့ဖြင့် မြေကို ယက်လျက် ကစား၏။ မြေသည် နွားတို့၏ ခြေသံဖြင့် ကြောက်သည်ဖြစ်၍ ထိုတောင်ပို့သို့ ဝင်ခြင်းငှါ ပြေး၏။ ထိုအခါ ထိုမြေကို နွားလား ဥသဘာသည် ခြေဖြင့် နင်းမိ၏။ ထိုမြေသည် ထိုနွားလား ဥသဘာကို အမျက်ထွက်၍ ကိုက်၏။ နွားလား ဥသဘာသည် ထိုအရပ်၌လျှင် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ရွာ၌နေသောသူတို့သည် နွားလားဥသဘာသည် သေသတတ်ဟု ကြား၍ အလုံးစုံသောသူတို့သည် တပေါင်းတည်း လာကုန်၍ ငိုကြွေးမြည်တမ်းကုန်လျက် ထိုဥသဘာကို ပန်း နံသာ အစရှိသည်တို့ဖြင့် ပူဇော် ပြီးလျှင် တွင်းတို့ကို တူး၍ မြှုပ်ပြီးလျှင် သွားကြကုန်၏။ မြေသည် ထိုလူတို့ သွားသောအခါ ထွက်လတ်၍ ငါသည် ဒေါသကို မှီ၍ ဤဥသဘာနွားမင်းကို ဇီဝိတိန္ဒြေမှ ချသဖြင့် လူများ၏ နှလုံးစိုးရိမ်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။ ယခုအခါ ဤဒေါသကို မနှိပ်မူ၍ ကျက်စားအံ့သောငှါ ငါမသွားအံ့ဟု ကြံ၍ ပြန်ခဲ့ပြီးလျှင် ကျောင်းသို့ သွား၍ ဒေါသကို နှိပ်ခြင်းငှါ ဥပုသ်ဆောက်တည်လျက် တင့်အပ် သော အရပ်၌ နေ၏။

မြေခွေးသည်လည်း အစာကို ရှာသည်ရှိသော် ဆင်သေ 'တစီးကို မြင်၍ ငါသည် များစွာသော အစာကို ရအပ်ပြီဟု နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်သဖြင့် သွား၍ နှာမောင်း၌ ကိုက်၏။ တိုင်တို့ကို ကိုက်မိသောအခါကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ထိုနှာမောင်း၌ သာယာခြင်းကို မရ၍ နားရွက်၌ ကိုက်၏။ ကျောက်ဖျာတို့ကို ကိုက်မိသော အခါကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ဝမ်း၌ ကိုက်၏။ ဦးခေါင်းခွံကို ကိုက်မိသော အခါကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ အမြီး၌ ကိုက်၏။ သံချောင်း၌ ကိုက်မိသောအခါကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ဝစ္စမဂ်၌ ကိုက်၏။ တခဲနက်သော မှုတို့ကို ကိုက်မိသောအခါကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ထိုမြေခွေး သည် လောဘ၏ အစွမ်းဖြင့် စားလျက် ဝမ်းတွင်းသို့ ဝင်၏။ ထိုဝမ်းတွင်း၌ အစာ ဆာမှတ်သောအခါ အသားကို စား၏။ ရေ ဆာမှတ်သောအခါ သွေးကို သောက်၏။ အိပ်သောအခါ အအူ အဆုတ်တို့ကို ခင်း၍ အိပ်၏။ ထိုမြေခွေးသည် ဤဆင်ဝမ်းတွင်း၌ပင်လျှင် ငါ့အား ထမင်းအဖျော်သည်၎င်း၊ အိပ်ရာနေရာသည် ၎င်း ပြည့်စုံ၏။ တပါးသော အရပ်၌ အသို့ပြုအံ့နည်းဟု ကြံ၍ ထိုဆင်ဝမ်းတွင်း ၌လျှင် အလွန်မွေ့လျော်သည်ဖြစ်၍ အပသို့ မထွက်မူ၍ ဆင်ဝမ်းတွင်း၌သာလျှင် နေ၏။ နောက်အဘို့၌ လေ နေပူကြောင့် ဆင်ကောင်ပုပ်သည် ခြောက်သည် ရှိသော် ကျင်ကြီးသွားရာ ဝစ္စမဂ်သည် ပိတ်၏။ မြေခွေးသည် ဆင်ဝမ်းတွင်း၌

ဖြစ်လျက် နည်းသော အသား အသွေးရှိသည်၊ ဖြော့တော့သော ကိုယ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ထွက်ရာလမ်းခရီးကို မမြင်။

ထိုအခါ တနေ့သ၌ အခါမဲ့မိုသ်းကြီးသည် ရှာ၏။ ဝစ္စမဂ်သည် မိုသ်းစွတ် သဖြင့် နူးသည်ဖြစ်၍ ဟင်းလင်းကို ပြ၏။ မြေခွေးသည် ဟင်းလင်းအပေါက်ကို မြင်လျှင် အလွန်ကြာမြင့်စွာ ပင်ပန်းသည်ဖြစ်၍ ဤအပေါက်ဖြင့် ပြေးအံ့ဟု ဝစ္စမဂ်ကို ဦးခေါင်းဖြင့် တိုး၏။ ထိုမြေခွေးသည် ကျဉ်းမြောင်းရာ အရပ်မှ လျင်မြန်စွာ ထွက်သည်ရှိသော် စုတ်ပြတ်သော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အလုံးစုံသော အမွှေးတို့သည် ဝစ္စမဂ်၌ ငြိကုန်သည်ဖြစ်၍ ထန်းဥ ထန်းညွှောက်ကဲ့သို့ အမွှေးမရှိသော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထွက်ခဲ့ရ၏။ ထိုမြေခွေးသည် လောဘကို မှီ၍ ငါသည် ဤဆင်းရဲကို ခံရ၏။ ယခုအခါ ဤ လောဘကို မနှိပ်မှု၍ အစာကို မယူအံ့ဟုကြံ၍ ထိုကျောင်းသို့ သွားပြီးလျှင် လောဘကို နှိပ်ခြင်းငှါ ဥပုသ်ကို ဆောက်တည်၍ တင့်အပ်သော အရပ်၌ နေ၏။

ဝံသည်လည်း တောမှထွက်၍ အလွန် အလိုကြီးခြင်းသည် နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ မလ္လတိုင်း ပစ္စန္ဓရွာသို့ သွား၏။ ရွာ၌ နေသော သူတို့သည် ဝံသည် လာသတတ်ဟု လေး၊ လှံတံ အစရှိသည် လက်စွဲကုန်လျက် ထွက်လတ်ကုန်၍ ထိုဝံသည် ဝင်အောင်းသောချုံကို ဝန်းရံကုန်၏။ ထိုဝံသည် လူများ ဝန်းရံသော အဖြစ်ကိုသိ၍ ချုံမှထွက်၍ ပြေးစဉ်လျှင် လေး၊ လှံတံ အစရှိသည်တို့ဖြင့် ပစ်ကြကုန်၏။ ထိုဝံသည် ဦးခေါင်း ကဲ့သည်ဖြစ်၍ သွေးယိုလျက် မိမိ နေရာအရပ်သို့ သွား၍ ဤဆင်းရဲသည် ငါ၏ အလွန်အလိုကြီးသော လောဘ၏ အစွမ်းကြောင့် ဖြစ်၏။ ယခုအခါ ဤ လောဘကို မနှိပ်မှု၍ အစာကို မယူအံ့ဟု ကြံပြီး၍ ထိုကျောင်းသို့ သွားပြီးလျှင် အလွန်အလိုကြီးခြင်း လောဘကို နှိပ်ခြင်းငှါ ဥပုသ်ကို ဆောက်တည်လျက် တင့်အပ်သော အရပ်၌ နေ၏။

ရသေ့သည်လည်း မိမိအမျိုးကို မှီသဖြင့် မာနနိုင်ငံသို့ လိုက်သည်ဖြစ်၍ ဈာန်ကို ဖြစ်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ ထိုအခါ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ တဆူသည် ထိုရသေ့၏ မာနကိုမှီသောအဖြစ်ကို သိတော်မူ၍ ဤရသေ့သည်ကား ယုတ်သော သတ္တဝါမဟုတ် ဘုရားအညွန့်တည်း။ ဤရသေ့သည် ဤ ဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာ၌လျှင် သဗ္ဗညု ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်လတ္တံ့၊ ဤရသေ့၏ မာနကို နှိပ်ခြင်းကို ပြု၍ သမာပတ်ကိုဖြစ်စေခြင်း၏ အကြောင်းကို ငါပြုအံ့ဟု ကြံတော်မူ၍ထိုရသေ့သည်

ကျောင်းတွင်း၌ နေစဉ်လျှင် မြောက် ဟိမဝန္တာမှ ကြွလာတော် မူလတ်၍ ထိုရသေ့၏ ကျောက်ဖျာ၌ နေတော်မူ၏။ ထိုရသေ့သည် ကျောင်းမှ ထွက်လတ်၍ မိမိနေရာ၌နေသော ထိုအရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို မြင်လျှင် မာနကို မှီသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍ ထို အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် လက်ဖျစ်တီး၍ သူယုတ်-ပျက်လေလော့၊ ယုတ်မာသော ရဟန်းဦးပြည်း-အဘယ်ကြောင့် ငါ့နေရာပျဉ်၌ နေသနည်းဟု ဆို၏။

ထိုသို့ ဆိုသောအခါ ရသေ့ကို အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ဤသို့ ဆိုတော်မူ၏။ သူတော်ကောင်း- အဘယ်ကြောင့် မာနကို မှီသည်ဖြစ်ဘိသနည်း၊ ငါသည်ကား ထိုးထွင်း၍သိပြီးသော ပစ္စေကဗောဓိဉာဏ်ရှိသောသူတည်း။ သင်သည် ဤဘဒ္ဒကပ် ကမ္ဘာ၌သာလျှင် သဗ္ဗညုဘုရား ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဘုရားညွန့် ဖြစ်၏။ ပါရမီတို့ကို ဖြည့်၍ လာ၏။ တပါးသော ဤမျှလောက်သော ကာလကို လွန်လျှင် ဘုရား ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဘုရားအဖြစ်၌ တည်သည်ဖြစ်၍ သိဒ္ဓတ် အမည်ရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု အမည်ကို၎င်း၊ အမျိုးအနွယ်ကို၎င်း၊ အဂ္ဂသာဝက အစရှိသည်တို့ကို၎င်း အလုံးစုံတို့ကို ကြားတော်မူ၍ သူတော်ကောင်း-အဘယ်ကြောင့် သင်သည် မာနကို မှီသည် ဖြစ်၍ ကြမ်းကြုတ်သည် ဖြစ်ဘိသနည်း၊ ဤ မာနကို မှီခြင်းသည် သင့်အား မလျောက်ပတ်ဟု အဆုံးအမကို ပေးတော်မူ၏။

ထိုရသေ့သည် ထိုအရှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ဟောတော် မူပါသော်လည်း ထိုအရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ရှိမျှလည်း မခိုး၊ အဘယ်အခါ၌ ငါသည် ဘုရားဖြစ် အံ့နည်း၊ ဤသို့ အစရှိသည်တို့ကိုလည်း မမေး၊ ထိုအခါ ထိုရသေ့ကို အရှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် သင်သည် ဇာတိမာန်ကြောင့် ငါ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကြီးသော အဖြစ်ကို မသိ၊ အကယ်၍ တတ်နိုင်အံ့၊ ငါကဲ့သို့ ကောင်းကင်၌ သွားလော့ဟု ဆို၍ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်တော်မူပြီးလျှင် ကိုယ်တော်၏ ခြေမှုန့်တို့ကို ထိုရသေ့၏ ဆံကျစ်ဝန်း၌ ကြဲလျက် မြောက် ဟိမဝန္တာသို့လျှင် ကြွတော်မူ၏။ ရသေ့သည် ထိုအရှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ကြွတော်မူသောအခါ ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ရောက် သည်ဖြစ်၍ ဤ ရဟန်းသည် ဤသို့ လေးလံသော ကိုယ်ရှိလျက် လေဝ၌ ပစ်လွှင့် အပ်သော ဂွမ်းဆိုင်ကဲ့သို့ ကောင်းကင်၌ ပျံနိုင်၏။ ငါသည် ဇာတိမာန်ကြောင့် ဤသို့ သဘောရှိတော်မူသော အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ ခြေတော်တို့ကို ရှိမျှလည်း မခိုးမိ၊ အဘယ်အခါ ငါသည် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့နည်းဟူ၍ မေးလည်း မမေး

လိုက်မိ၊ ဤအမျိုးမည်သည်ကား အဘယ်ပြုရအံ့နည်း၊ ဤလောက၌ သီလအကျင့် သာလျှင် မြတ်၏။ ငါ၏ ဤမာနသည် ပွားသည်ရှိသော် ငရဲသို့ ဆောင်လတ္တံ့၊ ယခုအခါ ဤမာနကို မနှိပ်မူ၍ သစ်သီးကြီးငယ် အလို့ငှါ မသွားအံ့ဟု ကြံ၍ ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် မာနကို နှိပ်ခြင်းငှါ ဥပုသ်ကို ဆောက်တည်၍ သစ်ခက်အခင်း၌ နေလျက် ကြီးသော ဉာဏ်ပညာရှိသော အမျိုးကောင်းသား သည် မာနကိုနှိပ်သဖြင့် ကသိုဏ်းပရိကံကို ပွားစေလျက် အဘိညာဉ်ငါးပါးတို့ကို ၎င်း၊ ရှစ်ပါးသော သမာပတ်တို့ကို၎င်း ဖြစ်စေ၍ ကျောင်းမှ ထွက်ပြီးလျှင် စကြံဦးဝယ် ကျောက်ဖျာ၌ နေ၏။

ထိုအခါ ထိုရသေ့ကို ခိုးအစရှိကုန်သော လေးယောက်ကုန်သော သူတို့ သည် ချဉ်းကပ်ကုန်၍ တင့်အပ်သော အရပ်၌ နေကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ခိုကို မေး၏။ သင်သည် တပါးသောနေ၌ ဤအချိန်၌ မလာ၊ အစာကို ရှာ၏။ အသို့နည်း၊ ယနေ့ ဥပုသ်ဆောက်တည်သည် ဖြစ်သလောဟု မေး၏။ အရှင်ဘုရား ဥပုသ်ဆောက်တည်ပါ၏ဟု လျှောက်သည်ရှိသော် ထိုအခါ ထိုခိုကို အဘယ် အကြောင်းကြောင့် ဥပုသ်ဆောက်တည်သနည်းဟု မေးလိုရကား—

၁၂၇။ အပွေ့ဿုက္ကော ဒါနိ တုဝံ ကပေါတ၊
ဝိဟင်္ဂမ န တဝ ဘောဇနတ္ထော။
ခုဒ္ဒံ ပိပါသံ အဓိဝါသယန္တော၊
ကသ္မာ ဘဝံ ဥပေါသထိကော ကပေါတ။

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂၇။ ဝိဟင်္ဂမ၊ ကောင်းကင်သို့ ပျံသွားတတ်သော။ ကပေါတ၊ ခို။ တုဝံ၊ သင်သည်။ ဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ အပွေ့ဿုက္ကော၊ ကြောင့်ကြမဲ့ဖြစ်တိ၏။ တဝ၊ သင့်အား။ န ဘောဇနတ္ထော၊ အစာကို အလိုမရှိ။ ခုဒ္ဒံ၊ အစာမှတ်ခြင်း ကို၎င်း။ ပိပါသံ၊ ရေမှတ်ခြင်းကို၎င်း။ အဓိဝါသယန္တော၊ သည်းခံလျက်။ ကပေါတ၊ ခို။ ဘဝံ၊ သင်သည်။ ကသ္မာ၊ အဘယ်ကြောင့်။ ဥပေါသထိကော၊ ဥပုသ်ဆောက်တည်တိသနည်း။

ထိုစကားကို ကြား၍ ခိုသည် မိမိ ဥပုသ်ဆောက်တည်သော အကြောင်းကို ကြားလိုရကား—

၁၂၇။ အဟံ ပုရေ ဂိဒ္ဓိဂတော ကပေါတိယာ၊
 အသ္မိံ ပဒေသသ္မိံ မုဘော ရမာမ။
 အထဂ္ဂဟိ သာကုဏိကော ကပေါတိံ၊
 အကာမကော တာယ ဝိနာ အဟောသိံ။

၁၂၉။ နာနာဘာဝဝိပ္ပယောဂေန တဿာ၊
 မနောမယံ ဝေဒန ဝေဒယာမိ။
 တဿာ အဟံ ပေါသထ ပါလယာမိ၊
 ရာဂေါ မမံ မာ ပုန ရာဂမာသိ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၂၇။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပုရေ၊ ရှေး၌။ ကပေါတိယာ၊ ခိုမ၌။ ဂိဒ္ဓိဂတော၊ တပ်မက်မောခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍။ အသ္မိံ ပဒေသသ္မိံ၊ ဤအရပ်၌။ ဥဘော၊ နှစ်ခုကုန်သော အကျွန်ုပ်တို့သည်။ ရမာမ၊ ကာမချမ်းသာဖြင့် မွေ့လျော်ကြကုန်၏။ အထ၊ ထိုသို့ မွေ့လျော်ရပါလျက်။ သာကုဏိကော၊ စွန့်သည်။ ကပေါတိံ၊ ခိုမကို။ အဂ္ဂဟိ၊ ဖမ်းယူ၏။ အကာမကော၊ အလိုမရှိဘဲလျက်။ တာယ၊ ထိုခိုမနှင့်။ ဝိနာ၊ ကင်းသည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်၏။

၁၂၉။ တဿာ၊ ထိုခိုမနှင့်။ နာနာဘာဝ ဝိပ္ပယောဂေန၊ သေသဖြင့် ကွေ့ကွင်းရခြင်းကြောင့်။ မနောမယံ၊ စိတ်ဖြင့်ပြီးသော။ ဝေဒနံ၊ ဝေဒနာကို။ ဝေဒယာမိ၊ ခံစားရ၏။ တဿာ၊ ထိုကြောင့်။ ရာဂေါ၊ ခိုမ၌ တပ်စွန်းသော ရာဂသည်။ မမံ၊ အကျွန်ုပ်သို့။ မာ ပုန ရာဂမာသိ၊ တဖန် မလာပြန်စေသတည်းဟု။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဥပေါသထံ၊ ဥပုသ်ကို။ ပါလယာမိ၊ စောင့်ပါ၏။

ခိုသည် မိမိဆောက်တည်သော အမှုဖြင့် အကြောင်းကို ပြောဆိုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းရသေ့သည် မြေအစရှိသည်တို့၌ တယောက် တယောက်စီ မေး၍ ထိုမြေအစရှိသော သူတို့သည်လည်း ဟုတ်မှန်သော အတိုင်း ပြောဆို လိုကုန်ရကား—

၁၃၀။ အနုဇ္ဈဂါမီ ဥရဂါ ဒုဇိဝု၊
 ဒါဌာဝဇော ယောရဝိသောသိ သပ္ပ။

- ခုဒ္ဒံ ပိပိသံ အဓိဝါသယန္တော၊
 ကသ္မာ ဘဝံ ပေါသထိကော နု ဒီဃ။
 ၁၃၁။ ဥသဘော စာဟု ဗလဝါ ဂါမိကဿ၊
 စလက္ကကု ဝဏ္ဏဗလပပန္တော။
 သော မံ အက္ကမိ တံ ကုပိတော အဉ္စိသိံ၊
 ဒုက္ခာဘိတုဏ္ဏော မရဏံ ဥပါဂါ။
 ၁၃၂။ တတော ဇနာ နိက္ခမိတွာန ဂါမာ၊
 ကန္တိတွာ ရောဒိတွာ အပက္ကမိံသု။
 တသ္မာ အဟံ ပေါသထံ ပါလယာမိ၊
 ကောဓော မမံ မာ ပုနုရာဂမာသိ။
 ၁၃၃။ မတာနံ မံသာနိ ဗဟု သုသာနေ၊
 မနုညရူပံ တဝ ဘောဇနေ တံ။
 ခုဒ္ဒံ ပိပိသံ အဓိဝါသယန္တော၊
 ကသ္မာ ဘဝံ ပေါသထိကော သိင်္ဂါလ။
 ၁၃၄။ ပဝိသိ ကုစ္ဆိံ မဟတော ဂဇဿ၊
 ကုဏပေ ရတော ဟတ္ထိမံသေသု ဂိဒ္ဓေါ။
 ဥက္ခော စ ဝါတော တိခိဏာ စ ရသ္မိယော၊
 တေ သောသယံ တဿ ကရိသမဂ္ဂံ။
 ၁၃၅။ ကိသော စ ပဏ္ဍု စ အဟံ ဘဒန္တေ၊
 နု မေ အဟု နိက္ခမနာယ မဂ္ဂေါ။
 မဟာ စ မေသော သဟသာ ပဝဿိ၊
 သော တေမယီ တဿ ကရိသမဂ္ဂံ။
 ၁၃၆။ တတော အဟံ နိက္ခမိသံ ဘဒန္တေ၊
 စန္ဒော ယထာ ရာဟုမုခါ ပမုတ္တော။
 တသ္မာ အဟံ ပေါသထံ ပါလယာမိ၊
 လောဘော မမံ မာ ပုနုရာဂမာသိ။
 ၁၃၇။ ဝမ္ပိကထူပသ္မိံ ကိပိလ္လိကာနိ၊
 နိပ္ပေါထယန္တော တုဝံ ပုရေ စရာသိ။

ခုဒ္ဒံ ပိပါသံ အဓိဝါသယန္တော၊
ကသ္မာ ဘဝံ ပေါသထိကော နု အစ္စ။

၁၃၈။ သကံ နိကေတံ အတိဟေလယာနော၊
အတြိစ္ဆတာ မလ္လယတံ အဂစ္ဆိံ။
တတော ဇနာ နိက္ခမိတောန ဂါမာ၊
ကောဒဏ္ဍကေန ပရိပေါထယိံ သု မံ။

၁၃၉။ သော ဘိန္နသီသော ရဟိရမက္ခိဘဂေါ၊
ပစ္စာဂမာသိံ သကံ နိကေတံ။
တသ္မာ အဟံ ပေါသထံ ပါလယာမိ၊
အတြိစ္ဆတာ မာ ပုနရာဂမာသိံ။

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆိုကုန်၏။

၁၃၀။ အနုဇ္ဈဂါမိ၊ ကောဏ်က္ခေ တုန္ဒလိမိ၍ သွားတတ်သော။ ဥရဂါ၊
ရင်ဖြင့် သွားတတ်သော။ ဒုဗ္ဗိ၊ လျှာနှစ်ခုရှိသော။ သပ္ပ၊ အချင်းမြေ။ ဒါဌာဝု-
ဓော၊ အစွယ်လျှင် လက်နက်ရှိသည်။ ဘောရဝိသော၊ ပြင်းသော အဆိပ်ရှိသည်။
အသိ၊ ဖြစ်၏။ ဒိဃ၊ ကျောက်ရှည်မျိုးဖြစ်သော မြေ။ ခုဒ္ဒံ၊ အစာမှတ်ခြင်းကို
၎င်း။ ပိပါသံ၊ ရေမှတ်ခြင်းကို၎င်း။ အဓိဝါသယန္တော၊ သည်းခံသည်ဖြစ်၍။
ကသ္မာ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ ဘဝံ၊ သင်သည်။ ဥပေါသထိကော နု၊ ဥပုသ်
ဆောက်တည်သနည်း။

၁၃၁။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ ဂါမိကဿ၊ ရွာစား၏။ စလက္ကကု-စလမာနု-
ကကုဓော၊ လှုပ်သော လဘျီရှိသော။ ဝဏ္ဏဗလူပပန္တော၊ အဆင်းအားနှင့် ပြည့်စုံ
သော ဗလဝ။ ကြီးသောခွန်အားရှိသော။ ဥသဘော၊ နွားလားဥသဘာသည်။
အဟု၊ ဖြစ်၏။ သော၊ ထို နွားလားဥသဘာသည်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ အက္ကမိ၊
နင်း၏။ ကုပိတော၊ အမျက်ထွက်သော အကျွန်ုပ်သည်။ တံ၊ ထိုဥသဘာကို။
အသုသိံ၊ ကိုက်မိ၏။ သော၊ ထို ဥသဘာသည်။ ဒုက္ခာဘိတုဏ္ဍော၊ ဆင်းရဲဖြင့်
နှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍။ မရဏံ၊ သေခြင်းသို့။ ဥပါဂါ၊ ရောက်၏။

၁၃၂။ တတော ဂါမာ၊ ထို ရွာမှ။ နိက္ခမိတာန၊ ထွက်၍။ ဇနာ၊ လူတို့
သည်။ ကန္နိတော၊ မြည်တမ်း၍။ ဝေဒိတော၊ ငိုကြွေး၍။ အပက္ကမိံ သု၊ သွားကုန်၏။

ကောဓော၊ အမျက် ဒေါသသည်။ မမံ၊ အကျွန်ုပ်သို့။ မာ ပုနုရာဂမာသိ၊
တဖန် မလာပြန်စေသတည်း။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။
ဥပေါသထံ၊ ဥပုသ်ကို။ ပါလယာမိ၊ စောင့်၏။

၁၃၃။ သိင်္ဂါလ၊ မြေခွေး။ မတာနံ၊ သေကုန်သော သတ္တဝါတို့၏။
မံသာနိ၊ အသားတို့သည်။ သုသာနေ၊ သုသာန်၌။ ဗဟူ၊ များစွာကုန်၏။ တဝ၊
သင့်အား။ တေံ တောဇနံ၊ ဤအစာသည်။ မနုညရူပံ၊ နှစ်သက်ဘွယ်သော
သဘောရှိ၏။ ခုဒ္ဒံ၊ အစာ မှုတ်ခြင်းကို၎င်း။ ပိပါသံ၊ ရေ မှုတ်ခြင်းကို၎င်း။
အဓိဝါသယန္တော၊ သည်းခံလျက်။ ကသ္မာ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ ဘဝံ၊ သင်သည်။
ဥပေါသထိကော နု၊ ဥပုသ်ဆောက်တည်သနည်း။

၁၃၄။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ မဟတော၊ ကြီးစွာသော။ ဂဇဿ၊ ဆင်၏။
ကုစ္ဆိံ၊ ဝမ်းသို့။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပဝိသိ၊ ဝင်၏။ ကုဏပေ၊ ဆင်ကောင်
ပုပ်၌။ ရဒတာ၊ မွေ့လျော်၏။ ဟတ္ထိမံသေသု၊ ဆင်သားတို့၌။ ဂိဒ္ဓေါ၊ တပ်မက်
မော၏။ ဥဏှော၊ ပူသော။ ဝါတော စ၊ လေသည်၎င်း။ တိခိဏာ၊ ပြင်းစွာ
ကုန်သော။ ရသ္မိဒယာ စ၊ နေရောင်တို့သည်၎င်း။ တေ၊ ထိုလေပူ၊ နေရောင်တို့
သည်။ တဿ၊ ထိုဆင်သေ၏။ ကရိသမဂ္ဂံ၊ ဝစ္စမဂ်ကို။ သောသယံ၊ ခြောက်စေ
ကုန်၏။

၁၃၅။ ဘန္တေ၊ ရှင်ရသေ့။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ကိသော စ၊ ကြုံလည်း
ကြုံ၏။ ပဏ္ဍု၊ စ၊ ဖြော့တော့သော ကိုယ်လည်းရှိ၏။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ နိက္ခ-
မနာယ၊ ထွက်ခြင်း၏။ မဂ္ဂေါ၊ ခရီးသည်။ န အဟု၊ မဖြစ်။ ဘဒန္တေ၊ ရှင်ရသေ့။
မဟာမေသော စ၊ မိုဗ်းကြီးသည်လည်း။ သဟသာ၊ အဆောတလျှင်။ ပဝသိ၊
ရွာ၏။ သော၊ ထိုမိုဗ်းကြီးသည်။ တဿ၊ ထိုဆင်သေ၏။ ကရိသမဂ္ဂံ ဝစ္စမဂ်
ကို။ တေမယံ၊ စွတ်၏။

၁၃၆။ ရာဟုမုခါ၊ ရာဟုခံတွင်းမှ။ ပမုတ္တော၊ လွတ်သော။ စန္ဒော ယထာ၊
လကဲ့သို့။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တတော၊ ထိုဆင်ဝမ်းတွင်းမှ။ နိက္ခမိသံ၊
ထွက်ရ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ လောဘော၊ လောဘသည်။ မမံ၊ အကျွန်ုပ်
သို့။ မာ ပုနုရာဂမာသိ၊ တဖန် မလာပြန်စေသတည်းဟု။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။
ဥပေါသထံ၊ ဥပုသ်ကို။ ပါလယာမိ၊ စောင့်၏။

၁၃၇။ အစ္ဆ၊ အဆွေဝံ၊ ဝမ္မိကထူပသ္မိံ၊ စုန်စုန်တက်သော တောင်ပို၌။
တုဝံ၊ သင်သည်။ ကိပိလ္လိကာနိ၊ ခြပုန်းစသည်တို့ကို။ နိပေ၊ ထယန္တော၊ စားလျက်။
ပုရေ၊ ရှေး၌။ စရာသိ၊ သွား၏။ ခုဒ္ဒ၊ အစာမှတ်ခြင်းကို၎င်း။ ပိပါသံ၊ ရေမှတ်
ခြင်းကို၎င်း။ အဓိဝါသယန္တော၊ သည်းခံလျက်။ ကသ္မာ၊ အဘယ့်ကြောင့်။
ဘဝံ၊ သင်သည်။ ဥပေါသထိကော န၊ ဥပုသ်ဆောက်တည်သနည်း။

၁၃၈။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ သကံ နိကေတံ၊ မိမိနေရာကို။ အတိဟေလယာ-
နော၊ မထေမဲ့မြင် ပြုမိသောကြောင့်။ အတြိစ္ဆတာ၊ အလွန် အလို့ကြီးသော
ကြောင့်။ မလ္လယတံ၊ မလ္လယတိုင်းသို့။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အဂစ္ဆိံ၊ သွားမိ
၏။ ဇနာ၊ လူတို့သည်။ တတော ဂါမာ၊ ထိုရွာမှ။ နိက္ခမိတောန၊ ထွက်ကုန်၍။
မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ကောဒဏ္ဍကေန၊ လေးလှံတံဖြင့်။ ပရိပေါထယိံ သု၊ ပုတ်ခတ်
ကုန်၏။

၁၃၉။ သော အဟံ၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည်။ ဘိန္နသီသော၊ ဦးခေါင်းကဲ့သည်
ဖြစ်၍။ ရဟိရ မက္ခိတဂေါ၊ သွေး အလိမ်းလိမ်း ကပ်သော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍။
သကံ နိကေတံ၊ မိမိနေရာသို့။ ပစ္စာဂမာသိံ၊ ပြန်ခဲ့ရ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။
အတြိစ္ဆတာ၊ အလွန် အလို့ကြီးခြင်းသည်။ မမံ၊ အကျွန်ုပ်သို့။ မာ ပုနရာဂမာသိံ၊
တဖန် မလာပြန်စေသတည်းဟု။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဥပေါသထံ၊ ဥပုသ်ကို။
ပါလယာမိ၊ စောင့်၏။

ဤသို့လျှင် ထိုလေးယောက်ကုန်သော သူတို့သည် မိမိတို့၏ ဥပုသ်ဆောက်
တည်ခြင်းကို ပြောဆိုပြီးလျှင် နေရာမှ ထကုန်၍ ဘုရားလောင်းကို ရှိခိုးကုန်လျက်
အရှင်ဘုရား- အရှင်ဘုရားတို့သည် တပါးသောနေ့တို့၌ ဤအချိန်ဝယ် သစ်သီး
ကြီးငယ်အလို့ငှါ ကြွတော်မူကုန်၏။ ယနေ့မူကား မကြမ၍လျှင် အဘယ့်ကြောင့်
ဥပုသ်ဆောက်တည်ကုန်သနည်းဟု မေးလိုကုန်ရကား—

၁၄၀။ ယံ နော အပုစ္ဆိတ္ထ တုဝံ ဘဒန္တေ၊
သဗ္ဗေဝ ဗျာကရိမှ ယထာ ပဇာနံ။
မယမ္ပိ ပုစ္ဆာမ တုဝံ ဘဒန္တေ၊
ကသ္မာ ဘဝံ ပေါသထိကော န ဗြဟ္မေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆိုကုန်၏။

၁၄၀။ ဘဒန္တေ၊ ရှင်ရသေ့။ တုဝံ၊ ရှင်ရသေ့သည်။ ယံ၊ အကြင်အကြောင်းကို။ နော၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို။ အပုစ္ဆိတ္ထံ၊ မေးတော်မူ၏။ သဗ္ဗေဝ၊ အလုံးစုံသော အကျွန်ုပ်တို့သည်လျှင်။ တံ အတ္တံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ ယထာ ပဇာနံ၊ သိမြင်တိုင်း။ ဗျာကရိမ၊ ဖြေဆိုကုန်ပြီ။ ဘဒန္တေ၊ ရှင်ရသေ့။ မယမ္ပိ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း။ တုဝံ၊ ရှင်ရသေ့ကို။ ပုစ္ဆာမ၊ မေးပါကုန်၏။ ဗြဟ္မော၊ ရှင်ရသေ့။ ဘဝံ၊ ရှင်ရသေ့သည်။ ကသ္မာ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ ဥပေါသထိကော န၊ ဥပုသ်ဆောက်တည်သနည်း။

ထိုရသေ့သည်လည်း ထိုလေးယောက်သော သူတို့အား မိမိ ဥပုသ်ဆောက်တည်သော အကြောင်းကို ကြားလိုရကား—

- ၁၄၁။ အနုပလိတ္တော မမ အဿမမ္ပိ၊
ပစ္စေကဗုဒ္ဓေါ မုဟုတ္တံ နိသီဒိ။
သော မံ အဝေဒိ ဂတိမာ ဂတိဉ္စ၊
နာမဉ္စ ဂေါတ္တံ စရဏဉ္စ သဗ္ဗံ။
- ၁၄၂။ ဧဝံပိ ဟံ န ဝန္တိ တဿ ပါဒေ။
န စာပိ နံ မာနဂတေန ပုစ္ဆိံ။
တသ္မာ အဟံ ပေါသထံ ပါလယာမိ၊
မာနော မမံ မာ ပုနရာဂမာသိ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၄၁။ ဘောန္တော၊ အိုအချင်းတို့။ မမ၊ ငါ၏။ အဿမမ္ပိ၊ ကျောင်း၌။ အနုပလိတ္တော၊ ကိလေသာဖြင့် မလိမ်းကျံသော။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓေါ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည်။ မုဟုတ္တံ၊ တခဏမျှ။ နိသီဒိ၊ နေ၏။ သော၊ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဂတိဉ္စ၊ သွားရာကို၎င်း။ အာဂတိဉ္စ၊ လာရာကို၎င်း။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ နာမဉ္စ၊ အမည်ကို၎င်း။ ဂေါတ္တဉ္စ၊ အနွယ်ကို၎င်း။ စရဏဉ္စ၊ အကျင့်ကို၎င်း။ အဝေဒိ၊ ကြားပေ၏။

၁၄၂။ ဧဝံပိ၊ ဤသို့ ကြားပေလျက်လည်း။ အဟံ၊ ငါသည်။ တဿ၊ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏။ ပါဒေ၊ ခြေတော်တို့ကို။ န ဝန္တိ၊ ရှိမခိုးမိ။ မာနဂတေန၊ မာနကို မှီသဖြင့်။ နံ၊ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို။ န စာပိ ပုစ္ဆိံ၊ မေးလည်း မမေးမိ။

တသွာ၊ ထို့ကြောင့်။ မာနော၊ မာနသည်။ မမံ၊ ငါသို့။ မာ ပုနရာဂမာသိ၊ တဖန် မလာပြန်စေသတည်းဟု။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဥပေါသထံ၊ ဥပုသ်ကို။ ပါလယာမိ စောင့်၏။

ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်းသည် မိမိ ဥပုသ်ဆောက်တည်သောအကြောင်းကို ပြောဆိုပြီးလျှင် ထိုလေးယောက်ကုန်သော သူတို့ကို ဆုံးမ၍ လွတ်လိုက်ပြီးလျှင် ကျောင်းသို့ ဝင်၏။ မြေ အစရှိသော လေးယောက်ကုန်သော သူတို့သည်လည်း မိမိတို့နေရာအရပ်တို့သို့လျှင် သွားကြကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် မယုတ်သော စျားန်ရှိသည်ဖြစ်၍ မြဟွာပြည်သို့ လား၏။ လေးယောက်ကုန်သော သူတို့သည်လည်း ထိုဘုရားလောင်း အဆုံးအမ၌ တည်ကုန်သည် ဖြစ်၍ နတ်ပြည်သို့ လားကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ဒါယကာတို့ ဤ ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်း မည်သည်ကား ရှေးပညာရှိတို့၏ အနွယ်တည်း။ ဥပုသ်သုံးခြင်းကို သုံးအပ်သည်သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ဒါယကာတို့ ယခုအခါ အနုရုဒ္ဓါသည် ထိုအခါ ခို ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ကဿပသည် ထိုအခါ ဝံ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ မောဂ္ဂလာန်သည် ထိုအခါ မြေခွေး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ သာရိပုတ္တရာသည် ထိုအခါ မြေ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ရသေ့ ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

မြဟွာစရိယ၊ မြတ်သီလ၊ ကျင့်က မင်္ဂလာ။

ခုနစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ပဉ္စုပေါသထဇာတ်သည် ပြီး၏။

ဂ-မဟာမောရဇာတ်

အနှစ်ခုနှစ်ရာ ငုပ်နေသော ကိလေသာသည် မ၊ သံကြောင့် ပေါ်ထွက်လာခြင်း အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူကတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “သစေ ဟိ တျာဟံ ဓနဟေတု ဂါဟိတော” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤမဟာမောရဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် လူ့အဖြစ်ကို လည်တမော့မော့

မြော်သော ရဟန်း တပါးကို အကြောင်း ပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းကို ရဟန်း - သင်သည် လူ့အဖြစ်ကို လည် တမော့မော့ မြော်သတတ်ဟူသည် မှန်သလောဟု မေးတော်မူ၍ ဘုန်းတော် ကြီးသော အရှင်ဘုရား မှန်ပေ၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်း ဤ အားကြီးစွာသော ဓာနသည် သင်ကဲ့သို့သော သူ့ကို အဘယ်ကြောင့် မလျှပ်ပေါ်စေနိုင်ဘဲ ရှိလတ္တံ့နည်း၊ ထိုစကားသည် မှန်၏။ မြင့်မိုရ်တောင်ကြီးကို နုတ်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော လေသည် သစ်ရွက်ဟောင်းမျှကို အဘယ်မှာ ရှက်အံ့ နည်း၊ ရှေး၌ အနှစ်နှစ်ရာတို့ပတ်လုံးအတွင်း၌ဖြစ်သော ကိလေသာ၏ ဖြစ်ခြင်း ကို မဖြစ်စေမူ၍ နေသော၊ ကိလေသာတို့မှ စင်ကြယ်သော သတ္တဝါသည်လည်း လျှပ်ပေါ်ဘူးသည်သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့ - လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီ ပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ပစ္စန္နရစ် အရပ် ဝယ် ဥဒေါင်းငှက်မ ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေကို ယူ၏။ ကိုယ်ဝန်ရင့်ခြင်းသို့ ရောက်သည် ရှိသော် အမိဥဒေါင်းမသည် ကျက်စားရာမြေ၌ ဥကို ချ၍ သွား၏။ (အဥတို့ မည်သည် အမိ၏ အနာမရှိသော အဖြစ်သည် ရှိသော်၎င်း၊ တပါးသော ကျောက်ရှည်မျိုး ဖြစ်သော မြေအစရှိသည်တို့မှ ဘေးရန်သည် မရှိသော်၎င်း မပျက်ကုန်၊ ထို့ကြောင့်) ထိုအဥသည် မဟာလေ့ကားငုံကဲ့သို့ ဖြစ်၍ ရင့်သော အခါ မိမိ ဓမ္မတာအားဖြင့် ပေါက်လျှင် ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော အဆင်း ရှိသော ဥဒေါင်းငှက် ဖြစ်၍ ပေါက်၏။ ထိုဘုရားလောင်း ဥဒေါင်းမင်း၏ မျက်စိနှစ်ဘက်တို့သည် ချင်ရွေးသီးနှင့် တူကုန်၏။ နှုတ်သီးသည် သန္တာ အဆင်း နှင့် တူ၏။ သုံးကြောင်းကုန်သော နီသော အရေးတို့သည် လည်ကို ရစ်၍ ကျောက်လယ်ဖြင့် သွားကုန်၏။ ထိုဘုရားလောင်း ဥဒေါင်းမင်းသည် အရွယ် ရောက်လတ်သော် ဥစွာတင်သော လှည့်အတိုင်းအရှည်ရှိသော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အလွန် အဆင်းလှ၏။ ထို ရွှေဥဒေါင်းမင်း ဘုရားလောင်းကို အလုံးစုံသော ဥဒေါင်းညိုတို့သည် စည်းဝေးကုန်၍ မင်းမြှောက်ပြီးလျှင် ခြံရံကုန်၏။

ထိုဘုရားလောင်းသည် တနေ့သ၌ ထုံးအိုင်ဝယ် ရေသောက်သည်ရှိသော် မိမိ၏ အဆင်း၏ ပြည့်စုံခြင်းကို မြင်၍ ကြံ၏။ ငါသည် အလုံးစုံသော ဥဒေါင်း

တို့ထက် အလွန်တင့်တယ်၏။ ငါသည် ဥဒေါင်းတို့နှင့် တကွ လူ့ပြည်ခရီး၌ အကယ်၍ နေအံ့၊ ငါ့အား ဘေးရန်ရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဟိမဝန္တာသို့ သွား၍ တကောင်တည်း သာလျှင် ချမ်းသာရာ အရပ်၌ နေအံ့ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုဘုရားလောင်း ဥဒေါင်းမင်းသည် ညဉ့်အဘို့၌ ဥဒေါင်း အပေါင်းတို့သည် အိပ်ပျော် ကုန်သည် ရှိသော် တစုံ တယောက်ကိုမျှ မသိစေမူ၍ သာလျှင် ပျံ၍ ဟိမဝန္တာသို့ ငင်ပြီးလျှင် တောင်သုံးလုံး အရေးတို့ကို လွန်၍ လေးခုမြောက် သော တောင်အရေးဝယ် တခုသော တော၌ ကြာပဒုမာတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ် သော ဇာတဿရအိုင်သည် ရှိ၏။ ထိုဇာတဿရအိုင်၏ မနီးမဝေးသောအရပ်၌ တောင်တလုံးကို မှီ၍ တည်သော ပညောင်ပင်ကြီးသည် ရှိ၏။ ထိုပညောင်ပင် ကြီး၏ အခက်၌ နား၏။ ထိုပညောင်ပင်ရောက်သော တောင်၏ အလယ်၌ကား နှစ်သက်ဘွယ်ရှိသော လိုဏ်သည် ရှိ၏။ ထိုဘုရားလောင်း ဥဒေါင်းမင်းသည် ထိုလိုဏ်၌ နေလိုသည်ဖြစ်၍ ထိုလိုဏ်ဦးဝယ် တောင်အပြင်၌ နား၏။ ထိုအရပ် သည်ကား အောက်အဘို့ဖြင့် တက်ခြင်းငှါ ၎င်း၊ အထက်အဘို့ဖြင့် သက်ခြင်းငှါ ၎င်း မတတ်နိုင်၊ ကြောင်ဘေး၊ မြွေကင်း၊ သန်ဘေး၊ လူဘေးတို့မျှ လွတ်၏။

ထို ရွှေဥဒေါင်းမင်းသည် ဤအရပ်သည် ငါ့အား ချမ်းသာသော အရပ် တည်းဟု ကြံ၍ ထိုနေ့ ထိုလိုဏ်၌ နေ၍ နက်ဖြန်နေ၌ တောင်လိုဏ်မှ ထ၍ တောင်ထိပ်၌ အရှေ့သို့ ရှေးရှုလျက် တက်လတ်သော နေဝန်းကိုမြင်၍ မိမိအား နေ၌ စောင့်ရှောက်စိမ့်သောငှါ “ဥဒေတယံ စက္ခုမာ ဧကရာဇာ” အစရှိသော အရံအတားကို ပြုပြီးလျှင် ကျက်စားရာမြေသို့ သက်သဖြင့် အစာကို ယူပြီးလျှင် ညချမ်းအခါ လာလတ်၍ တောင်ထိပ်၌ အနောက်သို့ ရှေးရှုလျက် ဝင်သော နေဝန်းကို မြင်၍ မိမိအား ညဉ့်၌ စောင့်ရှောက်စိမ့်သောငှါ “အပေတယံ စက္ခုမာ ဧကရာဇာ” အစရှိသော အရံအတားကို ပြု၍ ဤနည်းဖြင့်သာလျှင် နေ၏။

ထိုအခါ တနေ့သ၌ တယောက်သော မုဆိုးသည် တော၌ လှည့်လည်သည် ရှိသော် တောင်ထိပ်၌ နေသော ထိုရွှေဥဒေါင်းမင်းကို မြင်၍ မိမိအိမ်သို့ လာခဲ့ ပြီးလျှင် သေခါနီးသောကာလ၌ သားကို မှာခဲ့၏။ ချစ်သားလေးဆင့်မြောက် ဖြစ်သော တောင်အရေးရှိသော တော၌ ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိသော

ဥဒေါင်းသည် ရှိ၏။ ငါတို့အရှင်မင်းကြီးသည် အကယ်၍ မေးတော်မူအံ့၊ သင်ချစ်သားသည် တင်လျှောက်ရစ်လော့ဟု မှာခဲ့၏။ ထိုအခါ တနေ့သ၌ ဗာရာဏသီမင်း၏ ခေမာမည်သော မိဖုယားကြီးသည် မိုးသောက်ထအခါ အိပ်မက် မြင်မက်၏။ ဤသို့သဘော ရှိသော အိပ်မက်သည် ဖြစ်၏။ ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိသော ဥဒေါင်းသည် တရားဟော၏။ ထိုခေမာ မိဖုယားသည် ကောင်းချီးပေးလျက် တရားကို နား၏။ ဥဒေါင်းသည် တရားဟောပြီးလျှင် ပံ့၍ သွား၏။ ထိုမိဖုယားသည် သွားလေသော ရွှေဥဒေါင်းမင်းကို မြင်၍ ထို ရွှေဥဒေါင်းမင်းကို ဖမ်းကြပါကုန် - ဖမ်းကြပါကုန်ဟု ဆိုလျက်လျှင် နိုး၏။ နိုးပြီး၍ကား အိပ်မက်အဖြစ်ကို သိ၍ အိပ်မက်ဟူ၍ ဆိုချေသော် မင်းသည် မရှိသေခြင်းကို ပြုလတ္တံ့။ အကျွန်ုပ်အား ချင်ခြင်းဖြစ်၏ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ရှိသေခြင်းကို ပြုလတ္တံ့ဟု ကြံ၍ ချင်ခြင်းရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်၍ အိပ်၏။

ထိုအခါ မိဖုယားကြီးကို မင်းသည် ချဉ်းကပ်၍ မေး၏။ ရှင်မိဖုယား- ရှင်မိဖုယားအား အဘယ်မချမ်းသာသနည်းဟု မေး၏။ ရှင်မင်းကြီး- အကျွန်ုပ်အား ချင်ခြင်းဖြစ်၏ဟု ဆိုလတ်သော် ရှင်မိဖုယား - သင်သည် အဘယ်ကို အလိုရှိသနည်းဟု မေး၏။ အရှင်မင်းကြီး- ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော ဥဒေါင်းမင်းတရားကို နာချင်ခြင်း ဖြစ်၏ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ရှင်မိဖုယား - ဤသို့သဘောရှိသော ဥဒေါင်းကို အဘယ်မှာ ရအံ့နည်းဟု ဆိုလတ်သော် အရှင်မင်းကြီး- အကယ်၍ မရအံ့၊ အကျွန်ုပ် အသက်သည် မရှိပြီဟု ဆို၏။ ရှင်မိဖုယား - မစိုးရိမ်လင့်၊ တစုံတခုသော အရပ်၌ အကယ်၍ရှိအံ့၊ ရလတ္တံ့ဟု ထိုမိဖုယားကို သက်သာရာရစေ၍ မင်းနေရာ၌နေလျက် မှူးတော်မတ်တော်တို့ကို မေး၏။ အမတ်တို့ - ရှင်မိဖုယားကြီးသည် ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိသော ဥဒေါင်းမင်းတရားကို နာလို၏။ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော ဥဒေါင်းတို့သည် ရှိသည်ဖြစ်ကုန်၏လောဟု မေး၏။ အရှင်မင်းကြီး- ပုဏ္ဏားတို့သည် သိကုန်လတ္တံ့ဟု တင်လျှောက်ကုန်လတ်သော် မင်းသည် ပုဏ္ဏားတို့ကို ခေါ်စေ၍ မေးတော်မူ၏။ ပုဏ္ဏားတို့သည် မြတ်သောမင်းကြီး - ရေ၌ ဖြစ်ကုန်သော ငါး၊ လိပ်၊ ပုဇွန်တို့သည်၎င်း၊ ကြည်း၌ ဖြစ်ကုန်သော ချေ၊ သမင်၊ ဒရယ်၊ ယုန်ငယ်၊ စိုင်၊ ဆတ်၊ ဟင်္သာ၊ ဥဒေါင်း၊ ခါ အစရှိကုန်သော ဤ တိရစ္ဆာန်တို့သည်၎င်း၊ လူတို့သည်၎င်း ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော အဆင်း

ရှိသည် ဖြစ်ကုန်၏ဟု အကျွန်ုပ်တို့ လက္ခဏာ ဗေဒင်ကျမ်းတို့၌ လာကုန်၏ဟု တင်လျှောက်ကုန်၏။

မင်းသည် မိမိတိုင်းနိုင်ငံ အတွင်း၌ မုဆိုးတို့ကို စည်းဝေးစေ၍ ရွှေအဆင်း နှင့်တူသော အဆင်းရှိသော ဥဒေါင်းကို သင်တို့ မြင်ဘူးကုန်သလောဟု မေး၏။ ကြွင်းကုန်သော မုဆိုးတို့သည် မမြင်ဘူးပါကုန်ဟု တင်လျှောက်ကုန်၏။ အကြင် မုဆိုးအားကား အဘသည် မှဲ့ခဲ၏။ ထိုမုဆိုးသည် တင်လျှောက်၏။ အရှင် မင်းကြီး - အကျွန်ုပ်သည် မမြင်ဘူးပါ။ အကျွန်ုပ်အဘသည်ကား ဤမည်သော အရပ်၌ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော ဥဒေါင်းသည် ရှိ၏ဟု ပြောဆို ဘူးပါ၏ဟု တင်ပျောက်၏။ ထိုအခါ ထိုမုဆိုးကို မင်းသည် အမောင်မုဆိုး - သင်သည် ငါ၏၎င်း၊ မိဖုရား၏၎င်း အသက်ကို ပေးအပ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့။ သွား၍ ရွှေဥဒေါင်းမင်းကို ထောင်၍ ဆောင်ခဲ့လော့ဟု ဆိုပြီးလျှင် များစွာ သော ဥစ္စာကို ပေး၍ လွှတ်လိုက်၏။

ထိုမုဆိုးသည် သားမယားအား ဥစ္စာကို ပေးခဲ့၍ ထိုရွှေဥဒေါင်းရှိရာ အရပ် သို့ သွား၍ ဘုရားလောင်း ရွှေဥဒေါင်းမင်းကို မြင်လျှင် ကျော့ကွင်းတို့ကို ထောင်၍ ယနေ့ မိလတ္တံ့၊ ယနေ့ မိလတ္တံ့ဟု ကြည့်မျှော်လျက် မမိဘဲလျှင် သေ၏။ မိဖုရားသည်လည်း တောင့်တခြင်းကို မရသည်ဖြစ်၍ သေ၏။ မင်းသည် ထိုရွှေဥဒေါင်းကိုမိ၍ ငါ၏ ချစ်စွာသော မယားသည် သေရ၏ဟု အမျက်ထွက် သဖြင့် အမျက်နိုင်ငံသို့ လိုက်သည်ဖြစ်၍ ဟိမဝန္တာအရပ်ဝယ် လေးလုံးမြောက် သော တောင်ရေ၌ ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိသော ဥဒေါင်းသည် ရှိ၏။ ထိုဥဒေါင်းအသားကို စားရသည်ရှိသော် မအို မသေသည် ဖြစ်ကုန်၏ဟု ရွှေပေ၌ ရေးစေပြီးလျှင် ထိုရွှေပေကို ဥစ္စာထားရာ တံတင်း၌ထား၍ သေ၏။

ထိုအခါ တပါးသောမင်းသည် မင်းဖြစ်၏။ ထိုမင်းသည် ရွှေပေ၌ အက္ခရာ တို့ကို မြင်၍ မအို မသေသည် ဖြစ်အံ့ဟု ကြံ၍ ထိုဥဒေါင်းကို ဖမ်းစိမ့်သောငှါ မုဆိုးတယောက်ကို စေလိုက်၏။ ထိုမုဆိုးသည်လည်း ထိုတော၌သာလျှင် သေ၏။ ဤအတူ မင်းခြောက်ဆက် လည်သည်ကိုပြု၍ ဟိမဝန္တာသို့ သွားကုန်သော မုဆိုး ခြောက်ယောက်တို့သည်လည်း ဟိမဝန္တာ၌သာလျှင် သေကုန်၏။ ခုနစ်ဆက် မြောက် ဖြစ်သော မင်းသည် စေအပ်သော ခုနစ်ယောက်မြောက်ဖြစ်သော မုဆိုး

ပုံ-၈၊ ၅၅၀-၈၊ မဟာမောရဇာတ်

ကိုလေသာ၌ တပ်မက်ခြင်းကြောင့် ဥဒေါင်းမင်းကျော်ကွင်းမိနေပုံ

သည်ကား ယနေ့ပင်လျှင် မိလတ္တံ့၊ ယနေ့ပင်လျှင် မိလတ္တံ့ဟု ကြည့်မျှော်လျက်
 ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး မိခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည် ဖြစ်၍ ဤဥဒေါင်းမင်း၏ ခြေ၌
 ကျော့ကွင်း မမိခြင်း၏ အကြောင်းကား အသို့နည်းဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍
 ထိုအခါ ထိုဥဒေါင်းကို စုံစမ်းသည်ရှိသော် ညနံနက် ပရိတ်အရံအတား ပြုသည်
 ကို မြင်၍ ဤအရင်၌ တပါးသော ဥဒေါင်းမသည် မရှိ၊ ဤ ဥဒေါင်းသည်
 မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်သည်ဖြစ်ရာ၏ မြတ်သောအကျင့် အာနုဘော်ကြောင့်
 ထိုဥဒေါင်းခြေ၌ ကျော့ကွင်းမမိနိုင်ဟု အသင့်အားဖြင့် ယူဆမိ၍ ပစ္စန္ဒရစ်သို့
 သွားပြီးလျှင် ဥဒေါင်းမ တခုကို ဖမ်း၍ အကြင်အခြင်းဖြင့် လက်ဖျစ်တီးသည်
 ရှိသော် တွန်၏။ လက်ခုပ်တီးသည်ရှိသော် က၊၏။ ထိုအခြင်းဖြင့် သင်၍ ဆောင်ယူ
 သွားပြီးလျှင် ဘုရားလောင်းသည် ပရိတ် အရံအတားကို မပြုမိကလျှင်
 ကျော့ကွင်းကို ထောင်၍ လက်ဖျစ်တီးသဖြင့် ဥဒေါင်းမကို တွန်စေ၏။

ထိုဘုရားလောင်း ရွှေဥဒေါင်းမင်းသည် ဥဒေါင်းမ အသံကို ကြားလတ်
 သော် အနှစ်ခုနစ်ရာတို့ပတ်လုံး ငြိမ်သက်စွာ နေပါသော ကိလေသာသည်
 ပါးပျဉ်း ထောင်၍ ပုတ်ခတ်အပ်သော မြေကဲ့သို့ ထ၏။ ထိုဘုရားလောင်း
 ဥဒေါင်းမင်းသည် ကိလေသာဖြင့် ကျင်နာသည်ဖြစ်၍ ပရိတ် အရံအတားကို
 ပြုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ လျင်မြန်စွာ ဥဒေါင်းမအထံသို့သွား၍ ကျော့
 ကွင်း၌ ခြေကိုသွင်း၍လျှင် ကောင်းကင်မှ သက်၏။ အနှစ်ခုနစ်ရာတို့ပတ်လုံး
 မရွှေ့မလျှောသော ကျော့ကွင်းသည် ထိုခဏ၌လျှင် ရွှေလျှာ၍ ခြေကို မိ၏။
 ထိုအခါ ဘုရားလောင်း ဥဒေါင်းမင်းကို မုဆိုးသည် လှံတံဖျား၌ တွဲလျှားဆွဲ
 သည်ကို မြင်၍ ကြံ၏။ ဤဥဒေါင်းမင်းကို တပါးသောမုဆိုးတို့သည် မိခြင်းငှါ
 မတတ်နိုင်ကုန်၊ ငါသည်လည်း ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး မတတ်နိုင်၊ ယနေ့မူကား
 ဤဥဒေါင်းမင်းသည် ဤဥဒေါင်းမကို မြင်၍ ကိလေသာဖြင့် ကျင်နာသည်
 ဖြစ်၍ ပရိတ်အရံအတား ပြုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သဖြင့် လာလတ်၍ ကျော့
 ကွင်း၌ မိလျက် ဦးခေါင်းစောက်ဆိုး တွဲလျှားဆွဲရ၏။ ငါသည် ဤသို့သဘော
 ရှိသော သီလနှင့်ပြည့်စုံပေသော ဥဒေါင်းမင်းကို ပင်ပန်းစေဘိ၏။ ဤသို့
 သီလနှင့်ပြည့်စုံသော သူကို မင်းလက်ဆောင် အလို့ငှါ ဆောင်ယူခြင်းသည်
 မသင့်၊ မင်းသည်ပေးအပ်သော ပူဇော်သက္ကာရဖြင့် ငါ့အား အဘယ်ပြုအံ့နည်း၊
 ထို ဥဒေါင်းကို လွှတ်အံ့ဟု ကြံပြီးမှ တဖန် ကြံပြန်၏။ ဤဥဒေါင်းမင်းသည်

ဋ္ဌာနံ၊ ကောင်းမှု မကောင်းမှုတို့၏။ ဖလံ၊ အကျိုးသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဒါနံ၊ အလှူကို။ ဒတ္တု၊ သူယုတ်မာတို့သည်။ ပညတ္တဉ္စ၊ မကောင်းသဖြင့် ပညတ်အပ်၏ ဟူ၍လည်း။ ဝဒန္တိ၊ ဆိုကုန်၏။ အရဟတံ၊ ကိလေသာတို့မှ ဝေးကုန်သော။ တေသံ၊ ထိုငါ့ဆရာတို့၏။ ဝစော၊ စကားကို။ သဒ္ဒဟာနော၊ ကျွန်ုပ်ယုံကြည်၏။ တသ္မာ၊ ထိုသို့ယုံကြည်သောကြောင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ သကုဏေ၊ ငှက်တို့ကို။ ဗာယောမိ၊ သတံ၏။

ထိုစကားကို ကြား၍ ဘုရားလောင်း ဥဒေါင်းမင်းသည် ထိုမုဆိုးအား တမလွန်လောက ရှိသည်၏အဖြစ်ကို ငါ ဟောအံ့ဟု ကျော့ကွင်းဖျား၌ ဦးခေါင်းစောက်သိုး တွဲလျားဆွဲလျက်လျှင်—

၁၅၀။ စန္ဒော စ သူရိယော စ ဥဘော သုဒဿနာ၊
 ဂစ္ဆန္တိ သြဘာသယ မန္တလိက္ခေ။
 ဣမဿ လောကဿ ပရဿ ဝါ တေ၊
 ကထံ နု တေ အာဟု မနုဿလောကေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၅၀။ လုဒ္ဒကာ မုဆိုး။ စန္ဒော စ၊ လင်း။ သူရိယော စ၊ နေင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဥဘော၊ နှစ်ပါးကုန်သော လ-နေတို့သည်။ သုဒဿနာ၊ ကောင်းသော အမြင် ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍။ ဂစ္ဆန္တိ၊ ကောင်းကင်၌။ သြဘာသယံ-သြဘာသယန္တော၊ ထွန်းပလျက်။ ဂစ္ဆန္တိ၊ သွားကုန်၏။ တေ၊ ထို လ-နေတို့သည်။ ဣမဿ လောကဿ ဝါ၊ ဤလူ့ပြည်၌မူလည်း။ တိဋ္ဌန္တိ၊ တည်ကုန်သလော။ ဥဒါဟု၊ ထိုသို့မဟုတ်။ ပရဿ လောကဿ ဝါ၊ နတ်ပြည်၌မူလည်း။ တိဋ္ဌန္တိ၊ တည်ကုန်သလော။ မနုဿလောကဿ၊ လူ့ပြည်၌။ ကထံ၊ အသို့လျှင်။ တေ၊ ထို လ-နေတို့ကို။ အာဟု နု၊ ဆိုကုန်သနည်း။ အတ္တိတိ၊ ရှိ၏ဟူ၍၎င်း။ နတ္ထိတိ၊ မရှိဟူ၍၎င်း။ ဒေဝါတိ၊ နတ်ဟူ၍၎င်း။ မနုဿာတိ၊ လူဟူ၍၎င်း။ ကထေန္တိ၊ ဆိုကုန်သလော။

မုဆိုးသည် ဘုရားလောင်းစကားကို ဖြေလိုရကား—

၁၅၁။ စန္ဒော စ သူရိယော စ ဥဘော သုဒဿနာ၊
 ဂစ္ဆန္တိ သြဘာသယ မန္တလိက္ခေ။

ပရဿ လောကဿ န တေ ဣမဿ၊
ဒေဝါတိ တေ အာဟု မနုဿလောကေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၅၁။ မောရရာဇ၊ ဥဒေါင်းမင်း။ စန္ဒော စ၊ လင်း။ သူရိယော စ၊
နေရင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဥဘော၊ နှစ်ပါးကုန်သော လ-နေတို့သည်။ သုဒဿနာ၊
ကောင်းသော အမြင် ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ အန္တလိက္ခေ၊ ကောင်းကင်၌။ သြဘာ-
သယံ-သြဘာသယန္တော၊ ထွန်းပလျက်။ ဂစ္ဆန္တိ၊ သွားကုန်၏။ တေ၊ ထိုလ-
နေတို့သည်။ ပရဿ လောကဿ၊ နတ်ပြည်၌။ တိဋ္ဌန္တိ၊ တည်ကုန်၏။ ဣမဿ
လောကဿ၊ ဤလူ့ပြည်၌။ န တိဋ္ဌန္တိ၊ မတည်ကုန်။ မနုဿလောကေ၊
လူ့ပြည်၌။ တေ၊ ထိုနေ-လတို့သည်။ ဒေဝါ၊ နတ်တို့တည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။
အာဟု၊ ဆိုကုန်၏။

ထိုသို့ ဆိုသောအခါ မုဆိုး၏ အယူကို ပယ်လိုသော ဘုရားလောင်းသည်—

၁၅၂။ ဧတ္ထေဝ တေ နိဟတာ ဟိနဝါဒါ၊
အဟေတုကာ ယေ န ဝဒန္တိ ကမ္မံ။
တထာ ဖလံ သုက္ကတ ဒုက္ကဋ္ဌာနံ၊
ဒတ္တု ပညတ္တံ ယေ စ ဝဒန္တိ ဒါနံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၅၂။ လုဒ္ဒက၊ မုဆိုးသား။ ဧတ္ထေဝ၊ ဤ သင်ဖြေဆိုရာ၌လျှင်။ တေ၊
သင်၏။ ကုလုပကာ၊ ဆရာတို့သည်။ အဟေတုကာ၊ အဟေတုက ဝါဒရှိကုန်၏။
ဟိနဝါဒါ၊ ယုတ်မာသော အယူရှိကုန်၏။ နိဟတာ၊ ပယ်အပ်ကုန်၏။ ယေ၊
အကြင် သင့်ဆရာတို့သည်။ ကမ္မံ၊ ကံကို။ န ဝဒန္တိ၊ မဆိုကုန်။ တထာ၊ ထို့-
အတူ။ သုက္ကတ ဒုက္ကဋ္ဌာနံ၊ ကုသိုလ် အကုသိုလ်တို့၏။ ဖလံ၊ အကျိုးကို။ န ဝဒန္တိ၊
မဆိုကုန်။ ယေ၊ အကြင် သင့်ဆရာတို့သည်။ ဒတ္တု-လာမကေဟိ၊ ယုတ်မာကုန်
သော သူတို့သည်။ ဒါနံ၊ အလှူကို။ ပညတ္တံ၊ ပညတ်အပ်၏ဟူ၍။ ဝဒန္တိ၊ ဆိုကုန်
၏။ တေ၊ ထို သင့်ဆရာတို့သည်။ ဟိနဝါဒါ၊ ယုတ်မာသော အယူရှိကုန်၏။

ထိုမုဆိုးသည် ဘုရားလောင်း ဆိုသည်ရှိသော် သတိရ၍ ထိုအကြောင်းကို
မေးသဖြင့် မိမိအား ဟောစိမ့်သောငှါ တိုက်တွန်းလိုရကား—

အဘယ်ကြောင့်။ ပါသဝသံ၊ ကျော့ကွင်းနိုင်ငံသို့။ ဥပနိတံ၊ လိုက်ရသော။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဗန္ဓုနသ္မာ၊ အနှောင်အဖွဲ့မှ။ ပမုတ္တဝေ၊ လွတ်ခြင်းငှါ။ ဣစ္ဆသိ၊ အလိုရှိဘိသနည်း။

၁၄၆။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ ပါဏာတိပါတာ၊ သူ၏ အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ။ ဝိရတော၊ ကြဉ်ရှောင်သည်။ အသိ နု၊ ဖြစ်သလော။ တေ၊ သင်သည်။ သဗ္ဗဘူတေသု၊ အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့အား။ အဘယံ၊ ဘေးမဲ့ကို။ ဒိန္နံ နု၊ ပေးသလော။ ယံ- ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ တုဝံ၊ သင်သည်။ ပါသဝသံ၊ ကျော့ကွင်းနိုင်ငံသို့။ ဥပနိတံ၊ လိုက်ရသော။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဗန္ဓုနသ္မာ၊ အနှောင်အဖွဲ့မှ။ ပမုတ္တဝေ၊ လွတ်ခြင်းငှါ။ ဣစ္ဆသိ၊ အဘယ်ကြောင့် အလိုရှိဘိသနည်း။

ထို့နောင်မှ မုဆိုးသည် ဘုရားလောင်းအား ပါဏာတိပါတမှ ကြဉ်ခြင်း၊ အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့အား ဘေးမဲ့ပေးခြင်း၏ အကျိုးကို မေး၍ ဟောစိမ့်သောငှါ တိုက်တွန်းလိုရကား—

၁၄၇။ ပါဏာတိပါတာ ဝိရတဿ ဗြူသိ၊
အဘယဉ္စ ယော သဗ္ဗဘူတေသု ဒေတိ။
ပုစ္ဆာမိ တံ မောရရာဇ တမတ္ထံ၊
ဣတော စုတော ကိံ လဘတေ သုခံ သော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၄၇။ မောရရာဇ၊ ဥဒေါင်းမင်း။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ပါဏာတိပါတာ၊ သူ၏အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ။ ဝိရတော၊ ကြဉ်ရှောင်သည်။ အဿ၊ ဖြစ်၏။ ယော စ၊ အကြင်သူသည်ကား။ သဗ္ဗဘူတေသု၊ အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့အား။ အဘယံ၊ ဘေးမဲ့ကို။ ဒေတိ၊ ပေး၏။ တမတ္ထံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ တံ၊ သင် ဥဒေါင်းမင်းကို။ ပုစ္ဆာမိ၊ မေးပါ၏။ သော၊ ထိုသူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်သောသူ၊ အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့အား ဘေးမဲ့ပေးသောသူသည်။ ဣဘော၊ ဤဘဝမှ။ စုတော၊ စုတေခဲ့သည်ရှိသော်။ ကိံ သုခံ၊ အဘယ် ချမ်းသာကို။ လဘတေ၊ ရသနည်း။ တံ၊ ထိုရသော ချမ်းသာကို။ ဗြူသိ၊ သင် ဆိုလော့။

ဘုရားလောင်း ဥဒေါင်းမင်းသည် ပါဏာတိပါတမှ ကြဉ်ရှောင်ခြင်း၊ သတ္တဝါတို့အား ဘေးမဲ့ပေးခြင်း၏အကျိုးကို မုဆိုးအား ဟောလိုရကား—

၁၄၈။ ပါဏာတိပါတာ ဝိရတဿ ဗြူမိ၊
အဘယဉ္စ ယော သဗ္ဗဘူတေသု ဒေတိ။
ဒိဋ္ဌေဝ ဓမ္မေ လဘတေ ပသံသံ၊
သဂ္ဂဉ္စ သော ယာတိ သရီရဘေဒါ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၄၈။ သမ္မာ အဆွေ မုဆိုး။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ပါဏာတိပါတာ၊ သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ။ ဝိရတော၊ ကြဉ်ရှောင်သည်။ အဿ၊ ဖြစ်၏။ ယော စ၊ အကြင်သူသည်ကား။ သဗ္ဗဘူတေသု၊ အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့အား။ အဘယံ၊ ဘေးမဲ့ကို။ ဒေတိ၊ ပေး၏။ ဗြူမိ၊ အကျိုးကို ငါဟောအံ့။ သော၊ ထိုအသက်သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်သူ၊ အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့အား ဘေးမဲ့ ပေးသောသူသည်။ ဒိဋ္ဌေဝဓမ္မေ၊ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏အဖြစ်၌လျှင်။ ပသံသံ၊ ချီးမွမ်းခြင်းကို။ လဘတေ၊ ရ၏။ သရီရဘေဒါ၊ ခန္ဓာကိုယ်ပျက်သည်မှ။ ပရံ၊ နောက်၌။ သဂ္ဂဉ္စ၊ နတ်ပြည်သို့လည်း။ ယာတိ၊ သွားရ၏။

ထိုစကားကို ကြား၍ မုဆိုးသည် မိမိပြုသော အကြောင်းကို ဘုရားလောင်း အား ကြားလိုရကား—

၁၄၉။ န သန္တိ ဒေဝါဣတိ အာဟု ဧကေ၊
ဣဓေ ဇီဝေါ ဝိဘဝံ ဥပေတိ။
တထာ ဖလံ သုက္ကတဒုက္ကဋ္ဌာနံ၊
ဒတ္တု ပညတ္တဉ္စ ဝဒန္တိ ဒါနံ။
တေသံ ဝစော အရဟတံ သဒ္ဓဟာနော၊
တသ္မာ အဟံ သကုဏေ ဗာဓယာမိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၄၉။ မောရရာဇ၊ ဥဒေါင်းမင်း။ ဒေဝါ၊ နတ်တို့သည်။ န သန္တိ၊ မရှိ ကုန်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဧကေ၊ အချို့ကုန်သော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ အာဟု၊ ဆိုကုန်၏။ ဣဓေ၊ ဤ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌လျှင်။ ဇီဝေါ၊ အသက်သည်။ ဝိဘဝံ၊ ပျောက်ဆုံးခြင်းသို့။ ဥပေတိ၊ ထောက်၏။ တထာ၊ ထိုမှတပါး။ သုက္ကတ ဒုက္က-

ဋ္ဌာနံ၊ ကောင်းမှု မကောင်းမှုတို့၏။ ဖလံ၊ အကျိုးသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဒါနံ၊ အလှူကို။ ဒတ္တု၊ သူယုတ်မာတို့သည်။ ပညတ္တဉ္စ၊ မကောင်းသဖြင့် ပညတ်အပ်၏ ဟူ၍လည်း။ ဝဒန္တိ၊ ဆိုကုန်၏။ အရဟတံ၊ ကိလေသာတို့မှ ဝေးကုန်သော။ တေသံ၊ ထိုငါ့ဆရာတို့၏။ ဝစော၊ စကားကို။ သဒ္ဓဟာနော၊ ကျွန်ုပ်ယုံကြည်၏။ တသ္မာ၊ ထိုသို့ယုံကြည်သောကြောင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ သကုဏော၊ ငှက်တို့ကို။ ဗာယောမိ၊ သတံ၏။

ထိုစကားကို ကြား၍ ဘုရားလောင်း ဥဒေါင်းမင်းသည် ထိုမုဆိုးအား တမလွန်လောက ရှိသည်၏အဖြစ်ကို ငါ ဟောအံ့ဟု ကျော့ကွင်းဖျား၌ ဦးခေါင်းစောက်ဆိုး တွဲလျားဆွဲလျက်လျှင်—

၁၅၀။ စန္ဒော စ သူရိယော စ ဥဘော သုဒဿနာ၊
 ဂစ္ဆန္တိ သြဘာသယ မန္တလိက္ခေ။
 ဣမဿ လောကဿ ပရဿ ဝါ တေ၊
 ကထံ နု တေ အာဟု မနုဿလောကေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၅၀။ လုဒ္ဓကာ မုဆိုး။ စန္ဒော စ၊ လင်း။ သူရိယော စ၊ နေင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဥဘော၊ နှစ်ပါးကုန်သော လ-နေတို့သည်။ သုဒဿနာ၊ ကောင်းသော အမြင် ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍။ ဂစ္ဆန္တိ၊ ကောင်းကင်၌။ သြဘာသယံ-သြဘာသယန္တော၊ ထွန်းပလျက်။ ဂစ္ဆန္တိ၊ သွားကုန်၏။ တေ၊ ထို လ-နေတို့သည်။ ဣမဿ လောကဿ ဝါ၊ ဤလူ့ပြည်၌မူလည်း။ တိဋ္ဌန္တိ၊ တည်ကုန်သလော။ ဥဒါဟု၊ ထိုသို့မဟုတ်။ ပရဿ လောကဿ ဝါ၊ နတ်ပြည်၌မူလည်း။ တိဋ္ဌန္တိ၊ တည်ကုန်သလော။ မနုဿလောကဿ၊ လူ့ပြည်၌။ ကထံ၊ အသို့လျှင်။ တေ၊ ထို လ-နေတို့ကို။ အာဟု နု၊ ဆိုကုန်သနည်း။ အတ္တိတိ၊ ရှိ၏ဟူ၍၎င်း။ နတ္ထိတိ၊ မရှိဟူ၍၎င်း။ ဒေဝါတိ၊ နတ်ဟူ၍၎င်း။ မနုဿာတိ၊ လူဟူ၍၎င်း။ ကထေန္တိ၊ ဆိုကုန်သလော။

မုဆိုးသည် ဘုရားလောင်းစကားကို ဖြေလိုရကား—

၁၅၁။ စန္ဒော စ သူရိယော စ ဥဘော သုဒဿနာ၊
 ဂစ္ဆန္တိ သြဘာသယ မန္တလိက္ခေ။

ပရဿ လောကဿ န တေ ဣမဿ၊
ဒေဝါတိ တေ အာဟု မနုဿလောကေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၅၁။ မောရရာဇ၊ ဥဒေါင်းမင်း။ စန္ဒော စ၊ လင်း။ သူရိယော စ၊
နေရင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဥဘော၊ နှစ်ပါးကုန်သော လ-နေတို့သည်။ သုဒဿနာ၊
ကောင်းသော အမြင် ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ အန္တလိက္ခေ၊ ကောင်းကင်၌။ သြဘာ-
သယံ-သြဘာသယန္တော၊ ထွန်းပလျက်။ ဂစ္ဆန္တိ၊ သွားကုန်၏။ တေ၊ ထိုလ-
နေတို့သည်။ ပရဿ လောကဿ၊ နတ်ပြည်၌။ တိဋ္ဌန္တိ၊ တည်ကုန်၏။ ဣမဿ
လောကဿ၊ ဤလူ့ပြည်၌။ န တိဋ္ဌန္တိ၊ မတည်ကုန်။ မနုဿလောကေ၊
လူ့ပြည်၌။ တေ၊ ထို နေ - လတို့သည်။ ဒေဝါ၊ နတ်တို့တည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။
အာဟု၊ ဆိုကုန်၏။

ထိုသို့ ဆိုသောအခါ မုဆိုး၏ အယူကို ပယ်လိုသော ဘုရားလောင်းသည်—

၁၅၂။ ဧတ္ထေဝ တေ နိဟတာ ဟိနဝါဒါ၊
အဟေတုကာ ယေ န ဝဒန္တိ ကမ္မံ။
တထာ ဖလံ သုက္ကတ ဒုက္ကဋ္ဌာနံ၊
ဒတ္တု ပညတ္တံ ယေ စ ဝဒန္တိ ဒါနံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၅၂။ လုဒ္ဒက၊ မုဆိုးသား။ ဧတ္ထေဝ၊ ဤ သင်ဖြေဆိုရာ၌လျှင်။ တေ၊
သင်၏။ ကုလုပကာ၊ ဆရာတို့သည်။ အဟေတုကာ၊ အဟေတုက ဝါဒရှိကုန်၏။
ဟိနဝါဒါ၊ ယုတ်မာသော အယူရှိကုန်၏။ နိဟတာ၊ ပယ်အပ်ကုန်၏။ ယေ၊
အကြင် သင့်ဆရာတို့သည်။ ကမ္မံ၊ ကံကို။ န ဝဒန္တိ၊ မဆိုကုန်။ တထာ၊ ထို့-
အတူ။ သုက္ကတ ဒုက္ကဋ္ဌာနံ၊ ကုသိုလ် အကုသိုလ်တို့၏။ ဖလံ၊ အကျိုးကို။ န ဝဒန္တိ၊
မဆိုကုန်။ ယေ၊ အကြင် သင့်ဆရာတို့သည်။ ဒတ္တု-လာမကေဟိ၊ ယုတ်မာကုန်
သော သူတို့သည်။ ဒါနံ၊ အလှူကို။ ပညတ္တံ၊ ပညတ်အပ်၏ဟူ၍။ ဝဒန္တိ၊ ဆိုကုန်
၏။ တေ၊ ထို သင့်ဆရာတို့သည်။ ဟိနဝါဒါ၊ ယုတ်မာသော အယူရှိကုန်၏။

ထိုမုဆိုးသည် ဘုရားလောင်း ဆိုသည်ရှိသော် သတိရ၍ ထိုအကြောင်းကို
မေးသဖြင့် မိမိအား ဟောစိမ့်သောငှါ တိုက်တွန်းလိုရကား—

၁၅၃။ အဒ္ဓါ ဟိ သစ္စံ ဝစနံ တဝေတံ၊
 ကထဉ္စိ ဒါနံ အဖလံ ဘဝေယျ။
 တထာ ဖလံ သုက္ကတဒုက္ကဋ္ဌာနံ၊
 ဒတ္တု ပညတ္တဉ္စ ကထံ ဘဝေယျ။

၁၅၄။ ကထံ ကရော ကိန္တိ ကရော ကိမာစာရံ၊
 ကိံ သေဝမာနော ကေန တပေါဂုဏေန။
 အက္ခာဟိ မေ မောရရာဇ တမတ္ထံ၊
 ယထာ အဟံ နော နိရယံ ပတေယျံ။

ဟူသော ဤ ဂါထာ နှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကို ဆို၏။

၁၅၃။ မောရရာဇ၊ ဥဒေါင်းမင်း။ အဒ္ဓါ ဟိ၊ စင်စစ်လျှင်။ တဝ၊ သင်
 ဥဒေါင်းမင်း၏။ တေံ ဝ နံ၊ ဤစကားသည်။ သစ္စံ၊ မှန်သည်ဖြစ်အံ့။ ကထဉ္စိ၊
 အဘယ်ကြောင့်လျှင်။ ဒါနံ၊ အလှူသည်။ အဖလံ၊ အကျိုးမရှိသည်။ ဘဝေယျ၊
 ဖြစ်ရာအံ့နည်း။ တထာ၊ ထိုမှတပါး။ သုက္ကတဒုက္ကဋ္ဌာနံ၊ ကုသိုလ် အကုသိုလ်
 တို့၏။ ဖလံ၊ အကျိုးကို။ ဒတ္တု၊ သူယုတ်မာကိုသည်။ ပညတ္တဉ္စ၊ ပညတ်ခြင်း
 သည်လည်း။ ကထံ ဘဝေယျ၊ အသို့ဖြစ်ရာအံ့နည်း။

၁၅၄။ မောရရာဇ၊ ဥဒေါင်းမင်း။ ကထံ၊ အဘယ်မည်သော အမှုကို။
 ကရော ပြုသော်၎င်း။ ကိန္တိ အသို့သော အကြောင်းဖြင့်။ ကရော၊ ပြုသော်
 ၎င်း။ ကိံ အာစာရံ၊ အဘယ်အကျင့်ကို။ ကရော၊ ကျင့်သော်၎င်း။ ကိံ၊ အဘယ်
 တရားကို။ သေဝမာနော မှီဝဲသော်၎င်း။ ကေန တပေါဂုဏေန၊ အဘယ်အကျင့်
 ကျေးဇူးဖြင့်၎င်း။ ယထာ၊ အကြင် အခြင်းဖြင့် ကျင့်သည်ရှိသော်။ အဟံ၊
 ငါသည်။ နိရယံ၊ ငရဲသို့။ နော ပတေယျံ၊ မကျရာ။ တထာ၊ ထိုအခြင်းဖြင့်။
 တမတ္ထံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ မေ ငါ့အား။ အက္ခာဟိ၊ ကြားလော့။

ထိုစကားကို ကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် ငါသည် ဤပြဿနာကို အကယ်
 ၍ မဖြေဆိုအံ့၊ ဤသို့ မဖြေဆိုသည်ရှိသော် လူ့ပြည်ကို အချည်းနှီး ရှိသည်ကို
 ပြုသကဲ့သို့ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုလူ့ပြည်၌သာလျှင် ဤမုဆိုအား တရားစောင့်ကုန်
 သော ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့၏ ရှိသည်၏ အဖြစ်ကို ငါ ဟောအံ့ဟု ကြံ၍ ဟောလို
 ရကား—

၁၅၅။ ယေကေစိ အတ္ထိ သမဏာ ပထဗျာ၊
ကာသာယဝတ္ထာ အနဂါရိယာ စရန္တိ။
ပါတောဝ ပိဏ္ဏာယ စရန္တိ ကာလေ၊
ဝိကာလစရိယာ ဝိရတာ ဟိ သန္ဓော။

၁၅၆။ တေ တတ္ထ ကာလေ နုပသကံမိတွာ၊
ပုစ္ဆာဟိ ယံ တေ မနသာ ပိယံ သိယာ။
တေ တံ ပဝက္ခန္တိ ယထာ ပဇာနံ၊
ဣမဿ လောကဿ ပရဿ စတ္ထံ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၅၅။ သမ္ပလုဒ္ဓကာ၊ အဆွေမုဆိုး။ ပထဗျာ၊ မြေ၌။ ယေကေစိ၊ အမှတ် မရှိကုန်သော။ သမဏာ၊ ရဟန်းတို့သည်။ အတ္ထိ-သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ ကာသာယ-ဝတ္ထာ၊ ဖန်ရည်စွန်းသောအဝတ်ကို ဝတ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ အနဂါရိယာ၊ အိမ်၌ နေသောသူတို့၏ အစီးအပွားဖြစ်သော လယ်လုပ် ကုန်သွယ်ခြင်းစသော အမှု မရှိသော ရဟန်းအဖြစ်ကို။ စရန္တိ၊ ကျင့်ကုန်၏။ ပါတော၊ နံနက်ဖြစ်သော။ ကာလေဝ၊ အခါကာလ၌သာလျှင်။ ပိဏ္ဏာယ၊ ဆွမ်းအလို့ငှါ။ စရန္တိ၊ သွားကုန် ၏။ ဟိ သစ္စံ၊ ထိုစကားသည် မှန်၏။ သန္ဓော၊ မကောင်းမှုမှ ငြိမ်းကုန်ပြီးသော ရဟန်းတို့သည်။ ဝိကာလစရိယာ၊ နေလွဲအခါ၌ ဆွမ်းခံသွားခြင်းမှ။ ဝိရတာ၊ ကြည်ရှောင်ကုန်၏။

၁၅၆။ တတ္ထ၊ ထိုလူ့ပြည်၌။ တေ၊ ထိုငြိမ်းပြီးသော မကောင်းမှု ရှိကုန် သော ရဟန်းတို့ကို။ ကာလေန၊ အခါအခါ၌။ ဥပသကံမိတွာ၊ ကပ်၍။ ယံ၊ အကြင် ရဟန်းကို။ မနသာ၊ စိတ်ဖြင့်။ ပိယံ၊ ချစ်မြတ်နိုးသည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ ၏။ တံ၊ ထိုရဟန်းကို။ ပုစ္ဆာဟိ၊ သင် မေးလေလော့။ တေ၊ ထိုရဟန်းတို့သည်။ ယထာ ပဇာနံ၊ သိမြင်သောအတိုင်း။ တံ၊ သင့်ကို။ ဣမဿ လောကဿ စ၊ ဤမနုဿလောက၏၎င်း။ ပရဿ လောကဿ စ၊ ဒေဝလောက၊ အပါယလောက ၏၎င်း။ အတ္ထံ၊ အကြောင်းကို။ ပဝက္ခန္တိ၊ ဟောကုန်လတ္တံ့။

ဤသို့သော စကားကို ဆို၍ ငရဲဘေးဖြင့် ခြိမ်းခြောက်၏။ ထိုမုဆိုးသည်ကား ပြည့်အပ်သော ပါရမီရှိသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအလောင်းဖြစ်၍ နေရောင်အတွေ့ကို

မြော်လင့်လျက်တည်သော ရင့်ပြီးသော ကြားပဒုမာကဲ့သို့ ရင့်ခြင်းသို့ ရောက်
 သော ပစ္စေကဗောဓိဉာဏ်ကို ရသည်ဖြစ်၍ သွား၏။ ထိုမှဆိုးသည် ဘုရားလောင်း
 ဥဒေါင်းမင်း၏ တရားစကားကို နာရသည်ဖြစ်၍ ရပ်မြဲတိုင်းသော ခြေဖြင့်
 ရပ်လျက်လျှင် သင်္ခါရတို့ကို သုံးသပ်သဖြင့် လက္ခဏာရေးသုံးပါးတို့ကိုထိုးထွင်း၍
 သိ၏။ ထိုမှဆိုး၏ ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည်၎င်း၊ ဘုရားလောင်း ကျော့ကွင်းမှ
 လွတ်ခြင်းသည်၎င်း တပြိုင်နက် သာလျှင် ဖြစ်၏။ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည်
 အလုံးစုံသော ကိလေသာတို့ကို ခွဲဖောက်၍ ဘဝအဆုံး၌ တည်လျက်လျှင်
 ဥဒါန်းကို ကျူးလို့သည်ဖြစ်၍—

၁၅၇။ တစံ ဇိဏ္ဍံ ဥရဂေါ ပုရာဏံ၊
 ပဏ္ဍုပလာသံ ဟရိတော ဒုမောဝ။
 သေပုဟိနော မမ လုဒ္ဒဘာဝေါ၊
 ဇဟာမဟံ လုဒ္ဒကဘာဝ မဇ္ဇ။

ဟူသော ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူ၏။

၁၅၇။ ဘောဇ္ဇော၊ အချင်းတို့။ ဥရဂေါ၊ မြေသည်။ ပုရာဏံ၊ ဟောင်း
 လေပြီးသော။ ဇိဏ္ဍံ၊ ရင့်လေပြီးသော။ တစံ၊ အရေကို။ ဇဟတိ ဣဝ၊ စွန့်သကဲ့
 သို့၎င်း။ ဟရိတော၊ စိမ်းစိုသော။ ဒုမော၊ သစ်ပင်သည်။ ပဏ္ဍုပလာသံ၊ သစ်ရွက်
 ယော်ကို။ ဇဟတိ ဣဝ၊ စွန့်သကဲ့သို့၎င်း။ ဝေံ၊ ဤအတူ။ မမ၊ ငါသည်။
 သေ လုဒ္ဒဘာဝေါ၊ ဤမှဆိုးအဖြစ်ကို။ ပဟိနော၊ ပယ်အပ်ပြီ။ အဟံ၊ ငါသည်။
 အဇ္ဇ၊ ယခုအခါ၌။ လုဒ္ဒကဘာဝံ၊ မှဆိုးအဖြစ်ကို။ ဇဟာမိ၊ စွန့်ပြီ။

ထို ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ဤဥဒါန်းကို ကျူးပြီး၍ ငါသည် ရှေးဦးစွာ အလုံး
 စုံသော ကိလေသာ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်ပြီ၊ ငါ၏အိမ်၌ကား နှောင်ဖွဲ့၍
 ထားအပ်ကုန်သော များစွာကုန်သော ငှက်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုငှက်တို့ကို
 အသိုလျှင် လွတ်ပါရအံ့နည်းဟု ကြံ၍ ဘုရားလောင်းကို မေး၏။ ဥဒေါင်းမင်း-
 ငါ၏အိမ်၌ များစွာကုန်သော ငှက်တို့ကို နှောင်ဖွဲ့၍ ထားအပ်ကုန်၏။ ထိုငှက်
 တို့ကို အသိုလျှင် လွတ်ရအံ့နည်းဟု မေး၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ပစ္စေက
 ဗောဓိဉာဏ်ထက် သဗ္ဗညု ဘုရားလောင်း၏ အကြောင်း၌ သိမ်းဆည်းခြင်း
 ဉာဏ်သည် အလွန်ကြီးမြတ်လှ၏။ ထိုသို့ ဉာဏ်ကြီးမြတ်သောကြောင့် ထိုပစ္စေက

ဗုဒ္ဓါကို ဘုရားလောင်း ဥဒေါင်းမင်းသည် ဤသို့ ဆို၏။ အရှင်ဘုရား၊ အကြင် အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ဖြင့် ကိလေသာတို့ကို ပိုင်းဖြတ်၍ ပစ္စေကဗောဓိဉာဏ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိ၏။ ထိုအရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ကို အာရုံပြု၍ သစ္စာပြုခြင်းကို ပြုတော် မူကုန်လော့၊ အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌ အနှောင်အဖွဲ့သို့ ရောက်သော သတ္တဝါမည်သည် မဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဆို၏။ ထို ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ဘုရားလောင်း ဥဒေါင်းမင်းသည် ပေးအပ်သော အရာ၌ တည်လျက် သစ္စာပြုခြင်းကို ပြုတော် မူလိုရကား-

၁၅၈။ ယေ စာပိ မေ သကုဏာ အတ္ထိ ဗန္ဓာ၊
 သတာနိ နေကာနိ နိဝေသနသ္မိံ ။
 တေသံ အဟံ ဇီဝိတ မဇ္ဇေ ဒမ္မိ၊
 မောက္ခဉ္စ တေ ပတ္တာ သကံ နိကေတံ ။

ဟူသော ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူ၏။

၁၅၈။ မေ ငါသည်။ နိဝေသနသ္မိံ၊ အိမ်၌။ ဗန္ဓာ၊ နှောင်ဖွဲ့၍ ထားအပ် ကုန်သော။ အနေကာနိ သတာနိ၊ အရာမကကုန်သော။ ယေ စာပိ သကုဏာ၊ အကြင် ငှက်တို့သည်လည်း။ အတ္ထိ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေသံ၊ ထိုငှက်တို့၏။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ အဇ္ဇေ၊ ယခုအခါ၌။ ဒမ္မိ၊ ပေး၏။ တေ၊ ထိုငှက်တို့သည်။ မောက္ခဉ္စ၊ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်ခြင်းသို့လျှင်။ ပတ္တာ၊ ရောက် ကုန်သည်ဖြစ်၍။ သကံ နိကေတံ၊ မိမိ နေရာသို့။ ဂစ္ဆန္တု၊ သွားကြစေကုန် သတည်း။

ထိုအခါ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ သစ္စာပြုတော်မူသည်၏ အခြားမဲ့၌လျှင် ငှက်တို့သည် အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်ကုန်၍ နှစ်သက်သော မြည်ခြင်းကို မြည်ကုန် လျက် မိမိတို့ နေရာအရပ်သို့လျှင် သွားကုန်၏။ ထိုခဏ၌ ထိုထိုသူတို့၏ အိမ်တို့၌ သံခြေကျဉ်းကို အစပြု၍ အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌ အနှောင်အဖွဲ့သို့ ရောက်သော သတ္တဝါမည်သည် မရှိ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် လက်ကို မြှောက်၍ ဦးခေါင်းကို သုံးသပ်၏။ ထိုခဏ၌လျှင် လူ့အသွင်သည် ကွယ်၏။ ရဟန်းအသွင် သည် ထင်ရှားဖြစ်၏။ ထို အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် အဝါခြောက်ဆယ်ရပြီးသော မထေရ်ကြီးကဲ့သို့ ရဟန်း အသွင် အပြင်နှင့် ပြည့်စုံလျက် ပရိက္ခရာ ရှစ်ပါးကို

ဆောင်သည်ဖြစ်၍ သင် ဥဒေါင်းမင်းသည်လျှင် ငါ၏ မှီခိုရာ ဖြစ်ပေ၏ဟု ဥဒေါင်းမင်းအား လက်အုပ်ချီ၍ လကျောရစ်လှည့်သည်ကို ပြု၍ ကောင်းကင်သို့ ပျံ့ဘက်တော်မူပြီးလျှင် နန္ဒမူလိဏ်သို့ ကြွတော်မူ၏။ ဥဒေါင်းမင်းသည်လည်း ကျော့ကွင်းတံဖျားမှ ပျံ၍ အစာကိုယူ၍ မိမိနေရာအရပ်သို့လျှင် သွား၏။

ယခုအခါ မုဆိုးသည် ခုနစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး ကျော့ကွင်းလက်စွဲလျက် ကျင် လည်ရသော်လည်း ဥဒေါင်းမင်းကို မှီ၍ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်သော အဖြစ်ကို ထင်ရှား ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၁၅၉။ လုဒ္ဒေါ စရီ ပါသဟတ္ထော အရညော၊
ဗာဓေတုံ မောရာဓိပတိံ ယသဿိံ ။
ဗန္ဓိတွာ မောရာဓိပတိံ ယသဿိံ၊
ဒုက္ခာ ပမောစိ ယထာဟံ ပမုတ္တော။

ဟူသော ဤ အဆုံးဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၁၅၉။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ လုဒ္ဒေါ၊ မုဆိုးသည်။ ယသဿိံ၊ များသော အခြံအရံရှိသော။ မောရာဓိပတိံ၊ ဥဒေါင်းမင်းကို။ ဗာဓေတုံ၊ ထောင်ခြင်းငှါ။ အရညော၊ တော၌။ ပါသဟတ္ထော၊ ကျော့ကွင်း လက်စွဲလျက်။ စရီ၊ သွား၏။ ယသဿိံ၊ များသော အခြံအရံရှိသော။ မောရာဓိပတိံ၊ ဥဒေါင်းမင်းကို။ ဗန္ဓိတွာ၊ ထောင်ပြီး၍။ အဟံ၊ ငါဘုရားသည်။ ပမုတ္တော ယထာ၊ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်သကဲ့သို့။ လုဒ္ဒေါ၊ မုဆိုးသည်။ ဒုက္ခာ၊ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ။ ပမောစိ၊ လွတ်၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင် တော်မူပြီးလျှင် သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ လူအဖြစ်ကို လည်တမော့မော့ မြော်သော ရဟန်း သည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား ရဟန်း- ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဥဒေါင်းမင်း ဘူးဖြစ်ပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

ပရိတ်ရွတ်လျှင်း၊ ဥဒေါင်းမင်း၊ ညွတ်ကွင်းလွတ်သည်သာ။

ရှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော မဟာမောရဇာတ်သည် ပြီး၏။

၉-တစ္ဆကသူကရဇာတ်

ဓနုဂ္ဂဟတိဿမထေရ်၏ စစ်ဆင်နည်းသုံးမျိုး အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ယဒေသမာနာ ဝိစရိမ္မ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ တစ္ဆကသူကရဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် မထေရ်အို နှစ်ပါးတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ မဟာကောသလ မင်းကြီးသည် ဗိမ္ဗိသာရ မင်းအား သွီးတော်ကို ပေးသည်ရှိသော် သွီးတော် ရေချိုးကသယ်မှုန့် ဘိုး အလို့ငှါ ကာသိရွာကို ပေးတော်မူ၏။ ပသေနဒီ ကောသလမင်းသည် အဇာတသတ်မင်းသည် ခမည်းတော် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို သတ်ပြီးသော် ထိုရွာကို လု၏။ ထို ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီး၊ အဇာတသတ် မင်းတို့သည် ထိုရွာအလို့ငှါ စစ်ထိုးကြကုန်သည်ရှိသော် ရှေးဦးစွာ အဇာတသတ်မင်းသည် အောင်၏။ ကောသလမင်းသည် ရှုံးခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ အမတ်တို့ကို မေး၏။ အမတ်တို့ - အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့် အဇာတသတ်မင်းကို ဖမ်းရကုန်အံ့နည်းဟု မေး၏။ မြတ်သောမင်းကြီး - ရဟန်းတို့ မည်သည်ကား အတိုင်အပင်၌ အလွန် လိမ္မာကုန်၏။ သူလျှိုတို့ကို စေတော်မူ၍ ကျောင်း၌ ရဟန်းတို့၏ စကားကို စုံစမ်းခြင်းငှါ သင့်၏ဟု တင်လျှောက်ကြကုန်၏။ ကောသလမင်းသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ သင်တို့သည် နားထောင်၍ လလှည့်ကုန်၊ ကျောင်းသို့ သွား၍ ပုန်းကွယ်လျက် အရှင်မြတ်တို့စကားကို စုံစမ်းကြကုန်လော့ဟု ဆို၍ သူလျှိုတို့ကို စေတော်မူ၏။

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌လည်း များစွာကုန်သော မင်းချင်းယောက်ျားတို့သည် ရဟန်းပြုကုန်၏။ ထိုများစွာကုန်သော ရဟန်း အပေါင်းတို့တွင် နှစ်ပါးကုန်သော မထေရ်အိုတို့သည် အစွန်ဖြစ်သော သစ်ရွက်မိုးသောကျောင်း၌ နေကုန်၏။ ထိုမထေရ်နှစ်ပါးတို့တွင် တပါးကား ဓနုဂ္ဂဟတိဿထေရ် မည်၏။ တပါးကား မန္တိဒတ္တထေရ် မည်၏။ ထိုမထေရ်နှစ်ပါးတို့သည် ညဉ့်သုံးယံပတ်လုံး အိပ်ကုန်ပြီး၍ မိုးသောက်ထအခါ၌ နိုးကုန်၏။ ထိုမထေရ်နှစ်ပါးတို့တွင် ဓနုဂ္ဂဟတိဿထေရ်သည် မီးကိုညှိ၍ အရှင်မန္တိဒတ္တဟု ခေါ်၏။ အရှင်ဘုရား-အသို့နည်း

ဟု မေးသည်ရှိသော် အရှင်ဘုရားတို့သည် အိပ်ပျော်ကုန်သေးသလောဟု မေး၏။
 အရှင်ဘုရား - မပျော်ပြီဟု ဆို၍ အသို့ ပြုရအံ့နည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော်၊
 အရှင်ဘုရား - ဤ ကောသလမင်းသည် မိုက်စွတကား၊ တအိုးမျှလောက်သော
 ထမင်းကိုသာလျှင် စားခြင်းငှါ သိ၏ဟု ဆို၏။ အသို့ပါနည်း - အရှင်ဘုရားဟု
 ဆိုသည်ရှိသော် မိမိဝမ်းမှ ဖြစ်သော သားမျှလောက်သော အဇာတသတ်မင်း
 ကို ရုံးဘိ၏ဟု ဆို၏။ အရှင်ဘုရား - အသို့ ပြုခြင်းငှါ သင့်မည်နည်းဟု မေး၏။
 အရှင်ဒတ္တ- စစ်ဆင်ခြင်းမည်သည်ကား သကဋ္ဌဗျူဟာ၊ စက္ကဗျူဟာ၊ ပဒုမဗျူ
 ဟာ၏ အစွမ်းဖြင့် စစ်ဆင်ခြင်းသည် သုံးပါး အပြားရှိ၏။ ထိုသုံးပါးသော
 စစ်ဆင်ခြင်းတို့တွင် တူဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်းကို ဖမ်းယူလိုသည်ရှိသော်
 သကဋ္ဌဗျူဟာ စစ်ဆင်ခြင်းကို ဆင်၍ ဖမ်းယူခြင်းငှါ သင့်၏။ ဤ အမည်ရှိ
 သော တောင်ကွေ့၌ နံပါးနှစ်ဘက်တို့၌ မင်းချင်းတို့ကို ထား၍ ရှေ့မှ ဗိုလ်စု
 ကို ပြသဖြင့် အတွင်းသို့ ဝင်သောအဖြစ်ကို သိလျှင် ဟစ်ကြေးကြော်ငြာ၍
 မြူး၌ဝင်မှားသော ငါးကဲ့သို့ လက်သို့ရောက်သည်ကို ပြု၍ ထိုအဇာတသတ်မင်း
 ကို ဖမ်းယူသည်ရှိသော် တတ်နိုင်၏ ဆို၏။

မင်းချင်း သူလျှိုတို့သည် ထိုစကားကို ကြား၍ မင်းအား တင်လျှောက်
 ကုန်၏။ ကောသလမင်းကြီးသည် များစွာသော စစ်သည်ဗိုလ်ပါဖြင့် မြို့မှထွက်
 ပြီးလျှင် ထိုရဟန်းအိုဆိုတိုင်း ပြု၍ အဇာတသတ်ကို ဖမ်းယူပြီးလျှင် ခြေကျဉ်း
 အနှောင်အဖွဲ့ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့၍ နှစ်ရက် သုံးရက် နှိပ်စက်သည်ကို ပြုသဖြင့် တဖန်
 ဤသို့ သဘောရှိသော အမှုကို မပြုလင့်ဟု ခြိမ်းချောက်သဖြင့် လွတ်၍ ဝဇီရကဲ့
 မည်သော သွီးတော်ကို ထိုအဇာတသတ်မင်းအား ပေး၍ များစွာသော အခြံ
 အံ့ဖြင့် လွတ်လိုက်၏။ ကောသလ မင်းအား ဓနုဂ္ဂဟတိဿ မထေရ်၏ အစီ
 အရင်ဖြင့် အဇာတသတ်မင်းကို ဖမ်းမိ၏ဟု ရဟန်းတို့အလယ်၌ စကားသည်
 ဖြစ်၏။ တရားသဘင်၌လည်း ထိုစကားကိုပင် ဖြစ်စေကုန်၏။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာ
 ဘုရားသည် လာတော် မူလတ်၍ ရဟန်း - ယခုအခါ အဘယ် စကားဖြင့်
 စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော် မူလတ်၍ ဤ မည်သော စကားဖြင့်
 စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည် ရှိသော် ရဟန်းတို့- ယခုအခါ၌
 သာလျှင် ဤဓနုဂ္ဂဟတိဿမထေရ်သည် စစ်ဆင်ခြင်းငှါ လိမ္မာသည်မဟုတ်သေး။

ရှေး၌လည်း လိမ္မာဘူးသည် သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့ - လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့၏ ဒွါရ ဂါမ၌နေသော တယောကံသော လက်သမားသည် သစ်အလို့ငှါ တောသို့ သွား၍ တွင်း၌ကျသော ဝက်ငယ် တခုကို မြင်၍ အိမ်သို့ ဆောင်ခဲ့ပြီးလျှင် ထိုဝက်ငယ်အား “တစ္ဆကသုကရ” ဟူသော အမည်ကိုမူည့်၍ မွေးကျွေး၏။ ထိုဝက် သည် လက်သမားအား ကျေးဇူးပြုသည်ဖြစ်၏။ နှုတ်သီးဖြင့် သစ်တို့ကို လှန်၍ ပေး၏။ အစွယ်ဖြင့် ရစ်၍ မျဉ်းကြိုးကိုငင်၏။ နှုတ်သီးဖြင့် ကိုက်၍ ပဲခုပ်, ဆောက် တို့ကိုလည်း ဆောင်၏။ ထိုဝက်သည် ကြီးခြင်းသို့ရောက်သည်ရှိသော် ခွန်အား ကြီးသည်။ ကြီးသော ကိုယ်ရှိသည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ လက်သမား သည်လည်း ထိုဝက်၌ သားကဲ့သို့ ချစ်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၍ ဤတို့အိမ်၌ နေသော ဤဝက်ကို တစုံတယောက်သော သူသည် ညှဉ်းဆဲရ၏ဟု ကြံ၍ တော၌လွှတ်၏။ ထိုဝက် သည် ကြံ၏။ ငါသည် ဤတော၌ တကောင်တည်း နေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လတ္တံ့ ၊ အဆွေအမျိုးတို့ကို ရှာ၍ ထို အဆွေအမျိုးတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် နေအံ့ဟု ကြံ၍ ထိုဝက်သည် တောအုပ်၌ ဝက်တို့ကို ရှာလတ်သော် များစွာသော ဝက်တို့ကို မြင်လျှင် နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ -

- ၁၆၀။ ယဒေသမာနာ ဝိစရိမု၊ ပဗ္ဗတာနိ ဝနာနိ စ။
အနွေသံ ဝိပုလေ ဉာတိံ ၊ တေ မေ အဓိဂတာ မယာ။
- ၁၆၁။ ဗဟုစိဒံ မူလဖလံ၊ ဘက္ခော စာယံ အနုပ္ပကော။
ရပ္ပာ စိမာ ဂိရီ နဇ္ဇော၊ ဖာသုဝါသော ဘဝိဿတိ။
- ၁၆၂။ ဣဇေဝါဟံ ဝသိဿာမိ၊ သဟ သဗ္ဗေဟိ ဉာတိတိ။
အပ္ပေါဿုက္ကော နိရာသကီ၊ အသောကော အကုတော ဘယော။

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၆၀။ ယံ ဉာတိံ ၊ အကြင် ဆွေမျိုးအပေါင်းကို။ သေမာနာ၊ ရှာကုန်သော ငါတို့သည်။ ပဗ္ဗတာနိ စ၊ တောင်တို့သို့၎င်း။ ဝနာနိ စ၊ တောတို့သို့၎င်း။ ဝိစရိမု၊ လှည့်လည်ကုန်ပြီ။ ဝိပုလေ၊ များစွာကုန်သော။ ဉာတိံ၊ အဆွေအမျိုး တို့ကို။ အနွေသံ-အနွေသန္ဓေ၊ ရှာလျက်။ ဝိစရိမု၊ လှည့်လည်ကုန်ပြီ။ ဣဒါနိ၊

ယခုအခါ၌။ တေ ဣမေ ထိုအဆွေအမျိုးတို့ကို။ မယာ၊ ငါသည်။ အဓိဂတာ၊ ရအပ်ကုန်ပြီ။

၁၆၁။ ဣဒံ မူလဖလဉ္စ၊ ဤ သစ်မြစ် သစ်သီးသည်လည်း။ ဗဟု များစွာ ၏။ အယံ ဘက္ခော စ၊ ဤ အစာသည်လည်း။ အနုပ္ပကော၊ အတိုင်းအရှည် မရှိ။ ဣမာ၊ ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော။ ဂိရိ စ၊ တောင်တို့သည်၎င်း။ နဇ္ဇော- နဒိယော စ၊ မြစ်တို့သည်၎င်း။ ရမ္မာ၊ မွေ့လျော်ဘွယ် ရှိကုန်၏။ ဖာသုဝါသော၊ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းသည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။

၁၆၂။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဣဓေ၊ ဤအရပ်၌သာလျှင်။ သဗ္ဗေဟိ၊ အလုံးစုံ ကုန်သော။ ဉာတိဘိ၊ အဆွေအမျိုးတို့နှင့်။ သဟ၊ တကွ။ အပ္ပေယျက္ခော၊ ကြောင့်ကြမဲ့၊ နိရာသကိ၊ ရွံရှာခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍။ အသောကော၊ စိုးရိမ်ခြင်း မရှိသည် ဖြစ်၍။ အကုတောဘယော၊ ဘေးမရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝသိဿာမိ၊ နေအံ့။

ဝက်တို့သည် ထို တစ္ဆကသူကရဝက်၏ စကားကို ကြားကုန်၍—

၁၆၃။ အညံ လေဏံ ပရိယေသ၊ သတ္တု နော ဣဓ ဝိဇ္ဇတိ။
သော တစ္ဆ သူကရေ ဟန္တိ၊ ဣဓာဂန္ဓာ ဝရံဝရံ။
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆိုကုန်၏။

၁၆၃။ တစ္ဆ၊ အဆွေ တစ္ဆက။ အညံ၊ တပါးသော။ လေဏံ၊ ပုန်းကွယ် ရာကို။ ပရိယေသ၊ ရှာလော့။ ဣဓ၊ ဤအရပ်၌။ နော၊ ငါတို့အား။ သတ္တု၊ ရန်သူသည်။ ဝိဇ္ဇတိ၊ ရှိ၏။ သော၊ ထိုရန်သူသည်။ ဣဓ၊ ဤအရပ်သို့။ အဂန္ဓာ၊ လာလတ်၍။ ဝရံဝရံ၊ ဆူးရဲရာရာကုန်သော။ သူကရေ၊ ဝက်တို့ကို။ ဟန္တိ- ဟနတိ၊ သတ်၏။

ထိုဝက်တို့၏ စကားကို ကြား၍ တစ္ဆကသူကရဝက်သည် ဤအရပ်၌ ငါတို့ ရန်သူသည် အဘယ်နည်းဟု မေး၍ ထိုရန်သူကို မိမိအား ကြားစေလိုရကား—

၁၆၄။ ဧကော နုမ္မာကံ ဣဓ သတ္တု၊ ဧကော ဉာတိ သုသမာဂတေ။
ဒုပ္ပဓံသေ ပဓံသေတိ၊ ကံ မေ အက္ခာဟိ ပုစ္ဆိတာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၆၄။ ဧကော၊ အချင်းတို့။ ဣဓ၊ ဤအရပ်၌။ အမ္မာကံ၊ ငါတို့၏။ သတ္တု၊ ရန်သူသည်။ ဧကော နု၊ အဘယ်နည်း။ ဧကော၊ အဘယ်ရန်သူသည်။ ဒုပ္ပဓံသေ၊

ဖျက်ဆီးနိုင်ခဲ့ကုန်သော။ သုသမာဂတေ၊ ကောင်းစွာ အညီအညွတ် စည်းဝေး
ကုန်သော။ ဉာတိ၊ ဆွေမျိုးတို့ကို။ ပဓံသေတိ၊ ဖျက်ဆီးသနည်း။ တံ၊ ထို၊
ကို။ ပေ၊ ငါ့အား။ ပုစ္ဆိတာ၊ မေးအပ်သော သင်တို့သည်။ အက္ခာဟိ
အာစိက္ခထ၊ ကြားကြကုန်လော့။

ဝက်တို့သည် တစ္ဆကဝက်အား ရန်သူကို ကြားလိုရကား -

၁၆၅။ ဥဒ္ဒဂ္ဂရာဇိ မိဂရာဇာ၊ ဗလီ ဒါဌာဝုဇော မိဂေါ။
သော တစ္ဆ သူကရေ ဟန္တိ၊ ဣဓာဂန္ဓာ ငရံဝရံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆိုကုန်၏။

၁၆၅။ တစ္ဆ၊ အဆွေ တစ္ဆကဝက်။ ဥဒ္ဒဂ္ဂရာဇိ၊ အထက်သို့ တက်သော
နိသော အရေးအကြောင်းရှိသော။ ဗလီ၊ ခွန်အားကြီးသော။ ဒါဌာဝုဇော၊
အစွယ်ဟူသော လက်နက်ရှိသော။ မိဂေါ၊ သားမျိုးဖြစ်သော။ မိဂရာဇာ၊
သားတို့၏ မင်းဖြစ်သော။ သော၊ ထိုကျားသည်။ ဣဓ၊ ဤအရပ်သို့။ အာဂန္ဓာ၊
လာလတ်၍။ ဝရံ ဝရံ၊ ဆူနိုးရာရာကုန်သော။ သူကရေ၊ ဝက်တို့ကို။ ဟန္တိ-ဟနတိ၊
သတ်၏။

ထိုကားကို ကြား၍ တစ္ဆကဝက်သည် ဝက်အပေါင်းတို့အား နှစ်သိမ့်
စေလိုရကား -

၁၆၆။ န နော ဒါဌာ န ဝိဇ္ဇန္တိ၊ ဗလံ ကာယေ သမောဟိတံ။
သဗ္ဗေ သမဂ္ဂါ ဟုတွာန၊ ဝသံ ကာဟာမ ဧကကံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၆၆။ ဘောန္တော သူကရာ၊ အိုဝက်အပေါင်းတို့။ နော၊ ငါတို့အား။ ဒါဌာ၊
အစွယ်တို့သည်။ န ဝိဇ္ဇန္တိ၊ မရှိကုန်သည်ကား။ န၊ မဟုတ်ကုန်။ ဝိဇ္ဇန္တိဝေ၊ ရှိကုန်
သည်သာတည်း။ ကာယေ၊ ကိုယ်၌။ သမောဟိတံ၊ ကောင်းစွာတည်သော။
ဗလံ၊ အားသည်။ အတ္ထိ ရှိ၏။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံသော ငါတို့သည်။ သမဂ္ဂါ၊
ညီညွတ်ကုန်သည်။ ဟုတွာန၊ ဖြစ်ကုန်၍။ ဧကကံ၊ တကောင်တည်းသော ကျား
ကို။ ဝသံ၊ ငါတို့အလိုသို့ လိုက်သည်ကို။ ကာဟာမ၊ ပြုကုန်အံ့။

ဝက်အပေါင်းတို့သည် တစ္ဆက ဝက်မင်းစကားကို နှစ်သက်ကြကုန်သည်ဖြစ်
၍ ညီညွတ်ကြသဖြင့် တစ္ဆကဝက်မင်းအား ဝန်ခံခြင်းကို ပေးကုန်လိုရကား -

၁၆၇။ ဟဒယဂံမံ ကဏ္ဍသုခံ၊ ဝါစံ ဘာသတိ တစ္ဆက။
ယောပိ ယုဒ္ဓေ ပလာယေယျ၊ တမ္ပိ ပစ္ဆာ ဟနာမသေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆိုကုန်၏။

၁၆၇။ တစ္ဆက၊ တစ္ဆကဝက်မင်း။ တံ၊ သင်သည်။ ဟဒယဂံမံ၊ နှလုံးသို့ သက်ဝင်သော။ ကဏ္ဍသုခံ၊ နား၌ချမ်းသာသော။ ဝါစံ၊ စကားကို။ ဘာသသိ၊ ဆိုပ၏။ ယောပိ၊ အကြင်ဝက်သည်ကား။ ယုဒ္ဓေ၊ စစ်ထိုးရာ၌။ ပလာယေယျ၊ ပြေးရာ၏။ တမ္ပိ၊ ထိုပြေးသော ဝက်ကိုလျှင်။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ပစ္ဆာ၊ နောက် အခါ၌။ ဟနာမသေ၊ သတ်ပါကုန်အံ့။

တစ္ဆကဝက်သည် အလုံးစုံသော ဝက်တို့ကို တူသော စိတ်ရှိသည်တို့ကို ပြု၍ မေး၏။ အချင်းတို့- အဘယ်အခါ၌ ငါတို့ရန်သူဖြစ်သောကျားသည် လာလတ္တံ့၊ နည်းဟု မေး၏။ အရှင်တစ္ဆကဝက်မင်း- ယနေ့ နံနက်ကလျှင် ဝက်တစ်စီးကို ယူ၍ သွား၏။ နက်ဖြန် နံနက်ခါလျှင် လာလတ္တံ့ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုတစ္ဆက ဝက် မင်းသည် စစ်ထိုးခြင်း၌ အလွန်လိမ်မာ၏။ ဤအရပ်၌ တည်သည်ရှိသော် ရန်သူ တို့အောင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ဟု ဘူမိနက်သန် မြေကြန်အတတ်ကို တတ်၏။ ထို့ကြောင့် တခုသောအရပ်ကို မှတ်၍ ညဉ့်၌သာလျှင် ဝက်တို့ကိုအစာကိုယူစေ၍ မိုးသောက်အားကြီးသောအခါမှစ၍ စစ်ထိုးခြင်းမည်သည်ကား သကဋဗျူဟာ ဆင်ခြင်း အစရှိသည်၏ အစွမ်းဖြင့် သုံးပါး အပြားရှိ၏ဟု ဆို၍ ပဒုမဗျူဟာ ဆင်နည်းကို စီရင်၏။

အလယ် အရပ်၌ နို့စို့ဖြစ်ကုန်သော ဝက်ငယ်တို့ကို ထား၏။ ထိုဝက်ငယ်တို့ ကို ရံ၍ ထိုဝက်ငယ်တို့၏ အမိတို့ကို ထား၏။ ထို သားအမိ ဝက်ငယ်တို့ကို ရံ၍ ဝက်မပျိုတို့ကို ထား၏။ ထိုဝက်မပျိုတို့၏ အကြား၌ မုလေးငုံကဲ့သို့ အစွယ်ရှိ သော ဝက်ပျိုတို့ကို ထား၏။ ထိုဝက်ပျိုတို့၏အကြား၌ ဝက်အိုတို့ကို ထား၏။ ထိုဝက်အိုတို့ပြင်မှ ထိုထိုအရပ်တို့၌ ဆယ်စီးစု၊ နှစ်ဆယ်စု၊ သုံးဆယ်စုကို ပြု၍ ဗိုလ်စုတို့ကို ထား၏။ မိမိအကျိုးငှါ တခုသောဘွင်းကို ပြု၍ ကျားကို ကျစိမ့် သောငှါ မန်းနှင့်တူသော မြေလိုဏ်ကို ပြု၍ တူးစေ၏။ တွင်းနှစ်တွင်းတို့၏ အကြား၌ မိမိနေရာအလို့ငှါ မြေပလ္လင်ကို ပြုစေ၏။ ထိုတစ္ဆကဝက်မင်းသည် ထားအစွမ်းနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော ဝက်သူရဲကောင်းတို့ကို ယူ၍ ထိုထိုအရပ်တို့၌

ဝက်တို့ကို နှစ်သိမ့်စေလျက် လှည့်လည်၏။ ထိုတစ္ဆကဝက်မင်းသည် ဤသို့ စီရင် စဉ်လျှင် နေထွက်၏။

ထိုအခါ ကျားမင်းသည် ရသေ့စဉ်းလဲ ကျောင်းမှထွက်၍ တောင်ထိပ်အပြင် ဌာရပ်၏။ ထိုကျား ရပ်လာသည်ကို သိကုန်၍ ဝက်တို့သည် ငါတို့ရန်သူ လာ လတ်ပြီဟု ဆိုကုန်၏။ မကြောက်ကြကုန်လင့်၊ ဤကျားသည် အကြင် အမှုကို ပြု၏။ ထိုအလုံးစုံသော အမှုကို အတုလိုက်သည်ဖြစ်၍ ပြုကြကုန်လော့ဟု ဆို၏။ ကျားသည် ကိုယ်ကိုခါ၍ နောက်သို့ဆုတ်သကဲ့သို့ ပြုလျက် ကျင်ငယ်ကို စွန့်၏။ ဝက်တို့သည်လည်း ထိုကျားအတူလျှင် ပြုကုန်၏။ ကျားသည် ဝက် တို့ကို ကြည့်၍ ကျယ်စွာသော အသံကို မြည်၏။ ထိုဝက်တို့သည်လည်း ထိုကျားပြုတိုင်းလျှင် ပြုကုန်၏။ ထိုကျားသည် ထိုဝက်တို့၏ အမှုအရာကို မြင်၍ ကြံ၏။ ဤဝက်တို့သည် ရှေးနှင့်မတူကုန်၊ ယနေ့ ငါ၏ ရန်သူဖြစ်သော အကြီးအမှူးသည်လည်း ရှိရာ၏။ ယနေ့ ငါသည် ထိုဝက်တို့၏ အထံသို့ သွားခြင်း ငှါ မသင့်ဟု သေဘေးဖြင့် ကြောက်ရကား ပြန်၍ ရသေ့စဉ်းလဲအထံသို့သွား၏။ ထိုအခါ ထိုရသေ့စဉ်းလဲသည် လက်ချည်းလာသော ထိုကျားကို မြင်၍ မေးလို ရကား-

၁၆၈။ ပါဏာတိပါတာ ဝိရတော နု အဇ္ဇ၊
အဘယံ နု တေ သဗ္ဗဘူတေသု ဒိန္နံ။
ဒါဌာ နု တေ မိဂဝဇာယ နု သန္တိ၊
ယော သံဃပုတ္တော ကပဏောဝ ဈာယသိ။

ဟူသော ကိုးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၆၈။ ဘော ဗျဉ္ဇ၊ အို-ကျား။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ တံ၊ သင်သည်။ ပါဏာတိ- ပါတာ၊ သူ့အသက်သတ်ခြင်းမှ။ ဝိရတော နု၊ ကြဉ်ရှောင်သလော။ သဗ္ဗ- ဘူတေသု၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့အား။ အဘယံ၊ ဘေးမဲ့ကို။ တေ၊ သင် သည်။ ဒိန္နံ နု၊ ပေးလေသလော။ ယော တံ၊ အကြင် သင်သည်။ သံဃပုတ္တော၊ ဝက်အပေါင်းသို့ ထောက်လျက်။ ကပဏောဝ၊ အထီးကျန်သော သူကဲ့သို့။ ဈာယသိ၊ ကြံပိုင်၏။ တေ၊ သင့်အား။ မိဂဝဇာယ၊ သားတို့ကို သတ်ခြင်းငှါ။ ဒါဌာ၊ အစွယ်တို့သည်။ နု သန္တိ နု၊ မရှိကုန်သလော။

ထို့နောင်မှ ကျားသည် မိမိ ပြန်ခဲ့ရသော အကြောင်းကို ရသေ့အား
ကြားလိုရကား-

၁၆၉။ န မေ ဒါဌာ န ဝိဇ္ဇန္တိ၊
ဗလံ ကာယေ သမောဟိတံ။
ဉာတိ စ ဒိသ္မာန သာမဂ္ဂိ ဧကတော၊
တသ္မာ စ ဈာယာမိ ဝနမ္ပိ ဧကကော။

၁၇၀။ ဣမဿုဒံ ယန္တိ ဒိသောဒိသံ ပုရေ၊
ဘယဋ္ဌိတာ လေဏဂဝေသိနော ပုထု။
တေ ဒါနိ သင်္ဂမ္ပ ဝသန္တိ ဧကတော၊
ယတ္ထဋ္ဌိတာ ဒုပ္ပသဟဇ္ဇ တေ မယာ။

၁၇၁။ ပရိနာယကသမ္ပန္နာ၊
သဟိတာ ဧကစာရိနော။
တေ မံ သမဂ္ဂါ ဟိံသေယျု၊
တသ္မာ နေသံ န ပတ္တယေ။

ဟူသော ဤ သုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၆၉။ တာပသာ ရှင်ရသေ့။ မေ ငါ့အား။ ဒါဌာ၊ အစွယ်တို့သည်။
န ဝိဇ္ဇန္တိ၊ မရှိကုန်သည်ကား။ န၊ မဟုတ်ကုန်။ ဝိဇ္ဇန္တိ ဝေ၊ ရှိကုန်သည်သာတည်း။
ကာယေ၊ ဝက်အပေါင်း၌။ ဗလံ၊ ဗိုလ်ပါသည်။ သမောဟိတံ၊ စုဝေး၏။
ဧကတော၊ တပေါင်းတည်း။ သာမဂ္ဂိ၊ ညီညွတ်ကုန်သော။ ဉာတိ၊ အဆွေ
အမျိုးတို့ကို။ ဒိသ္မာန၊ မြင်၏။ တသ္မာ စ၊ ထိုသို့ ညီညွတ်သည်ကို မြင်သော
ကြောင့်ကား။ ဧကကော၊ တကောင်တည်း။ ဝနမ္ပိ၊ တော၌။ ဈာယာမိ၊
ကြံ့မိုင်၏။

၁၇၀။ ဣမေ ဤဝက်တို့သည်။ ပုရေ၊ ရှေး၌။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်ကုန်
၍။ ဒိသောဒိသံ၊ ထိုထိုအရပ်သို့။ ယန္တိ၊ ပြေးသွားကုန်၏။ ဘယဋ္ဌိဘာ၊ ကြောက်
ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်အပ် ကုန်သည် ဖြစ်၍။ ပုထု၊ အသီး အသီး။ လေဏံ၊
ပုန်းအောင်းရာကို။ ဂဝေသိနော၊ ရှာကြကုန်၏။ တေ၊ ထိုဝက်တို့သည်။ ဒါနိ-
ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ ဧကတော၊ တပေါင်းတည်း။ သင်္ဂမ္ပ၊ စုရုံးကုန်၍။

ဝသန္တိ၊ နေကုန်၏။ ယတ္ထ၊ အကြင်အရပ်၌။ ဌိတာ၊ တည်ကုန်သော။ တေ၊ ထိုဝက်တို့ကို။ မယာ၊ ငါသည်။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ ဒုပ္ပသဟာ၊ မနှိပ်စက်ဝံ့ချေ။

၁၇၁။ ပရိနာယကသမ္ပန္နာ၊ အကြီး အမှူးနှင့် ပြည့်စုံ ကုန်သည် ဖြစ်၍။ သဟိတာ၊ ပေါင်းစုကုန်လျက်။ ကေစာရိနော၊ တကွနက် သွားကြကုန်၏။ တေ၊ ထိုဝက်တို့သည်။ သမဂ္ဂါ၊ အညီအညွတ်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဟိသေယျ၊ ညှဉ်းဆဲ ကုန်ရာ၏။ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ နေသံ၊ ထိုဝက်တို့ကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ န ပတ္ထယေ၊ မတောင့်တပြီ။

ထိုစကားကို ကြား၍ ရသေ့စဉ်းလဲသည် ကျားအား အားထုတ်ခြင်းကို ဖြစ်စေလိုရကား-

၁၇၂။ ကောဝ ဣန္ဒော အသုရေ ဇိနာတိ၊
ကောဝ သေနော ဟန္တိ ဒိဇေ ပသယု။
ကောဝ ဗျဠော မိဂသံဃပုတ္တော၊
ဝရံဝရံ ဟန္တိ ဗလဉ္စိ တာဒိသံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၇၂။ သမ္ပ ဗျဠ၊ အဆွေကျား။ ဣန္ဒော၊ သိကြားမင်းသည်။ ကောဝ၊ တယောက်တည်းလျှင်။ အသုရေ၊ အသုရာတို့ကို။ ဇိနာတိ၊ အောင်၏။ သေနော၊ သိန်းသည် ကောဝ၊ တကောင်းတည်းလျှင်။ ဒိဇေ၊ ငှက်အပေါင်း တို့ကို။ ပသယု၊ နှိပ်စက်၍။ ဟန္တိ-ဟနတိ၊ သတ်နိုင်၏။ ဗျဠော၊ ကျားသည်။ ကောဝ၊ တစီးတည်းလျှင်။ မိဂ သံဃပုတ္တော၊ ဝက်အပေါင်းသို့ ရောက်သည် ဖြစ်၍။ ဝရံဝရံ၊ ဆူနိုးရာရာကို။ ဟန္တိ-ဟနတိ၊ သတ်နိုင်၏။ ဟိ-သစ္စံ၊ ထိုစကား သည် မှန်၏။ တဿ၊ ထိုက်အပေါင်းကို သတ်နိုင်သော ကျား၏။ ဗလံ၊ ခွန်အားသည်။ တာဒိသံ၊ သင်ကဲ့သို့ပင်တည်း။

ထို့နောင်မှ ကျားသည် ထိုရသေ့စဉ်းလဲစကားကို ပယ်လိုသည်ဖြစ်၍

၁၇၃။ နဟေဝ ဣန္ဒော န သေနော၊ နာပိ ဗျဠော မိဂါမိပေ။
သမဂ္ဂေ သဟိတေ ဉာတိ၊ န ဗျဠော ကုရတေ ဝသေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၇၃။ ဘော ဇဋ္ဌိလ၊ အိုရသေ့။ သမဂ္ဂေ၊ ညီညွတ်ကုန်သော။ သဟိတေ၊
 တပေါင်းတည်းဖြစ်ကုန်သော။ ဉာတိ၊ အဆွေအမျိုးတို့ကို။ ဣန္ဒေ၊ သိကြား
 မင်းသည်။ နဟော ဇိနာတိ၊ မအောင်နိုင်။ သေနေ၊ သိန်းသည်။ န ဟော
 ဇိနာတိ၊ မအောင်နိုင်။ မိဂါမိပေါ၊ သားတို့၏ မင်းဖြစ်သော။ ဗျဠေ၊ ပိ
 ကျားသည်လည်း။ နာပိ ဇိနာတိ၊ မအောင်နိုင်။ ဗျဠေ၊ ကျားသည်။ ဝသေ၊
 မိမိအလိုသို့ လိုက်သည်တို့ကို။ န ကုရုတေ၊ မပြုနိုင်။

ရသေ့စဉ်းလဲသည် တဖန် ထိုကျားကို အားထုတ်ပြန်စေလိုရကား—

၁၇၄။ ကုမ္ဘိလကာ သကုဏိကာ၊ သံသိနော ဂဏစာရိနော။
 သမ္မောဒမာနာ ကေဇ္ဈံ၊ ဥပ္ပတန္တိ ခိုယန္တိ စ။

၁၇၅။ တေသဉ္စ ခိုယမာနာနံ၊ ဧကေတ္ထ အပသက္ကတိ။
 တဉ္စ သေနော နိတာဠေတိ၊ ဝေယျဂ္ဂိယေဝ သာ ဂတိ။

ဟူသော ဤ နှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၇၄။ ဘော ဗျဠ၊ အိုကျား။ သံသိနော။ အပေါင်းအစုရှိကုန်သော။
 ဂဏစာရိနော၊ ပေါင်း၍သွားကုန်သော။ ကုမ္ဘိလကာ၊ ကုမ္ဘိလက အမည်ရှိ
 ကုန်သော။ သကုဏိကာ၊ ငှက်တို့သည်။ သမ္မောဒမာနာ၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ။
 ကေဇ္ဈံ၊ တပေါင်းတည်း။ ဥပ္ပတန္တိ၊ ပျံကုန်၏။ ခိုယန္တိ စ၊ ကောင်းကင်၌လည်း
 သွားကုန်၏။

၁၇၅။ ဧတ္ထ၊ ထိုသို့ပျံသွားရာ၌။ ခိုယမာနာနံ၊ ကောင်းကင်၌ ပျံသွားကုန်
 သော။ တေသဉ္စ၊ ထိုငှက်တို့တွင်လည်း။ ဧကေ၊ တခုသော ငှက်ငယ်သည်။
 အပသက္ကတိ၊ တခုသော နံပါးဖြင့် အသီးအခြား သွား၏။ တဉ္စ၊ ထိုတခုသော
 နံပါးဖြင့် အသီးအခြားသွားသော ငှက်ငယ်ကိုလျှင်။ သေနော၊ သိန်းသည်။
 နိတာဠေတိ၊ ဖမ်းယူ၏။ သာ ဂတိ၊ ထိုဖြစ်ခြင်းသည်။ ဝေယျဂ္ဂိယေဝ၊ ကျား၏
 ဖြစ်ခြင်းနှင့်တူသော ဖြစ်ခြင်းလျှင်တည်း။

ဤသို့သော စကားကို ဆို၍ ကျားမင်း - သင်သည် မိမိအစွမ်းကို မသိ၊
 မကြောက်လင့်၊ သက်သက် သင်သည် မြည်လျက် ပြေးဝင်သည်ရှိသော် နှစ်ခု
 မျှသော ဝက်သည်လည်း တပေါင်းတည်း သွားနိုင်ကုန်သည် မဖြစ်လတ္တံ့၊
 အားထုတ်ဦးလော့ဟု ဆို၏။ ထိုကျားသည် ရသေ့စဉ်းလဲဆိုတိုင်း ပြု၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာ ပြလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၁၇၆။ ဥဿာဟိတော ဇဋ္ဌိလေန၊ လုဒ္ဒေနာမိသစက္ခုနာ။

ဒါဋ္ဌိ ဒါဋ္ဌိသု ပက္ခန္ဓိ၊ မညမာနော ယထာ ပုရေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၁၇၆။ ဘိက္ခုဝေရဟန်းတို့။ လုဒ္ဒေန၊ ကြမ်းကြုတ်စွာသော။ အာမိသစက္ခုနာ၊ အစာအာမိသကို ရှုကြည့်လေ့ရှိသော။ ဇဋ္ဌိလေန၊ ရသေ့စဉ်းလဲသည်။ ဥဿာဟိတော၊ တိုက်တွန်း နှိုးဆော်အပ်သော။ ဒါဋ္ဌိ၊ အစွယ်ဟူသော လက်နက် ရှိသော ကျားသည်။ ဒါဋ္ဌိသု၊ အစွယ်ရှိသော ဝက်တို့၌။ ပုရေ ယထာ၊ ရှေးအခါကဲ့သို့။ မညမာနော၊ ထင်မှတ်၍။ ပက္ခန္ဓိ၊ ပြေးဝင်၏။

ထိုကျားသည် သွား၍ တောင်အပြင်၌ တည်သတတ်၊ ဝက်တို့သည် အရှင် တစ္ဆကဝက်မင်း - ကျား ခိုးသူသည် လာပြန်ပြီဟု တစ္ဆကဝက်အား ကြားကုန်၏။ ထို တစ္ဆကဝက်မင်းသည် မကြောက်ကြကုန်လင့်ဟု ထိုဝက် အပေါင်းတို့ကို နှစ်သိမ့်စေပြီးလျှင် ထ၍ တွင်းနှစ်တွင်းတို့၏ အကြား မြေပလ္လင်၌ တည်၏။ ကျားသည် အဟုန်ကို ဖြစ်စေ၍ တစ္ဆကဝက်မင်းသို့ ရည်လျက် ပြေးလာ၏။ တစ္ဆကဝက်မင်းသည် ပြန်လည်၍ နောက်သို့ မျက်နှာပြုလျက် ရှေ့တွင်း၌ ဆင်း၏။ ကျားသည်လည်း အဟုန်ကို တန့်စိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ သွားသဖြင့် မန်းနှင့်တူသော မြေလိုက်ရှိသော တွင်း၌ ကျ၍ လက်အုပ်ချီသကဲ့သို့ ဖြစ်၍ တည်၏။ တစ္ဆကဝက်မင်းသည် လျင်မြန်စွာ ထလတ်၍ ထိုကျား၏ ပေါင်ကြား၌ အစွယ်ကို ချ၍ နှလုံး ကျောက်ကပ် တိုင်အောင် ခဲ့၍ အသားကို စားလျက် နှုတ်သီးဖြင့် ကိုက်၍ တွင်းပ၌ ချပြီးလျှင် ဤကျွန်ကို ယူကြကုန်လော့ဟု ဆို၏။ ရှေးဦးစွာ လာလတ်ကုန်သော ဝက်တို့သည် ဝ ကြိမ်သာလျှင် နှုတ်သီး စွတ်လောက်ရုံမျှသော ကျားသားကို ရကုန်၏။ နောက်မှလာသော ဝက်တို့သည် ကျားသားသည် အဘယ်သို့ သဘောရှိကုန်သနည်းဟု ဆိုကုန်၏။

တစ္ဆက ဝက်မင်းသည် တွင်းမှ တက်ပြီးလျှင် ဝက်တို့ကို ကြည့်၍ အသို့နည်း၊ နှစ်သက်ကြကုန်၏လော့ဟု ဆို၏။ အရှင် - ရှေးဦးစွာ ဤကျားတစ်ခုကို ဖမ်းအပ်၏။ တပါးလည်းဖြစ်သော တယောက်သော ကျား၏ ကျွန်သည်ကား ရှိသေး၏ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုကျား၏ ကျွန်သည် အဘယ်မည်သော သူနည်းဟု မေးသည်

ရိုသော် ကျားသည် ဆောင်ခဲတိုင်း ဆောင်ခဲတိုင်းသော အသားကို စားရသော ရသေ့စဉ်းလဲသည် ရှိ၏ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုသို့ တပြီးကား လာကြကုန်၊ ထို ရသေ့စဉ်းလဲကို ဖမ်းကြကုန်အံ့ဟု ဆို၍ ထိုဝက်တို့နှင့်တကွ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွား၏။ ရသေ့စဉ်းလဲသည်လည်း အဆွေကျားမင်းသည် ကြာမြင့်စွာ ကြံ၍ ထိုကျား လာလတ္တံ့သော ခရီးသို့ ကြည့်မျှော်လတ်သော် များစွာသော ဝက်တို့ လာလတ်သည်ကို မြင်၍ ဤဝက်တို့သည် ကျားကို သတ်ပြီး၍ ငါ့ကို သတ်ခြင်းငှါ လာကုန် ယောင် တကားဟု ကြံ၍ ပြေးသဖြင့် တခုသော ရေသဖန်းပင်သို့ တက်၏။ ဝက်တို့သည် သစ်တပင်သို့ တက်၏ဟု ဆိုကုန်လတ်သော် အဘယ်သစ်ပင်နည်းဟု မေး၍ ရေသဖန်းပင်ဟည်းဟု ဆိုကုန်လျှင် ထိုသို့ တပြီးကား မစိုးရိမ်ကြကုန်လင့်၊ ယခုအခါ ထိုရသေ့စဉ်းလဲကို ဖမ်းကုန်အံ့ဟု ဆို၍ ဝက်ပျိုတို့ကိုခေါ်စေ၍ သစ်ပင်ရင်းမှ မြေမှုန်ကို ယက်စေ၏။ ဝက်မတို့ကို ခံတွင်းပြည့်အောင်ပြု၍ ရေကိုဆောင်စေ၏။ အစွယ်ရှည်သော ပက်တို့ကို ထက်ပန်းကျင်မှ အမြစ်တို့ကို ဖြတ်စေ၏။ အောက်သို့ ဖြောင့်ဖြောင့်သွားသော အမြစ်တမြစ်သာလျှင် တည်၏။ ထို့နောင်မှ ကြွင်းကုန်သော ဝက်တို့ကို သင်တို့သည် ဖဲကြကုန်ဟု ဆို၍ ဖဲစေပြီးလျှင် ပုဆစ်တုပ်၍ အစွယ်ဖြင့် ထိုအမြစ်ကို ဖြတ်၏။ ပုဆိန်ဖြင့် ပေါက်သကဲ့သို့ ပြတ်၍ သစ်ပင်သည် လည်း၍ သစ်ပင်မှကျသော ထိုရသေ့စဉ်းလဲကို ကျစဉ်ပင်လျှင် ခံ၍ အသားကို စားကြကုန်၏။ ထို အံ့ဘွယ်သရဲကို မြင်၍ ရုက္ခစိုးနတ်သည်—

၁၇၇။ သာဓု သမ္မဟုလာ ဉာတီ၊ အပိ ရုက္ခာ အရညဇာ။
 သူကရေဟိ သမဂ္ဂေဟိ၊ ဗျဇ္ဈေါ ကောယနေ ဟတော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၇၇။ သမ္မဟုလာ၊ အစည်းအရုံး များကုန်သော။ ဉာတီ၊ အဆွေအမျိုးတို့သည်။ သာဓု၊ ကောင်းကုန်၏။ အရညဇာ၊ တော၌ ဖြစ်ကုန်သော။ ရုက္ခာ-အပိ၊ သစ်ပင်တို့သော်လည်း။ သမ္မဟုလာ၊ အစည်းအရုံး များကုန်မှု။ သာဓု၊ ကောင်းကုန်၏။ သမဂ္ဂေဟိ၊ ညီညွတ်ကုန်သော။ သူကရေဟိ၊ ဝက်တို့သည်။ ကောယနေ၊ အပေါင်းအဖော် မရှိ တစည်းတည်းသွားရာ၌။ ဗျဇ္ဈေါ၊ ကျားကို။ ဟတော၊ သတ်အပ်၏။

နှစ်ယောက်ကုန်သော ထိုကျား၊ ရသေ့စဉ်းလဲတို့အား သတ်သော အဖြစ်ကို ထင်ရှား ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၁၇၈။ ဗြာဟ္မဏဉ္စေ ဗျဿဉ္စ၊ ဥဘော ဟန္ဒ္ဓာန သူကရာ။
အာနန္ဒိနော ပမောဒိတာ၊ မဟာနာဒံ ပနာဒိသံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၁၇၈။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဗြာဟ္မဏဉ္စေ၊ ပုဏ္ဏားမျိုး ဖြစ်သော ရသေ့
စဉ်းလဲကို၎င်း။ ဗျဿဉ္စ၊ ကျားကို၎င်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဥဘော၊ နှစ်ယောက်ကုန်
သော သူတို့ကို။ သူကရာ၊ ဝက်တို့သည်။ ဟန္ဒ္ဓာန၊ သတ်ကုန်ပြီး၍။ အာနန္ဒိ-
နော၊ အလွန်နှစ်သက်ကုန်သည် ဖြစ်၍။ ပမောဒိတာ၊ ဝမ်းမြောက်ကုန်သည်
ဖြစ်၍။ မဟာနာဒံ၊ ကျယ်စွာသော အသံကို။ ပနာဒိသံ မြည်ကြကုန်၏။

တဖန် တစ္ဆက ဝက်မင်းသည် ထိုဝက်တို့ကို မေးပြန်၏။ သင်တို့အား တပါး
သော ရန်သူတို့သည် ရှိကုန်သေးသလောဟု မေး၏။ ဝက်တို့သည် အရှင် မရှိပါ
ပြီဟု ဆိုကုန်၍ ထိုတစ္ဆကဝက်မင်းကို အဘိသိက်သွန်း၍ ငါတို့၏မင်း ပြုကုန်အံ့ဟု
ရေကို ရှာလတ်ကုန်သော် ထိုရသေ့စဉ်းလဲ၏ ရေသောက်သော ခရုသင်းကို မြင်၍
လကျောရစ်လည်သော ထိုခရုသင်း ရတနာကို ရေဖြင့် ပြည့်စေပြီးလျှင် ဆောင်
ခဲ့၍ တစ္ဆကဝက်မင်းကို ရေသဖန်းပင်ရင်း၌ပင်လျှင် အဘိသိက် သွန်းကြကုန်၏။
အဘိသိက်ရေကို သွန်းစေသော ဝက်မကိုလျှင် မိဖုယားကြီး ပြုကုန်၏။

ထိုအခါမှစ၍ ရေသဖန်းပင်ရင်း၌ နေစေ၍ လကျောရစ် ခရုသင်းဖြင့်
အဘိသိက်သွန်းခြင်း အစီအရင်သည် ဖြစ်၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်
မူလိုသော မြတ်စွာဘုရားသည် -

၁၇၉။ တေ ဥဒ္ဓမ္မရမူလသ္မိံ၊ သူကရာ သုသမာဂတာ။
တစ္ဆကံ အဘိသိဉ္ဇိံ သု၊ တံ နော ရာဇာသိ ဣဿရော။

ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၁၇၉။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သုသမာဂတာ၊ ကောင်းစွာ အညီအညွတ်
ဖြစ် ကုန်သော။ တေ သူကရာ၊ ထိုဝက်တို့သည်။ ဥဒ္ဓမ္မရမူလသ္မိံ၊ ရေသဖန်းပင်ရင်း
၌" တစ္ဆကံ၊ တစ္ဆကဝက်ကို။ တံ၊ သင်သည်။ နော၊ ငါတို့ကို။ ဣဿရော၊
အစိုးရသော။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ အသိ၊ ဖြစ်တော်မူလော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။
အဘိသိဉ္ဇိံ သု၊ အဘိသိက် သွန်းကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
 တော်မူ၍ ရဟန်းတို့- ယခုအခါ၌သာလျှင် ဤ ဓနုဂ္ဂဟတိဿ မထေရ်သည်
 စစ်ဆင်ခြင်း၌ လိမ်မာသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း စစ်ဆင်ခြင်း၌ လိမ်မာ
 ဘူးသည် သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ ရသေ့
 စဉ်းလဲ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ဓနုဂ္ဂဟတိဿမထေရ်သည် ထိုအခါ တစ္ဆကသူကရ
 ဝက်မင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ရုက္ခစိုးနတ် ဖြစ်ဘူး
 ပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

ညီညာပေါင်းစု၊ တိုင်ပင်ပြု၊ ရှု အောင်ကြောင်းသာ။

ကိုးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော တစ္ဆကသူကရဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၀-မဟာဝါဏိဇဇာတ်

လောဘနိုင်ငံသို့လိုက်၍ ကုန်သည်မိုက်တို့ ပျက်စီးခြင်းအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော
 သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “ဝါဏိဇာ သမိတိံ ကတော” အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်
 တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ မဟာဝါဏိဇဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌
 သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေကုန်သော ကုန်သည်တို့ကို
 အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုကုန်သည်တို့သည် ကုန်သွယ်အံ့သောငှါ
 သွားကုန်သည်ရှိသော် သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားအား အလှူကြီးကို ပေး၍ ဘရဏဂုံ
 တို့၌၎င်း၊ သီလတို့၌၎င်း တည်၍ အရှင်ဘုရား- အကျွန်ုပ်တို့သည် အနာကင်းကုန်
 သည်ဖြစ်၍ အကယ်၍ ပြန်ရပါကုန်အံ့၊ တဖန် အရှင်ဘုရားတို့၏ ခြေတော်တို့ကို
 ရှိခိုးပါကုန်အံ့ဟု ဆို၍ လှည်းငါးရာတို့ဖြင့် အိမ်မှထွက်ခဲ့လျှင် ကန္တာရခရီးသို့
 ရောက်ကုန်၍ ခရီးကို မမှတ်နိုင်ကုန်သဖြင့် လမ်းမှားကုန်သည်ဖြစ်၍ ရေ အစာမရှိ
 သော တော၌ လှည့်လည်ကုန်သည်ရှိသော် နဂါးသိမ်းဆည်းသော တခုသော
 ညောင်ပင်ကို မြင်၍ လှည်းတို့ကို ချွတ်ပြီးလျှင် သစ်ပင်ရင်း၌ နေကုန်၏။

ထို ကုန်သည်တို့သည် ထိုပညောင်ပင်၏ ရေစွတ်သကဲ့သို့ စိမ်းညိုကုန်သော
 ပြေပြစ်ကုန်သော အရွက်တို့ကို၎င်း၊ ရေဖြင့် ပြည့်ကုန်သကဲ့သို့သော အခက်တို့
 ကို၎င်း မြင်ကုန်၍ ကြံကြကုန်၏။ ဤ ပညောင်ပင်၌ ရေစီးသကဲ့သို့ ထင်၏။

ဤ ပညောင်ပင်၏ အရွှေအကိုင်းကို ဖြတ်ကုန်အံ့၊ ငါတို့အား ရေကိုပေးလတ္တံ့ ဟု ကြံကြကုန်၏။ ထိုသို့ ကြံပြီးမှ တယောက်သော သူသည် ပညောင်ပင်သို့ တက်၍ အကိုင်းကို ဖြတ်၏။ ထိုဖြတ်ရာမှ ထန်းပင် အတိုင်းအရှည်ရှိသော ရေ အယဉ်သည် ဖြစ်၏။ ထိုကုန်သည်တို့သည် ထိုရေ၌ ချိုး၍၎င်း၊ သောက်၍၎င်း တောင်အကိုင်းကို ဖြတ်ကုန်၏။ ထိုဖြတ်သော တောင်အကိုင်းမှ အထူးထူးသော မြတ်သော အရသာရှိသော ဘောဇဉ်သည် ထွက်၏။ ထိုဘောဇဉ်ကို စား၍ ထို့နောင်မှ အနောက်အကိုင်းကို ဖြတ်ကုန်၏။ ထိုအနောက်အကိုင်းမှ တန်ဆာ ဆင်သော မိန်းမတို့သည် ထွက်ကုန်၏။ ထိုမိန်းမတို့နှင့် တကွ မွေ့လျော်ကုန် ပြီး၍ မြောက်အကိုင်းကို ဖြတ်ကုန်၏။ ထိုမြောက်အကိုင်းမှ ရတနာ ခုနစ်ပါး တို့သည် ထွက်ကုန်၏။ ထိုရတနာ ခုနစ်ပါးတို့ကို ယူ၍ လှည်းငါးရာတို့ကို ပြည့်စေ ပြီးလျှင် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ပြန်ခဲ့ကုန်၍ ဥစ္စာကို လုံခြုံစေပြီးလျှင် ပန်းနံ့သာ အစရှိသည် လက်စွဲကုန်လျက် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ မြတ်စွာ ဘုရားကို ရှိခိုးပူဇော်ကုန်လျက် တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေကုန်၍ တရားတော်ကို နာကုန်ပြီးလျှင် ပင့်ဘိတ်ခဲ့၍ နက်ဖြန်နေ၌ အလှူကြီးကို ပေး၍ အရှင်ဘုရား-ဤအလှူ၌ အကျွန်ုပ်တို့အား ဥစ္စာကို ပေးပေသော ရုက္ခစိုးနတ်မင်း အား အလှူ၏အဘို့ကို ပေးပါကုန်၏ဟု အလှူ၏အဘို့ကို ပေးဝေကုန်၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်းကိစ္စပြီးလတ်သော် အဘယ် မည်သော ရုက္ခစိုးနတ်မင်းအား အလှူ၏အဘို့ကို ပေးဝေကုန်သနည်းဟု မေးတော် မူ၏။ ကုန်သည်တို့သည် ပညောင်ပင်၌ ဥစ္စာကို ရသောအကြောင်းကို ဘုရား သခင်အား ကြားလျှောက်ကုန်၏။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် သင်တို့သည် ရှေးဦးစွာ အတိုင်းအရှည်ကို သိကုန်သောကြောင့် တဏှာအလို့သို့ လိုက်သည် မဖြစ်ကုန်မူ၍ ဥစ္စာကို ရကြကုန်၏။ ရှေး၌မူကား အတိုင်းအရှည်ကို မသိသော ကြောင့် တဏှာအလို့သို့ လိုက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ဥစ္စာကို၎င်း၊ အသက်ကို၎င်း စွန့်ရဘူးလေကုန်ပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုကုန်သည်တို့သည် တောင်းပန်အပ်သည် ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ဒါယကာတို့ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ထိုကန္တာရသည်၎င်း၊ ထိုပညောင်ပင်သည်၎င်း ဖြစ်၍ ကုန်သည်တို့သည် ခရီးမှား

ကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုပညောင်ပင်ကိုသာလျှင် မြင်ကုန်၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှား
ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်

၁၈၀။ ဝါဏိဇာ သမိတိံ ကတော၊ နာနာရုဋ္ဌတော အဂတော။
ဓနဟာရာ ပက္ကမိံ သု၊ ဧကံ ကတောန ဂါမဏိံ ။

၁၈၁။ တေ တံ ကန္တာရ မာဂမ္ပ၊ အပ္ပဘက္ခံ အနောဒကံ။
မဟာနိဂြောမ မဒ္ဒက္ခု၊ သီတစ္ဆာယံ မနောရမံ။

၁၈၂။ တေ စ တတ္ထ နိသီဒိတော၊ တဿ ရုက္ခဿ ဆာယယာ။
ဝါဏိဇာ သမစိန္နေသု၊ ဗာလာ မောဟေန ပါရုတာ။

၁၈၃။ အလ္လာယတေ အယံ ရုက္ခော၊ အပိ ဝါရိဝ သန္ဓတိ။
ဣဿံယ ပုရိမံ သာခံ၊ မယံ ဆိန္ဒာမ ဝါဏိဇာ။

၁၈၄။ သာ စ ဆိန္ဒာဝ ပဉ္စရိ၊ အစ္စံ ဝါရိံ အနာဝိလံ။
တေ တတ္ထ နှုတော ပိဝိတော၊ ယာဝတိစ္ဆိံ သု ဝါဏိဇာ။

၁၈၅။ ဒုတိယံ သမစိန္နေသု၊ ဗာလာ မောဟေန ပါရုတာ။
ဣဿံယ ဒက္ခိဏံ သာခံ၊ မယံ ဆိန္ဒာမ ဝါဏိဇာ။

၁၈၆။ သာ စ ဆိန္ဒာဝ ပဉ္စရိ၊ သာလိမံသောဒနံ ဗဟုံ။
အပေါဒဝဏ္ဏေ ကုမ္ပာသေ၊ သိဂီဝေရ လသ္မပိယော။
တေ တတ္ထ ဘုတော ခါဒိတော၊ ယာဝတိစ္ဆိံ သု ဝါဏိဇာ။

၁၈၇။ တတိယံ သမစိန္နေသု၊ ဗာလာ မောဟေန ပါရုတာ။
ဣဿံယ ပစ္ဆိမံ သာခံ၊ မယံ ဆိန္ဒာမ ဝါဏိဇာ။

၁၈၈။ သာ စ ဆိန္ဒာဝ ပဉ္စရိ၊ နာရိယော သမလင်္ကတော။
ဝိစိတြ ဝတ္ထာဘရဏာ၊ အာမုက္က မဏိကုဏ္ဍလာ။

၁၈၉။ အပိ သု ဝါဏိဇာ ဧကော၊ နာရိယော ပဏ္ဍဝိသတိ။
သမန္တာ ပရိဝါရိံ သု၊ တဿ ရုက္ခဿ ဆာယယာ။
တေ တာဟိ ပရိစာရေတော၊ ယာဝတိစ္ဆိံ သု ဝါဏိဇာ။

၁၉၀။ စတုတ္ထံ သမစိန္နေသု၊ ဗာလာ မောဟေန ပါရုတာ။
ဣဿံယ ဥတ္တရံ သာခံ၊ မယံ ဆိန္ဒာမ ဝါဏိဇာ။

- ၁၉၁။ သာ စ ဆိန္ဒာဝ ပဉ္စရိ၊ မုတ္တာ ဝေဠုရိယာ ဗဟူ။
ရဇတံ ဇာတရူပဉ္စ၊ ကုဋိယော ပဋိယာနိ စ။
- ၁၉၂။ ကာသိကာနိ စ ဝတ္ထာနိ၊ ဥဒ္ဒိယာနိ စ ကမ္မလာ။
ဇေ တတ္ထ ဘာရေ ဗန္ဓိတွာ၊ ယာဘတိစ္ဆံ သု ဝါဏိဇာ။
- ၁၉၃။ ပဉ္စမံ သမစိန္တေသု၊ ဗာလာ မောဟေန ပါရုတာ။
ဣဿိယ မူလံ ဆိန္ဒာမ၊ အပိ ဘိယျော လဘာဒေ။
- ၁၉၄။ အထုဋ္ဌဟိ သတ္တဝါဟော၊ ယာစမာနော ကတဉ္စလီ။
နိဂြာဓော ကိံ ပရဇ္ဈတိ၊ ဝါဏိဇာ ဘဒ္ဒ မတ္ထု တေ။
- ၁၉၅။ ဝါရိဒါ ပုရိမာ သာခါ၊ အန္ဓာါနဉ္စ ဒက္ခိဏာ။
နာရိဒါ ပစ္ဆိမာ သာခါ၊ သဗ္ဗကာမေ စ ဥတ္တရာ။
နိဂြာဓော ကိံ ပရဇ္ဈတိ၊ ဝါဏိဇာ ဘဒ္ဒ မတ္ထု တေ။
- ၁၉၆။ ယဿ ရုက္ခဿ ဆာယာယ၊ နိသီဒေယျ သယေယျ ဝါ။
န တဿ သာခံ ဘဉ္စယျ၊ မိတ္တ ဒုဗ္ဗော ဟိ ပါပကော။
- ၁၉၇။ တေ စ တဿာ နာဒိယိတွာ၊ ကေဿ ဝစနံ ဗဟူ။
နိသိတာဟိ ကုဋ္ဌာရိဟိ၊ မူလတော နံ ဥပက္ကမံ။

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၁၈၀။ ဘောန္တောအိုဒါယကာတို့။ ဝါဏိဇာ၊ ကုန်သည်တို့သည်။ သမိတိံ၊ ပေါင်းစုသည်ကို။ ကဘွာ၊ ပြုကုန်၍။ နာနာရဋ္ဌတော၊ အထူးထူးသော တိုင်းနိုင်ငံမှ။ အာဂတာ၊ လာကုန်၍။ ဧကံ၊ တယောက်သော။ ဂါမဏိံ၊ ဘုန်းပညာနှင့် ပြည့်စုံသော လှည်းမှူးအကြီးကို။ ကတွာန၊ ပြုကုန်၍၊ ဓနုဟာရာ၊ ဥစ္စာကို ဆောင်လိုကုန်သည်ဖြစ်၍။ ပက္ကမိံ သု၊ သွားကုန်၏။

၁၈၁။ တေ၊ ထိုကုန်သည်တို့သည်။ အပ္ပဘက္ခံ၊ အစာမရှိသော။ အနောဒကံ၊ ရေမရှိသော။ တံ ကန္တာရံ၊ ထိုခရီးခဲသို့။ အာဂမ္မ၊ ရောက်လတ်ကုန်၍။ သိတစ္ဆာယံ၊ ချမ်းအေးသော အရိပ်ရှိသော။ မနောရမံ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ် ရှိသော။ မဟာနိ ဂြ ဓံ၊ ပညောင်ပင်ကြီးကို။ အဒ္ဒက္ခု၊ မြင်ကုန်၏။

၁၈၂။ တေ စ ဝါဏိဇာ၊ ထို ကုန်သည်တို့သည်လည်း။ တတ္ထ၊ ထိုကန္တာရ ခရီး၌။ တဿ ရုက္ခဿ၊ ထိုပညောင်ပင်၏။ ဆာယာယ၊ အရိပ်၌။ နိသီဒိတွာ၊

နေကုန်ပြီး၍။ ဗာလာ၊ မိုက်ကုန်သည် ဖြစ်၍။ မောဟေန၊ တွေဝေခြင်းဖြင့်။ ပါရုတာ၊ ပိတ်ဖုံးအပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ သမစိန္တေသုံ၊ အတူအမျှ ကြံကြကုန်၏။

၁၈၃။ အယံ ရုက္ခော၊ ဤပညောင်ပင်သည်။ အလ္လ္လာယတေ၊ စိုစွတ်၏။ အပိ၊ စင်စစ်။ ဝါရိ ရေသည်။ သန္ဒတိ ဣဝ၊ ယိုစီးသကဲ့သို့ ထင်၏။ ဣဿံ၊ တိုက်တွန်း၏။ အဿ၊ ထိုပညောင်ပင်၏။ ပုရိမံ သာခံ၊ အရှေ့ကိုင်းကို။ ဝါဏိဇာ၊ ကုန်သည်ဖြစ်ကုန်သော။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဆိန္ဒာမ၊ ဖြတ်ကုန်အံ့။

၁၈၄။ ဆိန္ဒာဝ၊ ဖြတ်အပ်သည်သာလျှင်ဖြစ်သော။ သာ စ၊ ထိုအရှေ့ကိုင်းသည်ကား။ အစ္ဆံ၊ ကြည်လင်စွာသော။ အနာဝိလံ၊ မနောက်ကျသော။ ဝါရိံ၊ ရေကို။ ပဉ္စရိ၊ ယိုစီး၏။ တေ ဝါဏိဇာ၊ ထိုကုန်သည်တို့သည်။ တတ္ထ၊ ထိုရေ၌။ နုတွာ၊ ချို ကုန်၍။ ဝိပိတွာ၊ သောက်ကုန်၍။ ယာဝတံ၊ အကြင်မျှလောက်သော ရေကို။ ဣစ္ဆိံ သု၊ အလိုရှိကုန်၏။ တာဝတံ၊ ထိုမျှလောက်သော ရေကို။ ဟရိံ သု၊ ဆောင်ယူကုန်၏။

၁၈၅။ မောဟေန၊ တွေဝေခြင်းဖြင့်။ ပါရုတာ၊ ပိတ်ဖုံးအပ်ကုန်သည် ဖြစ်၍။ ဗာလာ၊ ကုန်သည်မိုက်တို့သည်။ ဒုတိယံ၊ နှစ်ကြိမ်မြောက်။ သမစိန္တေသုံ၊ အမျှကြံကြကုန်၏။ ဣဿံ၊ တိုက်တွန်း၏။ ဝါဏိဇာ၊ ကုန်သည်ဖြစ်ကုန်သော။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ အဿ၊ ထိုပညောင်ပင်၏။ ဒက္ခိဏံ သာခံ၊ တောင်ကိုင်းကို။ ဆိန္ဒာမ၊ ဖြတ်ကုန်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သမစိန္တေသုံ၊ အမျှကြံကြကုန်၏။

၁၈၆။ ဆိန္ဒာဝ၊ ဖြတ်အပ်သည်သာလျှင် ဖြစ်သော။ သာစ၊ ထိုတောင်ကိုင်းသည်ကား။ ဗဟံ၊ များစွာသော။ သာလိမံသောဒနံ၊ သားပြွမ်းထမင်းကို၎င်း။ အပ္ပေါဒဝဏ္ဏေ၊ ရေမရောသော ဆန်နှင့်တူကုန်သော။ ကုမ္မာသေ၊ မယောမို့ တို့ကို၎င်း။ သိဂီဝေရံ၊ ချင်းအစရှိသော ဟင်းလျာတို့ကို၎င်း။ လဿပိယော၊ ပဲဟင်းစသည်တို့ကို၎င်း။ ပဉ္စရိ၊ ယိုထွက်၏။ တေ ဝါဏိဇာ၊ ထိုကုန်သည်တို့သည်။ တတ္ထ၊ ထိုအရပ်၌။ ဘုတွာ၊ စားကုန်၍။ ခါဒိတွာ၊ ခဲကုန်၍။ ယာဝတံ၊ အကြင်မျှလောက်သော ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်ကို။ ဣစ္ဆိံ သု၊ အလိုရှိကုန်၏။ တာဝတံ၊ ထိုမျှလောက်သော ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်ကို။ ဂဏိံ သု၊ ယူကုန်၏။

၁၈၇။ မောဟေန၊ တွေဝေခြင်းဖြင့်။ ပါရုတာ၊ ပိတ်ဖုံးအပ်ကုန်သည် ဖြစ်၍။ ဗာလာ၊ ကုန်သည်မိုက်တို့သည်။ တတိယံ၊ သုံးကြိမ်မြောက်။ သမစိန္တေသုံ၊

အညီအမျှကြံကြကုန်၏။ ဣသံ၊ တိုက်တုန်း၏။ ဝါဏိဇာ၊ ကုန်သည်ဖြစ်ကုန်
သော။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ အဿ၊ ထိုပညောင်ပင်၏။ ပစ္ဆိမံ သာခံ၊ အနောက်
ကိုင်းကို။ ဆိန္ဒာမ၊ ဖြတ်ကြကုန်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သမစိန္တေသု၊ အညီအမျှ
ကြံကြကုန်၏။

၁၈၈။ ဆိန္ဒာဝ၊ ဖြတ်အပ်သည်သာလျှင် ဖြစ်သော။ သာ စ၊ ထိုအနောက်
ကိုင်းသည်ကား။ သမလင်္ကာ၊ ကောင်းစွာ တန်ဆာကို ဆင်အပ်ကုန်သော။
ဝိစိတြဝတ္ထာဘရဏာ၊ ဆန်းကြယ်သော အဝတ်တန်ဆာကို ဆင်ဝတ်ကုန်သော။
အာမုက္က မဏိကုဏ္ဍလ၊ ပုလဲသွယ် ပတ္တမြားနားချောင်း ဆင်ဝတ်ကုန်သော။
နာရိယော၊ မိန်းမတို့ကို။ ပဉ္စရိ၊ ယိုထွက်စေ၏။

၁၈၉။ အပိသု၊ စင်စစ်။ ဧကော-ဧကကဿ၊ တယောက် တယောက်သော။
ဝါဏိဇာ-ဝါဏိဇဿ၊ ကုန်သည် လက်သားအား။ ဧကော၊ တယောက်
တယောက်ကုန်သော။ နာရိယော၊ မိန်းမတို့သည်၎င်း။ သတ္ထဝါဟဿ၊ ကုန်သည်
ကြီးအား။ ပဏ္ဍဝီသတိ၊ နှစ်ကျိပ် ငါးယောက်ကုန်သော။ နာရိယော၊ မိန်းမ
တို့သည်၎င်း။ တဿ ရုက္ခဿ၊ ထိုပညောင်ပင်၏။ ဆာယာယ၊ အရိပ်၌။ သမန္တာ၊
ထက်ဝန်းကျင်မှ။ ပရိဝါရိံ သု၊ ခြံရံကုန်၏။ တေ ဝါဏိဇာ၊ ထိုကုန်သည်တို့သည်။
တာဟိ၊ ထိုမိန်းမတို့နှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ ပရိစာရေတွာ၊ မွေလျော်၍။ ယာငတံ၊
အကြင်မျှလောက်သော မိန်းမကို။ ဣစ္ဆိံ သု၊ အလိဂိုကုန်၏။ တာဝတံ၊
ထိုမျှလောက်သော မိန်းမကို။ ဂဏိံ သု၊ ယူကုန်၏။

၁၉၀။ ဗာလာ၊ ကုန်သည်မိုက်တို့သည်။ မောဟေန၊ တွေ့ဝေခြင်းဖြင့်။
ပါရုတာ၊ ပိတ်ဖုံးအပ်ကုန်သည် ဖြစ်၍။ စတုတ္ထံ၊ လေးကြိမ်မြောက်။ သမ-
စိန္တေသု၊ အညီအမျှ ကြံကြကုန်၏။ ဣသံ၊ တိုက်တုန်း၏။ ဝါဏိဇာ၊ ကုန်သည်
ဖြစ်ကုန်သော။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ အဿ၊ ထိုပညောင်ပင်၏။ ဥတ္တရံ သာခံ၊
မြောက်ကိုင်းကို။ ဆိန္ဒာမ၊ ဖြတ်ကုန်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သမစိန္တေသု၊ အညီအမျှ
ကြံကြကုန်၏။

၁၉၁-၂။ ဆိန္ဒာဝ၊ ဖြတ်အပ်သည်သာလျှင်ဖြစ်သော။ သာ စ၊ ထိုမြောက်ကိုင်း
သည်ကား။ ဗဟု၊ များစွာကုန်သော။ မုတ္တာ၊ ပုလဲတို့ကို၎င်း။ ဝေဠုရိယာ စ၊
ကျောက်မျက်ရွဲတို့ကို၎င်း။ ရဇတံ၊ ငွေကို၎င်း။ ဇာတနူပံ၊ ရွှေကို၎င်း။ ကုဋိ-

ယော၊ ဆင်ကုန်းနှီး အစရှိသော အခင်းတို့ကို၎င်း။ ပဋိယာနိ စ၊ သားမွေးဖြင့် ပြီးသော အခင်းတို့ကို၎င်း။ ကာသိကာနိ၊ ကာသိတိုင်း၌ဖြစ်ကုန်သော။ ဝတ္ထာနိ စ၊ အဝတ်ပုဆိုးတို့ကို၎င်း။ ဥဒ္ဒိယာနိ၊ ဥဒ္ဒိယ အမည်ရှိကုန်သော။ ကမ္မလာ စ၊ ကမ္မလာတို့ကို၎င်း။ ပဉ္စရိ၊ ယိုထွက်စေ၏။ တေ၊ ထိုကုန်သည်တို့သည်။ တတ္ထ၊ ထိုရှေ့ငွေ အစရှိသော ဥစ္စာ၌။ ဘာရေး၊ ဝန်တို့ကို။ ဗန္ဓိတံ၊ ဖွဲ့ကုန်၍။ ယာဝတံ၊ အကြင်မျှလောက်သော ဥစ္စာကို။ ဣစ္ဆံ၊ အလိမ္မာကုန်၏။ တာဝတံ၊ ထိုမျှ လောက် ဥစ္စာကို။ ဂဏိံ၊ ယူကုန်၏။

၁၉၃။ ဗာလာ၊ ကုန်သည်မိုက်တို့သည်။ မောဟေန၊ တွေဝေခြင်းဖြင့်။ ပါရုတာ၊ ပိတ်ဖုံးအပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ပဉ္စမံ၊ ငါးကြိမ်မြောက်။ သမဝိန္ဓေသု၊ အညီအမျှ ကြံကြကုန်၏။ ဣဗံ၊ တိုက်တုန်း၏။ အဿ၊ ထို ပညောင်ပင်၏။ မူလံ အမြစ်ကို။ ဆိန္ဒာမ၊ ဖြတ်ကုန်အံ့။ အပိ စ၊ စင်စစ်။ ဘိယျော၊ လွန်စွာ သော ဥစ္စာကို။ လဘာမသေ၊ ရကုန်လတ္တံ့။

၁၉၄။ သတ္တဝါဟော၊ လှည်းကုန်သည် မှူးသည်။ အထ၊ ထိုအခါ၌။ ဥဋ္ဌဟိ၊ ထ၏။ ဥဋ္ဌဟိတွာ၊ ထပြီး၍။ ကကဉ္ဇလိ၊ လက်အုပ်ချီလျက်။ ယာစမာ- နော၊ တောင်းပန်၏။ နိဂြောဓော၊ ပညောင်ပင် မင်းသည်။ ဝါဏိဇေ၊ ကုန်သည် တို့ကို။ ကိံပရဇ္ဈတိ၊ အသို့ ပြစ်မှားသနည်း။ ဝါဏိဇေ၊ ကုန်သည်။ တေ၊ သင့်အား။ ဘဒ္ဒံ ကောင်းခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေသတည်း။

၁၉၅။ ပုရိမာ သာခါ၊ အရှေ့ကိုင်းသည်။ ဝါရိဒါ၊ ရေကိုပေး၏။ ဒေက္ခိဏာ၊ တောင်ကိုင်းသည်။ အနုပါနဉ္စ၊ ထမင်းအဖျော်ကိုလည်း။ အဒါသိ၊ ပေးပေ၏။ ပစ္စိမာ သာခါ၊ အနောက်ကိုင်းသည်။ နာရိဒါ၊ မိန်းမကို ပေးပေ၏။ ဥတ္တရာ၊ မြောက်ကိုင်းသည်။ သဗ္ဗကာမေ စ၊ အလုံးစုံ အလိမ္မာအပ်သော ဥစ္စာကိုလျှင်။ အဒါသိ၊ ပေးပေ၏။ နိဂြောဓော၊ ပညောင်ပင်သည်။ ဝါဏိဇေ၊ ကုန်သည်တို့ ကို။ ကိံပရဇ္ဈတိ၊ အသို့ ပြစ်မှားပေသနည်း။ ဝါဏိဇေ၊ ကုန်သည်။ တေ၊ သင့်အား။ ဘဒ္ဒံ ကောင်းခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေသတည်း။

၁၉၆။ ယဿ ရုက္ခဿ၊ အကြင်သစ်ပင်၏။ ဆာယာယ၊ အရိပ်၌။ နိသီဒေ- ယျ ဝါ၊ နေမူလည်း နေခဲဘူးအံ့။ သယေယျ ဝါ၊ အိပ်မူလည်း အိပ်ခဲဘူးအံ့။ ဘဿ ရုက္ခဿ၊ ထိုသစ်ပင်၏။ သာခံ၊ အခက်ကို။ န ဘဉ္ဇေယျ၊ မချိုးရာ။

ဟိ-သစ္စံ၊ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ဘိန္ဒုန္တော၊ အရိပ်နေလျက် အခက်ချိုးသောသူ
သည်။ ပါပကော၊ ယုတ်မာသော။ မိတ္တဒုဗ္ဗော၊ အဆွေခင်ပွန်း ပြစ်မှားတတ်
သောသူ မည်၏။

၁၉၇။ ဗဟူ၊ များစွာကုန်သော။ တေ စ၊ ထို ကုန်သည်တို့သည်လည်း။
ကေဿ၊ တယောက်တည်းသော။ တဿ၊ ထို လှည်းကုန်သည် မှူး၏။ ဝစနံ၊
စကားကို။ အနာဒိယိတွာ၊ မယူကုန်မူ၍။ နိသိတာဟိ၊ ထက်စွာ သွေးအပ်ကုန်
သော။ ကုဋ္ဌာရီဟိ၊ ပေ က်ဆိန်တို့ဖြင့်။ မူလတော၊ အမြစ်မှ။ နံ၊ ထိုပညောင်
ပင်ကို။ ဥပက္ကမံ၊ ဖြတ်ခြင်းငှါ အားထုတ်ကုန်၏။

ထိုအခါ ဖြတ်ခြင်းငှါ ပညောင်ပင်သို့ ကပ်ကုန်သော ထိုကုန်သည်တို့ကို
မြင်၍ နဂါးမင်းသည် ကြံ၏။ ငါသည် ရေငတ်ကုန်သော ထိုကုန်သည်တို့
အား ရေကို ပေးစေပြီ၊ ထို့နောင်မှ နတ်၌ဖြစ်သော ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်ကို ငါ
ပေးပြီ၊ ထို့နောင်မှ အိမ်ရာနေရာ အစရှိသည်တို့ကို၎င်း၊ အလုပ်အကျွေးဖြစ်ကုန်
သော မိန်းမတို့ကို၎င်း ငါပေးအပ်ပြီ၊ ထို့နောင်မှ လှည်းငါးရာပြည့်အောင်
ရတနာခုနစ်ပါးတို့ကို ငါပေးအပ်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါ့သစ်ပင်ကို အမြစ်မှ ဖြတ်ကုန်
အံ့ဟု ဆိုကြကုန်၏။ အလွန်လျှင် ကြမ်းကြုတ်ကုန်စွာ လှည်းမှူးကို ထား၍
လှည်းမှူးမှ ကြွင်းကုန်သော လှည်းကုန်သည်တို့ကို သတ်ခြင်းငှါ သင့်၏ဟု
ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုနဂါးမင်းသည် ဤမျှလောက်ကုန်သော ဖွဲ့အပ်သော ချပ်တန်
ဆာ ရှိကုန်သော သူရဲတို့သည် ထွက်ကြကုန်လော့၊ ဤမျှလောက်ကုန်သော
လေးသမားတို့သည် ထွက်ကြကုန်လော့၊ ဤမျှလောက်ကုန်သော ချပ်မိန်ညို
ဝတ်ကုန်သော သူရဲတို့သည် ထွက်ကြကုန်လော့ဟု ဆို၍ စစ်သည်အပေါင်းကို
စီရင်၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၁၉၈။ တတော နာဂါ နိက္ခမိံ သု၊ သန္တဒ္ဓါ ပဏ္ဍဝီသတိ။
ဓနုဂ္ဂဟာနံ တိသတာ၊ ဆ သဟဿာ စ ဝမ္ပိနော။
ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၁၉၈။ ဥပါသကာ၊ ဒါယိကာတို့။ တတော-တဒါ ကာလေ၊ ထိုအခါ၌။
သန္တဒ္ဓါ၊ ရွှေဝတ်လုံ၊ ငွေဝတ်လုံ အစရှိသည်ဝတ်ကုန်သော။ ပဏ္ဍဝီသတိ၊ နှစ်ကျိပ်
ငါးယောက်ကုန်သော။ နာဂါ၊ နဂါးစစ်သည်တို့သည်။ နိက္ခမိံ သု၊ ထွက်ကုန်၏။

ဓနုဂ္ဂဟာနံ၊ လေးသမားတို့၏။ တီသတာ၊ သုံးရာကုန်သော။ နာဂါ၊ နဂါးစစ်သည်တို့သည်။ နိက္ခမိံ သု၊ ထွက်ကုန်၏။ ဝမ္ဗိနော၊ ချပ်မိန်ညှိ ဝတ်ကုန်သော။ ဆသဟဿာ၊ ခြောက်ထောင်ကုန်သော။ နာဂါ၊ နဂါးစစ်သည်တို့သည်လည်း။ နိက္ခမိံ သု၊ ထွက်ကုန်၏။

နဂါးမင်းသည် စစ်သည်တို့ကို စီရင်ပြီးလျှင် မိမိစစ်သည်တို့အား အမှတ်ပေးလိုရကား—

၁၉၉။ ဧတေ ဟနထ ဗန္ဓထ၊ မာ တေ မုဉ္ဇိတ္ထ ဇီဝိတံ။
ထပေတွာ သတ္ထဝါဟံဝ၊ သဗ္ဗေ ဘသ္မံ ကရေထ နေ။
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၉၉။ ဘောန္တော၊ အို အချင်းတို့။ သတ္ထဝါဟံဝ၊ လှည်းကုန်သည်များကို သာလျှင်။ ထပေတွာ၊ ထား၍။ ဧတေ၊ ထိုကုန်သည်မိုက်တို့ကို။ ဟနထ၊ သတ်လေကုန်။ ဗန္ဓထ၊ နှောင်ဖွဲ့လေကုန်။ တေ၊ ထိုကုန်သည်မိုက်တို့ကို။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ မာ မုဉ္ဇိတ္ထ၊ မလွတ်ကြကုန်လင့်။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ နေ၊ ထိုကုန်သည်မိုက်တို့ကို။ ဘသ္မံ၊ ဖွဲ့ပြာကိုကဲ့သို့။ ကရေထ၊ ပြုကြလေကုန်။

နဂါးတို့သည် နဂါးမင်းဆိုတိုင်း ပြုကုန်ပြီးလျှင် အခင်း အရုံ အစရှိသော ဥစ္စာ ရတနာတို့ကို လှည်းငါးရာတို့၌ တင်၍ လှည်းကုန်သည်များကို ယူ၍ မိမိတို့သည် ထိုလှည်းငါးရာတို့ကို နှင်လျက် ဗာရာဏသီပြည်သို့ သွား၍ အလုံးစုံသော ဥစ္စာကို ထိုလှည်းကုန်သည်များ၏အိမ်၌ သိုမှီးခဲ့ပြီးလျှင် ထိုလှည်းကုန်သည်များကို ပန်ကြား၍ မိမိတို့၏နေရာ နဂါးပြည်သို့လျှင် သွားလေကုန်၏။ သဗ္ဗညု ဖြတ်စွာ ဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကို သိတော်မူ၍ အဆုံးအမကို ပေးတော်မူလိုရကား—

၂၀၀။ တသ္မာ ဟိ ပဏ္ဍိတော ပေါသော၊ သမ္ပဿံ အတ္ထမတ္တနော။
လောဘဿ န ဝသံ ဂစ္ဆေ၊ ဟနေယျာ ရိသကံ မနံ။

၂၀၁။ ဝေမာဒိနဝံ ဥ တွာ၊ တဏှာ ဒုက္ခဿ သမ္ဘဝံ။
ဝိတတဏှော အနာဒါနော၊ သတော ဘိက္ခု ပရိဗ္ဗဇေ။
ဟူသော ဤဂါထာနှစ်ခုတို့၏အပေါင်းကို ဟောတော်မူ၏။

၂၀၀။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသော။ ပေါသော၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဟိ-ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ အတ္ထံ၊ အကျိုးစီးပွားကို။

သမ္ပဿံ၊ ကောင်းစွာမြင်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ လောဘဿ၊ လောဘ၏။
ဝဿံ၊ နိုင်ငံသို့။ န ဂစ္ဆေ၊ မလိုက်ရာ။ အရိယကံ၊ လောဘ ရန်သူ၏ ဥစ္စာဖြစ်
သော။ မနံ၊ စိတ်ကို။ ဟနေယျ၊ သတ်ရာ၏။

၂၀၁။ ဝေံ၊ ဤသို့။ အာဒိနဝံ၊ လောဘ၏ အပြစ်ကို။ ဥ တ္တာ၊ သိ၍။
တဏှာ၊ ဘဝတဏှာသည်။ ဒုက္ခဿ၊ ဆင်းရဲအပေါင်း၏။ သမ္ဘဝံ၊ အကြောင်း၊
တည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဥ တ္တာ၊ သိ၍။ ဘိက္ခု၊ ရဟန်းသည်။ ဝိတတဏှော၊
တပ်မက်မောခြင်းကင်းသည်ဖြစ်၍။ အနာဒါနော၊ တဏှာဟူသော စွဲလမ်းခြင်း
မရှိသည်ဖြစ်၍။ သတော၊ မဂ်ဖြင့်လာသော သတိနှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍။ ပရိဗ္ဗဇေ၊
ကျင့်ရာ၏။

ဤသို့လျှင် အရဟတ္တဖိုလ်ဖြင့် ဒေသနာတော်၏ အလှူကို တပ်တော်မူ၏။
သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ဒါယကာတို့-
ဤသို့လျှင် ရှေး၌ လောဘနိုင်ငံသို့ လိုက်ကုန်သော ကုန်သည် တို့သည်
ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် လောဘနိုင်ငံသို့
လိုက်သည် မဖြစ်ရာဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို
ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ ထိုကုန်သည်တို့သည်
သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကုန်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်း
ဟူမကား ဒါယကာတို့- ယခုအခါ သာရိပုတ္တရာသည် ထိုအခါ နဂါးမင်း
ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ လှည်းကုန်သည်မူး ဖြစ်ဘူးပြီ
ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

လိုသည်ထက်ကို၊ ရမ္မက်ပို၊ ပျက်ပြိုဆုံးရှုံးမည်။

ဆယ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော မဟာဝါဏိဇဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၁—သာမိနဇာတ်

ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်း၏ အကျိုးအာနိသင်ကြောင့် လူ့အဖြစ်နှင့်
နတ်ပြည်သို့ရောက်ခြင်း အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော
သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “အပ္ပုတော ဝတ လောကသ္မိ” အစရှိသော ဂါထာ

ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ သာဓိနဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီးကင်းသုံး နေတော်မူစဉ် ဥပုသ် ဆောက်တည်ကုန်သော ဒါယကာတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ထိုအခါ သဗ္ဗညုမြတ်စွာ ဘုရားသည် ဒါယကာတို့- ရှေးပညာရှိတို့သည် မိမိ၏ ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်းကို အမှီပြု၍ လူ၏ကိုယ်ဖြင့်လျှင် နတ်ပြည်သို့ရောက်၍ မြင့်ရှည်စွာ နေဘူးကုန်ပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုဒါယကာတို့သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ဒါယကာတို့- လွန်လေပြီးသောအခါ မိမိလာပြည်၌ သာဓိန မည်သော မင်းသည် မင်းကျင့်တရား ဆယ်ပါးနှင့်အညီ မင်းပြုလေ၏။ ထိုသာဓိန မင်းသည် မြို့တံခါးလေးမျက်နှာတို့၌၎င်း၊ မြို့လယ်၌၎င်း၊ နန်းတော်တံခါး၌၎င်း ဤခြောက်ဌာနတို့၌ ခြောက်ဆောင်သော အလှတင်းကုပ်တို့ကို ဆောက်စေ၍ ဇေယျဒိပ်ကျွန်းကြီးအလုံးကို ထွန်တုံးပြတ်သည်ကို ပြု၍ အလှကြီးကို ဖြစ်စေတော် မူ၏။ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ခြောက်သိန်းကုန်သော ဥစ္စာတို့သည် စွန့်ကြဲခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ငါးပါးသော သီလတို့ကို စောင့်ရှောက်၏။ ဥပုသ်သီတင်းကိုလည်း ဆောက်တည်၏။ တိုင်းတပါး၌ နေကုန်သော သူတို့သည်လည်း ထိုသာဓိနမင်း၏ အဆုံးအမ၌တည်၍ ဒါနအစရှိသော ကောင်းမှုကိုပြု၍ သေတိုင်း သေတိုင်း ကုန်သော သူတို့သည် နတ်ပြည်၌သာ လျှင် ဖြစ်ကုန်၏။ သုဓမ္မာနတ်သဘင်ကို ပြည့်စေ၍ နေကုန်သော နတ်တို့သည် သာဓိနမင်း၏ သီလအစရှိသော ကျေးဇူး ကိုသာလျှင် ချီးမွမ်းကုန်၏။ ထိုချီးမွမ်းသော စကားကိုကြား၍ ကြွင်းကုန်သော နတ်တို့သည်လည်း သာဓိနမင်းကို ဖူးမြင်လိုကုန်သည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏။

နတ်တို့၏ မင်းဖြစ်သော သိကြားမင်းသည် ထိုနတ်တို့၏ စိတ်ကို သိ၍ သင်နတ်သားတို့သည် သာဓိနမင်းကြီးကို ဖူးမြင်လိုကုန်သလောဟု မေးတော် မူ၏။ အရှင်နတ်မင်း- ဖူးမြင်လိုကုန်၏ဟု ဆိုကုန်သည်ရှိသော် ထိုသိကြားမင်း သည် မာတလိနတ်သားကို ခေါ်၍ အမောင် မာတလိနတ်သား- သင်သည် သွားချေ၊ ဝေဇယန္တာ ရထားကို က, ၍ သာဓိနမင်းကြီးကို ငါတို့ နတ်ပြည်သို့ ဆောင်ချေလော့ဟု စေလိုက်၏။ ထိုမာတလိနတ်သားသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ ပြီးလျှင် ဝေဇယန္တာ ရထားကို က, ၍ ဝိဒေဟတိုင်း မိမိလာပြည်သို့ သွား၏။ ထိုအခါ လပြည့်နေ့သည် ဖြစ်၏။

မာတလိနတ်သားသည် လူတို့၏ ညစာစားပြီး၍ အိမ်တံခါးတို့၌ ချမ်းသာ
 သော စကားကို ပြောဟောလျက် နေကြကုန်စဉ် လဝန်းနှင့်တကွ ဝေဇယန္တာ
 ရထားကို နှင်၏။ လူတို့သည် လှုပ်နှောင်စဉ် ထွက်ကုန်၏ဟု ဆိုကုန်စဉ်
 တဖန် လဝန်းကိုလွန်၍လာသော ရထားကို မြင်ကုန်လျှင် ဤသို့ လာသည်ကား
 လ, မဟုတ်၊ ဤသို့လာသည်ကား ရထားတည်း၊ နတ်သားသည်လည်း ထင်၏။
 မနောမယ သိန္ဓောမြင်းက,သော ဤရထားကို အဘယ်သူတို့ ဆောင်ခဲ့သနည်း၊
 တပါးသောသူတို့ မဆောင်၊ ငါတို့ အရှင်မင်းကြီးတို့ ဆောင်ခဲ့သည်ဖြစ်လတ္တံ့၊
 ထို ကားသည် မှန်၏။ ငါတို့ အရှင်မင်းကြီးသည် တရားစောင့်၏။ တရားနှင့်အညီ
 မင်းပြုတော်မူ၏ဟု ဖြစ်သော ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ လက်အုပ်ချီ
 သဖြင့် တည်ကုန်လျက်

၂၀၂။ အဗ္ဘုတော ဝတ လောကသ္မိံ၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ လောမဟံသနော။
 ဒိဗ္ဗော ရထော ပါတုရဟု၊ ဝေဒေဟဿ ယသဿိနော။
 ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆိုကုန်၏။

၂၀၂။ ဘော၊ အချင်းတို့။ လောကသ္မိံ၊ လောက၌။ အဗ္ဘုတော ဝတ၊
 မဖြစ်ဘူးမြဲသော သဘောသည် ဖြစ်စွတကား။ လောမဟံသနော၊ ကြက်သီး
 မွေးညှင်း ထခြင်းသည်။ ဥပ္ပဇ္ဇိ ဝတ၊ ဖြစ်စွတကား။ ယသဿိနော၊ များသော
 အခြံအရံ ရှိတော်မူသော။ ဝေဒေဟဿ၊ ငါတို့အရှင် ဖြစ်တော်မူသော ဝိဒေ
 ဟရာဇ် မင်းအား။ ဒိဗ္ဗော၊ နတ်၌ဖြစ်သော။ ရထော၊ ရထားသည်။ ပါတုရဟု
 ဝတ၊ ထင်ရှားဖြစ်စွတကား။

မာတလိနတ်သားသည် ထိုရထားကို ဆောင်ယူ၍ လူတို့သည် ပန်းနံ့သာ
 အစရှိသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်ကုန်စဉ် မိမိလေးမြို့ကို လကျော်ရစ် သုံးပတ်လှည့်ပြီးလျှင်
 နန်းတော်တံခါးသို့သွား၍ ရထားကို လှည့်လျက် နောက်အဘို့ဖြင့် ခြင်္သေ့ခံသော
 လေသွန်တံခါးခံ၌ ထား၍ တက်စီးစိမ့်သော အစီအရင်ကိုပြု၍ ရပ်၏။ ထိုနေ့၌
 သာမိနုမင်းကြီးသည်လည်း အလှူတင်းကုပ်တို့ကို ကြည့်တော်မူ၍ ဤသို့သော
 နည်းဖြင့် အလှူကို လှူကြကုန်လော့ဟု ဖေပြီးလျှင် ဥပုသ်ဆောက်တည်လျက်
 ထိုနေ့ကိုလွန်စေ၍ မူးမတ်အပေါင်း ခြံရံလျက် တန်ဆာဆင်အပ်သော ပြာသာဒ်
 မအပြင်၌ အရှေ့လေသွန်တံခါးသို့ ရှေးရှုလျက် တရားနှင့်ယှဉ်သော စကားကို

ပြောဟောလျက် နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သာဓိနမင်းကို မာတလိနတ်သားသည် ရထားသို့ တက်စီမံသောငှါ ချီပင့်သဖြင့် ဆောင်ယူ၍ သွား၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာ ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်—

၂၀၃။ ဒေဝပုတ္တော မဟိဒ္ဓိကော၊ မာတလိ ဒေဝသာရထိ။
နိမန္တယိတ္ထ ရာဇာနံ၊ ဝေဒေဟံ မိဓိလဂ္ဂဟံ။

၂၀၄။ ဧဟိ မံ ရထ မာရုယျ၊ ရာဇသေဋ္ဌ ဒိသမ္ပတိ။
ဒေဝါဒဿနကာမာ တေ၊ တာဝတိံသာ သဏ္ဍန္ဒကာ။
သရမာနာ ဟိ တေ ဒေဝါ၊ သုဓမ္မာယံ သမစ္ဆရေ။

၂၀၅။ တတော စ ရာဇာ သာဓိနော၊ ဝေဒေဟော မိဓိလဂ္ဂဟော။
သဟဿ ယုတ္တ မာရုယျ၊ အဂါဒေဝါန သန္တိကေ။

၂၀၆။ တံ ဒေဝါ ပဋိနန္ဒိယု၊ ဒိသ္မာ ရာဇာနမာဂတံ။
သ္မာဂတံ တေ မဟာရာဇ၊ အထော တေ အဒုရာဂတံ။
နိသီဒ ဒါနိ ရာဇီသိ၊ ဒေဝရာဇဿ သန္တိကေ။

၂၀၇။ သက္ကောပိ ပဋိနန္ဒိတ္ထ၊ ဝေဒေဟံ မိဓိလဂ္ဂဟံ။
နိမန္တယိတ္ထ ကာမေဟိ၊ အာသနေန စ ဝါသဝေါ။

၂၀၈။ သာဓု ခေါသိ အနုပုတ္တော၊ အာဝါသံ ဝသဝတ္တိနံ။
ဝသ ဒေဝေသု ရာဇီသိ၊ သဗ္ဗကာမ သမိဒ္ဓိသု။
တာဝတိံသေသု ဒေဝေသု၊ ဘုဉ္ဇ ကာမေ အမာနုသေ။

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၂၀၃။ ဥပါသကာ၊ ဒါယကာတို့။ မဟိဒ္ဓိကော၊ ကြီးသော တန်ခိုးရှိသော။ ဒေဝသာရထိ၊ နတ်မင်း၏ ရထားထိန်းဖြစ်သော။ မာတလိ၊ မာတလိ အမည် ရှိသော။ ဒေဝပုတ္တော၊ နတ်သားသည်။ ဝေဒေဟံ၊ ဝိဒေဟတိုင်းသူတို့ကို အစိုးရသော။ မိဓိလဂ္ဂဟံ၊ မိဓိလာ ပြည်သူတို့အား သင်္ဂဟတရား လေးပါးဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်တတ်သော။ ရာဇာနံ၊ သာဓိနမင်းကြီးကို။ နိမန္တယိတ္ထ၊ ပင့်ဘိတ်၏။

၂၀၄။ ဒိသမ္ပတိ၊ အရပ်မျက်နှာ အရှင်ဖြစ်သော။ ရာဇသေဋ္ဌ၊ မင်းမြတ်။ ဧဟိ၊ ကြွေတော်မူလော့။ ဣမံ ရထံ၊ ဤရထားကို။ အာရုယျ၊ တက်စီးတော် မူလော့။ သဏ္ဍန္ဒကာ၊ သိကြားမင်းနှင့် တကွ ဖြစ်သော။ တာဝတိံသာ၊

ပုံ-၉၊ ၅၅၀-၈၊ သာဓိနဇာတ်

သာဓိနမင်းကြီးအား ဗာတလိနတ်သားက ဝေယန္တရထားဖြင့် နတ်ပြည်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပုံ။

တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ နေကုန်သော။ ဒေဝါ၊ နတ်တို့သည်။ တေ၊
အရှင်မင်းကြီးအား။ ဒဿနကာမာ၊ ဖူးမြင်လိုကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဒေဝါ၊ နတ်
အပေါင်းတို့သည်။ တေ၊ အရှင်မင်းကြီးအား။ သရမာနာ ဟိ-သရမာနာဝေ၊
အောက်မေ့ကုန်သည်ဖြစ်၍လျှင်။ သုဓမ္မာယံ၊ သုဓမ္မာနတ်သဘင်၌။ သမစ္ဆရေ၊
နေလင့်ကုန်၏။

၂၀၅။ ဥပါသကာ၊ ဒါယကာတို့။ တတော-တဒါ ကာလေ ထိုသို့ မာတလိ
နတ်သား ပင့်ဆောင်သော ကာလ၌။ ဝေဒေဟော၊ ဝိဒေဟတိုင်းသူတို့ကို အစိုးရ
သော။ မိမိလဂ္ဂဟော၊ မိမိလာပြည်သူတို့ကို သင်္ဂဟတရား လေးပါးဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်
တတ်သော။ သာမိနော ရာဇာ၊ သာမိနမင်းသည်။ သဟဿယုတ္တံ၊ သိန္ဓောမြင်း
တထောင် က,သော။ ရထံ၊ ရထားကို။ အာရုယု၊ စီး၍။ ဒေဝါနံ၊ တာဝတိံသာ
နတ်တို့၏။ သန္တိကေ၊ အထံသို့။ အဂါ၊ ရောက်လေ၏။

၂၀၆။ အာဂတံ၊ ရောက်လာသော။ တံ ရာဇာနံ၊ ထို သာမိန မင်းကြီးကို။
ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ ဒေဝါ၊ နတ်တို့သည်။ ပဋိနန္ဒိံ သု၊ အဖန်တလဲလဲ နှစ်သက်ကုန်၏။
မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တေ၊ အရှင်မင်းကြီး၏။ အာဂတံ၊ ကြွလာ
တော် မူခြင်းသည်ကား။ သွားတံ၊ ကောင်းသော လာခြင်းတည်း။ အထော၊
ထိုမှို့။ တေ၊ အရှင်မင်းကြီး၏။ အာဂတံ၊ လာခြင်းကား။ အဒုရာဂတံ၊ အပြစ်
ကင်းသော လာခြင်းတည်း။ ရာဇီသိ၊ မင်းမြတ်။ ဒါနိ-ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။
ဒေဝရာဇဿ၊ သိကြား နတ်မင်း၏။ သန္တိကေ၊ အထံ၌။ နိသိဒ၊ နေတော်
မူလော့။

၂၀၇။ သက္ကောပိ၊ သိကြားမင်းသည်လည်း။ ဝေဒေဟံ၊ ဝိဒေဟတိုင်းသူ
တို့ကို အစိုးရသော။ မိမိလဂ္ဂဟံ၊ မိမိလာပြည်သူတို့ကို သင်္ဂဟတရား လေးပါး
ဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်တတ်သော ရှင်မင်းကြီးကို။ ပဋိနန္ဒိတ္ထံ၊ အဖန်တလဲလဲ နှစ်သက်၏။
ဝါသဝေါ၊ သိကြား နတ်မင်းသည်။ ကာမေဟိ စ၊ ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့်၎င်း။
အာသနေန စ၊ ပဏ္ဍုကမ္မလာ နေရာဖြင့်၎င်း။ နိမန္တယိတ္ထံ၊ ပင့်ဘိတ်၏။

၂၀၈။ ရာဇီသိ၊ မင်းများရှင်။ တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ သာမု ခေါ၊
ကောင်းစွာလျှင်။ အနုပ္ပတ္တာ၊ ရောက်လာသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ သဗ္ဗကာမ-
သမိဒ္ဓိသု၊ အလုံးစုံသော အလိုဆန္ဒတို့နှင့် ပြည့်စုံကုန်သော။ ဒေဝေသု၊ နတ်တို့၌။

ဝသဝတ္တီနံ၊ အလို့သို့ လိုက်စေတတ်ကုန်သော နတ်တို့၏။ အာဝါသံ၊ နေရာ၌။
ဝသ၊ နေတော်မူလော့။ တာဝတိံသေသု ဒေဝေသု၊ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်တို့
၌။ အမာနုသေ၊ နတ်၌ဖြစ်ကုန်သော။ ကာမေ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို။ ဘုဉ္ဇ၊ ခံစား
တော်မူလော့။

သိကြားမင်းသည် ယူဇနာ တသောင်းရှိသော တာဝတိံသာနတ်မြို့ကို၎င်း၊
နှစ်ကုဋေ ငါးသန်းသော နတ်သွီးတို့ကို၎င်း၊ ဝေဇယန္တာ ပြာသာဒ်ကို၎င်း
အလယ်၌ ထက်ဝက်ခွဲ၍ ပေးအပ်သော နတ်စည်းစိမ်ကို သာဓိန မင်းကြီးသည်
ခံစားတော်မူစဉ် လူတို့ အရေအတွက်အားဖြင့် အနှစ်ခုနှစ်ရာတို့သည် လွန်ကုန်
၏။ ထိုကိုယ်၏ အဖြစ်ဖြင့် နတ်ပြည်၌ နေရအံ့သော ကောင်းမှုကံသည် ကုန်၏။
နတ်ပြည်၌ မမေ့လျော်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ မမေ့လျော်ခြင်း ဖြစ်သော
ကြောင့် သိကြားမင်းနှင့်တကွ စကားပြောဟောလိုရကား—

၂၀၉။ အဟံ ပုရေ သဂ္ဂဂတော ရမာမိ၊
နစ္စေဟိ ဂီတေဟိ စ ဝါဒိတေဟိ။
သော ဒါနိ အဇ္ဇ န ရမာမိ သဂ္ဂေ၊
အာယံ နု ခိဏော မရဏံ နု သန္တိကေ။
ဥဒါဟု မုဠောသိ ဇနိန္ဒသေဋ္ဌ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၀၉။ ဇနိန္ဒသေဋ္ဌ၊ နတ်တကာတို့ထက် မြတ်သော သိကြားမင်း။ သဂ္ဂ-
ဂတော၊ နတ်ပြည်သို့ ရောက်သော။ အဟံ၊ ငါ ချည်။ ပုရေ၊ ရှေး၌။ နစ္စေဟိ စ၊
ကခြင်းတို့ဖြင့်၎င်း။ ဂီတေဟိ စ၊ သီခြင်းတို့ဖြင့်၎င်း။ ဝါဒိတေဟိ စ၊ တီးမှုတ်ခြင်း
တို့ဖြင့်၎င်း။ ရမာမိ၊ မေ့လျော်၏။ သော အဟံ၊ ထိုငါသည်။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။
ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ သဂ္ဂေ၊ နတ်ပြည်၌။ န ရမာမိ၊ မမေ့လျော်။ အာယံ၊
အသက်အပိုင်းအခြားသည်။ ခိဏော နု၊ ကုန်လေသလော။ မရဏံ၊ သေချိန်
သည်။ သန္တိကေ နု၊ နီးလေသလော။ ဥဒါဟု၊ ထိုသို့ မဟုတ်မှုကား။ မုဠော၊
တော့ဝေသည်။ အသိ နု၊ ဖြစ်လေသလော။

ထိုအခါ သာဓိနမင်းကို သိကြားမင်းသည် ပြောဆိုသဖြင့် နတ်ပြည်၌
နေစိမ့်သောငှါ တိုက်တွန်းလိုရကား—

၂၁၀။ န စာယုခိဏံ မရဏန္တေ ဒူရေ၊
န စာပိ မူဠော နရဝီရသေဋ္ဌ။
တဝ စ ပုညာနိ ပရိတ္တကာနိ၊
ယေသံ ဝိပါကံ ဣဓ ဝေဒယတော။

၂၁၁။ ဝသ ဒေဝါနုဘာဝေန၊ ရာဇသေဋ္ဌ ဒိသမ္ပတိ။
တာဝတိံ သေသု ဒေဝေသု၊ ဘုဉ္ဇ ကာမေ အမာနုသေ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၁၀။ နရဝီရသေဋ္ဌ၊ လူတကာတို့ထက် ဝီရိယဖြင့် မြတ်သောမင်းကြီး။
တေ၊ အရှင်မင်းကြီး၏။ အာယု၊ အသက်သည်။ န စ ခိဏံ၊ မကုန်ပါသေး။
မရဏဉ္ဇ၊ သေခြင်းသည်လည်း။ ဒူရေ၊ အဝေး၌။ ဇာတံ ဖြစ်၏။ မူဠော၊ တောဝေ
သည်။ န စာပိ အသိ၊ မဖြစ်။ ယေသံ၊ အကြင် ကောင်းမှုတို့၏။ ဝိပါကံ၊ အကျိုး
ကို။ ဣဓ၊ ဤနတ်ပြည်၌။ ဝေဒယတော၊ ခံစားသော။ တဝ၊ အရှင်မင်းကြီး၏။
တာနိ ပုညာနိ၊ ထိုကောင်းမှုတို့သည်။ ပရိတ္တကာနိ၊ အကြွင်းနည်းကုန်၏။

၂၁၁။ ဒိသမ္ပတိ၊ အရပ်မျက်နှာတို့၏အရှင် ဖြစ်တော်မူသော။ ရာဇသေဋ္ဌ၊
မင်းမြတ်။ ဒေဝါနုဘာဝေန၊ နတ်တို့၏ အနုဘော်ဖြင့်။ ငသ၊ နေတော်မူလော့။
တာဝတိံ သေသု ဒေဝေသု၊ တာဝတိံ သံ နတ်ပြည်တို့၌။ အမာနုသေ၊ နတ်၌
ဖြစ်ကုန်သော။ ကာမေ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို။ ဘုဉ္ဇ၊ ခံစားတော်မူလော့။

ထိုသို့ ဆိုသောအခါ သာမိနမင်းကြီးသည် သိကြားမင်းစကားကို ပယ်လို
ရကား—

၂၁၂။ ယထာ ယာစိတကံ ယာနံ၊ ယထာ ယာစိတကံ ခနံ။
ဝေ သမ္ပဒ မေဝေတံ၊ ယံ ပရတော ဒါနပစ္စယာ။

၂၁၃။ န စာဟ မေတ မိစ္ဆာမိ၊ ယံ ပရတော ဒါနပစ္စယာ။
သယံ ကတာနိ ပုညာနိ၊ တံ မေ အာဝေဏိကံ ခနံ။

၂၁၄။ သောဟံ ဂန္ဓာ မနုဿေသု၊ ကာဟာမိ ကုသလံ ဗဟံ။
ဒါနေန သမံစရိယာယ၊ သံယမေန ဒမေန စ။
ယံ ကတွာ သုခိတော ဟောတိ၊ န စ ပစ္ဆာနုတပ္ပတိ။

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၁၂။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ ယံ၊ အကြင် စည်းစိမ်ချမ်းသာကို။ ပရတော၊ သူတပါးသည်။ ဒါနပစ္စယာ၊ ပေးခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ လဘတိ၊ ရ၏။ တံ၊ ထိုစည်းစိမ်ချမ်းသာသည်။ ယာစိတကံ၊ ငှါး၍ စီးအပ်သော။ ယာနံ ယထာ၊ ယာဉ်နှင့်တူ၏။ ယာစိတကံ၊ ချေးငှါးအပ်သော။ ခနံ ယထာ၊ ဥစ္စာနှင့် တူ၏။ ဝေ၊ ဤသို့။ တေံ သမ္ပဒံဝေ၊ ဤ ဥပမာ၊ ဥပမေယျနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကိုလျှင်။ ဒဗ္ဗဗ္ဗံ၊ မှတ်အပ်၏။

၂၁၃။ ယံ၊ အကြင် စည်းစိမ်ချမ်းသာကို။ ပရတော၊ သူတပါးသည်။ ဒါနပစ္စယာ၊ ပေးခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ လဘတိ၊ ရ၏။ တေံ၊ ထိုသူတပါးတို့ ပေး၍ရသောကြောင့် ငှါးသည်နှင့်တူသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ န ဣစ္ဆာမိ၊ အလိုမရှိ။ သယံ၊ မိမိကိုယ်တိုင်။ ကတာနိ၊ ပြုအပ် ကုန်သော။ ပုညာနိ၊ ကောင်းမှုတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တံ၊ ထို မိမိကိုယ်တိုင် ပြုအပ်သော ကောင်းမှုသည်။ မေ၊ ငါ့အား။ အာဝေဏိကံ၊ အသီးဖြစ်သော။ ခနံ၊ ဥစ္စာမည်၏။

၂၁၄။ သော အဟံ၊ ထိုငါသည်။ ဂန္ဓာ၊ လူ့ပြည်သို့သွား၍။ မနုဿေသု၊ လူ့ပြည်တို့၌။ ယံ၊ အကြင် ကုသိုလ်ကို။ ကတော၊ ပြုသည်ရှိသော်။ သုခိတော၊ ချမ်းသာသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ပဗ္ဗာ စ၊ နောက်၌လည်း။ န အနုတပ္ပတိ၊ နောင်တ မရှိ။ တံ ကုသလံ၊ ထိုကုသိုလ်ကို။ ဒါနေန၊ အလှူပေးသဖြင့်၎င်း။ သမစရိယာယ၊ မကောင်းမှုကို မပြုသဖြင့်၎င်း။ သံယမေန စ၊ သီလကို စောင့် သဖြင့်၎င်း။ ဒမေန၊ ဣန္ဒြေကို ဆုံးမသဖြင့်၎င်း။ ဗဟံ၊ များစွာ။ ကာဟာမိ၊ ပြုအံ့။

ထိုအခါ သာမိနမင်းကြီး၏ စကားကို ကြား၍ သိကြားမင်းသည် မာတလိ နတ်သားကို အမောင် မာတလိနတ်သား- သွားချေ၊ သာမိနမင်းကြီးကို မိမိလာ ပြည်သို့ ဆောင်ယူ၍ ဥယျာဉ်၌ ထားချေလော့ဟု စေလိုက်၏။ ထို မာတလိနတ် သားသည် သိကြားမင်းဆိုတိုင်း ပြု၏။ သာမိနမင်းကြီးသည် ဥယျာဉ်၌ စကြံကြံ ၏။ ထိုအခါ သာမိနပင်းကို ဥယျာဉ်စောင့်သည် မြင်၍ မေးပြီးလျှင် သွား၍ နာရဒမင်းအား ကြားလျှောက်၏။ ထိုနာရဒမင်းသည် သာမိနမင်းကြီးလာသော အဖြစ်ကို သိ၍ ဥယျာဉ်စောင့်-သင်သည် ရှေ့မှ သွားနှင့်၍ ဥယျာဉ်ကို သုတ်သင်

စီရင်ပြီးလျှင် သာဓိန မင်းကြီး၏၎င်း၊ ငါ၏၎င်း နေရာနှစ်ခုတို့ကို ခင်းနှင့်လော့
ဟု ဆို၍ ဥယျာဉ်စောင့်ကို လွှတ်လိုက်၏။ ထိုဥယျာဉ်စောင့်သည် နာရဒမင်းကြီး
ဆိုတိုင်း ပြု၏။

ထိုအခါ ဥယျာဉ်စောင့်ကို သာဓိနမင်းကြီးသည် မေး၏။ အချင်း ဥယျာဉ်
စောင့်- အဘယ်သူ့ဘို့ နေရာနှစ်ခုတို့ကို ခင်းသနည်းဟု မေး၏။ မြတ်သောမင်း
ကြီး- တနေရာကား အရှင်မင်းကြီးဘို့၊ တနေရာကား အကျွန်ုပ်တို့ နာရဒမင်းကြီး
ဘို့ ခင်းပါ၏ဟု တင်လျှောက်၏။ ထိုအခါ ဥယျာဉ်စောင့်ကို သာဓိနမင်းကြီး
သည် ငါ့မှတစ်ပါး အဘယ်သတ္တဝါသည် ငါ၏အနီးဖြစ်သော နေရာ၌ နေလတ္တံ့
နည်းဟု ဆို၍ တခုသောနေရာ၌ နေ၍ တခုသောနေရာ၌ ခြေကို ထား၏။ နာရဒ
မင်းသည် လာလတ်ပြီးလျှင် ထိုသာဓိနမင်းကြီး၏ ခြေတော်တို့ကို ရှိခိုး၍
တင့်အပ်လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေ၏။ ထိုနာရဒမင်းသည်ကား သာဓိန
မင်းကြီး၏ ခုနစ်ဆက်မြောက်ဖြစ်သော မြစ်တော် ဖြစ်သတတ်၊ ထိုအခါ လူတို့၏
အသက်တရာတမ်း ဖြစ်သတတ်၊ ဘုရားလောင်း သာဓိန မင်းကြီးသည်ကား
မိမိ၏ ကောင်းမှုကံ အစွမ်းဖြင့် ဤမျှလောက်သော အနှစ်ခုနှစ်ရာ ကာလကို
လွန်စေတော်မူ၏။ ထိုဘုရားလောင်း သာဓိနမင်းကြီးသည် နာရဒအမည်ရှိသော
မိမိ မြစ်တော်ကို လက်ဆွဲ၍ ဥယျာဉ်တော်၌ လှည့်လည်လျက်—

၂၁၅။ ဣမာနိ တာနိ ခေတ္တာနိ၊ ဣမံ နိက္ခံ သက္ကဏ္ဍလံ။
ဣမာ တာ ဟရိတာနူပါ၊ ဣမာ နဇ္ဇော သဝန္တိယော။

၂၁၆။ ဣမာ တာ ပေါက္ခရဏီ ရမ္မာ၊ စက္ကဝါကာ ပက္ကဇိတာ။
မန္ဒာလကေဟိ သဉ္ဇန္တာ၊ ပဒုမ္ပပုလကေဟိ စ။
ယဿိမာနိ မမာယိံ သု၊ ကိန္ဒု တေ တာ ဒိသံ ဂတာ။

၂၁၇။ တာနိ စ ခေတ္တာနိ သော ဘူမိဘာဂေါ၊
တေ အာရာမေ တေဝိမေ ဝနသဉ္ဇရာ။
တမေဝ မယံ ဇနတံ အပဿတော၊
သုညံဝ မေ နာရဒ ခါယတေ ဒိသာ။

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၁၇။ နာရဒ၊ နာရဒ။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။ ဣမာနိ တာနိ ခေတ္တာနိ၊ ဤစိုက်ပျိုးရာမြေတို့သည်။ ရမ္မာ၊ မွေ့လျော်ဘွယ် ရှိကုန်၏။ သကုဏ္ဍလံ၊ နားညောင်းနှင့် တူသော။ ဣမံ နိက္ခံ၊ ဤရေပြန်သည်။ ရမ္မံ၊ မွေ့လျော်ဘွယ် ရှိ၏။ ဟရိတာ၊ စိမ်းညိုသော မြက်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ ဣမာ တာ အနူပါ၊ ဤရေပြန်၏ နံပါးနှစ်ဘက်၌ ဖြစ်ကုန်သော မြေတို့သည်။ ရမ္မာ၊ မွေ့လျော်ဘွယ် ရှိကုန်၏။ သဝန္တိယော၊ စီးကုန်သော။ ဣမာ နဇ္ဇော၊ ဤမြစ်တို့သည်။ ရမ္မာ၊ မွေ့လျော်ဘွယ် ရှိကုန်၏။

၂၁၈။ ဣမာ တာ ပေါက္ခရဏိ၊ ဤရေကန်တို့သည်။ ရမ္မာ၊ မွေ့လျော်ဘွယ် ရှိကုန်၏။ စက္ကဝါကာ၊ စက္ကဝါက်ငှက်တို့သည်။ ပက္ကဇိတာ၊ တွန်မြူးကုန်၏။ မန္ဒာလကေဟိ၊ မန္ဒာလကနွယ်တို့ဖြင့်။ သဉ္ဇန္ဒာ၊ ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်၏ ပဒုမ္ပပုလကေဟိ စ၊ ပဒုမာကြာ၊ ဥပုလကြာတို့ဖြင့်လည်း။ သဉ္ဇန္ဒာ၊ ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်၏။ ယဿ မေ အကြင် ငါ့အား။ တေ၊ ထို အလုပ်အကျွေး မောင်းမတို့သည်။ ဣမာနိ- ဣမေသု၊ ဤအရပ်တို့၌။ မမာယိံသု၊ မြတ်နိုးကုန်၏။ တဿ မေ ထို ငါ၏။ တာ၊ ထို အလုပ်အကျွေး မောင်းမတို့သည်။ ကိံ ဒိသံ၊ အဘယ်အရပ်သို့။ ဂတာ န၊ သွားလေကုန်သနည်း။

၂၁၉။ မေ ငါ၏။ တာနိ ခေတ္တာနိ စ၊ ထို စိုက်ပျိုးရာ အရပ်တို့ကို၎င်း။ သော ဘူမိဘာဂေါ၊ ထို မြေအဘို့ကို၎င်း။ တေ အာရာမေ၊ ထို အရံတို့ကို၎င်း။ တေဝိမေ ဝနသဉ္ဇရာ၊ ထို တောမြေ အရပ်တို့ကို၎င်း။ မယံ၊ ငါ၏။ တမေဝဇနတံ၊ ထိုလူအပေါင်းကို၎င်း။ အပဿတော၊ မမြင်ရသော။ မေ ငါ့အား။ ဒိသာ၊ အရပ်မျက်နှာတို့သည်။ သုညံဣဝ၊ ဆိတ်သကဲ့သို့။ ခါယတေ၊ ထင်၏။

ထိုအခါ သာဓိနမင်းကြီးကို နာရဒမင်းသည် အရှင်မင်းကြီး- နတ်ပြည်သို့ သွားကုန်သော အရှင်မင်းကြီးတို့အား ယခုအခါ အနှစ် ခုနှစ်ရာ ရှိကုန်ပြီ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်မင်းကြီးတို့၏ ခုနစ်ဆက်မြောက်ဖြစ်သော မြစ်တော်တည်း၊ အရှင်မင်းကြီးတို့၏ အလုပ်အကျွေးတို့သည်၎င်း၊ မောင်းမတို့သည်၎င်း သေမင်းခံတွင်းသို့ ရောက်ကုန်ပြီ၊ ဤမိမိလာပြည်သည် အရှင်မင်းကြီးတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ပြည်တည်း၊ ဤပြည်ကို ဆုံးမတော်မူကုန်လော့ဟု ဆို၏။ သာဓိနမင်းကြီးသည် အမောင် နာရဒ- ငါသည် ဤအရပ်သို့ လာသည်ရှိသော် မင်းပြု

အံ့သောငှါ မလာ၊ ကုသိုလ်ပြုခြင်းငှါ သာလျှင် လာ၏။ ငါသည် ကုသိုလ်
ကောင်းမှုကိုသာလျှင် ပြုအံ့ဟု ဆို၍ မင်းအဖြစ်ကို ပယ်သဖြင့် မိခိလာပြည်သို့
လာသောအကြောင်းကို မြစ်တော် နာရဒမင်းအား ကြားလိုရကား—

- ၂၁၈။ ဒိဋ္ဌာ မယာ ဝိမာနာနိ၊ ဩဘာသန္တာ စတုဒ္ဓိသာ။
သမ္မုခါ ဒေဝရာဇဿ၊ တိဒသာနဉ္စ သမ္မုခါ။
- ၂၁၉။ ဝုတ္တံ မေ ဘဝနံ ဒိဗျံ၊ ဘုတ္တာ ကာမာ အမာနုသာ။
တာဝတိံ သေသု ဒေဝေသု၊ သဗ္ဗကာမသမိဒ္ဓိသု။
- ၂၂၀။ သောဟံ တောဒိသံ ဟိတွာ၊ ပုညာယမိ ဣဓာဂတော။
ဓမ္မမေဝ စရိဿာမိ၊ နာဟံ ရဇ္ဇေန အတ္ထိကော။
- ၂၂၁။ အဒဏ္ဍာဝစရံ မဂ္ဂံ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဒေသိတံ။
တံ မဂ္ဂံ ပဋိပဇ္ဇိဿံ၊ ယေန ဂစ္ဆန္တိ သုဗ္ဗတာ။

ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၁၈။ နာရဒ၊ အမောင် နာရဒ။ မယာ၊ ငါသည်။ စတုဒ္ဓိသာ၊ အရပ်
လေးမျက်နှာတို့ကို။ ဩဘာသန္တာ၊ ထန်းလင်းတောက်ပကုန်သော။ ဝိမာနာနိ၊
ဗိမာန်တို့ကို။ ဒေဝရာဇဿ၊ သိကြားနတ်မင်း၏။ သမ္မုခါ စ၊ မျက်မှောက်၌
၎င်း။ တိဒသာနံ၊ တာဝတိံသာ နတ်တို့၏။ သမ္မုခါ စ၊ မျက်မှောက်၌၎င်း။
ဒိဋ္ဌာ၊ မြင်အပ်ကုန်ပြီ။

၂၁၉။ နာရဒ၊ အမောင် နာရဒ၊ မေ ငါသည်။ ဒိဗျံ၊ နတ်၌ဖြစ်သော။
ဘဝနံ၊ နတ်တို့၏ ဘုံဗိမာန်ကို။ ဝုတ္တံ၊ နေခဲ့ပြီ။ အမာနုသာ၊ နတ်၌ဖြစ်ကုန်သော။
သဗ္ဗကာမသမိဒ္ဓိသု၊ အလုံးစုံသော အလိုဆန္ဒနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော။ ကာမာ၊
ကာမဂုဏ်တို့ကို။ တာဝတိံ သေသု ဒေဝေသု၊ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်တို့၌။
ဘုတ္တာ၊ ခံစားအပ်ကုန်ပြီ။

၂၂၀။ နာရဒ၊ အမောင် နာရဒ။ သော အဟံ၊ ထိုငါသည်။ တောဒိသံ၊
ဤသို့ သဘောရှိသော ကာမဂုဏ်ကို။ ဟိတွာ၊ စွန့်ခဲ့၍။ ပုညာယ၊ ကောင်းမှု
ပြုခြင်းငှါ။ ဣဓ၊ ဤအရပ်သို့။ အာဂတော၊ လာသည်။ အမိ၊ ဖြစ်၏။ အဟံ၊
ငါသည်။ ဓမ္မံ ဝေ၊ ကုသိုလ်တရားကိုသာလျှင်။ စရိဿာမိ၊ ကျင့်အံ့။ ရဇ္ဇေန၊
မင်းအဖြစ်ဖြင့်။ န အတ္ထိကော၊ အလိုမရှိ။

၂၂၁။ နာရဒ၊ အမောင် နာရဒ။ အဒဏ္ဍာဝစရံ၊ ဒဏ်မရှိသော သူမြတ်တို့သည် ကျင့်အပ်သော။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဒေသိတံ၊ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားတို့သည် ဟောတော်မူအပ်သော။ မဂ္ဂံ၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သုဗ္ဗတာ၊ ကောင်းသော အကျင့်ရှိကုန်သော သူတို့သည်။ ယေန မဂ္ဂေန၊ အကြင် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဖြင့်။ နိဗ္ဗာနံ၊ နိဗ္ဗာန်သို့။ ဂစ္ဆန္တိ၊ သွားရကုန်၏။ တံ မဂ္ဂံ၊ ထိုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားကို။ ပဋိပဇ္ဇိသံ၊ ငါ ကျင့်အံ့။

ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်း သာဓိနမင်းကြီးသည် ဤဂါထာတို့ကို သဗ္ဗညုတဉာဏ်ဖြင့် အကျဉ်းချုံး၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုအခါ သာဓိနမင်းကြီးကို မြစ်တော် နာရဒမင်းသည် တဖန်လည်း အရှင်မင်းကြီးတိုင်းပြည်ကို ဆုံးမတော်မူပါလော့ဟု ဆို၏။ အမောင် နာရဒ-ငါသည် မင်းအဖြစ်ကို အလိုမရှိ၊ အနှစ်ခုနစ်ရာတို့ပတ်လုံး ကင်းလေသော အလှူကို ခုနစ်ရက်ဖြင့်သာလျှင် လှူလို၏ဟု ဆို၏။ မြစ်တော် နာရဒမင်းသည် ကောင်းပြီဟု သာဓိနမင်းကြီး စကားကို ဝန်ခံ၍ အလှူကြီးကို စီရင်၏။ သာဓိနမင်းကြီးသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အလှူကြီးကို ပေးပြီးလျှင် ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ သေ၍ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်တော်မူ၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ဤသို့ ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်း မည်သည်ကား သုံးအပ်သော အရာနှင့် ယှဉ်၏ဟု ပြတော်မူသဖြင့် သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ ဒါယကာ အပေါင်းတို့တွင် အချို့ကုန်သော သူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကုန်၏။ အချို့ကုန်သော သူတို့သည် သကဒါဂါမိဖိုလ်၌ တည်ကုန်၏။ အချို့ကုန်သော သူတို့သည် အနာဂါမိဖိုလ်၌ တည်ကုန်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ နာရဒမင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ အနုရုဒ္ဓါသည် ထိုအခါ သိကြားမင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ သာဓိနမင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

သီလမြီတည်၊ ကုသိုလ်စည်၊ သက်ရှည် ရောဂါကင်း။

တဆယ့်တခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သာဓိနဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၂-ဒသဗြာဟ္မဏဇာတ်

အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို ရွေးချယ်စိစစ်၍ လှူသင့်ခြင်း အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မှုတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “ရာဇာ အဝေါစ ဝိဓုရံ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ဒသဗြာဟ္မဏဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် အသဒိသဒါနကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

(ထို အသဒိသဒါနကို အဋ္ဌကနိပါတ် အာဒိတ္တဇာတ်၌ ချဲ့အပ်ပြီးသလျှင် ကတည်း၊) ပသေနဒိကောသလမင်းသည် ထို အသဒိသ ဒါနကို ပေးလှူသည် ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားကို အကြီးပြု၍ ငါးရာသော ရဟန်းတို့ကို ရွေးကောက်ပြီး လျှင် ပင့်ဆောင်သော ရဟန်းကြီးတို့အားသာလျှင် လှူသတတ်၊ ထိုအခါ ကော သလမင်း၏ ကျေးဇူးစကားကို ပြောဆိုကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ငါ့သျှင်တို့- ကောသလမင်းကြီးသည် အသဒိသဒါနကို လှူသည်ရှိသော် ရွေးချယ်၍ အကျိုး ကြီးသော အရာ၌လျှင် လှူ၏ဟု တရားသဘင်၌ စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့- ယခုအခါ အဘယ်မည် သောစကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူလတ်၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့- ကောသလမင်းသည် ငါ့ကဲ့သို့သော ဘုရား၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်၍ ရွေးချယ် စိစစ်သဖြင့် အလှူကို လှူသည်ကား အံ့ဘွယ် မရှိသေး၊ ရှေးပညာရှိတို့သည် ဘုရားရှင်တို့သည် မဖြစ်သော်လည်း ရွေးချယ်စိစစ်၍ အလှူကို ပေးဘူးကုန်ပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့ လွန်လေပြီးသောအခါ ကုရုတိုင်း ဣန္ဒြိယပတ္တ နဂိုရ်ပြည်၌ ယုခိဋ္ဌိလအနွယ်ဖြစ်သော ကောရဗျမည်သောမင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုကောရဗျမင်းအား ဝိဓုရမည်သော အမတ်သည် အကျိုးအကြောင်းကို ဆုံးမ၏။ ကောရဗျမင်းသည် အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းကို ချောက်ချားစေ၍ အလှူကြီးကို လှူ၏။ ထိုအလှူကိုယူ၍ စားကုန်သောသူတို့တွင် တဏှယာက်သော သူသည်မျှလည်း ငါးပါးသောသီလကို စောင့်သောသူမည်သည် မရှိ၊ အလုံးစုံ သော အလှူခံတို့သည် သီလမရှိကုန်သည်သာတည်း၊ ထိုအလှူသည် မင်းကို မနှစ်

သက်ဝေ နိုင်၊ ကောရဗျမင်းသည် စုံစမ်းဆင်ခြင်၏။ အဘယ်မည်သော အလှူသည် အကျိုးကြီးသနည်းဟု သီလရှိကုန်သောသူတို့အား လှူလိုသည်ဖြစ်၍ ဝိဇ္ဇာပညာရှိနှင့် တကွ တိုင်ပင်အံ့ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုကောရဗျမင်းသည် စားရာသို့ လာသော ထိုဝိဇ္ဇာပညာရှိကို နေရာ၌နေစေ၍ ပြဿနာကို မေး၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်—

၂၂၂။ ရာဇာ အဝေါစ ဝိဇ္ဇာ၊ ဓမ္မကာမော ယုဓိဋ္ဌိလော။

ဟူသော ထက်ဝက်သော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၂၂၂။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ဓမ္မကာမော၊ တရားကို အလိုရှိသော။ ယုဓိဋ္ဌိလော၊ ယုဓိဋ္ဌိလအနွယ်ဖြစ်သော။ ရာဇာ၊ ကောရဗျမင်းသည်။ ဝိဇ္ဇာ၊ ဝိဇ္ဇာပညာရှိကို။ တေဝစနံ၊ ဤသို့သောစကားကို။ အဝေါစ၊ ဆို၏။

ထိုမှနောက်၌ ကောရဗျမင်း၏၎င်း၊ ဝိဇ္ဇာအမတ်၏၎င်း စကားလဲလှယ် ပြောဟောကြသည်တို့ကို—

၂၂၃။ ဗြာဟ္မဏေ ဝိဇ္ဇာ ပရိယေသ၊ သီလဝန္တေ ဗဟုဿုတေ။

ဝိရတေ မေထုနာ ဓမ္မာ၊ ယေ မေ ဘုဠေယျု ဘောဇနံ။

ဒက္ခိဏံ သမ္မ ဒဿာမ၊ ယတ္ထ ဒိန္နံ မဟပ္ပလံ ။လ။

၂၂၂။ ဝိရတေ မေထုနာ ဓမ္မာ၊ ယေ မေ ဘုဠေယျု ဘောဇနံ။

ဒက္ခိဏံ သမ္မ ဒဿာမ၊ ယတ္ထ ဒိန္နံ မဟပ္ပလံ။

ဟူသော ဤဂါထာတို့ဖြင့် ပြအပ်၏။ ထိုဂါထာတို့၏ အနက်ကား -

၂၂၃။ ဝိဇ္ဇာ၊ ဝိဇ္ဇာပညာရှိ။ ယေဗြာဟ္မဏာ၊ အကြင် ပုဏ္ဏားတို့သည်။ မေ၊ ငါ၏။ ဘောဇနံ၊ ဘောဇဉ်ကို။ ဘုဠေယျု၊ စားကုန်ရာ၏။ မေထုနာ၊ တပ်ချင်းတူသောသူ နှစ်ယောက်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော။ ဓမ္မာ၊ ရှာသူတို့၏အကျင့်မှ၊ ဝိရတေ၊ ကြဉ်ရှောင်ကုန်၏။ ဗဟုဿုတေ၊ များသော အကြားအမြင်ရှိကုန်သော။ သီလဝန္တေ၊ သီလရှိကုန်သော။ တေဗြာဟ္မဏေ၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့ကို။ ပရိယေသ၊ ရှာလော့။ ယတ္ထ၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌။ ဒိန္နံ၊ လှူအပ်သောအလှူသည်။ မဟပ္ပလံ၊ အကျိုးကြီးမြတ်၏။ သမ္မ၊ အဆွေ။ တေသံ၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့အား။ ဒက္ခိဏံ၊ အလှူကို။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဒဿာမ၊ လှူကုန်အံ့။

၂၂၄။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းကြီး။ ယေဗြာဟ္မဏာ၊ အကြင်ပုဏ္ဏားတို့သည်။ တေ၊ အရှင်မင်းကြီး၏။ ဘောဇနံ၊ ဘောဇဉ်ကို။ ဘုဉ္ဇေယျုံ၊ စားကုန်၏။ မေထုနာ၊ တပ်ချင်းဟူသော သူနှစ်ယောက်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော။ ဓမ္မာ၊ ရွာသူတို့၏ အကျင့်မှ။ ဝိရတာ၊ ကြည်ရှောင်ကုန်သော။ သီလဝန္တာ၊ သီလရှိကုန်သော။ ဗဟုဿုတာ၊ များသော အကြားအမြင် ရှိကုန်သော။ တေဗြာဟ္မဏာ၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့ကို။ ဒုလ္လဘာ၊ ရခဲကုန်၏။

၂၂၅။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဒသ၊ တကျိပ်ကုန်သော။ ယာတာ ဗြာဟ္မဏဇာတိဿာ၊ အကြင် ပုဏ္ဏားမျိုးတို့သည်။ အတ္ထိကိရာ၊ ရှိကုန်သတတ်။ တေသံ၊ ထိုတကျိပ်သော ပုဏ္ဏားမျိုးတို့၏။ ဝိဘာဂံ၊ ခွဲဝေခြင်းကို။ ဝိစိယ၊ စုံစမ်းဆင်ခြင်၍။ မေ၊ ငါ၏။ သန္တိကာ၊ အထံမှ။ ဝိတ္တာရေန၊ အကုယ်အားဖြင့်။ သုဏောဟိ၊ နာတော်မူလော့။

၂၂၆။ မဟာရာဇ မြတ်သောမင်းကြီး။ မူလသာ၊ ဆေးမြစ်ဖြင့်။ ပုဏ္ဏော၊ ပြည့်ကုန်သော။ သံဝုတေ ဖွဲ့အပ်သော အဝရှိကုန်သော။ ပသိဗ္ဗကေ၊ ဆေးအိတ် တို့ကို။ ဂဟေတွာန၊ ယူ၍။ ယေ၊ အကြင်ပုဏ္ဏားတို့သည်။ ဩသမိကာ၊ ဆေးကု ကုန်သည် ဖြစ်၍။ ဂန္ဓေန္တိ၊ ဤဆေးသည် ဤရောဂါကို ပယ်နိုင်၏ စသည်ဖြင့် ဆေးကျမ်း ဂါထာဖွဲ့စီကုန်၏။ နှာပယန္တိ စ၊ ရေလည်းချိုးကုန်၏။ ဇပန္တိ စ၊ ဘူတဝိဇ္ဇာ မန္တန်ကိုလည်း ရွတ်ကုန်၏။

၂၂၇။ ရာဇ၊ မင်းကြီး။ တေဗြာဟ္မဏာ၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့ကို။ တိကိစ္ဆကသမာ၊ ဆေးသမားနှင့် တူကုန်၏ ဟူ၍။ ဝုစ္စန္တိ၊ ဆိုအပ်ကုန်၏။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော မင်းကြီး။ တေ၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့ကို။ အက္ခာတာ၊ ဆေးသမား ပုဏ္ဏားဟု ဆိုအပ် ကုန်၏။ တာဒိဿေ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော ပုဏ္ဏားတို့ကို။ နိပတာမဿေ၊ ဆည်းကပ်ကုန်အံ့။

၂၂၈ - ၉။ တေ၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည်။ အပေတာ၊ ပုဏ္ဏားအကျင့်မှ ကင်းကုန် ၏။ ဗြာဟ္မဏညာ၊ ပုဏ္ဏားအကျင့်မှ တပါးသော အကျင့်ရှိကုန်၏။ တေ၊ ထိုပုဏ္ဏား အကျင့်မရှိသော သူတို့ကို။ ဗြာဟ္မဏာ၊ ပုဏ္ဏားတို့ဟူ၍။ န ဝုစ္စန္တိ၊ မဆိုအပ်ကုန်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ကောရဗျော၊ ကောရဗျ အမည်ရှိသော။ ရာဇာ စ၊ မင်းသည်လည်း အာဟာ ဆို၏။ ။ ဝိဓုရာ၊ ဝိဓုရာသုမိန်။ အညေပိ၊ တပါးလည်း

ဖြစ်ကုန်သော။ ဗဟုဿုတေ၊ များသော အကြားအမြင် ရှိကုန်သော။ သီလ-
ဝန္တေ၊ သီလရှိကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို။ ပရိယေသ၊ ရှာလော့။

၂၃၀။ မေထုနာဓမ္မာ၊ မေထုန်အကျင့်မှ။ ဝိရတေ၊ ကြဉ်ကုန်သော။ ယေ၊
အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ မေ၊ ငါ၏။ ဘောဇနံ၊ ကို။ ဘုဇ္ဇေယျံ၊ စားကုန်၏။
ယတ္ထ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌။ ဒိန္နံ၊ လူအပ်သော အလှူသည်။ မဟပ္ပလံ၊ အကျိုး
ကြီး၏။ သမ္မာ၊ အဆွေဝိဇုရ။ တေသံ၊ ထိုသီလရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား။ ဒက္ခိဏံ၊
အလှူကို။ ဒဿာမ၊ လှူကုန်အံ့။

၂၃၁။ မဟာမုဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယေ၊ အကြင် ပုဏ္ဏားတို့သည်။
ကိံ ကဏိကာယော၊ ကြေးစည်တို့ကို။ ဂဟေတွာ၊ ယူကုန်၍။ ဝါဒေန္တာ၊ တီးကုန်
လျက်။ ပုရတောပိ၊ ရှေ့မှလည်း။ သောသန္တိ၊ ကြေးကြော်ကုန်၏။ တေ၊ ထိုပုဏ္ဏား
တို့သည်။ ပေသနာနိပိ၊ စေပါးရာတို့သို့လည်း။ ဂစ္ဆန္တိ၊ သွားကုန်၏။ ရထ-
စရိယာသု၊ ရထားအတတ်တို့၌။ သိက္ခရေ၊ သင်ကုန်၏။

၂၃၂။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တေ၊ ပြာဟ္မဏာ၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့ကို။
ပရိစာရိကသမာတိ၊ ကျွန်အမှုလုပ်တို့နှင့် တူကုန်၏ ဟူ၍။ ဝုစ္ဆန္တိ၊ ဆိုအပ်ကုန်၏။
မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တေ၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့ကို။ အက္ခာတာ၊ ကျွန်အမှု
လုပ်နှင့် တူကုန်၏ ဟူ၍ ကြားအပ်ကုန်၏။ တာဒိသေ၊ ထိုသို့ သဘောရှိကုန်သော
ပုဏ္ဏားတို့ကို။ နိပတာမသေ၊ ဆည်းကပ်ကုန်အံ့။

၂၃၃။ တေ၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည်။ အပေတာ၊ ပုဏ္ဏားအကျင့်မှ ကင်းကုန်၏။
ပြာဟ္မဏညာ၊ ပုဏ္ဏားအကျင့်မှ တပါးသော အကျင့်ရှိကုန်၏။ တေ၊ ထိုပုဏ္ဏား
အကျင့်မရှိကုန်သော သူတို့ကို။ ပြာဟ္မဏာ၊ ပုဏ္ဏားတို့ဟူ၍။ န ဝုစ္ဆန္တိ၊ မဆို
အပ်ကုန်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ကောရဗျော၊ ကောရဗျ အမည်ရှိသော။ ရာဇာ စ၊
မင်းသည်လည်း။ အာဟာ၊ ဆို၏။ ဝိဇုရ၊ ဝိဇုရ သုခမိန်။ အညေပိ၊ တပါးလည်း
ဖြစ်ကုန်သော။ ဗဟုဿုတေ၊ များသော အကြားအမြင် ရှိကုန်သော။ သီလ-
ဝန္တေ၊ သီလရှိကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို။ ပရိယေသ၊ ရှာလော့။

၂၃၄။ မေထုနာဓမ္မာ၊ မေထုန်အကျင့်မှ။ ဝိရတေ၊ ကြဉ်ရှောင်ကုန်သော။
ယေ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ မေ၊ ငါ၏။ ဘောဇနံ၊ ဘောဇဉ်ကို။ ဘုဇ္ဇေယျံ၊
စားကုန်၏။ ယတ္ထ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌။ ဒိန္နံ၊ လူအပ်သော အလှူသည်။ မဟပ္ပလံ၊

အကျိုးကြီး၏။ သမ္မာ အဆွေ ဝိဓုရ။ တေသံ၊ ထိပုဂ္ဂိုလ်တို့အား။ ဒက္ခိဏံ၊ အလှူကို။ ဒဿာမ၊ လှူကုန်အံ့။

၂၃၅ - ၆။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယေဗြာဟ္မဏာ၊ အကြင်ပုဏ္ဏားတို့သည်။ ကမဏ္ဍလံ၊ ကရားကို၎င်း။ ဝက်ဒဏ္ဍဉ္စ၊ တုတ်ကောက်ကို၎င်း။ ဂဟေတွာန၊ ယူကုန်၍။ ဂါမေသု စ၊ ရွာတို့၌၎င်း။ နိဂမေသု စ၊ နိဂုံးတို့၌၎င်း။ ရာဇာနော၊ မင်းတို့သို့။ ပစ္စုပေဿန္တိ၊ ပို့ဆောင်ကုန်၏။ ဂါမေ ဝါ၊ ရွာ၌၎င်း။ နိဂမေမိ ဝါ၊ နိဂုံး၌၎င်း။ အဒိန္နော၊ မပေးသည်ရှိသော်။ န ဝုဠဟိဿာမ၊ မထကုန်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဥပဝသန္တိ၊ ကပ်၍ နေကုန်၏။ ရာဇ၊ မင်းကြီး။ တေပိဗြာဟ္မဏာ၊ ထိပုဏ္ဏားတို့ကိုလည်း။ နိဂ္ဂါဟကသမာ၊ နှိပ်စက်၍ အခွန်တောင်းသော သူတို့နှင့် တူကုန်၏ ဟူ၍။ ဝုစ္စန္တိ၊ ဆိုအပ်ကုန်၏။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တေ၊ ထိပုဏ္ဏားတို့ကို။ အက္ခာတာ၊ အခွန်တောင်းသော သူတို့နှင့် တူကုန်၏ ဟူ၍ ဆိုအပ်ကုန်၏။ တ ဒိသေ၊ ထိုသို့ သဘောရှိကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့ကို။ နိပတာမသေ၊ ဆည်းကပ်ကုန်အံ့။

၂၃၇-ဂ။ တေ၊ ထိပုဏ္ဏားတို့သည်။ အပေတာ၊ ပုဏ္ဏားအကျင့်မှ ကင်းကုန်၏။ ဗြာဟ္မဏညာ၊ ပုဏ္ဏားအကျင့်မှ တပါးသော အကျင့်ရှိကုန်၏။ တေ၊ ထိုသူတို့ကို။ ဗြာဟ္မဏာ၊ ပုဏ္ဏားတို့မည်ကုန်၏ ဟူ၍။ န ဝုစ္စန္တိ၊ မဆိုအပ်ကုန်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ရာဇာစကောရဗျော၊ ကောရဗျမင်းသည်လည်း။ အာဟ၊ ဆို၏။ ဝိဓုရ၊ ဝိဓုရ သုခမိန်။ အညေပိ၊ တပါးလည်း ဖြစ်ကုန်သော။ ဗဟုဿုတေ၊ များသော အကြားအမြင် ရှိကုန်သော။ သီလဝန္တော၊ သီလရှိကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို။ ပရိယေသ၊ ရှာလေ့။

၂၃၉။ မေထုနာဓမ္မာ၊ မေထုန်အကျင့်မှ။ ဝိရတေ၊ ကြဉ်ရှောင် ကုန်သော။ ယေ ဗြာဟ္မဏာ၊ အကြင် ပုဏ္ဏားတို့သည်။ မေ၊ ငါ၏။ ဘောဇနံ၊ ဘောဇဉ်ကို။ ဘုဠေယျံ၊ စားကုန်၏။ ယတ္ထ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌။ ဒိန္နံ၊ လှူအပ်သော အလှူသည်။ မဟပွလံ၊ အကျိုးကြီး၏။ သမ္မာ အဆွေဝိဓုရ။ တေသံ၊ ထိပုဏ္ဏားတို့အား။ ဒက္ခိဏံ၊ အလှူကို။ ဒဿာမ၊ လှူကုန်အံ့။

၂၄၀။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယေသံ၊ အကြင် ပုဏ္ဏားတို့အား။ ပဋိကစ္ဆာ၊ တော့ချုပ်ကဲ့သို့ စည်ပင်သော လက်ကတီးမွှေး တို့သည်၎င်း။ နာ ဝါ စ၊ ဖြေသည်း လက်သည်းတို့သည်၎င်း။ လောမာ စ၊ အမွှေးတို့သည်၎င်း။

ပက်ဒန္တာ၊ အညစ်အကြေးကပ်သော သွားတို့သည်၎င်း။ ရတနာရာ၊ မြူဖြင့်ပြုမ်း
သော ဦးခေါင်းတို့သည်၎င်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ ရတနာဟိ၊ မြူမြေ့မုန်တို့ဖြင့်။
ဩကိဏ္ဍာ၊ ပြုမ်းကုန်သော။ တေ၊ ထို ပုဏ္ဏားတို့သည်။ ယာစကာ၊ ဥစ္စာကို
တောင်းကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဝိစရန္တိ၊ သွားကုန်၏။

၂၃၁။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တေပိ ဗြာဟ္မဏာ၊ ထို ပုဏ္ဏားတို့ကိုလည်း။
ခါဏုဿာတသမာ၊ စိုက်မြုပ်၍ ထားအပ်သော သစ်ငုတ်နှင့်တူကုန်၏ဟူ၍။ ဝုစ္စန္တိ၊
ဆိုအပ်ကုန်၏။ မဟာရာဇ၊ ကြီး။ တေ၊ ထို ပုဏ္ဏားတို့ကို။ အက္ခာတာ၊ သစ်ငုတ်
နှင့် တူကုန်၏ဟူ၍ ဆိုအပ်ကုန်၏။ တာဒိသေ၊ ထိုသို့ သဘောရှိကုန်သော
ပုဏ္ဏားတို့ကို။ နိပတာမသေ၊ ဆည်းကပ်ကုန်အံ့။

၂၄၂-၃။ တေ၊ ထို သူတို့သည်။ အပေတာ၊ ပုဏ္ဏားအကျင့်မှ ကင်းကုန်၏။
ဗြာဟ္မဏညာ၊ ပုဏ္ဏားအကျင့်မှ တပါးသော အကျင့်ရှိကုန်၏။ တေ၊ ထိုသူတို့ကို။
ဗြာဟ္မဏာ၊ ပုဏ္ဏားမည်ကုန်၏ဟူ၍။ န ဝုစ္စန္တိ၊ မဆိုအပ်ကုန်။ ဣတိ၊ ဤသို့။
ကောရဗျော၊ ကောရဗျအမည်ရှိသော။ ရာဇာ စ၊ မင်းသည်လည်း။ အာဟ၊
ဆို၏။ ဝိဓုရ၊ ဝိဓုရသုခမိန်။ အညေပိ၊ တပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော။ ဗဟုဿုတေ၊
များသော အကြားအမြင်ရှိကုန်သော။ သီလဝန္တေ၊ သီလရှိကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်
တို့ကို။ ပရိယေသ၊ ရှာလော့။

၂၄၄။ မေထုနာဓမ္မာ၊ မေထုန်အကျင့်မှ။ ဝိရတေ၊ ကြဉ်ရှောင်ကုန်သော။
ယေ ဗြာဟ္မဏာ၊ အကြင်ပုဏ္ဏားတို့သည်။ မေ၊ ငါ၏။ ဘောဇနံ၊ ဘောဇဉ်ကို။
ဘုဠေယျုံ၊ စားကုန်၏။ ယတ္ထ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌။ ဒိန္နံ၊ လူအပ်သော အလှူသည်။
မဟပုလံ၊ အကျိုးကြီး၏။ သမ္မ၊ အဆွေဝိဓုရ။ တေသံ၊ ထိုသီလရှိကုန်သော
ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား။ ဒက္ခိဏံ၊ အလှူကို။ ဒဿာမ၊ လှူကုန်အံ့။

၂၄၅။ ဇနာဓိပ၊ လူတို့ကို အစိုးရတော်မူသော။ ရာဇိန္ဒြ၊ မင်းများနတ်၊
ယေ၊ အကြင်ပုဏ္ဏားတို့သည်။ ဟရီဋ္ဌကံ၊ သဖန်းခါးသီးကို၎င်း။ အာမလကံ၊
ရှစ်ရှားသီးကို၎င်း။ အမ္ပံ၊ သရက်သီးကို၎င်း။ ဇမ္ပု၊ သပြေသီးကို၎င်း။ ဝိဘေဋ္ဌ-
ကံ၊ သစ်ဆိမ့်သီးကို၎င်း။ လဗုဇံ၊ တောင်ပိန်းခွံသီးကို၎င်း။ ဒန္တပေါဏာနိ၊
ဒန်ပူတို့ကို၎င်း။ ဝေလုဝါ၊ ဥသျှစ်သီးတို့ကို၎င်း။ ဗဒရာနိ၊ ဇီးသီးတို့ကို၎င်း။
ရာဇာယတနံ၊ လင်းလွန်းသီးကို၎င်း။ ဥစ္ဆုပ္ပုဋံ၊ ကြံ့ချောင်းတင်လဲထုပ်ကို၎င်း။
ဇေမနေတ္ထံ၊ အခိုးတံကို၎င်း။ မဇုဉ္ဇနံ၊ ပျားရည်မျက်စဉ်းကို၎င်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။

ဥစ္စာဝစာနိ၊ များသော အဘိုးနည်းသော အဘိုးထိုက်ကုန်သော။ ပဏိယာနိ၊ ဥစ္စာတို့ကို။ ဝိကိဏန္တိ၊ ရောင်းကုန်၏။

၂၄၆။ ရာဇ၊ မင်းကြီး။ တေ ဗြာဟ္မဏာ၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည်။ ဝါဏိဇ-ကသမာ၊ ကုန်သည်နှင့်တူကုန်၏။ တေပိ၊ ထို သူတို့ကိုလည်း။ ဝေါဟာရတော၊ ဝေါဟာရအားဖြင့်။ ဗြာဟ္မဏာ၊ ပုဏ္ဏားမည်ကုန်၏ဟူ၍။ ဝုစ္စန္တိ၊ ဆိုအပ်ကုန်၏။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တေ၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့ကို။ အက္ခာတာ၊ ကုန်သည်နှင့် တူကုန်၏ဟူ၍ ကြားအပ်ကုန်၏။ တာဒိသေ၊ ထိုသို့ သဘောရှိကုန်သော ပုဏ္ဏား တို့ကို။ နိပတာမသေ၊ ဆည်းကပ်ကုန်အံ့။

၂၄၇-ဂ။ တေ၊ ထိုသူတို့သည်။ အပေတာ၊ ပုဏ္ဏားအကျင့်မှ ကင်းကုန်၏။ ဗြာဟ္မဏညာ၊ ပုဏ္ဏားအကျင့်မှ တပါးသော အကျင့်ရှိကုန်၏။ တေ၊ ထိုသူတို့ကို။ ဗြာဟ္မဏာ၊ ပုဏ္ဏားမည်ကုန်၏ဟူ၍။ န ဝုစ္စန္တိ၊ မဆိုအပ်ကုန်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ကောရဗျော၊ ကောရဗျ အမည်ရှိသော။ ရာဇာ စ၊ မင်းသည်လည်း။ အာဟ၊ ဆို၏။ ဝိဓုရ၊ ဝိဓုရသုခမိန်။ အညေပိ၊ တပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော။ ဗဟုဿု-တေ၊ များသော အကြားအမြင်ရှိကုန်သော။ သီလဝန္တေ၊ သီလရှိကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို။ ပရိယေသ၊ ရှာလော့။

၂၄၉။ မေထုနာဓမ္မာ၊ မေထုန်အကျင့်မှ။ ဝိရတေ၊ ကြဉ်ရှောင်ကုန်သော။ ယေ၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ မေ၊ ငါ၏။ ဘောဇနံ၊ ဘောဇဉ်ကို။ ဘုဇ္ဇေယျ၊ စားကုန်၏။ ယတ္ထ၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်၌။ ဒိန္နံ၊ လူအပ်သော အလှူသည်။ မဟပ္ပလံ၊ အကျိုးကြီး၏။ သမ္မာ၊ အဆွေခံဓုရ။ တေသံ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့အား။ ဒက္ခိဏံ၊ အလှူ ကို။ ဒဿာမ၊ လှူကုန်အံ့။

၂၅၀။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော မင်းကြီး။ ယေဗြာဟ္မဏာ၊ အကြင်ပုဏ္ဏား ကိုသည်။ ကသိဝါဏိဇံ၊ လယ်လုပ်ခြင်း ကုန်သွယ်ခြင်းကို။ ကာရေန္တိ၊ ပြုကုန်၏။ အဇေဋ္ဌကေ၊ ဆိတ်မြန်မာ ဆိတ်ကုလားတို့ကို။ ပေါသယန္တိ၊ ငါးပါးသော နို့အရသာကို ရောင်းစားခြင်းငှါ မွေးမြူကုန်၏။ ကုမာရိယော၊ သတို့သွီးငယ် တို့ကို။ ပဝေစ္စန္တိ၊ ဥစ္စာဖြင့် ပေးကုန်၏။ ဝိဝါဟန္တိ စ၊ သွီးပေး၍လည်း ထိမ်းမြား ကုန်၏။ အာဝါဟန္တိ စ၊ သွီးယူ၍လည်း ထိမ်းမြားကုန်၏။

၂၅၁။ အမုဋ္ဌဝေဿေဟိ၊ သူဌေးသူကြွယ်တို့နှင့်။ သမာ၊ တူကုန်၏။ တေပိ၊ ထို သူဌေးသူကြွယ်တို့နှင့် တူသော သူတို့ကိုလည်း။ ဝေါဟာရတော၊ ဝေါဟာရ

အားဖြင့်။ ပြာဟူဏာ၊ ပုဏ္ဏားတို့ဟူ၍။ ဝုစ္ဆန္တိ၊ ဆိုအပ်ကုန်၏။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော မင်းကြီး။ တေ၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့ကို။ အက္ခာတာ၊ သူဌေးသူကြွယ်နှင့် တူ၏ဟူ၍ ကြားအပ်ကုန်၏။ တာဒိသေ၊ ထိုသို့ သဘောရှိကုန်သော ပုဏ္ဏား တို့ကို။ နိပတာမသေ၊ ဆည်းကပ်ကုန်အံ့။

၂၅၂-၃။ တေ၊ ထိုသူတို့သည်။ အပေတာ၊ ပုဏ္ဏားအကျင့်မှ ကင်းကုန်၏။ ပြာဟူဏညာ၊ ပုဏ္ဏားအကျင့်မှ တပါးသော အကျင့်ရှိကုန်၏။ တေ၊ ထိုသူတို့ကို။ ပြာဟူဏာ၊ ပုဏ္ဏားမည်ကုန်၏ ဟူ၍။ န ဝုစ္ဆန္တိ၊ မဆိုအပ်ကုန်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ရာဇာ စ ကောရဗျော၊ ကောရဗျမင်းသည်လည်း။ အာဟ၊ ဆို၏။ ဝိဓုရ၊ ဝိဓုရ သုခမိန်။ အညေပိ၊ တပါးလည်း ဖြစ်ကုန်သော။ ဗဟုဿုတေ၊ များသောအကြား အမြင် ရှိ ကုန်သော။ သီလဝန္တေ၊ သီလရှိကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို။ ပရိယေသ၊ ရှာလော့။

၂၅၄။ မေထုနာဓမ္မာ၊ မေထုန်အကျင့်မှ။ ဝိရတေ၊ ကြည်ရှောင်ကုန်သော။ ယေ ပြာဟူဏာ၊ အကြင် ပုဏ္ဏားတို့သည်။ မေ၊ ငါ၏။ ဘောဇနံ၊ ဘောဇဉ်ကို။ ဘုဉ္ဇေယျံ၊ စားကုန်၏။ ယတ္ထ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်အား။ ဒိန္နံ၊ လူအပ်သော အလှ သည်။ မဟပ္ပလံ၊ အကျိုးကြီး၏။ သမ္မာ၊ အဆွေ ဝိဓုရ။ တေသံ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ် တို့အား။ ဒက္ခိဏံ၊ အလှကို။ ဒဿာမ၊ လှကုန်အံ့။

၂၅၅။ မဟာရာဇ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဧကေ၊ အချို့ကုန်သော။ ပုရော- ဟိတာ၊ ပုရောဟိတ်တို့သည်။ ဂါမေသု၊ ရွာတို့၌။ နိက္ခိတ္တဘိက္ခံ၊ အမြဲတည်သော ဆွမ်းဝတ်ကို။ ဘုဉ္ဇန္တိ၊ စားကုန်၏။ ဗဟုဇနေ ဗဟုဇနာ၊ များစွာသောသူတို့ သည်။ တေဂါမပုရောဟိတေ၊ ထိုရွာ ပုရောဟိတ်တို့ကို။ နက္ခတ္တ မဟုတ္တမင်္ဂလာနိ၊ နက္ခတ် မဟုတ် မင်္ဂလာတို့ကို။ ပရိပုစ္ဆန္တိ၊ မေးကုန်၏။ တေပိ၊ ထိုပုရောဟိတ်တို့ သည်လည်း။ အဏ္ဏစ္ဆေဒါနိလဉ္ဇကာ၊ အခယူ၍ နွားသင်းကွပ်ခြင်း၊ နွားကို တံဆိပ်အမှတ် ထင်ခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်၏။

၂၅၆။ တတ္ထ၊ ထိုပုရောဟိတ်တို့၏အိမ်၌။ ပဿပိ၊ နွားတို့ကို၎င်း။ မဟိ- သာပိ၊ ကျွဲတို့ကို၎င်း။ သူကရာပိ၊ ဝက်တို့ကို၎င်း။ အဇာပိ၊ ဆိတ်တို့ကို၎င်း။ ဟညန္တိ၊ သတ်ကုန်၏။ တေ၊ ထိုပုရောဟိတ်တို့သည်။ ဂေါဃာဘကသမာ၊ နွားသတ်နှင့် တူကုန်၏။ တေပိ၊ ထိုပုရောဟိတ်တို့ကိုလည်း။ ဝေါဟာရေန၊ ဝေါဟာရအားဖြင့်။ ပြာဟူဏာ၊ ပုဏ္ဏားတို့ဟူ၍။ ဝုစ္ဆန္တိ၊ ဆိုအပ်ကုန်၏။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တေ၊ ထိုနွားသတ်နှင့် တူသော သူတို့ကို။
အက္ခာတာ၊ ဝေါဟာရအားဖြင့် ပုဏ္ဏားဟူ၍ ဆိုအပ်ကုန်၏။ တာဒိသေ၊ ထိုသို့
သဘောရှိကုန်သော သူတို့ကို။ နိပတာမသေ၊ ဆည်းကပ်ကုန်အံ့။

၂၅၇။ တေ၊ ထိုသူတို့သည်။ အပေတာ၊ ပုဏ္ဏားအကျင့်မှ ကင်းကုန်၏။
ဗြာဟ္မဏညာ၊ ပုဏ္ဏားအကျင့်မှ တပါးသော အကျင့်ရှိကုန်၏။ တေ၊ ထိုသူတို့ကို။
ဗြာဟ္မဏာ၊ ပုဏ္ဏားမည်ကုန်၏ဟူ၍။ န ဝုစ္ဆန္တိ၊ မဆိုအပ်ကုန်။ ဣတိ၊ သို့။ ကောရ-
ဗျော၊ ကောရဗျ အမည်ရှိသော။ ရာဇာ စ၊ လည်း။ အာဟ၊ ဆို၏။ ဝိဓုရ၊
ဝိဓုရသုခမိန်။ အညေပိ၊ တပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော။ ဗဟုဿုတေ၊ များသော
အကြားအမြင်ရှိကုန်သော။ သီလဝန္တေ၊ သီလရှိကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို။
ပရိယေသ၊ ရှာလော့။

၂၅၈။ မေထုနာဓမ္မာ၊ မေထုန်အကျင့်မှ။ ဝိရဒတ၊ ကြဉ်ကုန်သော။ ယေ
ဗြာဟ္မဏာ၊ အကြင် ပုဏ္ဏားတို့သည်။ မေ ငါ၏။ ဘောဇနံ၊ ဘောဇဉ်ကို။
ဘုညေယျု၊ စားကုန်၏။ ယတ္ထ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌။ ဒိန္နံ၊ လူအပ်သောအလှသည်။
မဟပ္ပလံ၊ အကျိုးကြီး၏။ သမ္မာ၊ အဆွေ ဝိဓုရ။ တေသံ၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့အား။
ဒက္ခိဏံ၊ အလှကို။ ဒဿာမ၊ လူကုန်အံ့။

၂၅၉။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယေ ဗြာဟ္မဏာ၊ အကြင်ပုဏ္ဏားတို့
သည်။ အသိစမ္ပံ၊ သန်လျက်က အတတ်ကို။ ဂဟေတွာန၊ သင်ပြီး၍။ ခဂ္ဂံ၊
သန်လျက်ကို။ ပဂ္ဂယ၊ ကိုင်စွဲ၍။ ဝေဿပထေသု၊ ကုန်သည်တို့၏ ခရီးတို့၌။
တိဋ္ဌန္တိ၊ တည်ကုန်၏။ သတ္တံ၊ ကုန်သည်ကို။ အဗ္ဗာဟယန္တိပိ၊ ဥစ္စာအယူ၍လည်း
ပို့ကုန်၏။ ဂေါပနိသာဒေဟိ၊ နွားကျောင်း မုဆိုး တံငါတို့နှင့်။ သမာ၊ တူကုန်
၏။ တေပိ၊ ထိုသူတို့ကိုလည်း။ ဗြာဟ္မဏာ၊ ပုဏ္ဏားမည်ကုန်၏ ဟူ၍။ ဝုစ္ဆန္တိ၊
ဆိုအပ်ကုန်၏။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တေ၊ ထိုသူတို့ကို။ အက္ခာတာ၊
ဝေါဟာရပုဏ္ဏားဟူ၍ ကြားအပ်ကုန်၏။ တာဒိသေ၊ ထိုသို့သဘောရှိကုန်သော
သူတို့ကို။ နိပတာမသေ၊ ဆည်းကပ်ကုန်အံ့။

၂၆၀-၁။ တေ၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည်။ အပေတာ၊ ပုဏ္ဏားအကျင့်မှ ကင်းကုန်
၏။ ဗြာဟ္မဏညာ၊ ပုဏ္ဏားအကျင့်မှ တပါးသော အကျင့်ရှိကုန်၏။ တေ၊ ထိုသူ
တို့ကို။ ဗြာဟ္မဏာ၊ ပုဏ္ဏားတို့ဟူ၍။ န ဝုစ္ဆန္တိ၊ မဆိုအပ်ကုန်။ ဣတိ၊ ဤသို့။

ရာဇာစ ကောရဗျော၊ ကောရဗျမင်းသည်လည်း။ အာဟ၊ ဆို၏။ ဝိဓုရ၊ ဝိဓုရ သုခမိန်။ အညေပိ၊ တပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော။ ဗဟုဿုဒတ၊ များသောအကြား အမြင်ရှိကုန်သော။ သီလဝန္တေ၊ သီလရှိကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို။ ပရိယေသ၊ ရှာလော့။

၂၆၂။ မေထုနာဓမ္မာ၊ မေထုန်အကျင့်မှ။ ဝိရတေ၊ ကြဉ်ရှောင်ကုန်သော။ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ မေ၊ ငါ၏။ ဘောဇနံ၊ ဘောဇဉ်ကို။ ဘုဇ္ဇေယျံ၊ စားကုန်၏။ ယတ္ထ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌။ ဒိန္နံ၊ လူအပ်သောအလှူသည်။ မဟပ္ပလံ၊ အကျိုးကြီး၏။ သမ္မာ၊ အဆွေ ဝိဓုရ။ တေသံ၊ ထိုသူတို့အား။ ဒက္ခိဏံ၊ အလှူကို။ ဒဿာမ၊ လှူကုန်အံ့။

၂၆၃။ မဟာရာဇ၊ မင်းကြီး။ ယေ၊ ပြာဟ္မဏာ၊ အကြင်ပုဏ္ဏားတို့သည်။ အရညေ၊ တော၌။ ကုဋိကံ၊ တဲအံ့ကို။ ကတွာ၊ ဆောက်၍။ ကုဋ္ဌာနိ၊ စဉ်းလဲ သော ကျော့ကွင်းတို့ကို။ ကာရယန္တိ၊ ထောင်ကုန်၏။ တေ၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည်။ သသံ၊ ယုန်ကို၎င်း။ ဗိဋ္ဌာရံ၊ ကြောင်ကို၎င်း။ အာဂေါဓာ၊ ဖွတ်မှစ၍။ မစ္ဆကစ္ဆပံ၊ ငါးလိပ် ကို၎င်း။ ဗာဓေန္တိ၊ သတ်ကုန်၏။

၂၆၄။ တေ၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည်။ လုဒ္ဒကသမာ၊ မုဆိုးနှင့် တူကုန်၏။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တေပိ၊ ထိုမုဆိုးနှင့်တူသော ပုဏ္ဏားတို့ကိုလည်း။ ဝေါဟာရတော၊ ဝေါဟာရအားဖြင့်။ ပြာဟ္မဏာ၊ ပုဏ္ဏားတို့ ဟူ၍။ ဝုစ္စန္တိ၊ ဆိုအပ်ကုန်၏။ မဟာ-ရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တေ၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့ကို။ အက္ခာတာ၊ မုဆိုးနှင့်တူသော ပုဏ္ဏားတို့ဟူ၍ ကြားအပ်ကုန်၏။ တာဒိသေ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော သူတို့ကို။ နိပတာမသေ၊ ဆည်းကပ်ကုန်အံ့။

၂၆၅-၆။ တေ၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည်။ အပေတာ၊ ပုဏ္ဏားအကျင့်မှ ကင်းကုန် ၏။ ပြာဟ္မဏညာ၊ ပုဏ္ဏားအကျင့်မှ တပါးသော အကျင့်ရှိကုန်၏။ တေ၊ ထိုသူ တို့ကို။ ပြာဟ္မဏာ၊ ပုဏ္ဏားတို့ဟူ၍။ န ဝုစ္စန္တိ၊ မဆိုအပ်ကုန်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ရာဇာစ ကောရဗျော၊ ကောရဗျမင်းသည်လည်း။ အာဟ၊ ဆို၏။ ဝိဓုရ၊ ဝိဓုရ သုခမိန်။ အညေပိ၊ တပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော။ ဗဟုဿုတေ၊ များသော အကြားအမြင်ရှိကုန်သော။ သီလဝန္တေ၊ သီလရှိကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို။ ပရိယေသ၊ ရှာလော့။

၂၆၇။ မေထုနာဓမ္မာ၊ မေထုန်အကျင့်မှ။ ဝိရတေ၊ ကြဉ်ရှောင်ကုန်သော။
ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ မေ၊ ငါ၏။ ဘောဇနံ၊ ဘောဇဉ်ကို။ ဘုဇ္ဇေယျံ၊
စားကုန်၏။ ယတ္ထ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌။ ဒိန္နံ၊ လူအပ်သောအလှူသည်။ မဟပ္ပလံ၊
အကျိုးကြီး၏။ သမ္မာ-အဆွေ ဝိဓုရ။ တေသံ၊ ထိုသူတို့အား။ ဒက္ခိဏံ၊ အလှူကို။
ဒဿာမ၊ လှူကုန်အံ့။

၂၆၈။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အညေ၊ တပါးကုန်သော ပုဏ္ဏား
တို့သည်။ ဓနဿ၊ ဥစ္စာကို။ ကာမာဟိ၊ အလိုရှိကုန်သည်ဖြစ်၍လျှင်။ ဟေဋ္ဌာ
မဉ္ဇေ၊ ညောင်စောင်းအောက်၌။ ပသက္ကိတာ၊ အိပ်နေကုန်သည်ဖြစ်၍။ သောမ-
ယာဂေ၊ သောမယာဂယဇ်သည်။ တနည်းကား၊ မကောင်းမှုကို စင်စွာဆေး
တတ်သော ယဇ်သည်။ ဥပဋ္ဌိတေ၊ ဖြစ်လတ်သော်။ ရာဇာနော၊ မင်းတို့ကို။
ဥပရိ၊ ညောင်စောင်းအထက်၌။ နှာယန္တိ၊ ခေါင်းဆေးကုန်၏။

၂၆၉။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တေ၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည်။ မလမဇ္ဇသမာ၊ မကောင်း
မှု အညစ်အကြေးကို ဆေးလျော်တတ်သောသူနှင့် တူကုန်၏။ တေပိ၊ ထိုသူတို့
ကိုလည်း။ ဝေါဟာရေန၊ ဝေါဟာရအားဖြင့်။ ဗြာဟ္မဏာ၊ ပုဏ္ဏားမည်ကုန်
၏ဟူ၍။ ဝုစ္စန္တိ၊ ဆိုအပ်ကုန်၏။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တေ၊ ထို
သူတို့ကို။ အက္ခာတာ၊ ဝေါဟာရပုဏ္ဏားတို့ ဟူ၍ ကြားအပ်ကုန်၏။ တာဒိသေ၊
ထိုသို့ သဘောရှိသော သူတို့ကို။ နိပတာမသေ၊ ဆည်းကပ်ကုန်အံ့။

၂၇၀-၁။ တေ၊ ထိုသူတို့သည်။ အပေတာ၊ ပုဏ္ဏားအကျင့်မှ ကင်းကုန်၏။
ဗြာဟ္မဏညာ၊ ပုဏ္ဏားအကျင့်မှ တပါးသော အကျင့်ရှိကုန်၏။ တေ၊ ထိုသူတို့ကို။
ဗြာဟ္မဏာ၊ ပုဏ္ဏားမည်ကုန်၏ ဟူ၍။ န ဝုစ္စန္တိ၊ မဆိုအပ်ကုန်။ ဣတိ၊ ဤသို့။
ရာဇာစ ကောရဗျော၊ ကောရဗျ မင်းသည်လည်း။ အာဟ၊ ဆို၏။ ဝိဓုရ၊ ဝိဓုရ
သုခမိန်။ အညေပိ၊ တပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော။ ဗဟုဿုတေ၊ များသော
အကြားအမြင်ရှိကုန်သော။ သီလဝန္တေ၊ သီလရှိကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို။
ပရိယေသ၊ ရှာလော့။

၂၇၂။ မေထုနာဓမ္မာ၊ မေထုန်အကျင့်မှ။ ဝိရတေ၊ ကြဉ်ရှောင်ကုန်သော။
ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ မေ၊ ငါ၏။ ဘောဇနံ၊ ဘောဇဉ်ကို။ ဘုဇ္ဇေယျံ၊
စားကုန်၏။ ယတ္ထ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌။ ဒိန္နံ၊ လူအပ်သော အလှူသည်။ မဟပ္ပလံ၊

အကျိုးကြီး၏။ သမ္မာ အဆွေ ဝိဓုရ။ တေသံ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့အား။ ဒက္ခိဏံ၊
အလှူကို။ ဒဿာမ၊ လှူကုန်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ရာဇာစ ကောရဗျော၊ ကောရဗျ
မင်းသည်လည်း။ အာဟ၊ ဆို၏။

(ဤဂါထာတို့၌ ပြအပ်သော ဝေါဟာရပုဏ္ဏား တကျိပ်တို့၏ သရုပ်
အကျဉ်းကို ဤသို့မှတ်အပ်၏။)

- (၁) ဆေးဝါးနှင့် တူသော ပုဏ္ဏားလည်း တယောက်။
- (၂) ကျွန်အမှုလုပ်နှင့် တူသော ပုဏ္ဏားလည်း တယောက်။
- (၃) အခွန်တောင်းသောသူနှင့် တူသော ပုဏ္ဏားလည်း တယောက်။
- (၄) မပေးဘဲကို မသွားဟု အပါး၌ ထိုင်၍နေသောကြောင့် သစ်ငုတ်နှင့်
တူသော ပုဏ္ဏားလည်း တယောက်။
- (၅) ကုန်သည်နှင့် တူသော ပုဏ္ဏားလည်း တယောက်။
- (၆) သူဌေးသူကြွယ်နှင့် တူသော ပုဏ္ဏားလည်း တယောက်။
- (၇) နွားသတ်နှင့်တူသော ပုဏ္ဏားလည်း တယောက်။
- (၈) ရွာကို ဖျက်ဆီးတတ်သောသူနှင့် တူသော ပုဏ္ဏားလည်း တယောက်။
- (၉) မုဆိုးတံငါနှင့် တူသော ပုဏ္ဏားလည်း တယောက်။
- (၁၀) အညစ်အကြေး မကောင်းမှုကို ဆေးလျော်တတ်သောသူနှင့်တူသော
ပုဏ္ဏားလည်း တယောက်။ (ဤသို့ မှတ်အပ်၏။)

ဤသို့ ခေါ်ဝေါ်ခြင်း ဝေါဟာရမျှသာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော ပုဏ္ဏားတကျိပ်
တို့ကို ပြပြီး၍ ယခုအခါ မုချဆတ်ဆတ် မြတ်သော ပုဏ္ဏားတို့ကို ပြလိုသော
ဘုရားလောင်း သုခမိန်သည်—

၂၇၃။ အတ္ထိခေါ ဗြာဟ္မဏာ ဒေဝ၊ သီလဝန္တာ ဗဟုဿုတာ။
ဝိရတာ မေထုနာ ဓမ္မာ၊ ယေ တေ ဘုဇ္ဇေယျ၊ ဘောဇနံ။

၂၇၄။ ကေဉ္စ ဘတ္တံ ဘုဇ္ဇန္တိ၊ နစ မဇ္ဇံ ပိဝန္တိ တေ။
အက္ခာတာ တေ မဟာရာဇ၊ တာဒိသေ နိပတာမသေ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၇၃။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းကြီး။ ယေ ဗြာဟ္မဏာ၊ အကြင် ပုဏ္ဏားတို့သည်။
တေ၊ အရှင်မင်းကြီး၏။ ဘောဇနံ၊ ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်ကို။ ဘုဇ္ဇေယျ၊ စားကုန်ရာ

၏။ မေထုနာ၊ တပ်ချင်းတူသော သူနှစ်ယောက်တို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော။ ဓမ္မာ၊ ရွာသူတို့၏အကျင့်မှ။ ဝိရတာ၊ ကြည်ရှောင်ကုန်သော။ ဗဟုဿုတာ၊ များသော အကြားအမြင် ရှိကုန်သော။ သီလဝန္တာ၊ သီလရှိကုန်သော။ တေ ဗြာဟ္မဏာ၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည်။ အတ္ထိ ခေါ်၊ ရှိကုန်သလျှင်ကတည်း။

၂၇၄။ တေ၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည်။ ကေဉ္စဘတ္တံ၊ တထပ်တည်းသော ထမင်းကိုသာ။ ဘုဉ္ဇန္တိ၊ စားကုန်၏။ မဇ္ဇံ၊ ယစ်မျိုးကို။ နစ ပိဝန္တိ၊ မသေ က်ကုန်။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တေ၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့ကို။ အက္ခာတာ၊ ပရမတ္ထပုဏ္ဏားဟူ၍ ဆိုအပ်ကုန်၏။ တာဒိသေ၊ ထိုသို့သဘောရှိကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့ကို။ နိပတာမသေ၊ ဆည်းကပ်ကုန်အံ့။

ကောရဗျမင်းသည် ဝိဓုရသုခမိန်၏ စကားကိုကြား၍ မေး၏။ အဆွေဝိဓုရ - ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံကုန်သော မြတ်သောအလှူခံ ဖြစ်ကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့သည် အဘယ်အရပ်၌ နေကုန်သနည်းဟု မေး၏။ မြတ်သောမင်းကြီး - မြောက် ဟိမဝန္တာဝယ် နန္ဒမုတောင် လိုက်၌ နေကုန်၏ဟု တင်လျှောက်၏။ ပညာရှိ ထိုသို့တပြီးကား သင်၏အစွမ်းဖြင့် ငါ့အား ထိုပုဏ္ဏားတို့ကို ရှာ၍ ပေးလော့ဟု နှစ်သက်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ရှာစေလိုရကား-

၂၇၅။ ဧတေ ခေါ် ဗြာဟ္မဏာ ဝိဓုရ၊ သီလဝန္တာ ဗဟုဿုတာ။
ဧတေ ဝိဓုရ ပရိယေသ၊ ခိပ္ပံ နေ နိမန္တယ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၇၅။ ဝိဓုရ၊ ဝိဓုရ သုခမိန်။ ဧတေ ဗြာဟ္မဏာ၊ ဤပုဏ္ဏားတို့သည်။ ခေါ်၊ စင်စစ်။ သီလဝန္တာ၊ သီလရှိကုန်၏။ ဗဟုဿုတာ၊ များသော အကြားအမြင် ရှိကုန်၏။ ဝိဓုရ၊ ဝိဓုရ သုခမိန်။ ဧတေ၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့ကို။ ပရိယေသ၊ သင်ရှာလော့။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာလျင်။ နေ၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့ကို။ နိမန္တယ၊ သင် ပင့်ပါလော။

ဘုရားလောင်း ဝိဓုရသုခမိန်သည် ကောင်းပြီဟု ထိုကောရဗျမင်း၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ မြတ်သောမင်းကြီး - ထိုသို့ တပြီးကား မြို့တော်ကို တန်ဆာဆင်စေပြီးလျှင် အလုံးစုံသော ပြည်သူတို့ကို အလှူပေးစေ၍ ဥပုသ်ကို ဆောက်တည်စေလျက် ယူအပ်သော သီလရှိသည် ဖြစ်စေကုန်လော့ဟု စည်လည်စေတော်မူ

ပြီးလျှင် အရှင်မင်းကြီးတို့သည်လည်း အခြေအရံ ပရိသတ် မှူးမတ်နှင့်တကွ ဥပုသ် ဆောက်တည်တော် မူကုန်လော့ဟု ဆိုပြီးလျှင် မိမိသည် နံနက်စောစော ကလျှင် ထမင်းကိုစား၍ ဥပုသ်ကို ဆောက်တည်လျက် ညချမ်းအခါ မုလေးပန်း ဖြင့် ပြည့်သော ရွှေပန်းတောင်းကို ဆောင်ခဲ့၍ မင်းနှင့်တကွ ငါးပါးသော တည်ခြင်းကို တည်စေ၍ အရှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အောက်မေ့ လျက် ရှိခိုး၍ မြောက် ဟိမဝန္တာဝယ် နန္ဒမူလိဏ်၌ နေတော်မူကုန်သော ငါးရာ ကုန်သော အရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါတို့သည် နက်ဖြန် အကျွန်ုပ်တို့၏ ဆွမ်းကို ခံတော် မူစေကုန်သတည်းဟု ပင့်ဘိတ်၍ ကောင်းကင်သို့ ပန်းရှစ်ဆုပ်တို့ကို စေလွှတ်၏။

ထိုအခါ ထိုနန္ဒမူလိဏ်၌ ငါးရာသော အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် နေကုန်၏၊ ပန်းရှစ်ဆုပ်တို့သည် သွားကုန်၍ ငါးရာကုန်သော အရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါတို့၏ အပေါ်၌ ကျကုန်၏။ ထို အရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါတို့သည် ဆင်ခြင်ကုန်သည်ရှိသော် ထိုအကြောင်းကိုသိ၍ အရှင်တို့ - ဝိဓုရပညာရှိသည် ပင့်ဘိတ်အပ်၏။ စင်စစ်သော် ကား ဤဝိဓုရပညာရှိသည် ဟူးဟူးညားညား သတ္တဝါမဟုတ်၊ ဤဝိဓုရပညာရှိ သည် ဘုရားလောင်းတည်း။ ဤ ဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာ၌လျှင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့၊ ဝိဓုရ ပညာရှိအား ချီးမြှောက်ခြင်းကို ပြုကုန်အံ့ဟု ပင့်ဘိတ်ခြင်းကို ဝန်ခံကုန်၏။ ဘုရားလောင်း ဝိဓုရသုခမိန်သည် ပန်းတို့၏ မလာသော အမှတ်ဖြင့် သည်းခံ သော အဖြစ်ကို သိ၍ မြတ်သောမင်းကြီး - နက်ဖြန် အရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါတို့သည် ကြွတော်မူလာကုန်လတ္တံ့၊ ပူဇော်သက္ကာ မြတ်နိုးတနာကို ပြုတော်မူလော့ဟု တင်လျှောက်၏။

ကောရဗျမင်းသည် နက်ဖြန်နေ့၌ များမြတ်သော ပူဇော်သက္ကာရကို ပြု၍ ပြာသာဒ်အပြင်၌ မြတ်သောသူတို့အားသာ ထိုက်သော နေရာတို့ကို ခင်းစေ၏။ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် အနဝတတ်အိုင်၌ ကိုယ်လက်သုတ်သင်ခြင်းကို ပြုကုန် ပြီးလျှင် အခါကိုမှတ်၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွလာတော် မူလတ်၍ မင်းယင် ပြင်၌ သက်ကုန်၏။ ကောရဗျမင်းသည်၎င်း၊ ဘုရားလောင်း ဝိဓုရအမတ်ကြီး သည်၎င်း ကြည်ညိုသောစိတ်ဖြင့် ထိုအရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ လက်မှ သပိတ်တို့ကို ယူ၍ ပြာသာဒ်ထက်သို့ တက်စေပြီးလျှင် အလှူရေစက်ကို ချ၍ မွန်မြတ်သော ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် လုပ်ကျွေးကုန်၏။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသော ကိစ္စ၏အဆုံး၌

လည်း နက်ဖြန်အလိုငှါ ဤသို့ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ပင့်ဘိတ်၍ အလှူကြီးကို လှူသဖြင့် ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ အလုံးစုံသော ပရိက္ခရာတို့ကို လှူကုန်၏။ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် တရားအနုမောဒနာ ပြုပြီးလျှင် ကောင်းကင်ဖြင့် ဆိုနန္ဒမူ လိုက်သို့ ကြွတော်မူကုန်၏။ အခြံအရံ ပရိသတ်နှင့်တကွ ဖြစ်ကုန်သော ကောရဗျ မင်း ဝိဓုရအမတ်ကြီးတို့သည် အလှူကြီးကို ပေးကုန်ပြီး၍ အသက်၏အဆုံး၌ နတ်ပြည်ကို ပြည့်စေကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော် မူ၍ ရဟန်းတို့ - ကောသလမင်းကြီးသည် ငါဘုရား အလုပ်အကျွေးဖြစ်လျက် ရွေးချယ်စီစစ်၍ အလှူကို လှူခြင်းသည် အံ့ဘွယ်မရှိသေး၊ ရှေးပညာရှိတို့သည် ဘုရားမဖြစ်မီလည်း ရွေးချယ်စီစစ်၍ အလှူကို လှူဘူးကုန်သည် သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် သိုအခါ ကောရဗျမင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခု အခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဝိဓုရ အမည်ရှိသောအမတ်ကြီး ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

သီလရှိငြား၊ လှူခံအား၊ လှူငြား မင်္ဂလာ။

တဆယ့်နှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဒသဗြာဟ္မဏဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၃-ဘိက္ခာပရမ္မရဇာတ်

တရားရတနာအား ပူဇော်သဖြင့် ဆွမ်းသည် အဆင့်ဆင့် သင့်လျော်ရာသို့ ရောက်ခြင်းအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “သုခုမာလ ရူပံ ဒိသ္မာန” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဘိက္ခာပရမ္မရဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် တယောက်သော သူကြွယ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟော တော်မူ၏။ သို့သော် ကြွယ်သည် သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၏။ သဒ္ဓါ ယုံကြည်ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား၎င်း မဟာနန်းသံဃာတော်အား၎င်း မပြတ်လျှင် များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုသတတ်၊ သိုအခါ တနေ့၌ ကြံ၏။ ငါသည် ဘုရားရတနာအား၎င်း၊ သံဃာရတနာအား၎င်း၊ မွန်မြတ်သော ဆွမ်းခဲဘွ

ဘောဇဉ်တို့ကို၎င်း၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အဝတ် သင်္ကန်းတို့ကို၎င်း လှူလျက် အမြဲ
 လျှင် များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုပြီ၊ ယခုအခါ တရားရတနာအားလည်း
 များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုအံ့၊ ထိုတရားရတနာအား ပူဇော်သက္ကာရ
 ပြုသောငါသည် အသို့ပြုရအံ့နည်းဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ ထိုသူကြွယ်သည် များစွာ
 သော နံသာ ပန်း အစရှိသည်တို့ကိုယူ၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွားပြီးလျှင်
 မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ မေးလျှောက်၏။

အရှင်ဘုရား- အကျွန်ုပ်သည် တရားရတနာအား ပူဇော်ခြင်းကို ပြုလိုပါ၏၊
 ထို တရားရတနာအား ပူဇော်ခြင်းကို ပြုသော အကျွန်ုပ်သည် အသို့လျှင် ပြုရ
 ပါအံ့နည်းဟု မေးလျှောက်၏၊ ထိုအခါ ထိုသူကြွယ်ကို မြတ်စွာဘုရားသည်
 သူကြွယ်- သင်သည် အကယ်၍ တရားရတနာအား ပူဇော်ခြင်းကို ပြုလိုသည်
 ဖြစ်အံ့၊ တရားဘဏ္ဍာစိုးဖြစ်သော အာနန္ဒာအား ပူဇော်ခြင်းကို ပြုလော့ဟု
 မိန့်တော်မူ၍ ထိုသူကြွယ်သည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ နက်ဖြန်နေ၌ အရှင်
 အာနန္ဒာမထေရ်ကို ပင့်ဘိတ်၍ များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရဖြင့် မိမိအိမ်သို့
 ဆောင် ပြီး၍ အဘိုးများစွာ ထိုက်သော နေရာ၌ နေစေ၍ နံသာ ပန်းအစရှိသည်
 တို့ဖြင့် ပူဇော်၍ အထူးထူးသော မြတ်သောအရသာရှိသော ဘောဇဉ်ကို လှူ၍
 အဘိုးများစွာထိုက်သော သင်္ကန်းသုံးထည်လောက်သော ပုဆိုးတို့ကို လှူ၏။

အရှင် အာနန္ဒာ မထေရ်သည်လည်း ဤပူဇော်သက္ကာရကို တရားရတနာ
 အားသာလျှင် လှူအပ်၏၊ ငါ့အား မလျှောက်ပတ်၊ အဂ္ဂသာဝက တရားစစ်သူ
 ကြီး ဖြစ်တော်မူသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်အား လျှောက်ပတ်၏ဟု
 ကြံ၍ ဆွမ်းကို၎င်း၊ ဖျင်ပုဆိုးတို့ကို၎င်း ကျောင်းသို့ ဆောင်ယူ၍ အရှင်သာရိ
 ပုတ္တရာမထေရ်အား လှူ၏၊ ထိုတရားစစ်သူကြီး ဖြစ်တော်မူသော အရှင်သာရိ
 ပုတ္တရာ မထေရ်သည်လည်း ဤပူဇော်သက္ကာရကို တရားရတနာအားသာလျှင်
 လှူအပ်၏၊ စင်စစ်လျှင် တရားအရှင် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား
 သာလျှင် လျှောက်ပတ်၏ဟု ကြံ၍ ဘုရားရှင်အား လှူ၏၊ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား
 သည် ကိုယ်တော်ထက် လွန်မြတ်သော သူကို မြင်တော်မူ၍ ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး
 တော်မူ၏၊ သင်္ကန်းလျှာ ပုဆိုးတို့ကို ခံတော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌
 စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ - ဤအမည်ရှိသော သူကြွယ်သည် တရားရတနာအား ပူဇော် သက္ကာရကို ပြုအံ့ဟု တရားဘဏ္ဍာစိုးဖြစ်သော အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်အား လှူ၏။ အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည်လည်း ဤပစ္စည်းသည် ငါ့အား မလျှောက် ပတ်ဟု ကြံ၍ တရားစစ်သူကြီးဖြစ်တော်မူသော အရှင်သာရိပုတ္တရာအား လှူ၏။ ထိုအရှင်သာရိပုတ္တရာသည်လည်း ဤပစ္စည်းသည် ငါ့အား မလျှောက်ပတ်ဟု ကြံ၍ ဘုရားသခင်အား လှူ၏။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ကိုယ်တော်မှ တပါး ကိုယ်တော်ထက် လွန်မြတ်သောသူကို မြင်တော်မမူ၍ ကိုယ်တော်၏ တရားအရှင် ဖြစ်တော်မူသောကြောင့် ထိုတရား ရတနာအား ရည်မှတ်၍ လှူအပ်သော ပစ္စည်းသည် ငါဘုရားအားသာလျှင် လျှောက်ပတ်၏ဟု နှလုံး ထားတော်မူ၍ ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။ သင်္ကန်းလျှာ ပုဆိုးတို့ကိုလည်း ခံတော်မူ၏။ ဤသို့သော နည်းဖြင့် ထိုဆွမ်းသည် အဆင့်ဆင့် သင့်တင့်လျှောက် ပတ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် တရားအရှင် ဖြစ်တော်မူသော ဘုရားသခင်၏ခြေရင်း တော်သို့သာလျှင် ရောက်၏ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား သည် လာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့- ယခုအခါ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူလတ်၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့- ယခုအခါ၌ သာလျှင် ဆွမ်းသည် အဆင့်ဆင့် သင့်တင့် တော်လျော်သော အဖြစ်သို့ ရောက် သည် မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်း ဘုရားမဖြစ်မီ ရောက်ဘူးသည်သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့ - လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် အဂတိလေးပါးသို့ လိုက်ခြင်းကို စွန့်၍ မင်းကျင့်တရား ဆယ်ပါးတို့ကို မပျက်စေမူ၍ တရားနှင့်အညီ မင်းပြု၏။ ဤသို့ တရားနှင့်အညီ မင်းပြုသော်လည်း ထိုမင်းအား သင့်တင့်လျှောက်ပတ်ခြင်းသည် မဖြစ်။ ဆိတ်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ မင်းသည် မိမိကျေးဇူးမဲ့ ကဲ့ရဲ့သော စကားကို ရှာသည်ဖြစ်၍ နန်းတော်၌ နေသောသူ အစရှိသည်တို့ကို စုံစမ်းလျက် နန်းတော် တွင်း၌၎င်း၊ မြို့တွင်း၌၎င်း၊ တံခါးရွာတို့၌၎င်း မိမိ၏ ကျေးဇူးမဲ့ ကဲ့ရဲ့သော စကားကို ဆိုသောသူကို မမြင်၍ ဇနပုဒ်၌ ရှာအံ့ဟု တိုင်းပြည်ကို မူးမတ်တို့အား

အပ်နှင်းခဲ့၍ ပုရောဟိတ်နှင့်တကွ မထင်ရှားသော အသွင်ဖြင့်လျှင် ကာသိတိုင်း သို့ လှည့်လည်သည်ရှိသော် မိမိကျေးဇူးမဲ့ ကဲ့ရဲ့သောစကားကို ပြောဆိုသော တစုံတယောက်သော သူကို မမြင်၍ ပစ္စန္ဒရစ်၌ တခုသော ရွာနိဂုံးသို့ ရောက်၍ တံခါးအပဖြစ်သော စရပ်၌နေ၏။

ထိုခဏ၌ နိဂုံး၌နေသော ကုဋေရှစ်ဆယ် စည် စိမ်ရှိသော သူကြွယ်သည် များစွာသော အခြံအရံဖြင့် ရေချိုးဆိပ်သို့ သွားသည်ရှိသော် စရပ်၌ နေသော ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော သိမ်မွေ့ညံ့သော ကိုယ်ရှိသော မင်းကို မြင်လျှင် ဖြစ်သောချစ်ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ စရပ်သို့ဝင်ပြီးလျှင် စကားပြောခြင်း ပျူငှါလောကဝင်ကို ပြု၍ ဤစရပ်၌သာလျှင် နေရစ်ကုန်ဦးလော့ဟု ဆို၍ အိမ်သို့ သွားပြီးလျှင် အထူးထူးသော မြတ်သော အရသာရှိသော ဘောဇဉ်ကို ပြည့်စုံစေ၍ များစွာသော အခြံအရံဖြင့် ထမင်းခွက်တို့ကို ယူခဲ့စေ၍ လာ၏။ ထိုခဏ၌ ဟိမဝန္တာ၌နေသော အဘိညာဉ် ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရသေ့သည် လာလတ်၍ ထိုစရပ်၌လျှင် နေ၏။ နန္ဒမူလိဏ်မှ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည်လည်း ကြွလာတော်မူလတ်၍ ထိုစရပ်၌သာလျှင် နေ၏။ သူကြွယ်သည် မင်းအား လက်ဆေးရေကို ပေး၍ အထူးထူးသော မြတ်သောအရသာရှိသော လက်သုပ် ဟင်းလျာတို့နှင့်တကွ ထမင်းခွက်ကို စီရင်၍ မင်းအား ဆက်စေ၏။ မင်းသည် ထိုထမင်းကိုယူ၍ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားအား ပေး၏။ ပုဏ္ဏားသည် သိုထမင်းကို ယူ၍ ရသေ့အား လှူ၏။ ရသေ့သည် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအထံသို့သွား၍ လက်ဝဲလက်ဖြင့် ဆွမ်းခွက်ကိုကိုင်၍ လက်ျာလက်ဖြင့် ကရားကိုကိုင်၍ အလှူ ရေစက် ပျံပြီးလျှင် သပိတ်၌ ဆွမ်းကိုထည့်၏။ ထိုအရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် တစုံတယောက်သော သူကိုမျှလည်း မတိတ်မပန်မူ၍ ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။

ထို အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်း ကိစ္စအဆုံး၌ သူကြွယ်သည် ကြံ၏ ငါသည် မင်းအား ထမင်းကိုပေးအပ်၏။ မင်းသည် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားအား ပေးအပ်၏။ ပုဏ္ဏားသည် အရှင်ရသေ့အား လှူအပ်၏။ အရှင်ရသေ့သည် အရှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား လှူအပ်၏။ အရှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် တစုံတယောက်ကိုမျှ မပန်မူ၍ ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။ ဤမျှလောက်ကုန်သော မင်း၊ ပုဏ္ဏား၊ ရသေ့တို့၏ လှူခြင်း၏ အကြောင်းကား အသို့နည်း၊ ဤအရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ တစုံတယောက် သော သူကိုမျှလည်း မမေး မပန်မူ၍လျှင် ဘုဉ်းပေးခြင်း၏ အကြောင်းကား

အဘယ်နည်း စသည်ဖြင့် ထိုလေးယောက်သော သူတို့ကို ငါမေးအံ့ဟု ကြံ၏။
ကြံပြီး၍ ထိုသူကြွယ် ၊ ည် တယောက် တယောက်စီသို့ ချဉ်းကပ်သဖြင့် ရှိခိုး၍
မေး၏။ ထိုလေးယောက်ကုန်သော သူတို့တွင်လည်း မင်းကို ရှေးဦးစွာ မေးလို
ရကား-

၂၇၆။ သုခုမာလ ရူပံ ဒိသ္မာ၊ ရဋ္ဌာ ဝိဝနမာဂတံ။
ကုဋ္ဌာဂါရ ဝရူပေတံ၊ မဟာသယန မုပေါစိတံ။

၂၇၇။ တဿ တေ ပေမကေနာဟံ၊ အဒါသိံ ဝဒ္ဓမောဒနံ။
သာလီနံ ဝိစိတံ ဘတ္တံ၊ သုစိံ မံသုပသေစနံ။

၂၇၈။ တံ တံ ဘတ္တံ ပဒ္ဓိဂ္ဂယု၊ ပြာဟ္မဏဿ အဒါသယိ။
အတ္တာနံ အနသိတွာန၊ ကော ယံ ဓမ္မော နမတ္ထု တေ။

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၇၆။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ရဋ္ဌာ၊ တိုင်းပြည်မှ။ ဝိဝနံ၊ ရေမရှိ
သော တောနှင့်တူသော ဤပစ္စန္ဓရစ်ရွာသို့။ အာဂတံ၊ ရောက်လာသော။
ကုဋ္ဌာဂါရဝရူပေတံ၊ မြတ်သော စုလစ်မွန်းချွန် တပ်သော ပြာသာဒ်နှင့်ပြည့်စုံ
သော။ မဟာသယနမုပေါစိတံ၊ ကြက်သရေရှိသော မြတ်သောနေရာ၌ နေလေ့
ရှိသော။ သုခုမာလရူပံ၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အသွင်ရှိသော အရှင်မင်းကြီးကို။
ဒိသ္မာန၊ မြင်ရ၍။

၂၇၇။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပေမကေန၊ ချစ်မြတ်နိုးသဖြင့်။ ဝဒ္ဓမောဒနံ၊
မြတ်သောထမင်းဟု ဆိုအပ်သော။ ဝိစိတံ၊ လက်ရွေးဆန်ကောင်းတို့ဖြင့် ချက်
အပ်သော။ သုစိံ၊ စင်ကြယ်စွာသော။ မံသုပသေစနံ၊ သားဖြင့်ပြုမီးသော။
သာလီနံဘတ္တံ၊ သလေးထမင်းကို။ တဿ-တေ၊ ထိုအရှင်မင်းကြီးအားသာလျှင်။
အဒါသိံ၊ ပေး၏။

၂၇၈။ တံ၊ အရှင်မင်းကြီးသည်။ တံ ဘတ္တံ၊ ထိုထမင်းကို။ ပဒ္ဓိဂ္ဂယု၊ ခံယူ၍။
အတ္တာနံ-အတ္တနာ၊ မိမိသည်။ အနသိတွာန၊ မစားမူ၍။ ပြာဟ္မဏဿ၊ ပုဏ္ဏား
အား။ အဒါသယိ၊ ပေးတော်မူ၏။ အယံဓမ္မော၊ ဤသဘောကား။ ကော၊

အသို့နည်း။ တေ၊ အရှင်မင်းကြီးအား။ နမော၊ ရှိခိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊
ဖြစ်စေသတည်း။

မင်းသည် သူကြွယ်အား ဖြေလိုရကား—

၂၇၉။ အာစရိယော ဗြာဟ္မဏော မယံ၊ ကိစ္စာကိစ္စေသု ဝါဝဋ္ဋော။
ဂရု စ အာမန္တနိယော၊ ဒါတု မရဟာမိ ဘောဇနံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၇၉။ ကုဋုမ္ပိကာ၊ သူကြွယ်။ ဗြာဟ္မဏော၊ ပုဏ္ဏားသည်။ မယံ၊ ငါ၏။
အာစရိယော၊ ဆရာတည်း။ ကိစ္စာကိစ္စေသု၊ အမှုငယ်အမှုကြီးတို့၌။ ဝါဝဋ္ဋော၊
လုံ့လပြုပေ၏။ ဂရု စ၊ အလေးအမြတ် ပြုအပ်သော သူတည်း။ အာမန္တနိယော၊
စားလှည့်သောက်လှည့်ဟု ပင့်ခေါ် ထိုက်သောသူဟည်း။ ဘောဇနံ၊ ထမင်းကို။
ဒါတု၊ ပေးခြင်းငှါ။ အရဟာမိ ထိုက်၏။

ထို့နောင်မှ သူကြွယ်သည် ပုဏ္ဏားကို မေးလိုရကား—

၂၈၀။ ဗြာဟ္မဏံ ဒါနိ ပုစ္ဆာမိ၊ ဂေါတမံ ရာဇပူဇိတံ။
ရာဇာ တေ ဘတ္တံ ပါဒါသိ၊ သုစိံ မံသုပသေစနံ။

၂၈၁။ တံ တံ ဘတ္တံ ပဋိဂ္ဂယု၊ ဣသိဿ ဘောဇနံ အဒါ။
အ ခေတ္တညူ သိ ဒါနဿ၊ ကောယံ ဓမ္မော နမတ္ထု တေ။

ဟူသော ဤ နှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၈၀။ ဒါနိ-ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ ရာဇပူဇိတံ၊ မင်းသည် ပူဇော်အပ်သော။
ဂေါတမံ၊ ဂေါတမအနွယ်ဖြစ်သော။ ဗြာဟ္မဏံ၊ ပုဏ္ဏားကို။ ပုစ္ဆာမိ၊ မေးပါ၏။
ရာဇာ၊ အရှင်မင်းကြီးသည်။ တေ၊ သင်ပုဏ္ဏားအား။ သုစိံ၊ စင်ကြယ်သော။
မံသုပသေစနံ၊ သားဖြင့်ပြုမ်းသော။ ဘတ္တံ၊ ထမင်းကို။ ပါဒါသိ၊ ပေး၏။

၂၈၁။ တံ၊ သင်ပုဏ္ဏားသည်။ တံ ဘတ္တံ၊ ထိုသလေးထမင်းကို။ ပဋိဂ္ဂယု၊
ခံယူ၍။ ဣသိဿ၊ ရသေ့အား။ ဘောဇနံ၊ ဆွမ်းကို။ အဒါ၊ လှူ၏။ ဒါနဿ၊ အလှူ
ဒါန၏။ အခေတ္တညူ၊ မိမိ၏ လယ်မြေကောင်းသဘွယ် မဟုတ်သော အဖြစ်ကို

သိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်သလော။ အယံဓမ္မော၊ ဤသဘောသည်။ ကော၊ အသို့
နည်း။ တေ၊ သင်ပုဏ္ဏားအား။ နမော၊ ရှိခိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေသတည်း။

ပုဏ္ဏားသည် သူကြွယ်အား ဖြေဆိုလိုရကား-

၂၀၂။ ဘရာမိ ပုတ္တဒါရေ စ၊ သရေသု ဂမိတော အဟံ။
ဘုဉ္ဇေ မာနုသကေ ကာမေ၊ အနုသာသာမိ ရာဇိနော။

၂၀၃။ အာရညိကဿ ဣသိနော၊ စိရရတ္တံ တပဿိနော။
ဝုဇုဿ ဘာဝိတတ္တဿ၊ ဒါတု မရဟာမိ ဘောဇနံ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၀၂။ ကုဋုမ္ပိက၊ သူကြွယ်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပုတ္တဒါရေ စ၊ သားမယားတို့
ကိုလည်း။ ဘရာမိ၊ မွေးမြူ၏။ သရေသု၊ အိမ်တို့၌။ ဂမိတော၊ တပ်မက်မော၏။
မာနုသကေ၊ လူ၌ဖြစ်ကုန်သော။ ကာမေ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို။ ဘုဉ္ဇေ၊ ခံစား၏။
ရာဇိနော၊ အရှင်မင်းမြတ်အား။ အနုသာသာမိ၊ ဆုံးမ၏။

၂၀၃။ စိရရတ္တံ၊ အခါလေးမြင့်။ တပဿိနော၊ ခြိုးခြံသော အကျင့်
ရှိသော။ ဝုဇုဿ၊ ပညာဂုဏ်ဖြင့် ကြီးထသော။ ဘာဝိတတ္တဿ၊ ပွားစေအပ်
သော ကိုယ်စိတ်ရှိသော။ အာရညိကဿ၊ တော၌ နေသော။ ဣသိနော၊ ရသေ့
အား။ ဘောဇနံ၊ သလေးဆွမ်းကို။ ဒါတု၊ လှူခြင်းငှါ။ အရဟာမိ၊ ထိုက်၏။

ထို့နောက်မှ သူကြွယ်သည် ရသေ့ကို မေးလိုရကား-

၂၀၄။ ဣသိဉ္စ ဒါနိ ပုစ္ဆာမိ၊ ကိသံ ဓမနိသန္တတံ။
ပရုဇ္ဇကစ္ဆံ နခလောမံ၊ ပက်ဒန္တံ ရဇသိရံ။

၂၀၅။ ဧကော အရညေ ဝိဟာသိ၊ နာဝ ကမ်သိ ဇီဝိတံ။
ဘိက္ခု ကေန တယာ သေယျော၊ ယဿ တံ ဘောဇနံ အဒါ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၀၄။ ဣသေ၊ ရှင်ရသေ့။ ဒါနိ-ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ ကိသံ၊ ကြံသော
ကိုယ်ရှိသော။ ဓမနိသန္တတံ၊ အကြောပိုင်းရရှိင်းထသော။ ပရုဇ္ဇကစ္ဆံ၊ ချုပ်ကဲ့သို့
စည်ပင်သော လက်ကတီးမွေး ရှိသော။ နခလောမံ၊ ရှည်သော ခြေသည်း၊
လက်သည်း၊ ဆံ၊ အမွေးရှိသော။ ပက်ဒန္တံ၊ သွားချေး အလိမ်းလိမ်းကပ်သော။

ရဇသိရံ၊ မြူဖြင့်ပြမ်းသော ဦးခေါင်းရှိသော။ ဣသိံ၊ ရှင်ရသေ့ကို။ ပုစ္ဆာမိ၊ မေးပါ၏။

၂၇၅။ ကော၊ တယောက်တည်း။ အရညော၊ တော၌။ ဝိဟာသိ၊ နေ၏။ ဇီဝိတံ၊ မိမိအသက်ကို။ နာဝကခံသိ၊ ငွေ့ကွက်။ ယဿ၊ အကြွင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အား။ တံ၊ ရှင်ရသေ့သည်။ ဘောဇနံ၊ ဆွမ်းကို။ အဒါသိ၊ လူ၏။ အယံဘိက္ခု၊ ဤပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည်။ တယာ၊ ရှင်ရသေ့ထက်။ ကေန၊ အဘယ် ဂုဏ်ကျေးဇူး ဖြင့်။ သေယျော၊ မြတ်သနည်း။

ရသေ့သည် သူကြွယ်အား ဖြေဆိုလိုရကား—

၂၇၆။ ခဏန္တာ လုကလမ္မာနိ၊ ဗိလာလိ တက္ကလာနိ စ။
မုနံ သာမာကနိဝါရံ၊ သံသာရိယံ ပသာရိယံ။

၂၇၇။ သာကံ ဘိသံ မဓု မံသံ၊ ဗဒရာ မလကာနိ စ။
တာနိ အာဟရိတွာ ဘုဉ္ဇာမိ၊ အတ္ထိ မေ သော ပရိဂ္ဂဟော။

၂၇၈။ ပစန္ဒော အ ပစန္ဓဿ၊ အ မမဿ အကိဉ္ဇနော။
အနာဒါနဿ သာဒါနော၊ ဒါတု မရဟာမိ ဘောဇနံ။

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၇၆။ ကုဋ္ဌမိကာ၊ သူကြွယ်။ အာလုကလမ္မာနိ၊ တံထွေးဥ၊ တောထန်းဥ တို့ကို၎င်း။ ဗိလာလိတက္ကလာနိ စ၊ ပိန်းဥ၊ မျောက်ဥတို့ကို၎င်း။ ခဏန္တာ၊ တူးသည်ဖြစ်၍။ ဘုဉ္ဇာမိ၊ စား၏။ သာမာကနိဝါရံ၊ မြက်စပါးကြိတ်ကို။ ဓုနံ-ဓုနန္ဒော၊ ခတ်၍။ သံသာရိယံ-ပသာရိယံ၊ နေပူ၌ ဖြန့်ကာ ဖြန့်ကာ လှန်းလျက်။ တဏှုလံ၊ ဆန်ကို။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ ပစိတွာ၊ ချက်၍။ ဘုဉ္ဇာမိ၊ စား၏။

၂၇၇။ သာကံ၊ ချက်ကောင်းသော ဟင်းရွက်ကို၎င်း။ ဘိသံ၊ ကြာစွယ် ကြာရင်းကို၎င်း။ မဓု၊ မည်စည်သီးကို၎င်း။ မံသံ၊ ကျားခြင်္သေ့တို့၏ စားကြွင်း ဖြစ်သော အမဲကို၎င်း။ ဗဒရာ မလကာနိ စ၊ ဇီးသီး ရှစ်ရှားသီးတို့ကို၎င်း။ တာနိ၊ ထိုအလုံးစုံတို့ကို။ အာဟရိတွာ၊ ဆောင်ယူ၍။ ဘုဉ္ဇာမိ၊ စား၏။ သော ပရိဂ္ဂဟော။ ထိုသို့သိမ်းဆည်းခြင်းသည်။ မေ ငါ့အား။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။

၂၈၈။ ပစန္ဒော၊ ထမင်းဟင်းချက်သော။ သာဒါနော၊ စွဲလမ်းခြင်းရှိသော
ငါသည်။ အပစန္ဒဿ၊ ထမင်းဟင်း မချက်သော။ အ မမဿ၊ တဏှာ၊ ဒိဋ္ဌိ
တည်းဟူသော မြတ်နိုးခြင်းကင်းသော။ အကိဉ္ဇနော၊ ပလိဗောဓ ကြောင့်ကြ
မရှိသော။ အနာဒါနဿ၊ တဏှာ၊ ဒိဋ္ဌိ တည်းဟူသော စွဲလမ်းခြင်း မရှိသော
အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား။ ဘောဇနံ၊ သလေးဆွမ်းကို။ ဒါတံ၊ လှူခြင်းငှါ။
အရဟံမိ ထိုက်၏။

ထို့နောင်မှ သူကြွယ်သည် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို မေးလိုရကား-

၂၈၉။ ဘိက္ခုဉ္ဇ ဒါနိ ပုစ္ဆာမိ၊ တုဏှိ မာသိနသုဗ္ဗတံ။
ဣသိ တေ ဘတ္တံ ပါဒါသိ၊ သုစိံ မံသုပသေစနံ။

၂၉၀။ တံ တံ ဘတ္တံ ပဋိဂ္ဂယျ၊ တုဏှိ ဘုဉ္ဇသိ ဧကကော။
နာညံ ကိဉ္ဇိ နမန္တေသိ၊ ကောယံ ဓမ္မော နမတ္ထု တေ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၈၉။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ ဒါနိ-ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ တုဏှိမာသိနံ၊
စကားမဆို ဖိုလ်ဝင်စားသကဲ့သို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသော။ သုဗ္ဗတံ၊ ကောင်းသော
အကျင့်ရှိသော။ ဘိက္ခုဉ္ဇ၊ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကိုလည်း။ ပုစ္ဆာမိ၊ မေးလျှောက်ပါ၏။
ဣသိ၊ ရှင်ရသေ့သည်။ သုစိံ၊ စင်ကြယ်သော။ မံသုပသေစနံ၊ သားဖြင့်ပြုမ်း
သော။ ဘတ္တံ၊ သလေးဆွမ်းကို။ တေ၊ အရှင်ဘုရားအား။ ပါဒါသိ၊ လှူ၏။

၂၉၀။ တံ၊ အရှင်ဘုရားသည်။ တံ ဘတ္တံ၊ ဘိုဆွမ်းကို။ ပဋိဂ္ဂယျ ခံယူ၍။
ဧကကော၊ တပါးတည်း။ တုဏှိ၊ ဆိတ်ဆိတ်။ ဘုဉ္ဇသိ၊ ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။
အညံ၊ တပါးသော။ ကိဉ္ဇိ၊ တစုံတယောက်သော သူကိုမျှ။ န နိမန္တေသိ၊
မပေးမတိတ်။ အယံဓမ္မော၊ ဤသဘောသည်။ ကော၊ အသို့နည်း။ တေ၊
အရှင်ဘုရားအား။ နမော၊ ရှိခိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေသတည်း။

အရှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် သူကြွယ်အား ဖြေဆိုလိုရကား-

၂၉၁။ န ပစာမိ န ပါစေမိ၊ န ဆိန္ဒာမိ န ဆေဒယေ။
တံ မံ အကိဉ္ဇနံ ဥ တွာ၊ သဗ္ဗပါပေဟိ အာရကံ။

၂၉၂။ ဝါမေန ဘိက္ခမာဒါယ၊ ဒက္ခိဏေန ကမဏ္ဍလံ။
ဣသိ မေ ဘတ္တံ ပါဒါသိ၊ သုစိံ မံသုပသေစနံ။

၂၉၃။ တေဟိ ဒါတု မရဟန္တိ၊ သ-မမာ သ-ပရိဂ္ဂဟာ။
ပစ္စနိကမဟံ မညေ၊ ယော ဒါတာရံ နိမန္တယေ။

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၂၉၁။ ကုဋုမ္ပိ က၊ သူကြွယ်။ အဟံ၊ ငါသည်။ န ပစာမိ၊ ထမင်းဟင်းလည်း မချက်။ န ပါစေမိ၊ သူတပီးကိုလည်း မချက်စေ။ န ဆိန္ဒာမိ၊ ငါလည်းမဖြတ်။ န ဆေဒယေ၊ သူတပီးကိုလည်း မဖြတ်စေ။ အကိဉ္ဇနံ၊ ရာဂအစရှိသော ကြောင့် ကြမရှိသော။ သဗ္ဗပါပေဟိ၊ အလုံးစုံသော မကောင်းမှုတို့မှ။ အာရကံ၊ ဝေးသော။ တံ မံ၊ ထိုငါ့ကို။ ဥ တွာ၊ သိ၍။

၂၉၂။ ဣသိ၊ ရသေ့သည်။ ဝါမေန၊ လက်ဝဲလက်ဖြင့်။ ဘိက္ခံ၊ ဆွမ်းခွက်ကို။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ ဒက္ခိဏေန၊ လက်ျာလက်ဖြင့်။ ကမဏ္ဍလံ၊ ကရားကို။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ သုစိံ၊ စင်ကြယ်သော။ မံသုပသေစနံ၊ သားဖြင့်ပြုမ်းသော။ ဘတ္တံ၊ သလေးဆွမ်းကို။ မေ၊ ငါ့အား။ ပါဒါသိ၊ လှ၏။

၂၉၃။ သ မမာ၊ တဏှာ၊ ဒိဋ္ဌိတည်းဟူသော မြတ်နိုးခြင်း ရှိကုန်သော။ သပရိဂ္ဂဟာ၊ ဥစ္စာသိမ်းဆည်းခြင်း ရှိကုန်သော။ တေ၊ ထိုမင်း၊ ပုဏ္ဏား၊ ရသေ့တို့သည်။ ဟိ-သစ္စံ၊ အကယ်၍လျှင်။ မာဒိသဿ၊ ငါကဲ့သို့သောသူအား။ ဒါတု၊ လှူခြင်းငှါ။ အရဟန္တိ၊ ထိုက်ကုန်၏။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဒါတာရံ၊ ပေးလှူသောသူကို။ နိမန္တယေ၊ ဘိတ်ပြန်၏။ တံ၊ သို့ပေးလှူသော သူကိုပင် တဖန်ပြန်၍ ဘိတ်ခြင်းကို။ ပစ္စနိကံ၊ ဆန့်ကျင်သော အကျင့်ဟူ၍။ အဟံ၊ ငါသည်။ မညေ၊ အောက်မေ့၏။

ထိုအရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ စကားကို ကြားရလျှင် သူကြွယ်သည် အလွန် နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား ချီးမွမ်းလိုရကား—

၂၉၄။ အတ္ထာယ ဝတ မေ အဇ္ဇ၊ ဣဓာ ဂစ္ဆိ ရထေသဘော။
ယော ဟံ အဇ္ဇ ပဇာနာမိ၊ ယတ္ထ ဒိန္နံ မဟပ္ပလံ။

၂၉၅။ ရဋ္ဌေသု ဂိဒ္ဓါ ရာဇာနော၊ ကိစ္စာကိစ္စေသု ဗြာဟ္မဏာ။
ဣသိ မူလဖလေ ဂိဒ္ဓါ၊ ဝိပ္ပမုတ္တာ စ ဘိက္ခဝေါ။

ဟူသော ဤအဆုံး နှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၉၄။ ဘော၊ အချင်းတို့။ ရထေသဘော၊ မင်းမြတ်သည်။ အဇ္ဇ၊ ဤအခါ၌။ မေ၊ ငါ၏။ အတ္ထာယ၊ အကျိုးငှါ ဣမ၊ ဤအရပ်သို့။ အာဂစ္ဆိတ၊ လာပေစွတကား။ ယတ္ထ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌။ ဒိန္နံ၊ လူအပ်သော အလှူသည်။ မဟပ္ပလံ၊ အကျိုးကြီး၏။ တေ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို။ ယောအဟံ၊ အကြင်ငါသည်။ အဇ္ဇ၊ ယခုအခါ၌။ ပဇာနာမိ၊ သိ၏။

၂၉၅။ ရာဇာနော၊ ပြည့်ရှင်မင်းတို့သည်။ ရဋ္ဌေသု၊ တိုင်းနိုင်ငံတို့၌။ ဂိဒ္ဓါ၊ တပ်မက်မောကုန်၏။ ဗြာဟ္မဏာ၊ ပုဏ္ဏားတို့သည်။ ကိစ္စာ-ကိစ္စေသု၊ အမှုကြီးငယ် တို့၌။ ဂိဒ္ဓါ၊ တပ်မက်မောကုန်၏။ ဣသံ၊ ရသေ့တို့သည်။ မူလဖလေ၊ သစ်မြစ် သစ်သီး၌။ ဂိဒ္ဓါ၊ တပ်မက်မောကုန်၏။ ဘိက္ခဝေါ၊ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် ကား။ ဝိပ္ပမုတ္တာ၊ တပ်မက်မောခြင်းမှ လွတ်ကုန်၏။

အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ထိုသူကြွယ်အား တရားဟောတော် မူပြီးလျှင် မိမိနေရာသို့လျှင် ကြွတော်မူ၏။ ရသေ့သည်လည်း အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအတူ သူကြွယ်အား တရားဟောပြီးလျှင် မိမိနေရာသို့ သွားလေ၏။ မင်းသည်ကား နှစ်ရက်သုံးရက် သူကြွယ်အထံ၌ နေပြီး၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့လျှင် သွားလေ၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာတော်ကို ဆောင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ဆွမ်းသည် သင့်တင့် လျောက်ပတ်ရာသို့ ရောက်သည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ရောက်ဘူးသည်သာ တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ယခုအခါ တရားရတနာအား ပူဇော်သော သူကြွယ်သည် ထိုအခါ သူကြွယ်ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ မင်းဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ သာရိပုတ္တရာသည် ထိုအခါ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဟိမဝန္တာ၌ ရသေ့ ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

ကိုယ့်ဆက်မြတ်သူ၊ ပေးလှူမှု၊ မှတ်ယူမင်္ဂလာ။

တဆယ့်သုံးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဘိက္ခဝါပရမ္မရ
ဇာတ်သည် ပြီး၏။

နိဂုံး

တ္ထောဝတာ -

မင်္ဂလာဘူမိကိတ္တိဓျေ၊ ဝသတာ မန္ဒိရေ ရမေ။
ဂုရုနာ မြမ္မဘာသာယ၊ ဝုတ္တဂန္ဓော ဂတော နိဋ္ဌံ။

တ္ထောဝတာ၊ ဤမျှသော စကားအစဉ်အားဖြင့်။ ရမေ၊ မွေ့လျော်ဘွယ် ရှိသော။ မင်္ဂလာဘူမိကိတ္တိဓျေ၊ မင်္ဂလာဘုံကျော် အမည်ရှိသော။ မန္ဒိရေ၊ အမရပူရမြို့တော်တည် ဆင်ဖြူများရှင် ဘဝသျှင် တရားမင်းမြတ်၏ မိဖုယားမြတ် သည် ဆောက်လုပ်အပ်သော ကျောင်းတော်၌။ ဝသတာ၊ သီတင်းသုံးနေသော။ ဂုရုနာ၊ ဆရာတော်သည်။ မြမ္မဘာသာယ။ မြန်မာတိုင်းသူတို့၏ အဆိုအမိန့် ဖြင့်။ ဝုတ္တဂန္ဓော၊ ဆိုအပ်သော ဇာတ်ပေါင်း တဆယ့်သုံးဇာတ်တို့ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ပကိဏ္ဏကနိပါတ်ကျမ်းသည်။ နိဋ္ဌံ၊ ပြီးဆုံးခြင်းသို့။ ဂတော၊ ရောက်၏။

ပကိဏ္ဏကနိပါတ် ဇာတ်ဝတ္ထုသည် ဤတွင် ရှေ့ ပြီး၏။

ငါ့ရာငါ့ဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

ဝိသဒ္ဓိနိပါတ်

နမော တဿဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁-မာတင်္ဂဇာတ်

ရဟန်းများကို ညှဉ်းဆဲခြင်းအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ဝံသတိုင်းအရှင်ဖြစ်သော ဥတေနမင်းကို အကြောင်းပြု၍ “ကုတော နု အာဂစ္ဆသိ ဒုမ္မဝါသီ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤမာတင်္ဂဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားသည်မှန်၏။ တနည်းကား ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ ထိုအခါဝယ် ဘာရဒွါဇအနွယ်ဖြစ်သော ပိဏ္ဍောလ မထေရ်သည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်မှ ကောင်းကင်ဖြင့် သွား၍ များသောအားဖြင့် ကောသမ္ဗိပြည်၌ ဥတေနမင်းစော၏ ဥယျာဉ်သို့ နေ့သန့်ခြင်းငှါ သွား၏။ ပိဏ္ဍောလမထေရ်သည် ရှေးဘဝ၌ မင်းအဖြစ်ကို ပြုသည်ရှိသော် ရှည်မြင့်စွာသော ကာလ အခွန်ပတ်လုံး ထိုဥတေနမင်းစော၏ ဥယျာဉ်၌ များစွာသော အခြံအရံရှိသော မင်းစည်းစိမ်ကို ခံစားဘူးသတတ်။ ထိုပိဏ္ဍောလ မထေရ်သည် ထိုသို့ ရှေး၌ လေ့ကျက်ဘူးသောကြောင့် များသောအားဖြင့် ထိုဥတေနမင်းစော ဥယျာဉ်၌သာလျှင် နေ့သန့်ခြင်းကိုပြု၍ ဖလသမာပတ် ချမ်းသာဖြင့် နေ၍ နေ့အဘို့ကို လွန်စေ၏။

ထိုပိဏ္ဍောလမထေရ်သည် တနေ့သ၌ ထိုဥယျာဉ်သို့ သွား၍ ကောင်းစွာ ပွင့်သော အင်ကြင်းပင်ရင်း၌ နေသည်ရှိသော် ဥတေနမင်းစောသည် ခုနစ်ရက်

ပတ်လုံး များစွာသော အရက်ကို သောက်၍ ဥယျာဉ်ကစားခြင်းကို ငါပြုအံ့ဟု များစွာသော အခြံအရံဖြင့် ဥယျာဉ်သို့ သွား၍ မင်္ဂလာကျောက်ဖျာ၌ တယောက်သော မိန်းမ၏ ရင်ခွင်၌ လျောင်းသည်ရှိသော် သုရာယစ်သည်ဖြစ်၍ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ကချေသည်ဖြစ်ကုန်သော မိန်းမတို့သည် တီးမှုတ် မျိုး ဖြစ်သော တူရိယာ ငါးပါးတို့ကို စွန့်ကုန်၍ ဥယျာဉ်သို့ ဝင်ကုန်၍ ပန်းသစ်သီး အစရှိသည်တို့ကို ဆွတ်သိကုန်လျက် ပိဏ္ဏောလမထေရ်ကို မြင်ကုန် သောကြောင့် သွားကုန်၍ ခြံရံကုန်လျက် နေကုန်၏။ မထေရ်သည် ထိုမိန်းမ တို့အား တရားစကားကို ပြောဟောကုန်လျက်နေ၏။

ထိုမင်းကြီးသည် မိ၍ အိပ်သော မိန်းမသည်လည်း ကိုယ်အင်္ဂါကို လှုပ်၍ မင်းကိုနှိုး၍ တီးမှုတ်ကသီ၍ နေကုန်သော 'ထိုမိန်းမတို့သည် အဘယ်အရပ်သို့ သွားကုန်သနည်းဟု ဆိုလတ်သော် ရဟန်းတယောက်ကို ခြံရံ၍ နေကုန်၏ဟု ဆို၏။ ဥတေနမင်းစောသည် အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍ ပိဏ္ဏောလမထေရ်ကို ဆဲရေး ရေရွတ်၍ ယခုအခါ၌ ဤရဟန်းအား ခါချဉ်နီတို့ကို တုပ်စေအံ့ဟု ကြံ၍ အမျက် ၏အစွမ်းအားဖြင့် ကြံ၍ အမျက်၏အစွမ်းအားဖြင့် ပိဏ္ဏောလမထေရ်၏ ကိုယ် ပေါ်၌ ခါချဉ်ထုပ်ကို ပစ်စေ၏။ မထေရ်သည် ကောင်းကင်၌ရပ်တည်၍ ထိုဥတေန မင်းစောအား အဆုံးအမကိုပေး၍ ကောင်းကင်ဖြင့်သွား၍ ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌ ဂန္ဓကုဋ်တိုက်ခန်းတံခါးဝယ် သက်၏။ ဘုရားသခင်သည် အဘယ်အရပ်မှ လာသနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် မထေရ်သည် ထိုအကြောင်းကို ရွှေနားတော် လျှောက်ကြား၏။ ဘုရားသခင်သည် ဘာရဒ္ဒါဇ အမျိုးဖြစ်သော ချစ်သား ပိဏ္ဏောလ- ဥတေနမင်းစောသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ရဟန်းတို့ကို ညှဉ်းဆဲ သည်မဟုတ်၊ ရှေး၌လည်း ညှဉ်းဆဲဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ တောင်းပန်လတ်သော် လွန်လေပြီးသောအကြောင်းကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့- လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် မြို့အပဝယ် ဒွန်း စက္ကားအမျိုး၌ ဖြစ်တော်မူ၏။ ထိုဘုရားလောင်း၏ အမည်ကို မာတင်္ဂဟု မှည့်ကုန်၏။ နောက်အဘို့၌ သိကြား လိမ်မာခြင်းသို့ ရောက်သည်ရှိသော် မာတင်္ဂသုခမိန် ပညာရှိဟု ကျော်စော ထင်ရှား၏။ ထိုအခါ ဗာရာဏသီ

ပြည်၌ သူဌေးသမီးသည် ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာ အမည်ရှိ၏။ တလတကြိမ်၊ နှစ်လတကြိမ် များစွာသော အခြံအရံရှိသည်ဖြစ်၍ ဥယျာဉ်သို့ ကစားခြင်းငှါ သွား၏။ ထိုအခါ တနေ့သ၌ ဘုရားလောင်းသည် တစုံတခုသော အမှုကြောင့် မြို့တွင်းသို့ ဝင်လတ်သော် တံခါးတွင်း၌ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာကို မြင်၍ တင့်အပ်သော အရပ်သို့ ဆုတ်ခွါဖဲကြည့်၍ ပုန်းကွယ်လျက် ရပ်နေ၏။ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာသည် တင်းတိမ်ပေါက်ဖြင့် ကြည့်လတ်သော် ထိုမာတင်္ဂ ဘုရားလောင်းကို မြင်၍ ဤသူကား အဘယ်သူနည်းဟု မေး၍ ရှင်မ- ဒွန်းစဏ္ဍားတည်းဟု ဆိုလတ်သော် မမြင်အပ် မမြင်သင့် မမြင်ထိုက် မမြင်ကောင်းသော သူယုတ်မာကို မြင်မိလေစွတကားဟု နုံသာရည်ဖြင့် မျက်စိကို ဆေးကြော၍ ထိုမြင်ရာအရပ်မှ ပြန်လေ၏။ ထိုဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာ သူဌေးသမီးနှင့် တကွ ထွက်သော ပရိသတ်သည် ဟယ်- မကောင်း ယုတ်မာသော ဒွန်းစဏ္ဍားယုတ်- ယနေ့ သင့်ကို မှီ၍ ငါတို့အား အဘိုးအခမရှိသော သေစာအရက် ထမင်းသည် ပျက်ခဲ့လေပြီဟု အမျက်ဒေါသဖြင့် နှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ မာတင်္ဂသုခမိန် ဘုရားလောင်းကို လက်တို့ဖြင့်၎င်း၊ ခြေတို့ဖြင့်၎င်း ပုတ်ခတ်ကျောက်ကန်သည်ကို ပြုသဖြင့် မိန်းမောစေ၍ ဖဲလေ၏။

ထိုမာတင်္ဂ ဘုရားလောင်းသည် အတန်ငယ်ကြာမှ ရအပ်သော အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ကြံ၏။ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာ၏ အခြံအရံ ပရိသတ်သည် အပြစ်မရှိသော ငါ့ကို အကြောင်းမရှိဘဲလျက် ပုတ်ခတ်ဘိ၏။ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာကို ရသည်ရှိသော် ထအံ့၊ မရသည်ရှိသော် ငါ မထဟု ဓိဋ္ဌာန်၍ သွားပြီးသော် ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာ၏ အဘအိမ်တံခါး၌ အိပ်၏။ ထိုဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာ၏ အဘသည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် အိပ်သနည်းဟု ဆိုလတ်သော် တပါးအကြောင်းမရှိ၊ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာကို အလိုရှိ၏ဟု ဆို၏။ တရက်သည် လွန်၏။ ထို့အတူ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်၊ လေးရက်၊ ငါးရက်၊ ခြောက်ရက်သည် လွန်၏။ ဘုရားလောင်းတို့၏ အဓိဋ္ဌာန်တော်မူခြင်းသည်ကား ပြီးပြည့်စုံမြဲသာတည်း။ ထို့ကြောင့် ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာကို အိမ်မှထုတ်၍ ထိုမာတင်္ဂသုခမိန်အား ပေးရလေ၏။

ထိုအခါ မာတင်္ဂသုခမိန်ကို ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာသည် အရှင့်သား ထတော်မူပါလော့၊ အရှင့်သား၏အိမ်သို့ သွားကြကုန်အံ့ဟု ဆို၏။ နှမ-သေအရက်ကို သောက်သော သင်၏ အခြံအရံသည် ငါ့ကို ပုတ်ခတ်သည်ဖြစ်၍ ငါသည် အားနည်းလှ

၏။ ငါ့ကို ပွေ့ချီပိုက်ဖက်၍ ကျောက်ကုန်းထက်သို့ တင်ယူ၍ သွားလော့ဟု ဆို၏။ ထိုဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာ သူဌေးသမီးသည် ထိုမာတင်္ဂသုခမိန်ဆိုတိုင်း ပြု၍ ပြည်သူ တို့သည် မြင်ကုန်စဉ်လျှင် မြို့မှ ထွက်၍ ဒွန်းစဏ္ဍားရွာသို့ သွားလေ၏ ထိုအခါ၌ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာကို ဘုရားလောင်းသည် အမျိုးကို ဖျက်တတ်သော လွန်ကျူးခြင်း ကို မပြုမူ၍ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် နေစေ၍ ကြံ၏။

ငါသည် ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာကို များမြတ်သော အခြံအရံသို့ ရောက်သည်ကို ပြုလိုသည်ရှိသော် ရဟန်းပြုမှသာလျှင် ပြုခြင်းငှါ တတ်နိုင်လတ္တံ့၊ ရဟန်းပြု သည်မှ တပါးသောအကြောင်းဖြင့် မတတ်နိုင်လတ္တံ့ဟု ကြံ၏။ ထိုအခါ ထိုဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာကို ခေါ်၍ နှမ-ငါသည် တောမှ တစုံတခုတို့ကို မဆောင်ချေ သည်ရှိသော် ငါတို့အား အသက်မတည်ကုန်လတ္တံ့၊ ငါမလာသမျှ ကာလပတ်လုံး မဆန့်ကျင်ရစ်လင့်၊ ငါသည် တောသို့သွားအံ့ဟု ဆို၍ အိမ်၌နေသောသူတို့ကို လည်း ဤဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာကို မမေ့ရစ်ကြပါကုန်လင့်ဟု ဆုံးမ၍ တောသို့ သွား၍ သာသနာတော်တွင်း၌ ရဟန်းနှင့်တူစွာသော ပရိဗိုဇ်ရဟန်းပြု၍ ခုနစ်ရက် မရောက်မီ ရှစ်ပါးသော သမာပတ်တို့ကို၎င်း၊ အဘိညာဉ် ငါးပါးတို့ကို၎င်း ဖြစ်စေ၍ ယခုအခါ၌ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာ၏ မှီခိုကိုးကွယ်ရာသည် ဖြစ်ခြင်းငှါ တတ်နိုင် လတ္တံ့ဟု ကြံတော်မူ၍ တန်ခိုးဖြင့်လာ၍ ဒွန်းစဏ္ဍားရွာအပါး၌ သက်ဆင်း၍ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာ၏ အိမ်တံခါးသို့ သွား၏။

ထိုဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာသည် ဘုရားလောင်း၏ လာကြောင်းကို သိ၍ အိမ်မှထွက်၍ အရှင်သား- အဘယ့်ကြောင့် အကျွန်ုပ်ကို ကိုးကွယ်ရာမဲ့ပြု၍ ရဟန်းပြုသနည်းဟု မြည်တမ်းငိုကြွေး၏။ ထိုအခါ၌ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာကို နှမ- မစိုးရိမ်လင့်၊ သင့်အား ရှေးစည်းစိမ် အခြံအရံထက် အလွန် ကြီးမြတ်သော စည်းစိမ် အခြံအရံ ရှိသည်ကို ငါပြုအံ့ဟု ဆို၍ ငါ၏ လင်သည် မာတင်္ဂသုခမိန်မဟုတ်၊ ငါ၏လင်ကား မဟာ ဗြဟ္မာတည်းဟု ဤမျှသောစကားဖြင့် ပရိသတ်အလယ်၌ ပြောဆိုခြင်းငှါတတ်နိုင် မည်လောဟု မေးသည်ရှိသော် အရှင်သား-တတ်နိုင်ပါလတ္တံ့ ဟုဆို၏။ ထိုသို့ တတ် နိုင်သော် ယခုအခါ၌ သင်၏လင်သည် အဘယ်အရပ်၌ရှိသနည်းဟု မေးအပ်သည် ရှိသော် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ သွား၏ဟုဆို၍ အဘယ်အခါ သင်၏လင်လာလိမ့်မည်နည်း

ပုံ-၁၀၊ ၅၅၀-၈၊ မာတင်ဇာတ်

မာတင်သုခမိန်အား ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာမင်းသမီးက ကျောက်ကုန်းထက်တင်၍ မြို့ပြင်သို့ထွက်ပုံ။

ဟုမေးသော် ဤနေ့မှ ခုနစ်ရက်မြောက်သော လပြည့်နေ့ဝယ်လဝန်းကိုခွဲဖောက်၍ လာလတ္တံ့ဟု ပြောဆိုရမည်ဟု မှာခဲ့၍ ဘုရားလောင်းသည် ဟိမဝန္တာသို့ သာလျှင် ကြွတော်မူ၏။

ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာသည် ဗာရာဏသီပြည်၌ လူများအလယ်ဝယ် ထိုထိုသို့သော အရပ်တို့၌ ဘုရားလောင်း မှာခဲ့တိုင်း ပြောဆို၏။ လူများသည် ငါတို့၏ မဟာဗြဟ္မာသည် ဖြစ်ပါလျက် ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာကို အဘယ်ကြောင့် ရလေသနည်း၊ ဤစကားသည် ဤဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာဆိုတိုင်း ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ယုံကြည်၏။ ဘုရားလောင်း သည်လည်း လပြည့်နေ့၌ လ၏ကောင်းကင်လယ်ဝယ် တည်သောအခါ၌ ဗြဟ္မာ၏ ကိုယ်ကို ဖန်ဆင်း၍ အလုံးစုံသော ကာသိတိုင်း တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော ဗာရာဏသီပြည်ကို တပြိုင်နက် ထွန်းလင်းသည်ကိုပြု၍ လဝန်းကို ဖောက်လျက် သက်၍ ဗာရာဏသီပြည်၏ အလယ်၌ သုံးပတ် လှည့်လည်၍ လူအများသည် နုံသာပန်း အစရှိသည်ဖြင့် ပူဇော်စဉ် ဒွန်းစဏ္ဍားရွာသို့ ရှေးရှုဖြစ်၏။ မင်းရိက္ခာ စားဖြစ်သော ပုဏ္ဏားတို့သည် စုဝေးကုန်၍ ဒွန်းစဏ္ဍားရွာသို့ သွားကုန်၍ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာ၏ အိမ်ကို စင်ကြယ်သော အဝတ်ပုဆိုးတို့ဖြင့် မိုးကုန်၍ မြေကို နုံသာမျိုးလေးပါးတို့ဖြင့် လိမ်းကျံကုန်၍ ပန်းတို့ကိုကြဲ၍ အခိုးအထုံကိုပေးလျက် ပုဆိုးဗိတန်ကို ဖြန့်ကြက်၍ မြတ်သောအခင်းကို ခင်းပြီးလျှင် ဆီမွှေးဆီမီးကို ညှိ၍ အိမ်တံခါး၌ ငွေအဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိသော သဲကိုကြဲ၍ ပန်းတို့ကို ကြဲ၍ တံခွန်တို့ကို ဖွဲ့ကုန်၏။

ဤသို့ အိမ်ကို တန်ဆာဆင်ပြီးသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ကောင်းကင် မှုသက်၍ အိမ်တွင်းသို့ဝင်၍ အတန်ငယ် အိပ်ရာပြင်၌ နေ၏။ ထိုအခါ၌ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာသည် ဥတုလာ၏။ ထိုဥတုလာသောအခါ၌ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာ၏ ချက်ကို လက်မဖြင့် သုံးသပ်၏။ ဝမ်း၌ ကိုယ်ဝန်သည် တည်၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း သည် ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာကိုခေါ်၍ နှမ- သင်အား ကိုယ်ဝန်တည်ပြီ၊ သင်သည် သား ယောက်ျားကို ဖွားမြင်လတ္တံ့၊ သင်သည်၎င်း၊ သားသည်၎င်း ထိုသင်တို့သားအမိ နှစ်ယောက်တို့သည် လာဘ်များခြင်း အခြံအရံများမြတ်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ သင်၏ခြေဆေးရေသည် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအလုံး၌ မင်းတို့၏ အဘိသိက် ရေ ဖြစ်လတ္တံ့၊ သင်၏ ချိုးရေသည် အမြိုက်ဆေးရေ ဖြစ်လတ္တံ့၊ အကြင်သူတို့

သည် သင်၏ချီးရေကို ဦးခေါင်း၌ သွန်းလောင်းကုန်အံ့၊ ထိုသူတို့သည် အလုံးစုံသော အနာတို့မှ ကင်းလွတ်ကုန်လတ္တံ့၊ ယုတ်သောအဖြစ်မှ ကြဉ်ကုန်လတ္တံ့၊ သင်၏ ခြေဖမိုး၌ ဦးခေါင်းကိုထား၍ ရှိခိုးရသော သူတို့သည် အသပြာတထောင်ကို ပေးကုန်လတ္တံ့၊ (ရှိခိုးသူ များလှသောကြောင့် ငွေအသပြာတထောင် ပေးနိုင်မှ သင်၏ခြေကို ဦးခေါင်းတိုက်၍ ရှိခိုးရလိမ့် ဟူလိုသည်) စကားသံကို ကြားရာ၌ ရပ်၍ ရှိခိုးရသောသူတို့သည် အသပြာတရာကို ပေးကုန်လတ္တံ့၊ မျက်စိဖြင့် မြင်ရာအရပ်၌တည်၍ ရှိခိုးရသော သူတို့သည် တကျပ်ပေး၍ ရှိခိုးရကုန်လတ္တံ့၊ မမေ့မလျော့ ဖြစ်လော့ဟု ထိုဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာကိုမှာဆိုဆုံးမခဲ့၍ အိပ်ရာမှ ထွက်၍ လူအပေါင်းတို့မြင်စဉ်ပင်လျှင် ပျံတက်၍ လဝန်းသို့ ဝင်တော်မူ၏။

ပုဏ္ဏားအပေါင်းတို့ စုဝေး၍ ရပ်ကုန်လျက်လျှင် ညဉ့်ကို လွန်စေ၍ နံနက်ကလျှင် ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာကို ရွှေထမ်းစင်ထက်သို့ တင်၍ ဦးခေါင်းဖြင့် ရွက်ကုန်၍ မြို့တွင်းသို့ ဝင်ကုန်၍ မဟာဗြဟ္မာမယား ဟူ၍လည်း ထိုဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာသို့ ကပ်၍ လူများသည် နံ့သာ၊ ပန်း အစရှိသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်၏၊ ခြေဖမိုး၌ ဦးခေါင်းကို ထား၍ ရှိခိုးခြင်းငှါ ရသောသူတို့သည် အသပြာတထောင်ထိုင်ကို ပေးရကုန်၏၊ အသံကြားရာအရပ်၌တည်၍ ရှိခိုးရသောသူတို့သည် သပြာတရာကို ပေးရကုန်၏၊ မျက်စိမြင်ရာအရပ်၌တည်၍ ရှိခိုးခြင်းကို ရကုန်သောသူတို့သည် တသပြာကို ပေးရကုန်၏၊ ဤသို့ တဆယ့် နှစ်ယူဇနာရှိသော ဗာရာဏသီပြည်ကို သိမ်းယူ၍ ချင့်သည်ရှိသော် တဆယ့်ရှစ်ကုဋေသော ဥစ္စာကို ရကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာကို ပြည်သူတို့သည် ခြံရံလျက်ဆောင်၍ ပြည်လယ်၌ ကြီးစွာသော မဏ္ဍပ်ကို ဆောက်၍ တင်းတိမ်ရံ၍ မြတ်သောနေရာကို ခင်း၍ များစွာသော တင့်တယ်စံပယ်ခြင်းဖြင့် နေစေကုန်၏၊ မဏ္ဍပ်၏အလယ်၌သာလျှင် တံခါးမုတ် ခုနစ်တန်၊ ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ် ပြုခြင်းငှါ အားထုတ်ကုန်၏၊ ကြီးစွာသော အမှုသစ်ကိစ္စသည် ဖြစ်၏၊ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာသည် ထိုမဏ္ဍပ်၌သာလျှင် သားကို ဖွားမြင်၏၊ ထိုအခါ ၌ သတို့သား၏ အမည်ကို မှည့်အံ့သောနေ့၌ ပုဏ္ဏားတို့သည် စည်းဝေးကုန်၍ မဏ္ဍပ်၌ ဖွားမြင်သောကြောင့် မဏ္ဍပျသတို့သား ဟူ၍ ထိုသတို့သားအမည်ကို မှည့်သမုတ်ကြကုန်၏၊ ပြာသာဒ်သည်လည်း ဆယ်လတို့ဖြင့်ပြီး၏၊ ထိုမှစ၍ ထိုဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာသည် များသော အခြံ အရံဖြင့် ထိုပြာသာဒ်၌ နေ၏၊ မဏ္ဍပျသတို့သားသည်လည်း များစွာသော အခြံအရံဖြင့် ကြီး၏။

ထို မဏ္ဍဗျသတို့သား၏ ခုနစ်နှစ် ရှစ်နှစ်ရှိသောအခါ၌ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအပြင်
 ဝယ် မြတ်သောဆရာတို့သည် စုဝေးကုန်၍ ထိုဆရာမြတ်တို့သည် ထို မဏ္ဍဗျ
 လုလင်ကို ဗေဒင်သုံးပုံကို သင်ကုန်၏။ ထိုမဏ္ဍဗျလုလင်သည် တဆယ့်ခြောက်နှစ်
 ရှိသောအခါမှ စ၍ ပုဏ္ဏားတို့အား ဆွမ်းကျွေးဝတ်ကို ဖြစ်စေ၏။ မပြတ်
 တသောင်း ခြောက်ထောင်သော ပုဏ္ဏားတို့သည် စားကုန်၏။ လေးခုမြောက်
 သော တံခါးမုတ်၌ ပုဏ္ဏားတို့အား အလှူကို လှူကုန်၏။ ထိုအခါဝယ် တခုသော
 များစွာသော ပုဏ္ဏားတို့ စုဝေးသောနေ၌ အိမ်ဝယ် များစွာသော နို့ဃနာကို
 စီရင်ကုန်၏။ တသောင်း ခြောက်ထောင်သော ပုဏ္ဏားတို့သည် လေးခုမြောက်
 သော တံခါးမုတ်၌ နေကုန်၍ ရွှေခွက်၌ ထောပတ်သစ်ဖြင့်၎င်း၊ ရင့်သော
 ပျားလဘို့ သကာ အစရှိသည်တို့ဖြင့်၎င်း စီရင်အပ်သော နို့ဃနာကို
 စားသောက်ကုန်၏။

သတို့သားသည်လည်း ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သည်
 ဖြစ်၍ ရွှေခြေနင်းတို့ကို စီးနင်း၍ လက်ဖြင့် ရွှေလှံကိုကိုင်၍ ဤခွက်၌ ထောပတ်
 ကို လှူကြကုန်၊ ဤခွက်၌ကား ပျားကိုလှူကြကုန်ဟု စီရင်လျက် သွား၏။ ထိုခဏ၌
 မာတင်္ဂ သုခမိန်သည် ဟိမဝန္တာဝယ် အဿမပိုင် ကျောင်းသင်္ခမ်း၌ နေလျက်
 ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာ၏ သားအကြောင်းကား အသို့နည်းဟု ကြည့်လတ်သော်
 ထိုသား၏ အရာမဟုတ်သည်၌ ပြေးဝင်သော အဖြစ်ကို မြင်၍ ယနေ့ပင်လျှင်
 သွား၍ လုလင်ကို ဆုံးမ၍ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်အား လှူသည်ရှိသော် အကျိုးကြီး၏။
 ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား အလှူကို ပေးလှူစေ၍ ငါလာအံ့ဟု ကြံ၍ ကောင်းကင်ဖြင့်
 အနဝတတ်အိုင်သို့ သွား၍ မျက်နှာသစ်ခြင်း အစရှိသည်တို့ကို ပြု၍ ဆေးဒန်း
 မြင်းသီလာ ကျောက်ဖျာအပြင်၌ ရပ်တည်လျက် နှစ်ထပ်သော သင်းပိုင်ကို
 ပြင်ဝတ်တော်မူ၍ ခါးပန်းကို ဖွဲ့စည်း၍ ပံသုကုဒုကုဋ်ကို ရံ၍ မြေသပိတ်ကို ယူ၍
 ကောင်းကင်ဖြင့် လာ၍ လေးခုမြောက်သော တံခါးမုတ် အလှူဇရပ်၌သာလျှင်
 သက်၍ တင့်အပ်သောအရပ်၌ ရပ်၏။

မဏ္ဍဗျလုလင်သည် ထိုမှဤမှ ကြည့်လတ်သော် ထိုဘုရားလောင်းကို မြင်၍
 ဤသို့ သဘောရှိသော မြေဘုတ်ဘီလူးနှင့် တူသော ဤရဟန်းသည် ဤအရပ်
 သို့ လာခြင်းသည်ကား အဘယ်အရပ်မှ လာသနည်းဟု ကြံ၍ ထိုဘုရားလောင်း
 နှင့်တကွ စကားပြောဟောလိုသော မဏ္ဍဗျသတို့သားသည်—

(၃၈၆)

ပုံတော်စုံ ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

၁။ ကုတော နု အာဂစ္ဆသိ ဒုမ္မဝါသိ၊
ဩတလ္လကော ပံသုပိသာစကော။
သင်္ကာရစောဠိ ပဋိမုဉ္ဇ ကဏ္ဏေ။
ကော ရေ တုဝံ ဟောသိ အဒက္ခိဏေယျော။

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁။ ဘော ပဗ္ဗဇိတ၊ အို-ရဟန်း။ တံ၊ သင်သည်။ ဒုမ္မဝါသိ၊ ညှိနှိုင်းသော အဝတ်သင်္ကန်းကို ဝတ်သည်ဖြစ်၍။ ဩတလ္လကော၊ တွဲရယားချည်မျှင် ကျသော သင်္ကန်းကို ဝတ်သည်ဖြစ်၍။ ပံသုပိသာစကော ဣဝ၊ မြေဘုတ်တီလူးကဲ့သို့။ ကုတော၊ အဘယ်အရပ်မှ။ အာဂစ္ဆသိ နု၊ လာသနည်း။ သင်္ကာရစောဠိ၊ အမှိုက်တံမြက်ချေးစွန့်ရာအရပ်၌ ရအပ်သော ပုဆိုးနှမ်းကို။ ကဏ္ဏေ၊ လည်၌။ ပဋိမုဉ္ဇ၊ စုပ်၍။ အာဂတော၊ လာ၏။ ကော၊ အသူနည်း။ ရေ၊ အချင်း။ တုဝံ၊ သင်သည်။ အဒက္ခိဏေယျော၊ မြတ်သော အလှူခံမဟုတ် ယုတ်သောအလှူခံ သည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်၏။

ထိုမဏ္ဍပျသတို့သား၏ စကားကို ကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် နူးညံ့သော စိတ်ဖြင့်သာလျှင် ထိုမဏ္ဍပျလုလင်နှင့် စကားပြောလိုရကား—

၂။ အနံ တဝေဒံ ပကတံ ယသသိ၊
တံ ခဇ္ဇရေ ဘုဉ္ဇရေ ပိယျရေ စ။
ဇာနာသိ မံ တံ ပရဒတ္တုပဇီဝိံ၊
ဥတ္တိဋ္ဌပိဏ္ဍံ လဘတံ သပါကော။

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂။ ယသသိ များသောအခြံအရံရှိသောမဏ္ဍပျ။ တဝ၊ သင်သည်။ ဣဒံအနံ၊ ဤဆွမ်းကို။ ပကတံ၊ စီရင်အပ်၏။ တံ၊ ထိုသင်စီရင်သောဆွမ်းကို။ ပြာဟ္မဏာ၊ ပုဏ္ဏားတို့သည်။ ခဇ္ဇရေ စ၊ ခဲလည်းခဲကုန်၏။ ဘုဉ္ဇရေ စ၊ စားလည်းစားကုန်၏။ ပိယျရေ စ၊ သောက်လည်းသောက်ကုန်၏။ တံ၊ သင်သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ပရဒတ္တုပဇီဝိံ၊ သူတပါးအလှူကိုခံ၍ အသက်မွေးသော အဖြစ်ကို။ ဇာနာသိ၊ သိပါ၏တကား။ သ-ပါကောပိ၊ ခွေးသားစားမျိုး ဒွန်းစဏ္ဍားသည်လည်း။

ဥတ္တိဋ္ဌိဏ္ဍံ၊ အနီးဋ္ဌိရပ်၍ ရအပ်သော ဆွမ်းကို။ ဝါ- အထက်၌ ရင်၍ လှူသည်ကို အောက်၌ ရင်၍ ရအပ်သော ဆွမ်းကို။ လဘတံ - လဘတု၊ ရေျင်ပါ၏။

ထို့နောင်မှ မဏ္ဍဗျလုလင်သည် ဘုရားလောင်းကို မောင်းမဲလိုရကား-

၃။ အနံ့ မမေဒံ ပကတံ ပြာဟ္မဏာနံ၊
အတ္တတ္ထာယ သဒ္ဒဟတော မမေဒံ။
အပေဟိ ဧတ္တော ကိမိဓ ဌိတောသိ၊
န မာဒိသာ တုယံ ဒဒန္တိ ဇမ္ဗ။

ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃။ မမာ ငါသည်။ ပြာဟ္မဏာနံ၊ ပုဏ္ဏားတို့အား။ ဣဒံ အနံ့၊ ဤဆွမ်းကို။ ပကတံ၊ စီရင်အပ်၏။ သဒ္ဒဟတော၊ အကျိုးကုန်ယုံကြည်သော။ မမာ ငါ၏။ အတ္တတ္ထာယ၊ ကိုယ်အကျိုးစီးပွားအလို့ငှါ။ ဣဒံ၊ ဤဆွမ်းကို။ ပကတံ၊ စီရင်အပ်၏။ ဧတ္တော၊ ဤအရပ်မှ။ အပေဟိ၊ ဖဲလော့။ ကိံ၊ အဘယ်ကြောင့်။ ဣဓ၊ ဤအရပ်၌။ ဌိတော၊ ရပ်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်သနည်း။ ဇမ္ဗ၊ ဒွန်းစဏ္ဍားယုတ်။ မာဒိသာ၊ ငါကဲ့သို့သောသူတို့သည်။ တုယံ၊ သင် ဒွန်းစဏ္ဍားအား။ န ဒဒန္တိ၊ မလှူကုန်။

ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်းသည် မဏ္ဍဗျသတို့သားအား ဖြားယောင်းလိုရကား-

၄။ ထလေ စ နိန္ဒေ စ ငပန္တိ ဗီဇံ၊
အနူပဓေတ္တေ ဖလ မာသိသမာနာ။
တောယ သဒ္ဒါယ ဒဒါဟိ ဒါနံ၊
အပေဝ အာရာဓယေ ဒက္ခိဏေယျ။

ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄။ ကုမာရ၊ မဏ္ဍဗျသတို့သား။ ဖလံ၊ ကောက်စပါးသီးကို။ အာသိသမာနာ၊ အလို့ရှိသောသူတို့သည်။ ထလေ စ၊ ကုန်း၌၎င်း။ နိန္ဒေ စ၊ အငှမ်း၌၎င်း။ အနူပဓေတ္တေ စ၊ တဘက်ဆည်ကန် ချောင်းကိုမှီသော လယ်၌၎င်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ တီသု၊ သုံးပါးသောလယ်တို့၌။ ဗီဇံ၊ စပါးမျိုးကို။ ငပန္တိ၊ စိုက်ပျိုးကုန်၏။ ဝေံ၊ ဤအတူ။ တံ၊ သင်သည်။ တောယ သဒ္ဒါယ၊ ထိုသဒ္ဒါဖြင့်။

တိဏ္ဍံ၊ အယုတ်၊ အလတ်၊ အမြတ်ဟု ဆိုအပ်သော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် သုံးပါးတို့အား။
ဒါနံ၊ အလှူကို။ ဒဒါဟံ၊ လှူလော့။ ဝေံ၊ ဤသို့လှူသည်ရှိသော်။ ဒက္ခိဏေယျ၊
အလှူခံတို့ကို။ အပ္ပေဝ အာရာဓယေ၊ နှစ်သက်စေငြားအံ့လည်း မသိ။

ထို့နောင်မှ မဏ္ဍဗျလုလင်သည် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ မြတ်သည်၏ အဖြစ်ကို
ဆိုလိုရကား -

၅။ ခေတ္တာနိ မယံ ဝိဒိတာနိ လောကေ၊
ယေသာ ဟံ ဗီဇာနိ ပတိဋ္ဌာပေမိ။
ယေ ပြာဟ္မဏာ ဇာတိမန္တုပပန္နာ၊
ကာနိဓ ခေတ္တာနိ သုပေသလာနိ။

ဟူသော ငါးရေမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅။ သမဏ၊ ရှင်ရဟန်း။ အဟံ၊ ငါသည်။ ယေသု၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌။
ဗီဇာနိ၊ မျိုးစေ့တို့ကို။ ပတိဋ္ဌာပေမိ၊ မြုပ်ထား၏။ လောကေ၊ လောက၌။
ခေတ္တာနိ၊ လယ်ယာမြေကောင်းသဘွယ် ဖြစ်ကုန်သော။ တာနိ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်
တို့ကို။ မယံ၊ ငါသည်။ ဝိဒိတာနိ၊ သိအပ်ကုန်ပြီ။ ဣဓ၊ ဤလောက၌။
ယေ ပြာဟ္မဏာ၊ အကြင် ပုဏ္ဏားတို့သည်။ ဇာတိမန္တုပပန္နာ၊ အမျိုး ဗေဒင်နှင့်
ပြည့်စုံကုန်၏။ ဟာနိ၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည်။ ခေတ္တာနိ၊ လယ်ယာမြေကောင်း
နှင့် တူကုန်၏။ သုပေသလာနိ၊ သီလကို အလွန်ချစ်ကုန်၏။

ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်းသည် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အယုတ်အမြတ်ကို
ပြုလိုရကား—

၆။ ဇာတိမဒေါ စ အတိမာနိတာ စ၊
လောဘော စ ဒေါသော စ မဒေါ စ မောဟော။
ဧတေ အဂုဏာ ယေသု စ သန္တိ သဗ္ဗေ၊
တာနိဓ ခေတ္တာနိ အပေသလာနိ။

၇။ ဇာတိမဒေါ စ အတိမာနိတာ စ၊
လောဘော စ ဒေါသော စ မဒေါ စ မောဟော။
ဧတေ အဂုဏာ ယေသု န သန္တိ သဗ္ဗေ၊
တာနိဓ ခေတ္တာနိ သုပေသလာနိ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၆။ ကုမာရ၊ မဏ္ဍဗျသတို့သား၊ ဇာတိမဒေါ စ၊ ဇာတိမာန် ယစ်ခြင်း၎င်း။
 အတိမာနိတာ စ၊ အလွန်မာန်မှုခြင်း၎င်း။ လောဘော စ၊ တပ်မက်မောခြင်း
 ၎င်း။ ဒေါသော စ၊ ပြစ်မှားခြင်း၎င်း။ မဒေါ စ၊ မာန်ယစ်ခြင်း၎င်း။
 မောဟော စ၊ တွေ့ဝေခြင်း၎င်း။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ အဂုဏာ၊ ကျေးဇူး
 မဲ့ကို ပြုတတ်ကုန်သော။ ဧတေ၊ ထိုတရားတို့သည်။ ယေသု စ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်
 တို့၌ကား။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ ဣဓ၊ ဤလောက၌။ တာနိ၊ ထိုလောဘအစရှိသော
 မကောင်းသော တရားရှိသော သူတို့သည်။ အခေတ္တာနိ၊ လယ်ယာ
 မြေကောင်းနှင့် မတူကုန်။ အပေသလာနိ၊ သီလကို မချစ်ကုန်။

၇။ ဣဓ၊ ဤလောက၌။ ဇာတိမဒေါ စ၊ ဇာတိမာန် ယစ်ခြင်း၎င်း။
 အတိမာနိတာ စ၊ ငါသားလျှင်မြတ်၏ဟု အလွန် မာန်မှုခြင်း၎င်း။ လောဘော စ၊
 တပ်မက်မောခြင်း၎င်း။ ဒေါသော စ၊ အမျက်ထွက်ခြင်း၎င်း။ မဒေါ စ၊ မာန်
 ယစ်ခြင်း၎င်း။ မောဟော စ၊ တွေ့ဝေခြင်း၎င်း။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။
 အဂုဏာ၊ ကျေးဇူး မရှိကုန်သော။ ဧတေ၊ ထိုတရားတို့သည်။ ယေသု၊ အကြင်
 ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌။ န သန္တိ၊ မရှိကုန်။ သုပေသလာနိ၊ သီလကိုချစ်ကုန်သော။ တာနိ၊
 ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ ခေတ္တာနိ၊ လယ်ယာမြေကောင်းနှင့် တူကုန်၏။

ထိုမဏ္ဍဗျ သတို့သားသည် ဘုရားလောင်းသည် အဖန်တလဲလဲ တရားဟော
 သည်ရှိသော် အမျက်ထွက်၍ ဤရဟန်းသည် အလွန်စကားများစွာ အလွန်
 မြည်တမ်း၏။ ဤ တံခါးစောင့်တို့သည် အဘယ်အရပ်သို့ သွားကုန်သနည်း၊
 ဤဒွန်းစဏ္ဍားကို နှင်ထုတ်ကြကုန်ဟု ဆိုလိုရကား-

၈။ ကေတ္တ ဂတာ ဥပဇောတိယော စ၊
 ဥပဇ္ဈာယော အထဝါ ဂဏ္ဍကုစ္ဆိ။
 ဣမဿ ဒဏ္ဍဉ္စ ဝဓဉ္စ ဒတွာ၊
 ဂလေ ဂဟေတွာ ဂလယာထ ဇမ္ပံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈။ ဧတ္ထ၊ ဤသုံးတံခါးတို့၌။ ဌပိတာ၊ အစောင့်ထားကုန်သော။ ဥပဇော-
 တိယော စ၊ ဥပဇောတိယမည်သော တံခါးစောင့်၎င်း။ ဥပဇ္ဈာယော စ၊
 ဥပဇ္ဈာယ မည်သော တံခါးစောင့်၎င်း။ အထဝါ၊ ထိုမှတပါး။ ဂဏ္ဍကုစ္ဆိ စ၊

ဂဏ္ဍကုစ္ဆိ အမည်ရှိသော တံခါးစောင့်၎င်း။ ကွ၊ အဘယ်အရပ်သို့။ ဂတာ၊ သွားကြကုန်သနည်း။ ဣမဿ၊ ဤ သူယုတ်မာအား။ ဒဏ္ဍဉ္စ၊ ဒဏ်ကို၎င်း။ ဝဓဉ္စ၊ ပုတ်ခတ်ခြင်းကို၎င်း။ ဒတွာ၊ ပေး၍။ ဇမ္ဗု၊ သူယုတ်ကို။ ဂလေ၊ လည်၌။ ဂဟေတွာ၊ ကိုင်၍။ ဂလယာထ၊ နှင်ထုတ်ကြကုန်။

ထို တံခါးစောင့် သုံးယောက်တို့သည်လည်း ထို မဏ္ဍဗျ သတို့သား၏ စကားကို ကြား၍ လျင်စွာလာကုန်၍ အရှင့်သား- အသို့ပြုရကုန်အံ့နည်းဟု ဆိုကုန်၏။ သင်တို့သည် ဒွန်းစဏ္ဍားဖြစ်သော ဤသူယုတ်မာကို မြင်၏လောဟု မေးသည် ရှိသော် အရှင့်သား- မမြင်ပါကုန်ဟု ဆိုကုန်၍ အရှင့်သား- အဘယ်မှလာသော အဖြစ်ကိုမသိကုန်ပါ။ ဤသူသည် အဘယ်သူနည်း၊ လှည့်ပတ်တတ်သော မာယာသည်မူလည်း ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဝိဇ္ဇာမိရ်သည်မူလည်း ဖြစ်လတ္တံ့ဟုဆိုကုန်၍ ယခု အခါ၌ အဘယ်ကို အလိုရှိသနည်း၊ အဘယ်သို့ ပြုရကုန်အံ့နည်း ဤသို့ မေးသည် ရှိသော် ဤသူယုတ်မာ၏ မျက်နှာကိုသာလျှင် ပုတ်ခတ်၍ ကွဲပေါက်စေကုန်လျက် လုံတံ ဝါးခြမ်းစိတ်တို့ဖြင့် ကျောက်ရေစုတ်အောင် ရိုက်ပုတ်၍ လည်၌ ကိုင်၍ ဤသူယုတ်မာကို ဤအရပ်မှ နှင်ထုတ်လေကုန်ဟု ဆိုလျှင် ဘုရားလောင်းလည်း ထိုသူတို့သည် အနီးသို့ မရောက်မီလျှင် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ ကောင်းကင်၌တည်လျက် ဆဲရေးခြင်း၌ အပြစ်ကို ထင်ရှားစွာ ပြလိုရကား-

၉။ ဂိရိံ နခေန ခဏသိ၊
အယော ဒန္တေဟိ ခါဒသိ။
ဇာတဝေဒံ ပဒဟသိ၊
ယော ဣသိံ ပရိဘာသသိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉။ မဏ္ဍဗျ၊ မဏ္ဍဗျလုလင်။ ယော တံ၊ အကြင်သင်သည်။ ဣသိံ၊ ရသေ့ရဟန်းကို။ ပရိဘာသသိ၊ ဆဲရေး၏။ သော တံ၊ ထိုသင်သည်။ ဂိရိံ၊ တောင်ကို။ နခေန၊ လက်သည်းဖြင့်။ ခဏသိ၊ တူးသည်နှင့် တူ၏။ အယော၊ သံကို။ ဒန္တေဟိ၊ သွားတို့ဖြင့်။ ခါဒသိ၊ ကိုက်ဝါးသည်နှင့်တူ၏။ ဇာတဝေဒံ၊ မီးကို။ ဂိလိတံ၊ မျိုခြင်းငှါ။ ပဒဟသိ၊ အားထုတ်သည်နှင့် တူ၏။

ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူ၍ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ထိုလုလင်၏ မြင်စဉ် ၎င်း၊ ပုဏ္ဏားတို့သည် မြင်ကုန်စဉ်၎င်း ကောင်းကင်၌ ပျံ၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားစွာ ပြလိုရကား-

၁၀။ ဣဒံ ဝတောန မာတင်္ဂါ၊ ဣသိ သစ္စပရက္ကမော။
အန္တလိက္ခသ္မိံ ပက္ကာမိ၊ ဗြာဟ္မဏာနံ ဥဒိက္ခတံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၁၀။ ဘိက္ခုဝေ၊ရဟန်းတို့။ သစ္စပရက္ကမော၊ သဘောမှန်သော လုံ့လရှိသော။ မာတင်္ဂါ၊ မာတင်္ဂအမည်ရှိသော။ ဣသိ၊ ရသေ့သည်။ ဣဒံ၊ ဤစကားကို။ ဝတောန၊ မိန့်တော်မူ၍။ ဗြာဟ္မဏာနံ၊ ပုဏ္ဏားတို့သည်။ ဥဒိက္ခတံ၊ မြင်ကုန်စဉ်။ အန္တလိက္ခသ္မိံ၊ ကောင်းကင်၌။ ပက္ကာမိ၊ သွားလေ၏။

ထိုဘုရားလောင်းသည် အရှေ့အရပ်သို့ ရှေးရှုသွား၍ ခရီးတကြောင်း၌ သက်ဆင်း၍ ခြေရာထင်စေသတည်းဟု ခိဋ္ဌာန်တော်မူ၍ အရှေ့တံခါးအနီး၌ ဆွမ်းအလို့ငှါ ကြွတော်မူ၍ ရောသောဆွမ်းကို ရုံးစုတော်မူ၍ ဇရပ်တဆောင်၌ နေ၍ ရောသောဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။ မြို့စောင့်နတ်တို့သည် ဤမဏ္ဍပျသည် ငါတို့သခင် ရသေ့ကို ညဉ့်ဆဲနိပ်စက်၍ ဆိုဘိ၏ဟု သည်းမခံနိုင်သည် ဖြစ်၍ လာကုန်၏။ ထိုအခါ၌ နတ်အကြီးသည် ထိုမဏ္ဍပျ၏ လည်ကို ကိုင်၍ လှည့်၏။ ကြွင်းသော နတ်တို့သည် ကြွင်းသော ပုဏ္ဏားတို့၏ လည်ကို ကိုင်၍ တွန်းလှည့်ကုန်၏။ ဘုရားလောင်း၌ နူးညံ့သော စိတ်ရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ကား ထိုသခင်ရသေ့၏ သားတော်တည်းဟု ထိုမဏ္ဍပျကို မသတ်ကုန်၊ ပင်ပန်း စေရုံသာတည်း။ မဏ္ဍပျ၏ဦးခေါင်းသည် ပြန်၍ ကျောသို့ မျက်နှာရှေးရှုဖြစ်၏။ လက်ခြေတို့သည် ဖြောင့်တန်းခိုင်မာကုန်သည်ဖြစ်၍ တည်၏။ မဏ္ဍပျ၏ မျက်စိတို့ သည် သူသေ၏ မျက်စိကဲ့သို့ ဖြူကုန်၏။ မဏ္ဍပျသည် ကိုယ်ခက်တရော်ရှိသည်ဖြစ်၍ အိပ်၏။ ကြွင်းသော ပုဏ္ဏားတို့သည် ခံတွင်းဖြင့် တံတွေးကို အန်ကုန်လျက် ထိုမှ ဤမှ တပြောင်းပြန်ပြန် လူးလည်းကုန်၏ လုလင်တို့သည် အရှင်မသားအား အသို့ ဖြစ်လေသနည်းဟု ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာအား ကြားကုန်၏။ ထိုဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာသည် လျင်စွာလာ၍ သားကို မြင်၍ ဤ ငါ့သား၏ ဖြစ်ခြင်းသည် အသို့နည်းဟု မေးလိုရကား-

၁၁။ အာဝေဠိတံ ပိဠိတော ဥတ္တမင်္ဂံ၊
ဗာဟံ ပသာရေတိ အကမ္ပနေယျံ။
သေတာနိ အက္ခိနိ ယထာ မတဿ၊
ကော မေ ဣမံ ပုတ္တမကာသိ ဧဝံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၁။ ဥတ္တမင်္ဂံ၊ ဦးခေါင်းသည်။ ပိဠိတော၊ နောက်သို့။ အာဝေဠိတံ၊ ပြန်ခဲ့ပြီ။ ဗာဟံ၊ လက်ရုံးကို။ အကမ္ပနေယျံ၊ မလှုပ်မရှားဘဲ။ ပသာရေတိ၊ ဆန့်၏။ အက္ခိနိ၊ မျက်စိတို့သည်။ မတဿ၊ သူသေ၏။ အက္ခိနိ ယထာ၊ မျက်စိတို့ကဲ့သို့၊ သေတာနိ၊ ဖြူကုန်၏။ ဝါ- မျက်ဖြူဆိုက်ကုန်၏။ ကော၊ အဘယ်သူသည်။ မေ၊ ငါ၏။ ဣမံ ပုတ္တံ၊ ဤသားကို။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ အကာသိ၊ ပြုဘိသနည်း။

ထိုအခါ၌ ထိုဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာအား ထိုအရပ်၌တည်သော လူအပေါင်းသည် ကြားလိုရကား-

၁၂။ ဣဓာဂမာ သမဏော ဒုမ္မဝါသီ၊
ဩတလ္လကော ပံသုပိသာစကော ဝ။
သင်္ကာရစောဠံ ပဋိမ္မဉ္စ ကဏ္ဍော၊
သော တေ ဣမံ ပုတ္တမကာသိ ဧဝံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂။ အယျေ၊ အရှင်မ။ ဒုမ္မဝါသီ၊ ယုတ်နွမ်းသော အဝတ်သင်္ကန်းကိုဝတ်သော။ ဩတလ္လကော၊ ယုတ်သောသင်္ကန်းကို ဝတ်သော။ ပံသုပိသာစကော၊ ဣဝ၊ မြေဘုတ်ဘီလူးနှင့်တူသော။ သမဏော၊ ရဟန်းသည်။ သင်္ကာရစောဠံ၊ အမှိုက်တံမြက်ချေးစွန့်ရာ၌ ရအပ်သော ပုဆိုးနွမ်းကို။ ကဏ္ဍော၊ လည်၌။ ပဋိမ္မဉ္စ၊ စုပ်၍။ ဣဓ၊ ဤအရပ်သို့။ အာဂမာ၊ လာ၏။ သော၊ ထိုရဟန်းသည်။ တေ၊ သင်ရှင်မ၏။ ဣမံ ပုတ္တံ၊ ဤသားကို။ ဧဝံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော အဖြစ်ကို။ အကာသိ၊ ပြု၏။

ထိုဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာသည် ထိုစကားကို ကြား၍ ကြံ၏။ ကြံဟန်ကား ဤမာတင်္ဂသုခမိန်မှ တပါးသောသူအား ဤသို့သော အစွမ်းသတ္တိသည် မရှိ။

မချွတ်လျှင် မာတင်္ဂသုခမိန်၏ အတတ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ စင်စစ်မှုကား ပြည့်စုံ
သော မေတ္တာဘာဝနာရှိသော ပညာရှိသည် ဤမျှလောက်သောလူကို ပင်ပန်း
စေ၍ မကြံပေလတ္တံ့၊ အဘယ်မည်သော အရပ်သို့ သွားသည် ဖြစ်သနည်းဟု
ကြံ၏။

ထို့နောက်မှ မေးလိုရကား-

၁၃။ ကတမံ ဒိသံ အဂမာ ဘူရိပညော၊
အက္ခာထ မေ မာဏဝါ တေမတ္တံ။
ဂန္ဓာန တံ ပဋိကရေမု အစ္စယံ၊
အပေဝ နံ ပုတ္တံ လဘေမု ဇီဝိတံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၃။ မာဏဝါ၊ လုလင်တို့။ ဘူရိပညော၊ မြေကြီးအထုနှင့်တူသော ပညာ
ရှိသော ရဟန်းသည်။ ကတမံ ဒိသံ၊ အဘယ်အရပ်သို့။ အဂမာ၊ ကြံတော်
မူသနည်း။ တေမတ္တံ၊ ဤအကြောင်းကို။ မေ ငါ့အား။ အက္ခာထ၊ ကြားကုန်
လော့။ ဂန္ဓာန၊ သွား၍။ တံ အစ္စယံ၊ ထိုအပြစ်ကို။ ပဋိကရေမု၊ ကုစားပါ
ကုန်အံ့။ ဝါ- ကန်တော့ပါကုန်အံ့။ ပုတ္တံ - ပုတ္တဿ၊ ငါ့သား၏။ နံ ဇီဝိတံ၊
ထိုအသက်ကို။ အပေဝ လဘေမု၊ ရကုန်ငြားအံ့လည်း မသိ။

ထိုအခါ၌ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာအား ထိုအရပ်၌လျှင် တည်ကုန်သော လုလင်တို့
သည် ပြောကြားလိုကုန်ရကား-

၁၄။ ဝေဟာယသံ အဂမာ ဘူရိပညော၊
ပထဒ္ဓုနော ပန္နရသေဝ စန္ဒော။
အပိ စ သော ပုရတ္ထိမဒိသံ အဂဋ္ဌိ၊
သစ္စပုဋိညော ဣသိ သာဓုရူပေါ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၄။ အယျေ၊ အရှင်မ။ ပထဒ္ဓုနော၊ ကောင်းကင်ခရီး အစွန့်၏။ မဇ္ဈေ၊
အလယ်၌။ ပန္နရသေ၊ တဆယ့်ငါးရက်၌ တက်၍ထွန်းသော။ စန္ဒောဣဝ၊
လကဲ့သို့ ဘူရိပညော၊ မြေကြီးအထုနှင့် တူသော ပညာရှိသော ရှင်ရသေ့သည်။

ဝေဟာယသံ၊ ကောင်းကင်၌။ အဂမာ၊ ကြွလေ၏။ အပိ စ၊ စင်စစ်သော်ကား။ သစ္စပုဋိညော၊ မှန်သော ပဋိညာဉ်ဝန်ခံခြင်းရှိသော။ သာဓုရူပေါ၊ ကောင်းသော သဘော ရှိသော။ သော ဣသိ၊ ထိုရှင်ရ သူသည်။ ပုရတ္ထိမဒိသံ၊ အရှေ့အရပ်သို့။ အဂဉ္စိ၊ ကြွတော်မူ၏။

ထိုဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာသည် ထိုသူတို့၏ စကားကိုကြား၍ ငါ၏လင်ကို ငါစူးစမ်း အံ့ဟု ရှေ့ခွက်ကြီး ရှေ့ခွက်ငယ်တို့ကို ယူစေ၍ ကျွန်မအပေါင်း ခြံရံလျက် ထိုမာတင် ရှင်ရသေ့သည် ခြေရာခိဋ္ဌာန်ရာ အရပ်သို့ရောက်၍ ထိုခြေရာကို အစဉ် မှီးသဖြင့် သွားသည်ရှိသော် ထိုမာတင်ရှင်ရသေ့သည် အင်းပျဉ်၌နေ၍ ဆွမ်းဘုဉ်း ပေးစဉ် ထိုမာတင်ရှင်ရသေ့၏ အထံသို့သွား၍ ရှိခိုး၍ ရပ်တည်၏။ ထိုမာတင် ရှင်ရသေ့သည် ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာကို မြင်၍ အတန်ငယ် ဆွမ်းကို သပိတ်၌ ထား၏။ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာသည် ရှေ့ခွက်ဖြင့် ထိုမာတင်ရှင်ရ သုအား ရေကိုပေး၏။ ထိုမာတင် ရှင်ရသေ့သည် ထိုရှေ့ခွက်၌သာလျှင် လက်ကိုဆေး၍ ခံတွင်းကို ဆေး၏။ ထိုအခါ မာတင် ရှင်ရသေ့ကို ထို ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာသည် အဘယ်သူသည် ငါ့သားအား ဖောက်ပြန်ခြင်းကို ပြုလေသနည်းဟု မေးလိုရကား—

၁၅။ အာဝေဠိတံ ပိဋ္ဌိတော ဥတ္တမင်္ဂံ၊
ဗာဟံ ပသာရေတိ အကမ္ပနေယျံ။
သေတာနိ အက္ခိနိ ယထာ မတဿ၊
ကော မေ ဣမံ ပုတ္တ မကာသိ ဝေံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၅။ သာမိ၊ သခင်။ မေ၊ ငါ၏။ ပုတ္တဿ၊ သား၏။ ဥတ္တမင်္ဂံ၊ ဦးခေါင်း သည်။ ပိဋ္ဌိတော၊ ကျောက်သို့။ အာဝေဠိတံ၊ လည်ခဲပြီ။ ဗာဟံ၊ လက်ရုံးကို။ အကမ္ပနေယျံ မလှုပ်ရှားသည် ဖြစ်၍။ ပသာရေတိ၊ ဆန့်တန်း၏။ အက္ခိနိ၊ မျက်စိတို့သည်။ မတဿ သူ သ၏။ အက္ခိ 'ယထာ၊ မျက်စိတို့ကဲ့သို့။ သေတာနိ၊ ဖြူကုန်၏။ ကော၊ အဘယ်သူသည်။ မေ၊ ငါ၏။ ဣမံ ပုတ္တံ၊ ဤသားကို။ ဝေံ၊ ဤသို့ရှိအောင်။ အကာသိ၊ ပြုလေသနည်း။

ထို့နောက်မှ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် စကားတုံ့လှယ် ပြောဆိုလိုကုန် ရကား—

၁၆။ ယက္ခာ ဟဝေ သန္တိ မဟာနုဘာဝါ၊
အန္ဓာဂတာ ဣသယော သာဓုရူပါ။
တေ ဒုဋ္ဌစိတ္တံ ကုပိတံ ဝိဒိတုာ၊
ယက္ခာ ဟိ တေ ပုတ္တ မကံသု ဧဝံ။

၁၇။ ယက္ခာ စ မေ ပုတ္တ မကံသု ဧဝံ၊
တုညေဝ မေ မာကုဒ္ဒေါ ဗြဟ္မစာရီ။
တုမ္ပေဝ ပါဒေ သရဏံ ဂတာသ္မိ၊
အန္ဓာဂတာ ပုတ္တသောကေန ဘိက္ခု။

၁၈။ တဒေဝ ဟိ တေရဟိ စ မယံ၊
မနောပဒေါသော န မမတ္ထိ ကောစိ။
ပုတ္တော စ တေ ဗေဒမဒေန မတ္တော၊
အတ္ထံ န ဇာနာတိ အဓိစ္စ ဗေဒေ။

၁၉။ အဒ္ဓါ ဟဝေ ဘိက္ခု မုဟုတ္တကေန၊
သမ္ပယုတေဝ ပုရိ သဿ သညာ။
တေ ပရာဓံ ခမ ဘူရိပညာ၊
န ပဏ္ဍိတာ ကောဗေလာ ဘဝန္တိ။

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆိုကုန်၏။

၁၆။ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကေ၊ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာ။ မဟာနုဘာဝါ၊ တန်ခိုးကြီးကုန်သော။
ယက္ခာ၊ မြို့စောင့်နတ်တို့သည်။ ဟဝေ၊ စင်စစ်သဖြင့်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ အန္ဓာ-
ဂတာ၊ ငါနှင့်တကွ လာကုန်သော။ တေ၊ ထိုမြို့စောင့်နတ်တို့သည်။ ဣသယော၊
ရသေ့တို့သည်။ သာဓုရူပါ၊ ကောင်းသော ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ ဣတိ၊
ဤသို့။ ဇာနမာနာ၊ သိကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဒုဋ္ဌစိတ္တံ၊ ပြစ်မှားသော စိတ်ရှိသော။
ကုပိတံ၊ အမျက်ထွက်သော။ တေ၊ သင်၏။ ပုတ္တံ၊ သားကို။ ဝိဒိတုာ၊ သိ၍။
ယက္ခာဟိ၊ မြို့စောင့်နတ်တို့သာလျှင်။ တေ၊ သင်၏။ ပုတ္တံ၊ သားကို။ ဧဝံ၊ ဤသို့။
အကံသု၊ ပြုကုန်၏။

၁၇။ ဗြဟ္မစာရီ၊ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်တော်မူသော သခင်ရသေ့။
ယက္ခာ စ၊ မြို့စောင့်နတ်တို့သည် သာလျှင်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ပုတ္တံ၊ သားကို။
ဧဝံ၊ ဤသို့။ အကံသု၊ ပြုစေကုန်။ တုညေဝ၊ သခင် ရသေ့သည်သာလျှင်။ မေ၊

အကျွန်ုပ်၏။ ပုတ္တဿ၊ သားအား။ မာကုဒ္ဒေါ၊ အမျက်ထွက်ပါလင့်။ တုမှုံဝေ၊ ရှင်ရသေ့၏ သာလျှင်။ ပါဒေ၊ ခြေတော်တို့ကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂတာ၊ ဆည်းကပ်သည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ ဘိက္ခု၊ ရှင်ရဟန်း။ ပုတ္တသောကေန၊ သား၌ စိုးရိမ်သောကြောင့်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အနွာဂတာ၊ လာပါသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။

၁၈။ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကေ၊ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာ။ ဟိ-သစ္စံ၊ မှန်၏။ တဒေဝ၊ ထိုသင့်သား ပြစ်မှားသောအခါ၌၎င်း။ တေရဟိ စ၊ ယခုသင် တောင်းပန်သော အခါ၌၎င်း။ ကောစိ၊ အနည်းငယ်သော။ မယံ၊ ငါသည်။ မနောပဒေါသော၊ စိတ်နှလုံး၏ ပြစ်မှားခြင်းသည်။ မမ၊ ငါ့အား။ နတ္ထိ ဝေ၊ မရှိသည်သာတည်း။ တေ၊ သင်၏။ ပုတ္တော စ၊ သားသည်ကား။ ဗေဒမဒေန၊ ဗေဒင်အတတ်တည်းဟူသော မာန် ယစ်ခြင်းဖြင့်။ မတ္တော၊ ယစ်သည်ဖြစ်၍။ ဗေဒေ၊ ဗေဒင်အတတ်၌။ အဓိစ္စ၊ စွဲ၍။ အတ္ထံ၊ အကျိုးရှိသည် မရှိသည်ကို။ န ဇာနာတိ၊ မသိ။

၁၉။ ဘိက္ခု၊ ရှင်ရဟန်း။ ယံ ကိဉ္စိ၊ အမှတ်မရှိသောအတတ်ကို။ ဥဂ္ဂဟေတွာ၊ သင်၍။ မုဟုတ္တကေန၊ တမုဟုတ်မျှဖြင့်လျှင်။ အဒ္ဓါ ဟဝေ၊ မချွတ်လျှင်။ ပုရိသဿ၊ အမှတ် မမြဲသောယောက်ျား၏။ သညာ၊ သညာသည်။ သမ္ဗုယျ-တေဝ၊ တွေဝေသည်သာတည်း။ ဘူရိပည၊ မြေကြီးအတုနှင့် တူပေသော ပညာ ရှိသော ရှင်ရသေ့။ တေအပရာဓံ၊ ထိုသို့ မှိုက်မဲတွေဝေသဖြင့် ပြုမိသော အပြစ် ကို။ ခမ၊ သည်းခံတော်မူပါ။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ ကောဗေလော၊ အမျက် ဒေါသ အားကြီးကုန်သည်။ န ဘဝန္တိ၊ မဖြစ်ကုန်။

ဤသို့ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာသည် ကန်တော့ တောင်းပန်သည်ရှိသော်ဘုရားလောင်း သည် ထိုသို့တပြီးကား ထိုနတ်တို့ကို ပြေးစိမ့်သောငှါ အမြိုက်ကန်လန်ကာယေး ကို ငါပေးအံ့ဟု ဆိုလိုရကား -

၂၀။ ဣဒဉ္စ ယေ ဥတ္တိဋ္ဌ ဝိဏ္ဏံ၊
တဝ မဇ္ဈဗျော ဘုဉတု အပ္ပပညော။
ယက္ခာ စ တေ နံ န ဝိဟေဋ္ဌယေယျံ၊
ပုတ္တာ စ တေ ဟေသတိ သော အရောဂေါ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၀။ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကော၊ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာ။ မယံ၊ ငါ၏။ ဣဒဉ္စ ဥတ္တိဋ္ဌပိဏ္ဏံ၊ ဤ စားကြွင်းဆွမ်းကို။ အပ္ပပညော၊ ပညာနည်းသော။ တဝ၊ သင်၏။ ပုတ္တော၊ သားဖြစ်သော။ မဏ္ဍဗျော၊ မဏ္ဍဗျကို။ ဘုဉ္ဇတု၊ စားစေလော့၊ တေ ယက္ခာ စ၊ ထိုနတ်တို့ သည်လည်း။ နံ၊ ထိုသင့်သား မဏ္ဍဗျကို။ န ဝိဟေဋ္ဌယေယျံ၊ မညည်း ဆဲနိုင်ကုန်ရာ။ တေ၊ သင်၏။ သော ပုတ္တော စ၊ ထိုသားသည်လည်း။ အရောဂေါ၊ အနာကင်းသည်။ ဟေသတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။

ထို ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာသည် ဘုရားလောင်း၏ စကားကို ကြား၍ သခင် အမြိုက် ကန်လန်ကာဆေးကို သနားတော်မူပါဟု ဆို၍ ရွှေခွက်ငယ်ကို ကပ်၏။ ဘုရား လောင်းသည် စားကြွင်းဆွမ်းကို ထိုရွှေခွက်၌ သွန်းလောင်း၍ ရှေးဦးစွာ ဤစားကြွင်းဆွမ်းမှ ထက်ဝက်ကို သင့်သားခံတွင်း၌ သွန်းလောင်း၍ အကြွင်းကို အိုစံရည်းကြီး၌ ရှေ့ဖြင့် ရောနှော၍ ကြွင်းကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့၏ ခံတွင်း၌ သွန်းလောင်းစေလော့၊ အလုံးစုံသော သူတို့သည်လည်း အနာကင်းကုန် လတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူ၍ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ ဟိမဝန္တာသို့ သာလျှင် ကြွတော်မူ၏။

ထိုဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာသည် ထိုရွှေခွက်ကို ဦးခေါင်းဖြင့် ယူဆောင်၍ အမြိုက် ကန်လန်ကာဆေးကို ရအပ်ပြီဟု ဆိုလျက် အိမ်သို့သွား၍ ရှေးဦးစွာ သား၏ ခံတွင်း၌ ဆွမ်းကြွင်းကို သွန်းလောင်း၏။ နတ်သည် ပြေး၏။ မဏ္ဍဗျသည် မြေမှုန့်ကို သုတ်ခါလျက် ထ၍ မိခင် - ဤသည်ကား အဘယ်နည်းဟု ဆို၏။ သင်ပြုအပ်သော အမှုကို သင်သည်လျှင် သိလတ္တံ့၊ ချစ်သား- လာလှည့်၊ သင်၏ အလှူခံတို့၏ ထိုသို့ ဖောက်ပြန်သော အခြင်းအရာကို သင်ရှုလော့ဟု ဆိုလတ်သော် ထိုမဏ္ဍဗျသည် ထိုဆရာ ပုဏ္ဏားတို့ကို မြင်၍ နှလုံးမသာသည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ သားကို ချစ်သား မဏ္ဍဗျ-မကြောက်လင့်၊ သင်သည်မြိုက်စွာ၏။ အလှူ၏ အကျိုးကြီးအံ့သော အရာကိုမသိ၊ မြတ်သောအလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်တို့မည် သည်ကား ဤပုဏ္ဏားတို့နှင့်မတူကုန်၊ မြတ်သောအလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့မည်သည်ကား မာတင်္ဂသုခမိန့်နှင့်တူသည်သာတည်း၊ မာတင်္ဂသုခမိန့်နှင့်တူကုန်သော သူတို့သည် မြတ်သောအလှူခံ မည်ကုန်၏။ ဤနေ့မှစ၍ ထိုဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား သင်မလှ လင့်၊ သီလရှိကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အားသာ လှလော့ဟု ဆိုလိုရကား-

၂၁။ မဏ္ဍဗျ ဗာလောသိ ပရိတ္တပညော၊
ယော ပုညက္ခေတ္တာနံ အကောဝိဒေါ သိ။
မဟက္ကသာဝေသု ဒေါသိ ဒါနံ၊
ကိလိဋ္ဌကမ္မေသု အသညတေသု။

၂၂။ ဇဋ္ဌာ စ ကေသာ အဇိနာ နိဝတ္ထာ၊
ဇရူဒပါနံ ဝ မုခံ ပရုဠံ။
ပဇိ ဣမံ ပဿထ ဒုမ္မရူပံ၊
န ဇဋ္ဌာဇိနံ တာယတိ အပ္ပပညံ။

၂၃။ ယေသံ ရာဂေါ စ ဒေါသော စ၊ အဝိဇ္ဇာ စ ဝိရာဇိတာ။
ခိဏာသဝါ အရဟန္တော၊ တေသု ဒိန္နံ မဟပ္ပလံ။

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၁။ မဏ္ဍဗျ၊ မဏ္ဍဗျ။ တံ၊ သင်သည်။ ဗာလော။ မိုက်သည်။ ပရိတ္တ-
ပညော၊ နည်းသောပညာရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ယော တံ၊ အကြင် သင်သည်။
ပုညက္ခေတ္တာနံ၊ အလှူခံတို့အား။ အကောဝိဒေါ၊ မလိမ္မာသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။
မဟက္ကသာဝေသု၊ များစွာသော ကိလေသာဟူသော ဖန်ရည်စွန်းခြင်းရှိကုန်
သော။ ကိလိဋ္ဌကမ္မေသု၊ ညစ်ညူးသော အမူအကျင့် ရှိကုန်သော။ အသည-
တေသု၊ ကိုယ် နှုတ် နှလုံးကို မစောင့်ကုန်သော သူတို့အား။ ဒါနံ၊ အလှူကို။
ဒေါသိ၊ လှူတိ၏။

၂၂။ ဇဋ္ဌာ စ၊ ဆံကျစ်တို့သည်၎င်း။ ကေသာ စ၊ ဆံထုံးတို့သည်၎င်း။
အဇိနာနိဝတ္ထာ၊ ခွါနှင့်တကွ သစ်နက်ရေတို့ကို ဝတ်ခြင်းတို့သည်၎င်း။ သန္တိ၊
ရှိကုန်၏။ ဇရူဒပါနံ ဣဝ၊ မြက်ဖြင့်ဖုံးလွှမ်းသော ရေတွင်းအိုကဲ့သို့။ မုခံ၊ ခံတွင်း
သည်။ ပရုဠံ၊ ဖွားရယားတက်သော မုတ်ဆိတ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၏။ ဒုမ္မရူပံ၊ ရုန့်ကြမ်း
သော အသွင်အပြင်ရှိသော။ ဣမံ၊ ဤပုဏ္ဏားများကို၊ ပဿထ၊ ရှုပါကုန်လော့။
ဇဋ္ဌာဇိနံ၊ ဆံကျစ်သစ်နက်ရေသည်။ အပ္ပပညံ၊ ပညာနည်းသောသူကို။
န တာယတိ၊ မစောင့်ရှောက်နိုင်။

၂၃။ ယေသံ၊ အကြင်ရဟန်းတို့အား။ ရာဂေါ စ၊ ရာဂသည်၎င်း။ ဒေါ-
သော စ၊ ဒေါသသည်၎င်း။ အဝိဇ္ဇာ စ၊ မောဟသည်၎င်း။ ဝိရာဇိတာ၊ ကင်းကုန်

၏။ ဒီကာသဝါ၊ ကုန်ပြီးသော အာသဝေါရှိကုန်၏။ အရဟန္တာ၊ ရဟန္တာ ဖြစ်ကုန်၏။ တေသု၊ ထိုရဟန္တာတို့၌။ ဒိန္နံ၊ လှူခြင်းသည်။ မဟပ္ပလံ၊ အကျိုး ကြီး၏။

ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ လှူခြင်းသည် အကျိုးကြီး၏။ ချစ်သား- ထို့ကြောင့် သင်သည် ဤနေ့မှစ၍ ဤသို့သဘောရှိသော ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်တို့အား မလှူမရှိ လောက၌ သမာပတ်ရှစ်ပါးကို ရကုန်သော အဘိညာဉ်ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံကုန် သော တရားစောင့်ကုန်သော ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည်၎င်း၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် ၎င်း ရှိကုန်၏။ ထိုသူတို့အား အလှူကို ပေးလောဟု ဆို၍ ချစ်သား-သင့်ဆရာတို့ကို အမြှိုက်ဆေးတိုက်၍ အနာကင်းသည်ကို ပြုအံ့ဟူသော စကားကို ဆို၍ စားကြွင်း ထမင်းကို ယူ၍ ရေအိုးစရည်းကြီး၌ ထည့်စေ၍ တသောင်းခြောက်ထောင် သော ပုဏ္ဏားတို့၏ ခံတွင်း၌ သွန်းစေ၏။ တယောက်တယောက်သော ပုဏ္ဏား သည် မြေမှုန့်ကို သုတ်လျက် လျင်စွာထ၏။ ထိုအခါ၌ လည်းသော ပုဏ္ဏားတို့ကို တံပါးသော ပုဏ္ဏားတို့သည် ဤသူတို့သည် ဒွန်းစဏ္ဍား စားကြွင်းကို စားကုန် ၏ဟု ပုဏ္ဏားမဟုတ်သည်တို့ကို ပြုကုန်၏။ ထိုပုဏ္ဏားယောင်တို့သည် ရှက်ကုန်သည် ဖြစ်၍ ဗာရာဏသီပြည်မှ ထွက်ကုန်၍ မဇ္ဈတိုင်းသို့ သွားကုန်၍ မဇ္ဈမင်း၏အထံ၌ နေကုန်၏။ မဏ္ဍဗျသည်ကား ထိုဗာရာဏသီပြည်၌သာလျှင် နေ၏။

ထိုအခါ၌ ဝေတ္တဝတီမြို့ကို မှီ၍ ဝေတ္တမြစ်နား၌ ဇာတိမန္တအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားတယောက်သည် ရဟန်းပြု၏။ အမျိုးကံ မှီ၍ ကြီးစွာသော မာနကို ပြု၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုရသေ့၏ မာနကို ချိုးဖျက်အံ့ဟု ကြံ၍ ထိုအရပ်သို့ ကြွတော်မူ၍ မြစ်ညာ၌နေ၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် တနေ့၌ ဒန်ပူကို ခဲပြီး၍ ဒန်ပူသည် ဇာတိမန္တ ရသေ့၏ ဆံကျစ်၌ ငြိစေသတည်းဟု ခိဋ္ဌာန်၍ မြစ်ညာ၌ ချ၏။ ထိုဒန်ပူသည် ရေချိုးသော ဇာတိမန္တရသေ့၏ ဆံကျစ်၌ ငြိ၏။ ထိုရသေ့ သည် ဒန်ပူယုတ်-နင်ပျက်လေဟု ဆို၍ အဘယ်အရပ်မှ ဤဒန်ပူယုတ်သည် လာသနည်းဟု မြစ်ညာ၌ ထိုအကြောင်းကို စူးစမ်းအံ့ဟု အညာသို့ သွားသည် ရှိသော် ဘုရားလောင်းကို မြင်၍ အဘယ်အမျိုးအမည် ရှိသနည်းဟု မေး၍ ဒွန်းစဏ္ဍားဖြစ်၏ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် သင်သည် မြစ်၌ ဒန်ပူချသလောဟု မေး၍ သြော်-ငါချ၏ဟု မိန့်တော်မူလျှင် အလွန်ယုတ်မာသော ဒွန်းစဏ္ဍား-

ဤအရပ်၌ သင် မနေလင့်၊ အကြော၌ နေလော့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် အကြော၌ နေသော်လည်း ထိုဘုရားလောင်းသည် ချအပ်သော ဒန်ပူတို့သည် မြစ်ညာသို့ ဆန်တက်၍ ထိုရသေ့၏ ဆံကျစ်၌ ငြိသည်ရှိသော် ထိုဇာတိမန္တ ရသေ့သည် သူယုတ် ပျက်လေ၊အကယ်၍ ဤအရပ်၌ သင်နေအံ့၊ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ သင့်ဦးခေါင်းသည် ခုနစ်စိတ် ကဲ့လတ္တံ့ဟု ဆို၏။

ဘုရားလောင်းသည် အကယ်၍ ငါသည် ဤရသေ့အား အမျက်ထွက်ချေအံ့၊ ငါသည် သီလကို မစောင့်ရှောက်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ အကြောင်းဥပါယ်တမည်ဖြင့် သာလျှင် ထိုရသေ့၏ မာနကို ဖျက်အံ့ဟု ကြံတော်မူ၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ နေထွက်ခြင်းကို မြစ်တော်မူ၏။ လူတို့သည် ဇာတိမန္တရသေ့သို့ ကပ်၍ အရှင် ဘုရား- အရှင်ဘုရားတို့သည် နေထွက်ခြင်းကို မပေးကုန်၊ တားမြစ်ကုန်သလောဟု မေးကုန်၏။ ဇာတိမန္တရသေ့သည် ဆို၏။ ဤနေ့ကို တားမြစ်ခြင်းသည် ငါ၏ အမှုမဟုတ်၊ စင်စစ်သော်ကား မြစ်နား၌ ဒွန်းစဏ္ဍားတယောက်သည် နေ၏။ ထိုဒွန်းစဏ္ဍား၏ အမှုဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဆို၏။ လူတို့သည် ဘုရားလောင်းသို့ ကပ်ကုန်၍ အရှင်ဘုရား-အရှင်ဘုရားတို့သည် နေထွက်ခြင်းကို မပေး၊တားမြစ်ကုန်သလောဟု မေးကုန်၏။ တကာတို့-ဪ ဟုတ်၏ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် အဘယ့်ကြောင့် မပေး၊ တားမြစ်တော်မူသနည်းဟု မေးလျှောက်ကုန်လျှင် တကာတို့၏ ဆရာ ရသေ့သည် အပြစ်မရှိသောငါ့ကို ကျိန်ဆဲ၏။ ထိုရသေ့သည် လာ၍ ကန်တော့ အံ့သောငှာ ၊ ငါ၏ခြေတို့၌ ဝပ်သည်ရှိသော် နေ့ကို ငါလွှတ်အံ့ဟု မိန့်တော်မူလျှင် ထိုလူတို့သည် သွား၍ ရသေ့ကို ဆွဲငင်ကုန်လျက် ဘုရားလောင်း၏ ခြေရင်း၌ ဝပ်စေ၍ ကန်တော့စေပြီးလျှင် လျှောက်ကုန်၏။

အရှင်ဘုရား-နေ့ကို လွှတ်တော်မူကုန်လော့ဟု ဆိုကုန်သည်ရှိသော် လွှတ်ခြင်း ငှာ ၊ မတတ်ကောင်းသေး၊ အကယ်၍ ငါသည် နေ့ကိုလွှတ်အံ့၊ ဤဇာတိမန္တရသေ့ ၏ ဦးခေါင်းသည် ခုနစ်စိတ်ကဲ့လတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူလျှင် အရှင်ဘုရား- ဤသို့ ဖြစ်သည်ရှိသော် အဘယ်သို့ ပြုရအံ့နည်းဟု မေးအပ်သော် ဘုရားလောင်းသည် မြေစိုင်းခဲကို ဆောင်စေ၍ ဤမြေစိုင်းခဲကို သင်တို့ ရသေ့၏ ဦးခေါင်း၌ ထား၍ ရသေ့ကို ရေသို့ သက်စေ၍ ရေ၌ထားလေကုန်ဟု ထားစေ၍ နေ့ကို လွှတ်တော် မူ၏။ နေရောင်တို့ဖြင့် ခတ်မိ ထိမိကာမျှ၌ မြေစိုင်းခဲသည် ခုနစ်စိတ် ကဲ့၏။

ရသေ့သည် ရေ၌ငုပ်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုဇာတိမန္တရသေ့ကို ဆုံးမ၍ အဘယ်အရပ်၌ ယခုအခါဝယ် တသောင်း ခြောက်ထောင်သော ပုဏ္ဏားတို့သည် နေလေသနည်းဟု စူးစမ်းဆင်ခြင်တော် မူလတ်သော် မဇ္ဈမင်း၏ အထံ၌ နေကြ ကုန်သည်၏အဖြစ်ကို သိ၍ ထိုပုဏ္ဏားတို့ကို ငါဆုံးမအံ့ဟု တန်ခိုးဖြင့် သွား၍ မြို့၏အနီး၌ သက်ဆင်း၍ သပိတ်ကို ယူ၍ မြို့တွင်း၌ ဆွမ်းခံတော်မူ၏။

ပုဏ္ဏားတို့သည် ထိုဘုရားလောင်းကို မြင်၍ ဤရသေ့သည် ဤပြည်၌ တရက်၊ နှစ်ရက်မျှလည်း နေလတ်သော် ငါတို့ကို တည်ရာမရသည်ကို ပြုလတ္တံ့ဟု မင်းကြီးထံ လျင်မြန်စွာသွား၍ အရှင်မင်းကြီး မာယာအတတ်ဖြင့် လှည့်ပတ် ဖြားယောင်းတတ်သော ဝိဇ္ဇာ ခိုရ် ခိုးသူတယောက်သည် လာ၏။ ထိုဝိဇ္ဇာ ခိုရ် ခိုးသူကို ဖမ်းစေကုန်လော့ဟု မင်းအား ချောပစ် ဂုံးတိုက်သော စကားကို ကြားကြကုန်၏။ မင်းသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ပြောင်း၊ ပဲ၊ လူး၊ ဆပ် ရောသော ဆွမ်းကိုယူ၍ နံရံတခုကိုမှီ၍ အင်းပျဉ်ငယ်၌ နေလျက် ဘုဉ်းပေး၏။ ထိုအခါ၌ တပါးကိုကြံ၍ အောက်မေ့၍ စားသော ဘုရားလောင်းကို မင်းသည် စေခိုင်းအပ်သော မင်းချင်းတို့သည် သန်လျက်ဖြင့် ခုတ်ဖြတ်၍ အသက်၏ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေကုန်၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် သေလွန်၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်၏။

ဤမာတင်္ဂဇာတ်၌ ဘုရားလောင်းသည် ဆုံးမဩဝါဒ ပျက်သည်၊ ကျိုးပေါက်သည် ဖြစ်သတတ်၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ထိုသို့ ဆုံးမ ဩဝါဒ ပျက်သဖြင့်သာလျှင် သေ၏။

ဤသို့ မသင့်သောအားဖြင့် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်၍ နတ်တို့သည် အမျက်ထွက်၍ အလုံးစုံသော မဇ္ဈတိုင်းကို ပြာပူမိုဗ်းကိုရွာစေ၍ တိုင်းပြည်ကို ဖျက်ဆီးကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့သော ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ဥတေနမင်းစောသည် ယခုမှသာလျှင် ရဟန်းတို့ကို ညဉ်းဆဲ သည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ရဟန်းတို့ကို နှိပ်စက်ညဉ်းဆဲဘူးသည်သာတည်း ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ထိုအခါ မဏ္ဍဗျလုလင်သည်

ယခုအခါ ဥတေနမင်းစော ဖြစ်လာ၏။ မာတင်္ဂ သုခမိန် သည်ကား ငါဘုရား ဖြစ်တော်မူ၏။ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ကျင့်မြတ်ရှိသူ၊ သတ်ဖြတ်ငြူ၊ ပြည်မှုတိုင်းကားပျက်။)

ရှေးဦးစွာသော မာတင်္ဂဇာတ်သည် ပြီး၏။

၂-စိတ္တသမ္ဘူတဇာတ်

သုံးလေးဘဝခြားသော်လည်း မြဲမြံစွာချစ်ကျမ်းဝင်ခြင်း အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံ မတော် မှုတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတုန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ လျက် အရှင်မဟာကဿပ၏ချစ်နှစ်သက်စွာ နေကုန်သော သဒ္ဓိဝိဟာရိက တပည့် နှစ်ယောက်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ “သဗ္ဗ နရာနံ သဖလံ သုစိန္တံ” ဤသို့အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤစိတ္တသမ္ဘူတဇာတ်ကို ဟောတော် မူ၏။ ထိုစကားကို အကျယ်ချဲ့ဦးအံ့၊ ထိုရဟန်း နှစ်ယောက်တို့သည် အချင်းချင်း ဝေဘန်၍သာ သုံးဆောင်စားသောက်ကုန်သည်၊ အလွန် အကျမ်းဝင်ကုန်သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ဆွမ်းအလို့ငှါ သွားသော်လည်း အတူတကွသွားကုန်၏။ အတူတကွ လာကုန်၏။ ကင်းကွာ၍ ဖြစ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့ သည် ထိုရဟန်းငယ် နှစ်ယောက်တို့၏ အကျမ်းဝင်ခြင်းကို ချီးမွမ်းကုန်လျက် နေကုန်၏။ ဘုရားသခင်သည် ကြွတော်မူလာ၍ ရဟန်းတို့ ယခု ငါလာတော် မူသောအခါ၌ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကြ ကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု ရွှေနားခတ် လျှောက်လတ်သော် ရဟန်းတို့ - ဤ ရဟန်းငယ် နှစ်ယောက်တို့၏ တခုသော ကိုယ်အဖြစ်၌ တဘဝတည်းဝယ် အကျမ်းဝင်သော အဖြစ်သည် အံ့ဘွယ်မရှိသေး၊ ရှေးပညာရှိတို့သည် သုံးဘဝ လေးဘဝ ခြားခြင်းတို့သို့ ရောက်ကုန်သော်လည်း အဆွေခင်ပွန်းတို့၏ အဖြစ်ကို မစွန့်ကုန်သည်သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ လွန်လေ ပြီးသော အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့ လွန်လေပြီးသောအခါ အဝန္တိတိုင်း ဥဇ္ဇေနိ ပြည်ဝယ် အဝန္တိမည်သော မင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုအခါ ဥဇ္ဇေနိပြည် အပ၌

ဒွန်းစက္ကား ရွာငယ်သည်ရှိ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုဒွန်းစက္ကား ရွာငယ်၌ ဖြစ်၏။ တယောက်သောတ္တဝါသည် ထိုဘုရားလောင်း၏ မိထွေးသားဖြစ်၏။ ထိုသူငယ်နှစ်ယောက်တို့တွင် တယောက်သည် စိတ္တမည်၏။ တယောက်သည် သမ္ဘူတမည်၏။ ထိုနှစ်ယောက်သော သူငယ်တို့သည်လည်း အရွယ်သို့ရောက် ကုန်သည်ရှိသော် ဒွန်းစက္ကား အမျိုးအနွယ်ကို ဖွပ်ဆေးတတ်သော အတတ်ကို သင်ကုန်၍ တစ်ခုသွ၌ နှစ်ယောက်သောသူတို့သည် ဥဇ္ဇေနီပြည်တံခါး၌ အတတ် ကို ပြကြကုန်အံ့ဟုဆို၍ တယောက်သည် မြောက်တံခါး၌ အတတ်ကိုပြ၏။ တယောက်သည် အရှေ့တံခါး၌ အတတ်ကိုပြ၏။ ထိုဥဇ္ဇေနီပြည်၌လည်း နှစ် ယောက်ကုန်သော ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိကာမည်သော မိန်းမတို့သည် ရှိကုန်၏။ တယောက် ကား သူဌေးသွီး၊ တယောက်ကား ပုရောဟိတ်သွီးတည်း။ များစွာသော ခဲဘွယ် ဘောဇဉ်တို့ကို၎င်း၊ ပန်း နံ့သာ အစရှိသည်တို့ကို၎င်း ယူစေ၍ ဥယျာဉ်ကစား ခြင်းကို ကစားကုန်အံ့ဟု တယောက်သည် မြောက်တံခါးဖြင့် ထွက်၏။ တယောက်သည် အရှေ့တံခါးဖြင့် ထွက်၏။

ထိုသတို့သမီးတို့သည် ထိုအတတ်ကို ပြကုန်သော ဒွန်းစက္ကားသားတို့ကို မြင်၍ ဤသူတို့ကား အဘယ်သူတို့နည်းဟု မေး၍ ဒွန်းစက္ကားသားတို့ဟူ၍ ကြား၍ မမြင်အပ် မမြင်ကောင်း မမြင်သင့် မမြင်ထိုက်သည်နှင့် ယှဉ်သော သူတို့ကို မြင်ရလေစွတကားဟု နံ့သာရေဖြင့် မျက်စိတို့ကို ဆေး၍ ပြန်ကုန်၏။ လူမျိုးတို့သည် ဟယ်မကောင်းစွာသော ဒွန်းစက္ကားယုတ်တို့ သင်တို့ကိုမိ၍ ငါတို့သည် အဘိုးမကျကုန်သော သေစာ ထမင်း အစရှိသည်တို့ကို မရကုန်ဟု ထိုညီနောင် နှစ်ယောက်တို့ကို ပုတ်ခတ်ကုန်၍ အကျိုးမဲ့သော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်စေကုန်၏။

ထိုညီနောင် နှစ်ယောက်တို့သည် အမှတ်သညာ သတိရကုန်သည် ရှိသော် ထကုန်၍ တယောက်သည် တယောက်၏အထံသို့ သွား၍ နှစ်ယောက်သော ညီနောင်တို့သည် တခုသောအရပ်၌ တွေ့ကြကုန်၍ အချင်းချင်း ထိုဆင်းရဲငြိုငြင် ခြင်းကို ကြား၍ ငိုလျက် မြည်တမ်းကုန်၍ အဘယ်သို့ ပြုအံ့နည်းဟု ကြံ၍ ငါတို့အား အမျိုးကိုမိ၍ ဤဆင်းရဲသည်ဖြစ်၏။ ဒွန်းစက္ကားအမှုကို ပြုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်အံ့ဟု အမျိုးကို ဖုံးလွှမ်း၍ ပုဏ္ဏားလုလင်၏ အသွင်ဖြင့် တက္ကသိုလ်

ပြည်သို့သွား၍ အတတ်ကိုသင်ကုန်အံ့ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းကိုပြု၍ ထိုတက္ကသိုလ် ပြည်သို့ရောက်၍ အတတ်သင် အတွင်းတပည့်တို့သည်ဖြစ်ကုန်၍ ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးအထံ၌ အတတ်ကို သင်ကုန်၏။ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအပြင်၌ ကျော်ကြား၏။ နှစ်ယောက်သော သူတို့တွင် စိတ္တသုခမိန်အား အတတ်သည် အပြီးသို့ ရောက်၏။ သမ္ဘူတသုခမိန်အား အတတ်သည် အပြီးသို့ မရောက်သေး။

ထိုအခါတနေ့သ၌ ရွာသားတံယောက်သည် ပုဏ္ဏားတို့ ဗေဒင်သင်ရွတ်သော အလှူကိုပြုအံ့ဟု ဆရာကို ပင့်ဘိတ်၏။ ထိုည၌သာလျှင် မိုသ်းကြီးသည်ထန်စွာ ရွာ၍ ခရီး၌ ချောင်းမြောင်း အစရှိသည်တို့ကို ပြည့်စေ၏။ ဆရာသည် နံနက် ကလျှင် စိတ္တသုခမိန်ကို ခေါ်စေ၍ အမောင်- ငါသည် သွားအံ့သောငှါ မတတ် နိုင်၊ သင်သည် လုလင်နှင့်တကွ သွား၍ မင်္ဂလာစီးပွား အကြောင်းကို ဟော၍ သင်တို့သည် ရအပ်သည်ကို သုံးစား၍ ငါတို့သည် ရအပ်သောအဘို့ကို ဆောင်ခဲ့ လောဟု ဆိုလတ်သော် ထိုစိတ္တသုခမိန်သည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ လုလင်တို့ကို ယူ၍သွား၏။ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး လုလင်တို့သည် ရေလည်း ချိုးကုန်၏။ မျက်နှာတို့ကိုလည်း သပ်ကုန်၏။ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး လူတို့သည် နို့ဆန်ကို ခူး၍ အေးစေသတည်းဟု ထားကုန်၏။

လုလင်တို့သည် ထိုနို့ဆန်သည် မအေးမီလျှင် လာကုန်၍ နေကုန်၏။ လူတို့ သည် အလှူရေစက်ကို ချ၍ ထိုလုလင်တို့၏ရှေ့၌ နို့ဆန်ခွက်တို့ကို ထားကုန်၏။ သမ္ဘူတသည် တပ်မက်မောသော သဘောရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်၍ အေး၏ ဟူသော အမှတ်ဖြင့် နို့ဆန်ခဲကို ချီ၍ ခံတွင်း၌ ထား၏။ ထိုနို့ဆန်သည် ထိုသမ္ဘူတ၏ ခံတွင်းကို ရဲရဲပြောင်ပြောင် လောင်လေ၏။ ထိုသမ္ဘူတသည် တုန်လှုပ်လျက် သတိကို မထားနိုင်၍ စိတ္တပဏ္ဍိတသုခမိန်ကို ကြည့်၍ ဒွန်းစဏ္ဍား ဘာသာဖြင့် သာလျှင် ခဠု၊ ခဠု = လောင်ခဲ့ပြီ၊ လောင်ခဲ့ပြီဟု ဆို၏။ ထိုစိတ္တ သုခမိန်သည်လည်း ထိုသမ္ဘူတ အတူလျှင် သတိကို မထားမူ၍ ဒွန်းစဏ္ဍား ဘာသာဖြင့်လျှင် နိုဂ္ဂလ, နိုဂ္ဂလ = ထွေးလော့, ထွေးလော့ဟု ဆို၏။

လုလင်တို့သည် အချင်းချင်းကြည့်၍ ဤဘာသာကား အဘယ်မည်သော ဘာသာနည်းဟု ဆိုကုန်၏။ စိတ္တသုခမိန်သည် မင်္ဂလာကိုရွတ်၏။ ပုဏ္ဏား လုလင်တို့သည် အပသို့ထွက်၍ အစု အစု ပြုကုန်၍ ထိုထိုအရပ်၌ နေ၍ ဘာသာ

ကို သုတ်သင်သည်ရှိသော် ဒွန်းစဏ္ဍား ဘာသာဟု သိ၍ ဟယ် - ယုတ်မာစွာ
 သော ဒွန်းစဏ္ဍားတို့ - ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ပုဏ္ဏားဟူ၍ ဆိုပြီး
 လျှင် လှည့်ပတ် ဖြားယောင်း ကုန်၏ဟု ထိုညီနောင် နှစ်ယောက်တို့ကိုလည်း
 ပုတ်ခတ် ထောင်းထုကုန်၏။ ထိုအခါ တယောက်သော သူတော်ကောင်းသည်
 ဖဲကြကုန် ဆုတ်ကြကုန်ဟု ပုတ်ခတ် ထောင်းထုသော သူတို့ကို တာ မြစ်၍ ဤ
 အပြစ်သည် သင်တို့၏အမျိုး အပြစ်တည်း။ သွားကြကုန်လော့၊ တစုံတခုသော
 အရပ်၌ ရဟန်းပြု၍ အသက်မွေးကြလေကုန်ဟုဆို၍ ထို နှစ်ယောက်တို့ကိုလှုတ်
 လိုက်၏။ လုလင်တို့လည်း ထိုညီနောင်နှစ်ယောက်တို့၏ ဒွန်းစဏ္ဍားအဖြစ်ကို
 ဆရာအား ကြားကုန်၏။

ထိုညီနောင် နှစ်ယောက်တို့လည်း တောသို့ဝင်၍ ရသေ့ရဟန်းပြု၍ မမြင့်
 မီလျှင် ထိုဘဝမှ စုတေကုန်၍ နေရဥရာမြစ်နား၌ သမင်မဝမ်းဝယ် ဖြစ်ကုန်၏။
 ထိုညီနောင် နှစ်ယောက်တို့သည် အမိဝမ်းမှ ဖွားမြင်သော အခါမှစ၍ အတူ
 တကွသာလျှင် သွားကုန်၏။ ကင်းကွာခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ ထို သမင်နှစ်ခု
 တို့သည် တနေ့သ၌ အစာကိုယူ၍ တခုသောသစ်ပင်ရင်း၌ ဦးခေါင်းချင်း ထိကာ
 ချိုချင်းယှက်ကာ နှုတ်သီးချင်းတင်ကာ ကပ်ငြိကုန်လျက် စားမြုံ့ပြန်ကုန်၍
 တည်သည်တို့ကို မြင်၍ မုဆိုးတယောက်သည် လုံမကိုပစ်ချ၍ တပြိုင်နက်သာလျှင်
 သေစေ၏။ ထို သမင်ဘဝမှ စုတေကုန်၍ နမ္မဒါမြစ်နား၌ ဝန်လိငှက်အမျိုးဝယ်
 ဖြစ်ကုန်၏။ ထို ဝန်လိငှက်ဘဝ၌လည်း ထိုညီနောင် နှစ်ခုတို့သည် ကြီးခြင်းသို့
 ရောက်ကုန်သည်ရှိသော် အစာကိုယူ၍ ဦးခေါင်းချင်းယှက်ကာ နှုတ်သီးချင်း
 ယှက်ကာ လည်ချင်းကပ်ငြိ၍ တည်သည်တို့ကိုမြင်၍ တယောက်သော ကုတ်
 ညွတ်ကွင်းထောင်သော မုဆိုးသည် တပြိုင်နက်သာလျှင် ဖွဲ့၍သတ်၏။

ထို ဝန်လိငှက်အဖြစ်မှ စုတေကုန်၍ စိတ္တသုခမိန်သည် ကောသမ္မိပြည်၌
 ပုရောဟိတ်၏သား ဖြစ်၏။ သမ္ဘူတသုခမိန်သည် ဥတ္တရပဉ္စာလရာဇ်မင်း၏သား
 ဖြစ်၏။ ထိုသူ နှစ်ယောက်တို့သည် အမည်မှည့်သော နေ့မှာ၍ မိမိတို့၏ဘဝကို
 အောက်မေ့နိုင်ကုန်၏။ သမ္ဘူတသုခမိန်သည် အခြားမဲ့ အောက်မေ့ခြင်း မတတ်
 နိုင်သည်ဖြစ်၍ လေးခုမြောက်သော ဒွန်းစဏ္ဍားဘဝကိုသာလျှင် အောက်မေ့
 နိုင်၏။ ထို စိတ္တသုခမိန်သည် တဆယ့်ခြောက်နှစ်မြောက်သော အခါ၌ တော

ထွက်၍ ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ ရသေ့ရဟန်းပြုလျက် စျာန်အဘိညာဉ်တို့ကို ဖြစ်စေ၍ စျာန်ချမ်းသာဖြင့် ကာလကို လွန်စေလျက် နေ၏။

သမ္ဘူတသည်လည်း အဘလွန်သဖြင့် ထိ.ဖြူကိုဆောင်းစေ၍ ရွှေထီးရွှေနန်း သိမ်းမြန်းသော မင်္ဂလာနေ့၌သာလျှင် လူများအလယ်၌ မင်္ဂလာသီချင်းကို ပြု၍ ဥဒါန်းကျူးသည်၏အစွမ်းဖြင့် နှစ်ဂါထာတို့ကို ရွတ်၏။ ထို မင်းကြီး သီသော ဂါထာကို ကြား၍ ငါတို့သခင် မင်းကြီး၏ မင်္ဂလာသီချင်းတည်းဟု မောင်းမ တို့သည်၎င်း၊ စောင်းသမားတို့သည်၎င်း ထိုသီချင်းကိုသာလျှင် သိကြကုန်၏။ အစဉ်သဖြင့် မင်း၏ချစ်အပ်သော သီချင်းတည်းဟု အလုံးစုံသော မြို့နေလူတို့ သည် ထိုသီချင်းကိုသာလျှင် သိကြကုန်၏။ စိတ္တသုခမိန်သည်လည်း ဟိမဝန္တာ အရပ်၌ နေလျက်လျှင် ငါ့ညီသမ္ဘူတသည် ထီးဆောင်းမင်းအဖြစ်ကို ရပြီလော၊ မရသေးလောဟု စုံစမ်းလတ်သော် မင်းပြုရသောအဖြစ်ကိုသိ၍ ငါ ယခုအခါ၌ သွားသော်လည်း မင်းသစ်ဖြစ်သော ငါ့ညီသမ္ဘူတကို သိစေခြင်းငှါ မတတ် နိုင်ရာချေဟု ကြံ၍ အနှစ်ငါးဆယ်တို့ပတ်လုံး မသွားဘဲ မင်းအား သားသမီး တို့ဖြင့် ပွားစီးသောအခါ၌ တန်ခိုးဖြင့် ကြွတော်မူ၍ ဥယျာဉ်၌ ဆင်းသက်၍ မင်္ဂလာကျောက်ဖျာ၌ ရွှေဆင်းတုကဲ့သို့ နေတော်မူ၏။

ထို ခဏ၌ သူငယ်တယောက်သည် မင်း၏ ထိုသီချင်းကို သီလျက် ထင်းတို့ကို ခွေ၏။ စိတ္တသုခမိန်သည် ထို သူငယ်ကို ခေါ်၏။ ထိုသူငယ်သည် လာ၍ ထိုရသေ့ကို ရှိခိုး၍ တည်၏။ ထို ခဏ ၊ ထိုသူငယ်ကို ဆို၏။ သင်သည် ထိုငါလောသော အခါမှ စ၍ ဤသီချင်းကိုသာလျှင် သီ၏။ အသို့နည်း၊ တပါးသောသီချင်းကို မသိ သလောဟု မေးသည်ရှိသော် အရှင်ဘုရား- တပါးသော သီချင်းကို သိပါ၏။ ထိုသို့ သိသော်လည်း ဤသီချင်း နှစ်ဂါထာတို့သည် မင်း၏ နှစ်သက်တော်မူ သော သီချင်းတို့တည်း။ ထိုကြောင့် ဤသီချင်းတို့ကိုသာလျှင် အကျွန်ုပ် သိပါ ၏ဟု ဆို၏။ မင်း၏သီချင်းကို အတုလိုက်၍ သီနိုင်သောသူသည် ရှိ၏လောဟု မေးလတ်သော် အရှင်ဘုရား - မရှိပါဟု လျှောက်၏။ သင်သည် အတုလိုက်၍ သိခြင်းငှါ တတ်နိုင်အံ့လောဟု မေးလျှင် အရှင်ဘုရား - သိပါသည်ရှိသော် သိခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပါ၏ဟု ဆို၏။ ထိုသို့ တတ်နိုင်လျှင် သင်သည် မင်း သည် သီချင်း နှစ်ဂါထာတို့ကို သိကုန်သည်ရှိသော် ဤသုံးခုမြောက်သော ဂါထာကို ဆို၍ သီလော့ဟု သီချင်းကို ပေး၍ မင်း၏အထံသို့သွား၍ သီလေ။ မင်းသည်

သင့်အား ကြည်ငြိမ်း၍ ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ပေးလတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူ၍ လွတ်လိုက်၏။

ထိုသူငယ်သည်လည်း အမိထံသို့ သွား၍ မိမိကိုယ်ကို တန်ဆာဆင်စေ၍ မင်းအိမ်တံခါးသို့ သွား၍ သူငယ်တယောက်သည် မင်းတို့နှင့်တကွ အတုလိုက်၍ သီချင်းကို သီလိုပါသတတ်ဟု မင်းအား လျှောက်ကြားစေ၍ လာစေဟု ဆိုပေသော် သွား၍ ရှိခိုးလျက်နေ၏။ ချစ်သား - သင်သည် အတုလိုက်၍ သီချင်း သီလိမ့်သတတ်လောဟု မေးသည်ရှိသော် အရှင်မင်းကြီး - ဪ ဟုတ်မှန်ပါ၏။ အလုံးစုံသော မင်းပရိသတ်တို့ကို စုဝေးစေကုန်လော့ဟု ပရိသတ်ကို စုဝေးစေပြီး၍ မင်းကိုဆို၏။ အရှင်မင်းကြီး- အရှင်မင်းကြီးတို့သည် ရှေးဦးစွာ အရှင်မင်းကြီးတို့၏ သီချင်းကို သီတော်မူလော့၊ အကျွန်ုပ်သည် နောက်မှ နောက်မှ အတုလိုက်၍ သီချင်းကို သီပါအံ့ဟု လျှောက်ဆိုလတ်သော် မင်းသည် ရှေးဦးစွာ သီချင်းကို သီလိုရကား—

၂၄။ သဗ္ဗံ နရာနံ သဖလံ သုစိန္တံ၊
န ကမ္မုနာ ကိဉ္ဇိ န မောဃ မတ္ထိ။
ပဿာမိ သမ္ဘူတံ မဟာနုဘာဝံ၊
သကမ္မုနာ ပုညဖလူပပန္နံ။

၂၅။ သဗ္ဗံ နရာနံ သဖလံ သုစိန္တံ၊
န ကမ္မုနာ ကိဉ္ဇိ န မောဃ မတ္ထိ။
ကစိန္တံ စိတ္တဿပိ ဝေမေဝ၊
ဣဒ္ဓေါ မနော တဿ ယထာပိ မယံ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၄။ ဘောဇ္ဇော၊ အိုအချင်းတို့။ နရာနံ လူတို့အား။ သုစိန္တံ၊ ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်သော။ သဗ္ဗံ အလုံးစုံသော ကောင်းမှုသည်။ သ ဖလံ၊ အကျိုးရှိ၏။ ကမ္မုနာ၊ ကောင်းမှုကြောင့်။ ကိဉ္ဇိ န၊ စိုးစဉ်းမျှ။ မောဃံ၊ အကျိုးမဲ့သည်။ န အတ္ထိ၊ မရှိ။ သ ကမ္မုနာ၊ မိမိအမှုဖြင့်။ ပုညဖလူပပန္နံ၊ ကောင်းမှု၏ အစွမ်းကြောင့် ဖြစ်သော။ မဟာနုဘာဝံ၊ ကြီးသော တန်ခိုးရှိသော။ သမ္ဘူတံ၊ သမ္ဘူတအမည်ရှိသော ငါ့ကို။ ပဿာမိ၊ ငါမြင်ရ၏။

၂၅။ နရာနံ၊ လူတို့အား။ သုစိဏ္ဏံ၊ ကောင်းစွာကျင့်အပ်သော။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော ကောင်းမှုသည်။ သ ဖလံ၊ အကျိုးရှိ၏။ ကိဉ္စိ နှ၊ စိုးစဉ်း အနည်းငယ်မျှ။ မယံ၊ ငါ့အား။ မနော၊ စိတ်သည်။ ဣဒ္ဓေါ ယထာပိ၊ ပြည့်စုံသကဲ့သို့လည်း။ ဝေမေဝ၊ ဤအတူလျှင်။ ကစ္စိ အသို့နည်း။ တဿ စိတ္တဿပိ၊ ထိုနောင်တော်စိတ္တအားလည်း။ မနော၊ နှလုံးသည်။ ဣဒ္ဓေါ နှ၊ ပြည့်စုံပါလေ၏လော။

ထိုမင်း၏ သီချင်းအဆုံး၌ သူငယ်သည် သီချင်းကို သီလိုရကား—

၂၆။ သဗ္ဗံ နရာနံ သဖလံ သုစိဏ္ဏံ၊
 န ကမ္မုနာ ကိဉ္စိ နှ မောသ မတ္တိ။
 စိတ္တံပိ ဇာနာဟိ တထေဝ ဒေဝ၊
 ဣဒ္ဓေါ မနော တဿ ယထာပိ တုယံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၇။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းကြီး။ နရာနံ၊ လူတို့အား။ သုစိဏ္ဏံ၊ ကောင်းစွာကျင့်အပ်သော။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော ကောင်းမှုသည်။ သ ဖလံ၊ အကျိုးရှိ၏။ ကမ္မုနာ၊ ကောင်းသောအမှုဖြင့်။ ကိဉ္စိ နှ၊ စိုးစဉ်းမျှ။ မောသံ၊ အချည်းစည်းအကျိုးမဲ့သည်။ န အတ္တိ၊ မရှိ။ တုယံ၊ ရှင်မင်းကြီးအား။ မနော၊ စိတ်နှလုံးသည်။ ဣဒ္ဓေါ ယထာပိ၊ ပြည့်စုံသကဲ့သို့လည်း။ တထေဝ၊ ထိုအတူလျှင်။ တဿပိ၊ ထိုနောင်တော် စိတ္တအားလည်း။ မနော၊ စိတ်နှလုံးသည်။ ဣဒ္ဓေါ၊ ပြည့်စုံ၏။ ဣတံ၊ ဤသို့။ စိတ္တံပိ၊ နောင်တော်စိတ္တကိုလည်း။ ဇာနာဟိ၊ သိတော်မူလော့။

ထိုသူငယ် သိသော သီချင်းသံကို ကြား၍ မင်းကြီးသည် လေးခုမြောက်သော သီချင်းကို သီလိုရကား—

၂၇။ ဘဝံ နှ စိတ္တော သုတမညတော တေ၊
 ဥဒါဟု တေ ကောစိ နံ တေဒက္ခာ။
 ဂါထာ သုဂီတာ န မမတ္တိ ကင်္ခါ၊
 ဒဒါမိ တေ ဂါမဝရံ သတဉ္စ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၇။ ဒါရက၊ သူငယ်။ ဘဝံ၊ သင်သည်။ စိတ္တော နှ၊ စိတ္တပင်လော။ ဥဒါဟု၊ ထိုသို့မဟုတ်။ တေ၊ သင်သည်။ အညတော၊ တပါးမှ။ သုတံ၊ ကြားသလော။

ဥဒါဟု၊ ထိုသို့မဟုတ်။ တေ၊ သင့်အား။ ကောစိ၊ တစုံတယောက်သော သူသည်။
နံ တေ၊ ထို အကြောင်းကို။ အက္ခာ၊ ကြားသလော။ ဂါထာ၊ ဂါထာတို့ကို။
သုဂီတာ၊ ကောင်းစွာ သီအပ်၏။ မမ၊ ငါ့အား။ ကင်္ခါ၊ ယုံမှားခြင်းသည်။
န အတ္ထိ၊ မရှိ။ တေ၊ သင့်အား။ သတံ၊ တရာသော။ ဂါမဝရဉ္စ၊ ရွာမြတ်ကို
လည်း။ ဒဒါမိ၊ ငါဆုပေး၏။

ထို့နောင်မှ သူငယ်သည် ထိုအကြောင်းကို ကြားလိုရကား—

၂၈။ န စာဟံ စိတ္တော သုတ မညတော မေ၊
ဣသိ စ မေ တေမတ္ထံ အသံသိ။
ဂန္ဓာန ရညော ပဋိဂါဟိ ဂါထံ၊
အပိ န တေ ဝရံ အတ္တမနော ဒဒေယျ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၈။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းကြီး။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ န စိတ္တော၊ စိတ္တမဟုတ်
ပေ။ မေ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အညတော၊ သူတပါးမှ။ သုတံ၊ အဆင့်ကြား၏။
ဣသိ စ၊ ရသေ့သည်လျှင်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ တေမတ္ထံ၊ ဤအကြောင်းကို။
အသံသိ၊ ကြား၏။ ဂန္ဓာန၊ သွား၍။ ရညော၊ မင်း၏။ ဂါထံ၊ ဂါထာကို။
ပဋိဂါဟိ၊ အတုလိုက်၍သိချေ။ တေ၊ သင့်အား။ အပိ န၊ စင်စစ်။ အတ္တမနော၊
နှစ်လို ဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍။ ဝရံ၊ ဆုကို။ ဒဒေယျ၊ ပေးရာ၏။

ကိုစကားကိုကြား၍ မင်းကြီးသည် ထိုရသေ့ကား ငါ၏ နောင်တော် ဖြစ်
သော စိတ္တဖြစ်လတ္တံ့၊ ယခုအခါ သွား၍ ထိုနောင်တော်စိတ္တကို ဖူးမြင်အံ့ဟု
မင်းချင်းတို့ကို စေခိုင်းလိုရကား—

၂၉။ ယောဇန္တု ဝေ ရာဇရထေ၊ သုကတေ စိတ္တသိဗ္ဗနေ။
ကစ္ဆံ နာဂါနိ ဗန္ဓထ၊ ဂိဝေယျံ ပဋိမုဉ္ဇထ။
၃၀။ အာဟညန္တု ဘေရိ မုဒိဂံသခေ၊
သီဃာနိ ယာနာနိ စ ယောဇယန္တု။
အဇေဝ ဟံ အဿမံ တံ ဂမိဿံ၊
ယတ္ထေဝ ဒက္ခိဿ မိသိ နိသိန္နံ။

ဟူသော ဤဂါထာနှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကို ဆို၏။

၂၉။ ဘောဇ္ဇော၊ အို အမတ်အပေါင်းတို့။ သုကတော၊ ကောင်းစွာ ပြုအပ်
ကုန်သော။ စိတ္တ သိဗ္ဗဒန၊ ဆန်းကြယ်စွာ စပ်အပ်ကုန်သော။ ရာဇရထေ၊ မင်းစီး
ထိုက်သော မင်္ဂလာရထားတို့ကို။ ဝေ၊ ကောင်းမွန်စွာ။ ယောဇေန္တု၊ က၊ကြ
လေကုန်။ နာဂါနိ၊ မင်းစီးဆင်တို့ကို။ ကစ္ဆဗန္ဓထ၊ မြဲမြံစွာ ရှေ့ကြိုး၊ ရှေ့ကတင်
ဖွဲ့ကြကုန်။ ဂိယယံ၊ လည်ရွဲတန်ဆာကို။ ပဋိမုဉ္ဇထ၊ စွပ်ကြကုန်။

၃၀။ ဘေရိမုဒိဂံသခေ စ၊ စည်ကြီး၊ မုရိုးစည်၊ ခရုသင်းတို့ကိုလည်း။
အာဟညန္တု၊ တီးမှုတ်ကြလေကုန်။ သီသနိ၊ ပေါ့ပါးလျင်မြန် ထက်သန်ကုန်
သော။ ယာနာနိ စ၊ ယာဉ်တို့ကိုလည်း။ ယောဇေယန္တု၊ က၊ကြလေကုန်။
ယတ္ထေဝ၊ အကြင် အဿမပိုဒ်၌ သာလျှင်။ နိသိန္နံ၊ နေသော။ ဣသိံ၊ ရသေ့ကို။
ဒက္ခိယံ၊ ငါမြင်ရလတ္တံ့။ တံအဿမံ၊ ထိုအဿမပိုဒ်ကို။ အဇ္ဇေဝ၊ ယခုသာလျှင်။
အဟံ ငါသည်။ ဂမိယံ၊ သွားအံ့။

ထို သမ္ဘူတမင်းသည် ဤသို့ဆို၍ ရထားကို တက်စီး၍ လျင်မြန်စွာ သွား၍
ဥယျာဉ်တံခါး၌ ရထားကိုထား၍ စိတ္တ သုခမိန်သို့ ကပ်၍ ရှိခိုးလျက် တင့်အပ်
သောအရပ်၌ နေ၍ နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်၏ အဖြစ်ကို ဆိုလိုရကား—

၃၁။ သုလဒ္ဓလာဘော ဝတ မေ အဟောသိ၊
ဂါထာ သုဂီတာ ပရိသာယမဇ္ဈေ။
သွာဟံ ဣသိံ သီလဝတူ ပန္နံ၊
ဒိသွာ ပတီတော သုမနောဟမသ္မိ။

ဟူသော ရှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၁။ မေ၊ ငါသည်။ ပရိသာယမဇ္ဈေ၊ ပရိသတ်၏အလယ်၌။ ယာဂါထာ၊
အကြင်ဂါထာကို။ သုဂီတာ၊ ကောင်းစွာ သီအပ်၏။ အဟံ၊ ဤကောင်းစွာ
သီရပ်သော ဂါထာကို။ မေ၊ ငါသည်။ သုလဒ္ဓလာဘော၊ ကောင်းစွာရတော်
သည်။ အဟောသိဝတ၊ ဖြစ်စွတကား။ ယော အဟံ၊ အကြင် ငါသည်။
သီလဝတူပပန္နံ၊ သီလအကျင့်နှင့် ပြည့်စုံသော။ ဣသိံ၊ ရသေ့ကို။ ဒိသွာ မြင်၍။
ပတီတော၊ အလွန်နှစ်သက်၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ သုမနော၊ ဝမ်းမြောက်သည်။
အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။

ထိုသမ္ဘူတခင်းသည် စိတ္တသုခမိန်အား မြင်သောအခါမှ စ၍ နှစ်လိုမ်း
မြောက်ခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ငါ့နောင်တော်အား ရာဇပလ္လင်ကို ခင်ကြ
ကုန်ဟု ဤသို့စသော အစီအရင်တို့ကို ဖေခိုင်းလိုရကား—

၃၂။ အာသနံ ဥဒကံ ပဇ္ဇံ၊ ပဋိဂ္ဂဏှာတု နော ဘဝံ။
အဋ္ဌေ ဘဝန္တံ ပုစ္ဆာမ၊ အဋ္ဌံ ကုရုတု နော ဘဝံ။

ဟူသော ကိုးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၂။ ဘန္တေ၊ ရှင်ရသေ့။ ဘဝံ ရှင်ရသေ့သည်။ နော၊ အကျွန်ုပ်တို့၏။
အာသနံ၊ နေရာကို၎င်း။ ဥဒကံ၊ သောက်ရေသုံးဆောင်ရေကို၎င်း။ ပဇ္ဇံ၊ ခြေနယ်
ဆီကို၎င်း။ ပဋိဂ္ဂဏှာတု၊ ခံတော်မူလော့။ အဋ္ဌေ၊ ဧည့်သည်တို့အား လှူအပ်
သည်နှင့်ယှဉ်သောအလှူ၌။ ဘဝန္တံ၊ ရှင်ရသေ့ကို။ ပုစ္ဆာမ၊ ပန်လျှောက်ပါ
ကုန်၏။ ဘဝံ၊ ရှင်ရသေ့သည်။ နော၊ အကျွန်ုပ်တို့၏။ အဋ္ဌံ၊ ဧည့်သည်တို့
အား လှူအပ်သည်နှင့် ယှဉ်သော အလှူကို။ ကုရုတု၊ ခံတော်မူလော့။

ဤသို့ သာယာနာပျော်ဘွယ်ရှိသော စကားပြောဟောခြင်းကိုပြု၍ မင်း၏
အဖြစ်ကို အလယ်၌ ခဲ့၍ ပေးလိုရကား -

၃၃။ ရမ္မဉ္ဇ တေ အာဝသထံ ကရောန္တု၊
နာရိဂဏေဟိ ပုရိစာရယဿ။
ကရောဟိ သြကာသ မနုဂ္ဂဟာယ၊
ဥဘောပိ မံ ဣဿရိယံ ကရောမ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၃။ ဘောန္တော၊ အိုပြည်ကြီး၏စီးပွားကို များစွာ ပြုလေ့ရှိသော အမတ်
တို့။ တေ၊ သင်အမတ်တို့သည်။ ရမ္မံ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော။ အာဝသထံ၊
ကျောင်းနေရာကို။ ကရောန္တု၊ ဆောက်လုပ်ကြလေကုန်။ တံ၊ ရှင်ရသေ့သည်။
နာရိဂဏေဟိ၊ မိန်းမအပေါင်းတို့ဖြင့်။ ပုရိစာရယဿ၊ စံပယ် မွေ့လျော်လော့။
အနုဂ္ဂဟာယ၊ ကာမဂုဏ်ဖြင့် ချီးမြှောက်စိမ့်သောငှါ။ သြကာသံ၊ အခွင့်ကို။
ကရောဟိ၊ ပြုတော်မူလော့။ ဥဘောပိ၊ နှစ်ယောက်သော ငါတို့သည်လည်း။
ဣမံဣဿရိယံ၊ ဤစည်းစိမ်ကို။ ကရောမ၊ ခံစားကုန်အံ့။

(၄၁၂)

ပုံတော်စုံ ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

ထိုသမ္ဘူတ၏ စကားကိုကြား၍ စိတ္တသုခမိန်သည် တရားဟောလိုရကား—

၃၄။ ဒိသ္မာ ဖလံ ဒုစ္စရိတဿ ရာဇ၊
အထော သုစိန္တဿ မဟာဝိပင်္ဂါ။
အတ္တာနုမေဝ ပုဋိသံယမိဿံ၊
န ပတ္တယေ ပုတ္တပသုံ ဓနံ ဝါ။

၃၅။ ဒသေဝိမာ ဝဿဒသာ၊ မစ္စာနံ ဣမ ဇီဝိတံ။
အပုတ္တညေဝ တံ သြဓိံ၊ နဋ္ဌော ဆိန္နောဝ သုဿတိ။

၃၆။ တတ္ထ ကာ နန္ဒိ ကာ ခိဉ္ဇာ၊ ကာ ရတိ ကာ ဓနေသိနာ။
ကိံ မေ ပုတ္တေဟိ ဒါရေဟိ၊ ရာဇ မုတ္တောသ္မိ ဗန္ဓနာ။

၃၇။ သော ဟမေတံ ပဇာနာမိ၊ မစ္စ မေ နပုမဇ္ဇတိ။
အန္တကေနာ ဓိပန္နဿ၊ ကာ ရတိ ကာ ဓနေသိနာ။

၃၈။ ဇာတိ နရာနံ အဓမာ နရိန္ဒ၊
စဏ္ဍာလယောနိ ဒွိပဒါ ကနိဋ္ဌာ။
သကေဟိ ကမ္မေဟိ သုပါပကေဟိ၊
စဏ္ဍာလဂဗ္ဘေ အဝသိမ္ပ ပုဗ္ဗေ။

၃၉။ စဏ္ဍာလာ ဟုမ္ပ အဝန္တိသု၊ မိဂါ နေရဉ္ဇရံ ပတီ။
ဥက္ကဋ္ဌာ သာ နမ္မဒါ တီရေ၊ တျဇ္ဇ ဗြာဟ္မဏ ခတ္တိယာ။

ဟူဇော ဤခြောက်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃၄။ ရာဇ၊ ရန်သူတို့ကို အောင်သောမင်းကြီး။ ဒုစ္စရိတဿ၊ မကောင်းသော အကျင့်၏။ ဖလံ၊ အကျိုးကို၎င်း။ အထော၊ ထိုမှတစ်ပါး။ သုစိန္တဿ၊ ကောင်းသောအကျင့်၏။ မဟာဝိပင်္ဂါ၊ ကြီးမြတ်သော အကျိုးကို၎င်း။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ အတ္တာနုမေဝ၊ မိမိကိုယ်ကိုသာလျှင်။ ပုဋိသံယမိဿံ၊ သီလသံယမဖြင့် ငါစောင့်အံ့။ ပုတ္တံ ဝါ၊ သားကို၎င်း။ ပသုံ ဝါ၊ ကျွဲ၊ နွား၊ ဆင်၊ မြင်းကို၎င်း။ ဓနံ ဝါ၊ ဥစ္စာကို၎င်း။ န ပတ္တယေ၊ မတောင့်တ။

၃၅။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဝဿဒသာ၊ ဆယ်နှစ် ဆယ်နှစ် ပိုင်းခြားအပ်သော ဒသကတို့သည်။ ဣမာဒသေဝ၊ ဤမန္တာဒသကစသောဆယ်ပါးတို့သည်သာတည်း။ ဣမ၊ ဤလူရွာ၌။ မစ္စာနံ၊ သတ္တဝါတို့၏။ ဇီဝိတံ၊ အသက်သည်။ တံသြဓိံ၊

ထိုမန္ဒာဒသကစသော အပိုင်းအခြားသို့။ အပုတ္တညေဝ၊ မရောက်မီလျှင်။
ဆိန္ဒော၊ နုတ်ဖြတ်အပ်သော။ နုဋ္ဌော၊ ကျူသည်။ သုဿတိဣဝ၊ ခြောက်သကဲ့
သို့။ သုဿတိ၊ ခြောက်တပ်၏။

၃၆။ တတ္ထတသ္မိံ ဝေံ သုဿမာနေ ဇီဝိတေ၊ ထိုအသက်သည် ကျူကဲ့သို့
ခြောက်တပ်လွယ်သည်ဖြစ်ပါလျက်။ နန္ဒိ၊ ကာမဂုဏ်ငါးပါး၌ နှစ်သက်ခြင်းသည်။
ကာ၊ အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ ခိန္နော၊ မြူးတူးခြင်းသည်။ ကာ၊ အဘယ်အကျိုး
ရှိအံ့နည်း။ ရတိ၊ ကာမဂုဏ်၌ မွေ့လျော်ခြင်းသည်။ ကာ၊ အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့
နည်း။ ဓနေသိနာ၊ ဥစ္စာကို ရှာမှီးခြင်းသည်။ ကာ၊ အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။
ပုတ္တေဟိ၊ သားသွီးတို့ဖြင့်၎င်း။ ဒါရေဟိ၊ မယားတို့ဖြင့်၎င်း။ မေ၊ ငါ့အား။ ကိံ၊
အဘယ်ပြုအံ့နည်း။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဗန္ဓနာ၊ သားမယား
ဟူသော အနှောင်အဖွဲ့မှ။ မုတ္တော၊ လွတ်သည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။

၃၇။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အန္တကေန၊ သေမင်းသည်။ အဓိပန္နဿ၊ နှိပ်စက်အပ်
သော။ မေ၊ ငါ့အား။ မစ္စ၊ သေမင်းသည်။ နပ္ပမဇ္ဇတိ၊ မမေ့မလျော့။ သော-
အဟံ၊ ထိုငါသည်။ တေံ၊ ဤသေမင်း မမေ့မလျော့သော အကြောင်းကို။ ပဇာ-
နာမိ၊ သိ၏။ တသ္မာ၊ ထိုသို့ သိသောကြောင့်။ ရတိ၊ ကာမဂုဏ်၌ မွေ့လျော်
ခြင်းသည်။ ကာ၊ အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ ဓနေသိနာ၊ ဥစ္စာကို ရှာမှီးခြင်း
ဖြင့်။ ကာ၊ အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။

၃၈။ နရိန္ဒ၊ မင်းမြတ်။ နရနံ၊ လူတို့အား။ ဇာတိ၊ အမျိုးသည်။ အဓမာ၊
ယုတ်မာ၏။ စက္ကာလယောနိ၊ ဒွန်းစက္ကာ အမျိုးသည်။ ဒွိပဒါကနိဋ္ဌာ၊ အခြေ
နှစ်ချောင်းရှိသော လူတို့တွင် အယုတ်ဆုံးတည်း။ သုပါပကေဟိ၊ အလွန်ယုတ်မာ
ကုန်သော။ သကေဟိကမ္ပေဟိ၊ မိမိတို့ ပြုအပ်သော မကောင်းမှုတို့ကြောင့်။
ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။ စက္ကာလဂဗ္ဗေ၊ ဒွန်းစက္ကာဝမ်း၌။ အဝသိမ္မာ၊ ငါတို့နေရဘူးကုန်ပြီ။

၃၉။ နရိန္ဒ၊ လူတို့အရှင်သခင် မင်းမြတ်။ အဝန္တိသု၊ အဝန္တိတိုင်းတို့၌။
စက္ကာလာ၊ ဒွန်းစက္ကာတို့သည်။ အဟုမ္မာ၊ ငါတို့ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ။ နေရဉ္စရံပတိ၊
နေရဉ္စရာ မြစ်ကမ်းနား၌။ မိဂါ၊ သံမင်တို့သည်။ အဟုမ္မာ၊ ငါတို့ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ။
နမ္မဒါတိရေ၊ နမ္မဒါမြစ်နား၌။ ဥက္ကုသာ၊ ဝန်လှိုင့်ကဲ့သို့သည်။ အဟုမ္မာ၊ ငါတို့ဖြစ်

ဘူးကုန်ပြီ။ အဇ္ဈိယ ယခုအခါ၌။ တေမယံ၊ ထိုငါတို့နှစ်ယောက်သည်။ ပြာဟူရ
ခတ္တိယာ၊ ပုဏ္ဏားမျိုး မင်းမျိုးတို့သည်။ ဟောမ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

ဤသို့ ထိုသမ္ဘူတမင်းအား လွန်လေပြီးသော သူယုတ်ဘဝတို့ကို ပြ၍
ယခုအခါ၌ ဤမင်းအဖြစ်၏ အာယုသင်္ခါရနည်းသော တိုသောအဖြစ်ကို ပြ၍
ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့၌ အားထုတ်ခြင်းကို ဖြစ်စေလိုရကား—

၄၀။ ဥပနိယတိ ဇီဝိတ မပ္ပမာယု၊
ဇရူ နိတဿ န သန္တိ တာဏာ။
ကရောဟိ ပဉ္စာလ မမေဝ ဝါကျံ၊
မာကာသိ ကမ္မာနိ ဒုဒုဒြယာနိ။

၄၁။ ဥပနိယတိ ဇီဝိတ မပ္ပမာယု၊
ဇရူပနိတဿ န သန္တိ တာဏာ။
ကရောဟိ ပဉ္စာလ မမေဝ ဝါကျံ၊
မာကာသိ ကမ္မာနိ ဒုဒပ္ပလာနိ။

၄၂။ ဥပနိယတိ ဇီဝိတ မပ္ပမာယု၊
ဇရူ နိတဿ န သန္တိ တာဏာ။
ကရောဟိ ပဉ္စာလ မမေဝ ဝါကျံ၊
မာကာသိ ကမ္မာနိ ရဇသိရာနိ။

၄၃။ ဥပနိယတိ ဇီဝိတ မပ္ပမာယု၊
ဝဏ္ဏံ ဇရာ ဟန္တိ နရဿ ဇိယျတော။
ကရောဟိ ပဉ္စာလ မမေဝ ဝါကျံ။
မာကာသိ ကမ္မာနိ နိရယူပပတ္တိယာ။

ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၄၀။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဇီဝိတံ၊ ဇီဝိတိန္ဒြေသည်။ မရဏံ၊
သေခြင်းသို့။ ဥပနိယတိ၊ ကပ်တတ်၏။ အာယု၊ အသက်သည်။ အပ္ပံ တိုလှစွာ
၏။ ဇရူပနိတဿ၊ အိုခြင်းသည် သေမင်း၏ အနိ သို့ ဆောင်အပ်သော
သူအား။ ပုတ္တာဒယော၊ သားသမီး အစရှိသည်တို့သည်။ တာဏာ၊ စောင့်

ရှောက်နိုင်ကုန်သည်။ န သန္တိ၊ မဂ္ဂိကုန်။ ပဉ္စာလ၊ ပဉ္စာလမင်း။ မမေဝ၊ ငါ၏ သာလျှင်။ ဝါကျ၊ ဆုံးမစကားကို။ ကရောဟိ၊ လိုက်နာလော့။ ဒုခုဒြယာနိ၊ ဆင်းရဲ၏ ပွားကြောင်းဖြစ်ကုန်သော။ ကမ္မာနိ၊ မကောင်းမှုတို့ကို။ မာ အကာသိ၊ မပြုလင့်။

၄၁။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဇီဝိတံ၊ ဇီဝိတိန္ဒြေသည်။ မရဏံ၊ သေခြင်းသို့။ ဥပနိယတိ၊ ကပ်တတ်၏။ အာယု၊ သတ္တဝါတို့၏အသက်သည်။ အပ္ပံ၊ တိုလှစွာ၏။ ဇရူပနိတဿ၊ အိုခြင်းသည် သေမင်း၏အနီးသို့ ဆောင်အပ်သော သူအား။ ပုတ္တာဒယော၊ သားသမီးအစရှိသောသူတို့သည်။ တာဏာ၊ စောင့်ရှောက်နိုင်ကုန်သည်။ န သန္တိ၊ မဂ္ဂိကုန်။ ပဉ္စာလ၊ ပဉ္စာလမင်း။ မမေဝ၊ ငါ၏သာလျှင်။ ဝါကျ၊ စကားကို။ ကရောဟိ၊ လိုက်နာလော့။ ဒုခုပုလာနိ၊ ဆင်းရဲသောအကျိုးကို ပေးတတ်ကုန်သော။ ကမ္မာနိ၊ မကောင်းမှုတို့ကို။ မာ အကာသိ၊ မပြုပါလင့်။

၄၂။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဇီဝိတံ၊ ဇီဝိတိန္ဒြေသည်။ မရဏံ၊ သေခြင်းသို့။ ဥပနိယတိ၊ ကပ်တတ်၏။ အာယု၊ သတ္တဝါတို့၏ အသက်သည်။ အပ္ပံ၊ နည်းလှစွာ၏။ ဇရူပနိတဿ၊ အိုခြင်းသည် သေမင်း၏အနီးသို့ ဆောင်အပ်သောသူအား။ ပုတ္တာဒယော၊ သားသမီး အစရှိသောသူတို့သည်။ တာဏာ၊ စောင့်ရှောက်နိုင်ကုန်သည်။ န သန္တိ၊ မဂ္ဂိကုန်။ ပဉ္စာလ၊ ပဉ္စာလမင်း။ မမေဝ၊ ငါ၏သာလျှင်။ ဝါကျ၊ စကားကို။ ကရောဟိ၊ လိုက်နာလော့။ ရဇသိရာနိ၊ ကိလေသာမြူဖြင့် ပြည့်သော ဦးခေါင်းရှိကုန်သော။ ကမ္မာနိ၊ မကောင်းမှုတို့ကို။ မာ အကာသိ၊ မပြုပါလင့်။

၄၃။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဇီဝိတံ၊ ဇီဝိတိန္ဒြေသည်။ မရဏံ၊ သေခြင်းသို့။ ဥပနိယတိ၊ ကပ်တတ်၏။ အာယု၊ သတ္တဝါတို့၏ အသက်သည်။ အပ္ပံ၊ နည်းလှစွာ၏။ ဇိယုတော၊ အိုသော။ နရဿ၊ လူ၏။ ဝဏ္ဏံ ကိုယ်အဆင်းကို။ ဇရာ၊ အိုခြင်းသည်။ ဟန္တိ-ဟနတိ၊ သတ်တတ်၏။ ပဉ္စာလ၊ ပဉ္စာလမင်း။ မမေဝ၊ ငါ၏သာလျှင်။ ဝါကျ၊ ဆုံးမစကားကို။ ကရောဟိ၊ နားထောင်လော့။ နိရယူပပတ္တိယာ၊ ငရဲ၌ ဖြစ်စေခြင်းငှါ။ ကမ္မာနိ၊ မကောင်းမှုတို့ကို။ မာ အကာသိ၊ မပြုပါလင့်။

(၄၁၆)

ပုံတော်စုံ ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

ဘုရားလောင်းသည် တရားဟောတော် မူသည်ရှိသော် မင်းကြီးသည် နှစ်သက်ရကား—

၄၄။ အဒ္ဓါဟိ သစ္စံ ဝစနံ တဝေတံ၊
ယထာ ဣသိ ဘာသတိ ဝေမေတံ။
ကာမာ စ မေ သန္တိ အနုပ္ပရူပါ၊
တေ ဒုစ္စဇာ မာဒိသကေန ဘိက္ခု။

၄၅။ နာဂေါ ယထာ ပင်္ကမဇ္ဈေ ဗျသန္ဓော၊
အဟံထလံ နာဘိသမ္ဘောတိ ဂန္တု။
ဝေံ ပဟံ ကာမပဏေံ ဗျသန္ဓော၊
န ဘိက္ခုနော မဂ္ဂမနုဗ္ဗဇာမိ။

၄၆။ ယထာပိ မာတာ စ ပိတာ စ ပုတ္တံ၊
အနုသာသရေ ကိန္တိ သုခိ ဘဝေယျ။
ဝေံပိ မံ တံ အနုသာသ ဘန္ဓေ၊
ယထာ စိရံ ပေစ္စ သုခိ ဘဝေယျ။

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၄၄။ ဣသိ၊ ရှင်ရသေ့။ တံ၊ ရှင်ရသေ့သည်။ ယထာ၊ အကြင်အခြင်းဖြင့်။ ယံ ဝစနံ၊ အကြင်စကားကို။ ဘာသတိ၊ ဆို၏။ ဝေံ-တထာ၊ ထိုအခြင်းဖြင့်။ တဝ၊ သင်၏။ တေံ ဝစနံ၊ ဤစကားသည်။ အဒ္ဓါ၊ မချွတ်။ သစ္စံဟိ-သစ္စံဝေ၊ မှန်သည်သာတည်း။ ဘိက္ခု၊ ရှင်ရသေ့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ အနုပ္ပရူပါ၊ အတိုင်းမသိ များကုန်သော။ ကာမာ စ၊ ကာမဂုဏ်တို့သည်ကား။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ မာဒိသကေန၊ အကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော သူသည်။ တေ၊ ထိုကာမဂုဏ်တို့ကို။ ဒုစ္စဇာ၊ စွန့်နိုင်ခဲ့ကုန်၏။

၄၅။ ဘန္ဓေ၊ အရှင်ဘုရား။ နာဂေါ၊ ဆင်ပြောင်သည်။ ပင်္ကမဇ္ဈေ၊ ညွှန်အိုင်၏ အလယ်၌။ ဗျသန္ဓောယထာ၊ နှစ်သက်သို့။ ဝေံ၊ ဤအတူ။ အဟံပိ၊ အကျွန်ုပ်သည်လည်း။ ကာမပဏေံ၊ ကာမဂုဏ်တည်းဟူသော ညွှန်ပျောင်း၌။ ဗျသန္ဓော၊ နှစ်၏။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ထလံ၊ ကာမဂုဏ်တည်း ဟူသော ညွှန်ပျောင်းမှ ထွက်မြောက်ရာ ကြည်းကုန်းသို့။ ဂန္တု၊ သွားခြင်းငှါ။ နာဘိသမ္ဘောတိ၊ မစွမ်းနိုင်။

ဘိက္ခုနော၊ ရဟန်း၏။ မဂ္ဂံ၊ သြဝါဒအနုသာသနီတည်းဟူသော ခရီးလမ်းမကို။
န အနုဗ္ဗဇာမိ၊ မလိုက်နိုင်ပါ။

၄၆။ မာတာ စ၊ အမိသည်၎င်း။ ပိတာ စ၊ အဘသည်၎င်း။ ပုတ္တံ၊ သားသွီး
ကို။ ကိံ၊ အသို့မူ၍။ သုခိ၊ ချမ်းသာနှင့် ပြည့်စုံသည်။ ဘဝေယျ၊ ဖြစ်ပါအံ့
နည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အနုသာသရေ ယထာ၊ ဆုံးမကုန်သကဲ့သို့။ ဝေ-တထာ၊
ထိုအတူ။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ တံပိ၊ အရှင်ဘုရားသည်လည်း။ ယထာ၊ အကြင်
အခြင်းဖြင့် ဆုံးမသည်ရှိသော်။ ပေစ္စ၊ တမလွန်ဘဝ၌။ စိရံ၊ ကြာမြင့်စွာ။ သုခိ၊
ချမ်းသာသည်။ ဘဝေယျ၊ ဖြစ်ရာ၏။ တထာ၊ ထိုအခြင်းဖြင့်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။
အနုသာသ၊ ဆုံးမပေ၏။

ဘုရားလောင်းသည် ထိုမင်းအား တရားဟောလိုရကား—

၄၇။ နော စေ တုဝံ ဥဿာဟသေ ဇနိန္ဒ၊
ကာမေ ဣမေ မာနုသကေ ပဟာတုံ။
ဓမ္မံ ဗလိံ ပဋ္ဌပယဿု ရာဇ၊
အဓမ္မကာရော စ တေ မာဟု ရဋ္ဌေ။

၄၈။ ဒုတာ ဝိဓာဝန္တု ဒိသာ စတသော၊
နိမန္တကာ သမဏဗြာဟ္မဏာနံ။
တေ အန္ဓုပါနေန ဥပဋ္ဌဟဿု၊
ဝတ္ထေန သေနာသနပစ္စယေန စ။

၄၉။ အန္ဓေန ပါနေန ပသန္တစိတ္တော၊
သန္တပ္ပယ သမဏဗြာဟ္မဏေ စ။
ဒတာ စ ဘုတာ စ ယထာနုဘာဝံ၊
အနိန္ဒိတော သဂ္ဂ မုပေတိ ဌာနံ။

၅၀။ သစေ စ တံ ရာဇမဒေါ သဟေယျ၊
နာရိဂဏေဟိ ပုရိစာရယန္တံ။
ဣမမေဝ ဂါထံ မနသိကရောဟိ၊
ဘာသေဟိ စေ နံ ပရိသာယ မဇ္ဈေ။

(၄၁၈)

ပုံတော်စုံ ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

၅၁။ အဗ္ဗောကာသ သယော ဇန္တု၊ ဝဇန္တု၂၁ ခီရပါယိတော။
ပရိကိစ္ဆော သုဝါနေဟိ၊ သုဇ္ဇေ ရာဇာတိ ဝုစ္စတိ။

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၄၇။ ဇနိန္ဒ၊ မင်းမြတ်။ တုဝံ၊ သင်သည်။ မာနုသကော၊ လူ၌ ဖြစ်ကုန်သော။
ဣမေကာမေ၊ ဤကာမဂုဏ်တို့ ကို။ ပဟာတံ၊ ပယ်ခြင်းငှါ။ နောစေဥဿာဟသေ၊
အကယ်၍ မစွမ်းနိုင်သည် ဖြစ်အံ့။ ဝေ၊ ဤသို့ မစွမ်းနိုင်သည်ရှိသော်။ ဓမ္မံ၊
တရားနှင့်လျော်သော။ ဗလိံ၊ အခွန်အတုတ်ကို။ ပဋ္ဌပယဿ၊ ကောက်ခံတော်
မူလော့။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ရဋ္ဌေ၊ တိုင်းနိုင်ငံ၌။ အဓမ္မကာရော စ၊ မတရားသော
အမှုကို ပြုခြင်းသည်လည်း။ တေ၊ ရှင်မင်းကြီးအား။ မာ အဟ၊ မဖြစ်စေလင့်။

၄၈။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ သမဏ ဗြာဟ္မဏာနံ၊ တရားစောင့်
ကုန်သော ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့အား။ နိမန္တကာ၊ ပင့်ဘိတ်တတ်ကုန်သော။ ဒုတာ၊
တမန်တို့ကို။ စတသောဒိသာ၊ အရပ်လေးမျက်နှာတို့သို့။ ဝိဓာဝန္တု၊ ဥဒဟို
သွားစေကုန်လော့။ တေ၊ ထိုရဟန်းပုဏ္ဏားတို့ကို။ အနုပါနေန၊ ထမင်းအဖျော်
ဖြင့်၎င်း။ ဝတ္ထေန စ၊ အဝတ်သင်္ကန်းဖြင့်၎င်း။ သေနာသနပစ္စယေန စ၊ ကျောင်း
ပစ္စည်းဖြင့်၎င်း။ ဥပဋ္ဌဟဿ၊ လုပ်ကျွေးလော့။

၄၉။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အန္ဓေန စ၊ ထမင်းဖြင့်၎င်း။ ပါနေနစ၊
အဖျော်ဖြင့်၎င်း။ ပသန္တစိတ္တော၊ ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ သမဏ-
ဗြာဟ္မဏေ စ၊ တရားစောင့်သော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့ကိုလည်း။ သန္တပ္ပယ၊
ရောင်ရဲစေလော့။ ယထာနုဘာဝံ၊ အစွမ်းသတ္တိရှိသည်အားလျော်စွာ။ ဒတွာ စ၊
ပေးလှူ၍၎င်း။ ဘုတွာ စ၊ သုံးဆောင် စားသောက်၍၎င်း။ အနိန္ဒိတော၊ မကဲ့ရဲ့
အပ်သည်ဖြစ်၍။ သဂ္ဂုဋ္ဌာနံ၊ နတ်ရွာဌာနသို့။ ဥပေတိ၊ ကပ်ရလတ္တံ့။

၅၀။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ နာရိဂဏေဟိ၊ မိန်းမအပေါင်းတို့သည်။ ပရိစာရယန္တံ၊
စမွယ်ကုန်ပြုသော။ တံ၊ ရှင်မင်းကြီးကို။ သစေ ဝေ၊ အကယ်၍သာလျှင်။
မဒေါ၊ မာန်ယစ်ခြင်းသည်။ သဟေယျ၊ နှိပ်စက်ငြားအံ့။ ဣမမေဝဂါထံ၊ ဤဆို
လတ္တံ့သော ဂါထာကိုသာလျှင်။ မနသိကဇရာဟိ၊ နှလုံးသွင်းလေလော့။ နေံ၊
ထိုဂါထာကို။ ပရိသာယ၊ ပရိသတ်၏။ မဇ္ဈေ၊ အလယ်၌။ ဘာသေဟိ၊
ရွတ်လေလော့။

၅၁။ အဗ္ဗေကာသ သယော၊ မြက်မိုးအိမ်ချ မရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်
လွင်တီးကောင်၌ အိပ်ရသော။ ယော ဇန္တု၊ အကြင်သတ္တဝါသည် ဝဇန္တု၊
အမိ ဒွန်းစက္ကာမသည် ထင်းခွေ ဟင်းရွက်ခူး သွားသည်ရှိသော်။ သုနခိယာ၊
ခွေးမ၏။ (ထည့် ခိရပါယိတော၊ နွှဲကံ့စိုရသည်ဖြစ်၍။ သုဝါနေဟိ၊ နွှဲစိုဘက်
ခွေးငယ်တို့ဖြင့်။ ပရိကိဏ္ဍော၊ ပြွမ်းလျက်နေရ၏။ ဝါ- ခြံရံလျက်နေရ၏။
သော ဇန္တု၊ ထိုသူကို။ အဇ္ဇ၊ ယခုအခါ၌။ ဇုဇာတိ၊ မင်းဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊
ဆိုအပ်၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ထိုသမ္ဘူတမင်းအား အဆုံးအမကို ပေး၍
ငါသည် သင့်အား အဆုံးအမကို ပေးအပ်ပြီ၊ ယခုအခါ၌ သင်သည် ရဟန်း
ပြုလိုလျှင် ပြုလေ၊ မပြုလိုလျှင် နေလေ၊ မိမိသည်သာလျှင် မိမိကံအကျိုးကို
ခံရလတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူ၍ ကောင်းကင်၌ပျံ၍ ထိုမင်း၏ ဦးခေါင်းထက်၌ မြေမှုန့်
မှုကို ချသကဲ့သို့ ဟိမဝန္တာသို့သာလျှင် ကြွတော်မူ၏။ မင်းသည်လည်း ဦးခေါင်း
ထက်၌ မြေမှုန့်ချသော ထိုဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ ထိတ်လန့်ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍
သားကြီးအား တိုင်းပြည်ကို ပေးခဲ့၍ ဗိုလ်စုကို ပြန်စေပြီးလျှင် ဟိမဝန္တာသို့
ရှေ့ရွသွားလေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုသမ္ဘူတမင်း၏ လာခြင်းကို သိ၍
ရသေ့အပေါင်း ခြံရံလျက် ခရီးဦးကြိုဆို၍ ထိုသမ္ဘူတမင်းကို ခေါ်၍ သွားပြီး
လျှင် ရဟန်းပြု၍ ကသိုဏ်းပရိကံကို ကြား၏။ ထို သမ္ဘူတသည် စျာန်အဘိညာဉ်
တို့ကို ဖြစ်စေ၏။ ဤသို့လျှင် ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လည်း
လျှောက်ကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း ဘုရားသခင်သည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍
ရဟန်းတို့ ရွေးပညာရှိတို့သည် ဤသို့ သုံးဘဝ လေးဘဝ ခြားခြင်းတို့သို့ ဖောက်
ကုန်သော်လည်း မြဲမြံစွာ ချစ်နှစ်သက်၍ အကျမ်းဝင်သည်သတည်းဟု မိန့်တော်
မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ထိုအခါ သမ္ဘူတသုခမိန်သည် ရှင် အာနန္ဒာ
ဖြစ်လာ၏။ စိတ္တသုခမိန်သည်ကား ငါဘုရားဖြစ်လာ၏။ ဤသို့ ဇာတ်ကို
ပေါင်းတော်မူ၏။

ကောင်းကျိုးလိုသား၊ မိတ်ဆွေအား၊ စိတ်ထား မပြောင်းရာ၊
နှစ်ခုမြောက်သော စိတ္တသမ္ဘူတဇာတ်သည် ပြီး၏။

၃-သိဝိဇာတ်

ဗာဟိရအလှူကို အားမရ တင်းမတိမ်သဖြင့် အဗျတ္တိကအလှူကို
လှူခြင်း အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မှုတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် အသဒိသဒါနကို အကြောင်းပြု၍ “ဒူရေ အပဿံ ထေရောဝ” ဤသို့ အရှိုသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤသိဝိဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုအသဒိသဒါနကို အဋ္ဌကနိပါတ် သိဝိရာဇ ဇာတ်၌ ချဲ့ဆိုအပ်ပြီးသည်သာလျှင် တည်း၊ အထူးကား ထိုအခါ ပဿေနဒီ ကောသလမင်းသည် ခုနစ်ရက်မြောက် သောနေ့၌ အလုံးစုံသော ပရိက္ခရာတို့ကိုလှူ၍ တရားအနုမောဒနာကို တောင်းပန် ၏။ ဘုရားသခင်သည် မဟောမူ၍သာလျှင် ကြွတော်မူ၏။ ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ၌ ကား အနည်းငယ်သော တဂါထာမျှကိုဟော၍ ကြွတော်မူသည်။ အလှူကား အားကြီးစွာသော အသဒိသဒါန ဖြစ်ပါသည်။ တရားတော်ကို အနည်းငယ် ဟောတော်မူသည် အကြောင်းရှိမည်ဟု ကျောင်းတော်သို့ လိုက်၍ လျှောက်ရာ တွင်မှ ပရိသတ် မစင်ကြယ်ကြောင်းကို မိန့်တော်မူ၍ နောက်မှ အကျယ်ချဲ့၍ ဟောတော်မူသည်ဟု လာသည်။ ထိုအခါ မင်းကြီးသည် နံနက်စာ ထမင်း စားပြီးသည်ရှိသော် ကျောင်းတော်သို့သွား၍ အရှင်ဘုရား- အဘယ့်ကြောင့် တရား အနုမောဒနာကို ပြုတော်မမူသနည်းဟု ရွှေနားတော် လျှောက်သည် ရှိသော် ဘုရားသခင်သည် မင်းကြီး-ပရိသတ်တို့သည် မစင်ကြယ်ဟုမိန့်တော်မူ၍-

န ဝေ ကဒရိယာ ဒေဝလောကံ ဝဇန္တိ၊
ဗာလာ ဟဝေ နပ္ပသံသန္တိ ဒါနံ။
ဓီရော စ ဒါနံ အနုမောဒမာနော၊
တေနေဝ သော ဟောတိ သုခိ ပရတ္ထ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ပဿေနဒီကောသလမင်းကြီး။ ကဒရိယာ၊ ဝန်တို့ စဉ်းလဲ ပိတ်ပင်တတ်သောသူတို့သည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ဒေဝလောကံ၊ နတ်ရွာသို့။ န.ဝဇန္တိ၊ မသွားရကုန်။ ဗာလာ၊ သူမိုက်တို့သည်။ ဟဝေ-ကေန္တေန၊ စင်စစ်သဖြင့်။

ဒါနံ၊ အလှူကို။ နပုသံသန္တိ၊ မချီးမွမ်းကုန်။ ဓီရော စ၊ ပညာရှိသည်ကား။ ဒါနံ၊ အလှူကို။ အနုမောဒမာနော၊ ဝမ်းမြောက်၏။ သော၊ ထိုပညာရှိသည် တေနေဝ၊ ထိုသို့ အလှူဒါနကို ဝမ်းမြောက်သောကြောင့်သာလျှင်။ ဣဓ၊ ဤပစ္စုပ္ပန်လောက ဌ်၎င်း။ ပရတ္ထ၊ တမလွန် လောက၌၎င်း။ သုခိ၊ ချမ်းသာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

ပသောနဒီကောသလမင်းသည် ကြည်ညို၍ အသပြာတထောင်ထိုက်သော သိဝိရာဇ်တိုင်းမှ ဖြစ်သော ကိုယ်ဝတ်စုလျှားတဘက်ဖြင့် ဘုရားသခင်ကို ပူဇော်၍ မြို့တွင်းသို့ဝင်၏။ မိုးသောက်သောနေ့၌ တရားသဘင်ဝယ် စကားကို ဖြစ်စေ ကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့- ကောသလမင်းသည် ပြည်သူတို့မတုနိုင်သော အသဒိသဒါန ကိုလှ၍ ထိုအသဒိသဒါနဖြင့်လည်း မရောင့်ရဲသည်ဖြစ်၍ ဘုရားသခင်သည် တရားကို ဟောတော်မူသည်ရှိသော် တဖန် အသပြာတထောင်ထိုက်သော သိဝိရာဇ်တိုင်းဖြစ် ပုဆိုးကို လှူ၏။ ငါ့သျှင်တို့- အလွန်လျှင် မင်းသည် မရောင့်ရဲ သည်သာတည်းဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ သဗ္ဗညု ဘုရားသခင်သည် ကြွတော် မူလာ၍ ရဟန်းတို့- ယခု ငါလားတော်မူသောအခါ၌ အဘယ်မည်သောစကား ဖြင့် စုဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စုဝေး ကြပါကုန်သည်ဟု ရွှေနားတော်လျှောက်လေသော် ရဟန်းတို့- အပဉ္စော အလှူ မည်သည်ကား ကောင်းမြတ်သောအလှူ မမည်၊ ရှေးပညာရှိတို့သည် အလုံးစုံ သော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းကို ထွန်မရှိသည်ကိုပြု၍ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ခြောက်သိန်း ခြောက်သိန်းသော ဥစ္စာတို့ကို စွန့်သဖြင့် အလှူကို ပေးကုန်သော်လည်း ဗဟိရ=အပ အလှူဖြင့် မရောင့်ရဲကုန်သည်ဖြစ်၍ ချစ်နှစ်သက်သော ပစ္စည်း ဝတ္ထုကို ပေးလှူသောသူသည် ချစ်နှစ်သက်သော ပစ္စည်းဝတ္ထုကို ရ၏ဟု ကြံ၍ ရောက်လာသော အလှူခံတို့အား မျက်စိတို့ကို ထုတ်နုတ်၍ လှူဘူးကုန်ပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ လွန်လေပြီးသောအကြောင်းကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့- လွန်လေပြီးသောအခါ သိဝိတိုင်း အရိဋ္ဌပုရပြည်၌ သိဝိမင်းကြီးသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ထိုသိဝိမင်းကြီး၏ သားဖြစ်၏။ ဘုရားလောင်းအား “သိဝိမင်းသား” ဟူသော အမည်ကို မှည့် ကုန်၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် အရွယ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် တက္ကသိုလ်ပြည် သို့သွား၍ အတတ်သင်ပြီးသော် ပြန်ခဲ့၍ အဂတိသို့မလိုက်မူ၍ မင်းကျင့်တရား

ဆယ်ပါးတို့ကို မပျက်စေမူ၍ တရားနှင့်အညီ မင်းပြုသည်ရှိသော် မြို့တံခါးလေး မျက်နှာတို့၌၎င်း၊ မြို့လယ်၌၎င်း၊ နန်းတော်တံခါး၌၎င်း ဤသို့ အလှူမဏ္ဍပ် တင်းကပ် စရပ် ခြောက်ဆောင်တို့ကို ဆောက်လုပ်စေ၍ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ခြောက်သိန်း ခြောက်သိန်း စွန့်လှူသဖြင့် အလှူကြီးကို ဖြစ်စေတော်မူ၏။ ရှစ်ရက်နေ့၊ တဆယ့်လေးရက်နေ့၊ တဆယ့်ငါးရက်နေ့တို့၌လည်း အမြဲ အလှူ စရပ်သို့ ကြံတော်မူ၍ အလှူစရပ်ကို ကြည့်ရှု၏။

ထိုဘုရားလောင်းသည် တရံရောအခါ မိုးသောက်သောနေ့၌ နံနက် စောစောကလျှင် ဆောင်းအပ်သော ထီးဖြူရှိသော ရာဇပလ္လင်၌ နေလျက် ကိုယ်တော်၏ အလှူကို ဆင်ခြင်တော်မူသည်ရှိသော် ဗာဟိရ အပဝတ္ထုကို ကိုယ် တော်သည် မလှူမိသောမည်သည်ကို မမြင်၍ ငါသည် အပဝတ္ထုကို မလှူမိသော မည်သည်မရှိ၊ ငါ့ကို အပအလှူသည် မနှစ်သက်စေ၊ ငါသည် အဇ္ဈတ္တိက = အတွင်း အလှူကို လှူလို၏။ ယနေ့ ငါသည် အလှူစရပ်သို့ သွားသောအခါ၌ တစုံ တယောက်သာလျှင်ဖြစ်သော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်သည် အပဝတ္ထုကို မတောင်းမူ၍ အတွင်းဝတ္ထု၏ အမည်ဖြစ်သော နှလုံးသားကို တောင်းငြားအံ့၊ ကတ်ကျေးဖြင့် ရင်ကိုခံ၍ ကြည်စွာသောရေမှ ကြာရိုးနှင့်တကွသော ပဒုမာကြာငုံကို ဆယ်တင် သကဲ့သို့ သွေးပေါက် တဖျင်းဖျင်းယိုစီးသော နှလုံးသည်းပွတ်ကို ထုတ်နုတ်၍ ပေးလှူအံ့၊ အကယ်၍ ကိုယ်သား၏အမည်ဖြစ်သော အသားကို အလှူခံငြားအံ့၊ သားလှီးခားငယ်ဖြင့် ဆီကျည်သားချိုကို လှီးဖြတ်သကဲ့သို့ ကိုယ်သားကိုလှီးဖြတ် ၍လှူအံ့၊ အကယ်၍ သွေးကို ခံငြားအံ့၊ ယန္တရားအဝသို့ သွား၍ဆောင်သကဲ့သို့ အိုးခွက်ကို ပြည့်စေလျက် သွေးကို ငါလှူအံ့၊ အကယ်၍ တစုံတယောက်သောသူ သည် ငါ၏အိမ်၌ ကျွန်အမှုလုပ်သည် မရှိ၍ ငါ၏ကျွန်ဖြစ်ပါလောဟု ဆိုငြားအံ့၊ မင်း၏အသွင်ကိုပယ်၍ မိမိကိုယ်တိုင်သွား၍ ကျွန်အမှုကို ငါပြုအံ့၊ အကယ်၍ တစုံတယောက်သောသူသည် မျက်စိတို့ကို ခံငြားအံ့၊ ထန်းသီးဆန်ကိုထုတ် သကဲ့သို့ မျက်စိတို့ကို ထုတ်နုတ်၍ လှူအံ့ဟု ကြံတော်မူခြင်းကို ပြလိုရကား—

ယံကိဉ္စိ မာနုသံ ဒါနံ၊ အဒိန္နံ မေ န ဝိဇ္ဇတိ။
ယောပိ ယာဇေယျ မံ စက္ခု၊ ဒဒေယျ အဝိကမ္ပိဒတာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ယံကိဉ္စိ၊ အလုံးစုံသော။ မာနသံ၊ လူတို့သည် လူအပ်သည်နှင့် ယှဉ်သော။
ဒါနံ၊ အလှူကို။ ဒိန္နံ၊ ငါလှူအပ်ပြီ။ မေ၊ ငါ့အား။ အဒိန္နံ၊ မလှူမိသေးသောဝတ္ထု
မည်သည်။ န ဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။ ယောပိ၊ အကြင်သူသည်လည်း။ မံ၊ ငါ့ကို။ စက္ခု၊
မျက်စိကို။ ယာစေယျ၊ တောင်းငြားအံ့။ အဝိ၊ မှီခိုတာ၊ မတုန်မလှုပ်သည်
ဖြစ်၍။ တဿ၊ ထိုတောင်းသောသူအား။ စက္ခု၊ မျက်စိကို။ ဒဒေယံ၊ ငါလှူအံ့။

ဤသို့ ကြံပြီး၍ နံသာရည်အိုး တဆယ့်ခြောက်လုံးတို့ဖြင့် ရေချိုး၍ ခပ်သိမ်း
သော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သည်ဖြစ်၍ အထူးထူးသော ကောင်း
မြတ်သော အရသာရှိသော ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို သုံးဆောင် စားသောက်၍
တန်ဆာဆင်အပ်သော မြတ်သော ဆင်ကျောက်ကုန်းထက်၌ တက်စီး၍ အလှူ
တင်းကုပ်စရပ်သို့ ကြွတော်မူ၏။ သိကြားမင်းသည် ထိုဘုရားလောင်း၏ အလို
တော်ကို သိ၍ သိဝိမင်းကြီးသည် ယနေ့ ရောက်လာသော အလှူခံတို့အား မျက်စိ
တို့ကို ထုတ်နုတ်၍ လှူအံ့ဟု ကြံ၏။ လှူခြင်းငှါ တတ်နိုင်အံ့လောဟု ထိုဘုရား
လောင်းအား စုံစမ်းအံ့သောငှါ မျက်စိကန်းသော ပုဏ္ဏားအိုဟန် ဖန်ဆင်း၍
မင်း၏ အလှူမဏ္ဍပ်သို့ သွားသောအခါ၌ တခုသော မြင့်ရာအရပ်ဝယ် လက်ကို
ဖြန့်၍ မင်းကို အောင်စေသတည်းဟု အောင်ဆု ကြွေးကြော်၍ တည်၏။
မင်းသည် ထိုပုဏ္ဏားသို့ရှေးရှု ဆင်ကို နှင်၍ ပုဏ္ဏား- အသို့ သင်ဆိုသနည်းဟု
မေး၏။ ထိုအခါ မင်းကို သိကြားမင်းသည် အရှင်မင်းကြီး- အရှင်မင်းကြီး၏
အလှူ၌ အလိုဆန္ဒရှိသော အဖြစ်ကို မှီ၍ ကောင်းစွာတက်သော ကျော်စော
သံဖြင့် အလုံးစုံသော လှူပြည်၌နေသော လူအပေါင်းသည် မပြတ်ပြန်နှံ့၏။
ကျွန်ုပ်သည်လည်း မျက်စိကန်း၏။ အရှင်မင်းကြီး၌လည်း မျက်စိနှစ်လုံး ရှိ၏ဟု
ဆို၍ မျက်စိကို တောင်းလိုရကား-

၅၂။ ဒုရေ အပဿံ ထေရော ဝ၊ စက္ခု ယာစိတု မာဂတော။
ကေနေတ္တာ ဘဝိဿာမ၊ စက္ခု မေ ဒေဟိ ယာစိတော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၂။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ထေရော၊ အလွန်အိုသော မထေရ်
ကြီးကဲ့သို့။ ဒုရေ၊ အဝေး၌။ အပဿံ၊ မမြင်သည်ဖြစ်၍။ စက္ခု၊ မျက်စိကို။

ယာစိတုံ၊ တောင်းခြင်းငှါ။ အာဂတော၊ လာခဲ့၏။ ယာစိတော၊ တောင်းအပ်
သော မင်းကြီးသည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ စက္ခု၊ မျက်စိကို။ ဒေဟိ၊ ပေးလှူ
ပါလော့။ မယံ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်တို့သည်။ ဧကနေတ္တာ၊ မျက်စိတဖက်စီသာ
ရှိကုန်သည်။ ဘဝိဿာမ၊ ဖြစ်ကုန်အံ့။

ထိုစကားကို ကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ငါသည်
ပြာသာဒ်၌ နေလျက် ဤသို့ကြံ၍ လာ၏။ ငါ၏လာခြင်းသည်ကား ကောင်း
မြတ်သော လာခြင်းတည်း။ ယနေ့ ငါ၏ နှလုံးအလိုသည် အပြီးသို့ ရောက်ပေ
တော့မည်။ မလ္လဘူးသေးသောအလှူကို ငါ ယခု လှူရပေတော့မည်ဟု ကြံ၍
နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်သော အဖြစ်ကို ဆိုလိုရကား—

၅၃။ ကေနာ နုသိဋ္ဌော ဣဓ မာဂတောသိ၊
ဝနိဗ္ဗက စက္ခုပထာနိ ယာစိတုံ။
သု ဒုစ္စဇံ ယာစသိ ဥတ္တမင်္ဂံ၊
ယ မာဟု နေတ္တံ ပုရိသေန ဒုစ္စဇံ။

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၃။ ဝနိဗ္ဗက၊ အလှူခံပုဏ္ဏားအို။ တံ၊ သင့်ကို။ ကေနာ၊ အဘယ်သူသည်။
အနုသိဋ္ဌော၊ ဆုံးမသည်ဖြစ်၍။ ဣဓ၊ ဤအရပ်သို့။ စက္ခုပထာနိ၊ မြင်ခြင်း၏
အကြောင်းဖြစ်သော မျက်စိတို့ကို။ ယာစိတုံ၊ တောင်းခြင်းငှါ။ အာဂတော၊
လာသည်။ အသိ၊ ဖြစ်သနည်း။ ယံ နေတ္တံ၊ အကြင်မျက်စိကို။ ပုရိသေန၊
လူသာမန်သည်။ သုဒုစ္စဇံ၊ အလွန်စွန့်လွှဲနိုင်ခဲ့၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပဏ္ဍိတာ၊
ပညာရှိတို့သည်။ အာဟု၊ ဆိုကုန်၏။ တံ၊ သင်ပုဏ္ဏားသည်။ ဒုစ္စဇံ၊ အလွန်
စွန့်လွှဲနိုင်ခဲ့သော။ ဥတ္တမံ၊ မြတ်သောအင်္ဂါဖြစ်သော။ တံ နေတ္တံ၊ ထိုမျက်စိကို။
ယာစသိ၊ တောင်းဘိ၏တကား။

ပုဏ္ဏားအိုဟန် ဖန်ဆင်းသော သိကြားမင်းသည် လာခြင်း၏အကြောင်းကို
ဆိုလိုရကား—

၅၄။ ယ မာဟု ဒေဝေသု သုဇမ္ပဘိတိ၊
မဿဂါတိ နံ အာဟု မနုဿလောကေ။

တေနာ နုသိဋ္ဌော ဣဓ မာဂတောသ္မိ၊
ဝနိဗ္ဗကော စက္ခုပထာနိ ယာစိတုံ။

၅၅။ ဝနိဗ္ဗကော မယှ ဝဏံ အနုတ္တရံ၊
ဒဒါဟိ မေ စက္ခုပထာနိ ယာစိတော။
ဒဒါဟိ မေ စက္ခုပထံ အနုတ္တရံ။
ယ မာဟု နေတ္တံ ပုရိသေန ဒုစ္စဇံ။

ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၅၄။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယံ၊ အကြင် သိကြားမင်းကို။
ဒေဝေသု၊ နတ်ပြည်တို့၌၎င်း။ မနုဿလောကေ၊ လူ့ပြည်၌၎င်း။ သုဇမ္ပတိတိ၊
သုဇမ္ပတိဟူ၍။ ဝါ- သုဇာမိဖုယားလင်ဟူ၍၎င်း။ မသဝါတိ၊ မသဝဟူ၍၎င်း။
နံ၊ ထိုသိကြားမင်းကို။ အာဟု၊ ဆိုကုန်၏။ တေန၊ ထိုသိကြားမင်းသည်။
အနုသိဋ္ဌော၊ ဆုံးမသည်ဖြစ်၍။ ဝါ- နှိုးဆော်ချီးပင့်သည် ဖြစ်၍။ ဝနိဗ္ဗကော၊
အလှူခံဖြစ်သော ငါသည်။ စက္ခုပထာနိ၊ မြင်ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော
မျက်စိတို့ကို။ ယာစိတုံ၊ တောင်းခြင်းငှါ။ ဣဓ၊ ဤအရပ်သို့။ အာဂတော၊
လာသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။

၅၅။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဝနိဗ္ဗကော၊ အလှူခံဖြစ်သော။ မယှ၊
ငါ့အား။ ဝဏံ၊ တောင်းအပ်သော။ အနုတ္တရံ၊ မြတ်သောမျက်စိကို။ ဒဒါဟိ၊
လှူလော့။ ယာစိတော၊ တောင်းအပ်သော မင်းကြီးသည်။ စက္ခုပထာနိ၊
မြင်ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော မျက်စိတို့ကို။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဒဒါဟိ၊
လှူပါလော့။ ယံ နေတ္တံ၊ အကြင်မျက်စိကို။ ပုရိသေန၊ သတ္တဝါသာမန်သည်။
ဒုစ္စဇံ၊ အလွန်စွန့်လှူနိုင်ခဲ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အာဟု၊ ဆိုကုန်၏။ စက္ခုပထံ၊
မြင်ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော။ အနုတ္တရံ၊ မြတ်သော။ တံ နေတ္တံ၊ ထိုမျက်စိ
ကို။ မေ၊ ငါ့အား။ ဒဒါဟိ၊ လှူလော့။

ထို့နောင်မှ မင်းသည် မျက်စိတို့ကို လှူလိုရကား-

၅၆။ ယေန အတ္ထေန အာဂစ္ဆိ၊ ယမတ္ထ မဘိပတ္တယံ။
တေ တေ ဣဇ္ဈန္တု သင်္ကပ္ပါ၊ လာစ စက္ခုနိ မြာက္ခဏ။

၅၇။ ကော် တေ ယာစမာနဿ၊
 ဥဘယာနိ ဒဒါ မဟံ။
 သစက္ခုမာ ဂစ္ဆ ဇနဿ ပေက္ခတော၊
 ယဒိစ္ဆသိ တံ တံ တေ သိဇ္ဈတု။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၅၆။ ပြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ ယေန အတ္ထေန၊ အကြင်အလိုဖြင့်။ ယံ အတ္ထံ၊ အကြင် အလိုကို။ အဘိတ္ထယံ၊ တောင့်တသည်ဖြစ်၍။ ဣမ၊ ဤအရပ်သို့။ အာဂစ္ဆိ၊ လာ၏။ တေ၊ သင်၏။ တေ သင်္ကပ္ပ၊ ထိုအလိုတို့သည်။ ဣဇ္ဈန္တ၊ ပြည့်စေကုန်သကည်း။ စက္ခုနိ၊ မျက်စိတို့ကို။ လဘ၊ ရလေလော့။

၅၇။ ပြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ ကော်၊ မျက်စိတလုံးကို။ ယာစမာနဿ၊ တောင်းသော။ တေ၊ သင်အား။ ဥဘယာနိ၊ နှစ်လုံးသောမျက်စိတို့ကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဒဒါမိ၊ ပေးလှူအံ့။ သော တံ၊ ထိုသင်သည်။ စက္ခုမာ၊ မျက်စိနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍။ ဇနဿ၊ လူအပေါင်းသည်။ ပေက္ခတော၊ ကြည့်ရှုစဉ်။ ဂစ္ဆ၊ ငါမျက်စိကို ရပြန်ပေပြီဟု မျက်စိကို ပြစားလျက် သွားလေလော့။ ယံ၊ အကြင်မျက်စိကို။ တံ သင်သည်။ ဣစ္ဆသိ၊ အလိုရှိ၏။ တံ၊ ထိုမျက်စိသည်။ တေ၊ သင့်အား။ သိဇ္ဈတု၊ ပြည့်စုံစေသတည်း။

မင်းကြီးသည် ဤမျှသော စကားကို မိန့်ဆို၍ ဤအရပ်၌သာလျှင် မျက်စိတို့ကို ထုတ်နုတ်၍ ပေးခြင်းငှါ မလျောက်ပတ်ဟု ကြံ၍ ပုဏ္ဏားကို ခေါ်၍ နန်းတွင်းသို့သွား၍ နန်းတော်၌ နေလျက် သိဝိကမည်သော ဆေးသမားကို ခေါ်စေ၍ ငါ၏မျက်စိကို သုတ်သင်လော့ဟု ဆို၏။ ငါတို့၏ မင်းသည် မျက်စိတို့ကို ထုတ်နုတ်၍ ပုဏ္ဏားအား လှူလိုသတတ်ဟု အလုံးစုံသောမြို့၌ တပြိုင်နက် အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် သည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ စစ်သူကြီးအပရိသော မင်းကျမ်းဝင်သော သူတို့ နည်း၎င်း၊ မောင်းမတို့သည်၎င်း အလုံးစုံသော သူတို့သည် စုဝေးကုန်၍ မင်းကို တားမြစ်လိုရကား—

၅၈။ မာ ဝေါ ဒေဝ အဒါ စက္ခု၊ မာ နော သဗ္ဗေ ပရက္ကရိ။
 ဓနံ ဒေဟိ မဟာရာဇ၊ မုတ္တာ ဝေဠုရိယာ ဗဟူ။
 ၅၉။ ယုတ္တေဒေဝ ရထေ ဒေဟိ၊ အာဇာနိယေ အလင်္ကတေ။
 နာဂေ ဒေဟိ မဟာရာဇ၊ ဟေမကပ္ပနဝါသယေ။

၆၀။ ယထာ တံ သိဝယော သဗ္ဗေ၊ သ ယောဂ္ဂါ သ ရထာ သဒါ။
သမန္တာ ပရိ ကိရေယျု၊ ဝေံ ဒေဟိ ရထေသဘ။
ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆိုကုန်၏။

၅၈။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းကြီး။ ဝေါ၊ အရှင်မင်းကြီးတို့၏။ စက္ခု၊ မျက်စိကို။
မာ အဒါ၊ မလ္လပါလင့်။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ နော၊ ငါတို့ကို။
မာပရက္ကရိ စွန့်တော်မူပါလင့်။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ မုတ္တာ၊ ပုလဲ
တို့သည်၎င်း။ ဝေဠုရိယာ၊ ကျောက်မျက်ရွဲတို့သည်၎င်း။ ဗဟူ၊ များစွာကုန်၏။
တံ ဓနံ ထိုပုလဲကျောက်မျက်ရွဲ အစရှိသောဥစ္စာကို။ ဒေဟိ၊ လှူတော်မူပါလော။

၅၉။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းကြီး။ ယုတ္တေ၊ က၊ အပ်ကုန်သော။ ရထေ၊ ရထားတို့ကို
၎င်း။ အလကံတေ၊ တန်ဆာဆင်အပ်ကုန်သော။ အာဇာနိယေ၊ အာဇာနည်
မြင်းတို့ကို၎င်း။ ဒေဟိ၊ လှူတော်မူလော့။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။
ဟေမကပ္ပနဝါသယေ၊ ရွှေကြိုး ရွှေကွန်ယက်တင်ကုန်သော။ နာဂေ၊ ဆင်တို့ကို။
ဒေဟိ လှူတော်မူလော့။

၆၀။ ရထေသဘ၊ ရထားစီးချင်း မင်းတကာတို့ထက် မြတ်သောမင်းကြီး။
ယထာ၊ အကြင်အခြင်းဖြင့်လူသည်ရှိသော်။ သ ယောဂ္ဂါ၊ ဆင်ယာဉ်မြင်းယာဉ်
နှင့်တကွကုန်သော။ သ ရထာ၊ ရထားနှင့်တကွကုန်သော။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်
သော။ သိဝယော၊ သိဝိပြည်သူတို့သည်။ တံ အရှင်မင်းကြီးကို။ သဒါ၊ အခါ
ခပ်သိမ်း။ သမန္တာ၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ။ ပရိကိရေယျု၊ ခြံရံကုန်ရာ၏။ ဝေံ-
တထာ၊ ထိုအခြင်းဖြင့်။ ဒေဟိ၊ လှူတော်မူလော့။

ထိုအခါ မင်းသည် အလုံးစုံသော ပရိသတ်တို့အား လှူအံ့သောအကြောင်း
ကိုသာ ဆိုလိုရကား -

၆၁။ ယော ဝေ ဒဿန္တိ ဝတ္တာန၊ အဒါနေ ကုရုတေ မနော။
ဘုမ္ပံ သော ပတိတံ ပါသံ၊ ဂီဝါယံ ပဋိမုဉ္ဇတိ။

၆၂။ ယော ဝေ ဒဿန္တိ ဝတ္တာန၊ အဒါနေ ကုရုတေ မနော။
ပါပါ ပါပတရော ဟောတိ၊ သမ္ပတ္တော ယမသာဓနံ။

၆၃။ ယဉ္စိ ယာစေ တဉ္စိ ဒဒေ၊ ယံ န ယာစေ န တံ ဒဒေ။
သွာဟံ တမေဝ ဒဿာမိ၊ ယံ မံ ယာစတိ ဗြာဟ္မဏော။

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၆၁။ ဘောဇ္ဇောပရိသာ၊ အို ပရိသတ်တို့။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ဒဿံ၊ ငါပေးအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝတုာန၊ ဆိုပြီး၍။ အဒါနေ၊ မပေးခြင်း၌။ မနော၊ စိတ်နှလုံးကို။ ကုရုတေ၊ ပြုအံ့။ သော၊ ထိုသူသည်။ ဘုမ္မံ၊ မြေ၌။ ပတိတံ၊ ထောင်သော။ ပါသံ၊ ကျော့ကွင်းကို။ ဂီဝါယံ၊ လည်၌။ ပဋိမုဉ္ဇတိ၊ စုပ်သည်မည်၏။

၆၂။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ဒဿံ၊ ငါပေးအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝတုာန၊ ဆိုပြီးလျက်။ အဒါနေ၊ မပေးခြင်း၌။ မနော၊ စိတ်နှလုံးကို။ ကုရုတေ၊ ပြုအံ့။ သော၊ ထိုသူသည်။ ပါပါ၊ ယုတ်မာသောသူအောက်။ ပါပတရော၊ အထူးသဖြင့် ယုတ်မာသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ယမသာဓနံ၊ ယမမင်းနိုင်ငံသို့။ သမ္ပတ္တော၊ ရောက်ရ၏။

၆၃။ ယဉ္ဇိ-ယံ ဝေဝတ္ထု၊ အကြင် ဝတ္ထုသည်သာလျှင်။ ယာစေ၊ တောင်း၏။ တဉ္ဇိ-တံဝေဝတ္ထု၊ ထိုတောင်းသော ဝတ္ထုကိုသာလျှင်။ ဒဒေ၊ ပေးအံ့။ ယံ၊ အကြင် ဝတ္ထုကို။ န ယာစေ၊ မတောင်း။ တံ၊ ထိုမတောင်းသောဝတ္ထုကို။ န ဒဒေ၊ ငါမပေးအံ့။ ပြာဟ္မဏော၊ ပုဏ္ဏားသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ယံ၊ အကြင်မျက်စိကို။ ယာစတိ၊ တောင်း၏။ တမေဝ၊ လုံတောင်းသော မျက်စိကိုပင်လျှင်။ သွာဟံ-သောအဟံ၊ ထိုငါသည်။ ဒဿာမိ၊ ပေးအံ့။

ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်းကို အမတ်တို့သည် အရှင်မင်းကြီး- အဘယ်ဝတ္ထုကို လိုချင်တောင့်တ၍ မျက်စိတို့ကို လှူတော်မူသနည်းဟု မေးလိုကုန်ရကား-

၆၄။ အာယံ န ဝဏ္ဏံ န သုခံ ဗလံ န၊
ကိပတ္တယာနော န ဇနိန္ဒ ဒေသိ။
ကထဉ္ဇိ ရာဇာ သိဝိနံ အနုတ္တရော၊
စက္ခုနိ ဒဇ္ဇာ ပရလောကဟေတု။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆိုကုန်၏။

၆၄။ ဇနိန္ဒ၊ မင်းမြတ်။ အာယံ၊ အသက်ရှည်ခြင်းကို။ ပတ္တယာနော၊ တောင့်တ၍။ ဒေသိ န၊ လှူတော်မူသလော။ ဝဏ္ဏံ၊ အဆင်းကို။ ပတ္တယာနော၊ တောင့်တ၍။ ဒေသိ န၊ လှူတော်မူသလော။ သုခံ၊ ချမ်းသာကို၎င်း။ ဗလံ၊ ခွန်အားကို၎င်း။ ပတ္တယာနော၊ တောင့်တတော်မူ၍။ ဒေသိ န၊ လှူတော်မူ

သလော။ ကိံ၊ အဘယ်ဝတ္ထုကို။ ပတ္တယာနော၊ တောင့်တ၍။ ဒေသိ န၊
လူတော်မူသနည်း။ သိဝိနံ၊ သိဝိပြည်သူတို့ထက်။ အနုတ္တရော၊ မြတ်သော။
ရာဇာ၊ အရှင်မင်းကြီးသည်။ ကထံဟိ၊ အဘယ်ကြောင့်လျှင်။ ပရလောကဟေတု၊
တမလွန်လောကဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ စက္ခုနိ၊ မျက်စိတို့ကို။ ဒဇ္ဇာ၊
လူတော်မူသနည်း။

ထိုအခါ၌ မင်းကြီးသည် ထိုပြည်သူတို့အား တရားဟောတော် မူလိုရကား-

၆၅။ န ဝါဟမေတံ ယသသာ ဒဒါမိ၊ န ပုတ္တမိစ္ဆေ န ဓနံ န ရဋ္ဌံ။
သတဉ္စ ဓမ္မော စရိတော ပုရာဏော၊ ဣစ္စေဝ ဒါနေ ရမတေ မနော မမ။
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၅။ ဘောန္တောပရိသာ၊ အို ပရိသတ်တို့။ ဝေ၊ စင်စစ်။ အဟံ၊ ငါသည်။
တေ၊ ဤမျက်စိကို။ ယသသာ၊ စည်းစိမ် အခြံအရံကြောင့်။ န ဒဒါမိ၊ မလူ။
ပုတ္တံ၊ သားသွီးကို။ န ဣစ္ဆေ၊ အလိုမရှိ။ ဓနံ၊ ရွှေငွေ အစရှိသော ဥစ္စာကို။
န ဣစ္ဆေ၊ အလိုမရှိ။ ရဋ္ဌံ၊ ပြည်ရွာတိုင်းကားကို။ န ဣစ္ဆေ၊ ငါအလိုမရှိ။ ပုရာ-
ဏော၊ ရှေး၌ဖြစ်သော။ သတံ၊ သူတော်ကောင်းတို့၏။ ဓမ္မော စ၊ တရားကိုမူ
ကား။ စရိတော၊ ကျင့်လို၏။ မမ၊ ငါ၏။ မနော၊ စိတ်နှလုံးသည်။ ဒါနေဝ၊
အလွန်သာလျှင်။ ရမတေ၊ မွေ့လျော်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝဒတိ၊ ဆို၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း တရားစစ်သူကြီး ဖြစ်သော အရှင်
သာရိပုတ္တရာအား စရိယာပိဋက ကျမ်းကို ဟောတော်မူသည်ရှိသော်
ငါသည် မျက်စိနှစ်ဘက် တို့ထက်လည်း သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကိုသာလျှင်
အလွန် ချစ်နှစ်သက်သည်ဟု ပြအံ့သောငှါ-

န မေ ဒေဿာ ဥဘော စက္ခု၊ အတ္တာနံ မေ န ဒေသိယံ။
သဗ္ဗညုတံ ပိယံ မယံ၊ တသ္မာ စက္ခု အဒါသ ဟံ။
ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။

သာရိပုတ္တ၊ ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ။ မေ၊ ငါသည်။ ဥဘောစက္ခု၊
မျက်စိနှစ်ဘက်တို့ကို။ န ဒေဿာ၊ မမုန်းကုန်။ ဝါ- ချစ်ကုန်၏။ အတ္တာနံ၊

မိမိကိုယ်ကို။ မေ-မယာ၊ ငါဘုရားသည်။ န ဒေသိယံ၊ မမုန်းကုန်။ ဝါ-
ချစ်တော်မူ၏။ တတော၊ ထို့ထက်။ သဗ္ဗညုတံ၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို။
မယံ ငါဘုရားသည်။ ပိယံ၊ အလွန် ချစ်တော်မူ၏။ တဿှာ၊ ထိုသို့ချစ်တော်
မူသောကြောင့်။ အဟံ၊ ငါဘုရားသည်။ စက္ခု၊ မျက်စိကို။ အဒါသိ၊
လူတော်မူ၏။ (စကားချပ်။)

ဘုရားလောင်း၏ စကားကို ကြား၍ အမတ်တို့သည် စကားဆိုရာ မရှိကုန်
သည်ဖြစ်၍ တည်ကုန်သည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် သိဝိက အမည်ရှိသော
ဆေးသမားကို ဆိုလိုရကား—

၆၆။ သခါ စ မိတ္တော စ မမာသိ သိဝိက၊
သုသိက္ခိတော သာဓု ကရောဟိ မေ ဝစော။
ဥဒ္ဓရိတွာ စက္ခုနိ မမ ဇိဂိသတော၊
ဟတ္ထေသု ထပေဟိ ဝနိဗ္ဗကဿ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၆။ သိဝိက၊ သိဝိကဆေးဆရာ။ တံ၊ သင်သည်။ မမ၊ ငါ၏။ သခါ စ၊
အဆွေခင်ပွန်းသည်၎င်း။ မိတ္တော စ၊ ချစ်သောသူသည်၎င်း။ အသိ၊ ဖြစ်၏။
သုသိက္ခိတော၊ ဆေးအတတ်၌ ကောင်းစွာ သင်အပ်ပြီးသော ဆရာသည်။ မေ၊
ငါ၏။ ဝစော၊ စကားကို။ သာဓု၊ ကောင်းစွာ။ ကရောဟိ၊ လိုက်နာ နားထောင်
လော့။ ဇိဂိသတော၊ ထုတ်ဆောင်ခြင်းငှါ အလိုရှိသော။ မမ၊ ငါ၏။ စက္ခုနိ၊
မျက်စိတို့ကို။ ဥဒ္ဓရိတွာ၊ ထုတ်နုတ်၍။ ဝနိဗ္ဗကဿ၊ အလှူခံ၏။ ဟတ္ထေသု၊
လက်တို့၌။ ထပေဟိ၊ ထားလော့။

ထိုအခါ၌ မင်းကြီးကို သိဝိကဆေးသမားသည် အရှင်မင်းကြီး - မျက်စိကို
လှူခြင်း မည်သည်ကား ခဲစွာ၏၊ စုံစမ်း ဆင်ခြင်တော် မူဦးလော့ဟု ဆို၏။ သိဝိက-
ငါသည် စုံစမ်းဆင်ခြင်ပြီး သင်သည် ကာလကို မြင့်ရှည်စွာ မပြုလင့်၊ ငါနှင့်တကွ
စကားများစွာ မပြောလင့်ဟု မိန့်ဆိုသည်ရှိသော် ထိုသိဝိက ဆေးသမားသည်
ငါကဲ့သို့သော ကောင်းစွာသင်အပ်ပြီးသော အတတ်ရှိသော ဆေးသမားအား
မင်းမျက်စိတို့၌ ဓားဖြင့်ချခြင်းသည် မသင့်ဟု ကြံ၍ ထိုဆေးသမားသည် အထူး

ထူးသော ဆေးတို့ကို သွေး၍ ဆေးမှုန့်ဖြင့် ကြာညိုလက်ကို ထုံစေ၍ လက်ျာ မျက်စိကို သွတ်သွင်းစေ၏။ မျက်စိသည် လှည့်လည်၍ ဒုက္ခဝေဒနာ ဖြစ်၏။

မြတ်သော မင်းကြီး - ဆင်ခြင်တော်မူဦးလော့၊ တဖန် ပကတိပြုခြင်းသည် အကျွန်ုပ်၏ ဝန်တည်းဟု ဆို၏။ အမောင် - ထုတ်သာထုတ်လော့၊ ကြာမြင့်စွာ မပြုလင့်ဟု မိန့်တော်မူလျှင် ထိုဆေးသမားသည် ဆေးကိုဖျော်၍ တဖန် မျက်စဉ်း ခတ်၏။ မျက်စိသည် မျက်ကွင်းမှ လွတ်၏။ ပြင်းစွာသော ဒုက္ခဝေဒနာ ဖြစ်၏။
မြတ်သောမင်းကြီး - ဆင်ခြင်တော်မူဦးလော့၊ အကျွန်ုပ်သည် တဖန် ပြုကတေ့ ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါ၏ဟု ဆို၏။ ကြာမြင့်စွာ သင်မပြုလင့်ဟု မိန့်တော်မူသည် ရှိသော် ထိုဆေးသမားသည် သုံးကြိမ်မြောက်၌ အလွန်ထက်သော မျက်စဉ်းကို ဖျော်၍ ခတ်၏။ မျက်စိသည် ဆေးအာနုဘော်ဖြင့် ပတ်ပတ်လှည့်လည်၍ မျက်ကွင်းမှ ထွက်၏။ အကြောအမျှင်ဖြင့် တွဲလွဲဆွဲ၍တည်၏။ မင်းမြတ် - ဆင်ခြင် တော်မူဦးလော့၊ တဖန် ပြုကတေ့ပြုခြင်း ှည် အကျွန်ုပ်၏ အစွမ်းတည်းဟု ဆို၏။ ဆေးဆရာ - သင်ကြာမြင့်စွာ မပြုလင့်ဟု ဆို၍ အလွန်ပြင်းစွာ ဒုက္ခဝေဒနာသည် ဖြစ်၏။ သွေးသည် ယိုစီး၏။ ဝတ်သော ပုဆိုးတို့သည် သွေးဖြင့် စွတ်ကုန်၏။

မောင်းမတို့သည်၎င်း၊ အမှူးအမတ်တို့သည်၎င်း မင်း၏ခြေရင်း၌ ဝပ်ကုန်၍ အရှင်မင်းကြီး-မျက်စိတို့ကို လူတော်မမူပါလင့်ဟု များစွာသော ငိုကြွေးခြင်းကို ပြုကုန်၏။ မင်းသည် ဒုက္ခဝေဒနာကို သည်းခံတော်မူ၍ အမောင် ဆေးဆရာ - ကြာမြင့်စွာ သင်မပြုလင့်ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုဆေးသမားသည် အရှင်မင်းကြီး ကောင်းပြီဟု လျှောက်ဆို၍ လက်ဝဲလက်ဖြင့် မျက်စိကို ကိုင်၍ လက်ျာလက်ဖြင့် ဓားငယ်ကိုယူ၍ မျက်ကြောကိုဖြတ်ပြီး၍ မျက်စိကိုယူ၍ ဘုရားလောင်း၏လက်၌ ထား၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် လက်ဝဲမျက်စိဖြင့် လက်ျာမျက်စိကို ကြည့်၍ ဒုက္ခဝေဒနာကို သည်းခံတော်မူ၍ ပုဏ္ဏား - လာလှည့်ဟုခေါ်၍ ငါ၏မျက်စိထက် အဆအရာ၊ အဆအထောင်၊ အဆအသိန်းဖြင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်တည်းဟူသော မျက်စိကိုသာလျှင် အလွန် ချစ်ခင်နှစ်သက်တော်မူ၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤမျက်စိ အလှသည် ငါ့အား ထိုသဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ အထောက်အပံ့ အကြောင်းဖြစ်စေ သတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ပုဏ္ဏားအား မျက်စိကို ပေးလှူ တော်မူ၏။ ထိုပုဏ္ဏား သည် မျက်စိကိုချီ၍ မိမိ၏မျက်ကွင်း၌ ထား၏။ ထိုမျက်စိသည် သိကြားမင်း၏

အာနုဘော်ဖြင့် ကြာညိုပွင့်ကဲ့သို့ဖြစ်၍ ထင်၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် လက်ဝဲ
ဘက် မျက်လုံးဖြင့် ထိုပုဏ္ဏား၏ မျက်စိကိုမြင်၍ ငါသည် မျက်စိအလှကို လှရ
ပေပြီဟု ကိုယ်တွင်း၌ဖြစ်သော ပီတိဖြင့် မပြတ် နှံ့သည်ဖြစ်၍ မျက်စိတလုံး
ကိုလည်း ထုတ်နုတ်၍ လှပြန်၏။ သိကြားမင်းသည် ထိုမျက်စိကိုလည်း မိမိ၏
မျက်ကွင်း၌ထား၍ မင်းအိမ်မှထွက်၍ လူများသည် ကြည့်စဉ်ပင်လျှင် မြို့မှ
ထွက်ခဲ့၍ နတ်ရွာသို့သာလျှင် သွားလေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာ ပြတော်
မူလိုသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍—

၆၇။ စောဒိတော သိဝိရာဇေန၊ သိဝိကော ဝစနံကရော။
ရညော စက္ခုနုဒ္ဓရိတွာ၊ ဗြာဟ္မဏဿုနာမယိ။
သစက္ခု ဗြာဟ္မဏော အာသိ၊ အန္ဓော ရာဇာ ဥပါဝိသိ။

ဟူကုန်သော အခွဲနှင့် တကွသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၆၇။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သိဝိရာဇေန၊ သိဝိမင်းသည်။ စောဒိတော၊
တိုက်တွန်းအပ်သော။ ဝစနံကရော၊ မင်း၏စကားကို လိုက်နာတတ်သော။
သိဝိကော၊ သိဝိကဆေးသမားသည်။ ရညော၊ မင်း၏။ စက္ခုနု၊ မျက်စိတို့ကို။
ဥဒ္ဓရိတွာ၊ ထုတ်နုတ်၍။ ဗြာဟ္မဏဿ၊ ပုဏ္ဏားအား။ ဥပနာမယိ၊ ကပ်၏။
ဗြာဟ္မဏော၊ ပုဏ္ဏားသည်။ သစက္ခု၊ မျက်စိရှိသည်။ အာသိ၊ ဖြစ်၏။ ရာဇာ၊
မင်းသည်။ အန္ဓော၊ မျက်စိကန်းသည်ဖြစ်၍။ ဥပါဝိသိ၊ နေရ၏။

မကြာမြင့်မီသာလျှင် မျက်စိ၏ မျက်သားတို့သည် အသားနု တက်ကုန်၏။
ထိုသို့ အသားနု တက်ကုန်သော်လည်း ထင်မြင်သောအဖြစ်သို့ မရောက်မူ၍
ကမ္မလာအိမ်ကျဇီ ဘောလုံးကဲ့သို့ တက်သော အသားစိုင်သည် ပြည့်၏။ ပန်းချီ
ဆေးရေးသော အရုပ်ကဲ့သို့ မျက်စိတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ပြင်းစွာသော ဒုက္ခ
ဝေဒနာသည် ပြတ်၏။ ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်းသည် နှစ်ရက် သုံးရက် ပြာသာဒ်
၌ နေ၍ သူကန်းအား မင်းပြုသဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်းဟု ကြံ၍ အမတ်
တို့အား တိုင်းပြည်ကို ဆောင်နှင်း၍ ဥယျာဉ်သို့သွား၍ ရဟန်းပြု၍ ရဟန်းတရား
ကို အားထုတ်အံ့ဟု ကြံ၍ အမှူးအမတ်တို့ကို ခေါ်၍ အကြောင်းကိုကြား၍
မျက်သစ်ရေ အစရှိသည်တို့ကို ပေးတတ်သော တယောက်သော အမှုကြီးငယ်ကို
ပြုတတ်သောသူကား ငါ၏အထံ၌ ဖြစ်လတ္တံ့။ ကိုယ်လက်သုတ်သင်ရာ အရပ်

တို့၌လည်း ငါ့အား ကြီးငယ်တို့ ဖွဲ့ကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၍ ရထားထိန်းကို ခေါ်၍ ရထားကို က,လော့ဟု ဆို၏။

ထိုမင်း၏ အမတ်တို့သည်ကား ရထားဖြင့် သွားစိမ့်သောငှါ မပေးမူ၍ ရှေ့ထမ်းစင်ဖြင့် ထိုမင်းကို ဆောင်ယူ၍ ရေကန်နား၌ နေစေ၍ အစောင့် အရှောက်ကိုပေး၍ သွားကုန်၏။ မင်းသည် ထက်ဝယ်ဖွဲ့သဖြင့် နေလျက် မိမိ၏ အလှကိုသာလျှင် ဆင်ခြင်၏။ ထိုခဏ၌ သိကြား၏နေရာသည် ပူသည်ဖြစ်၏။ ထိုသိကြားမင်းသည် ဆင်ခြင်လတ်သော် ထိုအကြောင်းကို မြင်၍ မင်းမြတ်အား ဆုကို ပေး၍ မျက်စိကို ပြကတေ့ ငါပြုအံ့ဟု ကြံ၍ ထိုဥယျာဉ်သို့ လာ၍ ဘုရားလောင်း၏ မနီးမဝေး၌ ထိုမှ ဤမှ စကြံသွား၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှား ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

- ၆၈။ တတော သော ကတိပါဟဿ၊ ဥပရူဠေသု စက္ခုသု။
သုတံ အာမန္တယိ ရာဇာ၊ သိဝိနံ ရဋ္ဌဝစုနော။
- ၆၉။ ယောဇေဟိ သာရထိ ယာနံ၊ ယုတ္တဉ္စ ပဋိဝေဒယ။
ဥယျာနဘူမိံ ဂစ္ဆာမိ၊ ပေါက္ခရဉ္စ ဝနာနိ စ။
- ၇၀။ သော စ ပေါက္ခရဏိ တီရေ၊ ပလ္လင်္ကေန ဥပါဝိသိ။
တဿ သက္ကော ပါတုရဟု၊ ဒေဝရာဇာ သုဇမ္ပတိ။

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၆၈။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တတော-တဒါကာလေ၊ ထိုအခါ၌။ သိဝိနံ၊ သိဝိတိုင်းသူတို့၏။ ရဋ္ဌဝစုနော၊ တိုင်းသူတို့၏စီးပွားကို ဆောင်တတ်သော။ သော ရာဇာ၊ ထိုမင်းသည်။ စက္ခုသု၊ မျက်စိတို့သည်။ ဥပရူဠေသု၊ အသားနု တက်ကုန်သည်ရှိသော်။ ကတိပါဟဿ၊ နှစ်ရက် သုံးရက်၏။ အစုယေန၊ လွန်သဖြင့်။ သုတံ၊ ရထားထိန်းကို။ အာမန္တယိ၊ ခေါ်၏။

၆၉။ သာရထိ၊ ရထားထိန်း။ ယာနံ၊ ရထားကို။ ယောဇေဟိ၊ က,လော့။ ယုတ္တဉ္စ၊ က,ပြီးသော်လျှင်။ ပဋိဝေဒယ၊ ကြားလော့။ ဥယျာနဘူမိဉ္စ၊ ဥယျာဉ် မြေသို့၎င်း။ ပေါက္ခရဉ္စ၊ ရေကန်သို့၎င်း။ ဝနာနိ စ၊ တောတို့သို့၎င်း။ ဂစ္ဆာမိ၊ သွားအံ့။

၇၀။ သော ရာဇာ၊ ထိုမင်းသည်။ ပေါက္ခရဏီ တီရော၊ ရေကန်နား၌။
ပလ္လဒကံန၊ ထက်ဝယ်ဖြင့်။ ဥပ၊ ဝိသိ၊ စံ-နတော်မူ၏။ တဿရညော၊ ထိုမင်းအား။
ဒေဝရာဇာ၊ နတ်တို့၏ မင်းဖြစ်သော။ သုဗ္ဗမုတိ သူဇာနတ်သွီး၏ လင်ဖြစ်သော။
သက္ကော၊ သိကြားမင်းသည်။ ပါတုရဟု ထင်ရှားဖြစ်၏။

ထိုမင်းသည် ရေကန်နား၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ၍ နေ၏။ နတ်တို့၏မင်း သူဇာ၏
လင်ဖြစ်သော သိကြားမင်းသည် ထိုမင်း၏အနီး၌ ထင်ရှားဖြစ်၏။ ဘုရားလောင်း
သည် သိကြားမင်း၏ ခြေသံကို ကြား၍ ဤခြေသံကား အဘယ်သူနည်းဟု
မေးတော်မူသည်ရှိသော်—

၇၁။ သက္ကော ဟ မသ္မိ ဒေဝိန္ဒော၊ အာဂတောသ္မိ တဝန္တိကေ။
ဝရံ ဝရဿု ရာဇီသိ၊ ယံ ကိဉ္စိ မနသိစ္ဆသိ။
ဟူသော ဤပါဏာကို ဆို၏။

၇၁။ ရာဇီသိ၊ မင်းမြတ်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဒေဝိန္ဒော၊ နတ်တို့ကို အစိုးရ
သော။ သက္ကော၊ သိကြားမင်းသည်။ အသ္မိ ဖြစ်၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ တဝန္တိကေ၊
သင် မင်းမြတ်၏ အထံသို့။ အာဂတော၊ လာသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ တံ၊ သင်
မင်းမြတ်သည်။ ကိဉ္စိ၊ တစုံတခုသော။ ယံ ဝရံ၊ အကြင်ဆုကို။ မနသိ၊ စိတ်၌။
ဣစ္ဆသိ၊ အလိုရှိ၏။ တံ ဝရံ၊ ထိုဆုကို။ ဝရဿု၊ ယူတော်မူလော့။

ဤသို့ သိကြားမင်း ဆိုသည်ရှိသော် မင်းကြီးသည်—

၇၂။ ပဟူတံ မေ ဓနံ သက္က၊ ဗလံ ကောသော အနပ္ပကော။
အန္ဓဿ မေ သတော ဒါနိ၊ မရဏညေဝ ရုစ္စတိ။

ဟူသော ဤပါဏာကို ဆို၏။

၇၂။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ မေ၊ ငါ့အား။ ဓနံ၊ ဥစ္စာသည်။ ပဟူတံ၊ များ၏။
ဗလံ၊ ဗိုလ်ပါသည်။ ပဟူတံ၊ များ၏။ ကောသော၊ ကျီကြသည်။ အနပ္ပကော၊
အတိုင်းမသိ များ၏။ ဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ မေ၊ ငါသည်။ အန္ဓဿ သတော၊
မျက်စိကန်းသည်ဖြစ်၍။ မရဏညေဝ၊ သေခြင်းကိုသာလျှင်။ ရုစ္စတိ၊ နှစ်သက်၏။

ထိုအခါ၌ သိကြားမင်းသည် ထိုဘုရားလောင်းအား ဤသို့ဆို၏။ အရှင်မင်း
ကြီး- အသို့ဆိုသနည်း၊ အရှင်မင်းကြီးသည် သေလို၍ သေခြင်းကို နှစ်သက်
တောင့်တသလော၊ ထိုသို့မဟုတ် မျက်စိကန်းခြင်းကြောင့် သေခြင်းကို နှစ်သက်

တောင့်တသလောဟု ဆိုသော် ကန်းခြင်းကြောင့် တောင့်တ၏ဟု ဆို၏။
ရှင်မင်းကြီး- အလှူမည်သည်ကို တမလွန်အကျိုးငှါသာလျှင် ပေးလှူအပ်၏။
ထိုသို့ တမလွန်အကျိုးငှါ ပေးလှူငြားသော်လည်း ပစ္စုပ္ပန် မျက်မှောက်အကျိုး
ငှါလည်း အကြောင်းအထောက်အပံ့ ဖြစ်၏။ ရှင်မင်းကြီးသည်လည်း မျက်စိ
တလုံးကို ဘောင်းသည်ရှိသော် နှစ်လုံးသော မျက်စိတို့ကိုပင် လှူပေသည် ထိုသို့
မျက်စိတလုံးကိုတောင်းလျက် မျက်စိနှစ်လုံးကို လှူသောကြောင့် သစ္စာပြုလော့
ဟူသောစကားကို ဆိုလိုရကား—

၇၃။ ယာနံ သစ္စာနိ ဒွိပဒိန္ဒ၊ တာနိ ဘာသဿု ခတ္တိယ။
သစ္စံ တေ ဘဏမာနဿ၊ ပုန စက္ခု ဘဝိဿတံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၃။ ဒွိပဒိန္ဒ၊ အခြေနှစ်ချောင်းရှိသော လှူအပေါင်းကို ကောင်းစွာ အစိုးရ
သော။ ခတ္တိယ၊ ရေမြေသခင် ဘုရင်မင်းမြတ်။ ယာနံ သစ္စာနိ၊ အကြင်
မဖောက်မပြန် မှန်သော သစ္စာတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တာနိ သစ္စာနိ၊
ထိုသစ္စာတို့ကို။ ဘာသဿု၊ ဆိုတော်မူလော့။ သစ္စံ၊ မှန်သော သစ္စာကို။
ဘဏမာနဿ၊ ဆိုသော။ တေ၊ လှူများသခင် ရှင်မင်းကြီးအား။ ပုန၊ တဖန်။
စက္ခု၊ မျက်စိသည်။ ဘဝိဿတံ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။ ဣတိ ဤသို့။ အာဟ၊ ဆို၏။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် သိကြီးမင်း အကယ်၍တည်း
ငါ့အား မျက်စိကို ပေးလိုငြားအံ့၊ တပါးသော ဥပါယ်တမျှကို မပြုလင့်၊ ငါ့အလှူ
အကျိုးဆက်ဖြင့်သာလျှင် မျက်စိတို့သည် ဖြစ်စေလော့ဟု မိန့်ဆိုသည်ရှိသော်
သိကြားမင်းသည် ရှင်မင်းကြီး- ငါသည် နတ်ဘုံတရိုး အစိုးရသော မိုးသိကြား
မင်းပင် ဖြစ်ငြားသော်လည်း သူတပါးတို့အား မျက်စိကို ပေးခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၊
ထို့ကြောင့် ရှင်မင်းကြီးသည် ပေးလှူအပ်သော ဒါနအစွမ်းဖြင့်သာလျှင် ရှင်မင်း
ကြီးအား မျက်စိသည် ဖြစ်စေလတ္တံ့ဟု ဆိုလတ်သော် ထိုသို့ပြောပြီးကား ငါသည်
အလှူကို ကောင်းစွာ လှူအပ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ သစ္စာအမှုကို ပြုလိုရကား—

၇၄။ ယေ မံ ယာစိတု မာယန္တိ၊ နာနာဂေါတ္တာ ဝနိဗ္ဗကာ။
ယောပိ မံ ယာစတေ တတ္ထ၊ သောပိ မေ မနသာ ပိယော။

ဧတေနသစ္စဝဇ္ဇေန၊ စက္ခု မေ ဥပပဇ္ဇေယ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၄။ နာနာဂေါတ္တာ၊ အထူးထူးသော အမျိုးအနွယ်ရှိကုန်သော။ ယေ-
 ဝနိဗ္ဗကာ၊ အကြင် အလှူခံတို့သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ယာစိတုံ၊ တောင်းခြင်းငှါ။
 အာယန္တိ၊ လာကုန်၏။ တတ္ထ၊ ထိုအလှူခံတို့၌။ ယောပိ၊ အကြင်သူသည်လည်း။ မံ၊
 ငါ့ကို။ ယာစတေ၊ တောင်း၏။ သောပိ၊ ထိုသူသည်လည်း။ မေ၊ ငါ့အား။ မနသာ၊
 စိတ်ဖြင့်။ ပိယော၊ ချစ်၏။ ဧတေနသစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဤသို့ မှန်သောစကားကို ဆိုရ
 ခြင်းကြောင့်။ မေ၊ ငါ၏။ စက္ခု၊ မျက်စိသည်။ ဥပပဇ္ဇထ၊ ဖြစ်မြဲ ဖြစ်စေ
 သတည်း။

ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်းမင်းကြီးအား သစ္စာစကား၏ အခြားမဲ့၌သာလျှင်
 ရှေးဦးစွာ မျက်စိတလုံးသည် ဖြစ်၏။ ထို့နောင် နှစ်ခုမြောက် မျက်စိကို ဖြစ်စိမ့်
 သောငှါ သစ္စာပြုလိုရကား-

၇၅။ ယံ မံ သော ယာစိတုံ အာဂါ၊ ဒေဟိ စက္ခုန္တိ ပြာဟ္မဏော။
 တဿ စက္ခုနိ ပါဒါသိံ၊ ပြာဟ္မဏဿ ဝနိဗ္ဗကော။

၇၆။ ဘိယျော မံ အာဝိသိံ ပီတိ၊ သောမနဿဉ္စ နပုကံ။
 ဧတေနသစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဒုတိယံ မေ ဥပပဇ္ဇထ။

ဟူသော ဤနှစ်ခုသော ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၇၅။ ယံ၊ အကြင်သူသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ယာစတိ၊ တောင်း၏။ သောပြာဟ္မ-
 ဏော၊ ထိုပုဏ္ဏားသည်။ စက္ခု၊ မျက်စိကို။ ဒေဟိ၊ လှူပါလော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။
 ယာစိတုံ၊ တောင်းခြင်းငှါ။ အာဂါ၊ လာ၏။ ဝနိဗ္ဗကော၊ အလှူခံဖြစ်သော။
 တဿပြာဟ္မဏဿ၊ ထိုပုဏ္ဏားအား။ စက္ခုနိ၊ မျက်စိတို့ကို။ ပါဒါသိံ၊ ငါလူတော်
 မှုပြီ။

၇၆။ ပီတိ၊ နှစ်သက်ခြင်းပီတိသည်။ ဘိယျော၊ လွန်စွာ။ မံ၊ ငါ့သို့။ အာဝိသိံ၊
 ပင်၏။ သောမနဿဉ္စ၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းသည်လည်း။ အနပုကံ၊ များ၏။
 ဧတေနသစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဤသို့မှန်သော သစ္စာစကားကြောင့်။ မေ၊ ငါ့အား။
 ဒုတိယံ၊ နှစ်ခုမြောက်သော မျက်စိသည်။ ဥပပဇ္ဇထ၊ ဖြစ်စေသတည်း။

ထိုသစ္စာပြုသော ခဏ၌ပင်လျှင် နှစ်ခုမြောက်သော မျက်စိသည် ထင်ရှား
 ဖြစ်လာ၏။ ထိုဘုရားလောင်း မင်းကြီးအား လှူအပ်သော မျက်စိသည် ပကတိ
 တဖန် ဖြစ်ပြန်စေခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း၊ မျက်စိကို ထုတ်ပြီးသော သူအားလည်း

နတ်မျက်စိမည်သည် မဖြစ်၊ ထိုဘုရားလောင်း မင်းကြီးအား မျက်စိတို့သည်ကား သစ္စာပါရမီတော်ကြောင့် ဖြစ်သော မျက်စိတို့ မည်ကုန်၏၊ သစ္စာကို ပြုခြင်း၊ ထိုမျက်စိတို့၏ ဖြစ်ခြင်းနှင့် မျှသောကာလ၌ သာလျှင် သိကြားမင်း၏ အာနုဘော်ကြောင့် အလုံးစုံသော မင်းပရိသတ်တို့သည် စုဝေးကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ သိကြားမင်းသည် ထိုလူများအလယ်၌သာလျှင် ထိုဘုရားလောင်း မင်းကြီးအား ကောင်းချီးပေး၍ ချီးမွမ်းလိုရကား-

၇၇။ ဓမ္မေန ဘာသိတာ ဂါထာ၊ သိဝိနံ ရဋ္ဌဝဇ္ဇန။
တောနိ တဝ နေတ္တာနိ၊ ဒိဗ္ဗာနိ ပဋိဒိဿရေ။

၇၈။ တိရောကုဋံ တိရောသေလံ၊ သမတိဂ္ဂယ ပဗ္ဗတံ။
သမန္တာ ယောဇနသတံ၊ ဒဿနံ အနုဘောန္တု တေ။

ဟူသော ဤဂါထာနှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကို ဆို၏။

၇၇။ သိဝိနံ၊ သိဝိတိုင်းသူတို့၏။ ရဋ္ဌဝဇ္ဇန၊ တိုင်းပြည်နေသူ ရှင်လူတို့၏ စီးပွားချမ်းသာ မင်္ဂလာကို ပြုတတ်သော အရှင်မင်းကြီး။ တယာ၊ ရှင်မင်းကြီး သည်။ ဓမ္မေန၊ တရားသဘောနှင့် လျော်စွာ။ ဂါထာ၊ ဂါထာတို့ကို။ ဘာသိတာ၊ ဆိုအပ်ကုန်၏။ တဝ၊ ရှင်မင်းကြီး၏။ တောနိ နေတ္တာနိ၊ ဤမျက်စိတို့သည်။ ဒိဗ္ဗာနိ၊ နတ်တို့၏အာနုဘော်နှင့် ယှဉ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ပဋိဒိဿရေ၊ ထင်ကုန်၏။

၇၈။ တိရောကုဋံ၊ နံရံ တဘက်ကို၎င်း။ တိရောသေလံ၊ ကျောက်တောင် တဘက်ကို၎င်း။ ပဗ္ဗတံ၊ မြေတောင်ကို၎င်း။ သမတိဂ္ဂယ၊ ဖောက်ထွင်း၍။ သမန္တာ၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ။ ယောဇနသတံ၊ ယူဇနာ တရာတိုင်တိုင်။ တေ၊ ရှင်မင်းကြီးအား။ ဒဿနံ၊ မြင်ခြင်းကို။ အနုဘောန္တု၊ ပြီးစေကုန်လော့။

ဤသို့ သိကြားမင်းသည် ကောင်းကင်၌ ရပ်၍ လူများအလယ်၌ ဂါထာ တို့ကို ဟော၍ မမေ့မလျော့ဖြစ်လော့ဟု ဘုရားလောင်းကို ဆုံးမ၍ နတ်ရွာသို့ သာလျှင် သွားလေ၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း လူများအပေါင်း ခြံရံလျက် များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရဖြင့် မြှီတွင်းသို့ဝင်၍ စန္ဒက အမည်ရှိသော ပြာသာဒ်သို့ တက်လေ၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် မျက်စိတို့၏ ရပြန်သော အဖြစ်ဖြင့် အလုံးစုံသော သိဝိတိုင်း၌ နေကုန်သော သူတို့သည် များစွာသော ပဏ္ဍာလက်ဆောင်တို့ကို ယူ၍ လာကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ဤလူများ

အပေါင်း၌ ငါ၏ အလှူကို ချီးမွမ်းအံ့ဟု ကြံတော်မူ၍ မင်းအိမ်တံခါး၌ မဟာ
မဏ္ဍပ်ကြီးကို ဆောက်လုပ်စေ၍ ဆောင်းအပ်သော ထိ.ဖြူရှိသော ရာဇပလ္လင်၌
နေလျက် မြို့၌ စည်လည်စေ၍ အလုံးစုံသော စစ်သည်တို့ကို စုဝေးစေ၍
အို သိဝိတိုင်းနေ အပေါင်းတို့- ငါ၏ နတ်မျက်စိနှင့် တူကုန်သော မျက်စိတို့ကို
ရှု၍ ဤနေ့မှစ၍ အလှူကို မလှဘဲ မသုံးစားကုန်လင့်၊ ပေးလှူ၍သာလျှင် သုံးစား
ကုန်ဟု တရားကို ဟောတော်မူလိုရကား—

၇၉။ ကောနီဓ ဝိတ္တံ န ဒဒေယျ ယာစိတော၊
အပိ ဝိသိဋ္ဌံ သုပိယမ္ပိ အတ္တနော။
တဒိဗံ သဗ္ဗေ သိဝယော သမာဂတာ။
ဒိဗ္ဗာနိ နေတ္တာနိ မမဇ္ဇ ပဿထ။

၈၀။ တိရောကုန္ဒံ တိရောသေလံ၊ သမတိဂ္ဂယျ ပဗ္ဗတံ။
သမန္တာ ယောဇနသတံ၊ ဒဿနံ အနုဘောန္တိ မေ။

၈၁။ န စာဂမတ္တာ ပရမတ္ထိ ကိဉ္စိ၊ မစ္စာနံ ဣဓ ဇီဝိတေ။
ဒတွာန မာနုသံ စက္ခု၊ လဒ္ဒံ မေ စက္ခု အမာနုသံ။

၈၂။ တေမ္ပိ ဒိဿာ သိဝယော၊ ဒေထ ဒါနာနံ ဘုဉ္ဇထ။
ဒတွာ စ ဘုတွာ စ ယထာ နုဘာဝံ၊ အနိန္ဒိတော သဂ္ဂမုပေဟိ ဌာနံ။

ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၇၉။ သိဝယော၊ သိဝိတိုင်းသူတို့။ ဣဓ၊ ဤလောက၌။ ကေန၊ အဘယ်သူ
သည်။ ဝိတ္တံ၊ စည်းစိမ်ကို။ န ဒဒေယျ၊ မပေးမလှူအံ့နည်း။ အပိ၊ စင်စစ်။
အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဝိသိဋ္ဌံ၊ ချီးမွမ်းအပ်သော။ သုပိယမ္ပိ၊ အလှူချစ်အပ်သော
ဥစ္စာကိုသော်လည်း။ ယာစိတော၊ တောင်းအပ်သောသူသည်။ ဒဒေယျ၊
ပေးလှူရာ၏။ တံ၊ ထိုပေးလှူခြင်းကို။ ဣဗံ ငါတိုက်တွန်း၏။ သမာဂတာ၊
အညီအညွတ်လာကုန်သော။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ သိဝယော၊ သိဝိတိုင်းသူ
ဖြစ်ကုန်သော။ တုမ္ပေ၊ သင်တို့သည်။ ဒိဗ္ဗာနိ၊ နတ်မျက်စိနှင့်တူကုန်သော။ မမ၊
ငါ၏။ နေတ္တာနိ၊ မျက်စိတို့ကို။ အဇ္ဇ၊ ယခု။ ပဿထ၊ ရှုကြကုန်လော။

၈၀။ တိရောကုန္ဒံ၊ နံရံတဘက်ကို၎င်း။ တိရောသေလံ၊ ကျောက်တောင်
တဘက်ကို၎င်း။ ပဗ္ဗတံ၊ တောင်ကို၎င်း။ သမတိဂ္ဂယျ၊ လွန်၍။ သမန္တာ၊

ထက်ဝန်းကျင်မှ။ ယောဇနသတံ၊ ယုဇနာ တရာတိုင်တိုင်။ မေ၊ ငါ၏။ စက္ခုနိ၊ မျက်စိတို့သည်။ ဒဿနံ၊ အဆင်းကို မြင်ခြင်းသည်။ အနုဘေန္တိ၊ ပြီးစေ ကုန်၏။

၈၁။ ဣမ ဇီဝိတေ၊ ဤသတ္တလောက၌။ မစ္စာနံ၊ သတ္တဝါတို့အား။ စာဂ- မတ္တာ၊ စွန့်ကြဲခြင်း အတိုင်းအရှည်ထက်။ ပရံ၊ လွန်မြတ်သော။ ကိဉ္စိ၊ တစုံတခု သော တရားသည်။ န အတ္ထိ၊ မရှိ။ တသ္မာ၊ ထိုသို့ မရှိသောကြောင့်။ မာနုသံ၊ လူ၌ဖြစ်သော။ စက္ခု မျက်စိကို။ ဒတာနာ၊ ပေးလှူ၍။ အမာနုသံ၊ နတ်၌ဖြစ် သော။ စက္ခု၊ မျက်စိကို။ မေ၊ ငါသည်။ လဒ္ဒံ ရပြီ။

၈၂။ သိဝယော၊ သိဝိတိုင်းသူတို့။ တေမ္ပိ၊ ဤအကြောင်းကိုလည်း။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ တုမေ၊ သင်တို့သည်။ ဒါန နိ၊ အလှူတို့ကို။ ဒေထ လူကြကုန်။ ဒတာဝ၊ ပေးလှူပြီးမှသာလျှင်။ ဘုဉ္ဇထ၊ သုံးဆောင်စားသောက်ကြကုန်လော့။ ယထာနု- ဘာဝံ၊ အစွမ်းအားလျော်စွာ။ ဘုတော စ၊ သုံးဆောင်၍လျှင်။ အနိန္ဒိတော၊ မကဲ့ရဲ့သည်ဖြစ်၍။ သဂ္ဂံဌာနံ၊ နတ်ရွာသို့။ ဥပေဟိ၊ ရောက်လေလော့။

ဤဂါထာတို့ဖြင့် တရားဟော၍ ထိုနေ့မှစ၍ လခွဲတကြိမ် ပန္နရသီဥပုသ် နေ့တို့၌ လူများကို စုဝေးစေ၍ အမြဲ ဤဂါထာတို့ဖြင့် တရားဟော၏။ ထိုတရား စကားကို ကြားနာရ၍ လူများသည် အလှူပေးခြင်း အရှေ့ကုန်သော ကောင်းမှု တို့ကို ပြု၍ နတ်ရွာကို ပြည့်စေ၍လျှင် သွား၏။

ဇာတ်ပေါင်း ဘုရားသခင်သည် ဤဓမ္မဒေသနာတော်ကို ဆောင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ - ဤသို့ ရှေးညောရုံတို့သည် အပအလှူဖြင့် မရောင့်ရဲကုန်သည် ဖြစ်၍ ရောက်လာသော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ဘုရားလောင်းသည် မိမိ၏ မျက်စိတို့ကို ထုတ်နုတ်၍ လူဘူးကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ထိုအခါ သိဝိက ဆေးသမားသည် အာနန္ဒာ ဖြစ်လာ၏။ သိကြားမင်းသည် အနုရုဒ္ဓါ ဖြစ်လာ၏။ ကြွင်းသော ပရိသတ်တို့သည် ဘုရား ပရိသတ် ဖြစ်လာ၏။ သိဝိမင်းသည်ကား ငါဘုရားသာလျှင် ဖြစ်တော်မူ၏။ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

ကိုယ်အင်္ဂါများ၊ ပေးလှူငြား၊ ဘုရားပါရမီ။
သုံးခုမြောက်ဖြစ်သော သိဝိဇာတ်သည် ပြီး၏။

၄-သိရီမန္တဇာတ်

ပညာယုပေတံ သိရိယာ ဝိဟိနံ ဟူသော ဤသိရီမန္တပဉ္စာ ဇာတ်သည် မဟာဥမင်္ဂဇာတ်၌ ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့။

လေးခုမြောက်ဖြစ်သော သိရီမန္တဇာတ်သည် ပြီး၏။

၅-ရောဟဏမိဂဇာတ်

ဘုရားရှင်အတွက် အရှင်အာနန္ဒာ အသက်စွန့်ခြင်း အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မှုတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော် မူလျက် အရှင်အာနန္ဒာ၏ အသက်ကိုစွန့်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ “တေယျထာ ပတိယန္တိ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ရောဟဏမိဂ ဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

ထိုအရှင် အာနန္ဒာ၏ အသက်ကို စွန့်ခြင်းသည် အသီတိနိပါတ် စူဠဟံသ ဇာတ် ဓနပါလဆင်ကို ဆုံးမရာ၌ ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့။ နာဠာဂိရိဆင်သည် ဘုရားသခင်ကို နင်းသတ်ငိမ့်သောငှါ ဒေဝဒတ်၊ အဇာတသတ်တို့ လွှတ်ရာ၌ ဤဘုရားသခင်၏ ရွှေဘုန်းတော်ကြောင့် တုပ်၍ ဦးချရာတွင် အဝတ်ပုဆိုး များစွာ ပူဇော်သည်ကိုစွဲ၍ နောက်မှ ဓနပါလဆင် တွင်သည်။

ဤသို့ ထိုအရှင် အာနန္ဒာသည် ဘုရားသခင်၏ အကျိုးငှါ အသက်ကို စွန့်သည်ရှိသော် တရားသဘင်၌ စကားကို ဖြစ်စေ၏။ ငါ့သျှင်တို့ အရှင်အာနန္ဒာ သည် သေကွသာဖြစ်၍ ပဋိသမ္ဘိဒါသို့ ရောက်သည်ဖြစ်လျက် ဘုရားသခင်၏ အကျိုးငှါ အသက်ကို စွန့်၏ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ ဘုရားသခင်သည် ကြွတော်မူလာ၍ ရဟန်းတို့ - ယခု ငါလာတော်မူသော အခါ၌ အဘယ် မည်သော စကားကြောင့် စုဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၍ ဤမည် သော စကားကြောင့် စုဝေးကြပါကုန်၏ဟု ရွှေနှားတော် လျှောက်လတ်သော် ရဟန်းတို့ - ယခုအခါ၌သာလျှင် ငါ့ဘုရား၏ အကျိုးငှါ အသက်ကိုစွန့်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဤအာနန္ဒာသည် ငါ့ဘုရား၏ အကျိုးငှါ အသက်

ကို စွန့်ဘူးသည်သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ လွန်လေပြီးသော အကြောင်းကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့ လွန်လေပြီးသော အခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုမင်း၏ မိဖုယားကြီးသည် ခေမာအမည်ရှိ၏။ ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်းသည် ဟိမဝန္တာအရပ်၌ သမင်မျိုးဝယ်ဖြစ်၍ ရွှေအဆင်း နှင့်တူသော အဆင်းရှိ၏။ အလွန်တင့်တယ်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ဘုရားလောင်း၏ ညီတော်သည် စိတ္တသမင် မည်၏။ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိ၏။ နှမငယ် သည်လည်း သုတနာအမည် ရှိ၏။ ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိ၏။ ဘုရား လောင်းသည်ကား ရောဟဏ အမည်ရှိသော သမင်မင်း ဖြစ်၏။ ထို ဘုရား လောင်းသည် ဟိမဝန္တာ၌ တောင်နှစ်လုံးကိုလွန်၍ သုံးလုံးမြောက်သော တောင် ၏အကြား၌ ရောဟဏ အမည်ရှိသော ရေအိုင်ကိုမှီ၍ သမင်အပေါင်း ရှစ်သောင်း ခြံရံလျက် နေ၏။ ထို ဘုရားလောင်းသည် မျက်စိ မမြင်ကုန်သော အိုမင်းကုန်သော အမိအဘတို့ကို လုပ်ကျွေးမွေးမြူ၏။

ထိုအခါ၌ ဗာရာဏသီပြည်မှ မနိုးမဝေးသောရွာ၌ မုဆိုးတယောက်သည် နေ၏။ ထို မုဆိုးသားသည် ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ ဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ မိမိရွာသို့ ပြန်လာ၍ သားအားကြား၏။ ချစ်သား- ငါတို့၏ သမင်ကိုသတ်၍ ဆောင်ရာ အရပ်၌ ဤမည်သော အရပ်ဝယ် ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော သမင် သည်နေ၏။ အကယ်၍ မင်းသည် မေးငြားအံ့၊ သင်သည် ကြားလျှောက်လေ လော့ဟု မှာခဲ့၍ နောက်အဘို့၌ သေလွန်၏။ ထိုအခါ တနေ့သ၌ဝယ် ခေမာ မိဖုယားသည် မိုးသောက်ထ၌ အိပ်မက်မြင်မက်၏။ မက်ဟန်ကား ဤသို့တည်း။ ရွှေသမင်သည်လာ၍ ရွှေအင်းပျဉ်းနေလျက် ရွှေခြူ၊ ရွှေဆည်းလည်းတို့ကို ထိုးခတ်ဘိသကဲ့သို့ သာယာစွာသော အသံဖြင့် မိဖုယားအား တရားဟော၏။ မိဖုယားသည် ကောင်းချီးပေး၍ တရားနာ၏။ ရွှေသမင်သည်လည်း တရား ဟော၍ မပြီးမီလျှင် ထ၍ သွား၏။ ထိုမိဖုယားသည်လည်း ရွှေသမင်ကို ဘမ်းကြ ကုန်ဟု ဆိုလျက် ယောင်ယမ်း မြည်တမ်းစဉ်ပင်လျှင် နိုးလေ၏။

ကိုယ်လုပ် မောင်းမတို့သည် ထိုမိဖုယားခေါင်ကြီး၏ အသံကိုကြား၍ အရှင်မ-ပိတ်အပ်သော တံခါးကြီးငယ်ရှိသော နန်းတော်သည် လေ၏သော်လည်း

ဝင်ရာအခွင့်မရ၊ ဤ ညဉ့်အခါဝယ် သမင်ကို ဘမ်းစေတီ၏ဟု ပြက်ရယ်မှု ပြုကြ ကုန်၏။ ထိုခဏဝယ် ဤသည်ကား အိပ်မက်တည်းဟုသိ၍ ကြံ၏။ ငါသည် အိပ်မက် ကိုမြင်၏ဟု အကယ်၍ ဆိုငြားအံ့၊ မင်းသည် အလေးမပြု မရှိသေသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါ့အား ချင်ခြင်းတောင့်တခြင်းသည် ဖြစ်၏ဟု ဆိုလတ်သော် ရှိသေ သဖြင့် ရှာလတ္တံ့၊ ရွှေသမင်၏ တရားစကားကို နာရလတ္တံ့၊ ပ ကြံ၍ ထို မိဖု ယား ခေင်ကြီးသည် ဖျားနာဟန်ပြု၍ အိပ်၏။ မင်းကြီးသည်လာ၍ မိဖုယားကြီး သင့်အား မချမ်းသာခြင်းသည် အဘယ်နည်းဟု မေး၏။ အရှင်မင်းကြီး- တပါး သော ရောဂါမရှိ၊ အကျွန်ုပ်ကား ချင်ခြင်း တောင့်တခြင်းသည် ဖြစ်၏ဟု ဆိုလတ်သော် အဘယ်ကို အလိုရှိသနည်းဟု မေး၏။ ရွှေသမင်၏ တရားကို နာခြင်းငှါ အလိုရှိ၏ဟု ဆိုလတ်သော် ရှင်မိဖုယားသည် မရှိသောဝတ္ထုကို ချင်ခြင်း တောင့်တခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ရွှေသမင်မင်းသည် မရှိတကားဟု ဆိုသည် ရှိသော် ထိုမိဖုယားကြီးသည် အကယ်၍ မရသည်ဖြစ်အံ့၊ ဤ အိပ်ရာ၌ပင်လျှင် အကျွန်ုပ်၏ သေခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟုဆို၍ မင်းကြီးအား ကျောက်ပေး၍ အိပ်၏။ မင်းကြီးသည် အကယ်၍ ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ သင်မိဖုယားကြီးသည် ရလတ္တံ့ ဟု ပရိသတ်အလယ်၌နေ၍ (မောရဇာတ်၌ ဆိုအပ်ပြီးသော နည်းဖြင့်သာလျှင်) အမူးအမတ်တို့ကို၎င်း၊ ပုဏ္ဏားတို့ကို၎င်း မေး၍ ရွှေသမင်သည်ရှိ၏ဟု မင်းသည် ထိုပုဏ္ဏားတို့၏ စကားကိုကြား၍ မုဆိုးတို့ကို စုဝေးစေ၍ အဘယ်သူသည် ဤသို့ သဘော ရှိသော ရွှေသမင်ကို မြင်ဘူးသနည်း၊ အဘယ်သူသည် ကြားဘူးသနည်း ဟု မေး၍ ထိုမုဆိုးသားသည် အဘ၏အထံမှ ကြားဘူးသော အမှတ်ဖြင့်သာလျှင် ကြားလျှောက်သည်ရှိသော် အဆွေထိုသမင်ကို ဆောင်သောအခါ၌ သင့်အား များစွာ ပူဇော်သက္ကာရကို ငါပေးအံ့၊ သွားပါချေ၊ ထိုရွှေသမင်ကို ပင့်ဆောင်ခဲ့ လော့ဟု ရိက္ခာစားနပ်ကိုပေး၍ ထိုမုဆိုးကိုပင် စေလိုက်၏။

ထို မုဆိုးသည်လည်း အရှင်မင်းကြီး - အကျွန်ုပ်သည် ရွှေသမင်ကို ဆောင် ခြင်းငှါ အကယ်၍ မစွမ်းနိုင်အံ့၊ ထို ရွှေသမင်၏အရေကို ဆောင်ခဲ့ပါအံ့၊ အရေကို ဆောင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်ရှိသော် ထို ရွှေသမင်၏အမူးတို့ကို သော်လည်း ဆောင်ခဲ့ပါအံ့၊ ထိုမကြောင့် အရှင်မင်းကြီးတို့သည် စိုးရိမ်တော် မမူကုန်လင့်ဟု မြဲမြံစွာဝန်ခံ၍ အိမ်သို့သွား၍ သားမယားအား ဥစ္စာတို့ကို ပေးခဲ့

၍ ထိုဟိမဝန္တာသို့သွား၍ ရွှေသမင်ကို မြင်လျှင် အဘယ်အရပ်က ကျော့ကွင်းကို ထောင်၍ ဤရွှေသမင်ကို ဖမ်းခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါအံ့နည်းဟု စုံစမ်းသည်ရှိသော် ရေသောက်ဆိပ်၌ အခွင့်ကို မြင်၍ ထိုမှဆိုးသည် မြဲမြံခိုင်ခံ့သော သားရေလွန်ကို ကျစ်၍ ဘုရားလောင်း၏ ရေသောက်ရာဆိပ်၌ လှံတံနှင့် တကွ ကျော့ကွင်းကို ထောင်၏။ တဖန် မိုးသောက်သောနေ့၌ ဘုရားလောင်းသည် ရှစ်သောင်းသော သမင်အပေါင်း အခြံအရံနှင့် တကွ စားကျက်သို့ လှံညှိလည်ပြီး၍ ပြုကတေ့သော ဆိပ်၌သာလျှင် ရေကိုသောက်အံ့ဟု ကြံ၍ ထိုဆိပ်သို့ သွား၍ သက်သည်ရှိသော် ကျော့ကွင်း၌ ဖွဲ့မိ၏။ ထိုဘုရားလောင်း ရွှေသမင်သည် အကယ်၍ ငါကား ယခု အခါ၌လျှင် ဖွဲ့မိသောမြည်ခြင်းကို မြည်အံ့၊ ငါ၏ဆွေမျိုးအပေါင်းတို့သည် ရေကို မသောက်မူ၍လျှင် ကြောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ပြေးကုန်လတ္တံ့ဟု လှံတံကို ငင်၍ အလိုသို့လိုက်စေ၍ ရေကို သောက်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ၌ ရှစ်သောင်းသော သမင်အပေါင်းတို့သည် ရေကို သောက်၍ တက်ပြီးလျှင် တည်သောအခါ၌ ကျော့ကွင်းကို ဖြတ်အံ့ဟု သုံးကြိမ်ငင်သည် ရှိသော် ပဌမအကြိမ်၌ အရေသည် ပြတ်၏။ ဒုတိယအကြိမ်၌ အသားသည်ပြတ် ၏ တတိယအကြိမ်၌ အကြောကို ဖြတ်၍ ကျော့ကွင်းသည် အရိုးကို ထိ၍ တည်၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် ဖြတ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်၍ ဖွဲ့မိသော မြည်ခြင်းကို ပြင်းစွာ မြည်၏။ သမင်တို့သည် ကြောက်၍ သုံးစုစု၍ ပြေးလေကုန်၏။ စိတ္တမိဂ မည်သော ညီတော်သမင်သည် သုံးစုသော သမင်အပေါင်းတို့၏ အလယ်၌ ဘုရားလောင်းကို မမြင်၍ ဤဘေးသည် ဖြစ်သည်ရှိသော် ငါ့နောင်တော်အား သာလျှင် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံ၍ ထိုဘုရားလောင်း၏ အထံသို့ လာ၍ ဖွဲ့မိသော ဘုရားလောင်းကို မြင်၏။ ထိုအခါ၌ ညီတော်စိတ္တသမင်ကို ဘုရားလောင်းသည် မြင်၍ ငါ့ညီတော် ဤအရပ်၌ မတည်ပင့်၊ ဤအရပ်သည် ဘေးရန်ရှိ၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ညီတော် စိတ္တသမင်ကို နှင်လိုရကား-

- ၇၃။ တေ ယူထာ ပတိယန္တိ၊ ဘိတာ မရဏာ စိတ္တက။
- ၇၄။ တုဝမ္ပိ မာကခိ၊ ဇိဝိယန္တိ တယာ သဟ။

ဟူသော ရှေးဦးအစ ပဌမ ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၃။ စိတ္တကာ ညီတော်စိတ္တကာ။ တေယူထာ၊ ဤသမင်အပေါင်းတို့သည်။ မရဏာ၊ သေဘေးမှ။ ဘိတာ၊ ကြောက်သည်ဖြစ်၍။ ပတိယန္တိ၊ ပြေးသွားလုန့်၏။ တုဝမ္ပိ၊ ငါ့ညီတော်သည်လည်း။ ဂစ္ဆ၊ သွားလေလော့။ မာကခိ၊ နေခြင်းကို အလိုမရှိလင့်။ တယာ၊ သင်နှင့်။ သဟ၊ တကွ။ တေ၊ ထိုသမင်အပေါင်းတို့သည်။ ဇိဝိဿန္တိ၊ အသက်မွေးရကုန်လတ္တံ့။

ထို့နောင်မှ ညီတော် နောင်တော် နှစ်ဦးတို့သည် အချင်းချင်း စကား ဆိုလိုရကား—

၈၄။ နာဟံ ရောဟဏ ဂစ္ဆာမိ၊ ဟဒယံ မေ အဝကဿတိ။
န တံ အဟံ ဇဟိဿာမိ၊ ဣဓ ဟိဿာမိ ဇိဝိတံ။

၈၅။ တေဟိ နူန မရိဿန္တိ၊ အန္ဓာ အ ပရိဏာယကာ။
ဂစ္ဆ တုဝမ္ပိ မာကခိ၊ ဇိဝိဿန္တိ တယာ သဟ။

၈၆။ နာဟံ ရောဟဏ ဂစ္ဆာမိ၊ ဟဒယံ မေ အဝကဿတိ။
န တံ ဗဒ္ဒံ ဇဟိဿာမိ၊ ဣဓ ဟိဿာမိ ဇိဝိတံ။

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆိုကုန်၏။

၈၄။ ရောဟဏ၊ နောင်တော်ရောဟဏ ရွှေသမင်မင်း။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ န ဂစ္ဆာမိ၊ မသွားပါအံ့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဟဒယံ၊ စိတ်နှလုံးသည်။ သောကေန၊ စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့်။ အဝကဿတိ၊ ငင်၏။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တံ၊ သင်နောင်တော်ကို။ န ဇဟိဿာမိ၊ မစွန့်ပါအံ့။ ဣဓ၊ ဤအရပ်၌။ ဇိဝိတံ၊ အသက်ကို။ ဟိဿာမိ၊ စွန့်အံ့။

၈၅။ ကနိဋ္ဌ၊ ညီတော်။ အန္ဓာ၊ မျက်စိမမြင်ကုန်သော။ အပရိဏာယကာ၊ ဆောင်သူမရှိကုန်သော။ ဝါ- လုပ်ကျွေးသူ မရှိကုန်သော။ တေ၊ ထိုမိဘတို့သည်။ နူန၊ စင်စစ်။ ဟိ-ယသွာ၊ အကြင့်ကြောင့်။ မရိဿန္တိ၊ သေကုန်လတ္တံ့။ တသွာ၊ ထို့ကြောင့်။ တုဝံ၊ သင်သည်။ ဂစ္ဆ၊ သွားသာသွားလော့။ တုဝမ္ပိ၊ ငါ့ညီသည်လည်း။ မာကခိ၊ နေခြင်းကို အလိုမရှိလင့်။ တယာ၊ သင်နှင့်။ သဟ၊ တကွ။ တေ၊ ထိုမိဘတို့သည်။ ဇိဝိဿန္တိ၊ အသက်မွေးရကုန်လတ္တံ့။

၈၆။ ရောဟဏ၊ နောင်တော်ရောဟဏ။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ န ဂစ္ဆာမိ၊ မသွားပါအံ့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဟဒယံ၊ စိတ်နှလုံးသည်။ သောကေန၊ စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့်။ အဝကဿတိ၊ ငင်၏။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တံ ဗဒ္ဒံ၊ ထို

အနှောင်အဖွဲ့ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့သော နောင်တော်ကို။ န ဇဟိဿာမိ၊ မစွန့်ပါအံ့။
ဣဓ၊ ဤအရပ်၌။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ ဟိဿာမိ၊ စွန့်ပါအံ့။

ညီတော် စိတ္တသမင်သည် ဤသို့သောစကားကို ဆို၍ ဘုရားလောင်း၏
လကျာနံပါးကိုမှီ၍ ဘုရားလောင်းကို ခိုင်ခံ့စေ၍ သက်သာရာကို ရစေလျက်
ရပ်၏။ သုတနာအမည်ရှိသော နှမတော် သမင်မငယ်သည်လည်း ပြေး၍ သမင်
တို့၏အလယ်၌ မောင်တော် နှစ်ယောက်တို့ကို မမြင်သည်ဖြစ်၍ ဤ ဘေးသည်
ငါ့မောင်တော်တို့အား ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ပြန်၍ ထိုမောင်တော်တို့၏ အနီးသို့လာ၏။
ထိုသို့လာသော နှမတော်ကိုမြင်၍ ဘုရားလောင်းသည် ထိုနှမတော်ကိုလည်း
နှင်၍ ပြေးသွားစေလိုရကား—

၈၇။ ဂစ္ဆ ဘိရု ပလာယဿ၊ ကုဋေ ဗန္ဓောသ္မိ အာယသေ။
ဂစ္ဆ တုဝမ္ပိ မာကခိ၊ ဇီဝိဿန္တိ တယာ သဟ။

ဟူသော ငါးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၇။ ဘိရု၊ ကြောက်တတ်သော နှမတော်။ တုဝံ၊ သင်နှမတော်သည်။ ဂစ္ဆ၊
သွားလော့။ ပလာယဿ၊ ပြေးလေလော့။ အာယသေ၊ သံတိုင်၌ဖွဲ့၍ မြဲမြံခိုင်ခံ့
သော။ ကုဋေ၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲ လျှိုဝှက်သော ကျော့ကွင်း၌။ ဗန္ဓော၊
ဖွဲ့မိသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ တုဝမ္ပိ၊ သင်နှမသည်လည်း။ ဂစ္ဆ၊ လျင်မြန်စွာပြေး
သွားလေလော့။ မာကခိ၊ နေခြင်း၌ အလိုမရှိလင့်။ တေ၊ ထို သမင်အပေါင်း
တို့သည်။ တယာ၊ သင်နှင့်။ သဟ၊ တကွ။ ဇီဝိဿန္တိ၊ အသက် ရှင်ကုန်လတ္တံ့။

ထို့နောင်မှ ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင် မောင်တော် နှမတော်တို့ အချင်းချင်း
စကားတုံ့လှယ် ပြောဟောလိုရကား—

၈၈။ နာဟံ ရောဟဏ ဂစ္ဆာမိ၊ ဟဒယံ မေ အဝကဿတိ။
န တံ အဟံ ဇဟိဿာမိ၊ ဣဓ ဟိဿာမိ ဇီဝိတံ။

၈၉။ တေ ဟိ နူန မရိဿန္တိ၊ အန္ဓာ အပရိဏာယကာ။
ဂစ္ဆ တုဝမ္ပိ မာ ကခိ၊ ဇီဝိဿန္တိ တယာ သဟ။

၉၀။ နာဟံ ရောဟဏ ဂစ္ဆာမိ၊ ဟဒယံ မေ အဝကဿတိ။
န တံ ဗဒ္ဒံ ဇဟိဿာမိ၊ ဣဓ ဟိဿာမိ ဇီဝိတံ။

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၈၈။ ရောဟဏ၊ မောင်တော် ရောဟဏ။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ န ဂစ္ဆာမိ၊ မသွားအံ့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဟဒယံ၊ နှလုံးသည်။ အဝကဿတိ၊ မောင်တော်၌ ငြိကပ်၍ငင်၏။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တံ၊ သင်မောင်တော်ကို။ န ဇဟိဿာမိ၊ မစွန့်ပါအံ့။ ဣဓ၊ ဤအရပ်၌။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ ဟိဿာမိ၊ စွန့်ပါအံ့။

၈၉။ ဘဂိနိ၊ နှမတော်။ အန္ဓာ၊ မျက်စိမမြင်ကုန်သော။ အပရိ၊ စာယကာ၊ လုပ်ကျွေးသူ မရှိကုန်သော။ တေ၊ ထိုမိဘတို့သည်။ နှု၊ စင်စစ်လျှင်။ ဟိ-ယသ္မာ၊ အကြံကြောင့်။ မရိဿန္တိ၊ သေကုန်လတ္တံ့။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တု မ္ပိ၊ သင်နှမတော်သည်လည်း။ ဂစ္ဆ၊ သွားလေလော့။ မာ ကခိ၊ နေခြင်းကို အလို မရှိလင့်။ တယာ၊ သင်နှင့်။ သဟ၊ တကွ။ တေ၊ ထိုမိဘတို့သည်။ ဇီဝိဿန္တိ၊ အသက်ရှည်ကုန်လတ္တံ့။

၉၀။ ရောဟဏ၊ မောင်တော်ရောဟဏ။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ န ဂစ္ဆာမိ၊ မသွားအံ့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဟဒယံ၊ နှလုံးသည်။ အဝကဿတိ၊ မောင်တော်၌ စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့် ငင်၏။ ဗဒ္ဒံ၊ ကျော့ကွင်းဖွဲ့မိသော။ တံ၊ သင် မောင်တော်ကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ န ဇဟိဿာမိ၊ မစွန့်ပါအံ့။ ဣဓ၊ ဤအရပ်၌။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ ဟိဿာမိ၊ စွန့်တော့အံ့။

ထိုသုတနာ အမည်ရှိသော နှမတော်သည်လည်း ရှေးအတူလျှင်ပယ်၍ ဘုရားလောင်း၏ လက်ဝဲနံပါးကို ရံ၍ မောင်တော်ရောဟဏ သမင်အား သက်သာရာကိုရစေ၍ ရပ်လျက်တည်၏။ မုဆိုးသည်လည်း ပြေးသော ထိုသမင်တို့ကို မြင်၍ ဖွဲ့မိသော မြည်သံကိုလည်း ကြား၍ သမင်မင်းကို ကျော့ကွင်း မိလတ္တံ့ဟု ကြံ၍ မြဲမြံစွာ အောက်ပိုးကျိုက်၍ သမင်ထိုးလှံကိုယူ၍ လျင်မြန်စွာ လာ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမုဆိုးလာသည်ကိုမြင်၍ ထို ညီတော် နှမတော်တို့အား ကြားလိုရကား—

၉၁။ အယံ သော လုဒ္ဒကော တေ၊ လုဒ္ဒရူပေ၊ သဟာဝုဓော။
ယော နော ဝဓိဿတိ အဇ္ဇ၊ ဥသုနာ သတ္တိယာ မပိ။
ဟူသော ကိုးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၂။ ကနိဋ္ဌာ၊ ညီတော် နှမတော်တို့။ လုဒ္ဒရူပေ၊ ကြမ်းကြုတ်သောသဘော ရှိသော။ သဟာဝုဓော၊ လက်နက်နှင့်တကွသော။ ယော လုဒ္ဒကော၊ အကြင်

မုဆိုးသည်။ တေ၊ လာချေပြီ။ သောအယံလုဒ္ဒကော၊ ထိုမုဆိုးသည်။ အဇ္ဇ၊
ယခု။ နော၊ ငါတို့ကို။ ဥသုနာအပိ၊ မြားဖြင့်သော်၎င်း။ သတ္တိယာအပိ၊ လုံမ
ဖြင့်သော်၎င်း။ ဝဓိဿတိ၊ သတ်လတ္တံ့တကား။

ထိုမုဆိုးကို မြင်သော်လည်း ညီတော် စိတ္တ သမင်သည် မပြေး၊ နှမတော်
သုတနာသည်ကား မိမိကိုယ်၏အဖြစ်ဖြင့် တည်တံ့ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၍ သေဘေး
မှ ကြောက်ရကား အတန်ငယ်ပြေး၍ ငါသည် မောင်တော် နှစ်ယောက်တို့ကို
စွန့်ပစ်၍ အဘယ်အရပ်သို့ ပြေးရအံ့နည်းဟု ကြံဆင်ခြင်၍ မိမိ၏ အသက်ကိုစွန့်၍
နဖူး၌ သေစာကိုယူ၍ တဖန်လာပြန်၍ မောင်တော်ဘုရားလောင်း၏ လက်ဝဲ
နံပါး၌ ရပ်တည်၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှား ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်—

၉၂။ သာ မုဟုတ္တံ ပလာယိတွာ၊ ဘယဇ္ဇာ ဘယတဇ္ဇိတာ။

သုဒုက္ကရံ အကရာ ဘီရ၊ မရဏာယူပနိဝတ္တထ။

ဟူသော ဆယ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၉၂။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဘီရ၊ ကြောက်တတ်သော။ သာ၊ ထိုနှမတော်
သမင်မသည်။ ဘယဇ္ဇာ၊ ကြောက်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍။ ဘယတဇ္ဇိတာ၊
သေဘေးမှ ကြောက်သည်ဖြစ်၍။ မုဟုတ္တံ၊ အတန်ငယ်။ ပလာယိတွာ၊ ပြေး၍။
သုဒုက္ကရံ၊ အလွန်ပြုနိုင်ခဲ့သော အမှုကို။ အကရာ၊ ပြုသည်ဖြစ်၍။ မရဏာယ၊
သေခြင်းငှါ။ ဥပနိဝတ္တထ၊ ပြန်လာ၏။

မုဆိုးသည်လည်းလာ၍ ထိုသုံးခုသော ရွှေသမင်တို့ကိုမြင်၍ မေတ္တာစိတ်ကို
ဖြစ်စေ၍ တမိဝမ်း၌ဖြစ်သော ညီအစ်ကိုတို့ကဲ့သို့ ထိုရွှေသမင်တို့အား ထင်မှတ်၍
ကြံ၏။ ရွှေသမင်မင်းကို ကျော့ကွင်း၌ ဖွဲ့မိ၏။ ဤနှစ်ယောက်သော သူတို့သည်
ကား ဟိရိဩတ္တပ္ပ ဖွဲ့ခြင်းဖြင့် ဖွဲ့မိ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဤသူတို့သည် ထိုရွှေသမင်
အား စွန့်၍ မပြေးသနည်း၊ ရွှေသမင်မင်းနှင့် အဘယ်သို့ တော်ကြသနည်း၊
ဤသို့ကြံ၍ ထိုအခါ၌ ရွှေသမင်ကို မေးလိုရကား—

၉၃။ ကိံ နု တေ မေ မိဂါ ဟောန္တိ၊ မုတ္တာ ဗဒ္ဒံ ဥပါသရေ။

န တံ ဇဟိတု မိစ္ဆန္တိ၊ ဇိဝိတဿာပိ ကာရဏာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၃။ မိဂရာဇ၊ ရွှေသမင်မင်း။ ဣမေမိဂါ၊ ဤ သမင်တို့သည်။ တေ၊ သင်နှင့်။ ကိံ နုဟောန္တိ၊ အသို့ တော်ကြကုန်သနည်း။ မုတ္တာ၊ လွတ်ကုန်လျက်။ ဗဒ္ဒံ၊ ကျော့ကွင်း ဖွဲ့မိသော သမင်ကို။ ဥပါသရေ၊ ကပ်ကုန်၏။ ဇီဝိတဿ၊ အသက်၏။ ကာရဏာပိ၊ အကြောင်းကြောင့်လည်း။ တံ၊ သင် ရွှေသမင်မင်းကို။ ဇဟိတုံ၊ စွန့်ခြင်းငှါ။ န ဣစ္ဆန္တိ၊ အလိုမရှိကုန်။

ထိုအခါ၌ မုဆိုးအား ဘုရားလောင်းသည် ကြားလိုရကား—

၉၄။ ဘာတရော ဟောန္တိ မေ လုဒ္ဒ၊ သောဒရိယေကမာတုကာ။
န မံ ဇဟိတု မိစ္ဆန္တိ၊ ဇီဝိတဿာပိ ကာရဏာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၄။ လုဒ္ဒ၊ အဆွေမုဆိုး။ သောဒရိယာ၊ တမိပမ်းခေါင်း အောင်းကုန် သော။ ကမာတုကာ၊ အမိတ္တုဖြစ်ကုန်သော။ မေ ငါ၏။ ဘာတရော၊ ညီတော် နှမတော်တို့သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဇီဝိတဿ၊ အသက်၏။ ကာရဏာပိ၊ အကြောင်းကြောင့်လည်း။ မံ ငါ့ကို။ ဇဟိတုံ၊ စွန့်ခြင်းငှါ။ န ဣစ္ဆန္တိ၊ အလို မရှိကုန်။

ထိုမုဆိုးသည် ဘုရားလောင်း၏ စကားကို ကြား၍ အတိုင်းထက်အလွန် နူးညံ့သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၏။ ညီတော် စိတ္တ ရွှေသမင်မင်းသည် ထိုမုဆိုး၏ နူးညံ့သောစိတ်ရှိသည်၏ အဖြစ်ကို သိ၍ အဆွေမုဆိုး - သင်သည် ဤရွှေသမင် မင်းကို သမင် သာမညဟူ၍ မအောက်မေ့ပါလင့်၊ ဤ ရွှေသမင် မင်းသည် ရှစ်သောင်းသော သမင်တို့၏ မင်းတည်း၊ သီလအကျင့် ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံ ၏၊ အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၌ နူးညံ့သော စိတ်ရှိ၏၊ ကြီးစောပညာရှိ၏၊ အိုမင်း ကုန်သော မျက်စိမမြင်ကုန်သော မိဘတို့ကို လုပ်ကျွေးမွေးမြူ၏၊ အကယ်၍ အဆွေသည် ဤသို့သော ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံသော တရားစောင့်သော ရွှေသမင်ကို သတ်အံ့၊ ဤရွှေသမင်ကို သတ်သည်ရှိသော် မိဘတို့ကို၎င်း၊ အကျွန်ုပ် တို့ကို၎င်း၊ နှမငယ်ကို၎င်း ငါးစောက် ကုန်သော ငါတို့ကို သတ်သည် မည်ရာ၏၊ အကျွန်ုပ် အစ်ကို၏ အသက်ကို ပေးလှူသည်ဖြစ်မှကား ငါးယောက်ကုန်သော သူတို့၏ အသက် အလှူကို ပေးလှူသည် မည်ကုန်၏ဟု ဆိုလိုရကား—

၉၅။ တေဟိ နန္ဒ မရိယန္တိ၊ အန္ဓာ အပရိဏာယိကာ။
ပဉ္စန္ဒ ဇီဝိတံ ဒေဟိ၊ ဘာတရံ မုဉ္ဇ လုဒ္ဒက။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၅။ လုဒ္ဒက၊ အဆွေမုဆိုး။ အန္ဓာ၊ ကန်းကုန်သော။ အပရိဏာယိကာ၊ လုပ်ကျွေးသူ မရှိကုန်သော။ တေဟိ၊ ထိုမိဘတို့သည်။ နန္ဒ၊ စင်စစ်သဖြင့်လျှင်။ မရိယန္တိ၊ သေကုန်လတ္တံ့။ ပဉ္စန္ဒ၊ ငါးယောက်ကုန်သော သူတို့ကို။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ ဒေဟိ၊ ပေးတော်မူပါလော့။ ဘာတရံ၊ နောင်တော်ကို။ မုဉ္ဇ၊ လွတ်တော်မူပါလော့။

ထို မုဆိုးသည် ညီတော် စိတ္တရွှေသမင်၏ တရားနှင့် စပ်လျဉ်းသော စကား ကိုကြား၍ ကြည်ညိုသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ အရှင်သမင်မင်း-ကြောက်တော် မမူလင့်ဟု ဆိုလိုရကား-

၉၆။ သော ဝေါ အဟံ ပမောက္ခာမိ၊ မာတာပေတ္တိဘရံ မိဂံ။
နန္ဒန္တု မာတာ ပိတရော၊ မုတ္တံ ဒိသ္မာ မဟာမိဂံ။

ဟူသော အခြားမဲ့သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၆။ သာမိ၊ အရှင်။ သော အဟံ၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည်။ မာတာပေတ္တိဘရံ၊ မိဘကို မွေးကျွေးသော။ မိဂံ၊ သမင်ကို။ ပမောက္ခာမိ၊ လွတ်အံ့။ မုတ္တံ၊ ငါ လွတ်သော။ မဟာမိဂံ၊ မြတ်သော ရွှေသမင်ကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ ဝေါ၊ သင်တို့ ၏။ မာတာပိတရော၊ အမိအဘတို့သည်။ နန္ဒန္တု၊ နှစ်သက်စေကုန်သတည်း။

ဤသို့သော စကားကို ဆိုပြီး၍ ကြံ၏။ မင်းသည် ပေးအပ်သော စည်းစိမ် သည် ငါ့အား အသို့ပြုလတ္တံ့နည်း၊ အကယ်၍ ငါသည် ရွှေသမင်မင်းကိုသတ်အံ့၊ ဤ မြေသည်လည်းကဲ့၍ ငါ့အား ဟင်းလင်းကို ပေးလတ္တံ့၊ မိုဗ်းကြိုးသည် မူလည်း ငါ၏ ဦးခေါင်း၌ ကျလတ္တံ့၊ ထိုရွှေသမင်ကို ငါလွတ်အံ့ဟုကြံ၍ ထိုမုဆိုး သည် ဘုရားလောင်းသို့ ကပ်၍ လှံတံကိချ၍ သားရေလွန်ကို ဖြတ်၍ ရွှေသမင် မင်းကို လည်၌ဖက်၍ ရေ အဆိုး၌ အိပ်စေ၍ နူးညံ့သော စိတ်ဖြင့် ဖြည်းဖြည်း ကျော့ကွင်းကိုဖြေ၍ အကြောတို့ဖြင့် အကြောကို၊ အသားတို့ဖြင့် အသားကို၊ အရေဖြင့် အရေကိုပေါင်း၍ ရေဖြင့်ဆေး၍မေတ္တာဖြင့် အပန်တလဲလဲ သုံးသပ်၏။

မုဆိုး၏ မေတ္တာပါရမီ အာနုဘော်ဖြင့်၎င်း၊ ဘုရားလောင်း၏ ပါရမီတော် အာနုဘော်ဖြင့်၎င်း အလုံးစုံကုန်သော အကြော အသား အရေတို့သည် စပ်ဆက် မိကုန်၏။ ခြေသည် ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းသော အမွှေးရှိသည်ဖြစ်၏။ ဤမည်သော အရပ်၌ ဖွဲ့သည်ဖြစ်၏ဟု မထင်၊ ဘုရားလောင်းသည် ချမ်းသာခြင်းသို့ ရောက် သည်ဖြစ်၍ တည်၏။ ထို ဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ စိတ္တ ရှေ့သမင်သည် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်၍ မုဆိုးအား သာဓုအနုမောဒနာကို ပြုလိုရကား—

၉၇။ ဝေံ လုဒ္ဒက နန္ဒဿ၊ သဟ သဗ္ဗေဟိ ဉာတိဘိ။
ယထာဟမဇ္ဇ နန္ဒာမိ၊ မုတ္တံ ဒိဿာ မဟာမိဂံ။

ဟူသော ဤ ဂါထာကို ဆို၏။

၉၇။ လုဒ္ဒက၊ အဆွေ မုဆိုး။ အဟံ၊ ငါသည်။ အဇ္ဇ၊ ယခု။ မုတ္တံ၊ လွတ်သော။ မဟာမိဂံ၊ မြတ်သော ရှေ့သမင်ကို။ ဒိဿာ၊ မြင်၍။ နန္ဒာမိယထာ၊ နှစ်သက်သကဲ့သို့။ ဝေံ၊ ဤအတူ။ တံ၊ သင် အဆွေသည်။ သဗ္ဗေဟိ၊ အလုံးစုံ ကုန်သော။ ဉာတိဘိ၊ အဆွေအမျိုးတို့နှင့်။ သဟ၊ တကွ။ နန္ဒဿ၊ နှစ်သက်တော် မူလော့။

ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်းသည် အသို့နည်း၊ မုဆိုးသည် ငါ့ကို ဖမ်း၍ယူသည် ရှိသော် မိမိ၏အမှုကြောင့် ဖမ်းသလော၊ ထိုသို့မဟုတ် သူတပါးသည် စေခိုင်း ခြင်းကြောင့် ဖမ်းသလောဟု ကြံ၍ ဖမ်းခြင်းအကြောင်းကို မေး၏။ မုဆိုးသည် ဆို၏။ အရှင်-အကျွန်ုပ်အား အရှင်တို့ဖြင့် အမှုကိစ္စ မရှိပါ။ မင်း၏ ခေမာ အမည်ရှိသော မိဖုယားကြီးသည် အရှင်တို့၏ တရားစကားကို ကြားနာလို၍ ထိုမိဖုယားကြီး၏ တရားနာခြင်း အကျိုးငှါ မင်းသည် စေသည်ဖြစ်၍ အရှင်ကို အကျွန်ုပ်သည် ဖမ်းပေ၏ဟု ပြန်ဆိုလတ်သော် အဆွေ - ဤသို့ မင်းအလိုငှါ ဖမ်းသည်ဖြစ်လျက်လည်း ငါ့ကို လွတ်ခြင်းသည် အလွန် ပြုနိုင်ခဲ့သော အမှုကို သင် ပြုပေ၏။ လာလှည့် ငါ့ကို ဆောင်၍ မင်းအားပြုလော့၊ မိဖုယားအား တရားကို ငါဟောအံ့၊ ဤသို့ မိန့်တော်မူလတ်သော် အရှင် - မင်းမည်သည်ကား ကြမ်းကြုတ်၏။ အဘယ်သူသည် သိနိုင်မည်နည်း၊ အဘယ်သို့ ဖြစ်လတ္တံ့နည်း၊ အကျွန်ုပ်အား မင်းသည် ပေးသော စည်းစိမ်အခြံအရံဖြင့် အလိုသည် မရှိ၊ အရှင် ရှေ့သမင်မင်းသည် အလိုရှိတိုင်း ချမ်းသာရာသို့ ကြွတော်မူပါလော့ဟု ဆိုသည်

ရှိသော် တဖန် ဘုရားလောင်းသည် ငါ့ကိုလွှတ်သည်ရှိသော် အလွန်ပြုနိုင်ခဲ့သော အမှုကို ပြုပေ၏။ ထိုမုဆိုးအား စည်းစိမ်အ၊ ခြွအရံ ရခြင်း၏ အကြောင်းကို ငါပြု အံ့ဟု ကြံ၍ အဆွေ-ငါ၏ ကျောက်ကုန်းကို လက်ဖြင့် သုံးသပ်လော့ဟု ဆို၏။

ထိုမုဆိုးသည်လည်း ဘုရားလောင်းရွှေသမင်ဆိုတိုင်း သုံးသပ်၏။ ရွှေအဆင်း နှင့်တူသော အမွှေးတို့ဖြင့် ပြည့်၏။ အရှင်-ဤအမွှေးတို့ဖြင့် အဘယ်သို့ပြုအံ့ နည်းဟု မေးသည်ရှိသော် အဆွေ- ဤအမွှေးတို့ကို ဆောင်၍ မင်းအား၎င်း၊ မိဖုယားကြီးအား၎င်း ပြ၍ ဤအမွှေးတို့သည် ထိုရွှေသမင်၏ အမွှေးတို့တည်းဟု ဆို၍ ငါ၏အရာ၌ တည်၍ ဤဂါထာတို့ဖြင့် မိဖုယားကြီးအား တရားဟော လေလော့။ ကြားနာ၍သာလျှင် ထိုမိဖုယားကြီးအား ချင်ခြင်းသည် ငြိမ်းလတ္တံ့ ဟု မိန့်တော်မူ၍ “ဓမ္မဇ္ဇရ မဟာရာဇ” အစရှိသော ဓမ္မစရိယ ဆယ်ဂါထာတို့ကို သင်စေ၍ ပဉ္စသီတို့ကို ပေး၍ အပ္ပမာဒတရားဖြင့် ဆုံးမ၍ လွှတ်လိုက်၏။ မုဆိုး သားသည် ဘုရားလောင်းကို ဆရာအရာ၌ထား၍ သုံးကြိမ်လကျော်ရစ် လှည့်သည် ကိုပြု၍ လေးပါးသော အရပ်တို့၌ ရှိခိုး၍ အမွှေးတို့ကို ပဒုမာကြာဘက်ဖြင့်ယူ၍ ပြန်သွား၏။ ထိုမင်းသုံးပါးတို့သည်လည်း အတန်ငယ် ပို့လိုက်၍ နှုတ်သီးဖြင့် ရေကို၎င်း၊ အစာကို၎င်း ယူ၍ မိဘတို့၏ အထံသို့ သွားကုန်၏။ မိဘတို့သည် လည်း ချစ်သားရောဟဏ-သင်သည် ကျော့ကွင်းဖြင့် ဖွဲ့မိသည်ဖြစ်လျက် အဘယ် သို့လျှင် လွတ်ခဲ့ပါသနည်းဟု မေးမြန်းလိုရကား—

၉၈။ ကထံ တံ ပမောက္ခော အာသိ၊ ဥပနိတသ္မိ ဇီဝိတေ။
ကထံ ပုတ္တ အမောစေသိ၊ ကုဋ္ဌပဝါသမှ လုဒ္ဒကော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆိုကုန်၏။

၉၈။ ပုတ္တ၊ ချစ်သား။ ဇီဝိတေ၊ ချစ်သားအသက်သည်။ ဥပနိတသ္မိ၊ သေမင်း၏ အနီးသို့ ရောက်ပြီးလျက်။ တံ၊ သင်ချစ်သားသည်။ ကထံ၊ အဘယ် သို့။ ပမောက္ခော၊ လွတ်သည်။ အာသိ၊ ဖြစ်သနည်း။ လုဒ္ဒကော၊ မုဆိုးသည်။ ကုဋ္ဌပဝါသမှ၊ စဉ်းလဲသော ကျော့ကွင်းမှ။ ကထံ၊ အဘယ်သို့။ အမောစေသိ၊ လွတ်စေပါသနည်း။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် မယ်တော် ခမည်းထော်တို့အား အကြောင်းကို ဆိုလိုရကား—

၉၉။ ဘဏံ ကဏ္ဍသုခံ ဝါစံ၊ ဟဒယဂံ ဟဒယသိတံ။
သုဘာသိတာဟိ ဝါစာဟိ၊ စိတ္တကော မံ အမောစယိ။

၁၀၀။ ဘဏံ ကဏ္ဍသုခံ ဝါစံ၊ ဟဒယဂံ ဟဒယသိတံ။
သုဘာသိတာဟိ ဝါစာဟိ၊ သုတနာ မံ အမောစယိ။

၁၀၁။ သုတွာ ကဏ္ဍသုခံ ဝါစံ၊ ဟဒယဂံ ဟဒယသိတံ။
သုဘာသိတာနိ သုတွာန၊ လုဒ္ဒကော မံ အမောစယိ။

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၉၉။ စိတ္တကော၊ ညီတော် စိတ္တကသည်။ ကဏ္ဍသုခံ၊ နားချမ်းသာသော။
ဟဒယဂံ၊ နှလုံး၌ဝင်သော။ ဟဒယသိတံ၊ နှလုံးကိုမှီသော။ ဝါစံ၊ စကားကို။
ဘဏံဘဏန္ဓော၊ ဆိုသည်ဖြစ်၍။ သုဘာသိတာဟိ၊ ကောင်းစွာ ဆိုအပ်ကုန်
သော။ ဝါစာဟိ၊ စကားတို့ဖြင့်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ အမောစယိ၊ လွတ်စေ၏။

၁၀၀။ သုတနာ၊ နှမဟော် သုတနာသည်။ ကဏ္ဍသုခံ၊ နားချမ်းသာသော။
ဟဒယဂံ၊ နှလုံး၌ဝင်သော။ ဟဒယသိတံ၊ နှလုံးကို မှီသော။ ဝါစံ၊ စကားကို။
ဘဏံဘဏမာနာ၊ ဆိုသည်ဖြစ်၍။ သုဘာသိတာဟိ၊ ကောင်းစွာဆိုအပ်ကုန်
သော။ ဝါစာဟိ၊ စကားတို့ဖြင့်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ အမောစယိ၊ လွတ်စေ၏။

၁၀၁။ ကဏ္ဍသုခံ၊ နားချမ်းသာသော။ ဟဒယဂံ၊ နှလုံး၌ဝင်သော။
ဟဒယသိတံ၊ နှလုံးကိုမှီသော။ ဝါစံ၊ စကားကို။ သုတွာ၊ ကြား၍။ သုဘာသိ-
တာနိ၊ ကောင်းသောစကားတို့ကို။ သုတွာန၊ ကြား၍။ လုဒ္ဒကော၊ မုဆိုးသည်။
မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ အမောစယိ၊ လွတ်ပေ၏။

ထိုအခါ၌ ထိုမုဆိုးအား မိဘတို့သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ စကားကို
ဆိုလိုရကား—

၁၀၂။ ဧဝံ အာနန္ဒိတော ဟောတု၊ သဟ ဒါရေဟိ လုဒ္ဒကော။
ယထာ မယဇ္ဇ နန္ဒာမ၊ ဒိသ္မာ ရောဟဏ မာဂတံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၂။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ အာဂတံ၊ လာသော။ ရောဟဏံ၊ ငါတို့သားရောဟ
ဏကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ အဇ္ဇ၊ ယခု။ နန္ဒာမ ယထာ၊ ဝမ်းမြောက်ကုန်သကဲ့သို့။
ဧဝံ၊ ဤအတူ။ လုဒ္ဒကော၊ မုဆိုးသည်။ ဒါရေဟိ၊ သားမယားတို့နှင့်။ သဟ၊

တကွ။ အာနန္ဒိတော၊ အလွန် ဝမ်းမြောက်သည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်ပါစေ သတည်း။

မုဆိုးသည်လည်း တောမှထွက်၍ မင်းအိမ် နန်းတော်သို့ သွား၍ မင်းကို ရှိခိုး၍ တင့်အပ်သောအရပ်၌ ရပ်တည်၏။ ထိုမုဆိုးကို မြင်၍ မင်းကြီးသည် ဆိုလိုရကား—

၁၀၃။ နနု တံ အဝစ လုဒ္ဒ၊ မိဂစမ္မာနိ အာဟရိံ ။
အထ ကေန နုဝဏ္ဏေန၊ မိဂစမ္မာနိ နာဟရိံ ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၃။ လုဒ္ဒ၊ မုဆိုး။ မိဂစမ္မာနိ၊ သမင်၊ သမင်ရေတို့ကို။ အာဟရိံ၊ ဆောင်အံ့။ ဣဘိ၊ ဤသို့။ တံ၊ သင်သည်။ အဝစနနု၊ ဆိုသည်မဟုတ်လော။ အထ၊ ထိုသို့ ဆိုလျက်။ ကေန နုဝဏ္ဏေန၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်။ မိဂစမ္မာနိ၊ သမင်၊ သမင်ရေတို့ကို။ နာဟရိံ၊ မဆောင်ခဲ့သနည်း။

အိုမုဆိုး သမင်ကို ဆောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သည်ရှိသော် အရေကိုဆောင် ပါအံ့၊ အရေကို ဆောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သည်ရှိသော် အမွှေးတို့ကိုဆောင် ပါအံ့ဟု သင်သည် ဝန်ခံ၍ဆိုသည်မဟုတ်လော၊ သင်သည် အဘယ်အကြောင်း ကြောင့် သမင်ကို မဆောင်ခဲ့သနည်း၊ သမင်ရေကို မဆောင်ခဲ့သနည်းဟု ဆို၏။

ထိုစကားကို ကြား၍ မုဆိုးသည် မင်းအား တင်လျှောက်လိုရကား—

၁၀၄။ အာဂမဉ္ဇေဝ ဟတ္ထတ္ထံ၊ ကုဋ္ဌပါသဉ္စ သော မိဂေါ။
အဗဇ္ဈိ တံ မိဂရာဇံ၊ တဉ္စ မုတ္တာ ဥပါသရေ။

၁၀၅။ တဿ မေ အဟု သံဝေဂေါ၊ အဗ္ဘုတော လောမဟံသနော။
ဣမဉ္စာ ဟံ မိဂံ ဟညေ၊ အဇ္ဇ ဟိဿာမိ ဇီဝိတံ။

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၀၄။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော မင်းကြီး။ သော မိဂေါ၊ ထိုရွှေသမင်သည်။ ဟတ္ထတ္ထေဝ၊ အကျွန်ုပ်လက်တွင်းသို့လည်း။ အာဂမံ၊ ရောက်ပြီ။ ကုဋ္ဌပါသဉ္စ၊ သဉ္စ၊ စဉ်းလဲသော ကျော့ကွင်းသို့လည်း။ အာဂမံ၊ ရောက်ပြီ။ တံ မိဂရာဇံ၊ ထိုရွှေသမင်ကိုလျှင်။ အဗဇ္ဈိ၊ ဖွဲ့မိပြီ။ တဉ္စ၊ ထိုဖွဲ့မိသော ရွှေသမင်ကိုလျှင်။ ဣမဉ္စာ၊ လွတ်သော သမင်နှစ်စီးတို့သည်။ ဥပါသရေ၊ ကပ်၍တည်ကုန်၏။

(၄၅၄)

ပုံတော်စုံ ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

၁၀၅။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဣမံ၊ ဤရွှေသမင်ကို။ ဟညေ စ၊ သတ်ချေ
သော်လျှင်။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ ဟိဿာမိ၊ စွန့်ရအံ့။ ဣတိ၊
ဤသို့။ တဿ-မေ၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား။ သံဝေဂေါ၊ ထိတ်လန့်ခြင်းသည်။ အဟု၊
ဖြစ်၏။ အဗ္ဘုတော၊ မဖြစ်ဘူးမြဲသော။ လောမဟံသနော၊ ကြက်သီးမွေးညှင်း
ထခြင်းသည်။ အဟု၊ ဖြစ်၏။

ထိုစကားကိုကြား၍ မင်းကြီးသည် မုဆိုးကို မေးလိုရကား—

၁၀၆။ ကိဒိသာ တေ မိဂါ လုဒ္ဒ၊ ကိဒိသာ ဓမ္မိကာ မိဂါ။
ကထံ ဝဏ္ဏာ ကထံ သီလါ၊ ဗာဠိ ခေါ နေ ပသံသသိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၆။ လုဒ္ဒ၊ အမောင်မုဆိုး။ တေ မိဂါ၊ ထိုသမင်တို့သည်။ ကိဒိသာ၊
အဘယ်သို့ သဘောရှိကုန်သနည်း။ တေ မိဂါ၊ ထိုသမင်တို့သည်။ ကိဒိသာ
ဓမ္မိကာ၊ အဘယ်သို့ တရားစောင့်ကုန်သနည်း။ ကထံ ဝဏ္ဏာ၊ အဘယ်သို့ အဆင်း
ရှိကုန်သနည်း။ ကထံ သီလါ၊ အဘယ်သို့ အလေ့အကျင့် သီလရှိကုန်သနည်း။
ဗာဠိခေါ၊ ပြင်းစွာလျှင်။ နေ၊ ထိုသမင်တို့ကို။ ပသံသသိ၊ သင်ချီးမွမ်း၏။

ထိုမင်းသည် ဤသို့သောစကားကို အံ့ဩဘွယ်ရှိသည်၏ အစွမ်းဖြင့် အဖန်
တလဲလဲ မေး၏။ ထိုစကားကိုကြား၍ မင်းကြီးအား တင်လျှောက်လိုရကား—

၁၀၇။ သြဒါတသိင်္ဂါ သုစိဝါလါ၊ ဇာတရူပ တစူပမာ။
ပါဒါ လောဟိတကာ တေသံ၊ အဉ္စိတက္ခာ မနောရမာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၇။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တေ၊ ထိုရွှေသမင်တို့သည်။
သြဒါတသိင်္ဂါ၊ ငွေပန်းဆိုင်နှင့်တူသော ဖြူသော ဦးချို ရှိကုန်၏။ သုစိဝါလါ၊
စာမရိသားမြီးကဲ့သို့စင်ကြယ်သော အမြီးရှိကုန်၏။ ဇာတရူပတစူပမာ၊ ရွှေအဆင်း
နှင့်တူသော အရေရှိကုန်၏။ တေသံ၊ ထိုသမင်တို့၏။ ပါဒါ၊ ခွါတို့သည်။
လောဟိတကာ၊ ခြင်းခြင်းနီသော ချိပ်ရည်အဆင်းနှင့် တူကုန်၏။ အဉ္စိတက္ခာ၊
ငါးပါးသော ကြည်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော မျက်စိရှိကုန်၏။ မနောရမာ၊ နှလုံး
မွေ့လျော်ဘွယ် တင့်တယ်ကုန်၏။

ဤသို့ မုဆိုးသည် လျှောက်ကြားပြီးသော် ဘုရားလောင်း၏ ရွှေအဆင်းနှင့် တူကုန်သော အမွှေးတို့ကို မင်း၏ လက်၌ထား၍ ထိုရွှေသမင်တို့၏ ကိုယ်အဆင်း ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ထင်ရှားစွာ ပြလိုရကား—

၁၀၈။ ဒေသာ တေ မိဂါ ဒေဝ၊ ဒေသာ ဓမ္မိကာ မိဂါ။

မာတာပေတ္တိဘရာ ဒေဝ၊ န တေ သော အဘိဟာရယိံ ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၈။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းကြီး။ တေ မိဂါ၊ ထိုရွှေသမင်တို့သည်။ ဒေသာ ဤသို့ သဘောရှိကုန်၏။ ဒေသာ၊ ဤသို့သဘောရှိကုန်သော။ မိဂါ၊ ရွှေသမင် တို့သည်။ ဓမ္မိကာ၊ တရားစောင့်ကုန်၏။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းကြီး။ တေ မိဂါ၊ ထိုရွှေသမင်တို့သည်။ မာတာပေတ္တိဘရာ၊ မိခင်ဘခင်တို့ကို လုပ်ကျွေးကုန်၏။ သော၊ ထိုရွှေသမင်ကို၊ တေ၊ အရှင်မင်းကြီးအား။ န အဘိဟာရယိံ၊ မဆောင် ထိုက်ပေ။

ဤသို့ ထိုမုဆိုးသည် ဘုရားလောင်း၏၎င်း၊ ညီတော် စိတ္တရွှေသမင်၏၎င်း၊ နှမတော် သုတနာသမင်မ၏၎င်း ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ကြား၍ အရှင်မင်းကြီး- အကျွန်ုပ်ကို ထိုရွှေသမင်မင်းသည် မိမိ၏ အမွှေးတို့ကို ပြ၍ ငါ၏အရာ၌တည်၍ မင်းတို့ တရားကျင့်အပ်သော ဆယ်ဂါထာတို့ဖြင့် မိဖုယားကြီးအား တရားကို သင်သည် ဟောပါလေဟု စေခိုင်းအပ်သည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ကို မှာလိုက်ပါသည်ဟု တင်လျှောက်၏။ မင်းကြီးသည် ထိုစကားကိုကြား၍ မင်းတို့ တရားကျင့်အပ်သော ဆယ်ဂါထာတို့ဖြင့် မိဖုယားကြီးအား တရားကို ဟောပါလေဟု ဆို၏။ ထိုမုဆိုးသည် တရားဟောပလ္လင်၌နေလျက် တရားကို ဟောလိုရကား—

၁၀၉။ ဓမ္မဉ္ဇရ မဟာရာဇ၊ မာတာပိတုသု ခတ္တိယ။

ဣဓ ဓမ္မံ စရိတွာန၊ ရာဇာ သဂ္ဂံ ဂမိဿတိ။ ။ပ။

ဤသို့ အစရှိသော ဆယ်ဂါထာတို့ကို ဟော၏။

၁၀၉။ ခတ္တိယ၊ ရေ မြကိုအစိုးရသော။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ မာတာပိတုသု၊ အမိအဘတို့၌။ ဓမ္မံ၊ ကျင့်ဝတ်တရားငါး ဂါးကို။ စရ၊ ကျင့်တော် မူလော့။ ဣဓ၊ ဤလူ့ပြည်၌။ ဓမ္မံ၊ ကျင့်ဝတ်တရားငါးပါးကို။ စရိတွာန၊ ကျင့်၍။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ သဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿတိ၊ သွားရလတ္တံ့။

(၄၅၆)

ပုံတော်စုံ ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

၁၁၀။ ခတ္တိယ၊ ရေ မြေကို အစိုးရသော။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ပုတ္တဒါရေသု၊ သား မယားတို့၌။ ဓမ္မံ၊ ကျင့်ဝတ်တရားငါးပါးကို။ စရာ ကျင့်တော်မူလော့။ ဣဓ၊ ဤလူ့ပြည်၌။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရိတွာန၊ ကျင့်၍။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ သဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿတိ၊ သွားရလတ္တံ့။

၁၁၁။ ခတ္တိယ၊ ရေမြေကို အစိုးရသော။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော မင်းကြီး။ မိတ္တာမစ္စေသု၊ ချစ်သော အဆွေခင်ပွန်းတို့၌။ ဓမ္မံ၊ ကျင့်ဝတ်တရား ငါးပါးကို။ စရာ ကျင့်တော်မူလော့။ ဣဓ၊ ဤလူ့ပြည်၌။ ဓမ္မံ၊ ကျင့်ဝတ်တရား ငါးပါးကို။ စရိတွာန၊ ကျင့်၍။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ သဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿတိ၊ သွားရလတ္တံ့။

၁၁၂။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဝါဟနသု စ၊ ဆင် မြင်း အစရှိ သော ယာဉ်တို့၌၎င်း။ ဗလေသု စ၊ ဗိုလ်ပါးတို့၌၎င်း။ ဓမ္မံ၊ ကျင့်ဝတ်တရား ငါးပါးကို။ စရာ ကျင့်တော်မူလော့။ ဣဓ၊ ဤလူ့ပြည်၌။ ဓမ္မံ၊ ကျင့်ဝတ်တရား ငါးပါးကို။ စရိတွာန၊ ကျင့်၍။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ သဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿတိ၊ သွားရလတ္တံ့။

၁၁၃။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဂါမေသု စ၊ ရွာတို့၌၎င်း။ နိဂမေသု စ၊ နိဂုံးတို့၌၎င်း။ ဓမ္မံ၊ ကျင့်ဝတ်တရား ငါးပါးကို။ စရာ ကျင့်တော် မူလော့။ ဣဓ၊ ဤလူ့ပြည်၌။ ဓမ္မံ ကျင့်ဝတ်တရား ငါးပါးကို။ စရိတွာန၊ ကျင့်၍။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ သဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿတိ၊ သွားရလတ္တံ့။

၁၁၄။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ရဋ္ဌေသု စ၊ ပြည်တိုင်းကားတို့၌ ၎င်း။ ဇနပဒေသု စ၊ ဇနပုဒ်တို့၌၎င်း။ ဓမ္မံ၊ ကျင့်ဝတ်တရားငါးပါးကို။ စရာ ကျင့်တော်မူလော့။ ဣဓ၊ ဤလူ့ပြည်၌။ ဓမ္မံ၊ ကျင့်ဝတ်တရား ငါးပါးကို။ စရိတွာန၊ ကျင့်၍။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ သဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿတိ၊ သွားရလတ္တံ့။

၁၁၅။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ သမဏေ စ၊ ရဟန်း၌၎င်း။ ပြာဟ္မဏေသု စ၊ ပုဏ္ဏားတို့၌၎င်း။ ဓမ္မံ၊ ပစ္စည်းလေးပါး လှူခြင်းဟူသော အကျင့် ကို။ စရာ ကျင့်တော်မူလော့။ ဣဓ၊ ဤလူ့ပြည်၌။ ဓမ္မံ၊ ပစ္စည်းလေးပါးလှူခြင်း တည်းဟူသော အကျင့်ကို။ စရိတွာန၊ ကျင့်၍။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ သဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿတိ၊ သွားရလတ္တံ့။

၁၁၆။ ခတ္တိယ၊ ရေမြေကို အစိုးရသော။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော မင်းကြီး။
မိဂပက္ခိယ၊ သားငှက်တို့၌။ ဓမ္မံ၊ ဘေးမဲ့ပေးခြင်းတည်းဟူသော တရားကို။ စရ၊
ကျင့်တော်မူလော့။ ဣဓ၊ ဤလူ့ပြည်၌။ ဓမ္မံ၊ ဘေးမဲ့ပေးခြင်း တည်းဟူသော
တရားကို။ စရိတွာန၊ ကျင့်၍။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ သဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည်သို့။
ဂမိဿတိ၊ သွားရလတ္တံ့။

[ပါဠိတော်၌ ပေယျာလုပ်သည်များကို ဖော်ထုတ်၍ အနက်သမ္ပန်သည်။]

၁၁၇။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရ၊ ကျင့်တော်မူ
လော့။ သုစိဏ္ဏော၊ ကောင်းစွာကျင့်အပ်သော။ ဓမ္မော၊ တရားသည်။ သုခံ၊
လူနတ်နိဗ္ဗာန် သုံးတန်သောချမ်းသာကို။ အာဝဟတိ၊ ရွက်ဆောင်တတ်၏။
ဣဓ၊ ဤလူ့ရွာ၌။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရိတွာန၊ ကျင့်၍။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။
သဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿတိ၊ သွားရလတ္တံ့။

၁၁၈။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရ၊ ကျင့်တော်မူ
လော့။ သဗြဟ္မကာ၊ ဗြဟ္မာနှင့်တကွကုန်သော။ ယုန္ဒာဒေဝါ၊ သိကြားနတ်တို့
သည်။ သုစိဏ္ဏေန၊ ကောင်းသောအကျင့်ဖြင့်။ ဒိဝံ၊ နတ်ပြည် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့။
ပတ္တာ၊ ရောက်ကုန်၏။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဓမ္မံ၊ မင်းကျင့်ဝတ်တရား ဆယ်ပါးကို။
မာ ပမာဒေ၊ မမေ့မလျော့ပါနှင့်။

ဤသို့မုဆိုးသားသည် ဘုရားလောင်း ဟောတော်မူသောနည်းဖြင့် ကောင်း
ကင် မြစ်ကြီးကို စီးစေသကဲ့သို့ တရားဟော၏။ လူများသည် ကောင်းချီးပေးခြင်း
အထောက်တို့ကို ဖြစ်စေကုန်၏။ တရားစကားကို ကြား၍လျှင် မိဖုယားကြီးအား
ချင်ခြင်းသည် ငြိမ်း၏။ မင်းသည် နှစ်သက်၍ မုဆိုးသားကို များစွာသော
စည်းစိမ်အခြံအရံဖြင့် ရောင့်ရဲစေလိုရကား—

- ၁၁၉။ ဒမ္ပိ နိက္ခသတံ လုဒ္ဒ၊ ထုလ္လဉ္စ မဏိကုဏ္ဍလံ။
စတုရဿဉ္စ ပလ္လက္ခံ၊ ဥမ္မာပုပ္ဖ သိရိန္ဒိဘံ။
- ၁၂၀။ ဒေ စ သာဒိသိယော ဘရိယာ၊ ဥသဘဉ္စ ဂဝံသတံ။
ဓမ္မေန ရဇ္ဇံ ကာရေဿံ၊ ဗဟုကာရော မေ သိ လုဒ္ဒက။
- ၁၂၁။ ကသိ ဝါဏိဇ္ဇ ဣဏဒါနံ၊ ဥဉ္စာစရိယာ စ လုဒ္ဒက။
တေေန ဒါရံ ပေါသေဟိ၊ မာ ပါပံ အကရီ ပုန။

ဟူကုန်သော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၁၉။ လုဒ္ဒ၊ အဆွေမုဆိုး။ ထုလွှံ၊ များစွာအဘိုးထိုက်သော။ မဏိကုဏ္ဍလဉ္စ၊ ပတ္တမြားနားချောင်းကို၎င်း။ စတုရသံ၊ ခေါင်းအုံးလေးလုံးရှိသော။ ဥမ္မာပုပ္ဖသိရိန္ဒိဘံ၊ အောင်မည်းညိုပွင့် အရောင်နှင့်တူသော ကြက်သရေရှိသောအရောင်ကို ဆောင်သော။ ပလ္လင်္ကံ၊ စ၊ ပလ္လင်ကို၎င်း။ နိက္ခသတဉ္စ၊ ရှေ့စင်နိက္ခတရာကို၎င်း။ ဒမ္ပိ၊ ငါပေး၏။

၁၂၀။ သာဒိသိယော၊ အဆင်း စည်းစိမ်ဥစ္စာဖြင့် တူကုန်သော။ ဒေစတရိယာ၊ မယားနှစ်ယောက်တို့ကို၎င်း။ ဥသဘံ၊ နွားလားဥသဘာနှင့် တကွသော။ ဂဝံ သတံ၊ နို့ညှစ်နွားမ တရာကို၎င်း။ ဒမ္ပိ၊ ငါပေး၏။ လုဒ္ဒက၊ အဆွေမုဆိုး။ ဓမ္မေန၊ တရားနှင့်အညီ။ ရဇ္ဇံ၊ ပြည်ကို။ ကာရေသံ၊ ငါမင်းပြုအံ့။ တံ၊ သင်သည်။ မေငါ့အား။ ဗဟုကာရော၊ များသောကျေးဇူးရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။

၁၂၁။ လုဒ္ဒက၊ အဆွေမုဆိုး။ ကသိဝါဏိဇ္ဇ ဣဏဒါနံ၊ လယ်လုပ်ခြင်း၊ ကုန်သွယ်ခြင်း၊ ကြွေးမြီပေးခြင်းသည်၎င်း။ ဥဉ္စာစရိယာ စ၊ ကောင်းမြတ်သော အသက်မွေးခြင်းသည်၎င်း။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တေန၊ ထိုကောင်းသော အသက်မွေးခြင်းဖြင့်။ ဒါရံ၊ သားမယားကို။ ပေါသေဟိ၊ သင်ကျွေးမွေးလေလော့။ ပုန၊ တဖန်။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုကို။ မာ အကရိ၊ သင် မပြုလေလင့်။

ထိုမုဆိုးသည် မင်း၏စကားကို ကြား၍ ငါသည် အိမ်ရာထောင်သောလူ၏ တောင်၌ နေသဖြင့် အကျိုးမရှိပြီ၊ တောသို့ထွက်၍ ရဟန်းပြုတော့အံ့ဟု ကြံ၍ အရှင်မင်းကြီး- အကျွန်ုပ်အား ရဟန်း၏အဖြစ်ကို ခွင့်ပြုတော်မူပါဟု တောင်းပန်၍ မင်းကြီးသည် ပေးအပ်သော ဥစ္စာတို့ကို သားမယားအား ပေးခဲ့၍ ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ ရသေ့ရဟန်းပြု၍ သမာပတ်ရှစ်ပါးတို့ကိုဖြစ်စေ၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လည်းလျောင်းရသည် ဖြစ်၏။ မင်းကြီးသည်လည်း ဘုရားလောင်း၏ အဆုံးအမ၌ တည်၍ နတ်ပြည်သို့လားရ၏။ ဘုရားလောင်း ရွှေသမင်၏ အဆုံးအမ ဩဝါဒသည် အနှစ်တထောင်ပတ်လုံး တည်၏။

ဇာတ်ပေါင်း ဘုရားသခင်သည် ဤတရား ဒေသနာတော်ကို ဆောင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ အာနန္ဒာသည် ယခုမှသာလျှင် ငါ၏အကျိုးငှါ အသက်ကို စွန့်သည်မဟုတ်၊ ရှေး၌လည်း ငါ၏အကျိုးငှါ အသက်ကို စွန့်ဘူးသည် သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ထိုအခါ မုဆိုးသည် ယခုအခါ ဆန္ဒအမတ် ဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးသည် ယခုအခါ သာရိ

ပုတ္တရာဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ ခေမာမိဖုယားကြီးသည် ယခုအခါ ခေမာဘိက္ခုနီမ
ဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့သည် မြတ်သော သာကီဝင်
မင်းမျိုးတို့၌ ဖြစ်လာကုန်၏။ ထိုအခါ နှမတော် သုတနာသည် ယခုအခါ
ဥပ္ပလဝဏ်ဖြစ်လာ၏။ ညီတော် စိတ္တရွှေသမင်သည် ညီတော် အာနန္ဒာဖြစ်လာ၏။
ရောဟဏ ရှေ့သမင်သည်ကား သစ္စာလေးပါးတရားကို သိတော်မူသော ငါဘုရား
သည်လျှင် ဖြစ်တော်မူ၏ဟု ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

ဆွေမျိုးတို့၌၊ ဘေးရန်ဆိုက်၊ ပြုထိုက် ကုညီမှု။

ငါးခုမြောက်သော ရောဟဏမိဂဇာတ်သည် ပြီး၏။

၆-စူဠဟံသဇာတ်

သုမုခစစ်သူကြီး အဆွေခန့်ပွန်းကောင်းပီသပုံ အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မှုတတ်သော
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး
နေတော်မူသည်ရှိသော် အာနန္ဒာမထေရ်၏ အသက်ကို စွန့်ခြင်းကိုသာလျှင်
အကြောင်းပြု၍ “ဧတေ ဟံသာ ပက္ကမန္တိ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ
ဆင်အပ်သော ဤစူဠဟံသဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့
ထိုအခါ၌လည်း တရားသဘင်ဝယ် အရှင်အာနန္ဒာ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး စကားကို
ရဟန်းတို့သည် ပြောဆိုကုန်သည်ရှိသော် ဘုရားသခင်သည် ကြွတော်မူလာ၍
ရဟန်းတို့-ယခု ငါလာတော်မူသောအခါ၌ အဘယ်မည်သော စကားကြောင့်
စုဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၍ ဤမည်သောစကားကြောင့် စုဝေးကြပါ
ကုန်သည်ဟု ရွှေနားတော် လျှောက်ပေသော် ရဟန်းတို့- ယခု အခါ၌သာလျှင်
အာနန္ဒာသည် ငါ၏အကျိုးငှါ အသက်ကို စွန့်သည်မဟုတ် ရှေး၌လည်း
အာနန္ဒာသည် ငါဘုရား၏အကျိုးငှါ အသက်ကို စွန့်ဘူးသည်သာတည်းဟု
မိန့်တော်မူ၍ လွန်လေပြီးသောအကြောင်းကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့-လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီ ပြည်၌
ဗဟုပုတ္တက အမည်ရှိသောမင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုမင်း၏ မိဖုယားကြီးသည်

ခေမာ အမည်ရှိ၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ရွှေဟင်္သာမီး၌ ဖြစ်၍ ကိုးသောင်း ခြောက်ထောင်သော ဟင်္သာအပေါင်း ခြံရံလျက် စိတ္တကုဋ်တောင်၌ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌လည်း မိဖုရားကြီးသည် ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့် အိပ်မက်ကိုမြင်၍ မင်းအား ရွှေဟင်္သာမင်း၏တရားကို နာလိုသည်၏အစွမ်းဖြင့် ချင်ခြင်းကို ကြားလျှောက်၏။ မင်းသည်လည်း အမတ်တို့ကိုမေး၍ ရွှေဟင်္သာတို့ မည်သည် ရှိကုန်၏။ စိတ္တကုဋ်တောင်၌ နေကုန်၏ဟု ကြားလျှောက်၍ ခေမာ အမည်ရှိသော အိုင်ကို ပြုစေ၍ အထူးထူးအပြားပြား များစွာကုန်သော ဟင်္သာတို့၏ အစာဖြစ်ကုန်သော စပါးမျိုးတို့ကို စိုက်ပျိုးစေ၍ လေးထောင့်တို့၌ ဘေးမဲ့ကြွေးကြော်ခြင်းကို နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ကြွေးကြော်စေ၏။ တယောက် သော မုဆိုးသားကိုလည်း ဟင်္သာကို ဖမ်းစိမ့်သောငှါ တိုက်တွန်း၏။

ထိုမုဆိုးကို တိုက်တွန်းသော အခြင်းအရာသည်၎င်း၊ ထိုမုဆိုးသည် ခေမာအိုင်၌ ငှက်တို့ကို စုံစမ်းဆင်ခြင်သော အဖြစ်သည်၎င်း၊ ရွှေဟင်္သာ တို့၏ လာသောအခါ၌ မင်းအား ကြားလျှောက်၍ ကျော့ကွင်းတို့ကို ထောင်သော အမှတ်အသားသည်၎င်း၊ ဘုရားလောင်း၏ ကျော့ကွင်း၌ ဖွဲ့မိသော အမှတ်သည်၎င်း၊ သုမုခအမည်ရှိသော ဟင်္သာစစ်သူကြီး၏ သုံးစုသော ဟင်္သာအပေါင်းတို့၌ ထိုဘုရားလောင်းကို မမြင်၍ ပြန်ခြင်း သည်၎င်း အလုံးစုံသည် မဟာဟံသဇာတ်၌ ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့။ ။

ဤဇာတ်၌လည်း ဘုရားလောင်းသည် လှံတံကျော့ကွင်း၌ ဖွဲ့မိ၍ လှံတံ ကျော့ကွင်း၌ တွဲလျားဆွဲလျက်လျှင် လည်ကိုဆန့်၍ ဟင်္သာတို့၏ သွားသော ခရီးကို ကြည့်လတ်သော် လာလတ်သော သုမုခစစ်သူကြီးကိုမြင်၍ လာသော အခါ၌ ထိုသုမုခကို စုံစမ်းအံ့ဟုကြံ၍ ဘုရားလောင်း ရွှေဟင်္သာမင်းသည် ထိုသုမုခကို ဆိုလိုရကား—

၁၂၂။ ဧတေ ဟံသာ ပက္ကမန္တိ၊ ဝက္ကင်္ဂါ ဘယမေရိဘာ။
ဟရိတ္တစ ဟေမဝဏ္ဏ၊ ကာမံ သုမုခ ပက္ကမ။

၁၂၃။ သြဟာယ မံ ဉာတိဂဏာ၊ ကေံ ပါသဝသံ ဂတံ။
နာ ပေက္ခမာနာ ဂစ္ဆန္တိ၊ ကိံ ဧကော အဝဟိယုသိ။

၁၂၄။ ပတေ ဝ ပတတံ သေဠှ၊ နတ္ထိ ဗန္ဓေ သဟာယကာ။
မာ အနိဿာယ ဟာပေသိ၊ ကာမံ သုမုခ ပက္ကမ။
ဟူသော ဤ သုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၂၂။ ဟရိတ္တစ၊ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အမွှေးအတောင် ရှိသော။
ဟေမဝဏ္ဏ၊ ရွှေနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော။ သုမုခ၊ အမောင်သုမုခ။ ဝက္ကင်္ဂါ၊
ကောက်သော လည်ရှိကုန်သော။ ဘယမေရိတာ၊ သေဘေးဖြင့် ထိတ်လန့်တုန်
လှုပ်ကုန်သော။ ဧတေ ဟံသာ၊ ထိုဟင်္သာတို့သည်။ ပက္ကမန္တိ၊ ပုံလေကုန်ပြီ။ တံ၊
သင်သည်။ ကာမံ-ကေံသေန၊ စင်စစ်သဖြင့်။ ပက္ကမ၊ သွားလေလော့။

၁၂၃။ သုမုခ၊ အမောင်သုမုခစစ်သူကြီး။ ပါသဝသံ၊ ကျော့ကွင်းနိုင်ငံသို့။
ဂတံ၊ လိုက်ရသော။ ဧကံ၊ တယောက်တည်းသော။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဉာတိဂဏာ၊
ဆွေမျိုးအပေါင်းတို့သည်။ ဩဟာယ၊ စွန့်ပစ်၍။ နာပေက္ခမာနာ၊ ငဲ့ကွက်ခြင်း
ကင်းကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဂစ္ဆန္တိ၊ သွားကုန်၏။ ကိံ၊ အဘယ်ကြောင့်။ ဧကော၊
သင်တယောက်သည်။ အဝဟိယျသိ၊ ချန်ရစ်ဘိသနည်း။

၁၂၄။ သေဠှ၊ ဟင်္သာမြတ်။ တံ၊ သင်သည်။ ပတတံ၊ ပုံချင်သောအရပ်သို့။
ပတေဝ-ပတဝေ၊ ပုံသာပုံလော့။ ဗန္ဓေ၊ ဖွဲ့မိသောသတ္တု။ သဟာယကာ၊ အဆွေ
ခင်ပွန်းတို့သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိကုန်။ အနိဿာယ၊ ဆင်းရဲမရှိခြင်းမှ။ မာ ဟာပေသိ၊
မယုတ်စေလင့်။ သုမုခ၊ အမောင်သုမုခ။ တံ၊ သင်သည်။ ကာမံ၊ ပုံချင်သော
အရပ်သို့။ ပက္ကမ၊ ပုံသွားလေလော့။

ထိုနောင်မှ သုမုခ စစ်သူကြီးသည် ညွှန်အပြင်၌ နေ၍ ဆိုလိုရကား-

၁၂၅။ နာ ဟံ ဒုက္ခ ပရေတောတိ၊ ဓတရဠှ တုဝံ ဇဟေ။
ဇီဝိတံ မရဏံ ဝါ မေ၊ တယာ သဒ္ဓိံ ဘဝိဿတိ။
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂၅။ ဓတရဠှ၊ ဓတရဠှဟင်္သာမျိုးဖြစ်သော။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်း
ကြီး။ တံ၊ ရှင်မင်းကြီးသည်။ ဒုက္ခပရေတော၊ မရဏဒုက္ခဖြင့် နှိပ်စက်၏။ ဣတိ၊
ဤသို့။ ဧတ္တကေန၊ ဤမျှဖြင့်။ တုဝံ၊ ရှင်မင်းကြီးကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။
န ဇဟေ၊ မစွန့်အံ့။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဇီဝိတံ ဝါ၊
အသက်ရှင်ခြင်းသည်၎င်း။ မရဏံ ဝါ၊ သေခြင်းသည်၎င်း။ တယာ၊ ရှင်မင်း
ကြီးနှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။

ဤသို့ သုမုခသည် ရဲရင့်သောစကားကို ဆိုလတ်သော် တေရဋ္ဌ ဟင်္သာ
မင်းသည် သုမုခကို ဆိုလိုရကား—

၁၂၆။ တေ ဒရိယဿ ကလျာဏံ ၊ ယံ တံ သုမုခ ဘာသသိ။
တဉ္စ ဝိမံသမာနော ဟံ၊ ပတတေတံ အဝဿဇိ။
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂၆။ သုမုခ၊ အမောင်သုမုခ။ တံ၊ သင်သည်။ ယံ၊ အကြင်မင်းကြီးကို
မစွန့်ဟူသော စကားကို။ ဘာသသိ၊ ဆို၏။ တေ၊ ဤသင်ဆိုသော စကားသည်။
အရိယဿ၊ အကျင့်နှင့်ပြည့်စုံသော အရိယာ၏။ ကလျာဏံ၊ ကောင်းမြတ်သော
စကားတည်း။ အဟဉ္စ၊ ငါသည်လည်း။ တံ၊ သင့်ကို။ ဝိမံသမာနော၊ စုံစမ်း
လိုသည်ဖြစ်၍။ ပတတေတံ၊ ပတတု-ဟူသော ဤစကားကို။ ဝါ- သင်သွားပါ
လော့ ဟူသောစကားကို။ အဝဿဇိ၊ ဆို၏။

ဤသို့ ထိုမင်း စစ်သူကြီးတို့သည် ပြောဟောကုန်စဉ်ပင်လျှင် မုဆိုးသားသည်
လှံတံကိုယူ၍ လျင်စွာလာ၏။ သုမုခစစ်သူကြီးသည် တေရဋ္ဌ ရှေ့ဟင်္သာမင်းကို
နှစ်သိမ့်စေ၍ ထိုမုဆိုး၏ ရှေးရှုသွား၍ ရိုသေသော အခြင်းအရာကိုပြ၍ ဟင်္သာ
မင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ကြား၏။ ထိုသို့ ကြားသောခဏ၌လျှင် မုဆိုးသည်
နူးညံ့သောစိတ်ရှိသည် ဖြစ်၏။ ထို သုမုခစစ်သူကြီးသည် မုဆိုး၏စိတ် နူးညံ့သော
အဖြစ်ကိုသိ၍ တဖန်သွား၍ ထိုဟင်္သာမင်းကိုသာလျှင် နှစ်သိမ့်စေလျက် တည်၏။
မုဆိုးသည်လည်း ထိုဟင်္သာမင်းသို့ ကပ်၍ ဆိုလိုရကား—

၁၂၇။ အပဒေန ပဒံ ယာတိ၊ အန္တလိက္ခစရော ဒိဇော။
အာရာ ပါသံ န ဗုဇ္ဈိ တံ၊ ဟံသာနံ ပဝရုတ္တမ။
ဟူသော ခြောက်ခုမြောက်သော ဤ ဂါထာကို ဆို၏။

၁၂၇။ ဟံသာနံ၊ ဟင်္သာတို့ထက်။ ပဝရုတ္တမ၊ အလွန်မြတ်သော ဟင်္သာ
မင်း။ အန္တလိက္ခစရော၊ ကောင်းကင်ပြင်၌ ကျက်စားတတ်သော။ ဒိဇော၊
သင် ဟင်္သာမင်းသို့သော ငှက်သည်။ အပဒေန၊ ကောင်းကင်ပြင်၌။ ပဒံ၊ ခြေ
ပြု၍။ ယာတိ၊ သွား၏။ တံ၊ သင် ဟင်္သာမင်းသည်။ အာရာ၊ အဝေးမှ။ ပါသံ၊
ကျော့ကွင်းကို။ န ဗုဇ္ဈိ၊ မသိသလော။

ထိုသို့ မုဆိုး မေးသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် မသိသောအကြောင်းကို
ဆိုလိုရကား—

၁၂၈။ ယဒါ ပရာဘပေါ ဟောတိ၊ ပေါသော ဇီဝိတသင်္ခယေ။
အထ ဇာလဉ္စ ပါသဉ္စ၊ အာသဇ္ဇာပိ န ဗုဇ္ဈတိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂၈။ သမ္မ၊ အဆွေမုဆိုး။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ ပေါသော၊ သတ္တဝါ
သည်။ ပရာဘဝေါ၊ ပျက်စီးလိုသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်အံ့။ အထ၊ ထိုသို့ ပျက်စီးလို
သောအခါ၌။ ပေါသော၊ သတ္တဝါသည်။ ဇီဝိတသင်္ခယေ၊ အသက်၏ ကုန်ခြင်း
သို့။ ပတ္တေ၊ ရောက်လတ်သော်။ ဇာလဉ္စ၊ ပိုက်ကွန်သို့၎င်း။ ပါသဉ္စ၊ ကျော့ကွင်း
သို့၎င်း။ အာသဇ္ဇာပိ၊ ရောက်၍လည်း။ န ဗုဇ္ဈတိ၊ မသိနိုင်။

မုဆိုးသည်လည်း ဟင်္သာမင်း၏ တရားစကားကို အလွန်နှစ်သက်၍ သုမုခနှင့်
တကွ စကားပြောဆိုလိုရကား—

၁၂၉။ ဧတေ ဟံသာ ပက္ကမန္တိ၊ ဝက္ကင်္ဂါ ဘယမေရိတာ။
ဟရိတ္တစ ဟေမဝဏ္ဏ၊ တုညေဝ အဝဟိယျသိ။

၁၃၀။ ဧတေ ဘုတော ပိဝိတော စ၊ ပက္ကမန္တိ ဝိဟင်္ဂမာ။
နာ ပေက္ခမာနာ ဝက္ကင်္ဂါ၊ တုညေဝေကော ဥပါသသိ။

၁၃၁။ ကိံနု တျာယံ ဒိဇော ဟောတိ၊ မုတ္တော ဗန္ဓံ ဥပါသတိ။
ဩဟာယ သကုဏာ ယန္တိ၊ ကိံ ဧကော အဝဟိယျသိ။

ဟူကုန်သော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၂၉။ ဟရိတ္တစ၊ ရွှေကဲ့သို့ အရေးရှိသော။ ဟေမဝဏ္ဏ၊ ရွှေကဲ့သို့ အဆင်း
ရှိသော။ သုမုခ၊ သုမုခ စစ်သူကြီး။ ဝက္ကင်္ဂါ၊ ကောက်သော လည်ရှိကုန်သော။
ဘယမေရိတာ၊ သေဘေးမှ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကုန်သော။ ဧတေဟံသာ၊
ထိုဟင်္သာတို့သည်။ ပက္ကမန္တိ၊ ပုံလေကုန်ပြီ။ တုညေဝ၊ သင်တယောက်တည်း
သာလျှင်။ အဝဟိယျသိ၊ ချန်ရစ်၏။

၁၃၀။ ဝက္ကင်္ဂါ၊ ကောက်သော လည်ရှိကုန်သော။ ဧတေဝိဟင်္ဂမာ၊ ထိုဟင်္သာ
တို့သည်။ ဘုတော စ၊ စားကုန်၍၎င်း။ ပိဝိတော စ၊ သောက်ကုန်၍၎င်း။ နာပေက္ခ-
မာနာ၊ ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ ပက္ကမန္တိ၊ ပုံကုန်၏။ တုညေဝေကော၊
သင်တယောက်သာလျှင်။ ဥပါသသိ၊ ကပ်ဘိ၏။

၁၃၁။ သမ္မ၊ အဆွေသုမုခ စစ်သူကြီး။ အယံဒိဇော၊ ဤဟင်္သာမင်းသည်။
တေ၊ သင်နှင့်။ ကိံ ဟောတိနု၊ အသို့တော်သနည်း။ မုတ္တော၊ လွတ်သော

သင်သည်။ ဗန္ဓ၊ ဖွဲ့မိရာသို့။ ဥပါသသိ၊ ကပ်ဘိ၏။ သကုဏာ၊ ငှက်တို့သည်။
ဩဟာယ၊ စွန့်၍။ ယန္တိ၊ သွားကြကုန်၏။ ကိံ၊ အဘယ်ကြောင့်။ ကော၊
သင် တယောက်သည်။ အဝဟိယျသိ၊ ချန်ရစ်ဘိသနည်း။

ထိုအခါ သုမုခ စစ်သူကြီးသည် မစွန့်နိုင်ကြောင်းကို ဆိုလိုရကား—

၁၃၂။ ရာဇာ မေ သောဒိဇော မိတ္တော၊ သခါ ပါဏသမော စ မေ။
နေဝ နံ ဝိဇဟိဿာမိ၊ ယာဝ ကာလဿ ပရိယာယံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၃၂။ သမ္မ၊ အဆွေမုဆိုး။ သောဒိဇော၊ ဤဟင်္သာမင်းသည်။ မေ၊
ငါ၏။ ရာဇာ စ၊ မင်းလည်းဖြစ်၏။ မေ၊ ငါ၏။ မိတ္တော၊ အဆွေခင်ပွန်းတည်း။
မေ၊ ငါ၏။ ပါဏသမော၊ အသက်နှင့်တူသော။ သခါ စ၊ အဆွေခင်ပွန်းလည်း
ဖြစ်၏။ ယာဝ၊ အကြင်မျှလောက်။ ကာလဿ၊ သေခြင်း၏။ ပရိယာယံ၊ အဆုံး
သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တာဝ၊ ထိုမျှလောက်။ အဟံ၊ ငါသည်။ နံ၊ ထို ရွှေဟင်္သာ
မင်းကို။ နေဝဝိဇဟိဿာမိ၊ မစွန့်ပါအံ့။

ထိုစကားကိုကြား၍ မုဆိုးသည် ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အကယ်၍
ငါသည် ဤသို့ သီလနှင့်ပြည့်စုံသော ဤရွှေဟင်္သာတို့၌ ပြစ်မှားမိအံ့၊ ဤသို့
ပြစ်မှားမိချေသော် မြေသည်မူလည်း ငါ့အား ဟင်းလင်းဖွင့်၍ ပေးရာ၏၊ မင်း၏
အထံမှ ရသောဥစ္စာဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း၊ ထို ရွှေဟင်္သာမင်းကို ငါလွတ်
အံ့ဟု ကြံ၍ လွတ်လိုရကား—

၁၃၃။ ယော စ တံ သခိနော ဟောတု၊ ပါဏံ ဇဟိတု မိစ္ဆသိ။
သောတေ သဟာယံ မုဉ္ဇာမိ၊ ဟောတု ရာဇာ တဝါနဂေါ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၃၃။ သမ္မသုမုခ၊ အဆွေသုမုခ စစ်သူကြီး။ ယောစတံ၊ အကြင်သင်သည်။
သခိနော၊ အဆွေခင်ပွန်း၏။ ဟောတု၊ အကြောင်းကြောင့်။ ပါဏံ၊ အသက်ကို။
ဇဟိတု၊ စွန့်ခြင်းငှါ။ မိစ္ဆသိ၊ အလိုရှိ၏။ သော အဟံ၊ ထိုငါသည်။ တေ၊
သင်၏။ သဟာယံ၊ အဆွေခင်ပွန်းကို။ မုဉ္ဇာမိ၊ လွတ်အံ့။ ရာဇာ၊ ရွှေဟင်္သာ
မင်းသည်။ တဝါ၊ သင်၏။ အနဂေါ၊ အလိုသို့ လိုက်သည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေ
သတည်း။

ဤသို့သောစကားကို ဆို၍ ဓတရဋ္ဌ ရွှေဟင်္သာမင်းကို လှံကံကျော့ကွင်းမှ ချ၍ အိုင်နားသို့ဆောင်၍ ကျော့ကွင်းကို ဖြေ၍ နူးညံ့သောစိတ်ဖြင့် သွေးကို ဆေး၍ အကြောအစရှိသည်တို့ကို ပြုကတော့ဆက်၏။ ထိုမုဆိုး၏ နူးညံ့သောစိတ် ရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်၎င်း၊ ဘုရားလောင်း၏ ပါရမီတော်၏ အာနုဘော် အားဖြင့်၎င်း ထိုခဏ၌လျှင် ခြေသည် အရေနှင့်တကွ ပြည့်စုံစွာဖြစ်၏။ ဖွဲ့မိရာကို မမြင်၊ သုမုခစစ်သူကြီးသည် ဘုရားလောင်းကိုကြည့်၍ နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ မုဆိုးအား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ချီးမွမ်းခြင်းကို ပြုလိုရကား -

၁၃၄။ ဝေံ လုဒ္ဒက နန္ဒဿ၊ သဟ သဗ္ဗေဟိ ဉာတိဘိ။
ယထာဟမဇ္ဇ နန္ဒာမိ၊ မုတ္တံ ဒိဿာ ဒိဇာဓိပံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၃၄။ လုဒ္ဒက၊ အဆွေမုဆိုး။ မုတ္တံ၊ လွတ်ပြီးသော။ ဒိဇာဓိပံ၊ ရွှေဟင်္သာမင်း ကို။ ဒိဿာ၊ မြင်၍။ အဟံ၊ ငါသည်။ အဇ္ဇ၊ ဤအခါ၌။ နန္ဒာမိ ယထာ၊ နှစ်သက် သကဲ့သို့။ ဝေံ၊ ဤအတူ။ တံ၊ အဆွေမုဆိုးသည်။ သဗ္ဗေဟိ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ဉာတိဘိ၊ အဆွေအမျိုးတို့နှင့်။ သဟ၊ တကွ။ နန္ဒဿ၊ နှစ်သက်စေသတည်း။

ထိုရွှေဟင်္သာမင်းကို မြင်၍ မုဆိုးသည် အရှင်-ကြွတော်မူလော့ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ထိုမုဆိုးကို ဘုရားလောင်းသည် အသိနည်း၊ အဆွေသည် ငါ့ကို မိမိ အကျိုးငှါ ထောင်သလော၊ ထိုသို့မဟုတ်မူကား သူတပါးသည် စေခိုင်းအပ်သော ကြောင့် ထောင်သလောဟု မေး၍ ထိုမုဆိုးသည် ထောင်ခြင်း၏အကြောင်းကို ကြားသည်ရှိသော် အသိနည်း၊ ငါ့အား ဤအရပ်မှသာလျှင် စိတ္တကုဋ်တောင်သို့ သွားခြင်းငှါ သင့်မြတ်မည်လော၊ ထိုသို့မဟုတ် မြို့သို့သွားခြင်းငှါ သင့်မြတ်မည် လောဟု စုံစမ်းဆင်ခြင်တော်မူသည်ရှိသော် ငါ့မြို့သို့ ကြွတော်မူလျှင် မုဆိုးသား သည် ဥစ္စာကို ရလတ္တံ့၊ မိဖုယား၏ ချင်ခြင်းသည် ငြိမ်းလတ္တံ့၊ သုမုခစစ်သူကြီး ၏ အဆွေခင်ပွန်းကောင်းသဘောသည် ထင်ရှားလတ္တံ့၊ ထိုမှတပါး ငါ၏ဉာဏ် အစွမ်းဖြင့် ခေမာအိုင်ကို ဘေးမဲ့ပေးခြင်းကို ပြု၍ ငါသွားအံ့၊ ထို့ကြောင့် မြို့ကို သာလျှင် သွားခြင်းငှါ သင့်မြတ်၏ဟု စိတ်နှလုံးကို ဆုံးဖြတ်ခြင်းကိုပြု၍ မုဆိုးကို သင်သည် ငါတို့ကို ထမ်းပိုးဖြင့် ယူ၍ မင်းအထံသို့ ဆောင်လော့၊ အကယ်၍ ငါတို့ကို မင်းသည် လွတ်လိုသည်ဖြစ်အံ့၊ လွတ်လိုက်သည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဆို၏။

အရှင်- မင်းတို့မည်သည်ကား ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်၏။ အရှင်တို့သည် ကြွပါ
 ကုန်ဟု ဆိုလတ်သော် ငါတို့သည် သင်ကဲ့သို့ ကြမ်းကြုတ်သော သူကိုလျက်လည်း
 နူးညံ့သည်ကို ပြုနိုင်ကုန်၏။ မင်းအား နှစ်သက်စေခြင်း၌ ငါတို့၏ ဝန်တည်း။
 အဆွေမုဆိုး- ငါတို့ကို ဆောင်သာဆောင်လော့ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော်
 ထိုမုဆိုးသည် ထိုဘုရားလောင်းဆိုတိုင်း မြို့သို့ ဆောင်ပေ၏။ ရောက်သည်ရှိသော်
 နန်းတော်သို့ဝင်၍ မင်းအားဆက်၏။ မင်းသည် ရွှေဟင်္သာတို့ကို မြင်လတ်သော်
 နှစ်လိုမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍ ရွှေဟင်္သာနှစ်ပါးတို့ကိုလည်း ရွှေအင်းပျဉ်၌ နေစေ
 ၍ ပျား ပေါက်ပေါက်တို့ကို ကျွေးမွေး၍ ကောင်းမြတ်သော ရေချိုကိုတိုက်၍
 လက်အုပ်ချီ၍ တရားဟောစိမ့်သောငှါ တောင်းပန်၏။ ရွှေဟင်္သာမင်းသည်
 ထိုမင်းကြီး၏ တရားနာချင်သောအဖြစ်ကို သိ၍ ရှေးဦးစွာ စကားပြောဟော
 ခြင်းကို ပြု၏။ ထိုစကား၌ ရွှေဟင်္သာမင်း၏၎င်း၊ ဗာရာဏသီမင်းကြီး၏၎င်း
 စကားတို့လှယ် ပြောဟောလိုရကား—

- ၁၃၅။ ကစ္စိ နု ဘောတော ကုသလံ၊ ကစ္စိ ဘောတော အနာမယံ။
 ကစ္စိ ရဋ္ဌ မိဒံ ဖိတံ၊ ဓမ္မေန မနုသာသသိ။
- ၁၃၆။ ကုသလဉ္ဇေ မေ ဟံသ၊ အထော ဟံသ အနာမယံ။
 အထော ရဋ္ဌ မိဒံ ဖိတံ၊ ဓမ္မေန မနုသာသဟံ။
- ၁၃၇။ ကစ္စိ ဘောတော အမစ္စေသု၊ ဒေါသော ကောစိ န ဝိဇ္ဇတိ။
 ကစ္စိ ပရာ အမိတ္တာ တေ၊ ဆာယာ ဒက္ခိဏတောရိဝ။
- ၁၃၈။ အထောပိ မေ အမစ္စေသု၊ ဒေါသော ကောစိ န ဝိဇ္ဇတိ။
 အထော ပရာ အမိတ္တာ မေ၊ ဆာယာ ဒက္ခိဏတောရိဝ။
- ၁၃၉။ ကစ္စိ တေ သာဒိသီ ဘရိယာ၊ အဿဝါ ပိယဘာဏိနီ။
 ပုတ္တရူပယသုပေတာ၊ တဝ ဆန္ဒဝသာနုဂါ။
- ၁၄၀။ အထော မေ သာဒိသီ ဘရိယာ၊ အဿဝါ ပိယဘာဏိနီ။
 ပုတ္တရူပယသုပေတာ၊ မမ ဆန္ဒဝသာနုဂါ။
- ၁၄၁။ ကစ္စိ တေ ဗဟဝေါ ပုတ္တာ၊ သုဇာတာ ရဋ္ဌဝဗ္ဗန။
 ပညာဇဝေန သပ္ပနာ၊ သမ္မောဒန္တိ တတော တတော။

၁၄၂။ သတ မေကော စ မေ ပုတ္တာ၊ ဓတရဋ္ဌ မယာ သုတာ။
တေသံ တံ ကိစ္စ မက္ခာဟိ၊ နာဝရုဇ္ဈန္တိ တေ ဝစော။

ဟူသော ဤရှစ်ဂါထာတို့ကို ဆိုကုန်၏။

၁၃၅။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ကစ္စိ၊ အသို့နည်း။ ဘောတော၊ အရှင်မင်းကြီးအား။ ကုသလံ နု၊ အပြစ်ကင်းပါ၏လော။ ကစ္စိ၊ အသို့နည်း။ အနာမယံနု၊ အနာကင်းပါ၏လော။ ကစ္စိ၊ အသို့နည်း။ ဣဒံ ရဋ္ဌံ၊ ဤကာသိတိုင်းသည်။ ဖိတံ၊ ဝပြောပါ၏လော။ ဓမ္မေန၊ တရားနှင့်အညီ။ ဇနံ၊ လူကို။ အနုသာသသိ၊ ဆုံးမပါ၏လော။

၁၃၆။ ဟံသ၊ ရွှေဟင်္သာမင်း။ မေ၊ ငါ့အား။ ကုသလဉ္ဇေ၊ အပြစ်ကင်းသည်သာတည်း။ ဟံသ၊ ရွှေဟင်္သာမင်း။ အထော၊ ထိုမှတစ်ပါး။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ အနာမယံ၊ အနာကင်းပေ၏။ အထော၊ ထိုမြို့။ ဣဒံ ရဋ္ဌံ၊ ဤကာသိတိုင်းသည်။ ဖိတံ၊ ဝပြောပေ၏။ ဓမ္မေန၊ တရားနှင့်အညီ။ ဇနံ၊ လူကို။ အနုသာသမိ၊ ဆုံးမပါ၏။

၁၃၇။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ကစ္စိ၊ အသို့နည်း။ ဘောတော၊ အရှင်မင်းကြီးအား။ အမစ္စေသု၊ အမတ်တို့၌။ ကောစိ၊ အနည်းငယ်သော။ ဒေါသော၊ အပြစ်သည်။ န ဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိပါ၏လော။ ကစ္စိ၊ အသို့နည်း။ တေ ရှင်မင်းကြီးအား။ ဒက္ခိဏတော၊ တောင်အရပ်သို့ရှေးရှု။ ဆာယာ၊ အရိပ်သည်။ န ဝဗုတိ ဣဝ၊ မပွားသကဲ့သို့။ တေ၊ သင်မင်းကြီးအား။ ပရာ၊ ရန်သူဖြစ်ကုန်သော။ အမိတ္တာ၊ မချစ်သော သူတို့သည်။ န ဝဗုန္တိ၊ မပွားကုန်၏လော။

၁၃၈။ ဟံသ၊ ရွှေဟင်္သာမင်း။ အထော၊ ထိုမှတစ်ပါး။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ အမစ္စေသု၊ အမတ်တို့၌။ ကောစိ၊ အနည်းငယ်သော။ ဒေါသော၊ အပြစ်သည်။ န ဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။ အထော၊ ထိုမှတစ်ပါး။ ဆာယာ၊ အရိပ်သည်။ ဒက္ခိဏတော၊ တောင်အရပ်သို့ ရှေးရှု။ န ဝဗုတိ ဣဝ၊ မပွားသကဲ့သို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ပရာ၊ ရန်သူဖြစ်ကုန်သော။ အမိတ္တာ၊ မချစ်သောသူတို့သည်။ န ဝဗုန္တိ၊ မပွားကုန်။

၁၃၉။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ကစ္စိ၊ အသို့နည်း။ တေ၊ ရှင်မင်းကြီး၏။ သာဒိသိ၊ ဇာတ်ဥစ္စာ အနွယ် အမျိုးညွှန်းခြင်းအားဖြင့် တူကုန်သော။ ဘရိယာ၊ မယားတို့သည်။ အထဝါ၊ လင်၏အလိုသို့ လိုက်ပါကုန်၏လော။

ပိယဘာဏိနီ၊ ချစ်ဘွယ်သောစကားကို ဆိုကုန်၏လော။ ပုတ္တရူပယသုပေတာ၊ သားသွီး အရောင်အဆင်း အခြံအရံနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏လော။ တဝ၊ ရှင်မင်းကြီး၏။ ဆန္ဒဝသာနုဂါ၊ အလိုသို့ လိုက်ပါကုန်၏လော။

၁၄၀။ ဟံသာ ရှေ့ဟင်္သာမင်း။ အထောထိုမှတပါး။ မေ ငါ၏။ သာဒိသီ၊ ဇာတ် ဥစ္စာ အနွယ် အမျိုး ညွှန်းခြင်းအားဖြင့် တူကုန်သော။ ဘရိယာ၊ မယားတို့သည်။ အဿဝါ၊ လင်၏အလိုသို့ လိုက်ပေကုန်၏။ ပိယဘာဏိနီ၊ ချစ်ဘွယ်သောစကားကိုလည်း ဆိုတတ်ကုန်၏။ ပုတ္တရူပယသုပေတာ၊ သားသွီး အရောင်အဆင်း အခြံအရံနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ မေ အကျွန်ုပ်၏။ ဆန္ဒဝသာနုဂါ၊ အလိုဆန္ဒသို့လည်း လိုက်ကြကုန်၏။

၁၄၁။ ရဋ္ဌဓမ္မာ၊ ပြည်တိုင်းကား၏ အစီးအပွားကို ဆောင်တတ်သော ရှင်မင်းကြီး။ ကစ္စိ၊ အသို့နည်း။ တေ၊ ရှင်မင်းကြီးအား။ သုဇာတာ၊ ကောင်းစွာ ဖြစ်ကုန်သော။ ပုတ္တာ၊ သားတို့သည်။ ဗဟဝေါ၊ များကုန်၏လော။ တေ ပုတ္တာ၊ ထိုသားတို့သည်။ ပညာဇဝေန၊ ပညာလျင်ခြင်းနှင့်။ သမ္ပန္နာ၊ ပြည့်စုံကုန်၏လော။ တတော တတော၊ ထိုထို အမှုကိစ္စ၌။ သမ္မောဒန္တိ၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဆောင်ရွက်ကြကုန်၏လော။

၁၄၂။ ဓတရဋ္ဌ၊ ရှေ့ဟင်္သာမင်း။ မေ အကျွန်ုပ်၏။ ပုတ္တာ၊ သားတို့သည်။ သတဉ္စ၊ တရာသည်၎င်း။ ဇေကော စ၊ တယောက်သည်၎င်း။ ဝါ- သတံဇေကော၊ တရာ တယောက်တို့သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ မယာ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သုတာ၊ သားများဘဟူ၍ ကျော်စောထင်ရှား၏။ တံ၊ ရှေ့ဟင်္သာမင်းသည်။ တေသံ၊ ထိုအကျွန်ုပ်သားတို့အား။ ကိစ္စံ၊ ထိုထိုသို့သော ပြုဘွယ်ကိစ္စကို။ အက္ခာဟိ၊ ကြားပါလော့။ တေ၊ ထိုသားတို့သည်။ တေ၊ သင်ရှေ့ဟင်္သာမင်း၏။ ဝစော၊ စကားကို။ နာဝရုဇ္ဈန္တိ၊ မဆန့်ကျင်ကြကုန်လတ္တံ့။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမင်းသားတို့အား ဆုံးမခြင်းကို ပေးလိုရကား—

- ၁၄၃။ ဥပပန္နောပိ စေ ဟောတိ၊ ဇာတိယာ ဝိနယေန ဝါ။
အထ ပစ္စာ ကုရုတေ ယောဂံ၊ ကိစ္စေ အာပဒါသု သီဒတိ။
- ၁၄၄။ တဿ သံဟိရပညဿ၊ ဝိဝရော ဇာယတေ မဟာ။
ရတ္တိမန္တောဝ ရူပါနိ၊ ထူလာနိ မနုပဿတိ။

၁၄၅။ အ သာရေ သာရယောဂည၊ မတိံ န တောဝ ဝိန္ဒတိ။
သရဘော ဂိရိဒုဂ္ဂသ္မိံ၊ အန္တရေယေဝ သီဒတိ။

၁၄၆။ ဟိနုဇစ္စောပိ စေ ဟောတိ၊ ဥဋ္ဌာကာ ဓိတိမာ နရော။
အာစာရသီလသမ္ပန္နော၊ နိသေ အဂ္ဂိဝ ဘာသတိ။

၁၄၇။ တေဉ္စ ဥပမံ ကတွာ၊ ပုတ္တေ ဝိဇ္ဇာသု ဝါစယ။
သံဝိရူဠေထ မေခာဝိ၊ ခေတ္တေ ဗီဇံ ဝုဠိယာ။

ဟူကုန်သော ဤငါးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၄၃။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဇာတိ-
ယာ ဝါ၊ အမျိုးနှင့်၎င်း။ ဝိနယေန ဝါ၊ အကျင့်နှင့်၎င်း။ ဥပပန္နောပိ၊ ပြည့်စုံ
သည်လည်း။ စေ ဟောတိ၊ အကယ်၍ဖြစ်အံ့။ အထ-ဇေ၊ ဤသို့ပြည့်စုံသည်။
သတိပိ၊ ရှိသော်လည်း။ သော၊ ထိုသူသည်။ ပစ္စာ၊ နောက် အိုသောအခါမှ။
ယောဂံ၊ သင်ကြား လေ့လာခြင်းလုံ့လကို။ ကုရုတေ၊ ပြုအံ့။ ကိစ္စေ၊ ပြုဘွယ်
ကိစ္စသည်၎င်း။ အာပဒါသု ဝါ၊ ဘေးရန် တို့သည်၎င်း။ ဥပ္ပန္နေသု၊ ဖြစ်ကုန်
သည်ရှိသော်။ သီဒတိ၊ နစ်၏။

၁၄၄။ သံဟိရပညဿ၊ မသင်အပ်သော ပညာရှိသော။ ဝါ- မရဲမတင်း
တုန်တို တုန်လှုပ်သော ပညာရှိသော။ တဿ၊ ထိုသူအား။ မဟာ၊ ကြီးစွာသော။
ဝိဝရော၊ အပေါက်သည်။ ဝါ ယုတ်ခြင်းသည်။ ဇာယတေ၊ ဖြစ်၏။ ရတ္တိမန္နော၊
ညဉ့်၌ နည်းသောအရောင်သည်။ ထူလာ၊ ကြီးကုန်သော။ ရူပါနိ၊ အရုပ်
အဆင်းတို့ကို။ အနုပဿတိ ဣဝ၊ မြင်သကဲ့သို့။

၁၄၅။ အသာရေ၊ အနှစ်မရှိသော လောကာယတဗေဒင် အတတ်၌။ ဝါ-
အနှစ်သာရမရှိ တိတ္ထိတို့ကျမ်းအတတ်၌။ ဝါ- အနှစ်သာရမရှိသော လူမှိုက်တို့
သင်သော အတတ်၌။ သာရယောဂည၊ အနှစ်သာရနှင့်ယှဉ်၏ဟု အယူရှိသော
သူသည်။ မတိံ၊ ပညာကို။ န တောဝ ဝိန္ဒတိ၊ မရသည်သာတည်း။ ကိမိဝ၊
အဘယ်ကဲ့သို့နည်း ဟူမူကား။ သရဘော၊ သမင်ဆီးဆောက်သည်။ ဂိရိဒုဂ္ဂသ္မိံ၊
တောင်၊မြောင် ချောက်ကြား၌။ ပတိတော၊ ကျသည်ဖြစ်၍။ အန္တရေယေဝ၊
အကြား၌သာလျှင်။ သီဒတိ၊ နစ်မြုပ်၏။

၁၄၆။ နရော၊ လူသည်။ ဟိနုဇေဝှာပိ၊ ယုတ်ညံ့သော ဇာတ်ရှိသော်လည်း။ ဥဋ္ဌာတာ၊ ထကြွလုံ့လရှိသည်။ ဓီတိမာ၊ တည်ကြည်ခြင်း သမာဓိရှိသည်။ စေ ဟောတိ၊ အကယ်၍ဖြစ်အံ့။ အာစာရသီလသမ္ပန္နော၊ အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံသည်။ စေ ဟောတိ၊ အကယ်၍ဖြစ်အံ့။ နိသေ၊ ညဉ့်၌။ အဂ္ဂိ၊ မီးသည်။ ဘာသတိ ဣဝ၊ ထွန်းပသကဲ့သို့။ ဘာသတိ၊ ထွန်းပ၏။

၁၄၇။ တေဉ္စ၊ ဤဆိုအပ်သော ညဉ့်၌ အနည်းငယ်သောအရောင်၊ မီးရောင် နှစ်ပါးကိုလည်း။ ဥပမံကတွာ၊ ပုံဥပမာပြု၍။ ပုတ္တော၊ သားတို့ကို။ ဝိဇ္ဇာသု၊ သင်အပ်သော အတတ်တို့၌။ ဝါစယ၊ သင်စေလော့။ ဝါ- ယှဉ်စေလော့။ မေဓာဝီ၊ ပညာရှိသည်။ ခေတ္တော၊ လယ်ကောင်း၌။ ဝုဋ္ဌိယာ၊ မိုဗ်းရွာသော အခါ၌။ ဗီဇံ၊ ချအပ်သောမျိုးစေ့သည်။ ရူဟတိ ဣဝ၊ ပွားရောက်သကဲ့သို့။ ယသေန စ၊ စည်းစိမ်အခြံအရံဖြင့်၎င်း။ လာဘေဟိ စ၊ လပ်သပ် ပကာတို့ဖြင့်၎င်း။ သံဝိရူဠေထ၊ ကောင်းစွာ ပွားများရ၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် အလုံးစုံသော ညဉ့်သုံးယံပတ်လုံး မင်းကြီးအား တရားဟောတော်မူ၏။ မိဖုယားကြီး၏ ချင်ခြင်းသည် ငြိမ်း၏။ ဘုရားလောင်းသည် အရုဏ်တက်သောအခါ၌သာလျှင် မင်းမိဖုယားတို့ကို သီလတို့၌ တည်စေ၍ အပ္ပမာဒတရားဖြင့် ဆုံးမ၍ သုမုခစစ်သူကြီးနှင့်တကွ မြောက်လေသွန်တံခါးဖြင့် ထွက်၍ စိတ္တကုဋ်တောင်သို့သာလျှင် ပျံကြွတော်မူ၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညုဘုရားသခင်သည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့- ရှေး၌လည်း ဤအာနန္ဒာသည် ငါ၏အကျိုးငှါ အသက်ကို စွန့်ဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ ထိုအခါ မုဆိုးသည် ဆန္ဒအမတ်ဖြစ်လာ၏။ မင်းကြီးသည် သာရိပုတ္တရာ ဖြစ်လာ၏။ ခေမာမိဖုယားကြီးသည် ခေမာရဟန်းမိန်းမ ဖြစ်လာ၏။ ရွှေဟင်္သာမင်း ပရိသတ်တို့သည် သာကီဝင် မင်းအပေါင်းတို့ ဖြစ်လာကုန်၏။ သုမုခစစ်သူကြီးသည် အာနန္ဒာဖြစ်လာ၏။ တေရဋ္ဌရွှေဟင်္သာမင်းသည်ကား ငါဘုရားသည်သာလျှင် ဖြစ်တော်မူ၏။ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

ကျေးဇူးရှင်တွက်၊ ကိုယ်အသက်၊ ငဲ့ကွက်မပြုရာ။
 ခြောက်ခုမြောက်သော စူဠဟံသဇာတ်သည် ပြီး၏။

၇-သတ္တိဂုဗ္ဗဇာတ်

ပတ်ဝန်းကျင်ခြားနားမှုကြောင့် ကျေးညီနောင်
ခြားနားပုံ အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် သားတို့ကိုဘေးမဲ့ပေးရာဖြစ်သော မဒ္ဒကုက္ကိ မည်သော လိုဏ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူလျက် ဒေဝဒတ်ကို အကြောင်းပြု၍ “မိဂလုဒ္ဒေါ မဟာရာဇာ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤသတ္တိဂုဗ္ဗဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ ဒေဝဒတ်သည် ကျောက်ဖျာကို ချသည်ရှိသော် ဘုရားသခင်၏ ခြေတော်၌ ကျောက်ဆက်သည် ကျလတ်သော် ပြင်းစွာ ဒုက္ခဝေဒနာသည် ဖြစ်၏။ ဘုရားသခင်ကို ဖူးမြင်အံ့သောငှါ များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် စုဝေးကုန်၏။ ထိုအခါ ဘုရားသခင်သည် ပရိသတ်စုဝေးသည်ကို မြင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့- ဤကျောင်းသည် အလွန် ကျဉ်းမြောင်း၏။ အစုအဝေးသည် များလတ္တံ့၊ ငါဘုရားကို ညောင်စောင်းထမ်းစင်ဖြင့် မဒ္ဒကုက္ကိ အမည်ရှိသောလိုဏ်သို့ ဆောင်ကြကုန်ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ဘုရားမိန့်တော်မူတိုင်း ပြုကုန်၏။ ဇီဝကဆေးသမားသည် ဘုရားသခင်၏ ခြေတော်ကို ချမ်းသာတော်မူအောင် ဆေးကု၏။ ရဟန်းတို့သည် ဘုရားသခင်၏ အထံတော်၌ နေကုန်လျက်လျှင် စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ - ဒေဝဒတ်သည် မိမိလည်း အလွန်ယုတ်မာ၏။ ထိုဒေဝဒတ်၏ ပရိသတ်တို့သည်လည်း အလွန်ယုတ်မာကုန်၏။ ထိုဒေဝဒတ်သည် ယုတ်မာသည် ဖြစ်၍ ယုတ်မာသော အခြံအရံရှိသည်ကို ဖြစ်စေ၏ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ ဘုရားသခင်သည် ရဟန်းတို့- အဘယ်သို့ ဆိုကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၍ ဤမည်သောစကားကို ပြောဆိုပါကုန်၏ဟု ရွှေ့နားတော်လျှောက် လတ်သော် ရဟန်းတို့ - ယခုအခါ၌သာလျှင်မဟုတ်၊ ရှေး၌လည်း ဒေဝဒတ်သည် မိမိလည်း ယုတ်မာသည်ဖြစ်၍ ယုတ်မာသော အခြံအရံရှိဘူးသည်သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ လွန်လေပြီးသောအကြောင်းကို ဆောင်တော်မူ၏။

ကတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့ - လွန်လေပြီးသော အခါ ဥတ္တရပဉ္စာလ မြို့၌ ပဉ္စာလမည်သောမင်းသည် ပြည်ကို မင်းပြု၏။ ဘုရားလောင်းသည် တောကြီး၌

တခုသော တောင်လျှင်တောင်ဝှမ်း လက်ပံတောဝယ် တခုသောကျေးမင်း၏ သားဖြစ်၏။ ကျေးညီနောင်နှစ်ခုတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုတောင်၏ လေညာ၌ ခိုးသူတို့၏ရွာသည် ရှိ၏။ ခိုးသူငါးရာတို့၏ နေရာဖြစ်၏။ လေကြော၌ ရသေ့ငါးရာ တို့၏ နေရာဖြစ်သော ကျောင်းသခံမ်းသည်ဖြစ်၏။ ထိုကျေးငယ်တို့၏ အတောင် ပေါက်စအခါ၌ လေဗေသည်ဖြစ်၏။ ထိုလေဗေသည် ပြင်းစွာလာလတ်သည် ဖြစ်၍ ကျေးငယ်တခုသည် ခိုးသူတို့ရွာ၌ ခိုးသူတို့၏ လက်နက် အလယ်ဝယ် ကျ၏။ ထိုလက်နက် အလယ်၌ ကျသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ထိုကျေးသားအား “သတ္တိဂုဗ္ဗ” ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ ကျေးငယ်တခုသည် ရသေ့တို့၏ ကျောင်းသဲပြင်၌ ပန်းအလယ်ဝယ် ကျ၏။ ထိုကျေးငယ်အား ထိုပန်းအလယ်၌ကျ သည်၏အဖြစ်ကြောင့် “ပုပ္ဖက” ဟူသောအမည်ကိုသာလျှင် မှည့်ကုန်၏။ သတ္တိဂုဗ္ဗ ကျေးသားသည် ခိုးသူတို့၏အလယ်၌ ကြီး၏။ ပုပ္ဖကကျေးသားသည် ရသေ့ တို့၏အလယ်၌ ကြီး၏။

ထိုအခါ တနေ့သ၌ မင်းသည် အလုံးစုံသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သည်ဖြစ်၍ မြတ်သောရထားကို တုက်စီး၍ များသော အခြံအရံဖြင့် သမင်သတ်ခြင်းငှါ မြို့မှ မနီးမဝေးသောအရပ်၌ ကောင်းသော အပွင့်အသီး ရှိသည်ဖြစ်၍ နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော အကွေ့ဖြစ်သော တောသို့သွား၍ အကြင်သူ၏ နံပါးဖြင့် သမင်သည်ပြေးအံ့။ ထိုသူ၏သာ ဘဏ္ဍာစားတည်းဟု ဆို၍ ရထားမှသက်ဆင်း၍ ဖုံးလွှမ်း၍နေအပ်သော အအုံ၌ လေးကိုယူ၍ တည်၏။ မင်းချင်းယောက်ျားတို့သည် သမင်တို့ကို ထစိမ့်သောငှါ ချုံတောအုပ် တို့ကို ပုတ်ခတ်ကုန်သည်ရှိသော် တခုသော ဇဏီမည်သော သားသည်ထလတ်၍ သွားရာခရီးကို ကြည့်လတ်သော် မင်း၏ တည်ရာအရပ်၌သာလျှင် ဆိတ်ငြိမ် သည်ကိုမြင်၍ ထိုမင်းနေရာသို့ ရှေးရှုပြေးသွား၏။ အမှူးအမတ်တို့သည် အဘယ် သူ၏ နံပါးဖြင့် ဇဏီသားသည် ပြေးသနည်းဟု မေးကုန်သည် ရှိသော် မင်း၏ နံပါးဖြင့် ပြေး၏ဟုသိ၍ စစ်သည် ဗိုလ်ပါတို့နှင့်တကွ အမှူးအမတ်တို့သည် ပြက်ရယ်ပြုကုန်၏။

မင်းသည် ငါ့ဟူသောမာနဖြင့် ထိုအမှူးအမတ်တို့၏ ပြက်ရယ်ပြုခြင်းကို သည်းမခံနိုင်သည်ဖြစ်၍ ယခုအခါ၌ ထိုဇဏီမည်သောသားကို ငါးဖမ်းအံ့ဟု ဆို၍ ရထားကိုစီး၍ လျင်မြန်စွာ နှင်လော့ဟု ရထားထိန်းကို စေ၍ ဇဏီမည်

ပုံ-၁၁၊ ၅၅၀-၈၊ သတ္တိဂုဗ္ဗဇာတ်

သတ္တိဂုဗ္ဗကျေးဇူးသားသည် မင်းကြီးအားသတ်၍ ဆင်ယင်သော တန်ဆာတို့ကို ယူအံ့ဟု ကြံစည်နေပုံ။ (၄၇၃)

သော သားသည် သွားသော ခရီးကို လိုက်၏။ လျင်မြန်စွာသွားသော ရထားကို ဗိုလ်ပါပရိသတ်တို့သည် လိုက်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ မင်းသည် ရထားထိန်းသာ အတော်ရှိသည်ဖြစ်၍ မွန်းတည့်သည်တိုင်အောင် လိုက်၍ ဧကီသားကို မမြင်၍ ပြန်လတ်သော် ခိုးသူရွာအနီး၌ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော တောင် မြောင် ချောက် ကြားကိုမြင်၍ ရထားမှ ဆင်းသက်၍ ရေချိုး၍၎င်း၊ ရေသောက်၍၎င်း တက်၏။ ထိုအခါ မင်း၏ ရထားထိန်းသည် ရထားထက် ညောင်စောင်း၌ ခင်းသော အခင်းကိုချ၍ သစ်ပင်ရင်း၌ ခင်း၏။ ထိုမင်းသည် ထိုအခင်း၌ အိပ်၏။ ရထား ထိန်းသည်လည်း ထိုမင်း၏ခြေကို ဆုပ်နယ်လျက်နေ၏။ အကြားအကြား၌လည်း ပျော်၏။ နိုးလည်း နိုး၏။ ခိုးသူရွာ၌နေကုန်သော ခိုးသူတို့သည်လည်း မင်းကို စောင့်အံ့သောငှါ တောသို့လျှင် ဝင်ကုန်၏။ ခိုးသူရွာ၌ သတ္တိဂုဗ္ဗကျေးသားနှင့် ထမင်းချက်သော ပဋိကောဠုမ္မ အမည်ရှိသော လူတယောက် ဤသူနှစ်ယောက် တို့သည်သာလျှင် ကျန်ရစ်ကုန်၏။ ထိုခဏ၌ သတ္တိဂုဗ္ဗကျေးသားသည် ရွာမှ ထွက်၍ မင်းကိုမြင်၍ ဤမင်းကို အိပ်ပျော်စဉ်လျှင် သတ်၍ ဆင်ယင်သော တန်ဆာကို ယူအံ့ဟုကြံ၍ ပဋိကောဠုမ္မ၏အထံသို့သွား၍ အကြောင်းကိုကြား၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာပြတော်မူလိုသော ဘုရားသခင်သည် ဘုရားဖြစ်တော် မူပြီး၍-

၁၄၈။ မိဂလုဒ္ဒေါ မဟာရာဇာ၊ ပဉ္စာလာနံ ရထေသဘော။
 နိက္ခန္ဓော သဟ သေနာယ၊ ဩဂဏော ဝန မာဂမာ။

၁၄၉။ တတ္ထ ဒ္ဒသ အရညသ္မိံ၊ တက္ကရာနံ ကုဋီကတံ။
 တသ္မာ ကုဋိယာ နိက္ခမ္မ၊ သုဝေါ လုဒ္ဒါနိ ဘာသတိ။

၁၅၀။ သမ္ပန္န ဝါဟနော ပေါသော၊
 ယုဝါ သမ္ပဋကုဏ္ဍလီ။
 သောဘတိ လောဟိတုက္ခိသော၊
 ဒိဝါ သူရိယောဝ ဘာသတိ။

၁၅၁။ မဇ္ဈနိကေ သမ္ပတိကေ၊ သုတ္တော ရာဇာ သသာရထိ။
 ဟန္တဿာ ဘရဏံ သပ္ပံ၊ ဂဏှာမ သာဟဿာ မယံ။

၁၅၂။ နိသီထေ ပိ ရဟော ဒါနိ၊
သုတ္တော ရာဇာ သ သာရထီ။
အာဒါယ ဝတ္ထံ မဏိကုဏ္ဍလဉ္စ၊
ဟန္တာန သာခါဟိ အဝတ္ထရာမ။

ဟူကုန်သော ဤငါးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၁၄၈။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ မိဂလုဒ္ဒေါ၊ သားမုဆိုးနှင့် တူသော။ ရထေသဘော၊ ရထားစီးချင်း မင်းတကာတို့ထက်မြတ်သော။ ပဉ္စာလာနံ၊ ပဉ္စာလတိုင်းသူတို့၏။ မဟာရာဇာ၊ မင်းကြီးသည်။ သေနာယ၊ စစ်သည်နှင့်။ သဟ၊ တကွ။ နိက္ခန္ဓော၊ ထွက်သည်ရှိသော်။ ဩဂဏော၊ အပေါင်းအဘော်မှ ကျန်ရစ်သည်ဖြစ်၍။ ဝနံ၊ တောသို့။ အာဂမာ၊ ရောက်လေ၏။

၁၄၉။ တတ္ထ၊ ထိုတော၌။ တက္ကရာနံ၊ ထိုခိုးမှုကို ပြုသောသူတို့၏။ ကုဋိကတံ၊ အိမ်ရှိသော ရွာကို။ အဒ္ဒသ၊ မြင်လေ၏။ သုဝေ၊ လူကဲ့သို့ လိမ်မာသော ကျေးသားသည်။ တသ္မာ၊ ထိုရွာမှ။ ကုဋိယာ၊ ကုဋိမှ။ နိက္ခမ္မ၊ ထွက်၍။ လုဒ္ဒါနိ၊ ကြမ်းကြုတ်သော စကားတို့ကို။ ဘာသတိ၊ ဆို၏။

၁၅၀။ သမ္ပန္နဝါဟနော၊ ပြည့်စုံသော မြင်းရထားရှိသော။ ယုဝါ၊ နုပျိုသော။ သမ္ပဋ္ဌကုဏ္ဍလိ၊ အလွန်ပြေပြစ်သော နားချောင်းဝတ်သော။ လောဟိတုဏ္ဍိသော၊ နီသော နဖူးသင်းကျပ်ရှိသော။ ပေါသော၊ လူမင်းသည်။ ဒိဝါ၊ နေ၌။ သူရိယော၊ နေသည်။ ဘာသတိ ဣဝ၊ ထွန်းပသကဲ့သို့။ သောဘတိ၊ တင်တယ်၏။

၁၅၁။ သမ္ပတိကေ၊ ရောက်သော။ မဇ္ဈနိကေ၊ မှန်းကည့်အခါ၌။ သသာရထီ၊ ရထားထိန်းနှင့် တကွသော။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ သုတ္တော၊ အိပ်ပျော်၏။ ဟန္တာ ယခုအခါ၌။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ အဿ၊ ထိုမင်း၏။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ အာဘရဏံ၊ တန်ဆာကို။ သာဟသာ၊ အဆောတလျှင် အနိုင်အထက်။ ဂဏှာမ၊ ယူကြကုန်အံ့။ ဝါ- လူကြကုန်အံ့။

၁၅၂။ ဒါနိ-ဣဒါနိပိ၊ ယခုအခါ၌လည်း။ နိသီထေ၊ ညဉ့်သန်းခေါင် အခါကဲ့သို့။ ရဟော၊ ဆိတ်ငြိမ်၏။ သသာရထီ၊ ရထားနှင့်တကွသော။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ သုတ္တော၊ အိပ်ပျော်ပြီ။ ဝတ္ထံ၊ ဝတ်သော အဝတ်ကို၎င်း။ မဏိကုဏ္ဍလဉ္စ၊

ပတ္တမြားနားချောင်းကို၎င်း။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ ဟန္ဒာန၊ မင်းနှင့် တကွသော
ရထားထိန်းကို သတ်၍။ သာခါဟိ၊ သစ်ခက်တို့ဖြင့်။ အဝတ္ထရာမ၊ ဖုံးဘိကုန်အံ့။

ဤသို့ ထို သတ္တိဂုဗ္ဗကျေးသားသည် တကြိမ် လျင်စွာ ထွက်၏။ တကြိမ်
ပဋိကောဠုမ္မ၏ အနီးသို့ သွား၏။ ထို ပဋိကောဠုမ္မသည် ထိုသတ္တိဂုဗ္ဗကျေးသား၏
စကားကို ကြား၍ ထွက်၍ ကြည့်လတ်သော် မင်းအဖြစ်ကိုသိ၍ ကြောက်ရွံ့သော
စကားကို ဆိုလိုရကား—

၁၅၃။ ကိံ နု ဥမ္မတ္တရူပေါ၊ သတ္တိဂုဗ္ဗ ပဘာသသိ။
ဒုရာသဒါ ဟိ ရာဇာနော၊ အဂ္ဂိ ပဇ္ဇလိတော ယထာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၅၃။ သတ္တိဂုဗ္ဗ၊ သတ္တိဂုဗ္ဗ။ တံ၊ သင်သည်။ ဥမ္မတ္တရူပေါ၊ ရူးသော
သဘောရှိသော သူကဲ့သို့။ ကိံ နုပဘာသသိ၊ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုဘိသနည်း။
ဟိ-သစ္စံ၊ မှန်၏။ ရာဇာနော၊ မင်းတို့ကို။ ဒုရာသဒါ၊ ချဉ်းကပ်ခြင်းငှါ ခဲယဉ်း
ကုန်၏။ အဂ္ဂိယထာ၊ ပြောင်ပြောင်တောက်သော မီးကဲ့သို့။ ပဇ္ဇလိတော၊
မင်း၏တန်ခိုးဖြင့် တောက်ပ၏။

ထိုအခါ၌ ပဋိကောဠုမ္မကို သတ္တိဂုဗ္ဗ ကျေးသားသည် ဆိုလိုရကား—

၁၅၄။ အထ တံ ပဋိကောဠုမ္မ၊ မတ္တော ထူလာနိ ဂဇ္ဇသိ။
မာတရိ မယံ နဂ္ဂါယ၊ ကိံ နု တံ ဝိဇိဂုစ္ဆသေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၅၄။ ပဋိကောဠုမ္မ၊ ပဋိကောဠုမ္မ။ တံ၊ သင်သည်။ မတ္တော၊ သေယစ်
သည်ဖြစ်၍။ ထူလာနိ၊ ကြီးသော ကြီးဝါးခြင်းတို့ကို။ နဂ္ဂါယ၊ အဝတ်မရှိ
အချည်းစည်းသော။ မယံ၊ ငါ၏။ မာတရိ၊ အမိ၌။ ဂဇ္ဇသိအထ၊ ကြီးဝါးသည်
မဟုတ်လော။ ကိံ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ တံ၊ သင်သည်။ ဝိဇိဂုစ္ဆသေ၊ ခိုးမှုကို
စက်ဆုပ်ဘိသနည်း။ ဝါ- ကြောက်တုံဘိသနည်း။

မင်းသည် ခိုး၍ ပဋိကောဠုမ္မနှင့် တကွ လူ့ဘာသာဖြင့် စကားပြောဟော
သော ထိုသတ္တိဂုဗ္ဗ ကျေးသား၏ စကားကို ကြား၍ ဤအရပ်သည် ဘေးတျမ်း
နှင့်တကွ ဖြစ်အံ့ဟု ကြံ၍ ရထားထိန်းကို ထစေလိုရကား—

၁၅၅။ ဥဋ္ဌေဟိ သမ္ပ တရမာနော၊ ရထံ ယောဇေဟိ သာရထိ။
သကုဏော မေ န ရုစ္စတိ၊ အညံ ဂစ္ဆာမ အဿမံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၅၅။ သမ္ပသာရထိ၊ အချင်းရထားထိန်း။ တရမာနော၊ အဆောတလျင်။
ဥဋ္ဌေဟိ၊ ထလော့။ ရထံ၊ ရထားကို။ ယောဇေဟိ၊ ကလော့။ သကုဏော၊
ကျေးငှက်ကို။ မေ ငါသည်။ န ရုစ္စတိ၊ မနှစ်သက်အပ်။ အညံ၊ တပါးသော။
အဿမံ၊ ရသေ့ကျောင်းသို့။ ဂစ္ဆာမ၊ သွားကုန်အံ့။

ထိုရထားထိန်းသည်လည်း လျင်စွာထ၍ ရထားကိုက၍ မင်းကြီးကို ဆိုလို
ရကား—

၁၅၆။ ယုတ္တော ရထော မဟာရာဇ၊ ယုတ္တော စ ဗလဝါဟနော။
အဓိတိဋ္ဌ မဟာရာဇ၊ အညံ ဂစ္ဆာမ အဿမံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၅၆။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ရထော၊ ရထားကို။ ယုတ္တော၊
ကအပ်ပြီ။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဗလဝါဟနော၊ အားနှင့် ပြည့်စုံ
သော မြင်းကိုလည်း။ ယုတ္တော၊ ကအပ်ပြီ။ အဓိတိဋ္ဌ၊ တက်စီးတော်မူလော့။
အညံ၊ တပါးသော။ အဿမံ၊ ရသေ့ကျောင်းသို့။ ဂစ္ဆာမ၊ သွားကုန်အံ့။

သတ္တိဂုဗ္ဗ ကျေးသားသည် လျင်မြန်စွာသွားသော ရထားကိုမြင်၍ ထိတ်လန့်
ခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ဆိုလိုရကား—

၁၅၇။ ကောနု မေဝ ဂတာ သဗ္ဗေ၊ ယေ အသ္မိံ ပရိစာရကာ။
သေ ဂစ္ဆတိ ပဉ္စာလော၊ မုတ္တော နေသံ အဒဿနာ။

၁၅၈။ ကောဒဏ္ဍကာနိ ဂဏှထ၊ သတ္တိယော တောမရာနိ စ။
သေ ဂစ္ဆတိ ပဉ္စာလော၊ မာဝေါ မုဉ္ဇိတ္ထ ဇီဝိတံ။

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၅၇။ အသ္မိံ၊ ဤရသေ့ကျောင်း၌။ ပရိစာရကာ၊ လုပ်ကျွေးကုန်သော။
ယေ၊ အကြင် သူခိုးတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံသာလျှင်
ဖြစ်ကုန်သော။ ဣမေ၊ ဤသူခိုးတို့သည်။ ကော၊ အဘယ်အရပ်သို့။ ဂတာနု၊
သွားလေကုန်သနည်း။ သေပဉ္စာလော၊ ဤပဉ္စာလမင်းသည်။ ဂစ္ဆတိ၊ သွား

လေ၏။ နေသံ၊ ထိုခိုးသူတို့၏။ အဒဿနာ၊ မမြင်ခြင်းကြောင့်။ မုတ္တော၊ လွတ်ရလေ၏တကား။

၁၅၈။ ဘောန္တောစောရာ၊ အို သူခိုးတို့။ သေ ပဉ္စာလော၊ ထိုပဉ္စာလမင်းသည်။ ဂစ္ဆတိ၊ သွားလေ၏။ ဝေါ၊ သင်တို့သည်။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ရှည်စဉ်။ နံ၊ ထိုမင်းကို။ မာ မုဉ္ဇိတ္ထ၊ မလွတ်ကြကုန်လင့်။ ကောဒဏ္ဍကာနိ စ၊ လေးတို့ကို၎င်း။ သတ္တိယော စ၊ လုံတို့ကို၎င်း။ တောမရာနိ စ၊ ခက်ရင်းတို့ကို၎င်း။ ဂဟေတွာ၊ ကိုင်၍။ နံ၊ ထိုမင်းကို။ ဂဏှထ၊ ဖမ်းကြကုန်။

ဤသို့ ထိုသတ္တိဂုဗ္ဗ ကျေးသားသည် ထိုမှ ဤမှ ပြေးစဉ်ပင်လျှင် မင်းသည် ရသေ့တို့၏ ကျောင်းသို့ ရောက်၏။ ထိုခဏ၌ ရသေ့တို့သည် သစ်သီးကြီးငယ် အလို့ငှါ သွားကုန်၏။ တယောက်သော ပုပ္ဖကအမည်ရှိသော ကျေးသားသည် အဿမပိဒ်ကျောင်း၌ တည်သည်ဖြစ်၏။ ထိုပုပ္ဖက ကျေးသားသည် မင်းကို မြင်၍ ခရီးဦးကြိုဆို၍ စကားစေ့စပ် ပဋိသန္ဓာရကို ပြု၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာပြလိုသော ဘုရားသခင်သည်—

၁၅၉။ အပရော ပဋိနန္ဒိတ္ထ၊ သုဝေါ လောဟိတတုဏှိတော။

သွာဂတန္တေ မဟာရာဇ၊ အထော တေ အဒုရာဂတံ။

ဣဿရော သိ အနုပ္ပတ္တော၊ ယံ ဣတ္ထိ ပဝေဒယ။

၁၆၀။ တိန္ဒြကနိ ပိယာလာနိ၊ မဓုကေ ကာသုမာရိယော။

ဖလာနိ ခုဒ္ဒကပ္ပိနိ၊ ဘုဉ္ဇ ဣဇ ဝရံဝရံ။

၁၆၁။ ဣဒမ္ပိ ပါနိယံ သိတံ၊ အာဘတံ ဂိရိဂဗ္ဘရာ။

တတော ပိဝ မဟာရာဇ၊ သစေ တံ အဘိကခံသိ။

၁၆၂။ အရညံ ဥဉ္ဇာယ ဂတာ၊ ယေ အသ္မိံ ပရိစာရကာ။

သယံ ဥဋ္ဌာယ ဂဏှော၊ ဟတ္ထာ မေ နတ္ထိ ဒါတဝေ။

ဟူကုန်သော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၅၉။ အိက္ခဝေါ ရဟန်းတို့။ တဒါ၊ ထိုမင်းကြီးကျောင်းသို့ ရောက်သော အခါ၌။ လောဟိတ တုဏှိကော၊ နိသော နှုတ်သီးရှိသော။ အပရော သုဝေါ၊ ပုပ္ဖက ကျေးသားသည်။ ပဋိနန္ဒိတ္ထ၊ နှစ်သက်လေ၏။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော မင်းကြီး။ တေ၊ ရှင်မင်းကြီး၏။ အာဂတံ၊ လာခြင်းကား။ သွာဂတံ-သုအာဂတံ၊ ကောင်းသောလာခြင်းတည်း။ အထော၊ ထိုမှတပါး။ တေ၊ ရှင်မင်းကြီးအား။

အဒုရာဂတံ၊ အပြစ်ကင်းသော လာခြင်းတည်း။ ဣဿရော၊ ရှင်မင်းကြီးသည်။ အနုပ္ပတ္တော၊ ရောက်လာပေသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ဣဓ၊ ဤအရပ်၌။ ယံ၊ အကြင်အလိုသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တံ၊ ထိုအလိုကို။ ပဝေဒယ၊ ကြားတော်မူလော့။

၁၆၀။ တိန္ဒြကာနိ၊ တည်သီးတို့သည်၎င်း။ ပိယာလာနိ၊ လွန်သီးတို့သည်၎င်း။ မဓုကေ-မဓုကဖလာနိ၊ သစ်မည်စည်သီးတို့သည်၎င်း။ ကာသုမာရိယော၊ သရက်ဖြူသီးတို့သည်၎င်း။ ဝါ- သခွါးသီးတို့သည်၎င်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တာနိ၊ ထိုသစ်သီးတို့သည်။ ခုဒ္ဒကပ္ပါနိ၊ ပျားမဲ့အရသာနှင့် တူကုန်၏။ ဝါ- ယင်ပျားအရသာနှင့် တူကုန်၏။ ရုဇ၊ မင်းမြတ်။ ဝရံဝရံ၊ ချီးနိုးရာရာကို။ ဘုဉ္ဇ၊ စားတော်ခေါ်ပါလော့။

၁၆၁။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဂိရိဂဗ္ဘရာ၊ တောင်မြောင် ချောက်ကြားမှ။ အာဘတံ၊ ဆောင်ယူအပ်သော။ ဣဒမ္ပိ ပါနိယံ၊ ဤ ရေသည်လည်း။ သိတံ၊ အေးလှစွာ၏။ တံ၊ ရှင်မင်းကြီးသည်။ သစေ အဘိကမ်သိ၊ အကယ်၍ အလိုတော်ရှိအံ့။ တတော၊ ထိုရေအိုးစင်မှ သောက်ရေကို။ ပိဝ၊ သောက်တော်မူပါလော့။

၁၆၂။ အသ္မိံ၊ ဤကျောင်းသင်္ခမ်း၌။ ယေ ပရိစာရကာ၊ အကြင် ရသေ့တို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေ၊ ထိုရသေ့တို့သည်။ အရညံ၊ တောသို့။ ဥဉ္ဇာယ၊ သစ်သီးကြီးငယ် ရှာမှီးအံ့သောငှါ။ ဂတာ၊ သွားကုန်၏။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဒါတဝေ၊ ပေးခြင်းငှါ။ ဟတ္ထာ၊ လက်တို့သည်။ နတ္ထိ-န သန္တိ၊ မရှိကုန်။ သယံ၊ ကိုယ်တော်အလိုလို။ ဥဉ္ဇာယ၊ ထ၍။ ဂဏှော၊ ယူတော်မူကုန်လော့။

မင်းကြီးသည် ပုပ္ဖကကျေးသား၏ စကား စေ့စပ် ပြောဟောခြင်းကို ကြည့်ညှိ၍ ယခင်တွေ့သော သတ္တိဂုဗ္ဗကျေးသား၏ ကြမ်းကြုတ်ခြင်းကို ပြောဆိုလိုရကား-

- ၁၆၃။ ဘဒ္ဒကော ဝတာ ယံ ပက္ခိ၊ ဒိဇော ပရမ ဓမ္မိကော။
အထေ ကော ဣတရော ပက္ခိ၊ သုဝေ ဟိ လုဒ္ဒါနိ ဘာသတိ။
- ၁၆၄။ တေ ဟနထ ဗန္ဓထ၊ မာ ဝေ ဟိ မုဉ္ဇထ ဇီဝတံ။
ဣစ္စေဝံ ဝိလပန္နဿ၊ သောတ္ထိံ ပတ္တော သ္မိ အဿမံ။
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၆၃။ ပက္ခိ၊ အတောင်ရှိသော။ အယံ ဒိဇော၊ ဤ ကျေးသားသည်။
ဘဒ္ဒကောဝတ၊ လောကဝတ် ကောင်းပေစွတကား။ ပရမဓမ္မိကော၊ အလွန်
တရားစောင့်ပေစွတကား။ အထ၊ ထိုမှတပါး။ ဧကော၊ တခုသော။ ဣတရော၊
ဤ ကျေးသားမှတပါးသော။ ပက္ခိ၊ အတောင်ရှိသော။ သုဝေါ၊ ကျေးသား
သည်။ လုဒ္ဒါနိ၊ ကြမ်းကြုတ်သောစကားတို့ကို။ ဘာသတိ၊ ဆို၏။

၁၆၄။ ဧတံ၊ ဤမင်းကို။ ဟနထ၊ သတ်ကြကုန်။ ဗန္ဓထ၊ နှောင်ဖွဲ့ကြကုန်။
ဝေါ၊ သင်တို့သည်။ ဇီဝတံ-ဇီဝန္တာနံ၊ အသက်ရှည်ကုန်စဉ်။ ဧတံ၊ ထိုမင်းကို။
မာမုဉ္ဇထ၊ မလွတ်ကြကုန်လင့်။ ဣစ္စေဝံ၊ ဤသို့လျှင်။ ဝိလပန္တဿ၊ မြည်တမ်း
စဉ်ပင်။ သောတ္ထိံ၊ ချမ်းသာစွာ။ အဟံ၊ ငါသည်။ အဿမံ၊ ကျောင်းသို့။
ပတ္တော၊ ရောက်သည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။

မင်း၏ စကားကို ကြား၍ ပုပ္ဖက ကျေးသားသည် မင်းကြီးအား ဆိုလို
ရကား-

၁၆၅။ ဘာတရော သွ မဟာရာဇ၊ သောဒရိယာ ကေမာတုကာ။
ကေရုက္ခသ္မိံ သံဝစုာ၊ နာနာခေတ္တေ ဂတာ ဥဘော။

၁၆၆။ သတ္တိဂုဗ္ဗော စ စောရာနံ၊ အဟဉ္ဇ ဣသိနံ ဣဓ။
အ သတံ သော သတံ အဟံ၊ တေန ဓမ္မေန နော ဝိနာ။

ဟူသော ဤ နှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၆၅။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ မယံ၊ ထိုသတ္တိဂုဗ္ဗနှင့် အကျွန်ုပ်
နှစ်ယောက်တို့သည်။ ဘာတရော၊ ညီအစ်ကိုတို့သည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။
သောဒရိယာ၊ တမိဝမ်း၌ အတူအောင်းကုန်၏။ ကေမာတုကာ၊ တူသောအမိ
ရှိကုန်၏။ ကေရုက္ခသ္မိံ၊ သစ်တပင်တည်း၌။ သံဝစုာ၊ ကြီးကုန်၏။ ပစ္စာ၊
နောက်မှ။ ဥဘော၊ နှစ်ယောက်သော ငါတို့သည်။ နာနာခေတ္တေ၊ အထူးထူး
အခြားခြားသော အရပ်တို့သို့။ ဂတာ၊ ရောက်ကုန်၏။

၁၆၆။ သတ္တိဂုဗ္ဗော စ၊ သတ္တိဂုဗ္ဗသည်ကား။ စောရာနံ၊ ခိုးသူတို့၏။ သန္တိကေ၊
အထံ၌။ သံဝစုာ၊ ကြီးပွား၏။ အဟဉ္ဇ၊ အကျွန်ုပ်သည်ကား။ ဣဓ၊ ဤအရပ်၌။
ဣသိနံ၊ ရသေ့တို့၏။ သန္တိကေ၊ အထံ၌။ သံဝစုာ၊ ကြီး၏။ သော၊ ထို သတ္တိ
ဂုဗ္ဗကျေးသားသည်။ အသတံ၊ ခိုးသူတို့၏။ သန္တိကံ၊ အထံသို့။ ဥပဂတော၊
ကပ်၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ သတံ၊ သူတော်ကောင်း ဖြစ်သော ရသေ့တို့၏။

သန္တိကံ၊ အထံသို့။ ဥပဂတော၊ ကပ်၏။ တေန၊ ထို့ကြောင့်။ နော၊ ငါတို့အား။
ဓမ္မေန၊ အကျင့်ဖြင့်။ ဝိနာ၊ ကဲ့ပြားထူးခြားကုန်၏။

ယခုအခါ၌ ပုပ္ဖကကျေးသားသည် တရားကို ဝေဘန်လိုရကား-

၁၆၇။ တတ္ထ ဝဇော စ ဗန္ဓော စ၊ နိကတီ ဝဉ္ဇနာနိ စ။
အာလောပါ သာဟသာကာရာ၊ တာနိ သော တတ္ထ သိက္ခတိ။

၁၆၈။ ဣဓ သစ္စဉ္စ ဓမ္မော စ၊ အဟိံသာ သံယမော ဒမော။
အာသန္နဒကဒါယီနံ၊ အကေံ ဝုဇောသ္မိ ဘာရဓ။

ဟူသော ဤဂါထာ နှစ်ခုတို့၏အပေါင်းကို ဆို၏။

၁၆၇။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တတ္ထ၊ ထိုခိုးသူရွာ၌။ ဝဇော စ၊
သတ်ခြင်း ဖြတ်ခြင်းသည်၎င်း။ ဗန္ဓော စ၊ နှောင်ဖွဲ့ခြင်းသည်၎င်း။ နိကတီ စ၊
အတုပြု၍ လှည့်ပတ်ခြင်းသည်၎င်း။ ဝဉ္ဇနာနိ စ၊ အဖြောင့်ပြု၍ လှည့်ပတ်ခြင်း
သည်၎င်း။ အာလောပါ စ၊ နေ့အခါ၌ ရွာကိုဖျက်၍ လုယက်ခြင်းတို့သည်၎င်း။
သာဟသာကာရာ စ၊ အိမ်ကိုဝင်၍ သေဘေးဖြင့် ခြိမ်းချောက်လျက် အနိုင်
အထက် လုယက်ခြင်းတို့သည်၎င်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ သော၊ ထိုသတ္တိဂုဗ္ဗ ကျေး
သားသည်။ တတ္ထ၊ ထိုခိုးသူနေရာရွာ၌။ တာနိ၊ ထို မကောင်းသော အမှုအကျင့်
တို့ကို။ သိက္ခတိ၊ သင်၏။

၁၆၈။ ဣဓ၊ ဤကျောင်း၌။ သစ္စဉ္စ၊ သစ္စာသည်၎င်း။ ဓမ္မော စ၊ သုစရိုက်
တရားသည်၎င်း။ အဟိံသာ၊ မညှဉ်းဆဲခြင်းသည်၎င်း။ သံယမော၊ စောင့်စည်း
ခြင်းသည်၎င်း။ ဒမော၊ ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်းသည်၎င်း။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဘာရဓ၊
ပြည်ကြီးဝန်ကို ရွက်ဆောင်သော မင်းမြတ်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အာသန္န-
ဒကဒါယီနံ၊ နေရာရေပေးလေ့ ရှိကုန်သော ရသေ့တို့၏။ အကေံ၊ ရင်ခွင်၌။
ဝုဇော၊ ကြီးသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။

ယခုအခါ၌ မင်းကြီးအား ပုပ္ဖက ကျေးသားသည် တရားဟောလိုရကား-

၁၆၉။ ယံ ယံ ဟိ ရာဇ ဘဇတိ၊ သန္တံ ဝါ ယဒိ ဝါ အသံ။
သီလဝန္တံ ဝိသီလံ ဝါ၊ ဝသံ တဿေဝ ဂစ္ဆတိ။

၁၇၀။ ယဒိသံ ကုရုတေ မိတ္တံ၊ ယာဒိသဉ္စူ ပသေဝတိ။
သောပိ တာဒိသကော ဟောတိ၊ သဟာဝါသောပိ တာဒိသော။

- ၁၇၁။ သေဝမာနော သေဝမာနံ၊ သံဖုဠော သံဖုဠံ ပရံ။
သရော ဒိဒ္ဓေါ ကလာပံဝ၊ အလိတ္တံ ဥပလိမ္ပတိ။
ဥပလိမ္ပဘယာ ဓီရော၊ နေဝ ပါပသခေါ သိယာ။
- ၁၇၂။ ပူတိမံစ္ဆံ ကုသဂ္ဂေန၊ ယော နရော ဥပနယုတိ။
ကုသာပိ ပူတိ ဝါယန္တိ၊ ဧဝံ ဗာလူပသေဝနာ။
- ၁၇၃။ တဂ္ဂရဉ္စ ပလာသေန၊ ယော နရော ဥပနယုတိ။
ပတ္တာပိ သုရဘိ ဝါယန္တိ၊ ဧဝံ ဓီရူပသေဝနာ။
- ၁၇၄။ တသ္မာ ပလပုဋ္ဌသေဝ၊ ဥ တ္တာ သမ္မာက မတ္တနော။
အသန္တေ နုပသေဝေယျ၊ သန္တေ သေဝေယျ ပဏ္ဍိတော။
အသန္တော နိရယံ ယန္တိ၊ သန္တော ပါပေန္တိ သုဂ္ဂတိ။

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၆၉။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ယံ သန္တံ ဝါ၊ အကြင် သူတော်ကောင်းကို၎င်း။ ယဒိ၊ ထိုမှတစ်ပါး။ ယံ အသန္တံ ဝါ၊ အကြင်သူတော် မဟုတ် သူယုတ်မာကို၎င်း။ ယံ သီလဝန္တံ ဝါ၊ အကြင် သီလရှိသော သူကို၎င်း။ ယံ ဝိသီလံ ဝါ၊ အကြင် သီလမရှိသော သူကို၎င်း။ ဘဇတိ၊ မှီဝဲဆည်းကပ်၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ တဿ၊ ထို မှီဝဲဆည်းကပ်အပ်သောသူ၏။ ဝသံ ဝေ၊ အလိုသို့ သာလျှင်။ ဂစ္ဆတိ လိုက်တတ်၏။

၁၇၀။ ယာဒိသံ၊ အကြင်သို့ သဘောရှိသော။ မိတ္တံ၊ အဆွေခင်ပွန်းကို။ ကုရုတေ၊ ဖွဲ့မိ၏။ ယာဒိသဉ္စ၊ အကြင်သို့ သဘောရှိသော သူကိုလည်း။ ဥပသေဝတိ၊ မှီဝဲဆည်းကပ်မိ၏။ သောပိ၊ ထို မှီဝဲဆည်းကပ်တတ်သော သူသည်လည်း။ တာဒိသကော၊ ထိုဆည်းကပ်အပ်သော သူနှင့်တူသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ သဟဝါသောပိ၊ တကွနေသော သူသည်လည်း။ တာဒိသော၊ ထိုသူနှင့်တူ၏။

၁၇၁။ သေဝမာနော၊ မှီဝဲ ဆည်းကပ်အပ်သော ဆရာသည်။ အလိတ္တံ၊ မကောင်းမှုဖြင့် မလိမ်းကျံသော။ သေဝမာနံ၊ မှီဝဲဆည်းကပ်တတ်သော တပည့် ကို။ ဥပလိမ္ပတိ၊ မကောင်းမှုဖြင့် လိမ်းကျံစေ၏။ သံဖုဠော၊ တပည့်သည် တွေ့ထိ အပ်သော ဆရာသည်။ ပရံ၊ တပါးသော။ အလိတ္တံ၊ မကောင်းမှုဖြင့် မလိမ်း ကျံသော။ သံဖုဠံ၊ တွေ့ထိတတ်သော တပည့်ကို။ ဥပလိမ္ပတိ၊ မကောင်းမှုဖြင့်

လိမ်းကျံစေ၏။ ကိမိဝ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်း ဟူမကား။ ဒိဒ္ဓေါ၊ အဆိပ်လိမ်းကျံ အပ်သော။ သရော၊ မြွှားသည်။ ကလာပံ၊ မြွှားထည့်သော တောင့်ကို။ ဥပ-
လိမ္မတိ ဣဝ၊ အဆိပ်ဖြင့် လိမ်းကျံစေသကဲ့သို့တည်း။ ဥပလိမ္မတယာ၊ မကောင်း
မှုဖြင့် လိမ်းကျံခြင်းဘေးမှ။ ဘိတော၊ ကြောက်သော။ နရော၊ ပညာရှိသည်။
ပါပသခေါ၊ ယုတ်မာသော မကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်းရှိသည်။ နေဝ သိယာ၊
မဖြစ်ရာ။

၁၇၂။ ယော နရော၊ အကြင်သူသည်။ ပူတိမစ္ဆံ၊ ငါးပုပ်ကို။ ကုသဂ္ဂေန၊
သမန်းမြက်ဖြင့်။ ဥပနယုတိ၊ ထုပ်ဖွဲ့၏။ ကုသာပိ၊ သမန်းမြက်တို့သည်လည်း။
ပူတိံ၊ အပူပီနို့ကို။ ဝါယန္တိ၊ လှိုင်စေ့ကုန်၏။ ဗာလူပသေဝနာ၊ သူမိုက်ကို မှီဝဲ
ဆည်းကပ်ကုန်သော။ တေ နရာ၊ ထိုသူတို့သည်။ ဝေံ၊ ဤ ငါးပုပ်ထုပ်သော
သမန်းမြက်နှင့် တူကုန်၏။

၁၇၃။ ယော နရော စ၊ အကြင်သူသည်ကား။ တဂ္ဂရံ၊ တောင်ဇလပ်ကို။
ပလာသေန၊ ပေါက်ဖက်ဖြင့်။ ဥပနယုတိ၊ ထုပ်ဖွဲ့အံ့။ ပတ္တာပိ၊ ပေါက်ဖက်တို့
သည်လည်း။ သုရဘိံ၊ ကောင်းသောအနို့ကို။ ဝါယန္တိ၊ လှိုင်စေ့ကုန်၏။ မိရူပ-
သေဝနာ၊ ပညာရှိကို မှီဝဲဆည်းကပ်ကုန်သော။ တေ နရာ၊ ထိုသူတို့သည်။ ဝေံ၊
ဤတောင်ဇလပ်ကို ထုပ်သော ဖက်နှင့်တူကုန်၏။

၁၇၄။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ပလပုဋ္ဌဿဣဝ၊ နံသာထုပ်သော ပေါက်ဖက်
ကဲ့သို့။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ သမ္မာကံ၊ ပါရမီရင့်သော အဖြစ်ကို။ ဥ တွာ၊ သိ၍။
အသန္တေ၊ သူယုတ်တို့ကို။ န ဥပသေဝေယျ၊ မမှီဝဲ မဆည်းကပ်ရာ။ ပဏ္ဍိတော၊
ပညာရှိသည်။ သန္တေ၊ သူတော်ကောင်းတို့ကိုသာလျှင်။ သေဝေယျ၊ မှီဝဲ
ဆည်းကပ်ရာ၏။ အသန္တော၊ သူယုတ်တို့သည်။ နိရယံ၊ ငရဲသို့။ ယန္တိ၊ ရောက်စေ
ကုန်၏။ သန္တော၊ သူတော်ကောင်းတို့သည်။ သုဂတိံ၊ ကောင်းသော အလား
သို့။ ပါပေန္တိ၊ ရောက်စေကုန်၏။

ပဉ္စာလရာဇ်မင်းသည် ထိုပုပ္ဖက ကျေးသား၏ တရားစကားကို ကြည်ညို၏။
ရသေ့ အပေါင်းတို့သည်လည်း လာ၏။ ပဉ္စာလရာဇ်မင်းသည် ရသေ့တို့ကို
ရှိခိုး၍ အရှင်ဘုရားတို့ - အကျွန်ုပ်ကို သနားတော်မူသည်ဖြစ်၍ အကျွန်ုပ်၏
နေရာအရပ်၌ နေတော်မူပါကုန်ဟု လျှောက်၍ ထိုရသေ့တို့၏ ဝန်ခံခြင်းကို ယူ၍
မြို့သို့သွား၍ ကျေးသားတို့အား ဘေးမဲ့ကို ပေး၏။ ရသေ့တို့သည်လည်း

ထိုပဉ္စာလရာဇ်မြို့သို့ ကြွတော်မူကုန်၏။ ပဉ္စာလရာဇ်မင်းသည် ရသေ့အပေါင်းတို့ကို ဥယျာဉ်၌နေစေလျက် အသက်ထက်ဆုံး လုပ်ကျွေး၍ နတ်ပြည်ကို ပြည့်စေ၏။ ထိုအခါ မင်းကြီး၏သားသည်လည်း ထီးဖြူကို ဆောက်စေ၍ ရသေ့အပေါင်းကို လုပ်ကျွေး၏။ ထိုအမျိုးအနွယ် အစဉ်၌ ခုနစ်ဆက်သောမင်းတို့သည် ရသေ့အပေါင်းအား အလှူကို ဖြစ်စေကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် တော၌နေသည် ဖြစ်၍သာသျှင် ကံအားလျော်စွာ လားတော်မူ၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု ဘုရားသခင်သည် ဤသို့သော တရားဟောတော်မူခြင်းကို ဆောင်တော်မူ၍ ဤသို့ ရှေး၌လည်း ဒေဝဒတ်သည် မိမိယုတ်မာသော အကျင့်ရှိသည်ဖြစ်၍ ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိသော အခြံအရံ ရှိသည်သာတည်း ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ထိုအခါ သတ္တိဂုဗ္ဗကျေးသားသည် ဒေဝဒတ် ဖြစ်လာ၏။ ခိုးသူတို့သည် ဒေဝဒတ်၏ ပရိသတ်တို့ ဖြစ်လာကုန်၏။ ပဉ္စာလရာဇ်မင်းသည် အာနန္ဒာ ဖြစ်လာ၏။ ရသေ့အပေါင်းတို့သည် ဘုရားပရိသတ်တို့ ဖြစ်လာကုန်၏။ ပုပ္ဖကကျေးသားသည် ငါဘုရား ဖြစ်တော်မူ၏ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

လူမိုက်ကိုကြည့်၊ သူတော်သူစင်၊ ပေါင်းလျှင် မင်္ဂလာ။

ခုနစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သတ္တိဂုဗ္ဗဇာတ်သည် ပြီး၏။

ဂ-ဘလ္လာတိယဇာတ်

တညဉ့်မျှကင်း၍ အနှစ်ခုနှစ်ရာ ငိုကြွေးခြင်း အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “ဘလ္လာတိယော နာမ အဟောသိ ဓာဇာ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဘလ္လာတိယဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် မလ္လိကာမိဖုယားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုမလ္လိကာမိဖုယားသည် တနေသ၌ ကောသလမင်းကြီးနှင့် တကွ အိပ်ရာညောင်စောင်းကိုမှီ၍ ငြင်းခုံခြင်း ဖြစ်သတတ်၊ ကောသလမင်းကြီးသည် အမျက်ထွက်၍ ထိုမလ္လိကာမိဖုယားကို ကြည့်တော်မူ၊ ထိုမလ္လိကာမိဖုယားကြီးသည် ကြံ၏။ ဘုရားသခင်သည် ငါ့၌ မင်းကြီး အမျက်ထွက်သော

အဖြစ်ကို သိတော်မမူလေယောင် တကားဟု ကြံ၏။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကို သိတော်မူ၍ နက်ဖြန် မိုးသောက်သောနေ့၌ ရဟန်းသံဃာ အပေါင်း ခြံရံလျက် သာဝတ္ထိမြို့သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၍ ကောသလမင်းကြီး နန်းတော်သို့ ကြွတော်မူ၏။ ကောသလ မင်းကြီးသည် ခရီးဦးကြိုဆိုသဖြင့် သပိတ် တော်ကိုယူ၍ ဘုရားသခင်ကို ပြာသာဒ်ထက်သို့ တင်ပြီးလျှင် အစဉ်အတိုင်း ရဟန်းသံဃာတို့ကို နေစေလျက် အလှူရေစက်ကို သွန်းချ၍ မှန်မြတ်သော ဆွမ်း အာဟာရဖြင့် လုပ်ကျွေး၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်း ကိစ္စအဆုံး၌ တင့်အပ်လျောက် ပတ်စွာ နေ၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် မြတ်သောမင်းကြီး- အဘယ်ကြောင့် မလ္လိကာ မိဖုယားသည် မထင်သနည်းဟု မေးတော်မူ၏။ အရှင်ဘုရား- မိမိ၏ စည်းစိမ် ချမ်းသာဖြင့် ယစ်သောကြောင့် မထင်ဟု နားတော် လျှောက်လတ်သော် မြတ်သောမင်းကြီး - သင်မင်းကြီးသည် ရှေးသောအခါ ကိန္ဒရာအမျိုး၌ ဖြစ်၍ တညဉ်မျှ ကိန္ဒရီမနှင့် ကင်းသည်ဖြစ်၍ အနှစ် ခုနစ်ရာတို့ပတ်လုံး ငိုကြွေးလျက် သာ သွားဘူးသည် မဟုတ်လောဟု မိန့်တော်မူ၍ ဆိတ်ဆိတ် နေတော်မူ၏။ ထိုကောသလမင်းသည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု မြတ်သောမင်းကြီး - လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီ ပြည်၌ ဘလ္လာတိယမည်သော မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် မီးကျီးဖြင့်ကင်သော သမင်သားကို စားအံ့ဟု ကြံ၍ တိုင်းပြည်ကို မှူးမတ်တို့ကို အပ်နှင်းခဲ့ပြီးလျှင် ကောင်းစွာဖွဲ့အပ်သော လက်နက်ငါးပါးကို ကိုင်စွဲလျက် ကောင်းစွာ သင်အပ် ပြီးသော မင်းအိမ်၌ ကြီးသော ခွေးအပေါင်းခြံရံလျက် မြို့နန်းမှ ထွက်ခဲ့ပြီး လျှင် ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ ဂင်္ဂါမြစ်အကြောသို့ သွားပြီးလျှင် တောင်ထက်သို့ တက်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ တခုသော ဂင်္ဂါမြစ်သို့ စီးဝင်သော မြစ်ကို မြင်၍ ထိုမြစ်ကို အစဉ်လျှောက်သဖြင့် သွားလတ်သော် သမင်အပေါင်း၊ ဝက် အပေါင်း အစရှိသည်တို့ကိုသတ်၍ မီးကျီးဖြင့် ကျက်သောအသားကို စားလျက် မြင့်ရာအရပ်သို့ တက်၍ ထိုအရပ်၌ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော မြစ်ငယ်တခုသည် ရေပြည့်သောအခါ လည်အတိုင်းအရှည်ရှိသော ရေရှိသည်ဖြစ်၍ စီး၏။ ရေမပြည့် သောအခါ ပုဆစ်ဒူးအတိုင်းအရှည်ရှိ၏။ ထိုမြစ်ငယ်၌ အထူးထူး အပြားပြား

ရှိကုန်သော ငါးလိပ်တို့သည် သွားလာကုန်၏။ ရေအဆုံး၌ ငွေပြားအဆင်းနှင့် တူသော သဲအပြင်သည် ရှိ၏။ ကမ်းနားနှစ်ဘက်တို့၌ အထူးထူးသော အပွင့် အသီးကို ဆောင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ညွတ်ကုန်သော သစ်ပင်တို့သည် အပွင့်ရည် အသီးရည် တို့ဖြင့် ယစ်ကုန်သော ငှက်အပေါင်း၊ ပိတုန်းအပေါင်း တို့ဖြင့် ထက်ဝန်းကျင် ပြွမ်းကုန်၏။ အထူးထူးသော သားအပေါင်းတို့၏ မှီဝဲရာဖြစ်၏။ ချမ်းအေးသော အရိပ်ရှိ၏။

ဤသို့ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော ဟိမဝန္တာ မြစ်ငယ်ကမ်းနား၌ နှစ်ခုကုန်သော ကိန္နရာ ဖိုမတို့သည် အချင်းချင်း လည်ဘက်နမ်းရှုပ်၍ အထူးထူးသော အခြင်း အရာတို့ဖြင့် မြည်တမ်းကုန်လျက် ငိုကြွေးကုန်၏။ ဘလ္လာတိယမင်းသည် ထိုမြစ်၏ ကမ်းနား၌ ဂန္ဓမာဒနတောင်သို့ တက်လတ်သော် ထိုကိန္နရာတို့ကို မြင်၍ အဘယ့်ကြောင့် ဤကိန္နရာတို့သည် ဤသို့ ငိုကြွေးကုန်သနည်း၊ ထိုကိန္နရာတို့ကို ငါမေးအံ့ဟု ကြံလျက် ခွေးတို့ကို ကြည့်၍ လက်ဖျစ်တီး၏။ ကောင်းစွာ သင်အပ် ပြီးသော မင်းအိမ်၌ ကြီးကုန်သော ခွေးတို့သည် ထိုလက်ဖျစ်တီးသော အမှတ် ဖြင့် ချုံထဲသို့ဝင်၍ ရင်ဖြင့်ဝပ်ကုန်၏။ ထိုဘလ္လာတိယ မင်းသည် ထိုခွေးတို့ ငြိမ်ဝပ်စွာ နေသောအဖြစ်ကိုသိ၍ လေးတောင့်တို့ကို၎င်း၊ ကြွင်းသော လက်နက် တို့ကို၎င်း သစ်ပင်ကိုမှီ၍ ထားပြီးလျှင် ခြေသံကို မကြားစေမူ၍ အသာအယာ ထိုကိန္နရာတို့၏ အထံသို့သွား၍ အဘယ့်ကြောင့် သင်တို့သည် ငိုကြွေးကုန်သနည်း ဟု ကိန္နရာတို့ကိုမေး၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၁၇၅။ ဘလ္လာတိယော နာမ အဟောသိ ရာဇာ၊
ရဋ္ဌံ ပဟာယ မိဂဝံ အစရိ သော။
အဂမာ ဂိရိဝရံ ဂန္ဓမာဒနံ၊
သုပ္ပပိတံ ကိပုရိသာနုစိဏ္ဍံ။

၁၇၆။ သာဠုရသံဃဉ္စ နိသေဓယိတွာ၊
ဇေနကလာပဉ္စ သော နိက္ခိပိတွာ။
ဥပါဂမိ ဝစနံ ဝတ္ထုကာမော၊
ယတ္ထ ဌိတာ ကိပုရိသာ အဟောသံ။

၁၇၇။ ဟိမဝ္ဗယေ ဟေမဝတာယ တီရေ၊
ကိမိဓ ဌိတာ မန္တယဝေါ အဘိဏ္ဍံ။
ပုစ္ဆာမိ ဝေါ မာနုသဒေဟဝဏ္ဏေ၊
ကထံ ဝေါ ဇာနန္တိ မနုဿလောကေ။

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၁၇၅။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ပဿေဒီကောသလမင်းကြီး။ ဘလ္လ္လာတိ-
ယောနာမ၊ ဘလ္လ္လာတိယ အမည်ရှိသော။ ရာဇာ၊ ပြည့်ရှင်မင်းသည်။ အဟောသိ၊
ဖြစ်ဘူးပြီ။ သော၊ ထိုဘလ္လ္လာတိယမင်းသည်။ ရဌံ၊ ပြည်တိုင်းကားကို။ ပဟာယ၊
စွန့်၍။ မိဂဝံ၊ ထိုသမင်တောသို့။ အစရိ၊ သွား၏။ သော၊ ထိုဘလ္လ္လာတိယမင်း
သည်။ သုပုပ္ဖိတံ၊ ကောင်းစွာပွင့်သော ပန်းကိုဆောင်သော။ ကိံ ပုရိသာနုစိဏ္ဍံ၊
ကိန္နရာတို့၏ မပြတ် ကျင်လည်ရာ ကျက်စားရာဖြစ်သော။ ဂန္ဓမာဒနံ၊ ဂန္ဓမာဒန
အမည်ရှိသော။ ဂိရိဝရံ၊ တောင်မြတ်သို့။ အဂမာ၊ ရောက်ပြီ။

၁၇၆။ သောရာဇာ၊ ထိုမင်းသည်။ သာဠုရသံဃဉ္စ၊ ခွေးအပေါင်းကို
လည်း။ နိသေဓယိတွာ၊ တားမြစ်၍။ ဓနုကလာပဉ္စ၊ လေးတောင့်ကိုလည်း။
နိက္ခိပိတွာ၊ ချ၍။ ယတ္ထ၊ အကြင်အရပ်၌။ ကိံ ပုရိသာ၊ ကိန္နရာတို့သည်။ ဌိတာ၊
တည်ကုန်သည်။ အဟောသံ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တတ္ထ၊ ထိုအရပ်သို့။ ဝစနံ၊ စကားကို။
ဝတ္ထုကာမော၊ ဆိုလိုသည်ဖြစ်၍။ ဥပါဂမိ၊ ကပ်လေ၏။

၁၇၇။ ဟိမဝ္ဗယေ၊ ဆောင်းလေးလ လွန်သည်ရှိသော်။ ဟေမဝတာယ၊
ဟိမဝန္တာမြစ်၏။ တီရေ၊ ကမ်းနား၌။ ဣဓ၊ ဤအရပ်၌။ ဌိတာ၊ တည်ကုန်သော
သင်တို့သည်။ ကိံ၊ အဘယ်စကားကို။ အဘိဏ္ဍံ၊ မပြတ်။ မန္တယဝေါ၊ တိုင်ပင်
ကြကုန်သနည်း။ မာနုသဒေဟဝဏ္ဏေ၊ လူ၏ကိုယ်အဆင်းနှင့် တူကုန်သော။ ဝေါ၊
သင်တို့ကို။ ပုစ္ဆာမိ၊ ငါမေး၏။ မနုဿလောကေ၊ လူ့ပြည်၌။ ဝေါ၊ သင်တို့ကို။
ကထံ၊ အသို့လျှင်။ မနုဿာ၊ လူတို့သည်။ ဇာနန္တိနု၊ သိကုန်သနည်း။

ဘလ္လ္လာတိယမင်း၏ စကားကိုကြား၍ ကိန္နရာဖိုသည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။
ကိန္နရီမသည်လျှင် မင်းနှင့်တကွ စကားပြောလိုရကား—

၁၇၈။ မလ္လံဂိရိံ မဏ္ဍရကံ တိက္ကဋံ၊
သီတောဒကာ အနုဝိစရာမ နဇော။

မိဂါ မနုဿာဝ နိဘာသဝဏ္ဏာ၊
ဇာနန္တိ နော ကိံ ပုရိသာတိ လုဒ္ဒ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၇၈။ လုဒ္ဒ၊ အမောင်မုဆိုး။ မလ္လံဂိရိံ၊ မလ္လဂိရိမြစ်ကို၎င်း။ ပဏ္ဍရကံ၊ ပဏ္ဍရက မြစ်ကို၎င်း။ တိကုဠံ၊ တိကုဠမြစ်ကို၎င်း။ သီတောဒကော၊ ချမ်းအေးသော ရေရှိကုန်သော။ နဇ္ဇော၊ မြစ်တို့ကို။ အနုဝိစရာမ၊ ငါတို့ လှည့်လည်ကုန်၏။ မိဂါ၊ သားမျိုး ဖြစ်ကုန်သော။ မနုဿာဝ၊ လူတို့ကဲ့သို့။ နိဘာသဝဏ္ဏာ၊ တူစွာထင်သော ကိုယ်သဏ္ဍာန်ရှိကုန်သော။ နော၊ ငါတို့ကို။ ကိံ ပုရိသာတိ၊ ကိန္နရာတို့ဟူ၍။ မနုဿာ၊ လူတို့သည်။ ဇာနန္တိ၊ သိကုန်၏။

ထို့နောင်မှ ဘလ္လာတိယမင်းသည် ထိုကိန္နရာတို့ကို မေးလိုရကား—

၁၇၉။ သုကိစ္ဆရူပံ ပရိဒေဝယတေ၊
အာလိဂိကော စာသိ ပိယော ပိယာယ။
ပုစ္ဆာမိ ဝေါ မာနုသဒေဟဝဏ္ဏေ၊
ကိမိဓ ဝနေ ရောဒထ အပ္ပတိတာ။

၁၈၀။ သုကိစ္ဆရူပံ ပရိဒေဝယတေ၊
အာလိဂိကော စာသိ ပိယော ပိယာယ။
ပုစ္ဆာမိ ဝေါ မာနုသဒေဟဝဏ္ဏေ၊
ကိမိဓ ဝနေ ဝိလပထ အပ္ပတိတာ။

၁၈၁။ သုကိစ္ဆရူပံ ပရိဒေဝယတေ၊
အာလိဂိကော စာသိ ပိယော ပိယာယ။
ပုစ္ဆာမိ ဝေါ မာနုသဒေဟဝဏ္ဏေ၊
ကိမိဓ ဝနေ သောစထ အပ္ပတိတာ။

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၇၉။ သုကိစ္ဆရူပံ၊ အလွန် ဆင်းရဲငြိုငြင်သော သဘောရှိသည် ဖြစ်၍။ တုမေ၊ သင်တို့သည်။ ပရိဒေဝယံတေ၊ ငိုကြွေးကြကုန်၏။ ပိယာယ၊ မယားဖြစ်သော ကိန္နရီမသည်။ ပိယော၊ လင်ဖြစ်သော ကိန္နရာဖိုကို။ အာလိဂိကော စ၊ လည်ဘက်သည်လည်း။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ မာနုသဒေဟဝဏ္ဏေ၊ လူ၏ ကိုယ်နှင့်

တူကုန်သော။ ဝေါ၊ သင်တို့ကို။ ပုစ္ဆာမိ၊ ငါမေး၏။ ကိံ၊ အဘယ့်ကြောင့်။
ဣဓဝနေ၊ ဤတော၌။ အပ္ပတီတာ၊ မရောင့်ရဲကုန်သည် ဖြစ်၍။ ရောဒထ၊
ငိုကြွေးကုန်သနည်း။

၁၈၀။ တုမေ၊ သင်တို့သည်။ သုကိစ္ဆရူပံ၊ အလွန် ဆင်းရဲ ငြိုငြင်သော
သဘောရှိသည်ဖြစ်၍။ ပရိဒေဝယဝေ၊ ငိုကြွေးကြကုန်၏။ ပိယာယ၊ မယားဖြစ်
သော ကိန္နရာမသည်။ ပိယော၊ လင်ဖြစ်သော ကိန္နရာဖိုကို။ အာလိဂိကော စ၊
လည်ဘက်သည်လည်း။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ မာနုသဒေဟဝဏ္ဏေ၊ လူနှင့်တူသော
ကိုယ်သဏ္ဍာန် ရှိကုန်သော။ ဝေါ၊ သင်တို့ကို။ ပုစ္ဆာမိ၊ ငါမေး၏။ ကိံ၊
အဘယ့်ကြောင့်။ ဣဓဝနေ၊ ဤတော၌။ အပ္ပတီတာ၊ မရောင့်ရဲကုန်သည်ဖြစ်၍။
ဝိလပထ၊ မြည်တမ်းကြကုန်သနည်း။

၁၈၁။ တုမေ၊ သင်တို့သည်။ သုကိစ္ဆရူပံ၊ အလွန်ဆင်းရဲငြိုငြင်သော သဘော
ရှိသည်ဖြစ်၍။ ပရိဒေဝယဝေ၊ ငိုကြွေးကြကုန်၏။ ပိယာယ၊ မယားဖြစ်သော
ကိန္နရီမသည်။ ပိယော၊ လင်ဖြစ်သော ကိန္နရာဖိုကို။ အာလိဂိကော စ၊ လည်ဘက်
သည်လည်း။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ မာနုသဒေဟဝဏ္ဏေ၊ လူ၏ ကိုယ်သဏ္ဍာန်နှင့်
တူသော။ ဝေါ၊ သင်တို့ကို။ ပုစ္ဆာမိ၊ ငါမေး၏။ တုမေ၊ သင်တို့သည်။ ကိံ၊
အဘယ့်ကြောင့်။ ဣဓဝနေ၊ ဤတော၌။ အပ္ပတီတာ၊ မရောင့်ရဲကုန်သည်
ဖြစ်၍။ သောစထ၊ စိုးရိမ်ကြကုန်သနည်း။

ထို့နောင်မှ ကိန္နရီမသည် ဘလ္လာတိယမင်းအား ပြန်ကြားလိုရကား—

၁၈၂။ မယေကရတ္တံ ဝိပွဝသိမှ လုဒ္ဓ၊
အ ကာမကာ အညမညံ သရန္တာ။
တမေကရတ္တံ အနုကပ္ပမာနာ၊
သောစာမ သာရတ္တိ ပုန န ဟေဿတိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၈၂။ လုဒ္ဓ၊ အမောင်မုဆိုး။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ယံ ကေရတ္တံ၊ အကြင်
တညဉ်မျှ။ အညမညံ၊ အချင်းချင်း။ အကာမကာ၊ အလိုမရှိကုန်ဘဲ။ သရန္တာ၊
စိုးရိမ်ကြကုန်လျက်။ ဝိပွဝသိမှ၊ ကင်း၍ နေရကုန်၏။ တံ ကေရတ္တံ၊ ထိုသို့
တညဉ်မျှကင်း၍ နေရသည်ကို။ အနုကပ္ပမာနာ၊ အဖန်တလဲလဲ ကြံအောက်မေ့

ကုန်လျက်။ ဝါ- တအံ့နှေးနှေး ပူဆွေးကုန်လျက်။ သာ ရတ္တိ၊ ထိုကင်း၍
နေရသော ညဉ့်သည်။ ပုန၊ တဖန်။ န ဟေဿတိ၊ မဖြစ်ဘဲ ရှိပါအံ့လော။
ဣတိ၊ ဤသို့ နှလုံးသွင်း၍။ သောစာမ၊ စိုးရိမ်ကြကုန်၏။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘလ္လာယတိမင်းသည် ကိန္နရီမကို မေးမြန်းလိုရကား—

၁၈၃။ ယမေကရတ္တံ အနုကပ္ပထေတံ၊
ဓနံ နဋ္ဌံ ပိတရံ ပေတံ။
ပုစ္ဆာမိ ဝေါ မာနုသဒေဟဝဏ္ဏေ၊
ကထံ ဝိနာ ဝါသမကပ္ပယိတ္ထံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၈၃။ ကိန္နရီ၊ ကိန္နရီမ။ ယံ ကေရတ္တံ၊ အကြင် သင်တို့ကင်း၍ နေရသော
တညဉ့်သည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ ဧတံ ကေရတ္တံ၊ ထိုတညဉ့်ကို။ နဋ္ဌံ၊ ပျောက်လေပြီး
သော။ ဓနံ၊ ဥစ္စာကို။ အနုကပ္ပထ ဣဝ၊ အဖန်တလဲလဲ နှမြောစုံမက်ကုန်သကဲ့
သို့၎င်း။ ပေတံ၊ သေလွန်ပြီးသော။ ပိတရံ၊ မိဘကို။ အနုကပ္ပထ ဣဝ၊ အဖန်
တလဲလဲ အောက်မေ့ကုန်သကဲ့သို့၎င်း။ တုမေ၊ သင်တို့သည်။ အနုကပ္ပထ၊ အဖန်
တလဲလဲ စိုးရိမ်ကြကုန်၏။ မာနုသဒေဟဝဏ္ဏေ၊ လူ၏ကိုယ်အဆင်းနှင့် တူကုန်
သော။ ဝေါ၊ သင်တို့ကို။ ပုစ္ဆာမိ၊ ငါမေး၏။ ကထံ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ ဝိနာ၊
ကင်း၍။ ဝါသံ၊ နေခြင်းကို။ အကပ္ပယိတ္ထံ၊ ပြုကြကုန်သနည်း။

ထိုအမေးကို ဖြေလိုသော ကိန္နရီမသည်—

၁၈၄။ ယမိမံ နဒိံ ပဿသိ သိဃသောတံ၊
နာနာ ဒုမစ္ဆာဒနံ သေလကူလံ။
တံ မေ ပိယော ဥတ္တရိ ဝဿကာလေ၊
မမဉ္ဇ မညေ သော အနုဗန္ဓတိ။

၁၈၅။ အဟဉ္ဇ အင်္ဂေလကံ သြစိနာမိ၊
အတိမုတ္တကံ သတ္တလိယောဓိကဉ္ဇ။
ပိယော စ မေ ဟေဟိတိ မာလဘာရိ၊
အဟဉ္ဇ နံ မာလိနိ အဗျုပေဿံ။

- ၁၈၆။ အဟဉ္ဇိဒံ ကုရဝကံ သြစိနာမိ၊
ဥဒ္ဓါလကာ ပါဠိလိ သိန္ဒြဝါရိတာ။
ပိယော စ မေ ဟေဟိတိ မာလဘာရိ၊
အဟဉ္ဇ နံ မာလိနိ အဇ္ဈပေဿံ။
- ၁၈၇။ အဟဉ္ဇ သာလဿ သုပုပ္ဖိတဿ၊
သြစေယျ ပုပ္ဖါနိ ကဏေမိ မာလံ။
ပိယော စ မေ ဟေဟိတိ မာလဘာရိ၊
အဟဉ္ဇ နံ မာလိနိ အဇ္ဈပေဿံ။
- ၁၈၈။ အဟဉ္ဇ သာလဿ သုပုပ္ဖိတဿ၊
သြစေယျ ပုပ္ဖါနိ ကဏေမိ ဘာရံ။
ဣဒဉ္စ နော ဟေဟိတိ သန္တရတ္တံ၊
ယတ္ထ ဇိမံ ဝိဟရိဿာမ ရတ္တိံ ။
- ၁၈၉။ အဟဉ္ဇ ခေါ အဂ္ဂလု စန္ဒနဉ္စ၊
သိလာယ ပိ သာမိ ဖမတ္တရူပါ။
ပိယော စ မေ ဟေဟိတိ ဧဝသိတင်္ဂေါ၊
အဟဉ္ဇ နံ ဧဝသိတာ အဇ္ဈပေဿံ။
- ၁၉၀။ အထာဂမာ သလိလံ သိဃသောတံ၊
နုဒံ သာလေ သဠလေ ကဏ္ဍိကာရေ။
အာပူရထ တေန မုဟုတ္တေန၊
သာယံ နဒိ အာသိ မယာ သုဒုတ္တရာ။
- ၁၉၁။ ဥဘောသု တိရေသု မယံ တဒါ ဌိတာ၊
သမ္ပဿန္တာ ဥဘယော အညမညံ။
သကိံပိ ဧဝဒါမ သကိံ ဟသာမ၊
ကိစ္ဆေန နော အဂမာ သံဝရိသာ။
- ၁၉၂။ ပါတော ဝ ခေါ ဥဂ္ဂတေ သူရိယမ္ပိ၊
စတုက္ကံ နဒိံ ဥတ္တရိယာန လုဒ္ဓံ။
အာလိဂိယာ အညမညံ မယံ ဥဘော၊
သကိံပိ ဧဝဒါမ သကိံ ဟသာမ။

၁၉၃။ တိဟူနကံ သတ္တသတာနိ လုဒ္ဒ၊
ယ မိမ မယံ ဝိပုဝသိမှ ပုဗ္ဗေ။
ဝသေ ကိမံ ဇီဝိတံ ဘူမိပါလေ၊
ကောနိဓ ကန္ဓာယ ဝိနာ ဝသေယျ။

ဟူသော ဤဆယ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၈၄။ လုဒ္ဒက၊ အမောင်မုဆိုး။ သိသသောတံ၊ လျင်သောအယဉ်ရှိသော။
နာနာဒုမစ္ဆာဒနံ၊ အထူးထူးသော သစ်ပင်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော။ သေလကူလံ၊
တောင်နှစ်လုံးတို့၏ အကြား၌ စီးသော။ ယံ ဣမံနဒိံ၊ အကြင် ဤမြစ်ကို။
ပဿသိ၊ မြင်၏။ တံ နဒိံ၊ ထိုမြစ်ကို။ မေ၊ ငါ၏။ ပိယော၊ လင်သည်။ မမဉ္ဇ၊
ငါ့ကိုလည်း။ အနုဗန္ဓတိ၊ နောက်၌လိုက်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မညေ၊ ထင်မှတ်၍။
ဝဿကာလေ၊ မိုးရွာသော အခါ၌။ ဥတ္တရိ၊ ကူး၏။

၁၈၅။ အဟဉ္ဇ၊ ငါသည်ကား။ အင်္ဂေါလကံ၊ မှန်ကူပွင့်ကို၎င်း။ အတိ-
မုတ္တကံ၊ ကင်ပွန်းပွင့်ကို၎င်း။ သတ္တလိယောဓိကဉ္စ၊ မိုသ်းဆွေပွင့် ရှေ့စံပယ်ပွင့်ကို
၎င်း။ သြစိနာမိ၊ ငါဆွတ်၏။ မေ၊ ငါ၏။ ပိယော စ၊ လင်သည်လည်း။ မာလ-
ဘာရီ၊ ပန်းပန်ရသည်။ ဟေဟိတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။ အဟဉ္ဇ၊ ငါသည်လည်း။ မာလိနိ၊
ပန်းပန်လျက်။ နံ၊ ထိုငါ့လင်သို့။ အဇ္ဈုပေဿံ၊ ချဉ်းကပ်ပါအံ့။ ဣမိနာ-
ကာရဏေန၊ ဤအကြောင်းကြောင့်။ သြစိနာမိ၊ ငါဆွတ်၏။

၁၈၆။ လုဒ္ဒ၊ အမောင်မုဆိုး။ အဟဉ္ဇ၊ ငါသည်လည်း။ ဣဒံ ကုရဝကံ၊
ဤ ကုလားဇလပ်ပန်းကို၎င်း။ ဥဒ္ဒါလကံ၊ ငုရွှေပန်းကို၎င်း။ ပါဠုလိသိန္ဒုဝါရိတာ၊
တောင်ကသစ်ပန်း ကြောင်ပန်းပွင့်တို့ကို၎င်း။ သြစိနာမိ၊ ငါဆွတ်၏။ မေ၊
ငါ၏။ ပိယော စ၊ ချစ်လင်သည်လည်း။ မာလဘာရီ၊ ပန်းပန်ရသည်။ ဟေဟိတိ၊
ဖြစ်လတ္တံ့။ အဟဉ္ဇ၊ ငါသည်လည်း။ မာလိနိ၊ ပန်းပန်လျက်။ နံ၊ ထိုချစ်လင်သို့။
အဇ္ဈုပေဿံ၊ ချဉ်းကပ်အံ့။

၁၈၇။ လုဒ္ဒ၊ အမောင်မုဆိုး။ အဟဉ္ဇ၊ ငါသည်လည်း။ သုပုပ္ဖိတဿ၊
ကောင်းစွာပွင့်သော။ သာလဿ၊ အင်ကြင်းပင်၏။ ပုပ္ဖုနိ၊ အပွင့်တို့ကို။
သြစေယျ၊ ဆွတ်ယူ၍။ မာလံ၊ ပန်းကုံးကို။ ကဏေမိ၊ ပြု၏။ မေ၊ ငါ၏။
ပိယော စ၊ ချစ်လင်သည်လည်း။ မာလဘာရီ၊ ပန်းပန်ရသည်။ ဟေဟိတိ၊

ဖြစ်လတ္တံ့။ အဟဉ္ဇ၊ ငါသည်လည်း။ မာလိနီ၊ ပန်းပန်လျက်။ နံ၊ ထိုချစ်လင်သို့။ အဇ္ဈ၊ ပေသံ၊ ချဉ်းကပ်အံ့။

၁၈၈။ လုဒ္ဒ၊ အမောင်မုဆိုး။ အဟဉ္ဇ၊ ငါသည်လည်း။ သုပုပ္ဖိတဿ၊ ကောင်းစွာပွင့်သော။ သာလဿ၊ အင်ကြင်းပင်၏။ ပုပ္ဖါနိ၊ အပွင့်တို့ကို။ သြစေယျ၊ ဆွတ်ယူ၍။ ဘာရံ၊ ပန်းမွှေရာကို။ ကရောမိ၊ ပြု၏။ ယတ္ထ၊ အကြင် ပန်းမွှေရာ၌။ အဇ္ဈ၊ ယနေ့။ ဣမံရတ္တိံ၊ ဤညဉ့်ပတ်လုံး။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဝိဟရိဿာမ၊ နေကြကုန်အံ့။ နော၊ ငါတို့အား။ ဣဒဉ္စ၊ ဤပန်းမွှေရာသည် လည်း။ သန္တရတ္တံ၊ အခင်းအကျိုးငှါ။ ဟေဟိတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။

၁၈၉။ လုဒ္ဒ၊ အမောင်မုဆိုး။ အဟဉ္ဇ၊ ငါသည်လည်း။ အဂ္ဂလုကာဠာဂလု၊ အကျော်နက်ကို၎င်း။ စန္ဒနဉ္စ၊ ဂေါသီတစန္ဒကူးနီကို၎င်း။ ပမတ္တရူပါ၊ မေ့လျော့သော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍။ သိလဒယံ၊ ကျောက်ပျဉ်၌။ ပိံသမိ၊ သွေး၏။ မေ၊ ငါ၏။ ပိယော၊ ချစ်လင်သည်။ ရောသိတဂေါ၊ အကျော်ကရမက် ဂေါသီတစန္ဒကူး လိမ်းကျံသော ကိုယ်ရှိသည်။ ဟေဟိတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။ အဟဉ္ဇ၊ ငါသည်လည်း။ ရောသိတာ၊ နံသာကိုယ်လုံးဖုံးအောင် လိမ်းကျံအပ်သည်ဖြစ်၍။ နံ၊ ထို ချစ်လင်သို့။ အဇ္ဈ၊ ပေသံ၊ ချဉ်းကပ်အံ့။

၁၉၀။ လုဒ္ဒ၊ အမောင်မုဆိုး။ အထ၊ ထိုမှတစ်ပါး။ သီသသောတံ၊ လျင်သော အယဉ်ရှိသော။ သလိလံ၊ ရေသည်။ နဒိံ၊ မြစ်သို့။ အာဂမာ၊ လာ၏။ သာလေ၊ အင်ကြင်းပွင့်တို့ကို၎င်း။ သဠလေ၊ ထင်းရှူးပွင့်တို့ကို၎င်း။ ကဏိကာရေ၊ မဟာ လှေကားပွင့်တို့ကို၎င်း။ နဒံ၊ ဆွတ်ယူစဉ်။ တေနမုဟုတ္တေန၊ ထိုခဏ၌။ အာပူရထ၊ မြစ်ရေပြည့်လင့်၏။ သာယံနဒိံ၊ ထိုမြစ်ကို။ မယာ၊ ငါသည်။ သုဒုတ္တရာ၊ မကူး နိုင်သည်။ အာသိ၊ ဖြစ်၏။

၁၉၁။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဥဘောသု တီရေသု၊ ကမ်း နားနှစ်ဘက်တို့၌။ ဥဘယော၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော ငါတို့သည်။ အညမညံ၊ တယောက်သည် တယောက်ကို။ သမ္ပဿန္တော၊ လျှပ်စစ် ပြက်သည့်အခါမြင်ကြ ကုန်လျက်။ ဌိတာ၊ တည်ကြကုန်၏။ သကိံပိ၊ ရံခါလည်း။ ရောဒါမ၊ ငိုကြကုန် ၏။ သကိံပိ၊ ရံခါလည်း။ ဟသာမ၊ ရယ်ကြကုန်၏။ နော၊ ငါတို့အား။ သာ သံဝရိ၊ ထိုညဉ့်သည်။ ကိစ္ဆေန၊ ဆင်းရဲငိုငြင်သဖြင့်။ အဂမာ၊ လွန်၏။

၁၉၂။ လုဒ္ဒ၊ အမောင်မုဆိုး။ ခေါ၊ စင်စစ်။ ပါတောဝ၊ နံနက်ကလျှင်။ သူရိယမှ၊ နေသည်။ ဥဂ္ဂတေ၊ ထွက်လတ်သော်။ စတုက္ကံ၊ ရေနည်းသော။ နဒိံ၊ မြစ်ကို။ ဥတ္တရိယာန၊ ကူးကြ၍။ ဥဘော၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ အညမညံ၊ အချင်းချင်း။ အာလိင်္ဂယာ၊ လည်ဖက်ကုန်၍။ သကိံပိ၊ ရံခါလည်း။ ရောဒါမ၊ ငိုကြကုန်၏။ သကိံပိ၊ ရံခါလည်း။ ဟသာမ၊ ရယ်ရွှင်ကြကုန်၏။

၁၉၃။ လုဒ္ဒ၊ အမောင်မုဆိုး။ ယံ-ယသ္မိံကာလေ၊ အကြင်အခါ၌။ ဣဓ၊ ဤအရပ်၌။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။ ဝိပ္ပဝသိမှ၊ ကင်း၍နေရကုန်၏။ သောကာလော၊ ထိုအခါသည်။ ဣတော၊ ဤနေ့မှ။ တိဟူနကံ- တိဟိဥိနကာနိ၊ သုံးရက်တို့ဖြင့် ယုတ်ကုန်သော။ သတ္တသတာနိ အနှစ် ခုနစ်ရာတို့သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဘူပါလ၊ ရေမြေရှင်။ တုမှာကံ၊ သင်တို့၏။ ဣမံ ဇီဝိတံ၊ ဤအသက်သည်။ ဧကံဝသံ၊ အနှစ်တရာသာတည်း။ ကောနုကိံနု၊ အဘယ်ကြောင့်လျှင်။ ကန္တာယ၊ နှစ်သက်ဘွယ်သော မိဖုယားနှင့်။ ဝိနာ၊ ကွေကွင်း၍။ ဝသေယျာသိ၊ နေဘိသနည်း။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘလ္လာတိယမင်းသည် ကိန္နရာတို့၏ အသက်အပိုင်း အခြားကို မေးလိုရကား-

၁၉၄။ အာယုဉ္ဇ ဝေါ ကိတ္တကော နု သမ္ပ၊
သစေပိ ဇာနာထ ဝဒေထ အာယံ။
အနုဿ ဝါ ဝုခုတော အာဂမာ ဝါ၊
အက္ခာထ မေ တံ အဝိကမ္ပမာနာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၉၄။ သမ္ပ၊ အဆွေ ကိန္နရီမ။ ဝေါ၊ သင်တို့၏။ အာယုဉ္ဇ၊ အသက်သည်ကား။ ကိတ္တကော နု၊ အဘယ်မျှ ရှည်သနည်း။ သစေပိ၊ အကယ်၍လည်း။ အနုဿ ဝါ၊ အဆင့်ကြား၍၎င်း။ ဝုခုတော၊ မိဘ အစရှိသော ကြီးသောသူတို့၏ အထံမှ။ အာဂမာ ဝါ၊ လာသော စကားဖြင့်၎င်း။ အာယံ၊ သင်တို့အသက်ကို။ ဇာနာထ၊ သိကြကုန်အံ့။ အာယံ၊ အသက်ကို။ ဝဒေထ၊ ဆိုကုန်လော့။ ဧတံ၊

ထို အသင်တို့ အသက်အပိုင်းအခြားကို။ အဝိကမ္မမာနာ၊ မကြောက်မရွံ့ဘဲ။ မေး
ငါ့အား။ အကွာထ၊ ကြားကြကုန်လော့။

ကိန္နရီမသည် အသက်အပိုင်းအခြားကို ကြားလိုရကား—

၁၉၅။ အာယုဉ္ဇ နော ဝဿသဟဿံ လုဒ္ဒါ၊
န စန္ဒရာ ပါပကော အတ္ထိ ရောဂေါ။
အပ္ပဉ္ဇ ဒုက္ခံ သုခမေဝ ဘိယျော၊
အဝိတရာဂါ ဇဟာမ ဇီဝိတံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၉၅။ လုဒ္ဒါ အမောင်မုဆိုး။ နော၊ ငါတို့၏။ အာယုဉ္ဇ၊ အသက်သည်ကား။
ဝဿသဟဿံ၊ အနှစ်တထောင်တည်း။ အန္တရာ၊ အနှစ်တထောင် အကြား၌။
ပါပကော၊ မကောင်းစွာသော။ ရောဂေါ၊ အနာရောဂါသည်။ န စ အတ္ထိ၊
မရှိသလျှင်ကတည်း။ ဒုက္ခဉ္ဇ၊ ဆင်းရဲသည်လည်း။ အပ္ပံ၊ နည်း၏။ သုခမေဝ၊
ချမ်းသာသည်သာလျှင်။ ဘိယျော၊ များစွာ၏။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ အဝိတရာဂါ၊
ချစ်နှစ်သက်ခြင်း မပြတ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ ဇဟာမ၊
စွန့်ရကုန်အံ့။

ထိုကိန္နရီမ စကားကိုကြား၍ ဘလ္လ္လာတိယမင်းသည် တိရစ္ဆာန် ဖြစ်ကုန်သော
ဤ ကိန္နရာတို့စဉ်လျက်လည်း တညဉ့်မျှကင်း၍ နေရသဖြင့် အနှစ်ခုနှစ်ရာတို့
ပတ်လုံး လည်ဖက်ကာ ငိုကြွေးလျက် သွားကြကုန်၏။ ငါသည်မူကား ယူဇနာ
သုံးရာရှိသော ကာသိတိုင်း၌ ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ကို စွန့်ပစ်၍ တော၌
ကျက်စားလျက် အလွန်ဆင်းရဲ ငြိုငြင်စွာသော အမှုကို ပြုမိစွတကားဟုကြံ၍
ထိုအရပ်မှ ပြန်ခဲ့သဖြင့် ဗာရာဏသီ နေပြည်တော်သို့ ရောက်လျှင် မြတ်သော
မင်းကြီး- အရှင်မင်းကြီးသည် ဟိမဝန္တာအရပ်၌ အဘယ်မည်သော အံ့ဘွယ်
သရဲကို မြင်တော်မူခဲ့သနည်းဟု မှူးတော်မတ်တော်တို့သည် မေးကုန်လတ်သော်
အလုံးစုံသောအကြောင်းကို ကြားတော်မူပြီးလျှင် ထိုအခါမှစ၍ အလှူအစ
ရှိသည်တို့ကို ပေးလှူလျက်လျှင် မင်း၏စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားတော်မူ၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၁၉၆။ ဣဒဉ္ဇ သုတောန အမာနုသာနံ၊
ဘလ္လာတိယော ဣတ္တရံ ဇီဝိတန္တိ။
နိဝတ္တထ န မိဂဝံ အစရိ၊
အဒါသိ ဒါနာနိ အဘူဉ္စိ ဘောဂေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၁၉၆။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ဘလ္လာတိယော၊
ဘလ္လာတိယမင်းသည်။ အမာနုသာနံ၊ ကိန္နရာတို့၏။ ဣဒဉ္ဇ၊ ဤစကားကိုလျှင်။
သုတောန၊ ကြား၍။ ဇီဝိတံ၊ လူတို့အသက်သည်။ ဣတ္တရံ၊ နည်းစွာ၏။ ဣတိ၊
ဤသို့ နှလုံးသွင်း၍။ နိဝတ္တထ၊ ပြန်လေ၏။ မိဂဝံ၊ သမင်တောသို့။ န အစရိ၊
မသွားပြီ။ ဒါနာနိ၊ အလှူတို့ကို။ အဒါသိ၊ ပေးလေ၏။ ဘောဂေ၊ စည်းစိမ်
ချမ်းသာတို့ကို။ အဘူဉ္စိ၊ ခံစား၏။

ဤဂါထာကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် တဖန် အဆုံးအမ ပေးတော်မူပြန်
လိုရကား—

၁၉၇။ ဣဒဉ္ဇ သုတောန အမာနုသာနံ၊
သမ္မောဒထ မာ ကလဟံ အကတ္ထ။
မာ ဝေါတပိ အတ္တကမ္မာ ပရာဓော၊
ယထာပိ တေ ကိပုရိသေကရတ္တံ။

၁၉၈။ ဣဒဉ္ဇ သုတောန အမာနုသာနံ၊
သမ္မောဒထ မာ ဝိဝါဒံ အကတ္ထ။
မာ ဝေါတပိ အတ္တကမ္မာ ပရာဓော၊
ယထာပိ တေ ကိပုရိသေကရတ္တံ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၁၉၇။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တုမေ၊ ရှင်မင်းကြီးတို့သည်။
အမာနုသာနံ၊ ကိန္နရာတို့၏။ ဣဒဉ္ဇ၊ ဤစကားကိုလျှင်။ သုတောန၊ ကြားကုန်၍။
သမ္မောဒထ၊ ဝမ်းမြောက်ကြကုန်လော့။ ကလဟံ၊ ခိုက်ရန်ကို။ မာ အကတ္ထ၊
မပြုကြကုန်လင့်။ ကေရတ္တံ၊ တညဉ့်မျှ။ ဝိပုကဇော၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ နေခြင်း

ဟူသော။ အတ္တကမ္မာပရာဇော၊ မိမိတို့အမှုအရာအပြစ်သည်။ တေ ကိပုရိသေ၊ ထိုကိန္နရာတို့ကို။ တပီ ယထာ၊ ပူပန်စေသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုအတူ။ အတ္တကမ္မာပရာဇော၊ မိမိပြုခြင်းအပြစ်သည်။ ဝေါ၊ အရှင်မင်းကြီးတို့ကို။ မာ တပီ၊ မပူပန်စေလင့်။

၁၉၈။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တုမေ၊ ရှင်မင်းကြီးတို့သည်။ အမာနုသာနံ၊ ကိန္နရာတို့၏။ ဣဒဉ္စ၊ ဤစကားကိုလျှင်။ သုတွာန၊ ကြားကုန်၍။ သမ္မောဒထ၊ ဝမ်းမြောက်ကြကုန်လော့။ ဝိဝါဒံ၊ ငြင်းခုံခြင်းကို။ မာ အကတ္ထ၊ မပြုကြကုန်လင့်။ ဧကရတ္ထံ၊ တညဉ့်မျှ။ ဝိပွကတော၊ ကွေကွင်း၍နေရသော။ အတ္တကမ္မာပရာဇော၊ မိမိတို့ပြုခြင်းအပြစ်သည်။ တေ ကိပုရိသေ၊ ထိုကိန္နရာတို့ကို။ တပီ ယထာ၊ ပူပန်စေသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုအတူ။ အတ္တကမ္မာပရာဇော၊ မိမိတို့ အမှုအရာ အပြစ်သည်။ ဝေါ၊ သင်မင်းကြီးတို့ကို။ မာ တပီ၊ မပူပန်စေလင့်။

မလ္လိကာမိဖုယားသည် မြတ်စွာဘုရား ဓမ္မဒေသနာတော်ကို နာရလျှင် နေရာမှ ထ၍ လက်အုပ်ချီလျက် မြတ်စွာဘုရားအား ချီးမွမ်းခြင်းကို ပြုလိုရကား—

၁၉၉။ ဝိဝိဓံ အဓိမနာ သုဏောမဟံ၊
ဝစနပထံ တဝ အတ္ထသဉ္ဇိတံ။
မုဉ္ဇံ ဂိရံ နုဒသေဝ မေ ဒရံ၊
သမဏသုခါဝဟ ဇီဝ မေ စိရံ။

ဟူသော ဤအဆုံးဂါထာကို ဆို၏။

၁၉၉။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဝိဝိဓံ၊ အထူးထူးအပြားပြားသော အကြောင်းတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်၍ ဟောတော်မူအပ်သော။ ပထံ၊ နာခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော။ အတ္ထသဉ္ဇိတံ၊ အကျိုးစီးပွားနှင့် စပ်သော။ တဝ၊ အရှင်ဘုရား၏။ ဝစနံ၊ စကားတော်ကို။ အဓိမနာ၊ အလွန်ကြည်ညိုသော။ စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ သုဏောမိ၊ နာပါ၏။ တံ၊ အရှင်ဘုရားသည်။ ဂိရံ၊ သာယာနာပျော်ဘွယ်ရှိသော တရားကို။ မုဉ္ဇံ-မုဉ္ဇန္တော၊ မြက်တော်မူလျက်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဒရံ၊ စိုးရိမ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော ပူပန်ခြင်းကို။ နုဒသေဝ၊

ဖျောက်တော်မူပေသလျှင်ကတည်း။ သုခါဝဟ၊ ချမ်းသာ သုံးပါးကို ဆောင်
တော်မူတတ်သော။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ သာမိ၊ အရှင်ဖြစ်တော်မူသော။
သမဏ၊ ကိလေသာကို ငြိမ်းစေတော်မူတတ်သော အရှင်ဘုရား။ တံဝေ၊ အရှင်
ဘုရားသည်လျှင်။ စိရံ၊ မြင့်ရှည်စွာ။ ဇီဝ၊ သက်တော် ရှည်ပါစေသတည်း။

ကောသလမင်းကြီးသည် ထိုအခါမှစ၍ မလ္လိကာမိဖုယားနှင့် တကွ သင့်တင့်
ညီညွတ်စွာ နေ၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်
မူ၍ မြတ်သောမင်းကြီး- ယခုအခါ သင်ကောသလမင်းကြီးသည်လျှင် ထိုအခါ
ကိန္နရာပိုဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ မလ္လိကာမိဖုယားသည် ထိုအခါ ကိန္နရီမဖြစ်ဘူးပြီ၊
ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဘလ္လ္လာတိယမင်း ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို
ပေါင်းတော်မူ၏။

(လင်နှင့် မယား၊ ချစ်ကြင်ငြား၊ စီးပွားတက်မည်သာ။)
ရှစ်ခုမြောက်သော ဘလ္လ္လာတိယဇာတ်သည် ပြီး၏။

၉-သောမနဿဇာတ်

သူတပါးမကောင်းကြံ၍ ကိုယ်၌ဘေးရန် ရောက်ခြင်းအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ကော တံ ဟိ သတိ ဟေဋ္ဌတိ” အစရှိသော
ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ သောမနဿဇာတ်ကို ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် ဒေဝဒတ်၏ ဘုရားသခင်ကို
သတ်ခြင်းငှါ လုံ့လပြုခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားသည်
မှန်၏။ ထိုအခါ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့- ယခုအခါ၌သာလျှင်
ဤဒေဝဒတ်သည် ငါဘုရားအား သတ်ခြင်းငှါ လုံ့လပြုသည် မဟုတ်သေး၊
ရှေး၌လည်း ပြုဘူးသည်သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်
မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့ လွန်လေပြီးသောအခါ ကုရုတိုင်း ဥတ္တရပဉ္စာလ မြို့၌ ရေဏုမည်သော မင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုအခါ မဟာရက္ခိတမည်သော ရသေ့သည် ရသေ့ငါးရာ ခြံရံလျက် ဟိမဝန္တာ၌ ကြာမြင့်စွာနေ၍ ချဉ်ဆား မှီဝဲအံ့သောငှါ ဒေသစာရီ သွားသည်ရှိသော် ဥတ္တရ ပဉ္စာလမြို့သို့ ရောက်၍ မင်း၏ဥယျာဉ်၌ နေ၍ မိမိပရိသတ်နှင့်တကွ ဆွမ်းအလို့ငှါ သွားသည်ရှိသော် မင်းအိမ်တံခါးသို့ ရောက်၏။ မင်းသည် ရသေ့အပေါင်းတို့ကို မြင်လျှင် ဣရိယာ ပုထ်၌ ကြည်ညို၍ တန်ဆာဆင်အပ်သော ပြာသာဒ်အပြင်၌ နေစေပြီးလျှင် မွန်မြတ်သော ဆွမ်းအာဟာရဖြင့် လုပ်ကျွေး၍ အရှင်ဘုရားတို့ အရှင်ဘုရားတို့ သည် ဤမိုဃ်းလပတ်လုံး အကျွန်ုပ် ဥယျာဉ်၌လျှင် နေတော်မူပါကုန်ဟု ပင့်လျှောက်၍ ထိုရသေ့တို့နှင့် တကွ ဥယျာဉ်တော်သို့ သွား၍ နေရာကျောင်း တို့ကို ဆောက်လုပ်စေပြီးလျှင် ရဟန်းပရိက္ခရာတို့ကို လှူ၍ ရသေ့အပေါင်းတို့ကို ရှိခိုးလျက် ဥယျာဉ်မှ ထွက်ခဲ့၏။

ထိုအခါမှစ၍ ထိုအလုံးစုံကုန်သော ရသေ့တို့သည်လည်း မင်းအိမ်၌သာလျှင် ဆွမ်းစားကုန်၏။ မင်းသည်ကား သားသွီးမရှိသည်ဖြစ်၍ သားကို တောင့်တ၏။ သားသွီးတို့သည် မဖြစ်ကုန်၊ မိုဃ်းလလွန်သဖြင့် မဟာရက္ခိတရသေ့သည် ယခု အခါ ဟိမဝန္တာအရပ်သည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသည်။ ထိုဟိမဝန္တာသို့လျှင် သွားကုန် အံ့ဟု မင်းကို ပန်ကြား၍ မင်းသည် ပြုအပ်ပြီးသော ပူဇော်သက္ကာရ မြတ်နိုး တနာ ရှိသည်ဖြစ်၍ မြို့မှထွက်ခဲ့သဖြင့် ခရီးအကြား၌ မွန်းတည့်သောအခါ ခရီးမှပဲ၍ ချမ်းအေးသော အရိပ်ရှိသော တခုသော သစ်ပင်အောက်ဝယ် နုပျို သော မြက်သစ်ပင် အပြင်၌ အခြံအရံနှင့် တကွ နေ၏။ အခြံအရံ ရသေ့တို့သည် စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ မင်းအိမ်၌ အမျိုးအနွယ်ကို စောင့်လတ္တံ့သော သားတယောက်မျှမရှိ၊ မင်းသည် သားကို အကယ်၍ ရအံ့၊ ဤသို့ ရသည်ရှိသော် ကောင်းစွာသာလျှင် ဖြစ်ထု၏။ မင်းစဉ် မင်းဆက်သည် စပ်မိထု၏ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။

မဟာရက္ခိတ ရသေ့သည် ထိုရသေ့တို့၏ စကားကို ကြား၍ မင်းအား သားသည် ဖြစ်လတ္တံ့လော၊ မဖြစ်လတ္တံ့လောဟု စုံစမ်း ဆင်ခြင်လတ်သော်၊ သားသည် ဖြစ်လတ္တံ့သည်ကို သိ၍ ဤသို့ဆို၏။ အို ရသေ့အပေါင်းတို့ သင်တို့

သည် မစိုးရိမ်ကြကုန်လင့်၊ ယနေ့ မိုးသောက်သောအခါ နတ်သားတယောက်
 သည် နတ်ပြည်မှ စုတေခဲ၍ မင်း၏ မိဖုယားကြီးဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေယူလတ္တံ့ဟု
 ဆို၏။ ထိုစကားကို ကြား၍ ရသေ့စဉ်းလဲတယောက်သည် ယခုအခါ ငါသည်
 မင်းဆရာဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံ၍ ရသေ့တို့သွားသောအခါ ဖျားနာဟန်ပြုသဖြင့်
 အိပ်၍ လာလှည့် သွားကြကုန်အံ့ဟု ဆိုလတ်သော် ငါလိုက်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ဟု
 ဆို၏။ မဟာရက္ခိတ ရသေ့သည် ထိုရသေ့စဉ်းလဲ၏ အိပ်ခြင်းအကြောင်းကို
 သိ၍ အကြင်အခါ တတ်နိုင်၏။ ထိုအခါ သင်လာခဲ့လော့ဟု ဆိုပြီးလျှင် ရသေ့
 အပေါင်းကို ယူ၍ ဟိမဝန္တာသို့လျှင် သွား၏။ ရသေ့စဉ်းလဲသည်လည်း ပြန်၍
 လျှင်မြန်စွာ သွားပြီးလျှင် မင်းအိမ်တံခါး၌ ရပ်၏။ မဟာရက္ခိတ ရသေ့၏
 အလုပ်အကျွေး တပည့်ရသေ့သည် လာ၏ဟု မင်းအား ကြားလျှောက်စေ၏။

မင်းသည် လျှင်မြန်စွာ ပင့်ခေါ်သဖြင့် ပြာသာဒ်ထက်သို့ တက်၍ ခင်းအပ်
 သော နေရာ၌ နေ၏။ မင်းသည် ရသေ့စဉ်းလဲကို ရှိခိုးလျက် တင့်အပ်သော
 အရပ်၌နေ၍ ရသေ့အပေါင်းတို့၏ အနာမရှိသော အဖြစ်ကို မေး၍ အရှင်ဘုရား-
 အလွန်လျှင်မြန်စွာ ပြန်ခဲ့တော်မူ၏။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ကြွလာတော်
 မူသနည်းဟု မေး၏။ မြတ်သောမင်းကြီး - လျှင်မြန်စွာ ပြန်ခဲ့သည် မှန်၏။ ရသေ့
 အပေါင်းတို့သည် ချမ်းသာစွာ နေကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ရှင်မင်းကြီး၏ အမျိုး
 အနွယ် အစဉ်အဆက်ကို စောင့်ရှောက်တတ်သော သားသည် ဖြစ်ပါမူကား
 ကောင်းလေစွဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ ငါတို့သည် ထိုစကားကို ကြား၍
 ရှင်မင်းကြီးအား သားသည် ဖြစ်လတ္တံ့လော့၊ မဖြစ်လတ္တံ့လော့ဟု ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့်
 ကြည့်လတ်သော် တန်ခိုးကြီးသော နတ်သားသည် နတ်ပြည်မှ စုတေ၍ သုဓမ္မာ
 မိဖုယားကြီးဝမ်း၌ ဖြစ်လတ္တံ့သည်ကိုမြင်၍ မင်းသည် မသိသည်ဖြစ်၍ ကိုယ်ဝန်
 ကို ဖျက်ဆီးရာ၏။ ထိုအကြောင်းကို မင်းအား ငါကြားအံ့ဟု အရှင်မင်းကြီးတို့
 အား ပြောဆိုအံ့သောငှါ ငါလာ၏။ ငါသည်လျှင် မင်းကြီးအား ပြောဆိုအပ်
 ပြီ။ မြတ်သောမင်းကြီး - ငါသည် သွားအံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် အရှင်ဘုရား-
 သွားခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းဟု နှစ်သက်သဖြင့် ကြည်ညိုသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍
 ထိုရသေ့စဉ်းလဲကို ဥယျာဉ်တော်သို့ ဆောင်ယူပြီးလျှင် နေရာအရပ်ကို စီရင်၍
 ပေး၏။ ထိုရသေ့စဉ်းလဲသည် ထိုနေ့မှစ၍ မင်းအိမ်၌သာလျှင် ဆွမ်းစား၍နေ၏။
 ဟိုရသေ့စဉ်းလဲ၏ အမည်သည် ဒိဗ္ဗစက္ခုရသေ့ဟူ၍လျှင် ထင်ရှား၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ စုတေ၍ သုဓမ္မာ မိဖုယားကြီးဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေယူ၏။ ယူပြီး၍ ဆယ်လလွန်သဖြင့် ဖွား၏။ ထိုမင်းသားကို အမည်မှည့်သောနေ့၌ “သောမနဿ သတို့သား” ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ ထိုမင်းသားသည် အခြံအရံဖြင့် ကြီး၏။ ရသေ့စဉ်းလဲသည်လည်း ဥယျာဉ်၏ တခုသောနံပါး၌ အထူးထူးသော ဟင်းချက်ကောင်းသော ဟင်းရွက်ကို၎င်း၊ နွယ်မျိုးမှ ဖြစ်သော ဗူး၊ ဖရုံ၊ သခွါး အစရှိသော သစ်သီးကို၎င်း စိုက်ပျိုး၍ ဟင်းရွက်သည်တို့၏ လက်၌ ရောင်း၍ ဥစ္စာကို ဖြစ်စေ၏။ ဘုရားလောင်း သောမနဿ မင်းသား ခုနစ်နှစ် မြောက်သောအခါ မင်း၏ ပစ္စန္ဓရစ်သည် ပုန်ကန်၏။ ထိုမင်းသည် ဒိဗ္ဗစက္ခုရသေ့ကို သင် မမေ့မလျော့လင့်ဟု မင်းသားကို အပ်နှင်းခဲ့ပြီးလျှင် ပစ္စန္ဓရစ်ကို ငြိမ်းအံ့ဟု သွား၏။

ထိုအခါ တနေ့သ၌ မင်းသားသည် ရသေ့ကို ဖူးမြင်အံ့ဟု ဥယျာဉ်တော်သို့ သွား၍ ရသေ့စဉ်းလဲသည် မည်းနက်သော သင်္ကန်းတထည်ကို ဝတ်၍ မည်းနက်သော သင်္ကန်းတထည်ကို ရုံလျက် လက်နှစ်ဘက်တို့ဖြင့် ရေအိုးနှစ်လုံးတို့ကို ကိုင်၍ ဟင်းရွက်ခင်း၌ ရေလောင်းသည်ကို မြင်၍ ရသေ့စဉ်းလဲသည် မိမိ၏ ရဟန်းတရားကို မပြုမူ၍ ဟင်းရွက်ရောင်းသော အမှုကို ပြု၏ဟု သိ၍ ဟင်းရွက်သည် သူကြွယ်- သင်သည် အဘယ်ကို ပြုသနည်းဟု ထိုရသေ့စဉ်းလဲကို ရှက်စေ၍ ရှိမခိုးဘဲလျှင် ဥယျာဉ်မှ ထွက်ခဲ့၍ မြို့သို့သွား၏။ ရသေ့စဉ်းလဲသည် ယခုကပင် လျှင် ဤမင်းသားငယ်သည် ဤသို့သဘောရှိသော ဆန့်ကျင်ဘက် ရန်သူဖြစ်၏။ အဘယ်သူသည် သိနိုင်အံ့နည်း၊ အသို့ပြုလတ္တံ့နည်း၊ ယခုအခါ၌လျှင် ထိုမင်းသားကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ကြံ၍ မင်းလာသော အခါ၌ ကျောက်ပျဉ်ချပ်ကို တင့်အပ်သော အရပ်၌ ချ၍ ရေသောက်အိုးကို ခွဲပြီးလျှင် ကျောင်း၌ မြက်သစ်ရွက်တို့ကိုကြဲ၍ ကိုယ်ကို ဆီနှင့်လိမ်းကျံ၍ ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းနှင့်တကွ ခြုံ၍ ကြီးစွာသော ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်သကဲ့သို့ ညောင်စောင်းငယ်၌ အိပ်၏။ မင်းသည် လာလတ်၍ မြို့ကို လကျောရစ်လှည့်သည်ကို ပြု၍ နန်းတော်သို့ မဝင်မူ၍လျှင် ငါ၏သခင် ဒိဗ္ဗစက္ခုရသေ့ကို ဖူးမြင်အံ့ဟု ကျောင်းတံခါးသို့ သွား၍ ထိုဖောက်ပြန်သောအခြင်းအရာကို မြင်လျှင် ဤဖောက်ပြန်ခြင်းသည်ကား အသို့နည်းဟု ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်၍ အိပ်လျက် နေသော ထိုရသေ့ကိုမြင်လျှင် ခြေတို့ကို ဆုပ်နယ်လျက် အကြောင်းကို မေးလိုရကား-

၂၀၀။ ကော တံ ဟံ သတိ ဟေဋ္ဌေတိ၊
 ကိံ နု ဒုမ္ပနော သောစသိ အပ္ပတီတော။
 ကဿဇ္ဇ မာတာပိတရော ရုဒန္တု၊
 ကောနုဇ္ဇ သေတိ နိဟတော ပထဗျာ။

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၀၀။ သာမိ ဒိဗ္ဗစက္ခု၊ အရှင် ဒိဗ္ဗစက္ခုရှင်ရသေ့။ ကော၊ အဘယ်သူသည်။
 တံ၊ ထိုရှင်ရသေ့ကို။ ဟံ သတိ၊ ပုတ်ခတ်ညှဉ်းဆဲသနည်း။ ကော၊ အဘယ်သူသည်။
 တံ၊ ရှင်ရသေ့ကို။ ဟေဋ္ဌေတိ-အက္ခောသတိ၊ ဆဲရေးသနည်း။ ကိံ၊ အဘယ်
 ကြောင့်။ ဒုမ္ပနော၊ နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍။ အပ္ပတီတော၊ မနှစ်သက်သည်
 ဖြစ်၍။ ဟံ၊ သင် ရှင်ရသေ့သည်။ သောစသိ နု၊ စိုးရိမ်သနည်း။ အဇ္ဇ၊
 ဤအခါ၌။ ကဿ၊ အဘယ်သူသည်။ မာတာပိတရော၊ အမိ အဘ တို့သည်။
 ရုဒန္တု၊ ငိုစေကုန်သနည်း။ ကော နု၊ အဘယ်သူသည်။ အဇ္ဇ၊ ဤအခါ၌။
 နိဟတော၊ ညှဉ်းဆဲသတ်ပုတ်သည်ဖြစ်၍။ ပထဗျာ၊ မြေ၌။ သေတိ၊ အိပ်စေ
 သနည်း။

ထိုစကားကို ကြား၍ ရသေ့စဉ်းလဲသည် ကြည်းညည်းလျက် အိပ်ရာမှထ၍
 မင်းအား အကြောင်းကို ကြားလိုရကား—

၂၀၁။ တုဋ္ဌော သ္မိ ဒေဝ တဝ ဒဿနေန၊
 စိရဿံ ပဿာမိ တံ ဘူမိပါလ။
 အဟိံ သကော ရေဏု မနုပ္ပဝိဿ၊
 ပုတ္တေန တေ ပေါထယိတော သ္မိ ဒေဝ။

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၀၁။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းကြီး။ တဝ၊ အရှင်မင်းကြီးအား။ ဒဿနေန၊ မြင်ရ
 သဖြင့်။ တုဋ္ဌော၊ ငါနှစ်သက်သည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ ဘူမိပါလ၊ ရေမြေရှင်။
 တံ၊ အရှင်မင်းကြီးကို။ စိရဿံ၊ ကြာမြင့်မှ။ ပဿာမိ၊ မြင်ရ၏။ ရေဏု၊ ရေဏု
 အမည်ရှိသော မင်းမြတ်။ အဟံ၊ ငါသည်။ အဟိံ သကော၊ သူတပါးကို မညှဉ်း
 ဆဲ။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းကြီး။ အထ၊ ထိုသို့ သူတပါးကို မညှဉ်းဆဲဘဲလျက်။ တေ၊

အရှင်မင်းကြီး၏။ ပုတ္တေန၊ သားတော်သည်။ အနုပ္ပဝိဿ၊ ဥယျာဉ်သို့
ဝင်လတ်၍။ အဟံ၊ ငါ့ကို။ ပေါထယိတော၊ ညည်းဆဲသတ်ပုတ်အပ်သည်။
အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။

ထိုဆရာရသေ့စဉ်းလဲ ပြောဆိုသော စကားကိုကြား၍လျှင် ရေဏုမင်းကြီး
သည် ပြင်းစွာ အမျက်ထွက်လတ်၍ သားတော်ကို သတ်စိမ့်သောငှါ သူသတ်
တို့ကိုစေ၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှား ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်—

- ၂၀၂။ အာယန္တု ဒေါဝါရိကာ ခဂ္ဂဗန္ဓာ၊
ကာသာဝိယာ ဟန္တု အန္တေပုရံ နံ။
ဟန္တာန တံ သောမနဿံ ကုမာရံ၊
ဆေတွာန သီသံ ဝရ မာဟရန္တု။
- ၂၀၃။ ပေသိတာ ရာဇိနော ဒုတာ၊ ကုမာရံ တေဒဗြုဝံ။
ဣဿရေန ဝိတိဏ္ဍောသိ၊ ဝဓံ ပတ္တော သိ ခတ္တိယ။
- ၂၀၄။ သ ရာဇပုတ္တော ပရိဒေဝယန္တော၊
ဒသဂုံလိံ အဉ္ဇလိံ ပဂ္ဂဟေတွာ။
အဟံပိ ဣစ္ဆာမိ ဇနိန္ဒံ ဒဠု၊
ဇီဝံ မံ နေတွာ ပဋိဒဿယေထ။
- ၂၀၅။ တဿ တံ ဝစနံ သုတွာ၊ ရညော ပုတ္တံ အဒဿယံ။
ပုတ္တော စ ပိတရံ ဒိသ္မာ၊ ဒုရတော ဝဇ္ဈဘာသထ။
- ၂၀၆။ အာဂစ္ဆုံ ဒေါဝါရိကာ ခဂ္ဂဗန္ဓာ၊
ကာသာဝိယာ ဟန္တု မမံ ဇနိန္ဒု။
အက္ခာဟိ မေ ပုစ္ဆိတော တေမတ္ထံ၊
အပရာဓော ကောနိဓ မမဇ္ဇ အတ္ထိ။

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၂၀၂။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ရာဇာ၊ ရေဏု မင်းသည်။
အမဇ္ဇော၊ အမတ်တို့ကို။ ဝေံ၊ ဤသို့။ အာဏာပေသိ၊ စေ၏။ ဘောန္တော-
အမစ္စာ၊ အို-အမတ်တို့။ ခဂ္ဂဗန္ဓာ၊ သန်လျက် လက်စွဲကုန်သော။ ဒေါဝါရိကာ၊

တံခါးစောင့်တို့သည်၎င်း။ ကာသာဝိယာ၊ ခိုးသူသတ်သော အာဏာသားတို့
သည်၎င်း။ အာယန္တ၊ လာစေကုန်။ အန္တေပုရံ၊ နန်းတွင်း၌။ နံ၊ ထိုမင်းသားကို။
ဟန္တ၊ သတ်စေကုန်။ တံ သောမနဿကုမာရံ၊ ထို သောမနဿမင်းသားကို။
ဟန္တာန၊ သတ်ပြီး၍။ ဝရံ၊ မြတ်သော။ သီသံ၊ ဦးခေါင်းကို။ ဆေတွာန၊
ဖြတ်၍။ အာဟရန္တ၊ ဆောင်ခဲ့စေကုန်။

၂၀၃။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ရာဇိနော၊ မင်းသည်။ ပေသိတာ၊ စေအပ်
ကုန်သော။ ဒုတာ၊ တမန်တို့သည်။ ကုမာရံ၊ မင်းသားကို။ တေံ၊ ဤစကား
ကို။ အဗြဝံ၊ ဆိုကုန်၏။ ခတ္တိယ၊ အရှင်မင်းသား။ တံ၊ အရှင်မင်းသားကို။
ဣဿရေန၊ ခမည်းတော်မင်းကြီးသည်။ ဝိတိဏ္ဏော၊ စွန့်အပ်သည်။ အသိ၊
ဖြစ်ပြီ။ ဝဓံ၊ သတ်အပ်သောအဖြစ်သို့။ ပတ္တော၊ ရောက်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပြီ။
ဣတိ၊ ဤသို့။ အဗြဝံ၊ ဆိုကုန်၏။

၂၀၄။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သော ရာဇပုတ္တော၊ ထိုမင်းသားသည်။ ပရိ-
ဒေဝယန္တော၊ ငိုကြွေးလျက်။ ဒသဂုံလိံ၊ လက်ဆယ်ချောင်းဟု ဆိုအပ်သော။
အဗ္ဗလိံ၊ လက်အုပ်ကို။ ပဂ္ဂဟေတွာ၊ ချီ၍။ အဟံပိ၊ ငါသည်လည်း။ ဇနိန္ဒ၊
ခမည်းတော်မင်းမြတ်ကို။ ဒဠု၊ ဖူးမြင်ခြင်းငှါ။ ဣစ္ဆာမိ၊ အလိုရှိပါ၏။ မံ၊
ငါ့ကို။ ဇိဝံ၊ အရှင်။ နေတွာ၊ ဆောင်ယူ၍။ ပဒ္ဓိဒဿယေထ၊ ပြပါကုန်ဦးလော့။
ဣတိ၊ ဤသို့။ အဝေါစ၊ ဆို၏။

၂၀၅။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တဿ၊ ထိုသောမနဿမင်းသား၏။ တံဝစနံ၊
ထိုစကားကို။ သုက္ခာ၊ ကြားကုန်၍။ ဒုတာ၊ တမန်တို့သည်။ ရညော၊ ခမည်းတော်
မင်းကြီးအား။ ပုတ္တံ၊ သားတော်ကို။ အဒဿယံ၊ ပြကုန်၏။ ပုတ္တော စ၊ သားတော်
သောမနဿမင်းသားသည်လည်း။ ပိတရံ၊ ခမည်းတော်မင်းကြီးကို။ ဒိသ္မာ၊
မြင်၍။ ဒုရတောဝ၊ အဝေးမှသာလျှင်။ အဇ္ဈဘာသထ၊ ဤသို့ဆိုလေ၏။

၂၀၆။ ဇနိန္ဒ၊ ခမည်းတော် မင်းမြတ်။ ဒေါဝါရိကာ၊ တံခါးစောင့်တို့သည်။
ခက္ကဗန္ဓာ၊ သန်လျက်လက်စွဲကုန်လျက်။ အာဂစ္ဆုံ၊ လာကုန်၏။ ကာသာဝိယာ၊
ခိုးသူသတ်သော အာဏာသားတို့သည်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ဟန္တု၊ သတ်ခြင်းငှါ။
အာဂစ္ဆုံ၊ လာကုန်၏။ အဠု၊ ယခု။ ဣဓ၊ ဤအရပ်၌။ မမ၊ အကျွန်ုပ်အား။
ကော ဇပရာဇော၊ အဘယ်အပြစ်သည်။ အတ္တိံ၊ ရှိသည်။ ပုစ္ဆိတော၊ မေး

အပ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီးသည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ တေမတ္ထိ၊
ထိုအကြောင်းကို။ အက္ခာဟိ၊ ကြားတော်မူလော့။

မင်းသည် ဘဝင်္ဂဘုံသည် အလွန် နိမ့်သေး၏။ သင်၏ အပြစ်သည်ကား
အလွန်ကြီး၏ဟု ဆို၍ ထိုမင်းသား၏အပြစ်ကို ပြလိုရကား—

၂၀၇။ သာယဉ္ဇူ ပါတော ဥဒကံ သဇာတိ၊
အဂ္ဂိံ သဒါ ပါရိစရတိ ပုမတ္တော။
တံ တာဒိသံ သံယတံ ဗြဟ္မစာရိံ၊
ကဿွာ တုဝံ ဗြူသိ ဂဟပုတိတိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၀၇။ သော၊ ဤငါ့ဆရာဒိဗ္ဗစက္ခုရှင်ရသေ့သည်။ သာယဉ္ဇူ၊ ညဉ့်အခါ၌
၎င်း။ ပါတော စ၊ နံနက်အခါ၌၎င်း။ ဥဒကံ၊ ရေသို့။ သဇာတိ၊ ဆင်း၍ကျင့်၏။
သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ အပုမတ္တော၊ မမေ့မလျော့။ အဂ္ဂိံ၊ မီးကို။ ပါရိစရတိ၊
လုပ်ကျွေး၏။ သံယတံ၊ ကိုယ်နှုတ်နှုလုံးကို စောင့်ပေသော။ ဗြဟ္မစာရိံ၊
မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ပေသော။ တံ တာဒိသံ၊ ထိုသို့သော ဂုဏ်ကျေးဇူး
နှင့် ပြည့်စုံပေသော ဒိဗ္ဗစက္ခုရှင်ရသေ့ကို။ ကဿွာ၊ အဘယ်ကြောင့်။ တုဝံ၊
သင်သည်။ ဂဟပုတိတိ၊ ဟင်းရွက်သည် သူကြွယ်ဟူ၍။ ဗြူသိ၊ ဆိုဘိသနည်း။

ထို့နောင်မှ မင်းသားသည် အရှင်မင်းကြီး - သူကြွယ်ကိုလျှင် သူကြွယ်ဟူ၍
ဆိုသော အကျွန်ုပ်အား အဘယ်အပြစ်ရှိသနည်းဟု ဆို၍ အကြောင်းကို
ကြားလိုရကား—

၂၀၈။ တာလာ စ မူလာ စ ဖလာ စ ဒေဝ၊
ပရိဂ္ဂဟာ ဝိဝိဓာ သန္တိမဿ။
တေ ရက္ခတိ ဂေါပယတ ပုမတ္တော၊
တဿွာ အဟံ ဗြူမိ ဂဟပုတိတိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၀၈။ ဒေဝ၊ ခမည်းတော်မင်းကြီး။ တာလာ စ၊ ထန်းပင်ငယ်တို့သည်၎င်း။
မူလာ စ၊ အမြစ်အဥတို့သည်၎င်း။ ဖလာ စ၊ သစ်သီးတို့သည်၎င်း။ ဣမဿ၊
ဤရသေ့အား။ ဝိဝိဓာ၊ အထူးထူး အပြားပြား ကုန်သော။ ပရိဂ္ဂဟာ၊ သိမ်း

ဆည်းအပ်သောဥစ္စာတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေ၊ ထိုသစ်မြစ်သစ်သီးတို့ကို။
ဧသော၊ ဤရသေ့သည်။ ရက္ခတိ၊ ကိုယ်တိုင်စောင့်၏။ အပ္ပမတ္တော၊ မမေ့
မလျော့။ ဂေါပယတိ၊ စောင့်ရန်းဖြင့် လုံခြုံစေ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊
ငါသည်။ ဂဟပတိတိ၊ ဟင်းရွက်သည် သူကြွယ်ဟူ၍။ ဗြူမိ၊ ဆို၏။

ဤသို့ ထိုရသေ့ကို အကျွန်ုပ်သည်လည်း သူကြွယ်ဟူ၍ ဆိုပေ၏။ အကယ်၍
ယုံတော်မမှုအံ၊ မြို့တံခါး လေးမျက်နှာတို့၌ ဟင်းရွက်သည်တို့ကို မေးစေ
တော်မူလော့ဟု လျှောက်သည်ရှိသော် မင်းသည် မေးစေ၏။ ထိုဟင်းရွက်
သည်တို့သည် မှန်ပေ၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤရသေ့လက်မှ ဟင်းရွက်ဟင်းသီး
တို့ကို ဝယ်ရပါကုန်၏ဟု ဆိုကုန်၏။ ဟင်းရွက်ခင်းကိုလည်း စုံစမ်းကြည့်ရှု၍
မျက်မှောက်ပြု၍ မင်းသား၏အချင်းတို့သည် ကျောင်းတွင်းသို့ဝင်၍ ဟင်းရွက်
ဟင်းသီးရောင်း၍ရသော ကျပ် မတ် အစရှိသော အသပြာထုပ်ကို ကျောင်းမှ
ထုတ်၍ မင်းအားပြ၏။ မင်းသည် သားတော်ဘုရားလောင်း၏ အပြစ်မရှိသော
အပြစ်ကိုသိ၍ သားတော်တင်လျှောက်သော စကားကို ဝန်ခံလိုရကား-

၂၀၉။ သစ္စံ ခေါ တေံ ဝဒသိ ကုမာရ၊
ပရိဂ္ဂဟာ ဝိဝိဓာ သန္တိ မဿ။
တေ ရက္ခတိ ဂေါပယတ ပ္ပမတ္တော၊
ဗြာဟ္မဏော ဂဟပတိ တေန ဟောတိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၀၉။ ကုမာရ၊ မင်းသား။ တံ၊ သင်သည်။ သစ္စံ ခေါ၊ မှန်သည်သာလျှင်
ဖြစ်သော။ တေံ၊ ဤစကားကို။ ဝဒသိ၊ ဆိုပေ၏။ ဣမဿ၊ ဤ ရသေ့အား။
ဝိဝိဓာ၊ အထူးထူး အပြားပြား ရှိကုန်သော။ ပရိဂ္ဂဟာ၊ သိမ်းဆည်းအပ်ကုန်
သော ဥစ္စာတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ ဧသော၊ ဤရသေ့သည်။ တေ၊ ထိုဥစ္စာတို့
ကို။ ရက္ခတိ၊ ကိုယ်တိုင်စောင့်၏။ အပ္ပမတ္တော၊ မမေ့မလျော့။ ဂေါပယတိ၊ လုံခြုံ
စေ၏။ တေန၊ ထိုဥစ္စာကို သိမ်းဆည်း စောင့်ရှောက်သောကြောင့်။ ဗြာဟ္မဏော၊
ရသေ့သည်။ ဂဟပတိ၊ ဟင်းရွက်သည် သူကြွယ်မည်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

ထိုနောင်မှ ဘုရားလောင်းသည် ကြံ၏။ ဤသို့ သဘောရှိသော မင်းမိုက်၏
အထံ၌ နေသောထက် ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ ရဟန်းပြုခြင်းငှါ မြတ်၏ဟု ကြံ၏။

ကြံပြီး၍ ထိုဘုရားလောင်းသည် ပရိသတ်အလယ်၌သာလျှင် ထိုရသေ့ စဉ်းလဲ၏ အပြစ်ကို ထင်စွာပြုပြီးလျှင် ပန်ကြား၍ ယနေ့ပင်လျှင် အိမ်မှထွက်၍ ရသေ့ ရဟန်းပြုအံ့ဟု ထိုဘုရားလောင်းသည် ပရိသတ်အား ရှိခိုး၍ ခမည်းတော် မင်းကြီးကို ကဲ့ရဲ့လိုရကား-

၂၁၀။ သုဏန္ဒ၊ မယံ ပရိသာ သမာဂတာ၊
သ နေဂမာ သ ဇနပဒါ စ သဗ္ဗေ။
ဗာလော ယံ ဗာလဿ ဝစော အနိသမ္မာ၊
အဟေတုနာ မံ အဿာတယေ ဇနိန္ဒော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၁၀။ သမာဂတာ၊ အညီအညွတ် လာကုန်သော။ သနေဂမာ၊ နိဂုံးနှင့် တကွဖြစ်ကုန်သော။ သဇနပဒါ၊ ဇနပုဒ်နှင့်တကွ ဖြစ်ကုန်သော။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံ ကုန်သော။ ပရိသာ၊ ပရိသတ်တို့သည်။ မယံ၊ ငါ၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သုဏန္ဒ၊ နာကြကုန်။ အယံဗာလော ဇနိန္ဒော၊ ဤ မင်းမိုက်သည်။ ဗာလဿ၊ ဆရာရသေ့မိုက်၏။ ဝစော၊ စကားကို။ သုတွာ၊ နာယူ၍။ အနိသမ္မာ၊ မစုံစမ်း မှု၍။ အဟေတုနာ၊ အကြောင်းမရှိဘဲလျက်။ မံ၊ ငါ့ကို။ အဿာတယေ၊ သတ်စေဘိ၏။

ဤသို့သော စကားကိုဆိုပြီးလျှင် ခမည်းတော် မင်းကြီးကို ရှိခိုး၍ မိမိကိုယ် ကို ရသေ့ရဟန်းပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြုစေလိုရကား-

၂၁၁။ ဒဠသ္မိ မူလေ ဝိသဇ္ဇေ ဝိရူဠေ၊
ဒုန္နိက္ကယော ဝေဠု ပသာခဇာတော။
ဝန္ဒာမိ ပါဒါနိ တဝ ဇနိန္ဒ၊
အနုဇာန မံ ပဗ္ဗဇိဿာမိ ဒေဝ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၁၁။ ဇနိန္ဒ၊ လူတို့ကိုအစိုးရတော်မူသော။ ဒေဝ၊ ခမည်းတော်မင်းကြီး။ ပသာခဇာတော၊ ပေါက်ဖောက်ပြီး၍ အကိုင်းအခက် စည်ပင်ပြီးသော။ ဝေဠု၊ ဝါးပင်ကို။ ဒုန္နိက္ကယော ဣဝ၊ ဆွဲငင်နှုတ်ယူနိုင်ခဲ့ သကဲ့သို့။ ဒဠသ္မိ၊ မြဲမြံခိုင်ခံ့ သော။ ဝိရူဠေ၊ ဖျောက်သော။ မူလေ၊ တဏှာဟူသော အမြစ်သည်။ ဝိသဇ္ဇေ၊

ပုံ-၁၂၊ ၅၅၀-၈၊ စမ္မေယျဇာတ်

မဂဓမင်းသည် မြင်းနှင့်တကွ ရောက်ရှိသဖြင့် စမ္မေယျနဂါးမင်း၏ ရှေ့သို့ရောက်ရှိလာပုံ။

ပွားများစည်ပင်လတ်သော်။ ဒုန္နိက္ကယော၊ ဖယ်ရှား နုတ်ယူနိုင်ခဲ၏။ တဝ၊ ရှင်မင်း
 ကြီး၏။ ပါဒါနိ၊ ခြေတော်တို့ကို။ ဝန္ဒာမိ၊ ရှိခိုး၏။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ အနုဇာန၊
 အခွင့်ပြုတော်မူပါလော့။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပဗ္ဗဇိဿာမိ၊ ရဟန်းပြုပါအံ့။
 ထို့နောင်မှ ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် သားတော်အား မင်းအဖြစ်ကို
 ပေးသဖြင့် ရဟန်းပြုခြင်းကို မြစ်လိုရကား—

၂၁၂။ ဘုဉ္ဇဿု ဘောဂေ ဝိပုလေ ကုမာရာ
 သဗ္ဗဉ္ဇ တေ ဣဿရိယံ ဒဒါမိ။
 အဇ္ဇေဝ တံ ကုရုနံ ဟောဟိ ရာဇာ၊
 မာ ပဗ္ဗဇိ ပဗ္ဗဇာ ဟိ ဒုက္ခာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆိုပေ၏။

၂၁၂။ ကုမာရာ ချစ်သား သောမနဿ။ ဝိပုလေ၊ ပြန်ပြောစွာ ကုန်သော။
 ဘောဂေ၊ စည်းစိမ် ချမ်းသာတို့ကို။ ဘုဉ္ဇဿု၊ ခံစားလော့။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံ
 သော။ ဣဿရိယဉ္ဇ၊ မင်းအဖြစ်ကိုလည်း။ တေ၊ သင်ချစ်သားအား။ ဒဒါမိ၊
 ငါပေး၏။ တံ၊ သင်ချစ်သားသည်။ အဇ္ဇေဝ၊ ယနေ့ပင်လျှင်။ ကုရုနံ၊
 ကုရုတိုင်းသူတို့၏။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ ဟောဟိ၊ ဖြစ်လော့။ တာတ၊ ချစ်သား။
 ဟိ-ယသ္မာ၊ အကြံကြောင့်။ ပဗ္ဗဇာ၊ ရဟန်းအဖြစ် မည်သည်။ ဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲ
 ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တံ၊ သင်ချစ်သားသည်။ မာပဗ္ဗဇိ၊ ရဟန်းမပြုလင့်။

ဘုရားလောင်းသည် ခမည်းတော် စကားကို ပယ်လိုရကား—

၂၁၃။ ကိန္နမ ဒေဝ တဝ မတ္ထိ ဘောဂါ၊
 ပုဗ္ဗေ စ ဟံ ဒေဝလောကေ ရမိဿံ။
 ရူပေဟိ သဒ္ဓေဟိ အထော ရသေဟိ၊
 ဂန္ဓေဟိ ဖဿေဟိ မနောရမေဟိ။
 ၂၁၄ ဘုတ္တာ စ မေ ဘောဂါ တိဒိဝမ္ပိ ဒေဝ၊
 ပရိဝါရိတာ အစ္စရာသင်္ဂဏေန။
 တုဝဉ္ဇ ဗာလံ ပရနေယျံ ဝိဒိတာ၊
 န တာဒိသေ ရာဇကုလေ ဝသေယျံ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၁၃။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းကြီး။ တဝ၊ အရှင်မင်းကြီး၏။ ဘောဂါ၊ စည်းစိမ်
 တို့သည်။ ကိန္နုအတ္ထိ၊ အဘယ်မည်သော သုံးဆောင် ခံစားချင်စဘွယ်ရှိကုန်
 အံ့နည်း။ အဟဉ္ဇ၊ ငါမူကား။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။ ဒေဝလောကေ၊ နတ်ပြည်၌။ မနောရ-
 မေဟိ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိကုန်သော။ ရူပေဟိ၊ ရူပါရုံတို့ဖြင့်၎င်း။ သဒ္ဓေဟိ၊
 သဒ္ဓါရုံတို့ဖြင့်၎င်း။ အထော၊ ထိုမြို့။ ဂန္ဓေဟိ၊ ဂန္ဓာရုံတို့ဖြင့်၎င်း။ ရသေဟိ၊
 ရသာရုံတို့ဖြင့်၎င်း။ ဖသေဟိ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့ဖြင့်၎င်း။ ရမိဿံ၊ မွေ့လျော်ဘူးပြီ။

၂၁၄။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းကြီး။ မေ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တိဒိဝမ္ပိ၊ တာဝတိံသာ
 နတ်ပြည်၌။ အစ္စရာသင်္ဂဏေန၊ နတ်သွီးအပေါင်းဖြင့်။ ပရိဝါရိတာ၊ ခြံရံ
 အပ်သည် ဖြစ်၍။ ဘောဂါ စ၊ နတ်စည်းစိမ်တို့ကိုလည်း။ ဘုတ္တာ၊ ခံစားအပ်
 ကုန်ပြီ။ ဗာလံ၊ မိုက်စွာသော။ ပရနေယျံ၊ သူတပါးသည် ဆောင်ယူအပ်
 သော။ တုဝဉ္ဇ၊ ခမည်းတော်မင်းကြီးကိုလည်း။ ဝိဒိတာ၊ သိ၍။ တာဒိသေ၊
 ခမည်းတော် မင်းကြီးကဲ့သို့ သဘောရှိသော။ ရာဇကုလေ၊ မင်းအိမ်၌။
 အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ န ဝသေယျံ၊ မနေလိုပြီ။

ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် မိမိအပြစ်ကို သည်းခံစေသဖြင့် တဖန် အနု
 သာသန ပြုစီမံသောငှါ ဝန်ခံလိုရကား—

၂၁၅။ သစာဟံ ဗာလော ပရနေယျော အသ္မိ၊
 တောပရာဓံ ခမ ပုတ္တ မယျံ။
 ပုနပိ စေ ဒေသကံ ဘဝေယျ၊
 ယထာ မတိံ သောမနဿ ကဏေဟိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၁၅။ ပုတ္တ၊ ချစ်သား။ သစေ၊ အကယ်၍။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဗာလော၊
 မိုက်သည်။ ပရနေယျော၊ သူတပါးတို့သည် ဆောင်ယူအပ်သည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်အံ့။
 မယျံ၊ ငါ၏။ တောပရာဓံ၊ ဤအပြစ်ကို။ တံ၊ သင်ချစ်သားသည်။ ခမ၊ သည်းခံ
 ပါလော့။ ပုနပိ၊ တဖန်လည်း။ ဒေသကံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော အပြစ်သည်။
 မေ၊ ငါအား။ စောဘဝေယျ၊ အကယ်၍ဖြစ်ငြားအံ့။ သောမနဿ၊ ချစ်သား
 သောမနဿ။ တံ၊ သင်ချစ်သားသည်။ ယထာမတိံ၊ အလိုရှိတိုင်း။ ကဏေဟိ၊
 ပြုလော့။

ထိုစကားကို ကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် ခမည်းတော် မင်းကြီးကို ဆုံးမ
လိုရကား-

၂၁၆။ အ နိသမ္မ ကတံ ကမ္ပံ၊ အနဝတ္ထာယ စိန္တိတံ။
ဘေသဇ္ဇဿေဝ ဝေဘင်္ဂေ၊ ဝိပါကော ဟောတိ ပါပကော။

၂၁၇။ နိသမ္မ စ ကတံ ကမ္ပံ၊ သမ္မာဝတ္ထာယ စိန္တိတံ။
ဘေသဇ္ဇဿေဝ သမ္ပတ္တိံ၊ ဝိပါကော ဟောတိ ဘဒြကော။

၂၁၈။ အလသော ဂိဟိ ကာမဘောဂီ န သာဓု၊
အသညတော ပဗ္ဗဇိတော န သာဓု။
ရာဇာ န သာဓု အနိသမ္မကာရီ၊
ယော ပဏ္ဍိတော ကောဓနော တံ န သာဓု။

၂၁၉။ နိသမ္မ ခတ္တိယော ကယိရာ၊ နာနိသမ္မ ဒိသမ္ပတိ။
နိသမ္မကာရိနော ရာဇာ၊ ယသော ကိတ္တိ စ ဝေတိ။

၂၂၀။ နိသမ္မ ဒဏ္ဍံ ပဏယေယျု ဣဿရော၊
ဝေဂါ ကတံ တပ္ပတိ ဘူမိပါလ။
သမ္မာ ပဏိဓိ စ နရဿ အတ္ထာ၊
အနာနုတပ္ပါ တေ ဘဝန္တိ ပစ္စာ။

၂၂၁။ အနာနုတပ္ပါနိ ဟိ ယေ ကဏေန္တိ၊
ဝိဘဇ္ဇ ကမ္မာယတနာနိ လောကေ။
ဝိညုပသတ္တာနိ သုခုဒြယာနိ၊
ဘဝန္တိ ဗုဒ္ဓါနုမတာနိ တာနိ။

၂၂၂။ အာဂစ္ဆု ဒေါဝါရိကာ ခဂ္ဂဗန္ဓာ၊
ကာသာဝိယာ ဟန္တု မမံ ဇနိန္ဒ။
မာတု စ အင်္ဂသ္မိ အဟံ နိသိန္ဓော၊
အာကမ္ပိတော သာဟသာ တေဟိ ဒေဝ။

၂၂၃။ ကဋကံ ဟိ သမ္မာဓံ သုကိစ္ဆံ ပတ္တော၊
မဓုရံ ပိယံ ဇိဝိတံ လဒ္ဒံ ရာဇ။

ကိစ္ဆေ နာဟံ အဇ္ဇ ဝဇာ ပမုတ္တော၊
ပဗ္ဗဇ္ဇမေဝါ ဘိမနော အသ္မိ။

ဟူသော ဤရှစ်ဂါထာတို့ကို ဟော၏။

၂၁၆။ တံတ၊ ခမည်းတော်မင်းကြီး။ အနိသမ္မာ မစုံစမ်းမှု၍။ ကတံ၊ ပြုအပ်သော။ ကမ္မဉ္စ၊ အမှုသည်၎င်း။ အနဝတ္ထာယ၊ မနှိုင်းချိန်မှု၍။ စိန္တိတဉ္စ၊ ကြံအပ်သော အကြံသည်၎င်း။ ဘေသဇ္ဇဿေဝ၊ ဆေးသမား၏ သာလျှင်။ ဝေဘင်္ဂေ၊ ဣဝ၊ ပျက်စီးသကဲ့သို့။ ပါပကော၊ ယုတ်မာသော၊ ဝိပါကော၊ အကျိုးသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၂၁၇။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောခမည်းတော်မင်းကြီး။ နိသမ္မာ စုံစမ်းဆင်ခြင်၍။ ကတံ၊ ပြုအပ်သော။ ကမ္မဉ္စ၊ အမှုသည်၎င်း။ သမ္မာဝတ္ထာယ၊ ကောင်းစွာနှိုင်းချိန်၍။ စိန္တိတဉ္စ၊ ကြံအပ်သော အကြံသည်၎င်း။ ဘေသဇ္ဇဿေဝ၊ ဆေးသမား၏ သာလျှင်။ သမ္ပတ္တိ ဣဝ၊ ပြည့်စုံသကဲ့သို့။ ဘဒြကော၊ ကောင်းသော။ ဝိပါကော၊ အကျိုးသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၂၁၈။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ကာမဘောဂီ၊ ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်ကို ခံစားသော။ ဂိဟီ၊ လူသည်။ အလသော၊ ပျင်းရိမှုကား။ န သာဓု၊ မကောင်း။ အသညတော၊ ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကို မစောင့်သော။ ပဗ္ဗဇိတော၊ ရဟန်းသည်။ န သာဓု၊ မကောင်း။ အနိသမ္မကာရီ၊ မစုံစမ်းမှု၍ ပြုလေ့ရှိသော။ ရာဇာ၊ ပြည့်ရှင်မင်းသည်။ န သာဓု၊ မကောင်း။ ယော ပဏ္ဍိတော၊ အကြင် ပညာရှိသည်။ ကောဓနော၊ အမျက်ထွက်တတ်၏။ တဿပဏ္ဍိတဿ၊ ထိုပညာရှိ၏။ တံ ကောဓနံ၊ ထိုအမျက်ထွက်ခြင်းသည်။ န သာဓု၊ မကောင်း။

၂၁၉။ ဒိသမ္ပတိ၊ အရပ်မျက်နှာအရှင်ဖြစ်သော။ ရာဇ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်။ ခတ္တိယော၊ ရေမြေရှင်သည်။ နိသမ္မာ စုံစမ်း ဆင်ခြင်၍။ ကယိရာ၊ ပြုရာ၏။ အနိသမ္မာ မစုံစမ်း မဆင်ခြင်မှု၍။ န ကယိရာ၊ မပြုရာ။ နိသမ္မာ စုံစမ်း ဆင်ခြင်၍။ ကာရိနော၊ ပြုလေ့ရှိသော ပြည့်ရှင်မင်းအား။ ယသော စ၊ စည်းစိမ်အခြံအရံသည်၎င်း။ ကိတ္တိ စ၊ ကျော်စောခြင်းသည်၎င်း။ ဝဇုတိ၊ ပွားများ၏။

၂၂၀။ ဘူမိပါလ၊ ရေမြေအရှင် ဖြစ်တော်မူသော။ မဟာရာဇ၊ ခမည်းတော်မင်းကြီး။ ဣဿရော၊ လူများသေဌ်နှင်း ပြည့်ရှင်မင်းသည်။ နိသမ္မာ စုံစမ်း

စိစစ်၍။ ဒဏ္ဍံ၊ ဒဏ်ကို။ ပဏယေယျ၊ ပေးရာ၏။ ဝေဂါ၊ အဆောတလျှင်။ ကတံ၊ ပြုအပ်သောအမှုသည်။ တပုတိ၊ နောင်တပူပန် ရှိတတ်၏။ တတာ၊ ခမည်းတော်မင်းကြီး။ ယဿ နရဿ၊ အကြင်သူအား။ အတ္တာ၊ အကျိုးစီးပွား ရှိကုန်သော။ သမ္မာပဏိဓိ စ၊ ကောင်းစွာ ဆောက်တည်ခြင်းတို့သည်လည်း။ ဟောန္တိ၊ ရှိသည်ဖြစ်ကုန်၏။ တေနရာ၊ ထိုသူတို့သည်။ ပစ္စွာ၊ နောက်ကာလ၌။ အနာနုတပ္ပါ၊ နောင်တပူပန်ခြင်းမရှိကုန်သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

၂၂၁။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောခမည်းတော်မင်းကြီး။ ယေနရာ၊ အကြင်သူတို့ သည်။ ဟိသစ္စံ၊ အကယ်၍လျှင်။ အနာနုတပ္ပါနိ၊ နောင်တပူပန်ခြင်း မရှိသော အမှုတို့ကို။ ကရောန္တိ၊ ပြုကုန်၏။ လောကေ၊ လောက၌။ ဝိဘဇ္ဇ၊ ဝေဘန်ခွဲ ခြမ်း၍။ ကမ္မာယတနာနိ၊ အမှုတို့ကို။ ကရောန္တိ၊ ပြုကုန်၏။ တေသံ၊ ထိုသူတို့၏။ တာနိ၊ ထိုနောင်တ ပူပန်ခြင်းမရှိသော အမှုတို့သည်။ ဗုဒ္ဓါနုမတာနိ၊ ဘုရားအစ ရှိသော ပညာရှိတို့၏ အလိုသို့ လိုက်ကုန်သည်။ ဝိညုပသတ္တာနိ၊ ပညာရှိတို့ ချီးမွမ်းအပ်ကုန်သည်။ သုခုဒြယာနိ၊ ကောင်းသော ချမ်းသာသော အကျိုး ရှိကုန်သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

၂၂၂။ ဇနိန္ဒ၊ ခမည်းတော်မင်းကြီး။ ခဂ္ဂဗန္ဓာ၊ သန်လျက် လက်စွဲကုန် သော။ ဒေဝါရိကာ၊ တံခါးစောင့်တို့သည်၎င်း။ ကာသာဝိယာ၊ ခိုးသူသတ် သော အာဏာသားတို့သည်၎င်း။ မမံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ဟန္တု၊ သတ်ခြင်းငှါ။ အာဂစ္ဆု၊ လာကုန်၏။ ဒေဝ၊ ခမည်းတော်မင်းကြီး။ တေဟိ၊ ထိုသူသတ် ယောက်ျားတို့သည်။ မာတု၊ မယ်တော်မိဖုယား၏။ အင်္ဂသ္မိံ၊ ရင်ခွင်၌။ နိသိန္ဓော၊ နေသော။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ သာဟသ၊ အဆောတလျှင်။ အာကစ္ဆိတော၊ ဆွဲငင်၏။

၂၂၃။ ရာဇ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်။ ဟိ-သစ္စံ၊ မှန်၏။ ကဋ္ဌုကံ၊ ခါးစပ် ကျင်နာသော။ သမ္မာဓံ၊ ကျဉ်းမြောင်းသော။ သုကိစ္ဆံ၊ အလွန်ဆင်းရဲငြိုငြင် သော သေဘေးသို့။ ပတ္တော၊ ရောက်၏။ မဓုရံ၊ ကောင်းမြတ်သော။ ပိယံ၊ ချစ်အပ်သော။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ မယာ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ လဒ္ဓံ၊ ရအပ်၏။ အဇ္ဇ၊ ယခုအခါ၌။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ကိစ္စေန၊ ဆင်းရဲငြိုငြင်သဖြင့်။ ဝဇာယ၊ သတ်ခြင်းမှ။ ပမုတ္တော၊ လွတ်၏။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပဗ္ဗဇ္ဇံဝေ၊

ရဟန်းအဖြစ်ကိုသာလျှင်။ အဘိမနော၊ ရှေးရှုညွတ်သော စိတ်ရှိသည်။ အသို့
ဖြစ်၏။

ဤသို့ သားတော် ဘုရားလောင်းသည် တရားဟောသည်ရှိသော် ခမည်း
တော်မင်းကြီးသည် မိဖုယားကြီးကို ခေါ်၍ သားတော်ကို တောင်းပန်စေလို
ရကား—

၂၂၄။ ပုတ္တော တဝါယံ တရုဏော သုဓမ္မေ၊
အနုကမ္မကော သောမနဿော ကုမာရော။
တံ ယာစမာနော န လဘာမိ သုဇ္ဇ၊
အရဟသိ နံ ယာစိတဝေ တုဝမ္ပိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၂၄။ သုဓမ္မေ သုဓမ္မာမိဖုယား။ တဝါ သင်မိဖုယား၏။ ပုတ္တော၊
သားတော်ဖြစ်သော။ အယံသောမနဿောကုမာရော၊ ဤသောမနဿ မင်းသား
သည်။ တရုဏော၊ ပျိုနုသေး၏။ အနုကမ္မကော၊ သနားဘွယ်ရှိ၏။ အဇ္ဇ၊ ယခု
အခါ၌။ တံ၊ ထိုသားတော်ကို။ ယာစမာနော၊ တောင်းပန်သော။ သောအဟံ၊
ထိုငါသည်။ န လဘာမိ၊ အခွင့်မရ။ တုဝမ္ပိ၊ ရှင်မိဖုယားသည်လည်း။ နံ၊ ထိုသား
တော်ကို။ ယာစိတဝေ၊ တောင်းပန်ခြင်းငှါ။ အရကသိ၊ ထိုက်ပါ၏။

ထိုမယ်တော် မိဖုယားသည်လည်း ရဟန်းအဖြစ် ကိုသာလျှင် တိုက်တွန်း
လိုရကား—

၂၂၅။ ရမဿု ဘိက္ခာစရိယာယ ပုတ္တ၊
နိသမ္မ ဓမ္မေသု ပရိဗ္ဗဇဿု။
သဗ္ဗေသု သတ္တေသု နိဓာယ ဒဏ္ဍံ၊
အနိန္ဒိတော ဗြဟ္မမုပေဟိ ဌာနံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၂၅။ ပုတ္တ၊ ချစ်သား။ တံ၊ သင်ချစ်သားသည်။ ဘိက္ခာစရိယာယ၊
ဆွမ်းခံသဖြင့် အသက်မွေးခြင်း၌။ ရမဿု၊ မွေ့လျော်လော့။ ဓမ္မေသု၊ ရဟန်း
ပြုခြင်း၏ အကျင့်တို့၌။ နိသမ္မ၊ စုံစမ်းဆင်ခြင်၍။ ပရိဗ္ဗဇဿု၊ ရဟန်းပြုလေ
လော့။ သဗ္ဗေသု၊ အလုံးစုံကုန်သော။ သတ္တေသု၊ သတ္တဝါတို့၌။ ဒဏ္ဍံ၊ ဒဏ်ကို။

နိဓာယ၊ ချ၍။ တံ၊ သင်ချစ်သားသည်။ အနိန္ဒိတော၊ မကဲ့ရဲ့အပ်သည်ဖြစ်၍။
ဗြဟ္မံ၊ မြတ်သော။ ဌာနံ၊ နိဗ္ဗာန်အရပ်သို့။ ဥပေဟိ၊ ကပ်လေလော့။

ထိုစကားကိုကြား၍ မင်းသည် မိဖုယားကို အပြစ်တင်လိုရကား-

၂၂၆။ အစ္ဆရိယရူပံ ဝတ ယာဒိသဉ္ဇ၊
ဒုက္ခိတံ မံ ဒုက္ခာပယသေ သုဓမ္မေ။
ယာစဿု ပုတ္တံ ဣတိ ဝုစ္စမာနာ၊
ဘိယျောဝ ဥဿာဟယသေ ကုမာရံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၂၆။ သုဓမ္မေ၊ သုဓမ္မာမိဖုယား။ ယာဒိသဉ္ဇ၊ အကြင်သို့ သဘောရှိသော
စကားကိုသာလျှင်။ တံ၊ သင်မိဖုယားသည်။ ဝဒေသိ၊ ဆို၏။ တဝ၊ သင်မိဖုယား၏။
တံ ဝစနံ၊ ထိုစကားသည်။ အစ္ဆရိယ ရူပံ ဝတ၊ အံ့ဘွယ်သရဲ ရှိစွတကား။
ဒုက္ခိတံ၊ ဆင်းရဲသော။ မံ ငါ့ကို။ ဒုက္ခာပယသေ၊ ဆင်းရဲစေဘိ၏။ ပုတ္တံ၊
သားကို။ ယာစဿု၊ တောင်းပန်ပါလော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝုစ္စမာနာ၊ ငါဆိုပါ
လျက်။ တံ၊ သင်မိဖုယားသည်။ ဘိယျောဝ၊ လွန်စွာသာလျှင်။ ကုမာရံ၊
မင်းသားကို။ ဥဿာဟယသေ၊ ရဟန်းပြုစေခြင်းငှါ အားထုတ်စေဘိ၏။

ထိုစကားကို ကြား၍ မိဖုယားသည် သားတော်ကို တောင်းပန်ခြင်းငှါ
မဝံ့ကြောင်းကို မင်းအား တဖန် ကြားပြန်လိုရကား-

၂၂၇။ ယေ ဝိပ္ပမုတ္တာ အနုဝဇ္ဇဘောဂိနော၊
ပရိနိဗ္ဗုတာ လောက မိမံ စရန္တိ။
တ မရိယမဂ္ဂံ ပဋိပဇ္ဇမာနံ၊
န ဥဿဟေ ဝါရယိတံ ကုမာရံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၂၇။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ ဝိပ္ပမုတ္တာ၊ ဘုရားအစရှိသော ကိလေသာမှ
လွတ်ကုန်သော။ အနုဝဇ္ဇဘောဂိနော၊ အပြစ်မရှိသော သုံးဆောင်ခြင်း ရှိကုန်
သော။ ယေ၊ အကြင် ဘုရားအစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့သည်။ ပရိနိဗ္ဗုတာ၊
ကိလေသာမှ ငြိမ်းကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဣမံ လောကံ၊ ဤလောကကို။ စရန္တိ၊
ကြံသွားတော်မူကုန်၏။ တေသံ၊ ထို ဘုရား အစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့၏။

တံ အရိယမဂ္ဂံ၊ ထိုမြတ်သောခရီးကို။ ပဋိပဇ္ဇမာနံ၊ သွားပေသော။ ကုမာရံ၊
မင်းသားကို။ ဝါရယိတုံ၊ မြစ်ခြင်းငှါ။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ န ဥဿဟေ၊
မစွမ်းနိုင်။

ထိုမိဖုယား၏စကားကို ကြား၍ မင်းသည် မိဖုယားအား ချီးမွမ်းလိုရကား -

၂၂၈။ အဒ္ဓါ ဟဝေ သေဝိတဗ္ဗာ သပညာ၊
ဗဟုဿုတာ ယေ ဗဟုဋ္ဌာနစိန္တိနော။
တေသယံ သုတွာန သုဘာသိတာနိ၊
အပ္ပေယျက္ကာ ဝိတသောကာ သုဓမ္မာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၂၈။ အဒ္ဓါ၊ မချွတ်။ ဟဝေ-ကေန္တေန၊ စင်စစ်အားဖြင့်။ သေဝိတဗ္ဗာ၊
မှီဝဲဆည်းကပ် အပ်ကုန်သော။ သပညာ၊ ပညာရှိကုန်သော။ ဗဟုဿုတာ၊
များသော အကြားအမြင် ရှိကုန်သော။ ဗဟုဋ္ဌာနစိန္တိနော၊ များစွာသော
အကြောင်းကို ကြံနိုင်ကုန်သော။ ယေ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်
၏။ တေသံ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏။ သုဘာသိတာနိ၊ ကောင်းစွာ ဆိုအပ်ကုန်သော
စကားတို့ကို။ သုတွာန၊ ကြားရ၍။ အယံ သုဓမ္မာ၊ ဤသုဓမ္မာမိဖုယားသည်။
အပ္ပေယျက္ကာ၊ ကြောင့်ကြမရှိသည်။ ဝိတသောကာ၊ ကင်းသော စိုးရိမ်ခြင်း
ရှိသည်။ ဇာတာ၊ ဖြစ်၏။

ဘုရားလောင်းသည် မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို ရှိခိုး၍ အကျွန်ုပ်အား
အကယ်၍ အပြစ်ရှိအံ့၊ သည်းခံတော်မူပါကုန်ဟု ဆိုပြီးလျှင် လူအပေါင်းအား
လက်အုပ်ချီခြင်းကို ပြု၍ ဟိမဝန္တာသို့ ရှေးရှုသွားသဖြင့် လူများအပေါင်း
တို့သည် ပြန်ကုန်သည်ရှိသော် နတ်တို့သည် လူ၏အသွင်ဖြင့် လာလတ်ကုန်၍
တောင်ခုနစ်လုံးတို့ကို လွန်၍ ဟိမဝန္တာသို့ ဆောင်ယူသဖြင့် ဝိသုကြံနတ်သား
သည် ဖန်ဆင်းအပ်သောကျောင်း၌ ရသေ့ရဟန်းပြု၏။ ထိုဘုရားလောင်းကို
ထိုကျောင်း၌ တဆယ်ခြောက်နှစ်မြောက်သည်တိုင်အောင် မင်းအိမ်၌ အလုပ်
အကျွေး၏ အသွင်ဖြင့် နတ်တို့သည်သာလျှင် လုပ်ကျွေးကုန်၏။ ဒိဗ္ဗစက္ခုမည်
သော ရသေ့စဉ်းလဲကိုလည်း လူများသည် ထောင်းခတ်သတ်ပုတ်၍ အသက်ကုန်

ခြင်းသို့ ရောက်စေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် စျာန်အဘိညာဉ်ကို ဖြစ်စေ၍ ဗြဟ္မာ့ ပြည်သို့ လာ၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော် မူ၍ ရဟန်းတို့- ဤသို့လျှင် ရှေး၌လည်း ဒေဝဒတ်သည် ငါဘုရားအား သတ်ခြင်း ငှါ လုံ့လပြုဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ၌ ဒိဗ္ဗစက္ခုရသေ့ဟု ကျော်စောထင်ရှားသော ရသေ့စဉ်းလဲ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ မဟာမာယာဒေဝီသည် ထိုအခါ သုဓမ္မာမည်သော မိဖုယားကြီး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ သာရိပုတ္တရာသည် ထိုအခါ မဟာရက္ခိတရသေ့ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ သောမနဿမင်းသား ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(မစစ်မဆေး၊ အပြစ်ပေး၊ မင်းရေးမှားတတ်သည်။)

ကိုးခုမြောက်သော သောမနဿဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၀-စမ္မေယျဇာတ်

လက်ရှိစည်းစိမ်စွန့်၍ ဥပုသ်သုံးခြင်း အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “ကာနု ဝိဇ္ဇုရိဝါ ဘာသိ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤ စမ္မေယျဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် ဥပုသ် ဆောက်တည်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ထိုအခါ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဒါယကာတို့ - ဥပုသ်သုံးခြင်းကို သုံးကုန်သော သင်ဒါယကာတို့သည် ပြုအပ်သော အမှုသည် ကောင်းစွာ၏။ ရှေးပညာရှိတို့သည် နဂါးမင်း စည်းစိမ်ကိုစွန့်၍ ဥပုသ်သုံးခြင်းကို သုံးဘူးကုန်ပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုဒါယကာတို့သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ဒါယကာတို့ - လွန်လေပြီးသောအခါ အင်္ဂတိုင်း၌ အင်္ဂမင်း သည် မင်းပြုသည်ဖြစ်၍ မဂဓတိုင်း၌ မဂဓမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် အင်္ဂ တိုင်း၊ မဂဓတိုင်းတို့၏ အကြား၌ စမ္မာမည်သော မြစ်သည် ရှိ၏။ ထိုစမ္မာမြစ်၌ နဂါးပြည်သည် ရှိ၏။ စမ္မေယျမည်သော နဂါးမင်းသည် မင်းပြု၏။ ရံခါ မဂဓ

မင်းသည် အင်္ဂတိုင်းကို သိမ်းယူ၏။ ရံခါ အင်္ဂမင်းသည် မဂဓတိုင်းကို သိမ်းယူ၏။ ထိုအခါ တနေ့သ၌ မဂဓမင်းသည် အင်္ဂမင်းနှင့်တကွ စစ်ထိုးကြ၍ စစ်ရှုံးလျှင် မြင်းကိုစီး၍ ပြေးသည်ရှိသော် အင်္ဂမင်း၏ သူရဲတို့သည် လိုက်ကုန်လတ်သော် တဖန် စမ္မာမြစ်သို့ရောက်၍ ရန်သူလက်၌ သေသောထက် မြစ်သို့ဆင်း၍ သေခြင်းသည် မြတ်၏ဟု ကြံပြီး၍ မြင်းနှင့် တကွသာလျှင် မြစ်သို့ဆင်း၏။ ထိုအခါ စမ္မေယျနဂါးမင်းသည် ရေ၏အတွင်း၌ ရတနာမဏ္ဍပ်ကို ဖန်ဆင်း၍ များစွာသော အခြံအရံရှိသည်ဖြစ်၍ များစွာသော အဖျော်ကို သောက်၏။ မင်းသည် မြင်းနှင့်တကွ ရေ၌ငုပ်၍ နဂါးမင်း၏ရှေ့သို့ သက်၏။

နဂါးမင်းသည် တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့် စပ်သော မင်းကိုမြင်လျှင် ချစ်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၍ နေရာမှ ထပြီးလျှင် မြတ်သောမင်းကြီး - မကြောက်လင့်ဟု ဆို၍ ထိုမင်းကို မိမိပလ္လင်၌ နေစေပြီးလျှင် ရေ၌ ငုပ်ခြင်း၏ အကြောင်းကို မေး၏။ မဂဓမင်းသည် ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း ပြောဆို၏။ ထိုအခါ ထိုမဂဓမင်းကို မြတ်သောမင်းကြီး - ရှင်မင်းကြီးသည် ကြောက်တော် မမူလင့်၊ ငါသည် ရှင်မင်းကြီးကို တိုင်းနှစ်တိုင်းတို့၏ အရှင်ပြုအံ့ဟု နှစ်သိမ့်စေပြီးလျှင် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစား၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ မဂဓမင်းနှင့်တကွ နဂါးပြည်မှ ထွက်၏။ မဂဓမင်းသည် နဂါးမင်း၏ အာနုဘော်ဖြင့် အင်္ဂမင်းကို ဖမ်း၍သတ်ပြီးလျှင် အင်္ဂတိုင်း၊ မဂဓတိုင်း ဟူသော နှစ်တိုင်းတို့၌ မင်းပြု၏။ ထိုအခါမှစ၍ မဂဓမင်း၏၎င်း၊ နဂါးမင်း၏၎င်း အကျမ်းဝင်ခြင်းသည် မြဲမြံ၏။ မဂဓမင်းသည် နှစ်တိုင်း နှစ်တိုင်း စမ္မာမြစ်နား၌ ရတနာမဏ္ဍပ်ကို ဆောက်စေ၍ များစွာသော စွန့်ကြဲခြင်းဖြင့် နဂါးမင်းအား ပူဇော်ခြင်းအမှုကို ပြုစေ၏။ ထိုနဂါးမင်းသည်လည်း များစွာသော အခြံအရံဖြင့် နဂါးပြည်မှ ထွက်၍ အပူဇော်ခံ၏။ လူများသည် နဂါးမင်း စည်းစိမ်ကို ကြည့်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် သူဆင်းရဲအမျိုး၌ ဖြစ်၍ မင်းပရိသတ်နှင့်တကွ မြစ်နားသို့သွား၍ နဂါးမင်း၏ စည်းစိမ်ကိုမြင်လျှင် မက်မောခြင်း လောဘကို ဖြစ်စေ၍ ထိုနဂါးမင်းစည်းစိမ်ကို တောင့်တလျက် အလှူကို ပေး၍ သီလကို ဆောက်တည်၍ စမ္မေယျနဂါးမင်း သေသည်မှ ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ စုတေ၍ ထိုစမ္မေယျ နဂါးမင်း၏ နေရာပြာသာဒ်ဝယ် ကြက်သရေရှိသော

တိုက်ခန်း၌ အသရေရှိသော အိပ်ရာအပြင်ဝယ် ဖြစ်၏။ မုလေးပန်းဆိုင် အဆင်း နှင့်တူသော ကြီးစွာသော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုဘုရားလောင်းသည် ထိုကိုယ် အဆင်းသဏ္ဍာန်ကို မြင်လျှင် နှလုံးမသာယာခြင်း ဖြစ်၍ ငါသည် ပြုအပ်သော ကုသိုလ်အကျိုးဆက်ကြောင့် ကာမာဝစရနတ်ပြည် ခြောက်ထပ်တို့၌ စည်းစိမ် ချမ်းသာသည် ကျီ၌ ထားအပ်သော စပါးကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ငါသည် ဤသို့ တိရစ္ဆာန် အမျိုး၌ ပဋိသန္ဓေကို ယူ၏။ ငါ့အား အသက်ရှည်ခြင်းဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့ နည်းဟု သေခြင်း၌ စိတ်ကိုဖြစ်စေ၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းကို သုမနာမည်သော နဂါးမသည် မြင်၍ ကြီးသော အာနုဘော်ရှိသော သတ္တဝါသည် ဖြစ်လာသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံ၍ ကြွင်းကုန် သော နဂါးမတို့အား ကြား၍ အလုံးစုံကုန်သော နဂါးမတို့သည် အထူးထူး သော တီးမှုတ်မျိုးကို လက်စွဲကုန်လျက် လာလတ်ကုန်၍ ထိုဘုရားလောင်းအား များစွာသော တီးမှုတ်မျိုးတို့ဖြင့် ပူဇော်ကုန်၏။ ထိုဘုရားလောင်းအား ထိုနဂါး ပြည်သည် သိကြားမင်းနေပြည်ကဲ့သို့ ထင်၏။ သေလိုသောစိတ်သည် ငြိမ်း၏။ နဂါးမင်း၏ ကိုယ်ကိုစွန့်၍ ခပ်သိမ်းသောတန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သည် ဖြစ်၍ အိပ်ရာအပြင်၌ နေ၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းအား ထိုအခါမှစ၍ စည်းစိမ် အခြံအရံသည် များ၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် နဂါးမင်းပြုလျက် နောက်အဘို့၌ နှလုံးမသာယာခြင်းဖြစ်၍ ငါ့အား ဤတိရစ္ဆာန်အမျိုးဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်းဟု နှလုံးသွင်းသဖြင့် ဥပုသ်သုံးခြင်းကို သုံး၍ ဤတိရစ္ဆာန် အမျိုးမှလွတ်၍ လူ့ပြည်သို့ရောက်လျှင် သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို သိသဖြင့် ဝဋ်ဆင်းရဲ၏အဆုံးကို ငါပြုအံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် ထိုအခါမှစ၍ ထိုပြာသာဒ်၌ သာလျှင် ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်းကို ပြု၏။

တန်ဆာဆင်သော နဂါးမတို့သည် ဘုရားလောင်း နဂါးမင်းအထံသို့ သွားကုန်၏။ များသောအားဖြင့် ဘုရားလောင်း၏ ဥပုသ်သီလသည် ပျက်၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် ထိုအခါမှစ၍ ပြာသာဒ်မှ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် ဥယျာဉ်သို့ သွား၏။ ထိုနဂါးမတို့သည်လည်း ထိုဥယျာဉ်သို့လျှင် သွားကုန်၏။ ဥပုသ် ဆောက်တည်ခြင်းသည် ပျက်သည်သာလျှင်တည်း။ ထို့နောက်မှ ဤသို့ကြံ၏။ ငါသည် ဤနဂါးပြည်မှထွက်၍ လူ့ပြည်သို့သွားသဖြင့် ဥပုသ်ဆောက်တည်၍

နေခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုဘုရားလောင်းသည် ထိုအခါမှစ၍ ဥပုသ်နေ့တို့၌ နဂါးပြည်မှထွက်၍ တခုသော ပစ္စန္ဒရစ်၏ မနီးမဝေးသောအရပ် ဝယ် ခရီးလမ်းမအနီးဖြစ်သော တောင်ပို့ထိပ်၌ ငါ၏အရေ အစရှိသည်တို့ကို အလို့ရှိကုန်သောသူတို့သည် ယူစေကုန်သတည်း။ ငါ့ကို မြွေကစားခြင်းကို ပြုလို့ ကုန်သောသူတို့သည် ပြုစေကုန်သတည်းဟု ကိုယ်ကို အလှူ၏အဝ၌ စွန့်၍ အခွေ တို့ကိုဖွဲ့၍ အိပ်လျက် ဥပုသ်ဆောက်တည်၏။ ခရီးလမ်းမ၌ သွားကုန်သော သူတို့သည်၎င်း၊ လာကုန်သောသူတို့သည်၎င်း မြင်ကုန်၍ နုံသာ ပန်းအစရှိသည် တို့ဖြင့် ပူဇော်၍ သွားကုန်၏။

ပစ္စန္ဒရစ်၌ နေကုန်သော သူတို့သည် လာလတ်ကုန်၍ နဂါးမင်းသည် ကြီး သော အာနုဘော်ရှိ၏ဟု ထိုဘုရားလောင်းအထက်၌ မဏ္ဍပ်ကို ဆောက်လုပ် ပြီးလျှင် ထက်ဝန်းကျင်မှ သဲကိုကြဲ၍ နုံသာအစရှိသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်ကုန်၏။ ထိုအခါမှစ၍ လူတို့သည် ဘုရားလောင်း၌ ကြည်ညိုသဖြင့် ပူဇော်ခြင်းကိုပြု၍ သားဆုသွီးဆုကို တောင်းကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ဥပုသ်ဆောက် တည်ခြင်းအမှုကို ပြုလျက် တဆယ့်လေးရက်၊ တဆယ့်ငါးရက်မြောက်ဖြစ်သော ဥပုသ်နေ့တို့၌ တောင်ပို့ထိပ်၌နေ၍ အထွက်တရက်နေ့မှ နဂါးပြည်သို့သွား၏။ ဤ ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်းကို ပြုသော ဘုရားလောင်းအား ရှည်မြင့်စွာသော ကာလသည် လွန်၏။

တနေ့သ၌ သုမနာအမည်ရှိသော မိဖုယားကြီးသည် ဤသို့ လျှောက်၏။ အရှင်မင်းကြီး - အရှင်မင်းကြီးသည် လူ့ပြည်သို့သွား၍ ဥပုသ်ဆောက်တည် တော်မူ၏။ လူ့ပြည်မည်သည်ကား ရွံ့ရှာဘွယ်ရှိ၏။ ဘေးဘျမ်းရှိ၏။ အရှင် မင်းကြီးအား အကယ်၍ ဘေးသည်ဖြစ်ငြားအံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်သည်ရှိသော် အကျွန်ုပ် တို့သည် အဘယ်အကြောင်းဖြင့် သိရကုန်အံ့နည်း။ ထိုအကြောင်းကို အကျွန်ုပ် တို့အား ကြားတော်မူပါလော့ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ မိဖုယားကို ဘုရား လောင်းသည် မင်္ဂလာရေကန်နားသို့ ဆောင်၍ ရှင်မိဖုယား - အကယ်၍ ငါ့ကို တစုံတယောက်သောသူသည် ပုတ်ခတ်၍ ပင်ပန်းစေအံ့၊ ဤမင်္ဂလာရေကန်၌ ရေနောက်သည် ဖြစ်လတ္တံ့။ အကယ်၍ ဂဠုန်သည် ဖမ်းယူအံ့၊ ရေသည် ကျိုက်ကျိုက်ဆူသည်ဖြစ်၍ ထင်လတ္တံ့။ အကယ်၍ မြွေသမားသည် ဖမ်းယူ

အံ့၊ ရေသည် သွေးအဆင်းရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုသုမနာမိဖုယားကြီးအား သုံးပါးသော အကြောင်းနိမိတ်တို့ကိုကြား၍ တဆယ့်လေးရက်မြောက် ဖြစ်သော ဥပုသ်နေ့၌ ဥပုသ်ဆောက်တည်လျက် နဂါးပြည်မှ ထွက်ခဲ့သဖြင့် လူ့ပြည် သို့သွား၍ တောင်ပို့ထိပ်၌လျောင်း၏၊ ကိုယ်ရောင်ဖြင့် တောင်ပို့ကိုတင့်တယ်စေ၏၊ ထိုစကားသည်မှန်၏၊ ထိုဘုရားလောင်း နဂါးမင်း၏ကိုယ်သည် ငွေပန်းဆိုင်ကဲ့သို့ဖြူ၏၊ ဦးခေါင်း၌ ကမ္မလာနီအိမ်ကျင်ကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

ဤစမ္မေယျဇာတ်၌ကား ဘုရားလောင်း၏ ကိုယ်သည် ထွန်တုံးပမာဏရှိ၏၊ ဘူရိဒတ်ဇာတ်၌ ကိုယ်သည် ပေါင်ပမာဏရှိ၏၊ သင်္ခါပါလဇာတ်၌ တခုသော လှေပိန်းကော ပမာဏရှိ၏။

ထိုအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ နေသော တယောက်သော လုလင်သည် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ သွား၍ ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာ့အထံ၌ အလမ္မာယ်အတတ်ကို သင်ပြီး၍ ထိုခရီးဖြင့် မိမိအိမ်သို့ သွားသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ ဤမြေကို ဖမ်းယူ၍ ရွာ နိဂုံး မင်းနေပြည်တို့၌ ကစားစေလျက်လျှင် ဥစ္စာကို ဖြစ်စေအံ့ဟု ကြံ၍ နတ်ဆေးတို့ကိုယူ၍ နတ်၏မန္တရားနှင့် တူသော မန္တရားကို ရွတ်လျက် ဘုရားလောင်း နဂါးမင်းအထံသို့ သွား၏၊ နတ်၏မန္တရားနှင့် တူသော မန္တရားကို ကြားသောအခါမှစ၍ ဘုရားလောင်း၏နားတို့၌ သံတံကျင်ဖြင့် ထိုးသောအခါကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ ဦးခေါင်း၌ သံမယ်နုဖြင့် နှက်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ဤအသံကား အသို့နည်းဟု အခွေကြားမှ ဦးခေါင်းကို ဖော်၍ ကြည့်လတ်သော် မြေသမားကို မြင်၍ ကြံ၏၊ ငါ၏အဆိပ်သည် များစွာ၏၊ အကယ်၍ ငါသည် အမျက်ထွက်သဖြင့် နှာခေါင်းလေကို လွှတ်အံ့၊ ဖွဲ့ပြာကဲ့သို့ ဖရိုဖရဲ ကြဲလတ္တံ့၊ ထိုဖွဲ့ပြာကဲ့သို့ ဖရိုဖရဲကြဲသည်ရှိသော် ငါ၏သိလသည်လျှင် ကျိုးပျက်သည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုအလမ္မာယ်ကို ငါမကြည့်အံ့ဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ ထိုဘုရားလောင်းသည် မျက်စိတို့ကို မှိတ်၍ ဦးခေါင်းကို အခွေကြား၌ ထား၏။

အလမ္မာယ်ပုဏ္ဏားသည် ဆေးကိုစီရင်ပြီးလျှင် မန္တရားကိုရွတ်၍ ဘုရားလောင်းကိုယ်၌ တံတေးကို ထွေး၏၊ ဆေး၏၎င်း၊ မန္တရား၏၎င်း အာနုဘော်ကြောင့် တံတေးထိရာအရပ်က ဖူးရရှူးထသော ကာလကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရား

လောင်း နဂါးမင်းကို ထိုအလမ္မာယ်ပုဏ္ဏားသည် အမြီး၌ ကိုင်ပြီးလျှင် ငင်၍ အလျားဖြင့် အိပ်စေ၍ ဆိတ်ခြေသဏ္ဍာန်နှင့်တူသော လှံတံဖြင့် နှိပ်လျက် အားနည်းသည်ကို ပြုပြီးလျှင် ဦးခေါင်းကို မြဲမြံစွာကိုင်၍ နှိပ်၏။ ဘုရားလောင်း၏ခံတွင်းသည် ပွင့်၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းခံတွင်း၌ တံတွေးကို ထွေးသဖြင့် ဆေးကို၎င်း၊ မန္တရားကို၎င်း ပြု၍ အစွယ်တို့ကို ချိုး၏။ ခံတွင်း၌ သွေးဖြင့် ပြည့်၏။ ဘုရားလောင်းသည် မိမိသီလပျက်ခြင်းမှ ကြောက်သောကြောင့် ဤသို့ သဘောရှိသော ပြင်းစွာသော ဆင်းရဲကို သည်းခံလျက် မျက်စိကို ဖွင့်၍ ကြည့်ခြင်းကိုမျှလည်း မပြု။ ထို အလမ္မာယ်ပုဏ္ဏားသည်လည်း နဂါးမင်းကို အားနည်းသည်ကို ပြုအံ့ဟု အမြီးမှစ၍ ဘုရားလောင်းနဂါးမင်း၏ အရိုးတို့ကို မှန်မှန်ညက်ညက်ချေသကဲ့သို့ အလုံးစုံသော ကိုယ်ကို နင်းနယ်၍ ရက်ပြားရစ်သော ရစ်ခြင်းကို ရစ်ပတ်စေ၏။ ရက်ကန်းသည်တို့ ချည်စာနင်းသကဲ့သို့သော နင်းနယ်ခြင်းကို နင်းနယ်၏။ အမြီးကို ကိုင်၍ ခဝါသည်တို့ ပုဆိုးဖွပ်သကဲ့သို့ ပုတ်ခတ်၏။ ဘုရားလောင်း၏ ကိုယ်အလုံးသည် သွေးဖြင့် လိမ်းကျံသည် ဖြစ်၏။ ထို ဘုရားလောင်းသည် ကြီးစွာသော ဝေဒနာကို သည်းခံတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်း အားနည်းသော အဖြစ်ကို သိ၍ နွယ်ပခြုပ်ကို ရက်ပြီးလျှင် ထိုပခြုပ်၌ ဘုရားလောင်း နဂါးမင်းကို ထည့်၍ ပစ္စန္ဒရစ်သို့ ဆောင်ယူပြီးလျှင် လူများအလယ်၌ က,စေ၏။ အညိုအစရှိကုန်သော အဆင်းတို့၌၎င်း၊ အလုံး, လေးထောင့် အစရှိကုန်သော သဏ္ဍာန်တို့၌၎င်း၊ အငယ်အကြီး အစရှိကုန်သော ပမာဏတို့၌၎င်း အကြင် အကြင် အမှုကို အလမ္မာယ်ပုဏ္ဏားသည် အလိုရှိ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုထိုအမှုကို သာလျှင် ပြု၍ က,၏။ ပါးပျဉ်းတရာကို၎င်း၊ ပါးပျဉ်းတထောင်တို့ကို၎င်း ပြုသည်သာလျှင်တည်း။ လူများသည် ကြည်ညိုသည်ဖြစ်၍ များစွာ ဥစ္စာကို ပေး၏။ တနေ့တည်း၌ပင်လျှင် အသပြာတထောင်ကို၎င်း၊ အသပြာ တထောင်ထိုက်သော ဥစ္စာ ပရိက္ခရာတို့ကို၎င်း ရ၏။

အလမ္မာယ် ပုဏ္ဏားသည် ဘုရားလောင်းကို ဖမ်းယူစကမူ အသပြာတထောင်ကို ရသည်ရှိလတ်သော် ငါလွတ်အံ့ဟု ကြံ၏။ ထိုသို့ကြံသော်လည်း ထိုတထောင်သော ဥစ္စာကိုရလျှင် ပစ္စန္ဒရစ်ရွာ၌ပင် ငါသည် ဤမျှလောက် ဥစ္စာကို ရတုံ

သေး၏။ မင်း၊ မင်း၏အမတ်ကြီးတို့အထံ၌လည်း များစွာသော ဥစ္စာကို ငါရလတ္တံ့ဟု ကြံ၍ ဝန်တင်လှည်းကို၎င်း၊ စီးစရာ ငြင်သာသော ယာဉ်ကို၎င်း ယူပြီးလျှင် လှည်း၌ ဥစ္စာတို့ကိုထား၍ ငြင်သာသောယာဉ်ငယ်၌ စီးလျက် များစွာသောအခြံအရံဖြင့် ဘုရားလောင်းကို ရွာ နိဂုံး အစရှိသည်တို့၌ က၊စေလျက် ဗာရာဏသီပြည် ဥဂ္ဂသေနမင်း၏ အထံ၌ က၊စေပြီးလျှင် ငါလွတ်အံ့ဟု ကြံ၍ သွား၏။ ထိုအလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားသည် ဘားတို့ကိုသတ်၍ နဂါးမင်းအား ပေး၏။ နဂါးမင်းသည် အပန်တလဲလဲ ဤအလမ္ဗာယ်သည် ငါ့ကို မှီ၍ ဘားတို့ကို သတ်လတ္တံ့ဟု ကြံ၍ ဘားတို့ကို မစား၊ ထိုသို့ မစားသောအခါ ဘုရားလောင်းအား ပျားပေါက်ပေါက်တို့ကို ပေး၏။ ဘုရားလောင်းသည် ငါသည် ဤအစာကို အကယ်၍ ယူ၍စားငြားအံ့၊ ပခြုပ်တွင်း၌လျှင် သေလတ္တံ့ဟု ထိုပျားပေါက်ပေါက်တို့ကိုလည်း မစား၊ အလမ္ဗာယ် ပုဏ္ဏားသည် တလမ္ပဖြင့် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်၍ တံခါးရွာတို့၌ က၊စေလျှင် များစွာသော ဥစ္စာကို ရ၏။

မင်းသည်လည်း ထိုအလမ္ဗာယ်ကိုခေါ်စေ၍ ငါတို့အား က၊စေလော့ဟုဆို၏။ အရှင်မင်းကြီး - ကောင်းပြီ နက်ဖြန် ပန္နရသီဥပုသ်နေ့၌ အရှင်မင်းကြီးတို့အား က၊ပါစေအံ့ဟု လျှောက်၏။ မင်းသည် နက်ဖြန် နဂါးမင်းကို မင်းယင်ပြင်၌ က၊စေလတ္တံ့ဟု လူများသည် စည်းဝေး၍ ကြည့်ရှုစေဟု စည်လည်စေ၍ နက်ဖြန်နေ့၌ မင်းယင်ပြင်ကို တန်ဆာဆင်စေ၍ အလမ္ဗာယ် ပုဏ္ဏားကိုခေါ်စေ၏။ ထိုအလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားသည် ရတနာပခြုပ်ဖြင့် ဘုရားလောင်းကို ဆောင်ယူ၍ ဆန်းကြယ်သောအခင်း၌ ပခြုပ်ကိုထား၍ နေ၏။ မင်းသည်လည်း ပြာသာဒ်အထက်မှ ဆင်းသက်၍ လူများအပေါင်း ခြံရံလျက် မင်းနေရာ၌နေ၏။ အလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏားသည် ဘုရားလောင်းကို ပခြုပ်မှထုတ်၍ က၊စေ၏။ လူများသည် မိမိကိုယ်အဖြစ်ဖြင့် တည်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ပုဆိုးတထောင် ကြဲမြှောက်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။ ဘုရားလောင်း၏ အထက်၌ ရတနာခုနစ်ပါးမိုဃ်းသည် ရွာ၏။ ဖမ်းယူသော ဘုရားလောင်းအား တလသည် ပြည့်၏။ ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး အစာကင်းသည် ဖြစ်၏။

သုမနာမည်သော မိဖုယားကြီးသည် ငါ၏ချစ်စွာသော လင်သည် ကြာလေစွ၊ ယခုအခါ ဤအရပ်သို့ မလာသော ငါ့လင်အား တလပြည့်ပြီ၊ အကြောင်းကား အသို့နည်းဟု သွား၍ မင်္ဂလာရေကန်ကို ကြည့်လတ်သော်

သွေးအဆင်းရှိသော ရေကိုမြင်၍ ငါ့ချစ်လင်ကို မြွေသမား ဖမ်းယူသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟုသိ၍ နဂါးပြည်မှ ထွက်ခွဲပြီးလျှင် တောင်ပို့အနီးသို့သွား၍ ဘုရားလောင်းအား ဖမ်းယူရာ အရပ်ကို၎င်း၊ ညဉ့်ဆဲ၍ ပင်ပန်းရာ အရပ်ကို၎င်း မြင်သည်ရှိသော် ငိုကြွေး၍ ပစ္စန္ဓရစ်ရွာသို့ သွားသဖြင့် မေး၍ ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှင် ဗာရာဏသီပြည်သို့သွား၍ မင်းအိမ်တံခါး၌ ပရိသတ် အလယ်ဖြစ်သော ကောင်းကင်ဝယ် ငိုလျက် ရပ်၏။ ဘုရားလောင်း နဂါးမင်းသည် ကလျက်လျှင် ကောင်းကင်သို့ ကြည့်လတ်သော် ထိုသူမနာ မိဖုယားကြီးကို မြင်၍ ရှက်နိုးသဖြင့် ပခြုပ်တောင်းသို့ဝင်၍ အိပ်၏။ မင်းသည် ထိုဘုရားလောင်း နဂါးမင်းကို ပခြုပ်တောင်းသို့ ဝင်သောအခါ၌ အကြောင်းကား အသို့နည်းဟု ထိုမှကြုံမှ ကြည့်လတ်သော် ကောင်းကင်၌တည်သော ထိုသူမနာ မည်သော နဂါးမိဖုယားကိုမြင်၍ အကြောင်းကို မေးလိုရကား—

၂၂၉။ ကာ နု ဝိဇ္ဇာရိဝါဘာသိ၊ ဩသမိ ဝိယ တာရကာ။
ဒေဝတာ နု သိ ဂန္ဓဗ္ဗိ၊ န တံ မညာမိ မာနုသီ။

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၂၉။ ဘဒ္ဒေ၊ အဘယ်။ တံ၊ သင်သည်။ ဝိဇ္ဇာရိဝါ၊ လျှပ်စစ်ကဲ့သို့၎င်း။ ဩသမိတာရကာ ဝိယ၊ သောက်ရှူးကြယ်ကဲ့သို့၎င်း။ အာဘာ၊ အရောင်ရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ကာနု၊ အဘယ်သူနည်း။ ဒေဝတာ၊ နတ်သွီးသည်။ အသိနု၊ ဖြစ်သလော။ ဂန္ဓဗ္ဗိ၊ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်သွီးသည်။ အသိနု၊ ဖြစ်သလော။ တံ၊ သင့်ကို။ မာနုသီ၊ လူမိန်းမဟူ၍။ န မညာမိ၊ ငါမထင်မှတ်။

ထိုနောင်မှ သုမနာမည်သော နဂါးမိဖုယားသည် ထိုမင်းအား အကြောင်းကို ပြန်ကြားလိုရကား—

၂၃၀။ နမ္ပိ ဒေဝီ န ဂန္ဓဗ္ဗိ၊ န မဟာရာဇ မာနုသီ။
နာဂကညာမိ ဘဒ္ဒန္တေ၊ အတ္ထေန မိ ဣဓာ ဂတာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၃၀။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဒေဝီ၊ နတ်သွီးသည်။ န အမိ၊ မဖြစ်။ ဂန္ဓဗ္ဗိ၊ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်သွီးသည်။ န အမိ၊ မဖြစ်။ န မာနုသီ၊ လူမိန်းမလည်းမဟုတ်။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တေ၊

အရှင်မင်းကြီးအား။ ဘဒ္ဒါ ကောင်းခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ အဟံ၊
အကျွန်ုပ်သည်။ နာဂကညာ၊ နဂါးသွီးသည်။ အမှီ၊ ဖြစ်၏။ အတ္ထေန၊ အကြောင်း
ရှိသောကြောင့်။ ဣဓ၊ ဤဗာရာဏသီပြည်တော်သို့။ အာဂတာ၊ လာသည်။
အမှီ၊ ဖြစ်၏။

ထိုစကားကိုကြား၍ မင်းသည် နဂါးမကို တဖန် မေးပြန်လိုရကား—

၂၃၁။ ဝိဗ္ဗန္တစိတ္တာ ကုပိတိန္ဒြိယာသိ၊
နေတ္ထေဟိ တေ ဝါရိဂဏာ သဝန္တိ။
ကိန္ဓေ နဠိ ကိံ ပန ပတ္ထယာနာ၊
ဣဓာ ဂတာ နာရိ တဒိဃံ ဗြူဟိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၃၁။ နာရိ၊ နဂါးမ။ တံ၊ သင်သည်။ ဝိဗ္ဗန္တစိတ္တာ၊ တုန်လှုပ်သောစိတ်ရှိ
သည်။ ကုပိတိန္ဒြိယာ၊ ပင်ပန်းညှိုးနွမ်းသော ဣန္ဒြေရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ တေ၊
သင်၏။ နေတ္ထေဟိ၊ မျက်စိတို့မှ။ ဝါရိဂဏာ၊ မျက်ရေပေါက်တို့သည်။ သဝန္တိ၊
ယိုစီးကုန်၏။ တေ၊ သင့်အား။ ကိံ၊ အဘယ်ဥစ္စာသည်။ နဠိ၊ ပျောက်သနည်း။
ကိံ ပန၊ အဘယ်ဝတ္ထုကို။ ပတ္ထယာနာ၊ တောင့်တသည် ဖြစ်၍။ ဣဓ၊ ဤအရပ်
သို့။ အာဂတာ၊ လာသနည်း။ တံ၊ သင့်ကို။ ဣဃံ၊ ငါတို့ကံတို့၏။ တံ၊
ထိုအကြောင်းကို။ ဗြူဟိ၊ သင်ဆိုဦးလော့။

နဂါးမသည် မိမိလာသော အကြောင်းကို ကြားလိုရကား—

၂၃၂။ ယ မဂ္ဂတေဇော ဥရဂေါတိ စာဟု၊
နာဂေါတိ နံ အာဟု ဇနော ဇနိန္ဒု။
တ မဂ္ဂဟိ ပုရိသော ဇိဝိကတ္ထော၊
တံ ဗန္ဓနာ မုဉ္ဇ ပတိ မမေသော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၃၂။ ဇနိန္ဒု၊ မင်းမြတ်။ ယံ၊ အကြင်နဂါးမင်းကို။ ဇနော၊ လူများသည်။
ဥဂ္ဂတေဇော၊ ထက်သောတန်ခိုးရှိသော။ ဥရဂေါတိ စ၊ မြေဟူ၍လည်း။ အာဟု၊
ဆိုကြ၏။ နာဂေါတိ စ၊ နဂါးဟူ၍လည်း။ အာဟု၊ ဆိုကြ၏။ တံ၊ ထိုနဂါးမင်းကို။
ပုရိသော၊ မြေသမားသည်။ ဇိဝိကတ္ထော၊ အသက်မွေးလိုသည်ဖြစ်၍။ အဂ္ဂဟိ၊

ဖမ်းယူ၏။ သော၊ ဤ မြေသမား ဖမ်းယူသော နဂါးမင်းသည်။ မမ၊
အကျွန်ုပ်၏။ ပတိ၊ ချစ်လင်တည်း။ တံ၊ ထို အကျွန်ုပ်ချစ်လင် နဂါးမင်းကို။
ဗန္ဓု၊ အနှောင်အဖွဲ့မှ။ မုဉ္ဇု၊ လွတ်တော်မူပါလော့။

မင်းသည် ဖမ်းယူသောအကြောင်းကို တဖန်မေးပြန်လိုရကား—

၂၃၃။ ကထံနွ ယံ ဗလ ဝီရိယူပပန္နော၊
ဟတ္ထတ္တ မာဂစ္ဆိ ဝနိဗ္ဗကဿ။
အက္ခာဟိ မေ နာဂကညေ တမတ္ထံ။
ကထံ ဝိဇာနေမု ဂဟိတ နာဂံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၃၃။ နာဂကညေ၊ နဂါးသွီး။ ကထံ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ ဗလဝီရိယူပ-
ပန္နော၊ အားလုံ့လနှင့် ပြည့်စုံသော။ အယံနာဂေါ၊ ဤ နဂါးမင်းသည်။
ဝနိဗ္ဗကဿ၊ အထီးကျန်သော အလမ္ဘာယ်ပုဏ္ဏား၏။ ဟတ္ထတ္တံ၊ လက်တွင်းသို့။
အာဂစ္ဆိနု၊ ရောက်လေသနည်း။ တမတ္ထံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ မေ၊ ငါ့အား။
အက္ခာဟိ၊ သင်ကြားလော့။ ဂဟိတံ နာဂံ၊ သင့်လင်သယ် နဂါးအား ဖမ်းယူ
ခြင်းကို။ ကထံ၊ အသို့မူ၍လျှင်။ ဝိဇာနေမု၊ ငါတို့သိရကုန်အံ့နည်း။

နဂါးမသည် နဂါးမင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုသဖြင့် အလမ္ဘာယ်ပုဏ္ဏား
အဖမ်းခံရကြောင်းကို မင်းအား ကြားလိုရကား—

၂၃၄။ နဂရံပိ နာဂေါ ဘသ္မံ ကရေယျ၊
တထာ ဟိ သော ဗလဝီရိယူပပန္နော။
ဓမ္မဉ္ဇ နာဂေါ အပစာယမာနော၊
တသ္မာ ပရက္ကမ္မ တပေါ ကရောတိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၃၄။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ နာဂေါ၊ အကျွန်ုပ်လင် နဂါးမင်း
သည်။ နဂရံပိ၊ မြို့အလုံးကိုလည်း။ ဘသ္မံ၊ ဖွဲ့ပြာဖြစ်အောင်။ ကရေယျ၊ ပြုနိုင်
ပါ၏။ တထာ-တံဝစနံ၊ ထိုစကားသည်။ ဟိ-သစ္စံ၊ မှန်၏။ သော၊ အကျွန်ုပ်လင်
နဂါးမင်းသည်။ ဗလဝီရိယူပပန္နော၊ အားလုံ့လနှင့် ပြည့်စုံပါ၏။ နာဂေါ၊
ကျွန်ုပ်လင် နဂါးမင်းသည်။ ဓမ္မဉ္ဇ၊ ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်း အကျင့်ဟု ဆိုအပ်

သော သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကိုသာလျှင်။ အပစာယမာနော၊ အရို
အသေပြု၍။ ဝိဟရတိ၊ နေ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ သီလဘေဒဘယာ၊ သီလ
ပျက်အံ့သည်မှ ကြောက်သောကြောင့်။ ပရက္ကမ္မ၊ လုံ့လအားထုတ်၍။ တပေါ၊
ခြိုးခြံသောအကျင့်ကို။ ကရောတိ၊ ပြု၏။

မင်းသည် အဘယ်အကြောင်းဖြင့်လျှင် ဤ အလမ္မာယ်သည် ဤ နဂါးမင်းကို
ဖမ်းယူလေသနည်းဟု မေး၏။ ထိုသို့ မေးသောအခါ သုမနာမည်သော နဂါး
မိဖုယားသည် ထိုမင်းအား ကြားလိုရကား—

၂၃၅။ စာတုဒ္ဒသိံ ပဉ္စဒ္ဒသိဉ္စ ရာဇ၊
စတုပ္ပထေ သမ္ပတိံ နာဂရာဇာ။
တမဂ္ဂဟိ ပုရိသော ဇီဝိကတ္ထော၊
တံ ဗန္ဓနာ မုဉ္ဇပတိ မမေသော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၃၅။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ နာဂရာဇာ၊ ကျွန်ုပ်လင်နဂါးမင်းသည်။ စာတုဒ္ဒသိဉ္စ၊
တဆယ့်လေးရက် မြောက်သော ဥပုသ်နေ့၌၎င်း။ ပဉ္စဒ္ဒသိဉ္စ၊ တဆယ့်ငါးရက်
မြောက်သော ဥပုသ်နေ့၌၎င်း။ စတုပ္ပထေ၊ ခရီးလေးဆုံအနီး၌။ သမ္ပတိံ၊ ဥပုသ်
ဆောက်တည်၍နေ၏။ တံ၊ ထိုကျွန်ုပ်လင် နဂါးမင်းကို။ ပုရိသော၊ မြေသမား
သည်။ ဇီဝိကတ္ထော၊ အသက်မွေးလိုသည်ဖြစ်၍။ အဂ္ဂဟိ၊ ဖမ်းယူ၏။ ဧသော၊
ဤမြေသမား ဖမ်းယူသော နဂါးမင်းသည်။ မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ပတိံ၊ ချစ်လင်
တည်း။ တံ၊ ထိုချစ်လင် နဂါးမင်းကို။ တံ၊ အရှင်မင်းကြီးသည်။ ဗန္ဓနာ၊
ပခြုပ်ဟူသော နှောင်အိမ်မှ။ မုဉ္ဇ၊ လွှတ်တော်မူပါလော့။

ဤသို့သောစကားကိုဆိုပြီး၍ တဖန်လည်း ထိုမင်းကိုတောင်းပန်ပြန်လိုရကား-

၂၃၆။ သောဠသိတ္ထိံ သဟဿာနိ၊ အာမုက္ကမဏိကုဏ္ဍလာ။
ဝါရိဂေဟသယာ နာရိ၊ တာပိ တံ သရဏံ ဂတာ။
၂၃၇။ ဓမ္မေန မောစေဟိ အသာဟသေန၊
ဂါမေန နိက္ခေန ဂဝံသတေန။
ဩဿဠကာယော ဥရဂေါ စရာတု၊
ပုညတ္ထိကော မုဉ္ဇတု ဗန္ဓနသ္မာ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၃၆။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အာမုက္ကမဏိကုဏ္ဍလာ၊ ပုလဲ
 ပတ္တမြား နားချောင်း ဝတ်ကုန်သော။ ဝါရိဂေဟသယာ၊ ရေဟူသော အမိုးရှိ
 သော နန်းအိမ်၌ နေကုန်သော။ နာရီ၊ နဂါးသမီး တို့သည်။ သောဠသိတ္ထိ-
 သဟဿာနိ၊ တသောင်း ခြောက်ထောင်သော နဂါးသမီးတို့သည်။ ဟောန္တိ
 ဖြစ်ကုန်၏။ တာပိ၊ ထို တသောင်း ခြောက်ထောင်သော နဂါးသမီးတို့သည်
 လည်း။ တံ၊ ထိုနဂါးမင်းကြီးကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂတာ၊
 ဆည်းကပ်ကုန်၏။

၂၃၇။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အသာဟသေန၊ နိုင်ထက်ကလူမပြု
 တဲ။ ဓမ္မေန၊ တရားနှင့်အညီ။ ဂါမေန၊ ရွာပေးသဖြင့်၎င်း။ နိက္ခေန၊ ရွှေစင်နိက္ခ
 ပေးသဖြင့်၎င်း။ ဂဝံသတေန၊ နွားတရာပေးသဖြင့်၎င်း။ မောစေဟိ၊ လွတ်စေ
 တော်မူပါလော့။ ဥရဂေါ၊ နဂါးမင်းသည်။ သြဿဠကာယော၊ လွတ်သော
 ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ စရာတု၊ သွားပါစေ။ ပုညတ္တိကော၊ ကုသိုလ်ကို အလိုရှိသော
 နဂါးမင်းသည်။ ဗန္ဓနသ္မာ၊ ပြုပြင်ဟူသော နှောင်အိမ်မှ။ မုဉ္ဇတု၊ လွတ်ပါစေ
 သတည်း။

ထိုအခါ မင်းသည် ထိုနဂါးမ တောင်းပန်သော စကားကို ဝန်ခံလိုရကား—

- ၂၃၈။ ဓမ္မေန မောစေမိ အသာဟသေန၊
 ဂါမေန နိက္ခေန ဂဝံသတေန။
 သြဿဠကာယော ဥရဂေါ စရာတု၊
 ပုညတ္တိကော မုဉ္ဇတု ဗန္ဓနသ္မာ။
- ၂၃၉။ ဒမ္မိ နိက္ခသတံ လုဒ္ဒ၊ သုဘဉ္စ မဏိကုဏ္ဍလံ။
 စတုရသဉ္စ ပလ္လက္ခံ၊ ဥမ္မာပုပ္ဖသိရိန္နိဘံ။
- ၂၄၀။ ဒွေ စ သာဒိသိယော ဘရိယာ၊
 ဥသဘဉ္စ ဂဝံသတံ။
 သြဿဠကာယော ဥရဂေါ စရာတု၊
 ပုညတ္တိကော မုဉ္ဇတု ဗန္ဓနသ္မာ။

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၃၈။ သုမနေ၊ သုမနာမိဖုယား။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဓမ္မေန၊ တရားနှင့်
အညီ။ အသာဟသေန၊ နိုင်ထက်ကလူမပြုဘဲ။ ဂါမေန၊ ရွာပေးသဖြင့်၎င်း။
နိက္ခေန၊ ရွှေစင်နိက္ခပေးသဖြင့်၎င်း။ ဂဝံသတေန၊ နွားတရာပေးသဖြင့်၎င်း။
မောစေမိ၊ ငါလွတ်စေအံ့။ ဥရဂေါ၊ သင့်လင်နဂါးမင်းသည်။ ဩဿဋ္ဌကာယော၊
လွတ်သောကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ စရာတု၊ အလိုရှိရာ သွားစေသတည်း။ ပုညတ္ထိ-
ကော၊ ကောင်းမှုကိုအလိုရှိသော သင့်လင်နဂါးမင်းသည်။ ဗန္ဓနသ္မာ၊ ပြုပြင်
ဟူသော နှောင်အိမ်မှ။ မုဉ္ဇတု၊ လွတ်ပါစေသတည်း။

၂၃၉။ လုဒ္ဒ၊ အလမ္ဘာယ်မုဆိုး။ တေ၊ သင့်အား။ နိက္ခသတံ၊ ရွှေစင်နိက္ခ
တရာကို၎င်း။ သုတံ၊ ကောင်းမြတ်သော။ မဏိကုဏ္ဍလဉ္စ၊ ပတ္တမြားနားချောင်းကို
၎င်း။ စတုရသံ၊ ခေါင်းအုံးလေးခုရှိသော။ ဥမ္မာပုပ္ဖသိရိန္ဒိတံ၊ အောက်မည်းညိုပွင့်
အဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော။ ပလ္လက္ခ၊ ပလ္လင်ကို၎င်း။ ဒမ္မိ၊ ငါပေး၏။

၂၄၀။ သာဒိသိယော၊ အရွယ်အဆင်း တူကုန်သော။ ဒွေ၊ နှစ်ယောက်
ကုန်သော။ ဘရိယာ စ၊ မယားတို့ကို၎င်း။ ဂဝံသတံ၊ နို့ညှစ်နွားမတရာနှင့်
တကွသော။ ဥသဘဉ္စ၊ နွားလား ဥသဘကို၎င်း။ ဒမ္မိ၊ ငါပေး၏။ ဩဿဋ္ဌ-
ကာယော၊ လွတ်သော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဥရဂေါ၊ နဂါးမင်းသည်။ စရာတု၊
အလိုရှိရာ သွားစေသတည်း။ ပုညတ္ထိကော၊ ကုသိုလ်ကို အလိုရှိသော နဂါးမင်း
သည်။ ဗန္ဓနသ္မာ၊ ပြုပြင်ဟူသော နှောင်အိမ်မှ။ မုဉ္ဇတု၊ လွတ်စေသတည်း။

ထိုအခါ မုဆိုးသည် မင်း၏စကားကို ဝန်ခံ၍ နဂါးမင်းကို လွတ်လိုရကား-

၂၄၁။ ဝိနာပိ ဒါနာ တဝ ဝစနံ ဇနိန္ဒ၊
မုဉ္ဇေမု နံ ဥရဂံ ဗန္ဓနသ္မာ။
ဩဿဋ္ဌကာယော ဥရဂေါ စရာတု၊
ပုညတ္ထိကော မုဉ္ဇတု ဗန္ဓနသ္မာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၄၁။ ဇနိန္ဒ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ ဒါနာ၊ ပေးခြင်းမှ။ ဝိနာပိ၊ ကင်း၍လည်း။
တဝ၊ အရှင်မင်းကြီး၏။ ဝစနံ၊ စကားတော်ကို။ ဂရံကတွာ၊ အလေးအမြတ်
ပြု၍။ နံ ဥရဂံ၊ ထိုနဂါးမင်းကို။ ဗန္ဓနသ္မာ၊ ပြုပြင်ဟူသော နှောင်အိမ်မှ။ မယံ၊
အကျွန်ုပ်တို့သည်။ မုဉ္ဇေမု၊ လွတ်ပါကုန်အံ့။ ဩဿဋ္ဌကာယော၊ လွတ်သောကိုယ်

ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဥရဂေါ၊ နဂါးမင်းသည်။ စရာဘု၊ အလိုရှိရာ သွားပါစေ
သတည်း။ ပုညတ္တိကော၊ ကောင်းမှုကို အလိုရှိသော နဂါးမင်းသည်။ ဗန္ဓုသ္မာ၊
ပြုလုပ်ဟူသော နှောင်အိမ်အဖွဲ့မှ။ မုညတု၊ လွတ်ပါစေသတည်း။

ဤသို့သော စကားကို ဆိုပြီးလျှင် ဘုရားလောင်းကို ပြုလုပ်မှုထုတ်၏။ နဂါး
မင်းသည် ပြုလုပ်မှုထွက်ပြီးလျှင် ပန်းအတွင်းသို့ဝင်၍ နဂါးမင်း၏အသွင်ကို စွန့်၍
လုလင်၏ အသွင်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မြေကိုဖောက်၍
ထွက်သကဲ့သို့တည်း၏။ သုမနာနဂါးမ မိဖုယားသည်လည်း ကောင်းကင်မှသက်၍
ဘုရားလောင်း နဂါးမင်းအထံ၌ တည်၏။ နဂါးမင်းသည် လက်အုပ်ချီ၍
မင်းကိုရှိခိုးလျက် တည်၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

- ၂၄၂။ မုတ္တော စမ္ပေယျကော နာဂေါ၊ ရာဇာနံ တေဒဗြဝိ။
နမော တေ ကာသိရာဇတ္ထု၊ နမော တေ ကာသိဝစုန။
အဉ္ဇလိံ တေ ပဂ္ဂဏှာမိ၊ ပဿေယျ မေ နိဝေသနံ။
- ၂၄၃။ အဒ္ဓါဟိ ဒုဗ္ဗိဿာသ မေတ မာဟု၊
ယံ မာနုသော ဝိဿသေ အမာနုသမ္ပိ။
သစေ မံ ယာစသိ တေမတ္ထံ။
ဒက္ခေမု တေ နာဂ နိဝေသနာနိ။

ဟူသော ဤ နှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၂၄၂။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ စမ္ပေယျကော၊ စမ္ပေယျ
အမည်ရှိသော။ နာဂေါ၊ နဂါးမင်းသည်။ မုတ္တော၊ ပြုလုပ်ဟူသော နှောင်အိမ်မှ
လွတ်သည်ဖြစ်၍။ ရာဇာနံ၊ ဥဂ္ဂသေနမင်းကို။ တေ၊ ဤစကားကို။ အဗြဝိ၊
ဆို၏။ ကာသိရာဇ၊ ကာသိမင်းမြတ်။ တေ၊ အရှင်မင်းမြတ်အား။ နမော၊
ရှိခိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ ကာသိဝစုန၊ ကာသိတိုင်းသူတို့၏
အစီးအပွားကို ဆောင်တော်မူတတ်သော မင်းမြတ်။ တေ၊ အရှင်မင်းမြတ်အား။
နမော၊ ရှိခိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တေ၊
အရှင်မင်းကြီးအား။ အဉ္ဇလိံ၊ လက်အုပ်ကို။ ပဂ္ဂဏှာမိ၊ ချီပါ၏။ မေ၊ အကျွန်ုပ်
၏။ နိဝေသနံ၊ နေရာ နန်းပြာသာဒ်ကို။ တေ၊ အရှင်မင်းကြီးအား ပဿေယျ၊
ပြုချင်ပါ၏။

၂၄၃။ နာဂရာဇ၊ နဂါးမင်း။ မာနုသော၊ လူသည်။ အမာနုသမ္ပိ၊ နတ်နဂါး၌။
 ယံဝိဿသေ၊ အကြင်အကျမ်းဝင်ရာ၏။ ဧတံ ဝိဿာသံ၊ ထိုသို့ အကျမ်းဝင်ခြင်းကို။
 အဒ္ဓါဟံ၊ စင်စစ်လျှင်။ ဒုဗ္ဗိဿာသံ၊ အကျမ်းဝင်ခြင်းငှါ ခဲ၏ဟူ၍။ ပဏ္ဍိတာ၊
 ပညာရှိတို့သည်။ အာဟု၊ ဆိုကုန်၏။ သစေ၊ အကယ်၍။ တံ၊ သင်နဂါးမင်း
 သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ တေမတ္ထံ၊ ဤ အကြောင်းကို။ ယာစသိ၊ တောင်းပန်၏။
 မဟာဉ္ဇ၊ ငါတို့သည်လည်း။ တေ၊ သင်နဂါးမင်း၏။ နာဂနိဝေသာနိ၊ နဂါးပြည်
 နန်းပြာသာဒ်တို့ကို။ ဒက္ခေမု၊ မြင်ချင်ကုန်၏။ အပိ စ၊ စင်စစ်သော်ကား။ တံ၊
 သင်နဂါးမင်းကို။ န သဒ္ဓဟာမိ၊ မယုံကြည်။

ထိုအခါ ထိုမင်းကို ယုံကြည်စိမ့်သောငှါ ဘုရားလောင်းသည် ကျိန်ဆိုခြင်း
 ကို ပြုလိုရကား-

၂၄၄။ သစေပိ ဝါတော ဂိရိ မာဝဟေယျ၊
 စန္ဒော စ သူရိယော စ ဆမာ ပတေယျ၊။
 သဗ္ဗာဝ နဇ္ဇော ပဋိသောတံ ဝဇေယျ၊။
 န တောဝဟံ ရာဇ မုသာ ဘဏေယျံ။
 ၂၄၅။ နဘံ ဖလေယျ ဥဒဓိပိ သုဿေ၊
 သံဝဇ္ဇေယျ ဘူတဓရာ ဝသုန္ဓရာ။
 သိလုစ္စယော မေရု သမူလ မပ္ပတေ၊
 န တောဝဟံ ရာဇ မုသာ ဘဏေယျံ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၄၄။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ သစေပိ၊ အကယ်၍လည်း။ ဝါတော၊ လေသည်။
 ဂိရိ၊ တောင်ကို။ အာဝဟေယျ၊ မှုတ်လွင့်ရာ၏။ စန္ဒော စ၊ လသည်၎င်း။ သူရိ-
 ယော စ၊ နေသည်၎င်း။ ဆမာ၊ မြေ၌။ ပတေယျ၊ ကျကုန်ရာ၏။ သဗ္ဗာ၊ အလုံးစုံ
 ကုန်သော။ နဇ္ဇော စ၊ မြစ်တို့သည်လည်း။ ပဋိသောတံ၊ အညာသို့။ ဝဇေယျ၊
 စီးကုန်ရာ၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ မုသာ၊ မဟုတ်မမှန်သော စကားကို။ န တော
 ဘဏေယျံ၊ မဆိုရာ။

၂၄၅။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ နဘံ၊ ကောင်းကင်သည်။ ဖလေယျ၊ ကဲ့ရာ၏။
 ဥဒဓိပိ၊ မဟာသမုဒြာ သည်လည်း။ သုဿေ၊ ခြောက်ကပ်ရာ၏။ ဘူတဓရာ၊
 သတ္တဝါအပေါင်းကို ဆောင်တတ်သောကြောင့် ဘူတဓရာဟူ၍၎င်း။ ဝသုန္ဓရာ၊

ရွှေ ငွေ စသော ရတနာတို့ကို ဆောင်တတ်သောကြောင့် ဝသုန္ဒရဟူ၍ ၎င်း
ခေါ်ဆိုအပ်သော။ အယံ မဟာပထဝီ၊ ဤမြေကြီးသည်။ သံဝဋ္ဌေယျ၊ ဖျာကဲ့သို့
လိပ်ခွေရာ၏။ သိလုစ္စယော၊ တောင်တကာတို့ထက် မြင့်မြတ်သော။ မေရု၊
မြင်းမိုရ်တောင်သည်။ သမူလံ၊ အမြစ်နှင့်တကွ။ ဥဋ္ဌာယ၊ ထ၍။ ဥပ္ပတေ၊
ကောင်းကင်သို့ပျံတက်ရာ၏။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ မုသာ၊ မဟုတ်မမှန်သော
စကားကို။ နုတောဝဘဏေယျံ၊ မဆိုသည်သာတည်း။

ထို့ဥက္ကသေ န မင်းအား ဘုရားလောင်းသည် ဤသို့ဆိုသော်လည်း မယုံကြည်
ရကား။

၂၄၆။ အဒ္ဓါဟိ ဒုဗ္ဗိဿာသ မေ တမာဟု၊
ယံ မာနုသော ဝိဿသေ အမာနုသမ္ပိ။
သစေ မံ ယာစသိ တေမတ္ထံ၊
ဒက္ခေမု တေ နာဂနိဝေသနာနိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆိုပြန်၏။

၂၄၆။ နာဂရာဇ၊ နဂါးမင်း။ မာနုသော၊ လူသည်။ အမာနုသမ္ပိ၊ နတ်နဂါး
၌။ ယံဝိဿသေ၊ အကြင်အကျွမ်းဝင်ရာ၏။ တေ ဝိဿာသံ၊ ထိုသို့အကျွမ်း
ဝင်ခြင်းကို။ အဒ္ဓါဟိ၊ စင်စစ်လျှင်။ ဒုဗ္ဗိဿာသံ၊ အလွန်အကျွမ်းဝင်ခဲ၏ ဟူ၍။
ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ အာဟု၊ ဆိုကုန်၏။ သစေ၊ အကယ်၍။ တံ၊ သင်
နဂါးမင်းသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ တေမတ္ထံ၊ ဤ နဂါးပြည်ကို ကြည့်ရှုစေလိုသော
အကြောင်းကို။ ယာစသိ၊ တောင်းပန်၏။ မယဉ္ဇူ၊ ငါတို့သည်လည်း။ တေ နာဂ-
နိဝေသနာနိ၊ ထိုနဂါးပြည် နန်းပြာသာဒ်တို့ကို။ ဒက္ခေမု၊ မြင်ချင်ကုန်၏။

တဖန်လည်း ထိုဂါထာတို့ပင်လျှင်ဆို၍ သင် နဂါးမင်းသည် ငါပြုအပ်သော
ကျေးဇူးကို သိခြင်းငှါ ထိုက်၏။ ယုံစိမ့်သောငှါမူကား သင့်သောအဖြစ်ကို၎င်း၊
မသင့်သောအဖြစ်ကို၎င်း ငါသည် သိအံ့ဟု ပြလိုရကား—

၂၄၇။ တုမေ ခုတ္ထ ဘောရဝိသာ ဥဋ္ဌာရာ၊
မဟာ တေဇာ ခိပ္ပ ကောပီ စ ဟောထ။
မမ ကာရဏာ ဗန္ဓနသ္မာ ပမုတ္တော၊
အရဟသိ နော ဇာနိတယေ ကတာနိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၄၇။ နာဂရာဇာ၊ နဂါးမင်း။ တုမော၊ သင်နဂါးမင်းတို့သည်။ ခေါ၊ စင်စစ်။
 ယောရဝိသာ၊ ပြင်းသော အဆိပ်ရှိကုန်သည်။ ဥဋ္ဌာရာ၊ များသော အဆိပ်ရှိ
 ကုန်သည်။ အတ္ထ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ မဟာတေဇာ၊ ကြီးသော တန်ခိုးရှိကုန်သည်။
 ဟောထ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ ကောပီ စ၊ အမျက်ထွက်တတ် ကုန်သည်
 လည်း။ ဟောထ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ မမ၊ ငါ၏။ ကာရဏာ၊ အကြောင်းကြောင့်။
 ဗန္ဓနသ္မာ၊ ပခြုပ်နှောင်အိမ်မှ။ ပမုတ္တော၊ လွတ်၏။ နော၊ ငါတို့သည်။ ကတာနိ၊
 ပြုအပ်သောကျေးဇူးတို့ကို။ ဇာနိတယေ၊ သိခြင်းငှါ။ အရဟသိ၊ ထိုက်၏။

ထိုအခါ ဥဂ္ဂသေနမင်းကို ယုံစိမ့်သောငှါ ကျိန်ဆိုခြင်းကို တဖန်ပြုလိုသော
 ဘုရားလောင်းသည်—

၂၄၈။ သော ပစ္စတံ နိရယေ သောရရူပေ၊
 မာ ကာယိကံ သာတ မလတ္ထ ကိဉ္ဇိ။
 ပေဋ္ဌာယ ဗန္ဓော မရဏံ ဥပေတု၊
 ယော တာဒိသံ ကမ္မကတံ န ဇာနေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၄၈။ မဟာရာဇာ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ကမ္မ-
 ကတံ၊ ကျေးဇူးပြုသော။ တာဒိသံ၊ သင် မင်းကြီးကဲ့သို့သော ကျေးဇူးရှင်ကို။
 န ဇာနေ၊ မသိ။ သော၊ ထိုသူသည်။ သောရရူပေ၊ ကြမ်းကြုတ်သော သဘော
 ရှိသော။ နိရယေ၊ ငရဲ၌။ ပစ္စတံ၊ ကျက်စေသတည်း။ ကိဉ္ဇိ၊ တစုံတခုသော။
 ကာယိကံ၊ ကိုယ်၌ဖြစ်သော။ သာတံ၊ ချမ်းသာခြင်းကို။ မာ အလတ္ထ၊ မရစေ
 သတည်း။ ပေဋ္ဌာယ၊ ပခြုပ်ဖြင့်။ ဗန္ဓော၊ နှောင်ဖွဲ့အပ်သည်ဖြစ်၍။ မရဏံ၊
 သေခြင်းသို့။ ဥပေတု၊ ရောက်စေသတည်း။

ထိုသို့ ဘုရားလောင်း ကျိန်ဆိုသောအခါ ဥဂ္ဂသေနမင်းသည် ဘုရားလောင်း
 စကားကို ယုံကြည်၍ ဘုရားလောင်းအား ကောင်းချီးပေးခြင်းကို ပြုလိုရကား—

၂၄၉။ သစ္စပ္ပဋိညာ တဝ မေသ ဟောတု၊
 အက္ခောဓနော ဟောဟိ အနုပနာဟိ။
 သဗ္ဗဉ္စ တေ နာဂကုလံ သုပဏ္ဏာ၊
 အဂ္ဂိံ ဝ ဂိမေသု ဝိဝဇ္ဇယန္တု။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၄၉။ နာဂရာဇာ၊ နဂါးမင်း။ တဝ၊ သင်နဂါးမင်း၏။ သေ ပဋိညာ၊
 ဤဝန်ခံခြင်းသည်။ သစ္စံ၊ မှန်သည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေလော့။ တံ၊ သင်နဂါးမင်း
 သည်။ အက္ခောဓနော၊ အမျက်ဒေါသကြီးသည်။ အနုပနာဟိ၊ ရန်ငြိုးမဖွဲ့
 သည်။ ဟောဟိ၊ ဖြစ်လော့။ မနုဿာ၊ လူတို့သည်။ ဝေ၊ ဤအတူ။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံ
 သော။ တေ၊ သင်နဂါးမင်း၏။ နာဂကုလဉ္စ၊ နဂါးအဆွေ အမျိုးကိုလည်း။
 သုပဏ္ဏာ၊ ဂဠုန်တို့သည်။ ဝိဝဇ္ဇယန္တု၊ ကြည်ရှောင်စေကုန်သတည်း။ ဂိမေသု၊ နွေ
 ဥတုတို့၌။ အဂ္ဂိံ၊ မီးကို။ ဝိဝဇ္ဇယန္တုဣဝ၊ ကြည်ရှောင်ကုန်သကဲ့သို့တည်း။

ဘုရားလောင်းသည်လည်း မင်းအား ကောင်းချီးပေးခြင်းကို ပြုပြန်
 လိုရကား။

၂၅၀။ အနုကမ္မသိ နာဂကုလံ ဇနိန္ဒ၊
 မာတာယထာ သုပ္ပိယံ ကေပုတ္တံ။
 အဟဉ္စ တေ နာဂကုလေန သဒ္ဓိံ၊
 ကာဟာမိ ဝေယျာဝဋ္ဌိကံ ဥဠာရံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၅၀။ ဇနိန္ဒ၊ မင်းမြတ်။ မာတာ၊ အမိသည်။ သုပ္ပိယံ၊ အလွန်ချစ်အပ်
 သော။ ကေပုတ္တံ၊ တယောက်တည်းသော သားကို။ အနုကမ္မတိယထာ၊ အစဉ်
 ချစ်သနားသကဲ့သို့။ တံ၊ အရှင်မင်းကြီးသည်။ နာဂကုလံ၊ နဂါးမျိုးကို။ အနု-
 ကမ္မသိ၊ ချစ်သနားတော်မူပေ၏။ အဟဉ္စ၊ အကျွန်ုပ်သည်လည်း။ နာဂကုလေန၊
 နဂါးမျိုးနှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ တေ၊ အရှင်မင်းကြီး၏။ ဥဠာရံ၊ များစွာသော။
 ဝေယျာဝဋ္ဌိကံ၊ အမှုကြီးငယ်ကို။ ကာဟာမိ၊ ပြုပါအံ့။

ထိုစကားကို ကြား၍ ဥဂ္ဂသေနမင်းသည် နဂါးပြည်သို့ သွားလိုသည်
 ဖြစ်၍ စစ်သည်ရဲမက်တို့ကို သွားအံ့သောငှါ အစီအရင်ကို ပြုစီမံသောငှါ
 စေလိုရကား—

၂၅၁။ ယောဇေန္တု ဝေ ရာဇရထေ သုစိတ္တေ၊
 ကမ္မောဇကေ အဿတရေ သုဒန္တေ။
 နာဂေ စ ယောဇေန္တု သုဝဏ္ဏကပ္ပနေ၊
 ဒက္ခေမု နာဂဿ နိဝေသနာနိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၅၁။ ဘောဇ္ဇော အမစ္စာ၊ အို အမတ်အပေါင်းတို့။ သုစိတ္တော၊ ကောင်းစွာ ဆန်းကြယ်ကုန်သော။ ရာဇရထေ၊ မင်းရထား၌။ ကမ္မောဇကော၊ ကမ္မောဇ တိုင်း၌ ဖြစ်ကုန်သော။ သုဒန္တော၊ ကောင်းစွာ ယဉ်ကျေးကုန်သော။ အဿတရေ၊ အဿတိုရ်မြင်းတို့ကို။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ယောဇေန္တု၊ က၊ လေကုန်။ သုဝဏ္ဏကပ္ပနေ၊ ရွှေကြိုး ရွှေက တင်အပ်ကုန်သော။ နာဂေ စ၊ ဆင်တော်တို့ကိုလည်း။ ယောဇေန္တု၊ က၊ လေကုန်။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ နာဂဿ၊ စမ္မေယျ နဂါးမင်း ၏။ နိဝေသနာနိ၊ ရတနာ နန်းပြာသာဒ်တို့ကို။ ဒက္ခေမု၊ ရှုကြကုန်အံ့။

ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးမှ—

၂၅၂။ ဘေရိ မုဒိင်္ဂါ ပဏဝါ စ သင်္ခါ၊
 အဝဇ္ဇယိံ သု ဥဂ္ဂသေနဿ ရညော။
 ပါယာသိ ရာဇာ ဗဟု သောဘမာနော၊
 ပုရက္ခတော နာရိဂဏဿ မဇ္ဈေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၂၅၂။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ဥဂ္ဂသေနဿ၊ ဥဂ္ဂသေန အမည်ရှိသော။ ရညော၊ မင်း၏။ ပုရိသာ၊ အချင်းတို့သည်။ ဘေရိ စ၊ စည်ကြီး တို့ကို၎င်း။ မုဒိင်္ဂါ စ၊ မုရိုးစည်တို့ကို၎င်း။ ပဏဝါ စ၊ ထက်စည်တို့ကို၎င်း။ သင်္ခါ စ၊ ခရုသင်းတို့ကို၎င်း။ အဝဇ္ဇယိံ သု၊ တီးမှုတ်ကြကုန်၏။ ရာဇာ၊ ဥဂ္ဂသေန မင်းသည်။ ပုရက္ခတော၊ တသောင်း ခြောက်ထောင်သော ကိုယ်လုပ်မောင်းမ အပေါင်း ခြံရံလျက်။ နာရိဂဏဿ၊ ကိုယ်လုပ်မောင်းမ အပေါင်း၏။ မဇ္ဈေ၊ အလယ်၌။ ဗဟု၊ ပြန့်ပြောစွာ။ သောဘမာနော၊ တင့်တယ်လျက်။ ပါယာသိ သွား၏။

ထိုဥဂ္ဂသေနမင်းသည် ဗာရာဏသီမြို့မှ ထွက်သောအခါ၌လျှင် ဘုရားလောင်း သည် မိမိ အာနုဘော်ဖြင့်သာလျှင် နဂါးပြည်ကို အလုံးစုံသော ရတနာခုနစ်ပါး ဖြင့် ပြီးသော မြို့တံတိုင်းကို၎င်း၊ တံခါး ပစ္စင် ရင်တား ပြအိုးတို့ကို၎င်း အလွန် တင့်တယ်သော အဆင်းရှိသည်တို့ကို ပြု၍ တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့် စပ်သော နဂါးပြည်ခရီးလမ်းကို ဖန်ဆင်း၏။ ဥဂ္ဂသေနမင်းသည် ပရိသတ်နှင့်တကွ

ထိုခရီးဖြင့် နဂါးပြည်သို့ဝင်၍ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော မြေအဘို့ကို၎င်း၊ ရတနာ
နန်းပြာသာဒ်တို့ကို၎င်း မြင်၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်—

၂၅၃။ သုဝဏ္ဏစိတ္တကံ ဘူမိံ၊ အဒက္ခိ ကာသိဝဇုနော။
သောဝဏ္ဏမယေ စ ပါသာဒေ၊ ဝေဠုရိယဖလကတ္တတေ။

၂၅၄။ သော ရာဇာ ပါဝိသိ ဗျမံ၊ စမေယျဿ နိဝေသနံ။
အာဒိစ္စဝဏ္ဏသန္နိတံ၊ ကံသဝိဇ္ဇေ ပဘဿရံ။

၂၅၅။ နာနာရုက္ခေဟိ သဉ္ဇန္နံ၊ နာနာဂန္ဓသမိရိတံ။
သော ပါဝေက္ခိ ကာသိရာဇာ၊ စမေယျဿ နိဝေသနံ။

၂၅၆။ ပဝိဋ္ဌသ္မိံ ကာသိရညေ၊ စမေယျဿ နိဝေသနံ။
ဒိဗ္ဗာ တူရိယာ ဝဇ္ဇိံ သု၊ နာဂကညာ စ နစ္စယံ။

၂၅၇။ တံ နာဂကညာ စရိတံ ဂဏေန၊
အန္ဓာရုဟိ ကာသိရညာ ပသန္ဓော။
နိသီဒိ သောဝဏ္ဏမယမိ ပိဋေ၊
သော ပသာဒေ စန္ဒနသာရလိတ္တေ။

ဟူသော ဤငါးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၂၅၃။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ကာသိဝဇုနော၊ ကာသိ
တိုင်းသူတို့၏ အစီးအပွားကို ဆောင်တတ်သော ဥဂ္ဂသေနမင်းသည်။ သုဝဏ္ဏ-
စိတ္တကံ၊ ရွှေသဲတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်စွာ ကြဲအပ်သော။ ဘူမိံ၊ မြေကို၎င်း။
ဝေဠုရိယ ဖလကတ္တတေ၊ ကျောက်မျက်ရွဲ ပျဉ်တို့ဖြင့် ခင်းအပ်ကုန်သော။
သောဝဏ္ဏမယေ၊ ရွှေဖြင့်ပြီးကုန်သော။ ပါသာဒေ စ၊ ပြာသာဒ်တို့ကို၎င်း။
အဒက္ခိ၊ မြင်လေ၏။

၂၅၄။ သော ရာဇာ၊ ထိုဥဂ္ဂသေနမင်းသည်။ စမေယျဿ၊ စမေယျနဂါး
မင်း၏။ နိဝေသနံ၊ နေရာဖြစ်သော။ အာဒိစ္စဝဏ္ဏသန္နိတံ၊ နေရောင်အဆင်းနှင့်
တူသော။ ကံသဝိဇ္ဇေ ပဘဿရံ၊ မိုဃ်းတိမ်ဝ၌ ပြိုးပြိုးပြက်ထွက်သော ရွှေလျှပ်ရောင်
ကဲ့သို့ တောက်ပသော။ ဗျမံ၊ ဗိမာန်သို့။ ပါဝိသိ၊ ဝင်လေ၏။

၂၅၅။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သော ကာသိရာဇာ၊ ထိုကာသိတိုင်းရှင်
ဖြစ်သော ဥဂ္ဂသေနမင်းသည်။ နာနာရုက္ခေဟိ၊ အထူးထူးသော သစ်ပင်တို့ဖြင့်။
သဉ္ဇန္တံ၊ ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော။ နာနာဂန္ဓသမီရိတံ၊ အထူးထူးသော
နံသာတို့ဖြင့် ပြည့်လှိုင်သော။ စမ္မေယျဿ၊ စမ္မေယျနဂါးမင်း၏။ နိဝေသနံ၊
နေရာဗိမာန်ကို။ ပါဝေက္ခိ၊ ဝင်လေ၏။

၂၅၆။ စမ္မေယျဿ၊ စမ္မေယျနဂါးမင်း၏။ နိဝေသနံ၊ နေရာဖြစ်သော
ဗိမာန်သို့။ ကာသိရညေ၊ ကာသိတိုင်းသူတို့၏ အရှင်ဖြစ်သော ဥဂ္ဂသေနမင်း
သည်။ ပဝိဋ္ဌသ္မိံ၊ ဝင်ပြီးသော်။ ဒိဗ္ဗာ၊ နတ်၌ဖြစ်ကုန်သော။ တူရိယာ၊ တီးမှုတ်
မျိုးတို့ကို။ ဝဇ္ဇိံ သု၊ တီးမှုတ်ကြကုန်၏။ နာဂကညာ စ၊ နဂါးသမီးတို့သည်လည်း။
နစ္စယံ၊ က၊ ကြကုန်၏။

၂၅၇။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ နာဂကညာ ဂဏေန၊ နဂါးသမီး အပေါင်း
တို့သည်လည်း။ စရိတံ၊ လှည့်လည်အပ်သော။ တံ၊ ထိုစမ္မေယျ နဂါးမင်းဗိမာန်
သို့။ ကာသိရညေ၊ ကာသိတိုင်းရှင်ဖြစ်သော ဥဂ္ဂသေနမင်းသည်။ ပသန္ဓေ၊
ကြည်ညိုသည်ဖြစ်၍။ အန္ဓာရဟိ၊ ဗိမာန်သို့ တက်လေ၏။ သော၊ ထိုဥဂ္ဂသေန
မင်းသည်။ ပသာဒေ၊ ကြည်ညိုဘွယ်ရှိသော။ စန္ဒနသာရ လိတ္တေ၊ နတ်ပြည်၌
ဖြစ်သော စန္ဒကူးနံသာနှစ်ဖြင့် လိမ်းကျံအပ်သော။ သောဝဏ္ဏမယမ္ပိ၊ ရွှေဖြင့်ပြီး
သော။ ပိဋ္ဌေ၊ အင်းပျဉ်၌။ နိသီဒိ၊ နေ၏။

ထိုအင်းပျဉ်၌ နေကာမျှဖြစ်သော ထိုဥဂ္ဂသေနမင်းအား အထူးထူးသော
မြတ်သော အရသာရှိသော နတ်ဘောဇဉ်တို့ကို ဆက်ကုန်၏။ ထို့အတူ
တသောင်းခြောက်ထောင် ကုန်သော မောင်းမတို့အား၎င်း၊ ထိုမှကြွင်းကုန်သော
မင်းပရိသတ်တို့အား၎င်း ကျွေးမွေးကုန်၏။ ထို ဥဂ္ဂသေနမင်းသည် ခုနစ်ရက်မျှ
ပရိသတ်နှင့်တကွ နတ်၌ဖြစ်သော ထမင်းအဖျော်အစရှိသည်တို့ကို သုံးဆောင်၍
နတ်၌ဖြစ်ကုန်သော ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့် မွေ့လျော်၍ ချမ်းသာသောနေရာ၌
နေလျက် ဘုရားလောင်း၏ စည်းစိမ် အခြံအရံကို ချီးမွမ်း၍ နဂါးမင်း - သင်
နဂါးမင်းသည် ဤသို့သဘောရှိသော စည်းစိမ်ကိုစွန့်၍ လူ့ပြည်ဝယ် တောင်ပို့
ထိပ်၌ အိပ်၍ အဘယ့်ကြောင့် ဥပုသ် ဆောက်တည်၍ နေဘိသနည်းဟု မေး၏။
ထိုဘုရားလောင်းသည်လည်း ထိုဥဂ္ဂသေနမင်းအား ပြောဆို၏။ ထိုအကြောင်းကို
ထင်ရှား ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာ ဘုရားသည် -

၂၅၈။ သော တတ္ထ ဘုတော စ အဘိရမိတော၊
 စမေယျကံ ကာသိရာဇာ အဝေါစ။
 ဝိမာနသေဋ္ဌာနိ ဣမာနိ တုယံ၊
 အာဒိစွဝဏ္ဏာနိ ပဘဿရာနိ။
 နေ တာဒိသံ အတ္ထိ မနုဿလောကေ၊
 ကိံ ပတ္ထယံ နာဂ တပေါ ကရောသိ။

၂၅၉။ တာ ကမ္မု ကာယုရဓရာ သုဝတ္ထာ၊
 ဝဇ္ဇင်္ဂုလီ တမ္မတလူပပန္နာ။
 ပဂုယု ပါယေန္တိ အနောမဝဏ္ဏာ၊
 နေ တာဒိသံ အတ္ထိ မနုဿလောကေ။
 ကိံ ပတ္ထယံ နာဂ တပေါ ကရောသိ။

၂၆၀။ နဇ္ဇော စ ခေါ မာ ပုထုလောမ မစ္ဆာ၊
 အာဋ္ဌာသကုန္တာ ဘိရုဒါ သုတိတ္တာ။
 နေ တာဒိသံ အတ္ထိ မနုဿလောကေ၊
 ကိံ ပတ္ထယံ နာဂ တပေါ ကရောသိ။

၂၆၁။ ကောဉ္ဇာ မယုရာ ဒိဝိယာ စ ဟံသာ၊
 ဝဂ္ဂုဿရာ ကောကိလာ သမ္ပတန္တိ။
 နေ တာဒိသံ အတ္ထိ မနုဿလောကေ၊
 ကိံ ပတ္ထယံ နာဂ တပေါ ကရောသိ။

၂၆၂။ အမ္ဘာ စ သာလာတိလကာ စ ဇမ္ဗုယော။
 ဥဒ္ဒါလကာ ပါဠုလိယော စ ဖုလ္လာ။
 နေ တာဒိသံ အတ္ထိ မနုဿလောကေ၊
 ကိံ ပတ္ထယံ နာဂ တပေါ ကရောသိ။

၂၆၃။ ဣမာ စ တေ ပေါက္ခရာညော သမန္တတော၊
 ဒိဗ္ဗာ ဂန္ဓာ စ သတတံ သမ္ပဝါယန္တိ။
 နေ တာဒိသံ အတ္ထိ မနုဿလောကေ၊
 ကိံ ပတ္ထယံ နာဂ တပေါ ကရောသိ။

၂၆၄။ န ပုတ္တဟေတု န ဓနဿ ဟေတု၊
န အာယုနော စာပိ ဇနိန္ဒ ဟေတု။
မနုဿယောနိ အဘိပတ္တယာနော၊
ဓာသ္မာ ပရက္ကမ္မ တပေါ ကရောမိ။

ဟူသော ဤခုနစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၂၅၈။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ သော ကာသိရာဇာ၊
ထိုကာသိမင်းသည်။ တတ္ထ၊ ထိုနဂါးပြည်၌။ ဘုတော စ၊ ခံစား၍၎င်း။ အဘိရ-
မိတော စ၊ မွေ့လျော်၍၎င်း။ စမေယျကံ၊ စမေယျနဂါးကို။ အဝေါစ၊ ဆို၏။
နာဂ၊ နဂါးမင်း။ တုယံ၊ သင်နဂါးမင်း၏။ ဣမာနိ ဝိမာနသေဋ္ဌာနိ၊ ဤမြတ်
သော ဗိမာန်တို့သည်။ အာဒိစ္စဝဏ္ဏာနိ၊ နေရောင် အဆင်းနှင့် တူကုန်၏။
ပဘဿရာနိ၊ ပြုံးပြုံးပြက်သော အရောင်ရှိကုန်၏။ တောဒိသံ၊ ဤသို့သဘော
ရှိသော ဗိမာန်သည်။ မနုဿလောကေ၊ လူ့ပြည်၌။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ကိံ၊ အဘယ်
ကို။ ပတ္တယံ-ပတ္တယန္တော၊ တောင့်တသည်ဖြစ်၍။ တပေါ၊ ဥပုသ်ဆောက်တည်
ခြင်းကို။ ကရောသိ၊ ပြုဘိသနည်း။

၂၅၉။ နာဂ၊ နဂါးမင်း။ ကမ္မုကာယုရဓရာ၊ ရွှေခြေကျင်းတန်ဆာဆင်ကုန်
သော။ သုဝတ္ထာ၊ ကောင်းသောအဝတ်ကို ဆင်ဝတ်ကုန်သော။ ဝဇ္ဇဂုံလီ၊ သန္တာ
ညွန့်ကဲ့သို့ လုံးသော လက်ချောင်း ခြေချောင်းလည်း ရှိကုန်သော။ တမ္မတလူပ-
ပန္နာ၊ နံသော လက်ဘဝါး ခြေဘဝါး အပြင်လည်းရှိကုန်သော။ အနောမဝဏ္ဏာ၊
မယုတ်သော အရောင်အဆင်းလည်း ရှိကုန်သော။ တာ၊ ထို တသောင်း
ခြောက်ထောင်ကုန်သော နဂါးသို့တို့သည်။ ဒိဗ္ဗပါနံ၊ နတ်၌ဖြစ်သော အဖျော်
ကို။ ပဂ္ဂယ၊ ချီ၍။ ပါယေန္တိ၊ တိုက်ကုန်၏။ တောဒိသံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော
မိန်းမသည်။ မနုဿလောကေ၊ လူ့ပြည်၌။ န အတ္ထိ၊ မရှိ။ ကိံ၊ အဘယ်ကို။
ပတ္တယံ-ပတ္တယန္တော၊ တောင့်တသည်ဖြစ်၍။ တပေါ၊ ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်း
ကို။ ကရောသိ၊ ပြုသနည်း။

၂၆၀။ နာဂ၊ နဂါးမင်း။ တေ၊ သင်နဂါးမင်း၏။ ဣမာ နဇော စ၊ ဤမြင်
တို့သည်လည်း။ ခေါ၊ စင်စစ်။ ပုထုလောမမစ္ဆာ၊ ကြီးစွာသော အတောင်
ရှိကုန်သော အထူးထူးသော ငါးတို့နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ အာဋ္ဌာသကုန္တာဘိရုဒါ၊

ဝံလို့ဟု ဆိုအပ်သော ငှက်တို့၏ တွန်မြူးရာဖြစ်ကုန်၏။ သုတိတ္တာ၊ သာယာသော ဆိပ်ရှိကုန်၏။ တောဒိသံ၊ ဤမြစ်နှင့်တူသော မြစ်သည်။ မနုဿလောကေ၊ လူ့ပြည်၌။ န အတ္ထိ၊ မရှိ။ နာဂ၊ နဂါးမင်း။ ကိံ၊ အဘယ်ကို။ ပတ္တယံ-ပတ္တယန္တော၊ တောင်တသည်ဖြစ်၍။ တံ၊ သင်နဂါးမင်းသည်။ တပေါ၊ ဥပုသ် ဆောက်တည်ခြင်းကို။ ကရောသိ၊ ပြုသနည်း။

၂၆၁။ နာဂ၊ နဂါးမင်း။ ဒိဝိယာ၊ နတ်၌ဖြစ်ကုန်သော။ ကောဉ္ဇာ စ၊ ကြိုးကြာတို့သည်၎င်း။ မယူရာ စ၊ ဥဒေါင်းတို့သည်၎င်း။ ဟံသာ စ၊ ဟင်္သာတို့သည်၎င်း။ ဝဂ္ဂုဿရာ၊ သာယာသော အသံရှိကုန်သော။ ကောကိလာ စ၊ ဥဒြတို့သည်၎င်း။ သမ္ပတန္တိ၊ သာယာစွာမြည်လျက် တပင်မှတပင်သို့ ပျံကြကုန်၏။ နာဂ၊ နဂါးမင်း။ တောဒိသံ၊ ဤငှက်တို့နှင့် တူသောငှက်သည်။ မနုဿလောကေ၊ လူ့ပြည်၌။ န အတ္ထိ၊ မရှိ။ ကိံ၊ အဘယ်ကို။ ပတ္တယံ-ပတ္တယန္တော၊ တောင်တသည် ဖြစ်၍။ တပေါ၊ ဥပုသ် ဆောက်တည်ခြင်းကို။ ကရောသိ၊ ပြုသနည်း။

၂၆၂။ နာဂ၊ နဂါးမင်း။ ဣဓ၊ ဤနဂါးပြည်၌။ အမ္မာ စ၊ သရက်ပင်တို့သည်၎င်း။ သာလာ စ၊ အင်ကြင်းပင်တို့သည်၎င်း။ တိလကာ စ၊ ပြည့်စင်ပင်တို့သည်၎င်း။ ဇမ္ဗုယော စ၊ ဇမ္ဗုသပြေပင်တို့သည်၎င်း။ ဥဒ္ဒါလကာ စ၊ ငုရွှေပင်တို့သည်၎င်း။ ပါဠိယော စ၊ သံသတ်ပင်တို့သည်၎င်း။ ဖုလ္လာ၊ ကောင်းစွာပွင့်ကုန်၏။ တောဒိသံ၊ ဤသစ်ပင်နှင့်တူသော သစ်ပင်သည်။ မနုဿလောကေ၊ ငါတို့လူ့ပြည်၌။ န အတ္ထိ၊ မရှိ။ ကိံ၊ အဘယ်ကို။ ပတ္တယံ-ပတ္တယန္တော၊ တောင်တသည်ဖြစ်၍။ တပေါ၊ ဥပုသ် ဆောက်တည်ခြင်းကို။ ကရောသိ၊ ပြုသနည်း။

၂၆၃။ နာဂ၊ နဂါးမင်း။ တေ၊ သင် နဂါးမင်းအား။ ဣမာ စ၊ ဤသို့ဆိုအပ်ပြီးသော မြစ်၊ ငှက်၊ သစ်ပင်တို့သည်၎င်း။ ပေါက္ခရညော စ၊ ရေကန်တို့သည်၎င်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ သမန္တတော၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ။ ဒိဗ္ဗာ၊ နတ်၌ဖြစ်ကုန်သော။ ဂန္ဓာ စ၊ နံသာတို့သည်လည်း။ သတတံ၊ အခါခပ်သိမ်း။ သမ္ပဝါယန္တိ၊ အနံ့ကြိုင်ကြိုင် လှိုင်ကုန်၏။ တောဒိသံ၊ ဤသို့ သဘောရှိသော မြစ်၊ ငှက်၊ သစ်ပင်၊ ရေကန်၊ နတ်နံသာတို့သည်။ မနုဿလောကေ၊ ငါတို့

လူ့ပြည်၌။ န အတ္ထိ၊ မရှိ။ ကိံ၊ အဘယ်ကို။ ပတ္တယံ-ပတ္တယန္တော၊ တောင့်တ
သည်ဖြစ်၍။ တပေါ၊ ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်းကို။ ကရောသိ၊ ပြုသနည်း။

၂၆၄။ ဇနိန္ဒ၊ ပြည့်ရှင်မင်းကြီး။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပုတ္တဟေတု၊
သားသွီးတို့ကို အလိဂ္ဂိသောကြောင့်။ တပေါ၊ ဥပုသ် ဆောက်တည်ခြင်းကို။
န ကရောမိ၊ မပြု။ ဓနဿ၊ ဥစ္စာ၏။ ဟေတု၊ အကြောင်းကြောင့်။ တပေါ၊
ဥပုသ်ကို။ န ကရောမိ၊ မဆောက်တည်။ အာယုနော၊ အသက်၏။ ဟေတု စ၊
အကြောင်းကြောင့်လည်း။ တပေါ၊ ဥပုသ်ကို။ န ကရောမိ၊ မဆောက်တည်။
မနုဿယောနိံ၊ လူ၏အဖြစ်ကို။ အဘိပတ္တယာနော၊ တောင့်တ၏။ တသ္မာ၊
ထိုသို့ လူ့အဖြစ်ကို တောင့်တသောကြောင့်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပရက္ကမ္မ၊
လုံ့လအားထုတ်၍။ တပေါ၊ ဥပုသ်ကို။ ကရောမိ၊ ဆောက်တည်၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်း ဆိုသည်ရှိသော် ဥဂ္ဂသေနမင်းသည် တဖန် မေးပြန်
လိုရကား-

၂၆၅။ တံ လောဟိတက္ခော ဝိဟကန္တရံသော။
အလင်္ကတော ကပ္ပိတကေသမဿ။
သုရောသိတော လောဟိတစန္ဒနေန၊
ဂန္ဓဗ္ဗရာဇာဝ ဒိဿ ပဘာသတိ။

၂၆၆။ ဒေဝိဒ္ဓိပတ္တောသိ မဟာနုဘာဝေါ၊
သဗ္ဗေဟိ ကာမေဟိ သမဂိဘူတော။
ပုစ္ဆာမိ တံ နာဂရာဇေ တမတ္ထံ၊
သေယျော ဣတော ကေန မနုဿလောကော။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၆၅။ နာဂရာဇ၊ နဂါးမင်း။ တံ၊ သင်သည်။ လောဟိတက္ခော၊ နီသော
မျက်စိရှိ၏။ ဝိဟကန္တရံသော၊ ပြည့်ဖြိုးသော ပခုံးရှိ၏။ အလင်္ကတော၊ တန်ဆာ
ဆင်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ကပ္ပိတကေသမဿ၊ ပြုပြင်အပ်ပြီးသော ဆံ့မုတ်ဆိတ်
ရှိ၏။ လောဟိတစန္ဒနေန၊ စန္ဒကူးနီဖြင့်။ သုရောသိတော၊ ကောင်းစွာ
လိမ်းကျခြင်းရှိ၏။ ဂန္ဓဗ္ဗရာဇာဝ၊ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်မင်းကဲ့သို့။ ဒိဿ၊ အရပ်မျက်
နှာတို့၌။ ပဘာသတိ၊ ထွန်းပ၏။

၂၆၆။ နာဂ၊ နဂါးမင်း။ တံ၊ သင် နဂါးမင်းသည်။ ဒေဝိဒ္ဓိပတ္တော၊ နတ်၏ တန်ခိုးသို့ ရောက်သည်။ မဟာနုဘာဝေါ၊ ကြီးသော အာနုဘော်ရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ သဗ္ဗေဟိ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ကာမေဟိ၊ ကာမဂုဏ်တို့နှင့်။ သမင်္ဂီဘူတော၊ ပြည့်စုံ၏။ နာဂရာဇ၊ နဂါးမင်း။ တံ၊ သင် နဂါးမင်းကို။ တေမတ္ထံ၊ ဤအကြောင်းကို။ ပုစ္ဆာမိ၊ မေးပါ၏။ ဣတော၊ ဤနဂါးပြည် ထက်။ ကေန၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်။ မနုဿလောကော၊ ငါတို့ လူ့ပြည် သည်။ ကော သေယျော န၊ အသို့မြတ်သနည်း။

ထိုအခါ ထိုမင်း၏ အမေးကို ဖြေလိုသော နဂါးမင်းသည်—

၂၆၇။ ဇနိန္ဒ အညတြ မနုဿလောကာ၊
 သုဒ္ဓိ န သံဝိဇ္ဇတိ သံယမော ဝါ။
 အဟဉ္စ လဒ္ဓါန မနုဿယောနိ၊
 ကာဟာမိ ဇာတိမရဏဿ အန္တံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၆၇။ ဇနိန္ဒ၊ မင်းမြတ်။ မနုဿလောကာ၊ လူ့ပြည်ကို။ အညတြ၊ ကြင်ထား၍။ သုဒ္ဓိ ဝါ၊ အမြိုက်နိဗ္ဗာန်ဟု ဆိုအပ်သော စင်ကြယ်ရာသည်၎င်း။ သံယမော ဝါ၊ သီလကိုစောင့်ခြင်းသည်၎င်း။ န သံဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။ အဟဉ္စ၊ အကျန်ပဲ သည်လည်း။ မနုဿယောနိ၊ လူ၏ အဖြစ်ကို။ လဒ္ဓါန၊ ရသည်ရှိသော်။ ဇာတိမရဏဿ၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း သေခြင်း၏။ အန္တံ၊ အဆုံးကို။ ကာဟာမိ၊ ပြုအံ့။

ထိုစကားကို ကြား၍ ဥဂ္ဂသေနမင်းသည်—

၂၆၈။ အဒ္ဓါ ဟဝေ သေဝိတဗ္ဗာ သပညာ၊
 ဗဟုဿုတာ ယေ ဗဟုဌာနစိန္တိနော။
 နာရိယော စ ဒိသ္မာန တုဝဉ္စ နာဂ၊
 ကာဟာမိ ပုညာနိ အနုပ္ပကာနိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၆၈။ နာဂ၊ နဂါးမင်း။ အဒ္ဓါ၊ မချွတ်။ ဟဝေ- ကေန္တေန၊ စင်စစ်သဖြင့်၊ ဗဟုဿုတာ၊ များသော အကြားအမြင် ရှိကုန်သော။ ဗဟုဌာနစိန္တိနော

များသောအရာကို ကြံနိုင်ကုန်သော။ ယေ သပညာ၊ အကြင် ပညာရှိတို့သည်။
သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေ သပညာ၊ ထိုပညာရှိတို့ကို။ သေဝိတဗ္ဗာ၊ မှီဝဲဆည်းကပ်အပ်
ကုန်၏။ နာရိယော စ၊ နဂါးသမီးတို့ကို၎င်း။ တုဝဉ္ဇူ၊ သင်နဂါးမင်းကို၎င်း။
ဒိသ္ဗာန၊ မြင်ရ၍။ အဟံ၊ ငါသည်။ အနပ္ပကာနိ၊ များစွာကုန်သော။ ပုညာနိ၊
ကောင်းမှုတို့ကို။ ကာဟာမိ၊ ပြုအံ့။

ထိုအခါ ဥဂ္ဂသေနမင်းကို နဂါးမင်းသည်—

၂၆၉။ အဒ္ဓါ ဟဝေ သေဝိတဗ္ဗာ သပညာ၊
ဗဟုဿုတာ ယေ ဗဟုဌာနစိန္တိနော။
နာရိယော စ ဒိသ္ဗာန မမဉ္ဇ ရာဇ၊
ကရောဟိ ပုညာနိ အနပ္ပကာနိ။

ဟူသော ဤဂါထာဖြင့် ဟော၏။

၂၆၉။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အဒ္ဓါ၊ မချွတ်။ ဟဝေ-ကေန္တေန၊ စင်စစ်သဖြင့်။
ဗဟုဿုတာ၊ များသော အကြားအမြင် ရှိကုန်သော။ ဗဟုဌာနစိန္တိနော၊
များသောအရာကို ကြံနိုင်ကုန်သော။ ယေ သပညာ၊ အကြင် ပညာရှိတို့သည်။
သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေ သပညာ၊ ထိုပညာရှိတို့ကို။ သေဝိတဗ္ဗာ၊ မှီဝဲဆည်းကပ်
အပ်ကုန်၏။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ နာရိယော စ၊ နဂါးသမီးတို့ကို၎င်း။ မမဉ္ဇ၊
အကျွန်ုပ်ကို၎င်း။ ဒိသ္ဗာန၊ မြင်၍။ အနပ္ပကာနိ၊ များစွာကုန်သော။ ပုညာနိ၊
ကောင်းမှုတို့ကို။ ဝံ၊ သင် မင်းမြတ်သည်။ ကရောဟိ၊ ပြုတော်မူလေလော့။

ဤသို့ နဂါးမင်းဆိုသည်ရှိသော် ဥဂ္ဂသေနမင်းသည် နေပြည်တော်သို့
ပြန်သွားလိုသည်ဖြစ်၍ နဂါးမင်း - ငါတို့နေရသည် ကြာမြင့်ပြီ သွားကုန်အံ့ဟု
ပန်ကြား၏။ ထိုအခါ ထိုဥဂ္ဂသေနမင်းကို ဘုရားလောင်းသည် မြတ်သောမင်းကြီး
ထိုသို့တပြီးကား အလိုတော်ရှိတိုင်း ရတနာဥစ္စာတို့ကို ယူတော်မူလော့ဟု ဆို၍
ဥစ္စာတို့ကို ပြလိုရကား—

၂၇၀။ ဣဒ္ဓဉ္စ ဇာတဂ္ဂပံ ပဟူတံ၊
ရာသံ သုဝဏ္ဏဿ စ တာလမတ္တာ။
ဣတော ဟရိတွာ သုဝဏ္ဏဿရာနိ၊
ကာရယ ဂ္ဗပိယဿ စ ပါကာရံ ကရောန္တု။

၂၇၁။ မုတ္တာနိ စ ဝါဟသဟဿာနိ ပဉ္စ၊
 ဝေဠုရိယ မိဿာနိ ဣတော ဟရိတွာ။
 အန္တေပုရေ ဘူမိယံ သန္တရန္တု၊
 နိက္ကဒ္ဒမာ ဟေဟိတိ နိရဇာ စ။

၂၇၂။ တောဒိသံ အာဝသ ရာဇသေဠု၊
 ဝိမာနသေဠုံ ဗဟု သောဘမာနံ။
 ဗာရာဏသိနဂရံ ဣဒ္ဓံ ဖိတံ၊
 ရဇ္ဇေ ကာရေဟိ အနောမပည။

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၇၀။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဣဒ္ဓေ
 ဇာတရူပံ၊ ဤရွှေသည်လည်း။ ပဟူတံ၊ များစွာ၏။ သုဝဏ္ဏဿ၊ ရွှေ၏လျှင်။
 ရာသိ၊ အစုတို့သည်။ တာလမတ္တာ၊ ထန်းတဖျား အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်၏။
 ဣတော၊ ဤရွှေစမှ။ ဟရိတွာ၊ ဆောင်ယူတော်မူ၍။ သုဝဏ္ဏသရာနိ၊ ရွှေအိမ်
 ရွှေနန်းတို့ကို။ ကာရယ၊ ပြုတော်မူလော့။ ရူပိယဿ၊ ငွေဖြင့်ပြီးသော။
 ပါကာရဉ္စ၊ တံတိုင်းကိုလည်း။ ကရောန္တု၊ ပြုတော်မူကုန်လော့။

၂၇၁။ ဝေဠုရိယမိဿာနိ၊ ကျောက်မျက်ရဲနှင့်ရောကုန်သော။ ပဉ္စဝါဟ-
 သဟဿာနိ၊ ဝါဟ ငါးထောင်ရှိကုန်သော။ မုတ္တာနိ စ၊ ပုလဲတို့ကိုလည်း။
 ဣတော၊ ဤနဂါးပြည်မှ။ ဟရိတွာ၊ ဆောင်ယူ၍။ အန္တေပုရေ နန်းတော်
 တိုင်း၌။ ဘူမိယံ၊ မြေ၌။ သန္တရန္တု၊ ခင်းစေကုန်လော့။ ဝေံ၊ ဤသို့ ခင်းစေ
 သည်ရှိသော်။ နိက္ကဒ္ဒမာ စ၊ ညွှန်မရှိသည်၎င်း။ နိရဇာ စ၊ မြူမရှိသည်၎င်း။
 ဟေဟိတိ၊ ဖြစ်ပါလတ္တံ့။

၂၇၂။ ရာဇသေဠု၊ မင်းမြတ်။ တံ၊ သင်မင်းမြတ်သည်။ တောဒိသံ၊ ဤသို့
 ရွှေနန်း ရွှေအိမ် ငွေတံတိုင်း ပုလဲ ကျောက်မျက်ရဲတို့ဖြင့် ခင်းအပ်သောသဘော
 ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝိမာနသေဠုံ၊ မြတ်သော ဝိမာန်ရှိသော။ ဗဟု၊ များစွာ။
 သောဘမာနံ၊ တင့်တယ်သော။ ဣဒ္ဓံ၊ ကြွယ်ဝကုံလုံ ပြည့်စုံသော။ ဖိတံ၊ ဝပြော
 သာယာသော။ ဗာရာဏသိနဂရံ၊ ဗာရာဏသိမြို့၌။ အာဝသ၊ နေတော်မူလော့။
 အနောမ ပည၊ မယုတ်သော ပညာရှိတော်မူသော။ ရာဇသေဠု၊ မင်းမြတ်။
 ရဇ္ဇေ၊ မင်းအဖြစ်ကိုလည်း။ ကာရေဟိ၊ ပြုတော်မူလော့။

ဥက္ကသေနမင်းသည် ဘုရားလောင်းနဂါးမင်း၏ စကားကို ကြား၍ ထိုစကားကို ဝန်ခံ၏။ ထိုသို့ဝန်ခံသောအခါ ဘုရားလောင်းသည် နဂါးပြည်၌ စည်လည်စေ၍ အလုံးစုံကုန်သော ဥက္ကသေနမင်းပရိသတ်တို့သည် အလိဂ္ဂိတိုင်း ရွှေငွေအစရှိသော ဥစ္စာကို ယူစေကုန်သတည်းဟု စည်လည်စေပြီးလျှင် ဥက္ကသေနမင်းအားလည်း အရာမက များစွာကုန်သော လှည်းတို့ဖြင့် ရွှေငွေအစရှိသော ဥစ္စာတို့ကို ပို့စေ၏။ ဥက္ကသေနမင်းသည် များစွာသော အခြံအရံဖြင့် နဂါးပြည်မှ ထွက်ခဲ့၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့လျှင် သွား၏။ ထိုအခါမှစ၍ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအပြင်သည် ရွှေငွေပေါများသည်ဖြစ်သတတ်။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ဒါယကာတို့ - ဤသို့လျှင် ရှေးပညာရှိတို့သည် နဂါးမင်းစည်းစိမ်ကို စွန့်၍ ဥပုသ်သုံးခြင်းကို သုံးကုန်ပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ အလမ္ဗာယ်ပုဏ္ဏား ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ရာဟုလ မယ်တော်သည် ထိုအခါ သုမနာမိဖုယား ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ သာရိပုတ္တရာသည် ထိုအခါ ဥက္ကသေနမင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ စမ္မေယျ နဂါးမင်း ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

အသက်စွန့်ငြား၊ သီလများ၊ ဘုရားပါရမီ။

ဆယ်ခုမြောက်ဖြစ်သော စမ္မေယျဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၁-မဟာပလောဘနဇာတ်

မိန်းမတို့သည် စင်ကြယ်သော သတ္တဝါတို့ကို ညစ်ညူးစေခြင်းအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ဗြဟ္မလောကာ စဝိတုာန” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤမဟာပလောဘန ဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် စင်ကြယ်သော သတ္တဝါအား ဖြစ်သော ညစ်ညူးခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ (ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုကို အောက် စူဠာပလောဘနဇာတ်၌ ချဲ့အပ်ပြီးသလျှင်ကတည်း။) ဤမဟာ ပလောဘန ဇာတ်၌ကား သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ မိန်းမတို့ မည်သည်ကား စင်ကြယ်သော

သတ္တဝါတို့ကို ညစ်ညူးစေသည်တို့ကို ပြုတတ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ (ဤသို့ အစရှိသော အတိတ် ဝတ္ထုကိုလည်း စူဠပလောဘနု ဇာတ်၌ ဆိုအပ်ပြီးသော နည်းဖြင့် ချဲ့အပ်၏။) ထိုအခါ၌ဘုရားလောင်းသည် ဗြဟ္မာ့ပြည်မှစုတေခဲ့၍ ကာသိ မင်း၏သား ဖြစ်၏။ အနိတ္တိဂန္ဓသတို့သားဟူသော အမည်ရှိ၏။ မိန်းမတို့၏လက်၌ မတည်၊ ယောက်ျားအသွင်ဖြင့် ထိုမင်းသားကို နို့တိုက်ရကုန်၏။ စျားန်အိမ်၌ နေ၏။ မိန်းမတို့ကို မကြည့်၊ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၂၇၃။ ဗြဟ္မလောကာ စဝိတွာန၊ ဒေဝပုတ္တော မဟိဒ္ဓိကော။
ရညော ပုတ္တော ဥဒပါဒိ၊ သဗ္ဗကာမသမိဒ္ဓိသု။

၂၇၄။ ကာမာ ဝါ ကာမသညာ ဝါ၊ ဗြဟ္မလောကေ န ဝိဇ္ဇတိ။
သ္မာဿု တာယေဝ သညာယ၊ ကာမေဟိ ဝိဇိဂ္ဂုစ္ဆထ။

၂၇၅။ တဿ စ န္ဓေပုရေ အာသိ၊ စျားနာဂါရံ သုမာပိတံ။
သော တတ္ထ ပဋိသလ္လာဏော၊ ဧကော ရဟသိ စျားယထ။

၂၇၆။ သ ရာဇာ ပရိဒေဝသိ၊ ပုတ္တသောကေန အဋ္ဌိတော။
ကေပုတ္တော စ ယံ မယံ၊ န စ ကာမာနိ ဘုဉ္ဇတိ။

ဟူသော ဤ လေးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၂၇၃။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဗြဟ္မလောကာ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်မှ။ စဝိတွာန၊ စုတေခဲ့၍။ သဗ္ဗကာမ သမိဒ္ဓိသု၊ အလုံးစုံသော ကာမဂုဏ် ပြည့်စုံခြင်းတို့၌။ ဌိတဿ၊ တည်သော။ ရညော၊ ကာသိမင်း၏။ ပုတ္တော၊ သားတော်သည်။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍။ မဟိဒ္ဓိကော၊ တန်ခိုးကြီးသော။ ဒေဝပုတ္တော၊ နတ်သားသည်။ ဥဒပါဒိ၊ ဖြစ်၏။

၂၇၄။ ကာမာ ဝါ၊ ကာမဂုဏ် ငါးပါးတို့သည်၎င်း။ ကာမသညာ ဝါ၊ ကာမဂုဏ် ငါးပါးတို့၌ တပ်မက်မောခြင်းနှင့် ယှဉ်သော သညာသည်၎င်း။ ဗြဟ္မလောကေ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌။ န ဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။ သော၊ ထိုမင်းသားသည်။ တာယေဝ သညာယ၊ ထို ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်သော စျားန် သညာကြောင့်သာ လျှင်။ ကာမေဟိ၊ ကာမဂုဏ်တို့မှ။ ဝိဇိဂ္ဂုစ္ဆထ၊ အထူးသဖြင့် စက်ဆုပ်၏။

၂၇၅။ တဿ စ၊ ထိုမင်းသားအားကား။ အန္တေပုရေ၊ နန်းတော်တွင်း၌။ သုမာပိတံ၊ ကောင်းစွာ ဆောက်လုပ်အပ်သော။ ဈာနာဂါရံ၊ ဈာန်အိမ်သည်။ အာသိ၊ ဖြစ်၏။ သော၊ ထိုမင်းသားသည်။ တတ္ထ၊ ထို ဈာန်အိမ်၌။ ပဋိသလ္လာ-
ဏော၊ ကိန်းလျက်။ ဧကော၊ တယောက်တည်း။ ရဟသိ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌။ ဈာယထ၊ မိန်းမတို့ကို မမြင်လိုသည်ဖြစ်၍ နေ၏။

၂၇၆။ သော ရာဇာ၊ ထိုကာသိမင်းကြီးသည်။ ပုတ္တသောကေန၊ သား၌ စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့်။ အဋ္ဌိတော၊ နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍။ အယံ၊ ဤမင်းသားသည်။ မယံ၊ ငါ၏။ ဧကပုတ္တော စ၊ တယောက်တည်းသော သားလည်း ဖြစ်၏။ ကာမာနိ စ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကိုလည်း။ န ဘုဉတိ၊ မခံစား။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပရိဒေဝသိ၊ မြည်တမ်း၏။

ကာသိမင်းသည် သားတော်၌ စိုးရိမ်ခြင်း နှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ မြည်တမ်းလို ရကား-

၂၇၇။ ကော နု ခေတ္တ ဥပါယော သော၊ ကော ဝါ ဇာနာတိ ကိဉ္ဇနံ။
ယော မေ ပုတ္တံ ပလောဘေယျ၊ ဟထာ ကာမာနိ ပတ္တယေ။
ဟူသော ငါးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၇၇။ ဧတ္ထ၊ ဤကာမဂုဏ် ချမ်းသာကို အလိုမရှိရာ၌။ ယံ ဥပါယံ၊ အကြင် အကြောင်းကို။ ကရိဿာမ၊ ပြုရာကုန်အံ့။ ကော နု ခေါ၊ အဘယ်မည်သော။ သော ဥပါယော၊ ထိုကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံစားလိုသော အကြောင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိပါအံ့နည်း။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ မေ ပုတ္တံ၊ ငါ့သားတော်ကို။ ယထာ၊ အကြင်အခြင်းဖြင့်။ ကာမာနိ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို။ ပတ္တယေ၊ တောင်တ ရာ၏။ တထာ၊ ထိုအခြင်းဖြင့်။ ပလောဘေယျ၊ ဖြားယောင်း နိုင်ငြားအံ့။ ကော၊ အဘယ်မည်သော။ သော၊ ထိုဖြားယောင်းနိုင်သောသူသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိပါအံ့နည်း။ ကောဝါ၊ အဘယ်သူသည်မူလည်း။ ကိဉ္ဇနံ၊ ငါ့သား၏ ကာမဂုဏ်၌ ကြောင့်ကြခြင်း၏အကြောင်းကို။ ဇာနာတိ၊ သိပါအံ့နည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပရိဒေဝသိ၊ မြည်တမ်း၏။

ထိုသို့ ခမည်းတော်မင်းကြီး မြည်တမ်းသောအခါ နန်းတော် တွင်း၌ ကချေသည် မိန်းမငယ်တို့ အလယ်၌ ကခြင်း၊ သီခြင်း၌ အလွန်လိမ်မာသော

ပျိုရွယ်ငယ်နုသော အဆင်းနှင့်ပြည့်စုံသော မိန်းမငယ် တယောက်သည် ခမည်း
တော် မင်းကြီးစကားကို ဝန်ခံလိုသဖြင့် တင်လျှောက်၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားစွာ ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား
သည်—

၂၇၈။ အဟု ကုမာရီ တတ္ထေဝ၊ ဝဏ္ဏရူပသမာဟိတာ။
ကုသလာ နုစွဂီတဿ၊ ဝါဒိတေ စ ပဒက္ခိဏာ။
သာ တတ္ထ ဥပသင်္ကမ္မ၊ ရုဇာနံ တေဒဗြဝိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၂၇၈။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တတ္ထေဝ၊ ထိုကာသိမင်း နန်းတော်၌လျှင်။
ဝဏ္ဏရူပ သမာဟိတာ၊ အဆင်း သဏ္ဍာန်နှင့် ပြည့်စုံသော။ နုစွဂီတဿ၊ ကခြင်း
သီခြင်း၌။ ကုသလာ၊ လိမ်မာသော။ ဝါဒိတေ စ၊ တီးမှုတ်ခြင်း၌လည်း။ ပဒက္ခိ-
ဏာ၊ ကောင်းစွာ သင်အပ်ပြီးသော။ ကုမာရီ၊ သတို့သမီးငယ်သည်။ အဟု၊
ရှိသည်ဖြစ်၏။ သာ၊ ထိုသတို့သမီးငယ်သည်။ တတ္ထ၊ ထိုမင်းရှိရာသို့။ ဥပသင်္ကမ္မ၊
ကပ်၍။ ရုဇာနံ၊ မင်းကို။ တေံ၊ ဤစကားကို။ အဗြဝိ၊ တင်လျှောက်၏။

ထို့နောက်မှ ထိုမိန်းမငယ်သည် မင်းကို တင်လျှောက်လိုရကား—

၂၇၉။ အဟံ ခေါ နံ ပလောဘေယံ၊ သစေ ဘတ္တာ ဘဝိဿတိ။
ဟူသော ထက်ဝက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၇၉။ မဟာရုဇ၊ မြတ်သောအရှင်မင်းကြီး။ ဧသော၊ ဤမင်းသားသည်။
မယံ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဘတ္တာ၊ လင်သည်။ သစေ ဘဝိဿတိ၊ အကယ်၍ဖြစ်အံ့။
အဟံ ခေါ၊ အကျွန်ုပ်သည်လျှင်။ နံ၊ ထိုမင်းသားကို။ ပလောဘေယံ၊ ဖြား
ယောင်းပါအံ့။

မင်းသည် ထိုမိန်းမငယ် တင်လျှောက်သော စကားကို ဝန်ခံသဖြင့် အခွင့်
ပေးလိုရကား—

၂၈၀။ တံ တထာဝါဒိနိံ ရုဇာ၊ ကုမာရီံ တေဒဗြဝိ။
တုညေဝ နံ ပလောဘေဟိ၊ တဝ ဘတ္တာ ဘဝိဿတိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၇၀။ တထာဝါဒိနိံ၊ ထိုသို့တင်လျှောက်ဆိုသော။ တံ ကုမာရိံ၊ ထိုသတို့ သွီးငယ်ကို။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ တွညေဝ၊ သင်သည်ပင်လျှင်။ နံ၊ ထိုမင်းသား ကို။ ပလောဘေဟိ၊ ဖြားယောင်းလော့။ သော၊ ဤမင်းသားသည်။ တဝ၊ သင်၏။ ဘတ္တာ၊ လင်သည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။ တေံ၊ ဤစကားကို။ အဗြဝိံ၊ ဆို၏။

ဤသို့ ဆိုပြီး၍ မင်းသည် ဤသတို့သွီးအား အခွင့်ကို ပြုကုန်လော့ဟု မင်းသား၏ အလုပ်အကျွေးတို့ကို စေလိုက်၏။ ထိုသတို့သွီးငယ်သည် မိုးသောက် သောအခါ စောင်းကိုယူ၍ သွားပြီးလျှင် မင်းသား၏ အိပ်ရာတိုက်ခန်းအပ ဖြစ်သော အနီး၌ ရပ်၍ လက်သည်းဖျားတို့ဖြင့် စောင်းတီးလျက် သာယာစွာ သောအသံဖြင့် သီချင်းသီ၍ ထိုမင်းသားကို ဖြားယောင်း၏။

ထိုအကြောင်းကို ယင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်-

၂၇၁။ သာ စ အန္တေပုရံ ဂန္ဓာ၊ ဗဟံ ကာမူပသံဟိတံ။
ဟဒယဂံမာ ပေမနိယာ၊ စိတြာ ဂါထာ အဘာသထ ။လ။

၃၀၃။ တတော သော ပဗ္ဗဇိတွာန၊ ကာမရာဂံ ဝိရာဇယိ။
ကာမရာဂံ ဝိရာဇေတွာ၊ ဗြဟ္မလောကူပဂေါ အဟု။

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၂၇၁။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သာ စ၊ ထိုသတို့သမီးငယ်သည်လည်း။ အန္တေ- ပုရံ၊ မင်းသားအိမ်တော်သို့။ ဂန္ဓာ၊ သွားလေ၍။ ဗဟံ၊ များစွာသော။ ကာမူပသံဟိတံ၊ ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်သောသီချင်းကို။ ပဝတ္တယမာနာ၊ ဖြစ်စေ လျက်။ ဟဒယဂံမာ၊ နှလုံးသို့ သက်ဝင်ကုန်သော။ ပေမနိယာ၊ ချစ်နှစ်လိုဘွယ် ရှိကုန်သော။ စိတြာ၊ ဆန်းကြယ်ကုန်ထသော။ ဂါထာ၊ သီချင်းဂါထာတို့ကို။ အဘာသထ၊ သီဆိုလေ၏။

၂၇၂။ ဂါယမာနာယ၊ သီဆိုသော။ တဿာ နာရိယာ၊ ထိုသတို့သမီးငယ် ၏။ သဒ္ဓံ၊ အသံကို။ သုတွာ၊ ကြား၍။ အဿ၊ ထို အနိတ္တိဂန္ဓ မင်းသားအား။ ကာမစ္ဆန္ဒော၊ ကာမစ္ဆန္ဒဟု ဆိုအပ်သော ကာမရာဂသည်။ ဥပ္ပဇ္ဇိံ၊ ဖြစ်၏။ သော၊ ထို အနိတ္တိဂန္ဓ မင်းသားသည်။ ဇနံ၊ မိမိအပါး၌ရှိသော အလုပ်အကျွေး ဖြစ်သောလူကို။ ပရိပုစ္ဆထ၊ မေးလေ၏။

၂၈၃။ သော၊ ဤအသံသည်။ ကဿ၊ အဘယ်သူ၏။ သဒ္ဓေါ၊ အသံနည်း။ သော၊ ထိုသူသည်။ ကော ဝါ၊ အဘယ်သူနည်း။ ဟဒယဂံမံ၊ နှလုံးသို့ သက်ဝင်သော။ ပေမနီယံ၊ ချစ်နှစ်သက်ဘွယ်ရှိသော။ ဗဟံ၊ များစွာသော။ ဥစ္စာဝစံ၊ အသံကြီး အသံငယ်ကို။ ဘဏတိ၊ ဆို၏။ မမ၊ ငါ့အား။ အဟော ကဏ္ဍသုခံ၊ နား၌ ဩော်....ချမ်းသာစွာတကား။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပုစ္ဆိ၊ မေး၏။

၂၈၄။ ဒေဝ၊ ရှင်မင်းသား။ သော၊ ဤသူသည်ကား။ ပမဒါ၊ မိန်းမတည်း။ သော၊ ဤမိန်းမသည်။ အနုပုကာ၊ များစွာ။ ခိဇ္ဇာ၊ မြူးတူးစံပယ်တတ်၏။ သစေ၊ အကယ်၍။ တံ၊ အရှင်မင်းသားသည်။ ကာမေ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို။ ဘုဉ္ဇေယျ၊ ခံစားတော်မူငြားအံ့။ ဧတေကာမာ၊ ထိုကာမဂုဏ်တို့သည်။ တံ၊ အရှင်မင်းသားကို။ ဘိယျော- ဘိယျော၊ လွန်စွာ လွန်စွာ။ ဆန္ဒေယျ၊ နှစ်သက်စေကုန်ရာ၏။

၂၈၅။ ဘဏေ၊ အချင်းတို့။ တောရံ၊ လျင်မြန်စွာ။ အာဂုစ္ဆထ၊ လာကြကုန်လော့။ ဣသံ၊ ငါတိုက်တုန်း၏။ နေံ၊ ဤသာယာစွာ သိချင်းဆိုသသူကို။ အဝိဒ္ဓရမှိ၊ ငါ့အနီး၌။ ဂါယတု၊ သီစေ။ အဿမဿ၊ အိမ်ထောင်၏။ သမိပမှိ၊ အနီးဖြစ်သော။ မယံ၊ ငါ၏။ သန္တိကေ၊ အနီး၌။ ဂါယတု၊ သီစေ။

၂၈၆။ သာ၊ ထိုသတို့သမီးသည်။ တိရောကုဋ္ဌမှိ၊ အိပ်ရာတိုက်ခန်း၏ အပ၌။ ဂါယိတု၊ သီဦး၍။ ကုဉ္ဇရံ၊ ဆင်ပြောင်ကို။ ဗန္ဓိတံ၊ နှောင်ဖွဲ့ခြင်းငှါ။ အရညံ၊ တောသို့။ ပါဝိသိ ဣဝ၊ ဆင်မ,ဝင်သကဲ့သို့။ အနုပုဗ္ဗေန၊ အစဉ်သဖြင့်။ ဗန္ဓိတံ၊ ကိလေသာဖြင့် နှောင်ဖွဲ့ခြင်းငှါ။ ဈာနာဂါရမှိ၊ ဈာန်အိမ် အတွင်းသို့။ ပါဝိသိ၊ မိန်းမငယ် ဝင်လေ၏။

၂၈၇။ အဿ၊ ထိုအနိတ္တိဂန္ဓ မင်းသားအား။ ကာမရသံ၊ ကာမဂုဏ်၏ အရသာကို။ ဥ တု၊ သိ၍။ အဟမေဝ၊ ငါတယောက်တည်းသာ။ ကာမေ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို။ ဘုဉ္ဇေယျ၊ ခံစားအံ့။ အညော၊ ငါမှတပါးသော။ ပုရိသော၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို ခံစားသော ယောက်ျားသည်။ မာ အဟ၊ မဖြစ်စေလင့်။ ဣတိ၊ သို့။ ဣဿာဓမ္မော၊ ကာမဂုဏ်၌ ငြူစူခြင်းသဘောသည်။ အဇာယထ၊ ဖြစ်လေ၏။

၂၈၈။ တတော၊ ထိုနောင်မှ။ အသိံ၊ သန်လျက်ကို။ ဂဟေတု၊ ကိုင်၍။ အဟမေဝ ကော၊ ငါတယောက်တည်းသာလျှင်။ ဘုဉ္ဇိသံ၊ ကာမချမ်းသာကို ခံစားအံ့။ အညော၊ ငါမှတပါးသော။ ပုရိသော၊ ကာမချမ်းသာကို ခံစားသော

ယောကျ်ားသည်။ မာ သိယာ၊ မဖြစ်ရာ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝတှာ၊ ဆို၍။ ပုရိသေ၊
ယောကျ်ားတို့ကို။ ဟန္တု၊ သတ်ခြင်းငှါ။ ဥပက္ကမိ၊ အားထုတ်၏။

၂၇၉။ တတော၊ ထိုယောကျ်ားတို့ကို သတ်သောကြောင့်။ ဇနပဒါ၊ ဇနပုဒ်
၌ နေကုန်သော။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော သူတို့သည်။ သမာဂတာ၊ အညီ
အညွတ်လာကုန်၍။ ဝိကန္တိံ သု၊ ကြွေးကြော်ကြကုန်၏။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော
မင်းကြီး။ တေ၊ အရှင်မင်းကြီး၏။ ပုတ္တော၊ သားတော်ဖြစ်သော။ အယံ၊ ဤ
မင်းသားသည်။ အဒူသကံ၊ အပြစ်မရှိသော။ ဇနံ၊ လူအပေါင်းကို။ ဟေဋ္ဌတိ၊
ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်၏။

၂၈၀။ ခတ္တိယော၊ ရေမြေကို အစိုးရသော။ ရာဇာ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။
တဉ္စ၊ ထိုမင်းသားကိုလျှင်။ ယာဝတာ၊ အကြင်မျှလောက်။ မယံ၊ ငါ၏။ ဝိဇိတံ၊
နိုင်ငံသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တာဝဒေဝ၊ ထိုမျှလောက်သော ငါ၏နိုင်ငံ၌။ တေ၊
သင်သည်။ န ဝတ္ထဗ္ဗံ၊ မနေအပ်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝတှာ၊ ဆို၍။ တမှာ ရဋ္ဌတော၊
ထိုတိုင်းနိုင်ငံမှ။ ဝိဝါဟေသိ၊ နှင်ထုတ်စေ၏။

၂၈၁။ တတော၊ ထိုနောင်မှ။ သော၊ ထိုမင်းသားသည်။ ဘရိယံ၊ မယား
ကို။ အာဒါယ၊ ဟူ၍။ သမုဒ္ဒံ၊ သမုဒြာသို့။ ဥပသကံမိ၊ ကပ်လေ၏။ ပဏ္ဏသာ
လံ၊ သစ်ရွက်မိုးသောအိမ်ကို။ ကရိတွာန၊ ဆောက်လုပ်၍။ ဥဉ္စာယ၊ သစ်မြစ်
သစ်သီး ကြီးငယ် ရှာမှီးခြင်းငှါ။ ဝနံ၊ တောသို့။ ပါဝိသိ၊ ဝင်လေ၏။

၂၈၂။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အထ၊ ထိုအခါ၌။ ဣသိ၊ သမုဒြာအလယ်
ကျွန်းငယ်၌နေသော ရသေ့တယောက်သည်။ သမုဒ္ဒံ-သမုဒ္ဒဿ၊ သမုဒြာ၏။
ဥပရူပရိ၊ အထက်အဘို့ဖြင့်။ ဧတ္ထ၊ ဤမင်းသားအိမ်သို့။ အာဂစ္ဆိ၊ လာလတ်၏။
သော၊ ထိုရသေ့သည်။ ဘတ္တကာလေ၊ ဆွမ်းစားအခါသည်။ ဥပဋ္ဌိတေ၊ နီးလတ်
သော်။ တဿ၊ ထိုမင်းသား၏။ ဂေဟံ၊ အိမ်သို့။ ပါဝေက္ခိ၊ ဝင်လေ၏။

၂၈၃။ တဉ္စ၊ ထိုရသေ့ကိုလည်း။ ဘရိယာ၊ မင်းသား၏မယားသည်။ ပလော-
ဘေသိ၊ ဖြားယောင်း၏။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တာယ၊ ထိုမိန်းမသည်။ ကတံ၊
ပြုအပ်သော။ ကမ္ပံ၊ အမှုကို။ တုမေ၊ သင်တို့သည်။ ပဿထ၊ ရှုကြကုန်လော့။
ယာဝ-အတိဝိယ၊ အလွန်လျှင်။ သုဒါရဏံ၊ ကြမ်းကြုတ်၏။ သော၊ ထိုရသေ့
သည်။ ဗြဟ္မစရိယမှာ၊ မြတ်သောအကျင့်မှ။ စုတော၊ ရွှေလျှောသည်ဖြစ်၍။
ဣဒ္ဓိယာ၊ ဈာန်အဘိညာဉ်တန်ခိုးမှ။ ပရိဟာယထ၊ ယုတ်ဘူးလေ၏။

၂၉၄။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ရာဇပုတ္တော စ၊ မင်းသားသည်လည်း။
ဥဉ္ဇာတော၊ သစ်မြစ်သစ်သီး ရှာမှီးရာမှ။ ဗဟုံ၊ များလှစွာသော။ ဝနမူလဖလံ၊
တောသစ်မြစ် သစ်သီးကို။ ကာဇေန၊ ထမ်းပိုးဖြင့်။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ သာယံ၊
ညအခါ၌။ အဿမံ၊ မိမိအိမ်သို့။ ဥပသင်္ကမိ၊ ကပ်လေ၏။

၂၉၅။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဣသိ စ၊ ရသေ့သည်လည်း။ ခတ္တိယံ၊ မင်းသား
ကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ သမုဒ္ဒံ၊ သမုဒြာသို့။ ဥပသင်္ကမိ၊ ကပ်လေ၏။ ဝေဟာယသံ၊
ကောင်းကင်သို့။ ဂမိဿံ၊ ငါသွားအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့ကြံ၍။ သော၊ ထိုရသေ့
သည်။ ဥပ္ပတနာကာရံ၊ ပုံအံ့သော အခြင်းအရာကို။ ကရောန္တော၊ ပြုသည်
ရှိသော်။ ပတိတော၊ ကျ၍။ မဟဏ္ဏဝေ၊ သမုဒြာ၌။ သိဒတေ၊ နှစ်၏။

၂၉၆။ ခတ္တိယော စ၊ မင်းသားသည်လည်း။ မဟဏ္ဏဝေ၊ သမုဒြာ၌။
သိဒမာနံ၊ နှစ်သော။ ဣသိ၊ ရသေ့ကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ တဿ၊ ထိုရသေ့အား။
အနုကမ္ပာယ ဝေ၊ သနားသောကြောင့်လျှင်။ ဣမာ ဂါထာ၊ ဤဆိုလတ္တံ့သော
ဂါထာတို့ကို။ အဘာသထ၊ ဆိုလေ၏။

၂၉၇။ ဘော ဣသိ၊ အိုရှင်ရသေ့။ အဘိဇ္ဇမာနေ၊ မတုန်မလှုပ်သော။
ဝါရိသ္မိံ၊ ရေ၌။ ဥဒကံ၊ ရေကို။ အနာမသိတော၊ မသုံးသပ်မှု၍။ သယံ၊ အလိုလို။
ဣဒ္ဓိယာ၊ တန်ခိုးဖြင့်။ အာဂမ္မ၊ လာနိုင်ပါလျက်။ ဣတ္ထိယာ၊ မိန်းမနှင့်။ သဒ္ဓိံ၊
တကွ။ မိဿိဘာဝံ၊ ရောယှက်ခြင်းသို့။ ဂန္ဓာ၊ ရောက်သောကြောင့်။ မဟဏ္ဏဝေ၊
သမုဒြာ၌။ သံသိဒတိ၊ ကိုယ်တိုင်နှစ်၏။

၂၉၈။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဣတ္ထိယော နာမ၊ မိန်းမတို့မည်သည်ကား။
အာဝဇ္ဇနိ၊ ကာမဂုဏ်ဖြင့် လည်စေတတ်သောကြောင့် ဝဲနှင့် တူကုန်၏။ မဟာမာ-
ယာ၊ များစွာ လှည့်ပတ်တတ်ကုန်၏။ ဗြဟ္မစရိယ ဝိကောပနာ၊ မြတ်သော
အကျင့်ကို ဖျက်ဆီးတတ်ကုန်၏။ သိဒန္တိ၊ အပါယ်လေးပါး၌ နှစ်စေတတ်ကုန်၏။
ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသော ယောက်ျားသည်။ နံ၊ ထိုမိန်းမတို့၏ အကျင့်ကို။
ဝိဒိတောန၊ သိ၍။ အာရကာ၊ ဝေးစွာ။ ပရိဝဇ္ဇယေ၊ ကြည်ရှောင်ရာ၏။

၂၉၉။ ဘိက္ခုဝေ၊ တို့။ တော၊ ထိုမိန်းမတို့သည်။ မုဒုသမ္ဘာသာ၊ နူးညံ့
သော စကားဖြင့်လည်း။ သင်္ကတံ၊ သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းငှါ။ အနုလာ၊ မတတ်ကောင်း
ကုန်။ ဒုပ္ပုရတ္တာ၊ အလိုပြည့်နိုင်ခဲ့သောကြောင့်။ နဒိသမာ၊ မြစ်နှင့်တူကုန်၏။

သိဒ္ဓန္တိ၊ ယောကျ်ားတို့ကို အပါယ်လေးပါး၌ နှစ်စေ့မှတ်ကုန်၏။ ပဏ္ဍိတော၊
ပညာရှိသော ယောကျ်ားသည်။ နံ၊ ထိုမိန်းမတို့၏ အကြောင်းကို။ ဝိဒိတွာန၊
သိလတ်၍။ အာရကဒ၊ ဝေးစွာ။ ပရိဝဇ္ဇယေ၊ ရှောင်ကြဉ်ရာ၏။

၃၀၀။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တော၊ ထိုမိန်းမတို့သည်။ ယံ၊ အကြင်
ယောကျ်ားသို့။ ဆန္ဒသာဝါ၊ အလိုဆန္ဒ တူမျှသောကြောင့်၎င်း။ ဓနေနဝါ၊
ဥစ္စာကို လိုသောကြောင့်၎င်း။ ဥပသေဝန္တိ၊ မှီဝဲ ချဉ်းကပ်ကုန်၏။ ဇာတဝေဒေါ၊
မီးသည်။ သဏ္ဍာနံ၊ မိမိ၏တည်ရာကို။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ အနုဒဟတိ ဣဝ၊ လောင်
သကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုအတူ။ တောပိ၊ ဤမိန်းမတို့သည်လည်း။ တံ၊ ထိုမိမိသို့
မှီဝဲ ချဉ်းကပ်သော ယောကျ်ားကို။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ အနုဒဟန္တိ၊ အကျိုး
စီးပွားမဲ့ကို ပြုသဖြင့် လောင်တတ်ကုန်၏။

၃၀၁။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ခတ္တိယဿ၊ အနိတ္တိဂန္ဓမင်းသား၏။ ဝစော၊
စကားကို။ သုတွာ၊ ကြား၍။ ဣသိဿ၊ ရသေ့အား။ နိဗ္ဗိဒေါ၊ ကာမဂုဏ်၌
ငြီးငွေ့ခြင်းသည်။ အဟု၊ ဖြစ်၏။ သော၊ ထိုရသေ့သည်။ ပေါရာဏကံ၊ ရှေး၌
ရအပ်သော။ မဂ္ဂံ၊ စျားန်ကို။ လဒ္ဒါ၊ ရ၍။ ဝိဟာယသံ၊ ကောင်းကင်သို့။
ဂစ္ဆတေ၊ ပျံသွားလေ၏။

၃၀၂။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ခတ္တိယော စ၊ အနိတ္တိဂန္ဓ မင်းသားသည်
လည်း။ ဝိဟာယသံ၊ ကောင်းကင်သို့။ ဂစ္ဆမာနံ၊ ပျံသွားလေသော။ ဣသိံ၊
ရသေ့ကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ သံဝေဂံ၊ ထိတ်လန့်ခြင်းကို။ အလဘိ၊ ရပြီ။ လဒ္ဒါ၊
ရသောကြောင့်။ ဓိရော၊ ပညာရှိသော မင်းသားသည်။ ပဗ္ဗဇံ၊ ရဟန်းအဖြစ်
ကို။ သမရောစယိ၊ နှစ်သက်၏။

၃၀၃။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သော၊ ထို အနိတ္တိဂန္ဓ မင်းသားသည်။
တတော၊ ထိုရဟန်းအဖြစ်ကို နှစ်သက်သည်မှ။ ပရံ၊ နောက်၌။ ပဗ္ဗဇိတွာန၊
ရဟန်းပြု၍။ ကာမရာဂံ၊ ကာမရာဂကို။ ဝိရာဇယိ၊ ဝိက္ခမ္ဘနုပဟာန်ဖြင့် ပယ်ခွါ၏။
ဝိရာဇေတွာ၊ ဝိက္ခမ္ဘနုပဟာန်ဖြင့် ပယ်ခွါသောကြောင့်။ ဗြဟ္မလောကူပဂေါ၊
ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားရသည်။ အဟု၊ ဖြစ်ပြီ။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်
မူ၍ ရဟန်းတို့ - ဤသို့လျှင် မိန်းမကိုစွဲ၍ စင်ကြယ်သော သတ္တဝါတို့သည်လျက်

လည်း ညစ်ညူးကုန်သေး၏ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ ငြီးငွေ့သော ရဟန်းသည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော် မူသနည်း ဟူမူကား- ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ အနိတ္တိဂန္ဓ မင်းသား ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

သီလရှိသူ၊ မိန်းမမြို့၊ ကျင့်မှုပျက်တတ်သည်။

တဆယ့်တခုမြောက်ဖြစ်သော မဟာပလောဘနဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၂-ပဉ္စပဏ္ဍိတဇာတ်

ပဉ္စပဏ္ဍိတဇာတ်သည် မဟာဥမင်ဇာတ်၌ ထင်စွာ ဖြစ်လာတို့။
တဆယ့်နှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော ပဉ္စပဏ္ဍိတဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၃-ဟတ္ထိပါလဇာတ်

မြတ်သော တောထွက်တော်မူခြင်း အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “စိရဿံ ဝတ ပဿာမ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ဟတ္ထိပါလဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် မြတ်သော တောထွက်တော်မူခြင်းကို အကြောင်း ပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ထိုအခါ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား သည် ရဟန်းတို့- ယခုအခါ၌သာလျှင် ရှင်တို့ဆရာ ငါဘုရားသည် မြတ်သော တောထွက်ခြင်းကို တောထွက်တော်မူသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း မြတ်သော တောထွက်ခြင်းကို ထွက်ဘူးသည်သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့ - လွန်လေပြီးသော အခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ သေ့ကာရီမည်သော မင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုမင်း၏ပုရောဟိတ်သည် ငယ်သော အခါမှစ၍ ချစ်သော အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်၏။ ထိုမင်း၊ ပုဏ္ဏားနှစ်ယောက်တို့သည် လည်း သားသမီးမရှိသည် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုမင်းနှင့် ပုဏ္ဏားတို့သည် တနေ့သ၌

ချမ်းသာသောနေရာ၌ နေကုန်လျက် ငါတို့အား စည်းစိမ်ဥစ္စာသည် များစွာ၏။ သားသမီးသည်ကား မရှိကြကုန်၊ အသို့ ပြုရအံ့နည်းဟု တိုင်ပင်ကြကုန်၏။ ထိုနောင်မှ သေကာရီမင်းကြီးသည် ပုရောဟိတ်ကို ဆို၏။ အဆွေ ပုရောဟိတ်- သင့်အိမ်၌ သားသည် အကယ်၍ ဖြစ်အံ့၊ ငါ၏ပြည်၌ အရှင်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါ၏ နန်းတော်၌ သားသည် အကယ်၍ ဖြစ်အံ့၊ သင့်အိမ်၌ ဥစ္စာတို့၏အရှင် ဖြစ်လတ္တံ့ ဟု ဆို၏။ ဤသို့ ထိုနှစ်ယောက်သော မင်းနှင့် ပုဏ္ဏားတို့သည်လည်း အချင်းချင်း ကတိကဝတ်ကို ပြုကြကုန်၏။

ထိုအခါ တနေ့သ၌ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် မိမိစားသော ရွာသို့သွား၍ ပြန်လာသောအခါ တောင်တံခါးဖြင့် မြို့တွင်းသို့ ဝင်သည်ရှိသော် မြို့ပ၌ ဗဟု ပုတ္တိကမည်သော ဆင်းရဲစွာသော မိန်းမတယောက်ကို မြင်၏။ ထိုဆင်းရဲမအား ခုနစ်ယောက်ကုန်သော သားတို့သည် ရှိကုန်၏။ အလုံးစုံသော သားတို့သည် အနာရောဂါ ကင်းကုန်၏။ သားတယောက်သည် ထမင်းအိုးခွက်ကို ကိုင်၏။ သားတယောက်သည် အိပ်ရာဖျာကို ကိုင်၏။ သားတယောက်သည် ရွှေကသွား ၏။ သားတယောက်သည် နောက်ကလိုက်၏။ သားတယောက်သည် လက်ကို ဆွဲ၏။ သားတယောက်ကား ခါး၌လိုက်၏။ သားတယောက်ကား ပခုံးထက်၌ လိုက်၏။ ထိုအခါ ထိုဆင်းရဲမကို ပုရောဟိတ်သည် မေး၏။ နှမ- ဤသူငယ် တို့၏အဘသည် အတည်မှာနည်းဟု မေး၏။ အရှင်- သူငယ်တို့၏ မြို့သောအဘ မည်သည် မရှိပါဟုဆို၏။ ဤသို့သဘောရှိသော သားခုနစ်ယောက်တို့ကို အသို့ ပြု၍လျှင် သင် ရသနည်းဟု မေး၏။ ထိုမိန်းမသည် တပါးသော စွဲလမ်းရာကို မရသည်ဖြစ်၍ မြို့တံခါးအနီး၌ တည်သော ပညောင်ပင်ကိုပြု၍ အရှင်- ပညောင် ပင်စောင့်နတ်၏ အထံ၌ တောင်း၍ရ၏။ ဤနတ်မင်းသည် အကျွန်ုပ်အား သားကို ပေး၏ဟု ဆို၏။

ပုရောဟိတ်သည် ထိုသို့တပြီးကား နှမ- သင်သွားလော့ဟုဆို၍ ရထားမှသက် ပြီးလျှင် ပညောင်ပင်ရင်းသို့ သွား၍ ပညောင်ခက်ကို ကိုင်၍လှုပ်လျက် ဟယ်- ပညောင်စောင့်နတ် - သင်သည် ငါတို့အရှင် မင်းကြီးအထံမှ အဘယ်မည်သော လိုဘွယ်ကိစ္စကို သင် မရသနည်း၊ ငါတို့အရှင် မင်းကြီးသည် သင့်အား တနှစ်- တကြိမ် ဥစ္စာတထောင်ကိုစွန့်၍ ပူဇော်သက္ကာရ ပြုတော်မူ၏။ ထိုအရှင်မင်းကြီး အား သားတို့ကို သင်မပေး၊ ဤဆင်းရဲစွာသော မိန်းမသည် သင့်အား

အဘယ်ကျေးဇူးပြုသနည်း၊ အကြင်ကြောင့် ထိုဆင်းရဲမအား သားခုနစ်ယောက် တို့ကို သင်ပေး၏။ ထို့ကြောင့် သင့်အား အဘယ်ကျေးဇူးကို ပြုသနည်း၊ အကယ်၍ ငါတို့အရှင်မင်းကြီးအား သားကိုမပေးအံ့၊ ဤနေ့မှစ၍ ခုနစ်ရက် မြောက်သောနေ့၌ သင့်ညောင်ပင်ကို အမြစ်နှင့်တကွ ဖြတ်၍ အပိုင်းပိုင်း ပြုအံ့ဟု ပညောင်ပင်စောင့်နတ်ကို ခြိမ်းမောင်း၍ သွား၏။ ထိုပုရောဟိတ် သည် ဤနည်းဖြင့်လျှင် နက်ဖြန်နေ့၌လည်း အစဉ်အတိုင်း ခြောက်ရက်တို့ပတ် လုံး ဆို၏။ ခြောက်ရက်မြောက်သောနေ့၌ အခက်ကိုကိုင်၍ ဟယ်...ပညောင် စောင့်နတ် - ယခုကား တရက်မျှသာ ကြွင်း၏။ အကယ်၍ ငါတို့အရှင်မင်းကြီး အား သားကို သင်မပေးအံ့၊ နက်ဖြန် သင့်သစ်ပင်ကို ပြီးစေအံ့ဟု ဆို၏။

ပညောင်စောင့်နတ်သည် ဆင်ခြင်လတ်သော် ထိုအကြောင်းကို အမှန် အားဖြင့်သိ၍ ဤပုဏ္ဏားသည် သားကို မရသည်ရှိသော် ငါ့ဗိမာန်ကို ဖျက်ဆီး လတ္တံ့၊ အဘယ်အကြောင်းဖြင့် ထိုပုဏ္ဏားအား သားကိုပေးခြင်းငှါ သင့်အံ့ နည်းဟု ကြံပြီးလျှင် စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့၏ အထံသို့ သွား၍ ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်၏။ ထိုနတ်မင်းကြီး လေးယောက် တို့သည် ထိုပုဏ္ဏားအား သားကိုပေးခြင်းငှါ ငါတို့ မတတ်နိုင်ကုန်ဟု ဆိုကြ ကုန်၏။ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ယောက်ကုန်သော နတ်စစ်သူကြီးတို့၏ အထံသို့ သွားပြန် ၏။ ထိုနှစ်ကျိပ်ရှစ်ယောက်ကုန်သော နတ်စစ်သူကြီးတို့သည်လည်း ထိုရှေးအတူ သာလျှင် ဆိုကုန်၏။ နတ်တို့၏မင်းဖြစ်သော သိကြားမင်းအထံသို့သွား၍ လျှောက်ဆိုပြန်၏။ ထိုသိကြား နတ်မင်းကြီးသည် မင်းအား လျှောက်ပတ် သော သားတို့ကို ရလတ္တံ့လော၊ မရလတ္တံ့လောဟု စုံစမ်းဆင်ခြင်လတ်သော် ဘုန်းရှိသော နတ်သားလေးယောက်တို့ကို မြင်၏။

ထိုနတ်သား လေးယောက်တို့သည် ရှေးဘဝ၌ ဤဗာရာဏသီပြည်ဝယ် ရက်ကန်းသည် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုရက်ကန်းသည် အမှုဖြင့် ရသောဥစ္စာကို ငါးစု စုပြီး၍ လေးစုတို့ကို သုံးဆောင်ကုန်၏။ တစုကိုမူကား အတူတကွ အလှူပေး ကုန်၏။ ထိုသူလေးယောက်တို့သည် ရက်ကန်းသည်အဖြစ်မှ စုတေကုန်သည်ရှိ သော် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကုန်၏။ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ စုတေ ကုန်သည်ရှိသော် ယာမာနတ်ပြည်၌ ဤသို့ အနုလောမ ပဋိလောမအားဖြင့်

နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်တို့၌ နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားကုန်လျက် ကျင်လည်ကုန်၏။ ထိုအခါ၌ကား ထိုလေးယောက်ကုန်သော နတ်သားတို့အား တာဝတိံသာ နတ်ပြည်မှ စုတေ၍ ယာမာနတ်ပြည်သို့ သွားလှည့်ဖြစ်၏။ သိကြားမင်းသည် ထိုနတ်သားတို့ အထံသို့ သွားပြီးလျှင် အမောင်နတ်သားတို့ - သင်တို့သည် လူ့ပြည်သို့သွားခြင်းငှါ သင့်လှ၏။ သေ့ကာရီမင်း မိဖုယားကြီး၏ ဝမ်း၌ ဖြစ်လေကုန်လော့ဟု ဆို၏။ ထိုနတ်သား လေးယောက်တို့သည် သိကြားမင်း စကားကိုကြားကုန်၍ အရှင်နတ်မင်း - ကောင်းပြီ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် သွားပါ ကုန်အံ့၊ ထိုသို့ သွားကုန်သော်လည်း အကျွန်ုပ်တို့အား မင်းမျိုး၌ ဖြစ်ခြင်းကို အလို့မရှိပါ။ ပုရောဟိတ်၏အိမ်၌ ဖြစ်ကုန်၍ ငယ်ရွယ်သော အခါကလျှင် ကာမဂုဏ်တို့ကို စွန့်၍ ရဟန်း ပြုပါကုန်အံ့ဟု ဆိုကုန်၏။ သိကြားနတ်မင်း သည် ကောင်းပြီဟု ထိုနတ်သားတို့၏ ဝန်ခံခြင်းကို ယူ၍ လာခဲ့ပြီးလျှင် ပညောင်စောင့်နတ်အား ထိုအကြောင်းကိုကြား၏။ ထိုပညောင်စောင့်နတ်သည် နှစ်သက်ရှင်လန်းသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သိကြားနတ်မင်းကို ရှိခိုးပြီးလျှင် မိမိ ပီမာန်သို့လျှင် ပြန်သွား၏။

ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည်လည်း နက်ဖြန်နေ၌ များစွာသော လူတို့ကို စည်းဝေး ဖော်ပြီးလျှင် ပဲခွပ် ပုဆိန် အစရှိသည်တို့ကို ယူခဲ့စေ၍ ပညောင်ပင်ရင်းသို့ သွား၍ ပညောင်ခက်ကိုကိုင်လျက် ဟယ် ပညောင်စောင့်နတ်- ယနေ့ သင့်ကို တောင်းပန် သော ငါ့အား ခုနစ်ရက်စေ့ပြီ၊ ယခုအခါ သင်၏ ပြီးစီးအပ်သော အခါတည်းဟု ဆို၏။ ထို့ နောင်မှ ပညောင်စောင့်နတ်သည် ကြီးစွာသော နတ်၏အာနုဘော်ဖြင့် ပင်ခည်ကြားမှ ထွက်လာလတ်၍ သာယာစွာသော အသံဖြင့် ထိုပုဏ္ဏားကိုခေါ်၍ ပုဏ္ဏား - တယောက်သောသားကို ထားဘိဦး သင့်အား လေးယောက်ကုန်သော သားတို့ကို ငါပေးအံ့ဟု ဆို၏။ ပုဏ္ဏားလည်း ငါ့အား သားကို အလို့မရှိ၊ ငါတို့ အရှင် သေ့ကာရီမင်းကြီးအား ပေးလော့ဟု ဆိုလတ်သော် သင့်ကိုသာလျှင် ငါပေးအံ့ဟု ဆို၏။ ထိုသို့ တပြီးကား ငါ့အား နှစ်ယောက်သော သားတို့ကို ပေးလော့၊ အရှင်မင်းကြီးအား နှစ်ယောက်သော သားတို့ကို ပေးလော့ဟု ဆိုလတ်သော် အရှင်မင်းကြီးအား ငါမပေး၊ လေးယောက်ကုန်သော သားတို့ ကိုလည်း သင့်အားသာလျှင် ငါပေးအံ့၊ သင်သည်လည်း ရကာမျှသာလျှင် ဖြစ်လတ္တံ့၊ စင်စစ်သော်ကား အိမ်၌မနေမူ၍ ငယ်သောအခါကလျှင် ရဟန်း

ပြုကုန်လတ္တံ့ဟု ဆို၏။ သင်သည် ငါ့အား သက်သက် သားတို့ကိုသာ ပေးလော့။ ရဟန်းမပြုခြင်း၏ အကြောင်းသည်ကား ငါတို့ တာဝန်တည်းဟု ဆို၏။

ထိုပညောင်စောင့်နတ်သည် သားဆုကို ပေးပြီး၍ မိမိဗိမာန်သို့လျှင် ဝင်လေ၏။ ထိုအခါမှစ၍ ပညောင်စောင့်နတ်အား ပူဇော်သက္ကာရသည် များ၏။ အကြီးဖြစ်သော နတ်သားသည် စုတေခဲ၍ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားမ၏ ဝမ်း၌ ဖြစ်၏။ ထိုသတို့သားအား အမည်မှည့်သောနေ၌ ဟတ္ထိပါလ ဟူသော အမည်ကိုမှည့်၍ ရဟန်းမပြုစိမ့်သောငှါ ဆင်ထိန်းတို့ကို အပ်နှံကုန်၏။ ထိုဟတ္ထိပါလ သတို့သားသည် ဆင်ထိန်းတို့ အထံ၌ ကြီး၏။ ထိုဟတ္ထိပါလ သတို့သားသည် ခြေဖြင့် သွားနိုင်သောအခါ၌ နှစ်ယောက်မြောက်ဖြစ်သော နတ်သားသည် နတ်ပြည်မှ စုတေခဲ၍ ထိုပုဏ္ဏားမဝမ်း၌ ဖြစ်၏။ ထိုသတို့သားအား ဖွားသောကာလ၌ အဿပါလ ဟူသောအမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ ထိုအဿပါလ သတို့သားသည် မြင်းထိန်းတို့၏ အထံ၌ ကြီး၏။ သုံးယောက်မြောက် ဖြစ်သော သတို့သား ဖွားသောကာလ၌ ဂေါပါလ ဟူသောအမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ ထိုဂေါပါလသတို့သားသည် နွားထိန်းတို့နှင့်တကွ ကြီး၏။ လေးယောက်မြောက်သော သတို့သား ဖွားသောကာလ၌ အဇပါလ ဟူသောအမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ ထိုအဇပါလ သတို့သားသည် ဆိတ်ထိန်းတို့နှင့်တကွ ကြီး၏။ ထိုလေးယောက်ကုန်သော သတို့သားတို့သည် ကြီးခြင်းကိုစွဲ၍ တင့်တယ်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ သတို့သားတို့၏ ရဟန်းပြုမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် သေ့ကာရီ မင်းကြီးသည် တိုင်းနိုင်ငံတော် အတွင်း၌ ရှိကုန်သော ရဟန်းတို့ကို နှင်ထုတ်စေကုန်၏။ အလုံးစုံသော ကာသိတိုင်း၌ တယောက်သော ရဟန်းသည်မျှလည်း မရှိ။ ထိုသတို့သားတို့သည် အလွန် ကြမ်းကြုတ်ကုန်၏။ အကြင် အရပ်မျက်နှာဖြင့် သွားကုန်၏။ ထိုအရပ်မျက်နှာ၌ ဆောင်ခဲ့သော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကို လုယက်ကုန်၏။ ဟတ္ထိပါလ သတို့သားသည် တဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိသောအခါ ကိုယ်အင်္ဂါ၏ ပြည့်စုံခြင်းကို မြင်ကုန်၍ မင်းနှင့် ပုရောဟိတ်သည် သတို့သားတို့သည် အလွန် တရာ ကြမ်းကြုတ်ကုန်၏။ ကြီးကုန်ပြီ၊ ထီးဖြူကို ဆောင်နှင်းချိန်တန်ပြီ၊ ထိုသတို့သားတို့အား အသို့ ပြုအံ့နည်းဟု တိုင်ပင်၍ ထိုသတို့သားတို့သည် အဘိသိက်ခံသောအခါမှစ၍ အလွန် အစိုးရသည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုထိုအရပ်မှ ရဟန်းတို့

သည် လာကုန်လတ္တံ့၊ ထိုရဟန်းတို့ကို မြင်ကုန်သည်ရှိသော် ရဟန်းပြုကုန်
လတ္တံ့၊ ထိုသတို့သားတို့ ရဟန်းပြုသောအခါ ဇနပုဒ်ပြည်ရွာသည် ချောက်ချား
သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုသတို့သားတို့ကို စုံစမ်းကုန်ဦးအံ့၊ နောက်မှ အဘိသိက်
သွန်းကုန်အံ့ဟု ကြံ၍ နှစ်ယောက်ကုန်သော မင်း ပုဏ္ဏားတို့သည်လည်း ရသေ့
အသွင်ကိုယူ၍ ဟတ္ထိပါလသတို့သား၏ အိမ်တံခါးသို့ သွားကုန်၏၊ ဟတ္ထိပါလ
သတို့သားသည် ထိုရသေ့တို့ကိုမြင်လျှင် အလွန်နှစ်သက် ကြည်ညိုသဖြင့် ရသေ့တို့
အထံသို့ ကပ်၍—

၃၀၄။ စိရသံ ဝတ ပဿာမ၊ ဗြာဟ္မဏံ ဒေဝဝဏ္ဏိနံ။
မဟာဇဋ္ဌံ ခါရိဒ္ဓရံ၊ ပကံဒန္တံ ရဇသိရံ။

၃၀၅။ စိရသံ ဝတ ပဿာမ၊ ဣသိံ ဓမ္မဂုဏေ ရတံ။
ကာသာယဝတ္ထဝသနံ၊ ဝါကစိရံ ပဋိစ္ဆဒံ။

၃၀၆။ အာသနံ ဥဒကံ ပဇ္ဇံ၊ ပဋိဂုဏာတု နော ဘဝံ။
အဂ္ဂေ ဘဝန္တံ ပုစ္ဆာမ၊ အဿိံ ကုရုတု နော ဘဝံ။

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃၀၄။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ ဒေဝဝဏ္ဏိနံ၊ ပြင်းသောအကျင့် အလွန်ထက်
သော ဣန္ဒြေရှိသော ရဟန်းအဖြစ်သို့ကပ်၍ မြတ်သော အသွင်အပြင်ရှိသော။
ဇဋ္ဌံ၊ မြတ်သော ဆံကျစ်လည်းရှိထသော။ ခါရိဒ္ဓရံ၊ ပရိက္ခရာဖြင့် ပြည့်သော
ထမ်းပိုးကိုလည်း ဆောင်ထသော။ ပကံဒန္တံ၊ အညစ်အကြေး ကပ်သော သွား
လည်းရှိထသော။ ရဇသိရံ၊ မြူကပ်သော ဦးခေါင်းလည်း ရှိထသော။ ဗြာဟ္မဏံ၊
မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော ရှင်ရသေ့ကို။ စိရသံ၊ တဆယ့် ခြောက်နှစ်တိုင်
ကြာမြင့်မှ။ ပဿာမ ဝတ၊ မြင်ရကုန်ဘိ၏ တကား။

၃၀၅။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ ဓမ္မဂုဏေ၊ သုစရိုက်သုံးပါးဟူသော အကျင့်
အစဉ်။ ရတံ၊ မွေ့လျော်ထသော။ ကာသာယဝတ္ထဝသနံ၊ ဖန်ရည်စွန်းသော
သက်န်းကိုလည်း ဝတ်ထသော။ ဝါကစိရံ၊ လျော်တေသက်န်းကို။ ပဋိစ္ဆဒံ၊
ဖုံးလွှမ်းအပ်ထသော။ ဣသိံ၊ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ ဟူသော ကျေးဇူးတို့ကို
ရှာမှီးလျက် တည်သော ရှင်ရသေ့ကို။ စိရသံ၊ တဆယ့်ခြောက်နှစ်တိုင် ကြာမြင့်
မှ။ ပဿာမ ဝတ၊ မြင်ရကုန်ဘိ၏ တကား။

၃၀၆။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ ဘဝံ၊ အရှင်ဘုရားသည်။ နော၊ အကျွန်ုပ်တို့၏။ အာသနံ၊ နေရာကို၎င်း။ ပဠာ၊ ခြေဆေးရန်ဖြစ်သော။ ဥဒကံ၊ နံသာရေကို၎င်း။ ပဋိဂ္ဂဏှာတု၊ ခံတော်မူပါလော့။ အဇ္ဈေ၊ အလုံးစုံသော ပူဇော်သက္ကာရဝတ္ထုတို့ကို။ ပဋိဂ္ဂဏှိတု၊ ခံစိမ့်သောငှါ။ ဘဝန္တံ၊ အရှင်ဘုရားကို။ ပုစ္ဆာမ၊ ပန်လျှောက်ပါကုန်၏။ နော၊ အကျွန်ုပ်တို့၏။ အဇ္ဈံ၊ အလုံးစုံသော ပူဇော်သက္ကာရဝတ္ထုကို။ ဘဝံ၊ အရှင်ဘုရားသည်။ ကုရုတု၊ ခံတော်မူပါလော့။

ဤသို့ ထိုဟတ္ထိပါလ သတို့သားသည် ထိုမင်း ပုဏ္ဏားတို့တွင် တယောက်တယောက်စီ အလှည့်အလည်ဖြင့် ဆို၏။ ထိုသို့ဆိုသည်ရှိသော် ဟတ္ထိပါလ သတို့သားကို ခမည်းတော် ပုရောဟိတ်သည် ချစ်သား ဟတ္ထိပါလ-သင်ချစ်သားသည် ငါတို့ကို ဤသူတို့ကား အဘယ်သူတို့ အောက်မေ့၍ ဤသို့ ဆိုဘိသနည်းဟု ဆို၏။ ဟိမဝန္တာ၌ နေကုန်သော ရှင်ရသေ့တို့တည်းဟု အကျွန်ုပ် အောက်မေ့၍ ဤသို့ဆို၏ဟု ဆို၏။ ချစ်သားဟတ္ထိပါလ- ငါတို့သည် ရသေ့ မဟုတ်ကုန်၊ ဤသူကား သေ့ကာရီမင်းကြီးတည်း၊ ငါကား သင့်ခမည်းတော် ပုရောဟိတ်တည်းဟု ဆို၏။ ထိုသို့ မင်းနှင့် ပုရောဟိတ်ဖြစ်လျက် အဘယ့်ကြောင့် ရသေ့အသွင်ကို ယူကြကုန်သနည်းဟု မေး၏။ သင်ချစ်သားအား စုံစမ်းအံ့သောငှါ ရသေ့အသွင်ကို ယူကြကုန်၏ဟု ဆိုသည်ရှိသော် အဘယ့်ကြောင့် စုံစမ်းကြကုန်သနည်းဟု မေး၏။ ငါတို့ ရဟန်းအသွင်ကို မြင်လျက် အကယ်၍ ရဟန်းမပြုသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ မပြုသည်ရှိသော် သင်ချစ်သားကို မင်းအဖြစ်၌ အဘိသိက် သွန်းခြင်းငှါ လာကုန်၏ဟု ဆို၏။ ဘခင်- အကျွန်ုပ်အား မင်းအဖြစ်ကို အလိုမရှိ၊ အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းပြုအံ့ဟု ဆို၏။ ထိုသို့ဆိုလတ်သော် သားတော် ဟတ္ထိပါလသတို့သားကို ခမည်းတော် ပုရောဟိတ်သည် ချစ်သား ဟတ္ထိပါလ- ဤအခါသည် ရဟန်းပြုချိန် အရွယ်မဟုတ်သေးဟု ဆို၍ မိမိအလိုအားလျော်စွာ ဆုံးမလိုရကား—

၃၀၇။ အဓိစ္စ ဗေဒေ ပရိယေသ ဝိတ္တံ၊
 ပုတ္တေ ဂေဟေ တာတ ပတိဋ္ဌပေတွာ။
 ဂန္ဓေ ရသေ ပစ္စနုဘုယျ သပ္ပံ၊
 အရညံ သာဓု မုနိ သော ပသတ္ထော။

ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၀၇။ တာတ၊ ချစ်သားဟတ္ထိပါလ။ ဗေဒေါ ဗေဒင်တို့ကို။ အဓိစ္စ၊ သင်ဦး
 ရှိ။ ဝိတ္တံ၊ ဥစ္စာစည်းစိမ်ကို။ ပရိယေသ၊ ရှာဦးလော့။ ဂေဟေ၊ အိမ်၌။ ပုတ္တေ၊
 သားသွီးတို့ကို။ ပတိဋ္ဌပေတွာ၊ တည်စေဦး၍။ ဂန္ဓေ စ၊ ဂန္ဓာရုံတို့ကို၎င်း။
 ရသေ စ၊ ရသာရုံတို့ကို၎င်း။ သဗ္ဗံ၊ ဂန္ဓာရုံ၊ ရသာရုံတို့မှ ကြွင်းသော အလုံးစုံ
 သော ဝတ္ထုကာမကို၎င်း။ ပစ္စန္ဒဘုယျ၊ ခံစားပြီး၍။ ပစ္စွာ၊ အိုသောနောက်
 ကာလ၌။ ပဗ္ဗဇိတဿ၊ ရဟန်းပြုသောသူ၏။ အရညံ၊ တော၌ နေခြင်းသည်။
 သာဓု၊ ကောင်းစွာ၏။ သော၊ ထိုအိုမှရဟန်းပြုသောသူကို။ မုနိ၊ ဘုရားအစရှိ
 ကုန်သော သူတော်ကောင်းတို့သည်။ ပသတ္ထော၊ ချီးမွမ်းအပ်၏။

ထို့နောင်မှ ဟတ္ထိပါလသည် ခမည်းတော် ပုရောဟိတ်ဆုံးမသော စကားကို
 ပယ်လိုရကား—

၃၀၈။ ဗေဒါ န သစ္စာ န စ ဝိတ္တလာဘော၊
 န ပုတ္တလာဘေန ဇရံ ဝိဇဟန္တိ။
 ဂန္ဓေ ရသေ မုဉ္ဇန မာဟု သန္ဓော၊
 သ ကမ္မုနာ ဟောတိ ဖလူပပတ္တိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၀၈။ တာတ၊ ဘခင်။ ဗေဒါ၊ ဗေဒင်တို့သည်။ န သစ္စာ၊ နတ်ရွာ
 မဂ်ဖိုလ်တို့ကို ပေးတတ်၏ဟု ဆိုသောစကားသည် မမှန်ကုန်။ ဝိတ္တလာဘော စ၊
 ဥစ္စာကို ရခြင်းသည်လည်း။ န ဟောတိ၊ ငါးပါးရန်သူနှင့် ဆက်ဆံသည်ဖြစ်၍
 သဘော ကေန် မှန်သည်မဖြစ်။ ပုတ္တလာဘေန၊ သားသမီးကို ရခြင်းဖြင့်။ ဇရံ၊
 အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းကို။ န ဝိဇဟန္တိ၊ တားမြစ်နိုင်သော သားသမီး
 တစုံတယောက်မျှ မရှိခဲ့။ ဂန္ဓေ စ၊ ဂန္ဓာရုံမှ၎င်း။ ရသေ စ၊ ရသာရုံမှ၎င်း။
 သေသေသု အာရမ္မဏေသု စ၊ ကြွင်းကုန်သော အာရုံတို့မှ၎င်း။ မုဉ္ဇနံ၊ ကင်းလွတ်
 ခြင်းကိုသာလျှင်။ သန္ဓော၊ ဘုရား အစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့သည်။
 အာဟု၊ ဆိုကုန်၏။ သကမ္မုနာ၊ မိမိပြုသော ကံဖြင့်သာလျှင်။ သတ္တာနံ၊
 သတ္တဝါတို့အား။ ဖလူပပတ္တိ၊ အကျိုး၏ပြီးခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

ဟတ္ထိပါလ သတို့သား၏ စကားကို ကြား၍ သေ့ကာရီမင်းကြီးသည်—

၃၀၉။ အဒ္ဓါဟိ သစ္စံ ဝစနံ တဝေတံ၊
သ ကမ္မုနာ ဟောတိ ဖလူပပတ္တိ။
ဇိဏ္ဏာ စ မာတာပိတရော တဝိမေ၊
ပဿေယျု တံ ဝဿသတံ အရောဂံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၀၉။ တာတာ၊ ချစ်သား။ တဝ၊ သင်ချစ်သား၏။ တေံ ဝစနံ၊ ဤစကားသည်။ အဒ္ဓါဟိ၊ စင်စစ်လျှင်။ သစ္စံ၊ မှန်ပေ၏။ သကမ္မုနာ၊ မိမိပြုသော ကံကြောင့်။ ဖလူပပတ္တိ၊ အကျိုး၏ပြီးခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တဝ၊ သင်ချစ်သား၏။ မာတာပိတရော စ၊ အမိအဘ တို့သည်လည်း။ ဇိဏ္ဏာ၊ အိုမင်းကုန်ပြီ။ ဣမေ၊ ဤအမိအဘတို့သည်။ ဝဿသတံ၊ အနှစ်တရာ ကာလပတ်လုံး။ အရောဂံ၊ အနာမရှိသော။ တံ၊ သင်ချစ်သားကို။ ပဿေယျု၊ မြင်ချင်ကုန်၏။ တံပိ၊ သင်ချစ်သားသည်လည်း။ ဝဿသတံ၊ အနှစ်တရာ ကာလပတ်လုံး။ ဇိဝန္တော၊ အသက်ရှည်သည်ဖြစ်၍။ မာတာပိတရော၊ အမိအဘတို့ကို။ ပေါသဿ၊ မွေးကျွေးပါလော့။

ထိုစကားကို ကြား၍ ဟတ္ထိပါလ သတို့သားသည် အရှင်မင်းကြီး - အရှင်မင်းကြီးသည် ဤစကားကို အဘယ်ကြောင့် ဆိုတော်မူသနည်းဟု ဆို၍ မင်းကြီးစကားကို ပယ်လိုရကား—

၃၁၀။ ယဿဿု သက္ခိ မရဏေန ရာဇ၊
ဇရာယ မေတ္တိ နုရဝီရသေဋ္ဌ။
ယောစာပိ ဇညာ န မရိဿံ ကဒါစိ၊
ပဿေယျု တံ ဝဿသတံ အရောဂံ။

၃၁၁။ ယထာပိ နာဝံ ပုရိသော ဒကမ္ပိ၊
ရေတံ စေ နံ ဥပနေတိ တီရံ။
ဝေမ္ပိ ဗျာဓိ သတတံ ဇရာ စ၊
ဥပနေတိ မစ္စူဝသ မန္တကဿ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃၁၀။ နုရဝီရသေဋ္ဌ၊ လူတကာတို့ထက် လုံ့လအားဖြင့် မြတ်တော်မူသော။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ယဿ၊ အကြင်သူအား။ မရဏေန၊ သမ္ပုတိမရဏဟု ဆိုအပ်

သော သေမင်းနှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တက္ခ။ သက္ခိ၊ အဆွေခင်ပွန်း၏ သဘောသည်။
အဿ၊ ဖြစ်ငြားအံ့။ ဇရာယ၊ အိုခြင်းနှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တက္ခ။ မေတ္တိ၊ အဆွေခင်ပွန်း
၏အဖြစ်သည်။ အဿ၊ အံ့။ ယော စာပိ၊ အကြင်သူသည်မူလည်း။ ကဒါစိ၊
တရံတဆစ်။ အဟံ၊ သည်။ န မရိဿံ၊ မသေလတ္တံ့။ ဣတံ၊ ဤသို့။ ဇညာ၊
သိသည်ဖြစ်အံ့။ တေ၊ ထိုသူတို့သည်။ ဝဿသတံ၊ အနှစ်တရာပတ်လုံး။ အရောဂံ၊
အနာမရှိသော။ တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်ကို။ ပဿေယျ၊ မြင်ရာ၏။

၃၁၁။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယထာပိ၊ ဥပမာမည်သည်ကား။
ပုရိသော၊ ကူးတို့သူကြီးသည်။ ဥဒကမ္ပိ၊ မြစ်ဆိပ်ရေ၌။ နာဝံ၊ လှေကို။
ဌပေတွာ၊ ထား၍။ ပရတီရဂါမိဇနံ၊ ကမ်းတဘက်သို့ ကူးအံ့သော လူအပေါင်း
ကို။ အာရောပေတွာ၊ တင်၍။ စေ၊ အကယ်၍။ ဧရေတိ၊ ထိုးဝါး တက် လက်
တို့ဖြင့် ထိုးလှော်လျက် စေ့ဆော်၏။ အထ၊ ထိုနောင်မှ။ နံ၊ ထိုလူအပေါင်း
ကို။ တီရံ၊ တဘက်ကမ်းသို့။ ဥပနေတိ ယထာ၊ ပို့ဆောင်သကဲ့သို့။ ဝေံ၊ ဤအတူ။
ဗျာဓိ စ၊ ဖျားနာခြင်းသည်၎င်း။ ဇရာ စ၊ အိုခြင်းသည်၎င်း။ သတတံ၊ အမြဲ။
အန္တကဿ၊ ဇီဝိတိန္ဒြေ၏ အဆုံးကို ပြုတတ်သော။ မစ္စု၊ သေမင်း၏။ ဝသံ၊
နိုင်ငံသို့။ ဥပနေတိ၊ ပို့ဆောင်တတ်၏။

ဤသို့ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း သဘော ရှိကုန်သော ဤသတ္တဝါတို့၏
ဇီဝိတိန္ဒြေဟူသော သင်္ခါရ၏ နည်းသောအဖြစ်ကို ပြပြီး၍ မြတ်သောမင်းကြီး-
အရှင်မင်းကြီးတို့သည် နေရစ်တော်မူကုန်လော့၊ အကြင်ကြောင့် အရှင်မင်း
ကြီးတို့နှင့် တက္ခ စကားပြောဟောစဉ်ပင် အကျွန်ုပ်သို့ ဖျားနာခြင်း အိုခြင်း
သေခြင်းတို့သည် ကပ်ရောက်လာကုန်၏။ ထို့ကြောင့် အရှင်မင်းကြီးတို့သည်
မမေ့မလျော့ ဖြစ်ကြကုန်လော့ဟု ဆို၍ အဆုံးအမကို ပေးပြီးလျှင် သေကာရီ
မင်းကြီးကို၎င်း၊ ခမည်းတော် ပုရောဟိတ်ကြီးကို၎င်း ရှိခိုးပြီးလျှင် မိမိ၏
အလုပ်အကျွေးတို့ကို ယူ၍ ဗာရာဏသီပြည်၌ မင်းအဖြစ်ကိုစွန့်၍ ရဟန်းပြုအံ့ဟု
ဗာရာဏသီမြို့မှ ထွက်ခဲ့၏။ ဤရဟန်းအဖြစ်သည်ကား ကောင်းမြတ်သည်
ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဟတ္ထိပါလသတို့သားနှင့် တက္ခ လူများသည် ထွက်လတ်၍ တယူ
ဇနာရှိသော ပရိသတ်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ထို ဟတ္ထိပါလ သတို့သားသည်
ထိုပရိသတ်နှင့် တက္ခ ဂင်္ဂါမြစ်နားသို့ရောက်လျှင် ဂင်္ဂါမြစ်၌ ရေကိုကြည့်လျက်

အာပေါကသိုဏ်း ပရိကံကို ပြု၍ စျာန်ကို ဖြစ်စေပြီးလျှင် ကြံ၏။ ဤအစည်း အဝေးသည် များသည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါ၏ ညီတော် သုံးယောက်တို့သည်၎င်း၊ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့သည်၎င်း၊ သေ့ကာရီမင်းကြီးသည်၎င်း၊ မိဖုယား ကြီးသည်၎င်း ဤအလုံးစုံသော ပရိသတ်တို့သည် ရဟန်းပြုကုန်လတ္တံ့၊ အကြင်မျှလောက် ထိုသူတို့၏ လာခြင်းသည် ရှိ၏။ ထိုမျှလောက် ဤအရပ်၌ လျှင် နေအံ့ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုဟတ္ထိပါလသတို့သားသည် ထိုဂင်္ဂါမြစ်နား၌ သာလျှင် ပရိသတ်အား အဆုံးအမကို ပေးလျက်နေ၏။

တနေ့သ၌ သေ့ကာရီမင်းကြီးသည်၎င်း၊ ခမည်းတော် ပုရောဟိတ်ကြီးသည် ၎င်း ဤနှစ်ယောက်ကုန်သော မင်း ပုဏ္ဏားတို့သည် ကြံကြကုန်၏။ ဟတ္ထိပါလ သတို့သားသည် ရှေးဦးစွာ မင်းအဖြစ်ကို စွန့်ပြီးလျှင် လူများ အပေါင်းကို ယူ၍ ရဟန်းပြုကုန်အံ့ဟု ဂင်္ဂါမြစ်နားသို့ သွား၍ နေလေပြီ။ အဿပါလ သတို့သားကို စုံစမ်း၍ အဘိသိက်သွန်းကုန်အံ့ဟု ကြံကြကုန်၏။ ကြံကုန်ပြီး၍ ထိုမင်း ပုဏ္ဏားတို့သည် ရသေ့အသွင်ဖြင့်လျှင် ထိုအဿပါလ သတို့သား၏ အိမ်တံခါးသို့ သွားကုန်၏။ ထိုအဿပါလ သတို့သားသည်လည်း ထိုမင်း ပုဏ္ဏား တို့ကို မြင်လတ်သော် ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုမင်း ပုဏ္ဏားတို့ အထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် “စိရသံ ဝတပဿာမ” အစရှိသော ဂါထာတို့ကို ဆို၍ ထိုနောင် တော် ဟတ္ထိပါလအတူလျှင် ကျင့်၏။ ထိုမင်းပုဏ္ဏားတို့သည်လည်း ထိုအဿပါလ သတို့သားကို ရှေးအတူလျှင် ဆိုကုန်၍ မိမိတို့လာသောအကြောင်းကို ပြောဆို ကုန်၏။ ထို အဿပါလ သတို့သားသည် အကျွန်ုပ်နောင်တော် ဟတ္ထိပါလ ရှိလျက် အဘယ်ကြောင့် ရှေးဦးစွာ အကျွန်ုပ်အားလျှင် ထီးဖြူရောက်သနည်းဟု မေးလတ် သော် ချစ်သား အဿပါလ သင်ချစ်သား၏ နောင်တော်သည် ငါ့အား မင်းအဖြစ်ကို အလိုမရှိ ရဟန်းပြုပါအံ့ဟု ဆို၍ မြို့မှ ထွက်လေပြီဟု ဆိုကုန်လတ် သော် ထိုနောင်တော် ဟတ္ထိပါလသည် အဘယ်အရပ်၌ နေသနည်းဟု မေး၏။ ယခုအခါ ဟတ္ထိပါလသည် ဂင်္ဂါမြစ်နား၌ နေ၏ဟု ဆိုကုန်လတ်သော် ဘခင်တို့ အကျွန်ုပ်နောင်တော်သည် စွန့်အပ်သော တံတွေးဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ပြုဘုယ်ကိစ္စ မရှိ၊ မိုက်ကုန်သော ပညာနည်းကုန်သော သတ္တဝါတို့သည်သာလျှင် ဤကိလေ သာကို စွန့်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ အကျွန်ုပ်သည်ကား စွန့်အံ့ဟု ဆို၍ ထိုမင်း ပုဏ္ဏားတို့အား တရား ဟောလိုရကား—

၃၁၂။ ပကောံ စ ကာမာ ပလိပေါ စ ကာမာ၊
 မနောဟရာ ဒုတ္တရာ မစ္စုဓေယျာ။
 တေသ္မိံ ပကောံ ပလိပေ ဝိသန္ဓာ၊
 ဟိနုတ္တရူပါ န တရန္တိ ပါရံ။

၃၁၃။ အယံ ပုရေ လုဒ္ဒ မကာသိ ကမ္မံ၊
 သွာယံ ဂဟိတော န ဟိ မောက္ခိတော မေ။
 ဩရုန္တိယာ နံ ပရိရက္ခိဿာမိ။
 မာယံ ပုန လုဒ္ဒ မကာသိ ကမ္မံ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃၁၂။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ကာမာ၊ ကာမဂုဏ်တို့သည်။ ပကောံ စ၊ ကပ်ငြိစေတတ်သောကြောင့် ညွှန်ကြီးမည်၏။ ကာမာ၊ ကာမဂုဏ်တို့သည်။ ပလိပေါ စ၊ ကျံနစ်စေတတ်သောကြောင့် ညွှန်ပျောင်းငယ် မည်၏။ ကာမာ၊ ကာမဂုဏ်တို့သည်။ မနောဟရာ၊ သတ္တဝါတို့၏ စိတ်နှလုံးကို ဆောင်တတ်ကုန်၏။ ဒုတ္တရာ၊ လွန်နိုင်ခဲ့ကုန်၏။ မစ္စုဓေယျာ၊ သေမင်း၏တည်ရာဖြစ်ကုန်၏။ တေသ္မိံ-ပကောံ၊ ထိုကပ်ငြိစေတတ်သော ညွှန်ကြီး၌၎င်း။ တေသ္မိံ ပလိပေ၊ ထိုသို့ကျံနစ်စေတတ်သော ညွှန်ပျောင်းငယ်၌၎င်း။ ဝိသန္ဓာ၊ နစ်ကုန်သော။ ဟိနုတ္တရူပါ၊ ယုတ်မာသော စိတ်သဘောရှိကုန်သော သူတို့သည်။ ပါရံ၊ နိဗ္ဗာန်ဟူသော ကမ်းစာဘက်သို့။ န တရန္တိ၊ မကူးနိုင်ကုန်။

၃၁၃။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အယံ၊ အကျွန်ုပ်၏ ဤကိုယ်သည်။ ပုရေ ရှေး၌။ လုဒ္ဒ၊ လုယက်ခြင်းစသည်ဖြင့် ကြမ်းကြုတ်သော။ ကမ္မံ၊ နိုင်ထက်ကလူ ပြုသော မကောင်းမှုကို။ အကာသိ၊ ပြုပြီ။ သော အယံ၊ ထိုမကောင်းမှု၏ အကျိုးကို။ မေ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဂဟိတော၊ ယူအပ်ပြီ။ ဣတော၊ ဤအကုသိုလ်အကျိုးမှ။ မောက္ခော၊ လွတ်ခြင်းသည်။ န ဟိ အတ္တိ၊ မရှိသည်သာတည်း။ နံ၊ ထိုမိမိကိုယ်ကို။ ဩရုန္တိယာ၊ ဒွါရသုံးပါးကို ပိတ်ဆို့၍။ ပရိရက္ခိဿာမိ၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ ငါစောင့်အံ့။ အယံ၊ ဤအကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်သည်။ ပုန၊ တဖန်။ လုဒ္ဒ၊ ကြမ်းကြုတ်သော။ ကမ္မံ၊ မကောင်းမှုကို။ မာ အကာသိ၊ မပြုပြီ။

ဤသို့ ဟောပြီးလျှင် သင် ဘခင်တို့သည် နေရစ်ကြကုန်လော့၊ သင် ဘခင် တို့နှင့် တကွ စကားပြောဟောစဉ်ပင် အကျွန်ုပ်သို့ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း တို့သည် ကပ်ရောက်လာကုန်၏ဟု ဆို၍ အဆုံးအမကို ပေးပြီးလျှင် တယူဇနာ ရှိသော ပရိသတ်ကိုယူ၍ မြို့မှထွက်ခဲ့သဖြင့် နောင်တော် ဟတ္ထိပါလ အထံသို့လျှင် သွားလေ၏။ နောင်တော် ဟတ္ထိပါလရသေ့သည် ညီတော် အဿပါလ သတို့သား အား ကောင်းကင်၌နေလျက် တရားဟော၍ ညီချစ် အဿပါလ - ဤ အစည်း အဝေးသည် များသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤအရပ်၌သာလျှင်ဖြစ်ကုန်ဦးအံ့ဟု မိန့်တော် မူ၏။ ညီတော် အဿပါလသည်လည်း ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၏။

တနေ့သ၌ သေ့ကာရီ မင်းကြီးသည်၎င်း၊ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားသည်၎င်း ထိုနည်းဖြင့်လျှင် ဂေါပါလ သတို့သားအိမ်သို့ သွား၍ ထိုဂေါပါလ သတို့သား သည်လည်း ထိုနောင်တော်တို့နှင့်အတူ နှစ်သက်၍ မိမိတို့လာသော အကြောင်း ကို ကြားကုန်၏။ ထိုဂေါပါလ သတို့သားသည်လည်း နောင်တော် အဿပါလ သည် ပယ်သကဲ့သို့ စွန့်ပယ်၍ အကျွန်ုပ်သည်လည်း ကြာမြင့်သောအခါမှ စ၍ ရဟန်းပြုလိုသည်ဖြစ်၍ တော၌ပျောက်သောနွားကို စုံစမ်းရှာဖွေသကဲ့သို့ ရဟန်း အဖြစ်ကို ရှာဖွေလျက် သွား၏။ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ်အား ပျောက်သောနွား၏ ခြေရာကို မြင်သကဲ့သို့ နောင်တော်နှစ်ပါးတို့ ကြံသွားသော ခရီးကို မြင်ရပြီ။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုခရီးဖြင့်သာလျှင် သွားပါအံ့ဟုဆို၍ ထိုအကြောင်းကို ပြောလို ရကား—

၃၁၄။ ဂဝံ ဝ နဋ္ဌံ ပုရိသော ယထာ ဝနေ၊
 ပရိယေသတိ ရာဇ အပဿမာနော။
 ဧဝံ နဋ္ဌော သေ့ကာရီ မမတ္ထော၊
 သောဟံ ကထံ န ဂဝေသေယျ ရာဇ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၁၄။ သေ့ကာရီ၊ သေ့ကာရီ အမည်ရှိသော။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ပုရိသော၊ နွားကျောင်းသားသည်။ ဝနေ၊ တော၌။ နဋ္ဌံ၊ ပျောက်သော။ ဂဝံ၊ နွားကို။ အပဿမာနော၊ မမြင်သည်ဖြစ်၍။ ပရိယေသတိ ယထာ၊ ရှာသကဲ့သို့။ ဧဝံ- တထာ၊ ထို့အတူ။ မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။ အတ္ထော၊ ရဟန်းအဖြစ်ဟု ဆိုအပ်သော

အကျိုးစီးပွားသည်။ နုဋ္ဌော၊ ပျောက်၏။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ သော အဟံ၊
ထိုအကျွန်ုပ်သည်။ ကထံ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ ပဗ္ဗဇံ၊ ရဟန်းအဖြစ်ကို။ န ဂဝေ-
သေယံ၊ မရှာဘဲ နေအံ့နည်း။

ထိုအခါ ဂေါပါလ သတို့သားကို မင်း ပုဏ္ဏားတို့သည် ချစ်သား ဂေါပါလ-
တရက်နှစ်ရက်မျှ ငံ့ပါဦးလော့၊ ငါတို့ကို သက်သာရာရစေ၍ နောက်မှ ရဟန်း
ပြုရပါလတ္တံ့ဟု ဆို၏။ ထိုဂေါပါလသတို့သားသည် မြတ်သောမင်းကြီး - ယနေ့
ပြုအပ်သောအမှုကို နက်ဖြန်မှ ပြုအံ့ဟု မဆိုအပ်၊ ကောင်းသော အမှုမည်သည်ကို
ယနေ့ပင်လျှင် ပြုအင်၏ဟု ဆို၍ ထိုအကြောင်းကိုလည်း ကြားပြန်လိုရကား-

၃၁၅။ ဟိယျောတိ ဟိယျတိ ပေါသော၊
ပရေတိ ပရိဟာယတိ။
အနာဂတံ နေတ မတ္ထိတိ ဥတု၊
ဥပ္ပန္နဆန္ဒံ ကော ပန္နဒေယျ ဓိရော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၁၅။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော ပေါသော၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်
သည်။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ ကတ္တဗ္ဗံ၊ ပြုအပ်သောအမှုကို။ ဟိယျော၊ နက်ဖြန်မှ။
ကရိဿာမိ၊ ငါပြုအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဟိယျတိ၊ မပြုဘဲစွန့်၏။ သေ၊ နက်ဖြန်။
ကတ္တဗ္ဗံ၊ ပြုအပ်သောအမှုကို။ ပရေ၊ သံဘက်နေမှ။ ကရိဿာမိ၊ ငါပြုအံ့။ ဣတိ၊
ဤသို့။ ဟိယျတိ၊ မပြုဘဲစွန့်၏။ သော ပေါသော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။ တဟော၊
ထိုအမှုမှ။ ပရိဟာယတိ၊ ယုတ်၏။ ယံ၊ အကြင်အမှု၏ အကျိုးသည်။
အနာဂတံ၊ မလာလတ္တံ့။ တေ၊ ထိုသို့မလာလတ္တံ့သော အမှု၏ အကျိုးသည်။
န အတ္ထိ၊ မရှိ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဥတု၊ ဘိ၍။ ဥပ္ပန္နဆန္ဒံ၊ ဖြစ်သော ကုသိုလ်
ဆန္ဒကို။ ကော၊ အဘယ်မည်သော။ ဓိရော၊ ပညာရှိသည်။ ပန္နဒေယျ၊ ဝယ်ရာ
အံ့နည်း။

ဤသို့လျှင် ဂေါပါလသတို့သားသည် ဤနှစ်ဂါထာတို့ဖြင့် တရားဟောပြီး
၍ သင်ခမည်းတော်တို့သည် နေရစ်ကြကုန်လော့၊ ခမည်းတော်တို့နှင့်ကက
စကားပြောဟောစဉ်ပင် အကျွန်ုပ်သို့ အိခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းတို့လျှင် ကပ်

ရောက်လာကုန်၏ဟု ဆိုပြီးလျှင် တယူဇနာရှိသော ပရိသတ်ကို ယူသဖြင့် မြို့မှ ထွက်ခဲ့၍ နောင်တော်နှစ်ပါးတို့၏ အထံသို့ သွားလေ၏။ နောင်တော် ဟတ္ထိပါလ ရသေ့သည် ထိုညီတော် ဂေါပါလအားလည်း တရားဟောတော်မူ၏။

တနေ့သ၌ သေ့ကာရီမင်းကြီးသည်၎င်း၊ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည်၎င်း ထိုနည်း ဖြင့်လျှင် အဇပါလ သတို့သားအိမ်သို့ သွား၍ ထိုအဇပါလ သတို့သားသည် လည်း ထိုနောင်တော် သုံးပါးအတူ နှစ်သက်၍ မိမိတို့၏ လာသော အကြောင်းကို ကြားကုန်၍ သင်ချစ်သားအား ထီးဖြူကို ဆောင်နှင်းကုန်အံ့ဟု ဆိုကုန်၏။ အဇပါလသတို့သားသည် အကျွန်ုပ် နောင်တော် သုံးပါးတို့သည် အဘယ်သို့ သွားကုန်သနည်းဟု မေး၏။ သင်ချစ်သား၏ နောင်တော်သုံးပါး တို့သည် အကျွန်ုပ်တို့အား မင်းအဖြစ်ကို အလိုမရှိဟု ဆိုကုန်၍ ထိဖြူကို စွန့်သဖြင့် သုံးယူဇနာရှိသော ပရိသတ်ကိုယူ၍ ဂင်္ဂါနား၌ နေကုန်၏ဟု ဆိုသည် ရှိသော် အကျွန်ုပ် နောင်တော် သုံးပါးတို့သည် စွန့်အပ်သော တံတွေးတို့ကို ဦးခေါင်းဖြင့်ရွက်၍ မသွားအံ့။ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ် သည်လည်း ရဟန်းပြု အံ့ဟုဆို၏။ ချစ်သား အဇပါလ - သင်ချစ်သားသည် ငယ်သေး၏။ ငါတို့လက်၌ မွေးကျွေးလောက်သေးသော သူတည်း။ အရွယ်ရောက်သောအခါ သင်ချစ်သား သည် ရဟန်းပြုရပါလတ္တံ့ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုသို့ ဆိုသောအခါ မင်း ပုဏ္ဏားတို့ကို အဇပါလ သတို့သားသည် ဘခင်တို့သည် အသို့ ဆိုတော်မူကြကုန်သနည်း။ ဤသတ္တဝါတို့သည် ငယ်သောအခါ၌၎င်း၊ ကြီးရင့်သောအခါ၌၎င်း သေရကုန် သည် မဟုတ်လော။ ဤသူသည် ငယ်သောအခါ၌ သေရလတ္တံ့။ ဤသူသည် ကြီးရင့်သော အခါ၌ သေရလတ္တံ့ဟု တစုံတယောက်သောသူ၏ လက်ခြေတို့၌ သေစာ နိမိတ်သည် မရှိ။ အကျွန်ုပ်သည်လည်း အကျွန်ုပ်၏ သေရအံ့သော အခါ ကာလကို မသိပါ။ ထို့ကြောင့် ယခုပင်လျှင် ရဟန်းပြုပါအံ့ဟုဆို၍ ထိုမင်း ပုဏ္ဏားတို့အား တရားဟောသဖြင့် ရဟန်းပြုခွင့်ကို တောင်းပန်လိုရကား—

၃၁၆။ ပဿာမိ ဝေါ ဟံ ဒဟရိံ ကုမာရိံ ၊
မတ္တုပမံ ကေတကပုပ္ဖနေတ္တံ။
အဘုတော ဘောဂေ ပဌမေ ဝယသ္မိံ ၊
အာဒါယ မစ္စု ဝဇတေ ကုမာရိံ ။

၃၁၇။ ယုဝါ သုဇာတော သုမုခေါ သုဒဿနော၊
သမော ကုသုမ္ပ ပရိကိဏ္ဏ မဿု။
ဟိတုာန ကာမေ ပဋိဂစ္ဆ ဂေဟံ၊
အနုဇာန မံ ပဗ္ဗဇိဿာမိ ဒေဝ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃၁၆။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းကြီး။ ဒဟရိံ၊ ငယ်နုစွာသော။ မတ္တုပမံ၊ ပြုံးရယ်
စံပယ်ခြင်းတို့ဖြင့် ယစ်သော ကိန္နရီမကဲ့သို့ သွားလေ့ရှိထသော။ ကေတက-
ပုပ္ဖနေတ္တံ၊ ဆတ်သွားပွင့်အချပ်ကဲ့သို့ ကျယ်သောမျက်လုံး၊ ကော့မြူးသော
မျက်တောင်လည်းရှိထသော။ ကုမာရိံ၊ မိန်းမငယ်ကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။
ပဿာမိ၊ မြင်ရ၏။ ဘောဂေ၊ စည်းစိမ်တို့ကို။ အဘုတုာ၊ မခံစားမီ။ ပဌမေ-
ဝယသ္မိံ၊ ပဌမအရွယ်၌။ ပဝတ္တမာနံ၊ ဖြစ်သော။ ကုမာရိံ၊ မိန်းမငယ်ကို။
မစ္စု၊ သေမင်းသည်။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ ဝဇတေ၊ သွားလေ၏။

၃၁၇။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းကြီး။ သုဇာတော၊ တင့်တယ်သော သဏ္ဍာန်ရှိ
သော။ သုမုခေါ၊ ရွှေကြေးမုံဝ လပြည့်ဝန်းနှင့် တူသောမျက်နှာရှိထသော။ သုဒ-
ဿနော၊ ရှုချင်ဘွယ်ရှိသော။ သမော၊ ရွှေအဆင်းရှိသော။ ကုသုမ္ပပရိကိဏ္ဏ-
မဿု၊ ဝတ်ပန်းပွင့်ဝတ်ဆံနှင့်တူသော သိမ်မွေ့သော ကောင်းစွာ ပေါက်သော
မုတ်ဆိတ်လည်း ရှိထသော။ ယုဝါ၊ လုလင်ပျိုသည်။ မစ္စုဝသံ၊ သေမင်းနိုင်ငံ
သို့။ ဂစ္ဆတိ၊ သွားရ၏။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းကြီး။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပဋိဂစ္ဆ၊
သေမင်းမရောက်မီ ရှေးဦးကလျှင်။ ဂေဟံ၊ အိမ်၌မှီသော။ ကာမေ၊ ကာမဂုဏ်
တို့ကို။ ဟိတုာန၊ စွန့်၍။ ပဗ္ဗဇိဿာမိ၊ ရဟန်းပြုပါအံ့။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။
အနုဇာန၊ ခွင့်ပြုတော်မူပါလော့။

ဤသို့သော တရားစကားကို ဆိုပြီး၍ ရှင်မင်းကြီးတို့သည် နေတော်မူရစ်
ကုန်လော့၊ ရှင်မင်းကြီးတို့နှင့်တကွ စကား ပြောဟောစဉ်လျှင် အကျွန်ုပ်သို့
အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းတို့သည် ကပ်ရောက်လာကုန်၏ဟု ဆို၍ ထိုမင်း ပုဏ္ဏား
တို့ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တယူဇနာရှိသော ပရိသတ်ကို ယူ၍ မြို့မှထွက်သဖြင့် ဂင်္ဂါ
မြစ်နားသို့လျှင် သွားလေ၏။ နောင်တော်အကြီး ဟတ္ထိပါလ ရသေ့သည်
ကောင်းကင်ကနေလျက် ထိုညီတော် အဇပါလ သတို့သားအား တရားဟော၍
ဤအစည်းအဝေးသည် များသည်ဖြစ်လတ္တံ့ ဟုဆို၍ ထိုအရပ်၌သာလျှင် နေ၏။

တနေ့သ၌ ခမည်းတော် ပုရောဟိတ်သည် မြတ်သောပလ္လင် အလယ်၌နေ လျက် ဤသို့ ကြံ၏။ ငါ့သားတော်တို့သည် ရဟန်းပြုကြကုန်ပြီ။ ယခုအခါ ငါ တယောက်တည်းသာလျှင် လူ့သစ်ငုတ် ဖြစ်ချေပြီ။ ငါသည်လည်း ရဟန်းပြုအံ့ ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုပုရောဟိတ်သည် ပုဏ္ဏားမနှင့်တကွ တိုင်ပင်လိုရကား—

၃၁၈။ သာခါဟိ ရုက္ခော လဘတေ သမညံ၊
ပဟိနသာခံ ပန ခါဏု မာဟု။
ပဟိနပုတ္တဿ မမဇ္ဇ ဘောတိ၊
ဝါသေဋ္ဌိ ဘိက္ခာစရိယာယ ကာလော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၁၈။ ဝါသေဋ္ဌိ၊ ဝါသိဋ္ဌ အနွယ်ဖြစ်သော။ ဘောတိ၊ အို ပုဏ္ဏားမ။ သာခါဟိ၊ အခက်တို့ကြောင့်။ ရုက္ခော၊ သစ်ပင်သည်။ သမညံ၊ သစ်ပင်ဟူသော ခေါ်ဝေါ်ခြင်းကို။ လဘတေ၊ ရ၏။ ပဟိနသာခံ ပန၊ အခက်မရှိသော သစ်ပင် ကိုကား။ ခါဏု၊ သစ်ငုတ်ဟူ၍။ အာဟု၊ ဆိုကုန်၏။ ပဟိန ပုတ္တဿ၊ သားသွီး မရှိသော။ မမ၊ ငါ့အား။ အဇ္ဇ၊ ယခု။ ဘိက္ခာစရိယာယ၊ ရဟန်းပြုခြင်းငှါ။ ကာလော၊ အခါတန်ပြီ။

ထိုပုရောဟိတ်သည် ဤသို့ တိုင်ပင်ပြောဆိုပြီးလျှင် တပည့် ပုဏ္ဏားတို့ကို ခေါ်စေ၍ တပည့်ပုဏ္ဏား ခြောက်သောင်းတို့သည် စည်းဝေးလာကုန်၏။ ထို အခါ ထိုတပည့်ပုဏ္ဏား ခြောက်သောင်းတို့ကို သင်တို့သည် အသိပြုကုန်လတ္တံ့ နည်းဟု ဆို၏။ ဆရာ - ဆရာတို့သည် အသို့ ပြုကုန်အံ့နည်းဟု မေးကုန်၏။ အမောင်တို့- ငါသည် ငါ့သားတော် ဟတ္ထိပါလ အထံ၌ ရဟန်းပြုအံ့ဟု ဆိုလတ် သော် ဆရာတို့အားသာလျှင် ငရဲသည် ပူသည်မဟုတ် အကျွန်ုပ်တို့အားလည်း ပူကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ရဟန်းပြုပါကုန်အံ့ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုပုရော ဟိတ်သည် ကုဋေရှစ်ဆယ်သော ဥစ္စာတို့ကို ပုဏ္ဏားမအား အပ်နှင်းခဲ့ပြီးလျှင် တယူဇနာရှိသော ပုဏ္ဏားပရိသတ်ကိုယူ၍ ပြည်မှ ထွက်ခဲ့သဖြင့် သားတော် တို့၏ အထံသို့လျှင် သွားလေ၏။ သားတော် ဟတ္ထိပါလရသေ့သည် ကောင်းကင် ကနေလျက် ထိုပရိသတ်တို့အားလည်း တရားဟောတော်မူ၏။

တနေ့သ၌ မယ်တော် ပုဏ္ဏားမသည် ဤသို့ကြံ၏။ ငါ့သားတော် လေး ယောက်တို့သည် ထီးဖြူကုန်၍ ရဟန်းပြုကုန်အံ့ဟု သွားကြကုန်ပြီ။ ငါ့လင်

ပုရောဟိတ်သည်လည်း ပုရောဟိတ်အရာနှင့်တကွ ကုဋေရှစ်ဆယ်သော ဥစ္စာတို့ကို စွန့်၍ သားတော်တို့ အထံသို့လျှင် သွားလေပြီ၊ ငါတယောက်တည်းလျှင် အသို့ ပြုအံ့နည်း၊ သားတော်တို့ သွားသောခရီးဖြင့် သာလျှင် ငါသွားအံ့ဟုကြံ၍ လွန်လေပြီသော ပုံသက်သေကို ဆောင်လျက် ဥဒါန်း ကျူးလိုရကား-

၃၁၉။ အသသ္မိံ ကောဉ္ဇာ ယထာ ဟိမစ္စယေ၊
ကတာနိ ဇာလာနိ ပဒါလိယ ဟံသာ။
ဂစ္ဆန္တိ ပုတ္တာ စ ပတိ စ မယံ၊
သာ ဟံ ကထံ နာနုဝဇေ ပဇာနံ။

ဟူသော ဤ ဂါထာကို ဆို၏။

၃၁၉။ ကောဉ္ဇာ၊ ကြီးကြွာငှက်တို့သည်။ အသသ္မိံ၊ ကောင်းကင်၌။ အသဇ္ဇ-
မာနာ၊ မငြိကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဂစ္ဆန္တိ ယထာ၊ သွားကုန်သကဲ့သို့၎င်း။ ဟိမစ္စယေ၊
မိုးခင်းလေးလ လွန်လတ်သော်။ ကတာနိ၊ ပင့်ကူတို့သည် ဖွဲ့အပ်ကုန်သော။
ဇာလာနိ၊ ပင့်ကူမြွေးကွန်ယက်တို့ကို။ ဟံသာ၊ ဟင်္သာပျိုနှစ်ခုတို့သည်။
ပဒါလိယ၊ ဖျက်ဆီး၍။ ဂစ္ဆန္တိ၊ သွားကုန်၏။ နေသံ၊ ထိုဟင်္သာပျိုနှစ်ခုတို့၏။
ဂတမဂ္ဂေန၊ သွားသောခရီးဖြင့်။ ဣတရာ၊ ဟင်္သာပျိုနှစ်ခုမှ တပါးကုန်သော
ဟင်္သာတို့သည်။ ဂစ္ဆန္တိယထာ စ၊ သွားကုန်သကဲ့သို့၎င်း။ တထာ၊ ထို့အတူ။
မယံ၊ ငါ၏။ ပုတ္တာ စ၊ သားတို့သည်၎င်း။ ပတိ စ၊ လင်သည်၎င်း။ ကာမဇာလံ၊
ဝတ္ထုကာမ ကိလေသာကာမ တည်းဟူသော ကွန်ယက်ကို။ ဆိန္ဒိတော၊ ဖြတ်၍။
ဂစ္ဆန္တိ၊ သွားကုန်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပဇာနံ-ပဇာနန္တိ၊ သိ၍။ သာအဟံ၊ ထို
ငါသည်။ ကထံ၊ အဘယ်ကြောင့်။ ဂတမဂ္ဂေန၊ သားလင်တို့ သွားသောခရီးဖြင့်။
နာနု ဝဇေ၊ မလိုက်ဘဲနေအံ့နည်း။

ဤသို့ ဥဒါန်းကျူးရင်ပြီးလျှင် ထိုပုဏ္ဏားမသည် အဘယ်ကြောင့်လျှင် ငါတယောက်တည်း သားလင်တို့အထံ၌ ရဟန်းမပြုဘဲ နေအံ့နည်း၊ ရဟန်းပြု အပ်သည်သာတည်းဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို ပြုပြီးလျှင် ပုဏ္ဏားမတို့ကို ခေါ်၍ သင်တို့ သည် အသို့ပြုကုန်လတ္တံ့နည်းဟု ဆို၍ အရှင်- အရှင်မတို့သည် အသို့ပြုကုန်လတ္တံ့နည်းဟု မေးကုန်၏၊ ငါသည် ရဟန်းပြုအံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် အကျွန်ုပ်တို့ သည်လည်း ရဟန်းပြုပါကုန်အံ့ဟု ဆိုကုန်၏၊ ထိုပုဏ္ဏားမသည် ထိုကုဋေရှစ်ဆယ်

သော ဥစ္စာကို စွန့်ခွဲပြီးလျှင် တယူဇနာရှိသော ပုဏ္ဏားမ ပရိသတ်ကို ယူ၍ သားတော်တို့ အထံသို့လျှင် သွားလေ၏။ သားတော် ဟတ္ထိပါလ ရသေ့သည် ကောင်းကင်ကနေလျက် ထိုပရိသတ်အားလည်း တရားဟောတော်မူ၏။

တနေ့သ၌ သေ့ကာရီမင်းကြီးသည် ပုရောဟိတ်ကား အဘယ်မှာနည်းဟု မေး၏။ အရှင်မင်းကြီး- ပုရောဟိတ်သည်၎င်း၊ ပုဏ္ဏားမသည်၎င်း အလုံးစုံသော ဥစ္စာတို့ကို စွန့်ပစ်ခွဲပြီးလျှင် နှစ်ယူဇနာရှိသော ပရိသတ်ကို ယူ၍ သားများအထံ သို့ သွားကြကုန်ပြီဟု တင်လျှောက်ကြကုန်၏။ သေ့ကာရီမင်းကြီးသည် အရှင် မရှိသော ဥစ္စာတို့သည် ငါတို့အား ရောက်၏ဟု ဆို၍ ထိုပုရောဟိတ်အိမ်မှ ဥစ္စာကို ဆောင်ယူစေ၏။ ထိုအခါ မင်း၏ မိဖုယားကြီးသည် အရှင်မင်းကြီး- အဘယ်ကို ပြုတော်မူသနည်းဟု မေး၍ ပုရောဟိတ်အိမ်မှ ဥစ္စာကို သိမ်းယူစေ၏ဟု ဆိုလတ် သော် ပုရောဟိတ်သည် အဘယ်မှာ ရှိသနည်းဟုမေး၍ မယားပုဏ္ဏားမနှင့်တကွ ရဟန်းပြုအံ့သောငှါ ပြည်မှထွက်ပြီဟု ကြားလေလျှင် ဤမင်းကြီးသည် ပုဏ္ဏား သည်၎င်း၊ ပုဏ္ဏားမသည်၎င်း၊ သားလေးယောက်တို့သည်၎င်း စွန့်အပ်သော ကျင်ကြီးစုကို မိုက်မဲတော့ဝေသောကြောင့် မိမိ နန်းတော်သို့ ဆောင်ယူစေ၏။ ဥပမာဖြင့် ထိုမင်းကို စွန့်စေအံ့ဟု ကြံ၍ အိမ်ဈေးမှ အမဲကို ဆောင်စေပြီးလျှင် မင်းယင်ပြင်၌ အမဲစုအပုံကို ပြုစေ၍ ခရီးဖြောင့်ကို လှတ်သဖြင့် ကွန်ကို ထက်ဝန်း ကျင် ကာရံစေ၏။ လင်းတတို့သည် အဝေးမှလျှင် မြင်ကုန်၍ ထိုအမဲအလို့ငှါ ကျကုန်၏။ ထိုလင်းတအပေါင်းတို့တွင် ပညာရှိကုန်သော လင်းတတို့သည် ကွန်ကို ပြုအပ်သည်ဟု သိကုန်၍ အလွန် ဝမ်းလေးကုန်သည် ဖြစ်ကုန်လတ်သော် ဖြောင့်ဖြောင့်ပျံခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်လတ္တံ့ဟု ကြံ၍ မိမိတို့ စားပြီးသော အမဲကို အန်၍ ကွန်ကို မငြိစေမူ၍လျှင် ဖြောင့်ဖြောင့်ပျံ၍ သွားကုန်၏။ ပညာမရှိ သော လင်းတတို့သည်ကား ထိုပညာရှိသော လင်းတတို့သည် အန်အပ်သော အန်ဖတ်ကို စားကုန်သောကြောင့် အလွန်လေးကုန်သည်ဖြစ်၍ ပျံခြင်းငှါ မတတ် နိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ သွား၍ ကွန်၌ မိကုန်၏။ ထိုအခါ တခုသော လင်းတကို ဖမ်းယူ၍ မိဖုယားကြီးအား ပြကုန်၏။ မိဖုယားကြီးသည် ထိုလင်းတကို ယူ၍ မင်းကြီးအထံသို့ သွားပြီးလျှင် မြတ်သောမင်းကြီး- ကြွတော်မူလှည့်၊ မင်းယင် ပြင်၌ တခုသော အမူအရာကို ကြည့်ကြကုန်အံ့ဟု ဆို၍ မြတ်သော လေသွန်

တံခါးကို ဖွင့်၍ မြတ်သောမင်းကြီး- ဤလင်းတကို ကြည့်တော်မူလော့ဟု ဆို၍
ထိုအကြောင်းကို စာင်လျှောက်လိုရကား-

၃၂၀။ တေ ဘုတော ဝမိတော စ၊ ပက္ကမန္တိ ဝိဟင်္ဂမာ။
ယေ စ ဘုတော န ဝမိံ သု၊ တေ မေ ဟတ္ထတ္ထ မာဂတာ။
၃၂၁။ အဝမိ ဗြာဟ္မဏော ကာမေ၊ သော တံ ပစ္စာ ဝမိဿတိ။
ဝန္တာဒေါ ပုရိသော ရာဇ၊ န သော ဟောတိ ပသံသိယော။
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃၂၀။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တေဝိဟင်္ဂမာ၊ ထိုလင်းတတို့
သည်။ ဘုတော စ၊ စားပြီး၍လည်း။ ဝမိတော စ၊ အန်ပြီး၍လည်း။ ပက္ကမန္တိ၊ ပုံသွား
လေကုန်၏။ ယေ စ၊ အကြင်လင်းတတို့သည်ကား။ ဘုတော၊ စားပြီး၍။ န ဝမိံ သု၊
မအန်ကုန်။ တေ၊ ထိုစားပြီး၍ မအန်သော လင်းတတို့သည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။
ဟတ္ထတ္ထံ၊ လက်တွင်းသို့။ အာဂတာ၊ ရောက်ကုန်၏။

၃၂၁။ ရာဇ၊ အရှင်မင်းကြီး။ ဗြာဟ္မဏော၊ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည်။
ကာမေ၊ ဝတ္ထုကာမဖြစ်သော ဥစ္စာတို့ကို။ အဝမိ၊ အန်လေပြီ။ သော တံ၊
ထိုအရှင်မင်းကြီးသည်။ ပစ္စာဝမိဿတိ၊ တဖန် စားပြန်တော်မူဘိ၏။ ရာဇ၊
အရှင်မင်းကြီး။ ယော ပုရိသော၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဝန္တာဒေါ၊ သူတပါး
အန်ဖတ်ကိုစား၏။ သော ပုရိသော၊ ထိုသူတပါး အန်ဖတ်ကို စားသောပုဂ္ဂိုလ်
သည်။ န ပသံသိယော၊ ဘုရားအစရှိသော ပညာရှိတို့ မချီးမွမ်းအပ်သည်။
ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

ထိုမိဖုယားကြီး တင်လျှောက်သော စကားကို ကြားရလျှင် သေ့ကာရီ
မင်းကြီးသည် နှလုံး မသာယာသည်ဖြစ်၍ ဘဝသုံးပါးတို့သည် ရဲရဲပြောင်
ပြောင် တောက်လောင်သကဲ့သို့ ထင်ကုန်၏။ ထိုမင်းကြီးသည် ယနေ့ပင်လျှင်
မင်းအဖြစ်ကိုစွန့်၍ ငါ့အား ရဟန်းပြုခြင်းသည် သင့်၏ဟု ထိတ်လန့်ခြင်း သံဝေဂ
ဖြစ်၍ မိဖုယားကြီးအား ချီးမွမ်းခြင်းကို ပြုလိုရကား-

၃၂၂။ ပကေံ စ ပေါသံ ပလိပေ ဗျဆန္တံ၊
ဗလိ ယထာ ဒုဗ္ဗလ မုဒ္ဒရေယျ။

ဝေမို့ တံ့ မံ ဥဒတာရီ ဘောတိ၊
ပဉ္စာလိ ဂါထာဟိ သုဘာသိတာဟိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၂၂။ ပဉ္စာလိ၊ ပဉ္စာလမင်း၏ သွီးတော်ဖြစ်သော။ ဘောတိ၊ အရှင်
မိဖုယား။ ပဏေံ စ၊ ကပ်ငြိသော ညွှန်ကြီး၌၎င်း။ ပလိပေ စ၊ ကျံနစ်စေတတ်
သော ညွှန်ငယ်၌၎င်း။ ဗျသန္တံ၊ ကျံနစ်သော။ ဒုဗ္ဗလံ၊ အားနည်းသော။
ပေါသံ၊ ယောက်ျားကို။ ဗလိ၊ ခွန်အားရှိသောသူသည်။ ဥဒ္ဓရေယျ ယထာ၊
ကယ်တင်သကဲ့သို့။ ဝေံ၊ ဤအတူ။ တံ့ပိ၊ ရှင်မိဖုယားကြီးသည်လည်း။ သုဘာ-
သိတာဟိ၊ ကောင်းစွာ ဆိုအပ်ကုန်သော။ ဂါထာဟိ၊ ဂါထာတို့ဖြင့်။ မံ၊ ငါ့ကို။
ဥဒတာရီ၊ ကာမညွှန်မှ ကယ်တင်ပေ၏။

ဤသို့သောစကားကို ပြောဆိုပြီးလျှင် ထိုခဏ၌လျှင်ပင် ရဟန်းပြုလိုသည်
ဖြစ်၍ မူးတော် မတ်တော်တို့ကို ခေါ်စေပြီးလျှင် သင်အမတ်တို့သည် အသို့
ပြုကုန်အံ့နည်းဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်မင်းကြီး - အရှင်မင်းကြီးတို့သည် အသို့
ပြုတော်မူကုန်အံ့နည်းဟု တင်လျှောက်ကြကုန်၏။ ငါသည် ဟတ္ထိပါလအထံ၌
ရဟန်းပြုအံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်မင်းကြီး - အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ရဟန်း
ပြုပါကုန်အံ့ဟု တင်လျှောက်ကြကုန်၏။ သေ့ကာရီမင်းကြီးသည် တဆယ်
နှစ်ယူဇနာရှိသော ဗာရာဏသီမြို့၌ မင်းအဖြစ်ကို စွန့်၍ အလိုရှိကုန်သော သူတို့
သည် ထီးဖြူကို ဆောင်းစေကုန်သတည်းဟု ဆိုပြီးလျှင် မူးမတ်အပေါင်း
ခြံရံလျက် သုံးယူဇနာရှိသော ပရိသတ်ကို ယူ၍ ဟတ္ထိပါလ အထံသို့သာလျှင်
သွားလေ၏။ ဟတ္ထိပါလ ရသေ့သည် ကောင်းကင်က နေလျက် ထိုပရိသတ်အား
လည်း တရားဟောတော်မူ၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် သေ့ကာရီမင်းကြီး ရဟန်းပြုသောအဖြစ်ကို
ထင်ရှားပြလိုသည်ဖြစ်၍ -

၃၂၃။ ဣဒံ ဝတံ၊ မဟာရာဇာ၊ သေ့ကာရီ ဒိသမ္ပတိ။
ရဋ္ဌံ ဟိတံ၊ နာဂေါ ဆေတံ၊ ဝဗန္ဓနံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၃၂၃။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ နာဂေါ၊ ဆင်ပြောင်သည်။ ဗန္ဓနံ၊ အနှောင်
အဖွဲ့ကို။ ဆေတွာဣဝ၊ ဖြတ်သကဲ့သို့။ ဒိသမ္ပတိ၊ အရပ်မျက်နှာအရှင်ဖြစ်သော။
သေုကာရီ၊ သေုကာရီအမည်ရှိသော။ မဟာရာဇာ၊ ပြည့်ရှင်မင်းမြတ်သည်။ ဣဒံ၊
ဤစကားကို။ ဝတွာ၊ ဆိုပြီး၍။ ရဋ္ဌံ၊ ဗာရာဏသီပြည်ကြီးကို။ ဟိတွာန၊ စွန့်၍။
ပဗ္ဗဇိ၊ ရဟန်းပြု၏။

တနေ့သောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ကြွင်းကျန်သော လူအပေါင်းသည်
စည်းဝေး၍ မင်းအိမ်တံခါးသို့ သွားပြီးလျှင် မိဖုယားကြီးအား ကြားသဖြင့်
နန်းတော်သို့ဝင်၍ မိဖုယားကြီးကို ရှိခိုး၍ တင့်အပ်လျှောက်ပတ်စွာ နေလျက်
မိဖုယားကြီးကို တောင်းပန်လိုရကား—

၃၂၄။ ရာဇာ စ ပဗ္ဗဇ္ဇ မရောစယိတ္ထ၊
ပဟာယ ရဋ္ဌံ နရဝီရသေဋ္ဌော။
တုဝမ္ပိ နော ဟောဟိ ယထေဝ ရာဇာ၊
အမေဟိ ဂုတ္တာ အနုသာသ ရဇ္ဇံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၂၄။ အယျေ၊ အရှင်မိဖုယားမြတ်။ နရဝီရသေဋ္ဌော၊ လူတကာတို့ထက်
လုံ့လဖြင့် မြတ်တော်မူသော။ ရာဇာ စ၊ အရှင်မင်းကြီးသည်လည်း။ ရဋ္ဌံ၊ တိုင်း
ပြည်ကို။ ပဟာယ၊ စွန့်တော်မူ၍။ ပဗ္ဗဇ္ဇံ၊ ရဟန်းအဖြစ်ကို။ အရောစယိတ္ထ၊
နှစ်သက်တော်မူလေပြီ။ ရာဇာယထာ ဝေ၊ အရှင်မင်းကြီးကဲ့သို့လျှင်။ တုဝမ္ပိ၊
အရှင် မိဖုယားမြတ်သည်လည်း။ နော၊ အကျွန်ုပ်တို့၏။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။
ဟောဟိ၊ ဖြစ်တော်မူလော့။ အမေဟိ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်။ ဂုတ္တာ၊ စောင့်ရှောက်
အပ်ကုန်သည် ဖြစ်၍။ တံ၊ အရှင်မိဖုယားမြတ်သည်။ ရဇ္ဇံ၊ ပြည်ကို။ အနု-
သာသ၊ ဆုံးမတော်မူလော့။

ထိုမိဖုယားကြီးသည် လူများစကားကိုကြား၍ ထိုလူများအား တရား
ဟောလိုရကား—

၃၂၅။ ရာဇာ စ ပဗ္ဗဇ္ဇ မရောစယိတ္ထ၊
ရဋ္ဌံ ပဟာယ နရဝီရသေဋ္ဌော။
အဟမ္ပိ ဧကော စရိဿာမိ လောကေ၊
ဟိတွာန ကာမာနိ မနောရမာနိ။

- ၃၂၆။ ရာဇာ စ ပဗ္ဗဇ္ဇ မရောစယိတ္ထ၊
ရဋ္ဌံ ပဟာယ နုရဝီရသေဋ္ဌော။
အဟမ္ပိ ကော စရိဿာမိ လောကေ၊
ဟိတံန ကာမာနိ ယထောဓိကာနိ။
- ၃၂၇။ အစ္စေန္တိ ကာလာ တရယန္တိ ရတ္တိယော၊
ဝယော ဂုဏာ အနုပုပ္ဖံ ဇဟန္တိ။
အဟမ္ပိ ကော စရိဿာမိ လောကေ၊
ဟိတံန ကာမာနိ မနောရမာနိ။
- ၃၂၈။ အစ္စေန္တိ ကာလာ တရယန္တိ ရတ္တိယော၊
ဝယော ဂုဏာ အနုပုပ္ဖံ ဇဟန္တိ။
အဟမ္ပိ ကော စရိဿာမိ လောကေ၊
ဟိတံန ကာမာနိ ယထောဓိကာနိ။
- ၃၂၉။ အစ္စေန္တိ ကာလာ တရယန္တိ ရတ္တိယော၊
ဝယော ဂုဏာ အနုပုပ္ဖံ ဇဟန္တိ။
အဟမ္ပိ ကော စရိဿာမိ လောကေ၊
သီတိဘူတာ သဗ္ဗ မတိစ္စ သင်္ဂံ။

ဟူသော ကြွင်းသော ဤငါးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃၂၅။ ဘောန္တော နဂရဝါသိနော၊ အို ပြည်သူအပေါင်းတို့။ နုရဝီရ-
သေဋ္ဌော၊ လူတို့ထက် လုံ့လဖြင့်မြတ်တော်မူသော။ ရာဇာ စ၊ မင်းမြတ်သည်
လည်း။ ရဋ္ဌံ၊ တိုင်းပြည်ကို။ ပဟာယ၊ စွန့်၍။ ပဗ္ဗဇ္ဇံ၊ ရဟန်းအဖြစ်ကို။ အရောစယိတ္ထ၊
နှစ်သက်တော်မူလေပြီ။ အဟမ္ပိ၊ ငါသည်လည်း။ လောကေ၊ ပစ္စုပ္ပန်လောက
၌။ မနောရမာနိ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိကုန်သော။ ကာမာနိ၊ ကာမဂုဏ်
တို့ကို။ ဟိတံန၊ စွန့်၍။ ကော၊ သားသွီး ကိလေသာဟူသောကျဉ်းမြောင်း
ခြင်းတို့မှ လွတ်လပ်၍ တယောက်အထီးတည်း။ စရိဿာမိ၊ ကျင့်အံ့။

၃၂၆။ ဘောန္တော နဂရဝါသိနော၊ အို ပြည်သူအပေါင်းတို့။ နုရဝီရ-
သေဋ္ဌော၊ လူတို့ထက်လုံ့လအားဖြင့်မြတ်တော်မူသော။ ရာဇာ စ၊ မင်းမြတ်
သည်လည်း။ ရဋ္ဌံ၊ တိုင်းပြည်ကို။ ပဟာယ၊ စွန့်၍။ ပဗ္ဗဇ္ဇံ၊ ရဟန်းအဖြစ်ကို။

အရောစယိတ္ထ၊ နှစ်သက်တော်မူလေပြီ။ အဟမ္မိ၊ ငါသည်လည်း။ လောကေ၊ ပစ္စုပ္ပန်လောက၌။ ယထောဓိကာနိ၊ အကြင်အကြင်သို့သော အပိုင်းအခြား အတိုင်းအရှည်ဖြင့် တည်ကုန်သော။ ကာမာနိ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို။ ဟိတုာန၊ စွန့်၍။ ဧကော၊ တယောက်အထီးတည်း။ စရိဿာမိ၊ ကျင့်အံ့။

၃၂၇။ ဘောဇ္ဇော နဂရဝါသိနော၊ အို ပြည်သူအပေါင်းတို့။ ကာလာ၊ နံနက် အစရှိကုန်သော အခါတို့သည်။ အစေန္တိ၊ လွန်ကုန်၏။ ရတ္တိယော၊ ည၌ တို့သည်။ တရယန္တိ၊ အသက်ကိုစား၍ သွားကုန်၏။ ဝယောဂုဏာ၊ ပဌမအရွယ် အစရှိကုန်သော သုံးပါးသောအစု၊ မန္ဒုဒသက အစရှိကုန်သော ဆယ်ပါးသော အစုတို့သည်။ အနုပုဗ္ဗံ၊ အစဉ်အတိုင်း။ ဇဟန္တိ၊ စွန့်ကုန်၏။ အဟမ္မိ၊ ငါသည်လည်း။ လောကေ၊ ပစ္စုပ္ပန်လောက၌။ မနောရမာနိ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိကုန်သော။ ကာမာနိ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို။ ဟိတုာန၊ စွန့်၍။ ဧကော၊ တယောက်အထီးတည်း။ စရိဿာမိ၊ ကျင့်အံ့။

၃၂၈။ ဘောဇ္ဇော နဂရဝါသိနော၊ အို ပြည်သူ အပေါင်းတို့။ ကာလာ၊ နံနက် အစရှိကုန်သော အခါတို့သည်။ အစေန္တိ၊ လွန်ကုန်၏။ ရတ္တိယော၊ ည၌တို့သည်။ တရယန္တိ၊ အသက်ကိုစား၍ သွားကုန်၏။ ဝယောဂုဏာ၊ ပဌမအရွယ် အစရှိကုန်သော သုံးပါးသောအစု၊ မန္ဒုဒသက အစရှိသော ဆယ်ပါးသော အစုတို့သည်။ အနုပုဗ္ဗံ၊ အစဉ်အတိုင်း။ ဇဟန္တိ၊ စွန့်ကုန်၏။ အဟမ္မိ၊ ငါသည်လည်း။ လောကေ၊ ပစ္စုပ္ပန်လောက၌။ ယထောဓိကာနိ၊ အကြင်အကြင်သို့သော အပိုင်းအခြား အတိုင်းအရှည်ဖြင့် တည်ကုန်သော။ ကာမာနိ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို။ ဟိတုာန၊ စွန့်၍။ ဧကော၊ တယောက်အထီးတည်း။ စရိဿာမိ၊ ကျင့်အံ့။

၃၂၉။ ဘောဇ္ဇော နဂရဝါသိနော၊ အို ပြည်သူအပေါင်းတို့။ ကာလာ၊ နံနက် အစရှိကုန်သော အခါတို့သည်။ အစေန္တိ၊ လွန်ကုန်၏။ ရတ္တိယော၊ ည၌တို့သည်။ တရယန္တိ၊ အသက်ကိုစား၍ သွားကုန်၏။ ဝယောဂုဏာ၊ ပဌမအရွယ် အစရှိကုန်သော သုံးပါးသော အစု၊ မန္ဒုဒသက အစရှိကုန်သော ဆယ်ပါးသော အစုတို့သည်။ အနုပုဗ္ဗံ၊ အစဉ်အတိုင်း။ ဇဟန္တိ၊ စွန့်ကုန်၏။ အဟမ္မိ၊ ငါသည်လည်း။ လောကေ၊ ပစ္စုပ္ပန်လောက၌။ သီတိဘူတာ၊ ကိလေသာတို့ကို စွန့်လျက် ငြိမ်းချမ်းသည်ဖြစ်၍။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ သင်္ဂံ၊ ဓုဂ အစရှိသော

ကပ်ငြိခြင်းကို။ အတိစ္စ၊ လွန်၍။ ကော၊ တယောက်အထီးတည်း။ စရိသာမိ၊ ကျင့်အံ့။

ဤသို့လျှင် မိဖုယားကြီးသည် ဤ ငါးဂါထာပါဌ်တို့ဖြင့် လူများအပေါင်းအား တရားဟောပြောပြီးလျှင် မှူးမတ်တို့၏ မယားတို့ကို ခေါ်စေ၍ သင်တို့သည် အသို့ ပြုကုန်အံ့နည်းဟု ဆို၏။ အရှင်မိဖုယား- အရှင်မိဖုယားတို့သည် အသို့ပြုတော်မူကုန်အံ့နည်းဟု မေးလျှောက်ကုန်၏။ ငါသည် ရဟန်းပြုအံ့ဟု ဆိုသည် ရှိသော် အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ရဟန်းပြုပါကုန်အံ့ဟု လျှောက်ကုန်၏။ ထိုမိဖုယားကြီးသည် ကောင်းပြီဟုဆို၍ နန်းတော်၌ ရွှေတိုက်၊ ငွေတိုက် အစရှိသည်တို့ကို ဖွင့်စေပြီးလျှင် ဤမည်သောအရပ် ဤမည်သောအရပ်တို့၌ များစွာသော ရွှေ၊ ငွေတို့ကို မြှုပ်ထားအပ်ကုန်၏ဟု ရွှေပေ၌ ရေးစေပြီးလျှင် ငါလူအပ်သည် သာတည်း။ အလိရှိသောသူတို့သည် ဆောင်ယူစေကုန်သတည်းဟုဆို၍ ထိုရွှေပေကို နန်းတော်ပြာသာဒ်မတို့၌ ဆွဲစေပြီးလျှင် မြို့အလုံး၌ စည်လည်စေ၍ ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ကို စွန့်ပစ်၍ မြို့နန်းမှ ထွက်ခဲ့၏။

ထိုသို့ ထွက်သောခဏ၌ မြို့အလုံးသည် ချောက်ချား၍ မင်းသည်၎င်း၊ မိဖုယားကြီးသည်၎င်း တိုင်းပြည်ကို စွန့်၍ ရဟန်းပြုအံ့ဟု ထွက်ကုန်သတတ်။ ငါတို့သည် ဤအရပ်၌ အသို့ ပြုကုန်အံ့နည်းဟု ချောက်ချား၏။ ထိုထိုအရပ်မှ လူတို့သည် ဥစ္စာဖြင့် ပြည့်မြဲတိုင်းလျှင် ဖြစ်ကုန်သော အိမ်တို့ကို စွန့်ခွဲပြီးလျှင် သားသွီးတို့ကို လက်ဆွဲ၍ ထွက်ကုန်၏။ အလုံးစုံသော အိမ်စေ့တို့သည် ခင်းကျင်းမြဲတိုင်း သာလျှင် ရှိရစ်ကြကုန်၏။ ပြန်၍ ကြည့်သောသူမည်သည် မရှိ။ အလုံးစုံသော ဗာရာဏသီပြည်သည် အချည်းနှီး ဖြစ်၏။ မိဖုယားကြီးသည်လည်း သုံးယူဇနာ ရှိသော ပရိသတ်ကိုယူ၍ ထိုဟတ္ထိပါလ ရသေ့အထံသို့လျှင် သွား၏။ ဟတ္ထိပါလ ရသေ့သည် ကောင်းကင်ကနေလျက် ထိုပရိသတ်အားလည်း တရားဟောတော်မူပြီးလျှင် တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော ပရိသတ်ကိုယူ၍ ဟိမဝန္တာသို့ ရှေးရှုသွားတော်မူ၏။

ဟတ္ထိပါလ သတို့သားသည် တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ ရှိသော ဗာရာဏသီပြည်ကြီးကို အချည်းနှီးပြု၍ ရဟန်းပြုအံ့ဟု လူများအပေါင်းကိုယူ၍ ဟိမဝန္တာသို့ သွားသတတ်။ ငါတို့သည်ကား အဘယ်ဆိုဘွယ်ရှိအံ့နည်းဟု အလုံးစုံသော ကာသိ

တိုင်းသည် ချောက်ချားလျက် တဆယ့်ရှစ်ယူဇနာရှိသော ပရိသတ်တို့သည်လည်း ဟတ္ထိပါလသတို့သား အထံသို့ လိုက်ကြလေကုန်၏။ နောက်အဘို့၌ ပရိသတ်တို့ သည် ယူဇနာ သုံးဆယ်ရှိသည် ဖြစ်ကုန်၏။ ထို ဟတ္ထိပါလရသေ့သည် ထို ယူဇနာ သုံးဆယ်ရှိသော ပရိသတ်နှင့်တကွ ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်တော်မူ၏။

သိကြားမင်းသည် ဆင်ခြင်လတ်သော် ထို အကြောင်းကို သိ၍ ဟတ္ထိပါလ သတို့သားသည် မြတ်သော တောထွက်ခြင်းကို တောထွက်၏။ အစည်းအဝေး သည်များလတ္တံ့၊ နေရာအရပ်ကို ရခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ဝိသုကြုံနတ်သားကိုခေါ်၍ အမောင် ဝိသုကြုံနတ်သား- သွားခေါ့၊ အလျား သုံးဆယ်၊ ခြောက်ယူဇနာ၊ အနံ တဆယ့်ငါးယူဇနာ ရှိသော ကျောင်းကို ဖန်ဆင်း၍ ရဟန်းပရိက္ခရာ တို့ကို ပြည့်စုံစေလော့ဟု စေ၏။ ထို ဝိသုကြုံနတ်သားသည် ကောင်းပြီဟု သိကြား မင်းစကားကို ဝန်ခံပြီးလျှင် ဂင်္ဂါနား၌ မွေ့လျော်ဘွယ် ရှိသော မြေအဘို့ဝယ် ဆိုအပ်ပြီးသော ပမာဏရှိသော ကျောင်းကို ဖန်ဆင်း၍ ကျောင်းတို့၌ သစ်အခင်း၊ သစ်ရွက်အခင်း၊ နေရာ အစရှိသည်တို့ကို ခင်း၍ အလုံးစုံသော ရဟန်းပရိက္ခရာတို့ကို ဖန်ဆင်း၏။

တကျောင်း တကျောင်း၌ တံခါးတခုစီ စင်္ကြံတခုစီ ညဉ့်သန့်ရာ နေ့သန့်ရာ ပိုင်းခြား၍ အင်္ဂတေဖြင့် အပြေအပြစ် ပြုအပ်၏။ နေရာ တံကဲပျဉ်ကိုလည်း ထားအပ်၏။ ထိုထိုအရပ်တို့၌ အထူးထူးသော အဆင်းရှိသော ကောင်းသော အနံ့ရှိသောပန်းတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော ပန်းချိုတို့သည် ရှိကုန်၏။ တဆောင် တဆောင်သော စင်္ကြံဦး၌ ဗာခုတခုသော ရေဖြင့်ပြည့်သော ရေတွင်းသည် ရှိ၏။ ထိုရေတွင်း၏ အနီး၌ တပင်တပင်စီသော အသီးသီးသော သစ်ပင်သည် ရှိ၏။ ထိုသစ်ပင်သည် တပင်တည်းသာဖြစ်လျက် အလုံးစုံသော အသီးတို့ကို သီး၏။ ဤအလုံးစုံသည် နတ်တို့ အာနုဘော်ကြောင့် ဖြစ်၏။ ဝိသုကြုံနတ်သားသည် ကျောင်းတို့ကို ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် ကျောင်းတို့၌ ရဟန်းပရိက္ခရာတို့ကို ထား၍ အကြင်သူတို့သည် ရဟန်း ပြုလိုကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် ဤပရိက္ခရာတို့ကို ယူစေ ကုန်သတည်းဟု ဟင်္သာပြဒါးစစ်ဖြင့် ကျောင်းနံရံ၌ အကွရာရေး၍ မိမိအာနုဘော် ဖြင့် ကြောက်မက်ဘွယ် အသံရှိသော သားငှက်တို့ကို၎င်း၊ မကောင်းသော အဆင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော ဘိလူးတို့ကို၎င်း ဖဲစေပြီးလျှင် မိမိနေရာသို့ သွား၏။

ဟတ္ထိပါလ ရသေ့သည် တယောက်တည်း သွားလောက်သော ခရီးဖြင့် သိကြားမင်း ပေးအပ်သော ကျောင်းသို့ ဝင်၍ အက္ခရာတို့ကို မြင်လျှင် သိကြား နတ်မင်းသည် ငါ၏ မြတ်သော တောထွက်ခြင်းဖြင့် တောထွက်သည်၏ အဖြစ်ကို သိသည်ဖြစ်လတ္တံ့ ဟု နှလုံးသွင်း၍ တံခါးကိုဖွင့်၍ ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရသေ့ရဟန်းအသွင်ကို ယူ၍ ကျောင်းမှထွက်၍ စကြံသို့သက်၍ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ထိုမှ ဤမှ စကြံသွား၍ မိမိမှ ကြွင်းသော လူအပေါင်းကို ရဟန်းပြုစေ၍ ကျောင်းကို စီရင်သည်ရှိသော် နို့စို့သားငယ်ရှိကုန်သော မိန်းမတို့အား အလယ်၌ ကျောင်းကို ပေး၏။ ထိုကျောင်းမှ အခြားမဲ့ဖြစ်သော ကျောင်းကို အိုမင်းပြီး သော မိန်းမတို့အား ပေး၏။ ထိုကျောင်းမှ အခြားမဲ့ဖြစ်သော ကျောင်းကို အလတ်ဖြစ်သော မိန်းမတို့အား ပေး၏။ ထက်ဝန်းကျင်မှ ရံ၍ တည်ကုန်သော ကျောင်းကိုမူကား ယောက်ျားတို့အား ပေး၏။

ထိုအခါ တပါးသော ပြည်နီးချင်းမင်းသည် ဗာရာဏသီပြည်၌ မင်းမရှိ သတတ်ဟု ကြား၍ လာလတ်ပြီးလျှင် တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့်စပ်သော ဗာရာဏသီ မြို့ကို ကြည့်သဖြင့် နန်းတော်သို့ တက်၍ ထိုထိုအရပ်၌ ရွှေ ငွေ အစရှိသော ရတနာစုကို မြင်၍ ဤသို့သဘောရှိသော မြို့နန်းကို စွန့်၍ ရဟန်းပြုသောအခါမှ စ၍ ဤအဖြစ် မည်သည်ကား အလွန်မြတ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံလျက် သေသောက်ကြူးတို့ကို လမ်းခရီးကို မေး၍ ဟတ္ထိပါလရသေ့ထံသို့လျှင် သွားလေ ၏။ ဟတ္ထိပါလရသေ့သည် ထိုမင်း တောသို့ဝင်လာသော အဖြစ်ကို သိ၍ ခရီး ရင်ဆိုင် သွားပြီးလျှင် ကောင်းကင်က နေလျက် တရားဟောသဖြင့် ကျောင်းသို့ ဆောင်ယူ၍ အလုံးစုံသော ပရိသတ်ကို ရဟန်းပြုစေ၏။

ဤနည်းဖြင့်လျှင် တပါးကုန်သော ပြည်နီးချင်း မင်းခြောက်ယောက်တို့ သည်လည်း ရဟန်းပြုကုန်၏။ မင်းခုနစ်ယောက်တို့သည် ဥစ္စာစည်းစိမ်တို့ကို စွန့်၍ ရဟန်းပြုသည်ရှိသော် သုံးဆယ့်ခြောက်ယူဇနာရှိသော ကျောင်း၌ အခြား မရှိသည်ဖြစ်၍ ပြည့်၏။ အကြင်သူသည် ကာမဝိတက် အစရှိသည်တို့တွင် တပါး ပါးကို ကြံ၏။ ထိုသူအား ဘုရားလောင်း ဟတ္ထိပါလရသေ့သည် တရားဟော၍ ဗြဟ္မဝိဟာရ ဘာဝနာကို၎င်း၊ ကသိုဏ်းဘာဝနာကို၎င်း ကြား၏။

ထိုရသေ့တို့သည် များသောအားဖြင့် ဈာန်အဘိညာဉ်ကို ဖြစ်စေ၍ သုံးစု တို့တွင် နှစ်စုသော ရသေ့တို့သည် ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်ကုန်၏။ သုံးခုမြောက်ဖြစ်

သော အစုကို သုံးစုစုပြန်၍ တစုသည် ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်၏။ တစုသည် ကာမာ
ဝစရနတ်ပြည်ခြောက်ထပ်တို့၌ ဖြစ်၏။ တစုသည် ရသေ့တို့အား လုပ်ကျွေးခြင်း
ကို ပြု၍ လူ့ပြည်၌ မင်းသူကြွယ် ပုဏ္ဏားသူကြွယ် သူဌေးသူကြွယ်ဟူသော
သူကြွယ်မျိုး သုံးပါးတို့၌ ဖြစ်၏။ ဤသို့ ဟတ္ထိပါလရသေ့၏ အဆုံးအမသည်
ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသုရကာယ် တည်းဟူသော အပါယ်လေးပါးတို့မှ
ကင်း၏။

(ဤသိန်းသိင်္ဃကျန်း၌ ပထဝီစာလကဓမ္မဂုတ္တ မထေရ်၎င်း၊ ကဋကန္ဓကာ
ရဝါသီ ဖုဿဒေဝ မထေရ်၎င်း၊ ဥပရိမဏ္ဍလဝါသီ မဟာသင်္ဃရက္ခိတ
မထေရ်၎င်း၊ မလယမဟာဒေဝ မထေရ်၎င်း၊ အဘယဂိရိဝါသီ မဟာဒေဝ
မထေရ်၎င်း၊ ဂါမန္တပဗ္ဗာရဝါသီ မဟာသီဝ မထေရ်၎င်း၊ ကာဠဝလ္လိမဏ္ဍပ
ဝါသီ မဟာနာဂ မထေရ်၎င်း၊ ဤမထေရ် ခုနစ်ပါးတို့သည် ကုဒါလပဏ္ဍိတ
အစည်းအဝေး၌၎င်း၊ မူဂပက္ခဇာတ် အစည်းအဝေး၌၎င်း၊ စူဠသုတသောမ
အစည်းအဝေး၌၎င်း၊ အယောသရပဏ္ဍိတဇာတ် အစည်းအဝေး၌၎င်း၊
ဟတ္ထိပါလ အစည်းအဝေး၌၎င်း အလုံးစုံသော သူတို့၏ နောက်မှ တော
ထွက်သော ပရိသတ်တို့တည်း။)

ထို့ကြောင့် သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

အဘိတ္ထရေထ ကလျာဏေ၊ ပါပါ စိတ္တံ နိဝါရယေ။
ဒန္တံ ကရတော ပုညံ၊ ပါပသ္မိံ ရမတေ မနော။

ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ကလျာဏေ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို။ အဘိတ္ထရေထ၊
လျင်မြန်စွာ ပြုရာ၏။ ပါပါ၊ မကောင်းမှုမှ။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ နိဝါရယေ၊
မြစ်ရာ၏။ ဟိ- သစ္စံ၊ မှန်၏။ ပုညံ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို။ ဒန္တံ၊ နှေးနှေး။
ကရတော၊ ပြုသောသူ၏။ မနော၊ စိတ်သည်။ ပါပသ္မိံ၊ မကောင်းမှု၌။ ရမတေ၊
မွေ့လျော်၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်
မူ၍ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ရှေး၌လည်း သင်တို့ဆရာ ငါဘုရားသည် မြတ်သော
တောထွက်ခြင်းကို တောထွက်တော် မူဘူးသည်သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ယခု

အခါ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် ထိုအခါ သေ့ကာရီမင်းကြီးဖြစ်ဘူးပြီ၊
 ယခုအခါ မဟာမာယာသည် ထိုအခါ မိဖုယားကြီး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ မဟာ
 ကဿပသည် ထိုအခါ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ဘဒ္ဒကာပိလာနီ
 ထေရီမသည် ထိုအခါ ပုဏ္ဏားမ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ အနုရုဒ္ဓါသည် ထိုအခါ
 အဇပါလ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ထိုအခါ ဂေါပါလ
 ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ သာရိပုတ္တရာသည် ထိုအခါ အဿပါလ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခု
 အခါ ငါဘုရား ပရိသက်တို့သည် ထိုအခါ ကြွင်းသောပရိသတ်တို့ ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊
 ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဟတ္ထိပါလ ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို
 ပေါင်းတော်မူ၏။

ကာမညှီဟောက်၊ တံတွေးပေါက်၊ စွန့်မြောက် ပါရမီ။

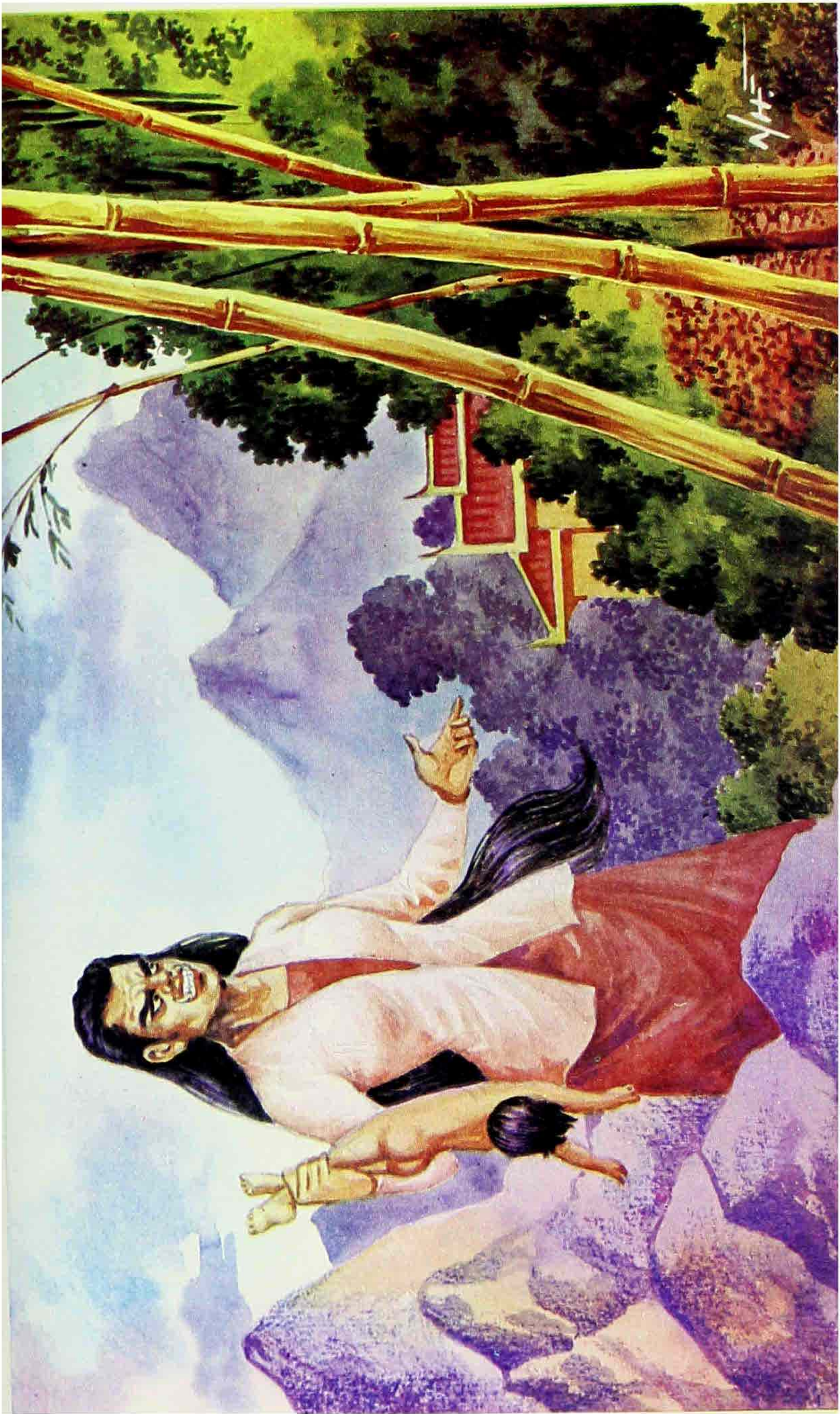
တဆယ့်သုံးခုမြောက်ဖြစ်သော ဟတ္ထိပါလဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၄-အယောဗရဇာတ်

မြတ်သော တောထွက်တော်မူခြင်း အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော
 သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “ယမေကရတ္ထိံ ပဌမံ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်
 တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ အယောဗရဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌
 သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် မြတ်သော တောထွက်ခြင်းကိုပင်လျှင် အကြောင်း
 ပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ထိုအခါ၌လည်း သဗ္ဗညုမြတ်စွာ
 ဘုရားသည် ရဟန်းတို့ - ယခုအခါ၌သာလျှင် ငါဘုရားသည် မြတ်သောတော
 ထွက်တော်မူခြင်းကို တောထွက်တော်မူသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း
 မြတ်သော တောထွက်ခြင်းကို တောထွက်တော် မူဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟု
 မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်
 မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ထို ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး၏ မိဖုယားကြီးသည် ကိုယ်
 ဝန်ကိုရလျှင် ကိုယ်ဝန် အစောင့်အရှောက်ကို ပေး၍ ကိုယ်ဝန် ရင့်လတ်သော်
 မိုးသောက်ယံ၏ အခြားမဲ့၌ သားကိုဖွား၏။ ထို မိဖုယားကြီးအား ရှေးဘဝ၌

ပုံ-၁၃၊ ၅၅၀-၈၊ အယောသရဇာတ်

မိဖုရားကြီး၏ ဖွားမြင်သောသားကို ဘိလူးမ ယူ၍ပြေးနေပုံ။

တယောက်သော လင်တူမိန်းမသည် ယင်၏ ဖွားတိုင်းဖွားတိုင်းသော သားတို့ကို စားရလို၏ဟု ဆုတောင်းခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုလင်တူမိန်းမသည် မိမိမြူသည် ဖြစ်၍ သားဟူသော အကြောင်းကြောင့် အမျက်ထွက်သဖြင့် ထိုဆုတောင်းခြင်းကို ပြု၍ ဘီလူးအမျိုး၌ ဖြစ်သတတ်။ တယောက်သော မိန်းမသည်သည် မင်း၏ မိဖုယားကြီးဖြစ်၍ ဤသားကို ဖွား၏။ ဤ ဘီလူးမသည် ထိုအခါ၌ အခွင့်ရ၍ မိဖုယားမြင်စဉ်လျှင် ကြောက်မက်ဘွယ်သော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ လာလတ်ပြီးလျှင် သူငယ်ကို ယူ၍ ပြေး၏။ မိဖုယားသည် ဘီလူးမသည် ငါ့သားကိုယူ၍ ပြေးခဲ့ပြီဟု ကျယ်စွာသော အသံဖြင့် ဟစ်ကြွေး၏။ ဘီလူးမသည်လည်း သူငယ်ကို ကြာစွယ်ကြာရင်းကဲ့သို့ ကျွတ်ကျွတ်ဝါး၍ စားပြီးလျှင် မိဖုယားအား လက်၏ဖောက်ပြန်ခြင်း အစရှိသည်တို့ဖြင့် ကြောက်မက်ဘွယ်သော အဆင်းကို ပြသဖြင့် ခြိမ်းချောက်၍ သွား၏။

မင်းသည် ထိုမိဖုယားစကားကို ကြား၍ ဘီလူးမအား အသို့ပြုခြင်းငှါ တတ်နိုင်အံ့နည်းဟု ဆို၍ ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ တဖန် မိဖုယား သားဖွားသော အခါ မြဲမြံစွာ အစောင့်အရှောက်ကို ပြု၏။ မိဖုယားသည် တဖန် သားဖွားပြန်၏။ ဘီလူးမသည် လာလတ်၍ ထိုသားကိုလည်း စား၍သွားပြန်၏။ သုံးကြိမ်မြောက် ၌ကား ထိုမိဖုယား၏ဝမ်း၌ ဘုရားလောင်းသည် ပဋိသန္ဓေယူ၏။ မင်းသည် လူများကို စည်းဝေးစေ၍ မိဖုယားကြီး ဖွားတိုင်း ဖွားတိုင်းသော သားကို တယောက်သောဘီလူးမသည် စား၏။ အသို့လျှင် ပြုအပ်သနည်းဟု မေး၏။

ထိုအခါ တယောက်သောအမတ်သည် ဘီလူးမသို့လည်းကား ထန်းရွက်ကို ကြောက်ကုန်၏။ အရှင်မိဖုယား၏ လက်ခြေတို့၌ ထန်းရွက်ကို ဆွဲခြင်းငှါသင့်၏ ဟု တင်လျှောက်၏။ ထိုနောင်မှ အမတ်တယောက်သည် ဘီလူးမတို့ မည်သည် ကား သံအိမ်ကို ကြောက်ကုန်၏။ သံအိမ်ကို ပြုခြင်းငှါ သင့်၏ဟု တင်လျှောက်၏။ မင်းသည် ကောင်းပြီဟု မိမိတိုင်းနိုင်ငံ၌ ပန်းပဲတို့ကို စည်းဝေးစေပြီးလျှင် သံအိမ်ကို ပြုကြကုန်လောဟု စေ၍ အမတ်တို့ကို ပေး၏။ ပြုတိုင်း၌သာလျှင် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော မြေအတို့၌ သံအိမ်ကို ဆောက်လုပ်ကုန်၏။ တိုင်ကို အစပြု၍ အလုံးစုံကုန်သော အဆောက်အဦ ကိုသည် သံဖြင့်ပြီးသည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏။ ကိုးလတို့ဖြင့် သံဖြင့်ပြီးသော ကြီးစွာသော ပုတ်တုဋ်ခလားခုရှိ

သောသံအိမ်သည် အပြီးသို့ရောက်၏။ ထိုသံအိမ်သည် အခါခပ်သိမ်း ထွန်းအပ်သော ဆီမီး ရှိသည်သာလျှင်ဖြစ်၏။ မင်းသည် မိဖုယားကြီး ကိုယ်ဝန်ရင့်သည်ကို သိ၍ သံအိမ်ကို တန်ဆာဆင်စေ ပြီးလျှင် ထိုမိဖုယားကိုယူ၍ သံအိမ်သို့ဝင်၏။ မိဖုယားသည် ထိုသံအိမ်၌ ဘုန်းပညာလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသောသားကို ဖွား၏။ ထိုသားအား အယောဃရမင်းသား ဟူသောအမည်ကို မှည့်ကုန်၏။

ထိုမင်းသားကို အထိန်းတို့အား ပေးပြီးလျှင် များစွာသော အစောင့်အရှောက်ကို စီရင်၍ မင်းသည် မိဖုယားကြီးကို ယူ၍ မြို့ကို လကျောရစ် လှည့်လည်သည်ကိုပြု၍ တန်ဆာဆင်အပ်သော ပြာသာဒ်အပြင်သို့ တက်၏။ ဘီလူးမသည် ရေခပ်အလှည့်ရောက်၍ ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းအား ရေကိုဆောင်သည် ရှိသော် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ဘုရားလောင်းသည် သံအိမ်၌သာလျှင် ကြီး၍ သိကြားလိမ်မာသောအဖြစ်သို့ရောက်လျှင် ထိုသံအိမ်၌သာလျှင် အလုံးစုံသော အတတ်တို့ကို သင်၏။ မင်းသည် ငါ့သားတော် အရွယ် အဘယ်မျှရှိပြီနည်းဟု မှူးမတ်တို့ကို မေး၍ အရှင် မင်းကြီး - တဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိပြီ ၊ တဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိသော သူသည် ရဲရင့်၏။ အားအစွမ်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဘီလူးတထောင်ကိုသော်လည်း တားမြစ်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏ဟု ကြား၍ မင်းအဖြစ်ကို ငါပေးအံ့။ အလုံးစုံသောမြို့ကို တန်ဆာဆင်၍ သံအိမ်မှ ငါ့သားတော်ကို ထုတ်၍ ဆောင်ယူခဲ့ကုန်လော့ဟု ဆို၏။ မှူးမတ်တို့သည် အရှင် မင်းကြီး- ကောင်းပြီဟုဆိုကုန်၍ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသောမြို့ကို တန်ဆာဆင်ပြီးလျှင် ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော မင်္ဂလာဆင်တော်ကို ယူ၍ သံအိမ်သို့ သွား၍ မင်းသားကို တန်ဆာဆင်ပြီးလျှင် မင်္ဂလာဆင်တော် ကျောက်ကုန်း၌ စီးစေ၍ အရှင်မင်းသား - အမျိုး၏ ဥစ္စာဖြစ်သော တန်ဆာဆင်အပ်သော မြို့တော်ကို လကျောရစ်လှည့်သည်ကို ပြု၍ ခမည်းတော်ဖြစ်သော ကာသိမင်းကြီးကို အရှင်မင်းသားတို့သည် ရှိခိုးတော်မူကုန်လော့၊ ယနေ့ပင်လျှင် ထီးဖြူကို ရကုန်လတ္တံ့ဟု တင်လျှောက်ကုန်၏။

ဘုရားလောင်းသည် မြို့ကို လကျောရစ်လှည့်သည်ရှိသော် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော အရံ ဥယျာဉ်တော်၊ ရေကန်၊ ရွှေနန်းပြာသာဒ် အစရှိသည်တို့ကိုမြင်၍ ကြံ၏။ ငါ၏ ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် ငါ့ကို ဤမျှလောက်သောကာလပတ်

လုံး နှောင်အိမ်၌ နေစေ၏။ ဤသို့သဘောရှိသော တန်ဆာဆင်သောမြို့ကို မြင်ခြင်းငှါ မပေး၊ ငါ့အား အဘယ်အပြစ် ရှိသနည်းဟု မူးတော်မတ်တော် တို့ကို မေး၏။ အရှင်မင်းသား- အရှင်မင်းသားတို့အား အပြစ်သည် မရှိ၊ ထိုသို့ မရှိသော်လည်း အရှင်မင်းသား၏ နှောင်တော် နှစ်ပါးတို့ကို ဘီလူးမတယောက် သည် စား၏။ ထိုသို့စားသောကြောင့် အရှင်မင်းသား၏ ခမည်းတော်မင်းကြီး သည် သံအိမ်၌ နေစေ၏။ သံအိမ်ကြောင့် အရှင်မင်းသား၏ အသက်ကို ရ၏ဟု တင်လျှောက်ကုန်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ထိုအမတ်ကြီးတို့၏ စကားကိုကြား၍ ကြံ၏။ ငါသည် ဆယ်လပတ်လုံး လောဟကုမ္ဘီငရဲနှင့် တူသော ဘင်ပုပ်ငရဲနှင့် တူသော အမိ ငမ်း၌ နေပြီး၍ အမိဝမ်းမှ ဖွားမြင်သောအခါမှစ၍ တဆယ့်ခြောက်နှစ်တို့ပတ်လုံး ထိုနှောင်အိမ်၌ နေရ၏။ အပသို့ ကြည့်ခြင်းငှါ မရ၊ ဥဿဒငရဲ၌ ပစ်ချသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ဘီလူးမလက်မှ လွတ်သော်လည်း ငါသည် မအိုမနာ၊ မသေသည် မဖြစ်ရာ၊ ငါ့အား မင်းအဖြစ်ဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း၊ မင်းအဖြစ်၌ တည်သော အခါမှစ၍ ထွက်နိုင်ခဲ့သည်ဖြစ်၏။ ယနေ့ပင်လျှင် ခမည်းတော်ကို ရဟန်းအဖြစ် ကို ခွင့်ပြုစေပြီးလျှင် ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ ရဟန်းပြုအံ့ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုဘုရား လောင်းသည် မြို့ကို လကျာရစ် လှည့်သည်ကို ပြု၍ နန်းတော်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ခမည်းတော် မင်းကြီးကို ရှိခိုး၍တည်၏။

ခမည်းတော် မင်းကြီးသည် သားတော်၏ ကိုယ်၏ တင့်တယ်ခြင်းကို ရှုကြည့် ၍ အားကြီးစွာ ချစ်ခြင်းဖြင့် အမတ်တို့ကို ကြည့်၏။ ထိုအမတ်တို့သည် အရှင် မင်းကြီး- အသို့ပြုရကုန်အံ့နည်းဟု တင်လျှောက်ကုန်၏။ အမတ်တို့- ငါ့သားတော် ကို ရတနာအစဉ် ထား၍ ရွှေခရုသင်း၊ ငွေခရုသင်း၊ ပကတိ ခရုသင်းဟူသော သုံးပါးသော ခရုသင်းတို့ဖြင့် အဘိသိက်သွန်း၍ ရွှေပန်းကို၎င်း၊ ထီးဖြူကို၎င်း ဆောင်နှင်းကြကုန်လော့ဟု ဆို၏။

ဘုရားလောင်းသည် ခမည်းတော်မင်းကြီးကို ရှိခိုး၍ မြတ်သောမင်းကြီး- အကျွန်ုပ်အား မင်းအဖြစ်ဖြင့် အလိုမရှိ၊ အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းပြုပါအံ့၊ အကျွန်ုပ် အား ရဟန်းအဖြစ်ကို ခွင့်ပြုတော်မူပါကုန်လော့ဟု တင်လျှောက်၏။ ချစ်သား- ချစ်သားသည် မင်းအဖြစ်ကို ပယ်၍ အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်း ပြုလိုသနည်းဟု

မေး၏။ အရှင်မင်းကြီး- အကျွန်ုပ်သည် အမိဝမ်း၌ ဆယ်လပတ်လုံး မစင်ဘင်ပုပ်
 ငရဲ၌ကဲ့သို့ နေ၍ အမိဝမ်းမှ ဖွားမြင်သည်ရှိသော် ဘီလူးမဘေးကြောင့် တဆယ့်
 ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး နှောင်အိမ်၌ နေရသည်ဖြစ်၍ အပသို့ ကြည့်ခြင်းငှါလည်း
 မရ၊ ဥဿဒငရဲ၌ ပစ်ချသကဲ့သို့ ဖြစ်၍ ဘီလူးမလက်မှ လွတ်ရ၏။ ထိုသို့လွတ်ပါ
 သော်လည်း မအိုမနာ၊ မသေသည် မဖြစ်ရ။ သေမင်းစစ်သည်ကို တစုံတယောက်
 သောသူသည် အောင်ခြင်းငှါ၎င်း၊ လှည့်ပတ်ခြင်းငှါ၎င်း မတတ်နိုင်၊ ဘာသုံးပါး
 တို့၌ ငြီးငွေ့သည် ဖြစ်၏။ မြတ်သောမင်းကြီး - အကြင်မျှလောက် အကျွန်ုပ်အား
 အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းတို့သည် မရောက်ကုန်သေး၊ ထိုမျှလောက် မရောက်မီ
 ရဟန်းပြု၍ ရဟန်းတရားကို ကျင့်ပါအံ့။ မင်းအဖြစ်ဖြင့် အလိုမရှိ၊ မြတ်သော
 မင်းကြီး- အကျွန်ုပ်ကို ခွင့်ပြုတော်မူပါလော့ဟု ဆို၍ ခမည်းတော်မင်းကြီးအား
 တရားဟောလိုရကား-

၃၃၀။ ယ မေကရတ္တိံ ပဌမံ၊ ဂဗ္ဘေ ဝသတိ မာဏဝေါ။
 အဗ္ဘုဋ္ဌိတောဝ သော ယာတိ၊ သ ဂစ္ဆံ န နိဝတ္တတိ ။လ။
 ၃၃၁။ န ဟိ ဓမ္မော အဓမ္မော စ၊ ဥဘော သမဝိပါကိနော။
 အဓမ္မော နိရယံ နေတိ၊ ဓမ္မော ပါပေတိ သုဂ္ဂတိံ ။

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၃၃၀။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယံ - ယော မာဏဝေါ၊ အကြင်
 သတ္တဝါသည်။ ကေရတ္တိံ၊ တညဉ့်၌။ ပဌမံ၊ ရှေးဦးစွာ။ ဂဗ္ဘေ၊ အမိဝမ်း၌။
 ဝသတိ၊ နေချ၏။ သော မာဏဝေါ၊ ထိုသတ္တဝါသည်။ ဥဋ္ဌိတော၊ တက်သော။
 အဗ္ဘော ဣဝ၊ တိမ်ကဲ့သို့။ ယာတိ၊ ရှေးရှုသွားရ၏။ သော မာဏဝေါ၊ ထိုသတ္တဝါ
 သည်။ ဂစ္ဆံ-ဂစ္ဆန္တော၊ သွားသည်ရှိသော်။ န နိဝတ္တတိ၊ မပြန်ရပြီ။

၃၃၁။ မဟာရာဇ၊ ခမည်းတော်မင်းကြီး။ ယုဇ္ဈမာနာ၊ နှစ်ဘက်မှ
 တက်သော စစ်မြေအရပ်၌ စစ်ထိုးကုန်သော။ ဗလေန၊ ကိုယ်အစွမ်း သူရဲသူခက်
 အစွမ်းနှင့်။ ဝသိတာ၊ ပြည့်စုံကုန်သော။ နရာ၊ လူတို့သည်။ န ဇီရန္တိ၊ မအိုကုန်
 သည်ကား။ န၊ မဟုတ်ကုန်။ ဇီရန္တိဝေ၊ အိုကုန်သည်သာတည်း။ န စာပိ မိယရေ၊
 မသေကုန်သည်ကား။ န၊ မဟုတ်ကုန်။ မိယန္တိဝေ၊ သေကုန်သည်သာတည်း။
 သဗ္ဗဟိ၊ အလုံးစုံသာလျှင်ဖြစ်သော။ တံ၊ ထိုသတ္တဝါအပေါင်းကို။ ဇာတိဇရာယ၊

ပဋိသန္ဓေနေခြင်း အိုခြင်းသည်။ ဥပဒ္ဒုတံ၊ နှိပ်စက်အပ်၏။ တံ-တေန၊ ထို အကြောင်းကြောင့်။ ပဗ္ဗဇိတံ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ စိတ်နှလုံးသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၃၃၂။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ စတုရင်္ဂိနိ၊ ဆင်၊ မြင်း၊ ရထား၊ ခြေသည်ဟူသော စစ်အင်္ဂါလေးပါးရှိသော။ သေနံ၊ စစ်သည်ကို၎င်း။ သုဘိ- သရူပံ၊ အလွန်ကြောက်မက်ဘွယ် သဘောရှိသော။ ရဋ္ဌာဓိပတိ၊ ပြည်တိုင်းကား ကို အစိုးရသော ပြည်ရှင်မင်းကို၎င်း။ ပသယ၊ နှိပ်စက်၍။ ဧကဇ္ဈေ၊ အချို့ကုန် သော မင်းတို့သည်။ ဇယန္တိ၊ အောင်ကုန်၏။ တေပိ၊ ထိုသို့ အောင်ကုန်သော မင်းတို့သည်လည်း။ မစ္စုနော၊ သေမင်း၏။ သေနံ၊ စစ်သည်ကို။ ဇယိတံ၊ အောင်ခြင်းငှါ။ န ဥဿဟန္တိ၊ မစွမ်းနိုင်ကုန်။ တံ-တေန၊ ထိုအကြောင်းကြောင့်။ ပဗ္ဗဇိတံ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်အံ့။ ဣတိ၊ သို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ စိတ်နှလုံးသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၃၃၃။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဟတ္ထိဟိ၊ ဆင်တို့ဖြင့်၎င်း။ အဿေဟိ၊ မြင်းတို့ဖြင့်၎င်း။ ရထေဟိ၊ ရထားတို့ဖြင့်၎င်း။ ပတ္တိဟိ၊ ခြေသည် သူရဲတို့ဖြင့်၎င်း။ ပရိဝါရိတာ၊ ခြံရံအပ်ကုန်သော။ ဧကစ္စိယာ၊ အချို့ကုန်သော မင်းတို့သည်။ ပစ္စာမိတ္တာနံ၊ ရန်သူတို့၏။ ဟတ္ထတော၊ လက်မှ။ မုဉ္ဇရေ၊ လွတ်နိုင် ကုန်ရာ၏။ တေပိ၊ ထိုလွတ်ကုန်သောမင်းတို့သည်လည်း။ မစ္စုနော၊ သေမင်း၏။ ဟတ္ထတော၊ လက်မှ။ မုဉ္ဇိတံ၊ လွတ်ခြင်းငှါ။ န ဥဿဟန္တိ၊ မစွမ်းနိုင်ကုန်။ တံ-တေန၊ ထိုသို့သေမင်းလက်မှလွတ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သောကြောင့်။ ပဗ္ဗဇိတံ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ စိတ်နှလုံးသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၃၃၄။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော မည်းတော်မင်းကြီး။ ဟတ္ထိဟိ၊ ဆင်တို့ဖြင့် ၎င်း။ အဿေဟိ၊ မြင်းတို့ဖြင့်၎င်း။ ရထေဟိ၊ ရထားတို့ဖြင့်၎င်း။ ပတ္တိဟိ၊ ခြေသည်သူရဲတို့ဖြင့်၎င်း။ ပစ္စတ္ထိကာရာဇနံ၊ ရန်သူမင်းတို့၏။ ပုရာ၊ ပြည်တို့ကို။ ပဘဉ္ဇန္တိ၊ ဖျက်ဆီးနိုင်ကုန်၏။ ပဓံသယန္တိ၊ ဗိုလ်ထုကိုဖျက်ဆီးလျက် အသက်ကုန် ခြင်းသို့ ရောက်စေကုန်၏။ တေပိ၊ ထိုမင်းတို့သည်လည်း။ မစ္စုနော၊ သေမင်းကို။ ဘဉ္ဇိတံ၊ ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ။ န ဥဿဟန္တိ၊ မစွမ်းနိုင်ကုန်။ တံ-တေန၊ ထိုသို့သော

အကြောင်းကြောင့်။ ပဗ္ဗဇိတော၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်အံ့။
ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ စိတ်နှလုံးသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၃၃၅။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ပဘိန္ဒာ၊ ပါးစောင်နှစ်ဘက်၊
သိုအိမ်ဟု ဆိုအပ်သော သုံးပါးသောအရပ်တို့၌ ပေါက်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဘိန္ဒု-
ဂဠာ၊ ပေါက်ရာအရပ်မှ ယိုစီးသော မုန့်ရိုကုန်သော။ မတ္တာ၊ အမုန့်ယစ်ကုန်
သော။ ဂဇာ၊ ဆင်တို့သည်။ နဂရာနိ၊ တဘက်ရန်သူမြို့တို့ကို။ မဒ္ဒန္တိ၊ နှိပ်နင်း
နိုင်ကုန်၏။ ဇနံ၊ လူအပေါင်းကို။ ဟနန္တိ၊ သတ်နိုင်ကုန်၏။ တေပိ၊ ထိုအမုန့်ယစ်
သော ဆင်တို့သည်လည်း။ မစ္စုနော၊ သေမင်းကို။ မဒ္ဒိတံ၊ နှိပ်နင်းခြင်းငှါ။ န ဥဿ-
ဟန္တိ၊ မစွမ်းနိုင်ကုန်။ တံ-တေန၊ ထို့ကြောင့်။ ပဗ္ဗဇိတော၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊
တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ စိတ်နှလုံး
သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၃၃၆။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ ဓီရာ၊ ရဲရင့်ကုန်
သော။ ကတဟတ္တာ၊ ကောင်းစွာ သင်အပ်ပြီးသော လေးအတတ်ရှိကုန်သော။
ဒူရေပတိ၊ ဝေးသောအရပ်၌ မြွားကို ကျစေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ကုန်သော။ ဣဿာ-
သိနော၊ လေးသမားတို့သည်၎င်း။ အက္ခဏဝေမိနော၊ မချွတ်မယွင်း ပစ်နိုင်ကုန်
သော။ ဣဿာသိနောပိ၊ လေးသမားတို့သည်၎င်း။ မစ္စုနော၊ သေမင်းကို။
ဝိဇ္ဇိတံ၊ ပစ်ခြင်းငှါ။ န ဥဿဟန္တိ၊ မစွမ်းနိုင်ကုန်။ တံ-တေန၊ ထို့ကြောင့်။
ပဗ္ဗဇိတော၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊
အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ စိတ်နှလုံးသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၃၃၇။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ သရာနိ၊ အနဝတတ်
အစရှိသော အိုင်ကြီးတို့သည်၎င်း။ ခိယန္တိ၊ ခန်းခြောက်ကုန်၏။ သသေလ-
ကာနာ၊ တောင်တောနှင့် တကွသော မြေကြီးသည်၎င်း။ ခိယတိ၊ ကုန်တတ်
၏။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ တံ၊ ထိုသင်္ခါရသည်။ ဒိဿမန္တရံ၊ ရှည်မြင့်စွာသော
ကာလသို့။ ပတော၊ ရောက်၍။ ခိယတိ ဝေ၊ ကုန်တတ်သည်သာတည်း။ သဗ္ဗံ၊
အလုံးစုံသော။ တံ၊ ထိုသင်္ခါရသည်။ ကာလပရိယာယံ၊ ပျက်ချိန် ကာလအလှည့်
သို့။ ပတော၊ ရောက်သည်ရှိသော်။ ဘဠုရေဟိ-ဘဠုရေ ဝေ၊ ပျက်တတ်သည်သာ
တည်း။ တံ-တေန၊ ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပဗ္ဗဇိတော၊ ရဟန်း

ပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ စိတ်နှလုံးသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၃၃၈။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ ဣဓ၊ ဤလောက၌။ ပါဏဘူတာနံ၊ သတ္တဝါဖြစ်ကုန်သော။ နရနာရီနံ၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့၏။ ဇီဝိတံ၊ အသက်သည်။ စလာစလံ၊ တုန်လှုပ်သည်သာတည်း။ ဓုတ္တဿ၊ သေသောက်ကြူး၏။ ပဋေ၊ ပုဆိုးသည်။ စလော ဣဝ စ၊ တုန်လှုပ်သကဲ့သို့၎င်း။ ကူလဇော၊ မြစ်ကမ်းနား၌ရောက်သော။ ဒုမော၊ သစ်ပင်သည်။ စလောဣဝ စ၊ တုန်လှုပ်သကဲ့သို့၎င်း။ ဝေ၊ ဤအတူ။ သတ္တာနံ၊ သတ္တဝါတို့၏။ ဇီဝိတံ၊ အသက်သည်။ စလံ၊ တုန်လှုပ်၏။ တံ-တေန၊ ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပဗ္ဗဇိတံ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ စိတ်နှလုံးသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၃၃၉။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဒုမပ္ပလာနိ၊ သစ်ရွက်သစ်သီးတို့သည်။ ပတန္တိ ဣဝ၊ ကြွကျကုန်သကဲ့သို့။ ဝေ၊ ဤအတူ။ ဒဟရာ စ၊ ငယ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော။ ဝုခုာ စ၊ ကြီးသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော။ နာရိယော စ၊ မိန်းမတို့သည်၎င်း။ နရာ စ၊ ယောက်ျားတို့သည်၎င်း။ မဇ္ဈိမပေါရိသာ စ၊ ဥဘတောဗျည်း၊ နပုန်းပဏ္ဍုက်တို့သည်၎င်း။ ဣမေမာဏဝါ၊ ဤသတ္တဝါတို့သည်။ သရီရဘေဒါ၊ ခန္ဓာကိုယ်ပျက်ခြင်းကြောင့်။ ပတန္တိ၊ သေခြင်းတည်းဟူသော မြေ၌ ကျကုန်၏။ တံ-တေန၊ ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပဗ္ဗဇိတံ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ စိတ်နှလုံးသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၃၄၀။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ အယံဝယော၊ ဤသတ္တဝါတို့၏ အရွယ်သည်။ တာရကရာဇသန္ဓိဘော၊ ကြယ်အပေါင်းတို့၏မင်းဖြစ်သော လနှင့်တူသည်ဖြစ်၍ လဆုတ်ပကွ၌ ကုန်ပြီးလျက် လဆန်းပကွ၌ ပြည့်ပြန်သည်။ န ဟောတိ၊ မဖြစ်။ ဟိ- သစ္စံ၊ မှန်၏။ သတ္တာနံ၊ သတ္တဝါတို့၏။ ယံ၊ အကြင် အရွယ်သည်။ အဗ္ဘတိတံ၊ လွန်လေပြီ။ တံ၊ ထိုအရွယ်သည်။ ဂတမေဝ၊ လွန်သွားသည်သာတည်း။ ဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ တံ၊ ထို လွန်သွားပြီးသော အရွယ်သည်။ တဿ၊ ထို သတ္တဝါအား။ ပုန၊ တဖန်။ အာဂမနံ၊

လာပြန်ခြင်းသည်။ န အတ္ထိ၊ မဂ္ဂိ။ ဇိက္ကဿ၊ အိုမင်းပြီးသော သူအား။ ရတံပိ၊
 ကာမဂုဏ်၌ မွေ့လျော်ခြင်းသည်လည်း။ န အတ္ထိ၊ မဂ္ဂိ။ သုခံ၊ ကာမဂုဏ်ကိုစွဲ၍
 ဖြစ်သော ချမ်းသာသည်။ ကုတော၊ အဘယ်မှာ ရှိအံ့နည်း။ တံ - တေန၊
 ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။
 စရာမိ၊ ကျင့်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ စိတ်နှလုံးသည်။
 ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၃၄၁။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ ယက္ခာ စ၊ တန်ခိုး
 ကြီးသော ဘီလူးတို့သည်၎င်း။ ပိသာစာ စ၊ မြေဘုတ်ဘီလူး တို့သည်၎င်း။
 အထ ဝါ၊ ထိုမှတစ်ပါး။ ပေတပိ၊ ပြိတ္တာတို့သည်၎င်း။ ကုပိတာ၊ အမျက်ထွက်
 ကုန်၍။ မနုဿေ၊ လူတို့ကို။ အဿာသန္တိ၊ ထွက်သက်လေဖြင့် ပုတ်ခတ်သတ်နိုင်
 ကုန်၏။ ဝါ- ဝင်နိုင်ကုန်၏။ တေ၊ ထို ဘီလူးပြိတ္တာတို့သည်။ မစ္စုနော၊ သေမင်း
 ကို။ အဿာသိတံ၊ ထွက်သက်လေဖြင့် ပုတ်ခတ်သတ်ခြင်းငှါ။ ဝါ- ဝင်ခြင်းငှါ။
 န ဥဿဟန္တိ၊ မစွမ်းနိုင်ကုန်။ တံ- တေန၊ ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။
 ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊
 အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ စိတ်နှလုံးသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၃၄၂။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ ကုပိတေ၊ အမျက်
 ထွက်တတ်ကုန်သော။ ယက္ခေပိ၊ တန်ခိုးကြီးသော ဘီလူးတို့ကို၎င်း။ ပိသာစေပိ၊
 မြေဘုတ်ဘီလူးတို့ကို၎င်း။ အထ ဝါ၊ ထိုမှတစ်ပါး။ ပေတေပိ၊ ပြိတ္တာတို့ကို၎င်း။
 ဘူတဝေဇ္ဇာ၊ ဘူတဝိဇ္ဇာကို တတ်ကုန်သော ဆေးသမားတို့သည်။ နိဇ္ဈာပနံ၊
 ပူဇော်သောအမှုဖြင့် သည်းခံစေခြင်း၊ ကြည်ညိုစေခြင်းကို။ ကရောန္တိ၊ ပြုနိုင်
 ကုန်၏။ မစ္စုနော၊ သေမင်းကို။ နိဇ္ဈာပနံ၊ ပူဇော်သောအမှုဖြင့် သည်းခံစေခြင်း၊
 ကြည်ညိုစေခြင်းကို။ ကာတံ၊ ပြုခြင်းငှါ။ န ဥဿဟန္တိ၊ မစွမ်းနိုင်ကုန်။ တံ-တေန၊
 ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။
 စရာမိ၊ ကျင့်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ စိတ်နှလုံးသည်။
 ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၃၄၃။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ အပရာဓကေ၊
 မင်းအား ပြစ်မှားတတ်ကုန်သော သူတို့ကို၎င်း။ ဒုသကေ၊ ပြည်ရွာကို ဖျက်ဆီး

တတ်ကုန်သော သူတို့ကို၎င်း။ ဟေဌကေ စ၊ အိမ်ခြံစပ်ကို ဖောက်ဖျက်ခြင်း စသည်တို့ဖြင့် လုယက်ညှဉ်းဆဲတတ်ကုန်သော သူတို့ကို၎င်း။ ရာဇာနော၊ ပြည့်ရှင် မင်းတို့သည်။ ဒေါသံ၊ အပြစ်ကို။ ဝိဒိတောန၊ သိကုန်၍။ ဒဏ္ဍန္တိ၊ အပြစ်အား လျော်စွာ ဒဏ်ထားနိုင်ကုန်၏။ တေပိ၊ ထိုမင်းတို့စင်လျက်လည်း။ မစ္စုနော၊ သေမင်းကို။ ဒဏ္ဍယိတံ၊ ဒဏ်ပေးခြင်းငှါ။ န ဥဿဟန္တိ၊ မစွမ်းနိုင်ကုန်။ တံ-တေန၊ ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပဗ္ဗဇိတော၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ စိတ် နှလုံးသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၃၄၄။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ အပရာဓကော၊ မင်းအား ပြစ်မှားတတ်ကုန်သော သူတို့သည်၎င်း။ ဒုသကော၊ ပြည်ရွာကို ဖျက်ဆီးတတ်ကုန်သော သူတို့သည်၎င်း။ ဟေဌကော စ၊ အိမ်ခြံစပ်ကို ဖောက် ခြင်းစသည်တို့ဖြင့် လုယက်ညှဉ်းဆဲတတ်ကုန်သော သူတို့သည်၎င်း။ တေပိ၊ ထိုသူတို့သည်လည်း။ ရာဇိနော၊ မင်းအား။ နိဇ္ဈာပေတံ၊ သက်သေတို့ဖြင့် အပြစ် မရှိသည်၏အဖြစ်ကိုပြလျက် ကြည်ညိုစေ၍ သည်းခံစိမ့်သောငှါ။ လဘန္တိ၊ ရကုန် ၏။ မစ္စုနော၊ သေမင်းကို။ နိဇ္ဈာပနံ၊ သက်သေတို့ဖြင့် အပြစ်မရှိသည်၏အဖြစ် ကိုပြလျက် ကြည်ညိုစေခြင်းကို။ န ကရောန္တိ၊ မပြုနိုင်ကုန်။ တံ-တေန၊ ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဝဗ္ဗဇိတော၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ အယူသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၃၄၅။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ အယံ၊ ဤသူသည် ကား။ ခတ္တိယော၊ မင်းတည်း။ ဝေပိ၊ ဤသို့လည်း။ မစ္စုရာဇဿ၊ သေမင်း၏။ အပေက္ခံ၊ ငဲ့ကွက်ခြင်းသည်။ န အတ္တိ၊ မရှိ။ အယံ၊ ဤသူသည်ကား။ ပြာဟ္မ- ဏော၊ ပုဏ္ဏားတည်း။ ဝေပိ၊ ဤသို့လည်း။ မစ္စုရာဇဿ၊ သေမင်း၏။ အပေက္ခံ၊ ငဲ့ကွက်ခြင်းသည်။ န အတ္တိ၊ မရှိသည်သာတည်း။ အယံ၊ ဤသူသည်ကား။ အစုကော၊ ကြွယ်ဝသောသူတည်း။ အယံ၊ ဤသူသည်ကား။ ဟော ဝါ၊ ခွန်အား ကြီးသောသူတည်း။ အယံ၊ ဤသူသည်ကား။ တေဇဝါ၊ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးသော သူတည်း။ ဝေပိ၊ ဤသို့လည်း။ မစ္စုရာဇဿ၊ သေမင်း၏။ အပေက္ခံ၊

ငဲ့ကွက်ခြင်းသည်။ န စအတ္ထိ၊ မရှိသည်သာတည်း။ တံ-တေန၊ ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ အယူသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၃၄၆။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ သီဟာ စ၊ ခြင်္သေ့တို့သည်၎င်း။ ဗျုတ္တိ စ၊ ကျားတို့သည်၎င်း။ အထော၊ ထိုမြို့။ ဒီပိယော စ၊ သစ်တို့သည်၎င်း။ ဝိပုန္ဒမာနံ၊ တုန်လှုပ်သော သတ္တဝါကို။ ပဿယ၊ နှိပ်စက်၍။ ခါဒန္တိ၊ စားကုန်၏။ တေပိ၊ ထိုခြင်္သေ့၊ ကျား၊ သစ်တို့သည်လည်း။ မစ္စုနော၊ သေမင်းကို။ ခါဒိတုံ၊ စားခြင်းငှါ။ န ဥဿဟန္တိ၊ မစွမ်းနိုင်ကုန်။ တံ-တေန၊ ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ အယူသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၃၄၇။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ မာယာကာရာ၊ မျက်လှည့်သည်တို့သည်။ ရဂံမဇ္ဈေ၊ ပွဲသဘင်အလယ်၌။ မာယံ၊ လှည့်ပတ်ခြင်းကို။ ကရောန္တာ၊ ပြုကုန်သည်ဖြစ်၍။ တာဝဒေ၊ ထိုသို့ လှည့်ပတ်သော ခဏ၌။ ဇနဿ၊ လူအပေါင်း၏။ စက္ခုနိ၊ မျက်စိတို့ကို။ မောဟေန္တိ၊ မဟုတ်သည်ကို အဟုတ်ပြုလျက် တွေဝေစေနိုင်ကုန်၏။ မစ္စုနော၊ သေမင်းအား။ မောဟယိတုံ၊ တွေဝေစိမ့်သောငှါ။ န ဥဿဟန္တိ၊ မစွမ်းနိုင်ကုန်။ တံ-တေန၊ ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ အယူသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၃၄၈။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ ဥဂ္ဂတေဇာ၊ ထက်သော အဆိပ်ဟူသော တန်ခိုးရှိကုန်သော။ အာသီဝိသာ၊ မြေတို့သည်။ ကုပိတာ၊ အမျက်ထွက်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ မနုဿေ၊ လူတို့ကို။ ခုံသန္တိ၊ ကိုက်နိုင်ကုန်၏။ မာရေန္တိ၊ သတ်နိုင်ကုန်၏။ တေပိ၊ ထိုမြေတို့သည်လည်း။ မစ္စုနော၊ သေမင်းကို။ ခုံသိတုံ၊ ကိုက်ခြင်းငှါ။ န ဥဿဟန္တိ၊ မစွမ်းနိုင်ကုန်။ တံ-တေန၊ ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ နှလုံးအယူသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၃၄၉။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ အာသိဝိသာ၊ မြေတို့
 သည်။ ကုပိတာ၊ အမျက်ထွက်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ယံ၊ အကြင်သူကို။ ခုံသန္တိ၊
 ကိုက်ကုန်၏။ တံ၊ ထိုသူကို။ တိကိစ္ဆကာ၊ အဆိပ်ကိုနိုင်သော ဆေးသမားတို့
 သည်။ တေသံ၊ ထိုမြေတို့၏။ ဝိသံ၊ အဆိပ်ကို။ ဟနန္တိ၊ ဖျောက်နိုင်ကုန်၏။
 ဥဋ္ဌဿ၊ ကိုက်သော။ မစ္စုနော၊ သေမင်းဟူသောမြေ၏။ ဝိသံ၊ အဆိပ်ကို။
 န ဟနန္တိ၊ မဖျောက်နိုင်ကုန်။ တံ-တေန၊ ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။
 ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊
 အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ နှလုံးအယူသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၃၅၀။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ ဓမ္မန္တရီ စ၊ ဓမ္မန္တရီမည်
 သော ဆေးသမားသည်၎င်း။ ဝေတရဏီ စ၊ ဝေတရဏီမည်သော ဆေးသမား
 သည်၎င်း။ ဘောဇော စ၊ ဘောဇမည်သော ဆေးသမားသည်၎င်း။ ဘုဇင်္ဂမာနံ၊
 မြေတို့၏။ ဝိသာနိ၊ အဆိပ်တို့ကို။ ဟန္တာန၊ ပယ်ဖျောက်၍။ သုယုန္တိ၊
 ကောင်းစွာ သွားနိုင်ကုန်၏။ တေ၊ ထိုဓမ္မန္တရီစသော ဆေးသမားတို့သည်။
 တထေဝ၊ ထိုအတူလျှင်။ ဥဋ္ဌဿ၊ ကိုက်သော။ မစ္စုနော၊ သေမင်း၏။
 ဝိသာနိ၊ အဆိပ်တို့ကို။ န ဟနန္တိ၊ မဖျောက်နိုင်ကုန်။ တေ၊ ထိုဆေးသမားတို့
 သည်။ ကာလင်္ကတာ၊ သေလေကုန်ပြီ။ တံ-တေန၊ ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်
 သည်။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်းပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။
 မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မတိ၊ နှလုံး အယူသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၃၅၁။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ ဝိဇ္ဇာဓရာ၊ ဝိဇ္ဇာခိုရ်
 တို့သည်။ ယောရံ၊ ယောရမည်သော အတတ်၊ ဂန္ဓာရီမည်သော အတတ်ကို။
 အဓိယမာနာ၊ သင်ကုန်၍။ မောစေန္တိ၊ ရန်သူလက်မှ လွတ်နိုင်ကုန်၏။ ယောရံ၊
 ယောရမည်သောအတတ်၊ ဂန္ဓာရီမည်သောအတတ်ကို။ သာဓေတွာ၊ ပြီးစေ၍။
 သြသဓေဟိ၊ ဆေးတို့ဖြင့်။ အဒဿနံ၊ ရန်သူတို့မမြင်ရာသို့။ ဝဇန္တိ၊ ရောက်နိုင်
 ကုန်၏။ မစ္စုရာဇဿ၊ သေမင်း၏။ အဒဿနံ၊ မမြင်ရာသို့။ န ဝဇန္တိ၊ မရောက်
 နိုင်ကုန်။ တံ-တေန၊ ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပဗ္ဗဇိတွာ၊ ရဟန်း
 ပြု၍။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာမိ၊ ကျင့်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။
 မတိ၊ အယူသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၃၅၂။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ ဓမ္မော၊ ကုသိုလ်
 တရားသည်။ ဓမ္မစာရီ၊ ကုသိုလ်တရားကို ကျင့်သောသူကို။ ဟဝေ၊ စင်စစ်။
 ရက္ခတိ၊ စောင့်တတ်၏။ သုစိန္တော၊ ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်သော။ ဓမ္မော၊
 ကုသိုလ်တရားသည်။ သုခံ၊ လှ၊ နတ်၊ နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာကို။ အာဝဟတိ၊ ရွက်ဆောင်
 တတ်၏။ သေ-သော၊ ဤသို့ ချမ်းသာကို ဆောင်ခြင်းသည်။ သုစိန္တေ-
 သုစိန္တဿ၊ ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်သော။ ဓမ္မ - ဓမ္မဿ၊ ကုသိုလ် တရား၏။
 အာနိသံသော၊ အကျိုးတည်း။ ဓမ္မစာရီ၊ ကုသိုလ်တရားကို ကျင့်သောသူသည်။
 ဒုဂ္ဂတိံ၊ အပါယ်လေးပါးသို့။ န ဂစ္ဆတိ၊ မလားရ။

၃၅၃။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ ဓမ္မော စ၊ ကုသိုလ်
 တရား၎င်း။ အဓမ္မော စ၊ အကုသိုလ်တရား၎င်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဥဘော၊ နှစ်ပါး
 ကုန်သော ကုသိုလ်တရား အကုသိုလ် တရားတို့သည်။ သမဝိပါကိနော၊ တူမျှ
 သောအကျိုးကို ပေးခြင်းရှိကုန်သည်။ န ဟိ ဟောန္တိ၊ မဖြစ်ကုန်။ အဓမ္မော၊
 အကုသိုလ်တရားသည်။ နိရယံ၊ ငရဲသို့။ နေတိ၊ ဆောင်တတ်၏။ ဓမ္မော၊ ကုသိုလ်
 တရားသည်။ သုဂတိံ၊ သုဂတိဘဝသို့။ ပါပေတိ၊ ရောက်စေတတ်၏။

ဤသို့ ဘုရားအလောင်း အယောသရမင်းသားသည် ဤ နှစ်ဆယ့်လေး
 ဂါထာတို့ဖြင့် ခမည်းတော်မင်းကြီးအား တရားဟော၍ မြတ်သော ခမည်းတော်
 မင်းကြီး- ခမည်းတော်မင်းကြီး တိုင်းပြည်သည် ခမည်းတော် မင်းကြီးတို့အား
 သာလျှင် ဖြစ်စေလော့၊ အကျွန်ုပ်အား ဤ မင်းအဖြစ်ဖြင့် အလိုမရှိ၊ စင်စစ်
 သော်ကား ခမည်းတော် မင်းကြီးနှင့်တကွ စကားပြောဟောစဉ်လျှင် အကျွန်ုပ်
 သို့ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းတို့သည် ကပ်ရောက်လာကုန်၏၊ အရှင်မင်းကြီး
 တို့သည် နေတော်မူရစ်ကြကုန်လောဟု ဆို၍ သံကြီးကိုဖြတ်၍ ထွက်သွားသော
 အမုန်ယစ်သော ဆင်ပြောင်ကဲ့သို့၎င်း၊ ရွှေချိုင့်ကိုဖောက်၍ ထွက်သော ခြင်္သေ့
 ပျိုကဲ့သို့၎င်း ကာမတို့ကိုစွန့်၍ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို ရှိခိုး၍ မြို့နန်းမှ
 ထွက်၏။

ထိုသို့ ဘုရားလောင်း ထွက်သည်ရှိသော် ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် ငါ့အား
 လည်းမင်းအဖြစ်ဖြင့် အလိုမရှိဟုကြံ၍ တိုင်းပြည်ကို စွန့်ခွဲပြီးလျှင် ဘုရားလောင်း
 နှင့်တကွလျှင် ထွက်၏။ ထိုမင်း ထွက်သည်ရှိသော် မယ်တော်မိဖုယားသည်၎င်း၊

ပုဏ္ဏားသူကြွယ် အစရှိသော သူတို့သည်၎င်း အလုံးစုံသောမြို့၌ နေကုန်သော သူတို့သည် အိမ်တို့ကိုစွန့်ပစ်၍ ထွက်ခဲ့ကုန်၏။ အစည်းအဝေးသည် များ၏။ ပရိသတ်တို့သည် တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ ရှိကုန်၏။ ထို ပရိသတ်တို့ကိုယူ၍ ဘုရားလောင်းသည် ဟိမဝန္တာသို့ သွား၏။

သိကြားမင်းသည် ဘုရားလောင်း တောထွက်သော အဖြစ်ကိုသိ၍ ဝိသုကြံ နတ်သားကိုစေ၍ အလျား တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ၊ အနံ ခုနစ်ယူဇနာ ရှိသော ကျောင်းကို ဖန်ဆင်း၍ ပြုစေ၏။ အလုံးစုံသော ရဟန်းပရိက္ခရာတို့ကို စီရင်စေ၏။

ဤဆိုခဲ့ပြီးသည်မှ နောက်၌ ဘုရားလောင်း ရဟန်းပြုခြင်းကို၎င်း၊ အဆုံးအမပေးခြင်းကို၎င်း၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားရသည်၏ အဖြစ်ကို၎င်း၊ ပရိသတ်၏ အပါယ်မလားသည်၏ အဖြစ်ကို၎င်း အလုံးစုံသော စကားကို အောက် ဟတ္ထိပါလဇာတ်၌ ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့်လျှင် သိအပ်၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာတော်ကို ဆောင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ - ဤသို့လျှင် ရှေး၌လည်း ငါဘုရားသည် မြတ်သော တောထွက်ခြင်းကို ထွက်ဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ယခုအခါ မြတ်သော သာကီဝင် မင်းမျိုးတို့သည် ထိုအခါ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ ကြွင်းသော ပရိသတ် တို့ ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ အယောဃရ ပညာရှိ ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

ဒို၊ နာ၊ သေရေး၊ ဘေးသုံးဘေး၊ ပြေး၍ မလွတ်ပြီ။

တဆယ့်လေးခုမြောက်ဖြစ်သော အယောဃရဇာတ်သည် ပြီး၏။

နိဂုံး

ဘုန်းတော် အလွန်တရာ ကြီးမြတ်တော်မူလှသော ဆင်ဖြူများရှင် ဘဝသျှင် တရားမင်းမြတ်၏ သားတော်အကြီး မဟာဥပရာဇ်သည် အလွန်တရာ ခဲယဉ်းစွာ သော ရခိုင်ပြည်ကြီးကို မင်းနှင့်တကွ သိမ်းယူတော်မူပြီး၍ ရဟန်းရှင်လူ ပြည်သူ အပေါင်းတို့၏ စီးပွားချမ်းသာ အကျိုးငှါ ပင့်ဆောင်တော်မူခဲ့သော မဟာမုနိ ဘုရားရှင်၏ အရွှေမျက်နှာအရပ်၌ မဟာဥပရာဇ်မယ်တော် အရှင်မိဖုယားမြတ် သည် ဆောက်လုပ်အပ်သော မင်္ဂလာဘုံကျော် ကျောင်းတော်နေ ညောင်ကန် ဆရာတော်သည် မြန်မာပြန်ဆိုအပ်သော ဝိသတိ နိပါတ် ဇာတ်ဝတ္ထုသည် ဤမျှသော သဒ္ဒါ၏အစဉ် အနက်၏ အစဉ်အားဖြင့် အပြီးသို့ရောက်၏။

ဧတောဝတာ -

မင်္ဂလာဘူမိကိတ္တိဓျေ၊ ဝသတာ မန္ဒိရေ ရမေ။
ဂုရုနာ မြမ္မဘာသာယ၊ ဝုတ္တဂန္ဓော ဂတော နိဋ္ဌံ။

ဧတောဝတာ၊ ဤမျှသော စကားအစဉ်ဖြင့်။ ရမေ၊ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော။ မင်္ဂလာဘူမိကိတ္တိဓျေ၊ မင်္ဂလာဘုံကျော် အမည်ရှိသော။ မန္ဒိရေ၊ အမရပူရ မြို့တော်တည် ဆင်ဖြူများရှင် ဘဝသျှင် တရားမင်းမြတ်၏ မိဖုယားမြတ်သည် ဆောက်လုပ်အပ်သော ကျောင်းတော်၌။ ဝသတာ၊ သီတင်းသုံးနေသော။ ဂုရုနာ၊ ဆရာတော်သည်။ မြမ္မဘာသာယ၊ မြန်မာတိုင်းသူတို့၏ အဆိုအမိန့်ဖြင့်။ ဝုတ္တဂန္ဓော၊ ဆိုအပ်သော ဇာတ်ပေါင်း တဆယ့်လေးဇာတ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင် အပ်သော ဝိသတိနိပါတ်ကျမ်းသည်။ နိဋ္ဌံ၊ ပြီးဆုံးခြင်းသို့။ ဂတော၊ ရောက်၏။

ဝိသတိနိပါတ် ဇာတ်ဝတ္ထု ဤတွင် ရှေ့ ပြီး၏။

ပုံတော်စုံ

ငါ့ရာငါ့ဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

တိ° သနိပါတိ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁-ကိ° ဆန္ဒဇာတ်

နေ့စံ၍ ညဉ့်ခံရခြင်း အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့် တကူသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “ကိ° ဆန္ဒော ကိမဓိပ္ပါယော” အစရှိသော ဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤကိ° ဆန္ဒဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟော တော်မူ၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ တနေ့သ၌ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် တရားနာအံ့သောငှါ လာလတ်ကုန်၍ တရားသဘင်၌ နေကုန်သော ဥပုသ် ဆောက်တည်ကုန်သော များစွာကုန်သော ဒါယကာယောကျ်ား၊ ဒါယိကာ မိန်းမတို့ကို သင်ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့သည် ဥပုသ် ဆောက်တည်ကြသလောဟု မေးတော်မူ၍ ဘုန်းတော်ကြီးသောအရှင်ဘုရား- ဥပုသ်ဆောက်တည်သည် မှန်ပါ ကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်ကုန်လတ်သော် ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်းကို ပြုကုန် သော သင်ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့သည် ကောင်းသောအမှုကို ပြုအပ်ကုန်၏။ ရှေးသူဟောင်းတို့သည် ထက်ဝက်သော ဥပုသ်အကျိုးဆက်ကြောင့် များစွာ သော စည်းစိမ် အခြံအရံကို ရဘူးကုန်ပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုဒါယကာတို့သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ဒါယကာတို့ - လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော မင်းသည် တရားနှင့်အညီ မင်းပြုသည်ရှိသော် သဒ္ဓါတရား နှင့်ပြည့်စုံ၏။ အလှူပေးခြင်း၊ သီလဆောက်တည်ခြင်း၊ ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်း အမှု၌ မမေ့မလျော့ဖြစ်၏။ မင်းမှကြွင်းသော မှူးမတ်စသော သူတို့ကိုလည်း အလှူပေးခြင်း အစရှိသည်တို့၌ ဆောက်တည်စေ၏။ ထိုမင်း၏ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား သည်ကား သူတပါးတို့၏ ကျောက်ကုန်းသားကို စားသည်နှင့် တူသော တံစိုး စားတတ်သော စဉ်းလဲသော တရားသူကြီး ဖြစ်၏။ မင်းသည် ဥပုသ်နေ့၌ မှူးမတ် အစရှိသော သူတို့ကို ခေါ်၍ သင်တို့သည် ဥပုသ်ဆောက်တည်ကြကုန်လော့ဟု ဆို၏။ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် ဥပုသ်ကို မဆောက်တည်၊ ထိုအခါ တနေ့သ၌ တံစိုးစား၍ စဉ်းလဲသောတရားကို စီရင်ပြီးလျှင် မင်းအား ခစားအံ့သောငှါ လာသော ထိုပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကို မင်းသည် သင်တို့သည် ဥပုသ်ဆောက်တည် ကုန်၏လော့ဟု မှူးမတ်တို့ကိုမေးပြီးလျှင် ဆရာ- ဆရာသည်လည်း ဥပုသ်ဆောက် တည်၏လော့ဟု မေး၏။ ထိုပုရောဟိတ်သည် အရှင်မင်းကြီး- ဆောက်တည်ပါ ၏ဟု မုသာဝါဒကို ဆို၍ ပြာသာဒ်မှ သက်၏။

ထိုအခါ ပုရောဟိတ်ကို တယောက်သော အမတ်သည် ဆရာတို့သည် ဥပုသ် ဆောက်တည်သည် မဟုတ်လော့ဟု မေး၏။ ထိုပုရောဟိတ်သည် ငါကား နံနက် အခါ၌သာ စား၏။ အိမ်သို့ ရောက်လတ်သော် ခံတွင်းကို ဆေးပြီးလျှင် ဥပုသ် ဆောက်တည်၍ ညအခါ မစားမူ၍ ည၌ သီလကို စောင့်အံ့၊ ဤသို့ စောင့်သည် ရှိသော် ငါ့အား ထက်ဝက်သော ဥပုသ်ကို ဆောက်တည်သည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဆို၏။ ဆရာ- ကောင်းပြီဟု ဆိုလတ်သော် ထိုပုရောဟိတ်သည် အိမ်သို့ သွား၍ ဆိုတိုင်း ပြု၏။

တဖန် တနေ့သ၌ ထိုပုရောဟိတ်သည် တရားဆုံးဖြတ်ရာ၌ နေသည်ရှိသော် တယောက်သော သီလရှိသော မိန်းမသည် တရားဆိုသည်ရှိသော် အိမ်သို့ သွားခြင်းငှါ မရ၍ ငါသည် ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်းအမှုကို မလွန်စေအံ့ဟု ကြံ၍ မှန်းတည့်အခါနီးလတ်သော် ခံတွင်းကို ဆေးခြင်းငှါ အားထုတ်၏။ ထိုခဏ ၌ ပုရောဟိတ်အား ကောင်းစွာ မှည့်သော သရက်သီးခိုင်ကို ဆောင်ခဲ့၏။ ထိုပုရောဟိတ်သည် ထိုမိန်းမ ဥပုသ်ဆောက်တည်သော အဖြစ်ကို သိ၍ သင် သည် ဤသရက်သီးတို့ကို စား၍ ဥပုသ် ဆောက်တည်လော့ဟု သရက်

သီးကို ပေး၏။ ထိုမိန်းမသည် ပုဏ္ဏားဆိုတိုင်း ပြု၏။ ဤမျှ သရက်သီးပေးခြင်း
 သည် ပုဏ္ဏား၏ ကောင်းမှုတည်း။ ထိုပုဏ္ဏားသည် နောက်အဘိဋ္ဌိ သေ၍
 ဟိမဝန္တာအရပ်ဝယ် ကောသိကီမည်သော မြစ်ကမ်းနား၌ သုံးယူဇနာရှိသော
 သရက်ဥယျာဉ်၌ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသောမြေအဘိဋ္ဌိတင့်တယ်ခြင်းသို့ရောက်သော
 ရှေ့ဗိမာန်၌ တန်ဆာဆင်သော ကြက်သရေရှိသော အိပ်ရာ၌ အိပ်ပျော်သော
 သူသည် နိုးသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့် စပ်သော မြတ်သောအဆင်း
 ကို ဆောင်သော တသောင်းခြောက်ထောင်သော နတ်သွီးအခြံအရံ ရှိ၏။

ထိုပုဏ္ဏားသည် ညဉ့်၌သာလျှင် ထိုသို့သော ကြက်သရေနှင့် ပြည့်စုံသော
 စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားရ၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ထိုပုဏ္ဏားအား ဝေမာနိက
 ပြိတ္တာအဖြစ်ဖြင့် ကံနှင့်တူသော အကျိုးသည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အရုဏ်တက်
 လတ်သော် သရက်ဥယျာဉ်သို့ ဝင်ရ၏။ ထိုသို့ ဝင်သောခဏ၌လျှင် ထိုပုဏ္ဏား၏
 နတ်၌ဖြစ်သော ကိုယ်အဖြစ်သည် ကွယ်၍ အတောင်ရှစ်ဆယ် ထန်းပင်ပမာဏ
 ရှိသော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၏။ အလုံးစုံသောကိုယ်သည် လောင်၏။ ပင်လုံးကျွတ်
 ပွင့်သော ပေါက်ပင်ကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ လက်နှစ်ဘက်တို့၌ တချောင်းစီသာဖြစ်သော
 လက်ချောင်းတို့သည် ရှိကုန်၏။ ပေါက်တူးကြီး ပမာဏရှိသော လက်သည်းတို့
 သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုလက်သည်းဖြင့် မိမိကျောက်ကုန်းသားကို ခွဲနုတ်၍စားလျက်
 ဆင်းရဲဝေဒနာသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ သည်းစွာသော အသံကို မြည်တမ်းလျက်
 ဆင်းရဲကိုခံရ၏။ နေဝင်သည်ရှိသော် ထိုကိုယ်သည် ကွယ်၍ နတ်၌ဖြစ်သောကိုယ်
 သည် ဖြစ်၏။ တန်ဆာဆင်အပ်သော တသောင်း ခြောက်ထောင်ကုန်သော
 နတ်သွီးတို့သည် အထူးထူးသော တီးမှုတ်မျိုးတို့ကိုကိုင်၍ ခြံရံကုန်၏။ ထိုပုဏ္ဏား
 သည် ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ကို ခံစား၍ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော သရက်ဥယျာဉ်၌
 နတ်၏ ပြာသာဒ်သို့ တက်၏။

ထိုပုဏ္ဏားသည် ဥပုသ်ဆောက်တည်သော မိန်းမအား သရက်သီး ပေးခဲ့
 ဘူးသော အကျိုးဆက်ကြောင့် သုံးယူဇနာရှိသော သရက်ဥယျာဉ်ကို ရ၏။
 ဟံစိုးစား၍ စဉ်းလဲသောတရားကို စီရင်သော အကျိုးဆက်ကြောင့်ကား မိမိ
 ကျောက်ကုန်းသားကို နုတ်၍ စားရ၏။ ထက်ဝက်သော ဥပုသ်၏ အကျိုးဆက်
 ကြောင့် ညဉ့်အခါ၌ စည်းစိမ်ကို ခံစားရ၏။ တသောင်းခြောက်ထောင်သော
 နတ်သွီး က,ချေသည်အပေါင်း ခြံရံလျက် ခံစားရ၏။

ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်းသည် ကာမတို့၌ အပြစ်ကိုမြင်၍ ရသေ့ရဟန်းပြု၍ ဂင်္ဂါအကြော၌ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော မြေအရပ်ဝယ် ကျောင်းဆောက်၍ ဆွမ်းခံသော အကျင့်ဖြင့် မျှလျက်နေ၏။ ထိုအခါ တနေ့သ၌ ထိုသရက်ဥယျာဉ်မှ အိုးစရည်းကြီး ပမာဏရှိသော သရက်သီးမှည့်သည် ဂင်္ဂါမြစ်၌ကျ၍ မြစ်ရေအယဉ်ဖြင့် မျောလာသော ထိုသရက်သီးသည် ထိုရသေ့ နေရာကျောင်းသို့ ရှေးရှုရောက်လေ၏။ ထိုရသေ့သည် မျက်နှာသစ်သည်ရှိသော် မြစ်လယ်၌ မျော၍ လာလတ်သော ထိုသရက်သီးကို မြင်လျှင် ရေ၌ကူးလျက် သွားသဖြင့် ယူ၍ ကျောင်းသို့ ဆောင်ခဲ့ပြီးလျှင် မီးတင်းကုပ်၌ ထား၍ ဓားငယ်ဖြင့်ခွဲ၍ မျှလောက်ရုံသာ စားပြီးလျှင် အကြွင်းကို ငှက်ပျောရွက်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၍ အဖန်တလဲလဲ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ကုန်သည်တိုင်အောင် စားရ၏။ ထိုသရက်သီးကုန်လတ်သော် တပါးသော သစ်သီးကြီးငယ်ကို စားခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ ရသတဏှာဖြင့် နှောင်ဖွဲ့၍ ထိုသရက်သီးမှည့်ကိုသာလျှင် ငါစားအံ့ဟု ကြံလျက် မြစ်နားသို့ သွား၍ မြစ်ကို ကြည့်လတ်၍ သရက်သီးကို မရလျှင် ငါမထအံ့ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို ပြု၍ နေ၏။

ထိုရသေ့သည် ထိုမြစ်နား၌လျှင် အာဟာရကင်းလျက် ခြောက်ရက်ပတ်လုံး အစာအာဟာရ ကင်းသည်ဖြစ်၍ လေနေပူကြောင့် ခြောက်တပ်လျက် နေ၏။ ထိုအခါ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ မြစ်စောင့်နတ်သွီးသည် ဆင်ခြင်လတ်သော် ထိုအကြောင်းကို သိ၍ ဤရသေ့သည် တဏှာအလိုသို့လိုက်၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အစာကင်းသည်ဖြစ်၍ မြစ်ကိုကြည့်လျက်နေ၏။ ဤရသေ့အား သရက်သီးမှည့်ကို မပေးဘဲ နေခြင်းငှါ မသင့်၊ သရက်သီးကို မရသော် သေလတ္တံ့၊ ငါပေးအံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် သွား၍ ဂင်္ဂါမြစ်၏ အထက်ကောင်းကင်၌ ရပ်၍ ထိုရသေ့နှင့်တကွ စကားပြောလိုရကား—

၁။ ကိံဆန္ဒော ကိမဓိပ္ပါယော၊ ဧကော သမ္ပသိ သမ္ပနိ။
 ကိံပတ္တယာနော ကိံ သေံ၊ ဧကေန အတ္ထေန ပြာဟ္မဏ။

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁။ ပြာဟ္မဏ၊ မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော ရှင်ရသေ့။ ကိံဆန္ဒော၊ အဘယ်ကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၍။ ကိံအဓိပ္ပါယော၊ အဘယ်စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။

ကိပ္ပတ္တယာနော၊ အဘယ်ကို တောင့်တသည်ဖြစ်၍။ ကိပ္ပ၊ အဘယ်ကို။ သေ-
သေန္တော၊ ရှာသည်ဖြစ်၍။ ကေန အတ္တေန၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်။
တံ၊ သင်ရှင်ရသေ့သည်။ ဧကော၊ တယောက်အထီးတည်း။ သမ္ဗုဒ္ဓံ၊ ပူဇော်သော
နေအခါ၌။ သမ္ဗုဒ္ဓိ-နေဘိသနည်း။

ထိုနတ်သိုးစကားကိုကြား၍ ရသေ့သည် နတ်သိုးအား အကြောင်းကို ကြား
လိုရကား—

- ၂။ ယထာ မဟာ ဝါရိဓရော၊ ကုမ္ဘော သုပရိဏာမဝါ။
တထူပမံ အပ္ပပက္ကံ၊ ဝဏ္ဏ ဂန္ဓ ရသုတ္တမံ။
- ၃။ တံ ဝုယုမာနံ သောတေန၊ ဒိသ္မာနာ မလမဇ္ဈိမေ။
ပါဏိတံ နံ ဂဟေတွာန၊ အဂျာယတန မာဟရိ။
- ၄။ စတော ကဒလိပတ္တေသု၊ နိက္ခိပိတွာ သယံ အဟံ။
သတ္တေန နံ ဝိကပေတွာ၊ ခုပ္ပိပါသံ ပဟာသိ မေ။
- ၅။ သောဟံ အပေတဒရထော၊ ဗျန္တိဘူတော ဒုက္ခက္ခမော။
အဿာဒံ နာဓိဂစ္ဆာမိ၊ ဖလေသုညေသု ကေသုစိ။
- ၆။ သောသေတွာ နှုန မရဏံ၊ တံ မမံ အာဝဟိဿတိ။
အပ္ပံ ယဿ ဖလံ သာဒု၊ ယ မုဒ္ဓရိ ဝုယုမာနံ။
ဥဒဓိသ္မာ မဟာဏ္ဏဝေ။
- ၇။ အက္ခာတံ တေ မယာ သဗ္ဗံ၊ ယသ္မာ ဥပဝသာ မဟံ။
ရမ္ပံ ပဋိ နိသိန္ဒောသ္မိ၊ ပုထုလောမာယုတာ ပုထု။
- ၈။ တုဉ္စ ခေါ မေဝ အက္ခာဟိ၊ အတ္တာန မပလာယိနိ။
ကာ ဝါ တုမသိ ကလျာဏေ၊ ကိဿ ဝါ တံ သုမဇ္ဈိမေ။
- ၉။ ရူပ ပဋ္ဌလ မဠိဝ၊ ဗျုပ္ပိဝ ဂိရိသာနုဇာ။
ယာ သန္တိ နာရိယော ဒေဝေသု၊ ဒေဝါနံ ပရိစာရိကာ။
- ၁၀။ ယာစ မနုဿလောကသ္မိံ၊ ရူပေ နာနုဂတိတ္ထိယော။
ရူပေန တေ သာဒိသိ နတ္ထိ၊ ဒေဝေသု ဂန္ဓဗ္ဗမနုဿလောကေ။
ပုဋ္ဌာသိ မေ စာရုပ္ပဗ္ဗဂီ ဗြူဟိ၊ အက္ခာဟိ မေ နာမဉ္စ ဗန္ဓဝေ စ။

ဟူသော ဤကိုးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂-၃။ အမလမဇ္ဈိမေ၊ အညစ်အကြေးကင်းသော ခါးရှိသော နတ်သွီး။
 ဝါရိဓရော၊ ရေကိုဆောင်သော။ သုပရိဏာမဝါ၊ ကောင်းသော သဏ္ဍာန်
 ရှိသော။ မဟာကုမ္ဘော ယထာ၊ အိုးကြီးကဲ့သို့။ တထူပမံ၊ ထိုအိုးကြီး ပမာဏ
 ရှိသော။ ဝဏ္ဏဂန္ဓရသုတ္တမံ၊ အဆင်း အနံ့ အရသာနှင့် ပြည့်စုံသော။ သောတေန၊
 မြစ်ရေအယဉ်သည်။ ဝုယုမာနံ၊ မျောအပ်သော။ အမ္ပပက္ကံ၊ သရက်သီးမှည့်ကို။
 ဒိသ္မာန၊ မြင်၍။ နံ၊ ထိုသရက်သီးမှည့်ကို။ ပါဏိတံ၊ လက်တို့ဖြင့်။ ဂဟေ-
 တွာန၊ ယူ၍။ အဂျာယတနံ၊ မီးတင်းကုပ်သို့။ အာဟရိ၊ ဆောင်ပြီး။

၄။ ဒေဝဓိတော၊ နတ်သွီး။ တတော၊ ထိုသို့ ဆောင်ယူပြီးမှ။ ကဒလိပတ္တေသု၊
 ငှက်ပျောရွက်တို့၌။ နိက္ခိပိတွာ၊ ထား၍။ အဟံ၊ ငါသည်။ သယံ၊ ကိုယ်တိုင်။
 နံ၊ ထိုသရက်သီးကို။ သတ္တေန၊ ဓားငယ်ဖြင့်။ ဝိကပေတွာ၊ လှီး၍။ ခါဒိ၊
 စားပြီး။ အမ္မော၊ သရက်သီးသည်။ မေ၊ ငါ၏။ နုပ္ပိပါသံ၊ မှတ်သိပ်ခြင်းကို။
 ပဟာသိ၊ ပယ်ပြီး။

၅။ ဒေဝဓိတော၊ နတ်သွီး။ အပေတ ဒရထော၊ ကင်းသော ပူပန်ခြင်းရှိ
 သော။ သောအဟံ၊ ထိုငါသည်။ ဗျန္တိဘူတော၊ ကုန်ပြီးသော သရက်သီး
 ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဒုက္ခက္ခမော၊ ကောင်းသော အရသာကို မရခြင်းကြောင့် ကိုယ်၏
 မခံခြင်းရှိလျက်။ ကေသုစိ၊ အချို့ကုန်သော။ အညေသု၊ သရက်သီးကြီးမှ
 တပါးကုန်သော။ ဖလေသု၊ ငှက်ပျောသီး၊ ပိန္နဲသီးအစရှိသော သစ်သီးတို့၌။
 အဿာဒံ၊ ကောင်းမြတ်သော အရသာကို။ နာဓိဂစ္ဆာမိ၊ မရ။

၆။ ဒေဝဓိတော၊ နတ်သွီး။ ယံ ဖလံ၊ အကြင်သရက်သီးသည်။ မမ၊ ငါ၏။
 သံဒု၊ ချိုမြိန်ခြင်းသည်။ အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။ မဟဏ္ဏဝေ၊ နက်ကျယ်သော
 များသော ရေရှိသော မြစ်ကြီး၌။ ဝုယုမာနံ၊ မျောသော။ ယံ အမ္ပံ၊ အကြင်
 သရက်သီးကို။ ဥဒဓိသ္မာ၊ မြစ်မှ။ ဥဒ္ဓရိ၊ ဆယ်တင်၏။ တံ အမ္ပံ၊ ထိုသရက်သီး
 သည်။ မမံ၊ ငါ့ကို။ သောသေတွာ၊ ခြောက်တပ်စေ၍။ မရဏံ၊ သေခြင်းသို့။
 အာဝဟိဿတိ နူန၊ ဆောင်အံ့သည်တကား။

၇။ ဒေဝဓိတော၊ နတ်သွီး။ ယသ္မာ၊ ကြောင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဥပဝသာမိ၊
 မှတ်သိပ်ခြင်း ချင်ခြင်းတို့ကြောင့် မြစ်၏အနီးသို့ ကပ်၍နေ၏။ တံ သပ္ပံ၊ ထို
 အလုံးစုံသော အကြောင်းကို။ တေ၊ သင်နတ်သွီးအား။ မယာ၊ ငါသည်။
 အက္ခာတံ၊ ကြားအပ်ပြီး။ အယံ နဒိ၊ ဤမြစ်သည်။ ပုထုလောမာယုတာ၊ ကြီး

စွာသော နှုတ်သီးအမွှေး ရှိကုန်သော ငါးတို့နှင့်ယှဉ်၏။ ပုထု၊ အပြောကျယ်၏။ ရမ္မာ၊ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော မြစ်ကို။ ပဋိ၊ စွဲ၍။ နိသိန္ဒော၊ နေသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။

၈။ အပလာယိနီ၊ မသွားမူ၍ ငါ၏ ရှေးရှုရပ်သော နတ်သမီး။ တုဉ္ဇ ခေါ်၊ သင်သည်လျှင်။ မေ၊ ငါ့အား။ အတ္တာနံ ဝေ၊ မိမိကိုယ်ကိုလျှင်။ အက္ခာဟံ၊ ကြားလော့။ တံ၊ သင်သည်။ ကာ ဝါ၊ အဘယ်သူသည်မူလည်း။ အသိ၊ ဖြစ်သနည်း။ ကလျာဏေ၊ ကောင်းခြင်း ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော။ သုမဇ္ဈိမေ၊ တင့်တယ်သော ခါးရှိသော နတ်သမီး။ တံ၊ သင်သည်။ ကိဿ ဝါ၊ အဘယ် အကြောင်းကြောင့်။ ဣဓ၊ ဤအရပ်သို့။ အာဂတာ၊ လာသနည်း။

၉ - ၁၀။ ဒေဝဓိတေ၊ နတ်သမီး။ တံ၊ သင်သည်။ ရူပပဋ္ဌလမဋ္ဌိဝ၊ ကောင်းစွာ ချောမော ပြေပြစ်သော ရွှေပြားကဲ့သို့၎င်း။ ဂိရိသာနုဇာ၊ တောင်လျှင် တောင် ဝှမ်း၌ ဖြစ်သော။ ဗျုက္ခိဣဝ၊ တင့်တယ် စံပယ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ကျားမကဲ့သို့ ၎င်း။ သောဘတိ၊ တင့်တယ်၏။ ဒေဝေသု၊ နတ်တို့တွင်။ ဒေဝါနံ၊ နတ်ပြည် ခြောက်ထပ် နတ်တို့၏။ ပရိစာရိကာ၊ အလုပ်အကျွေးဖြစ်ကုန်သော။ ယာ နာရိယော စ၊ အကြင် နတ်မိန်းမတို့သည်၎င်း။ မနုဿလောကသ္မိံ၊ လူ့ပြည်၌။ ယာ နာရိယော စ၊ အကြင် မိန်းမတို့သည်၎င်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ ဒေဝေသု စ၊ နတ်ပြည် ခြောက်ထပ်တို့၌၎င်း။ ဂန္ဓဗ္ဗေသု စ၊ အမြစ်နံသာ၊ အရွက်နံသာ၊ အခေါက်နံသာ အစရှိသည်တို့ကိုမိကုန်သော ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့၌၎င်း။ မနုဿလောကေ စ၊ လူ့ပြည်၌၎င်း။ ဇာတာသု၊ ဖြစ်ကုန်သော မိန်းမတို့တွင်။ တေ၊ သင်နှင့်။ ရူပေန၊ အဆင်းအားဖြင့်။ အနုဂတာ၊ တူသောအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်သော။ ဣတ္ထိယော၊ မိန်းမတို့သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိကုန်။ တေ၊ သင်နှင့်။ ရူပေန၊ လုံးရပ် သဏ္ဍာန်အားဖြင့်။ သာဒိသိ၊ တူသော မိန်းမတို့သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိကုန်။ စာရုပုဗ္ဗဂီ၊ ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော ဥရု လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော နတ်သမီး။ တံ၊ သင့်ကို။ မေ၊ ငါသည်။ ပုဋ္ဌော၊ မေးအပ်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ မေ၊ ငါ့အား။ အက္ခာဟံ၊ ကြားဘိလော့။ နာမဉ္ဇ၊ အမည်အနွယ်ကို၎င်း။ ဗန္ဓဝေ စ၊ အမျိုးကို ၎င်း။ မေ၊ ငါ့အား။ အက္ခာဟံ၊ ကြားဘိလော့။

ထို့နောက်မှ ရေစောင့်နတ်သမီးသည် ရသေ့အား အကြောင်းကို ကြားလို ရကား -

- ၁၁။ ယံ တံ့ ပဋိ နိသိန္ဒောသိ၊ ရမ္မံ ဗြာဟ္မဏ ကောသိကိံ ။
သာဟံ ဘုသာလယေ ဝုတ္တာ၊ ဝရဝါရိဝဟောဃသာ။
- ၁၂။ နာနာ ဒုမဂဏာ ကိဏ္ဍာ၊ ဗဟုကာ ဂိရိကန္ဓရာ။
မမေဝ ပမုခါ ဟောန္တိ၊ အဘိသန္ဓန္တိ ပါဝုသေ။
- ၁၃။ အထော ဗဟူ ဝနတောဒါ၊ နီလဝါရိဝဟိဒ္ဓရာ။
ဗဟုကာ နာဂဝိတ္ထောဒါ၊ အဘိသန္ဓန္တိ ဝါရိနာ။
- ၁၄။ တာ အမ္မ ဇမ္မု လဗုဇာ၊ နီပါ တာလမုဒုမ္မရာ။
ဗဟူနိ ဖလဇာတာနိ၊ အာဝဟန္တိ အဘိဏ္ဍသော။
- ၁၅။ ယံ ကိဉ္စိ ဥဘတော တီရေ၊ ဖလံ ပတတိ အမ္မုနိ။
အသံသယန္တံ သော တဿ၊ ဖလံ ဟောတိ ဝသာနုဂံ။
- ၁၆။ တေဒညာယ မေဓာဝီ၊ ပုထုပည သုဏောဟိ မေ။
မာရောစယ မဘိသင်္ဂံ၊ ပဋိသေဓ ဇနာဓိပ။
- ၁၇။ နဝါဟံ ဝဇှဝံ မညေ၊ ယံ တံ့ ရဋ္ဌဘိဝဇှန။
အာဝေယမာနော ရာဇိသိ၊ မရဏံ အဘိကခံသိ။
- ၁၈။ တဿ ဇာနန္တိ ပိတရော၊ ဂန္ဓဗ္ဗာ စ သဒေဝကာ။
ယေစာပိ ဣသယော လောကေ၊ သညတတ္တာ တပဿိနော။
အသံသယံ တေပိ ဇာနန္တိ၊ သဏ္ဍာဘူတာ ယသဿိနော။

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၁-၁၂။ ဗြာဟ္မဏ၊မကောင်းမှုကိုအပပြုပြီးသော ရှင်ရသေ့။ တံ့၊ရှင်ရသေ့သည်။ ရမ္မံ၊ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော။ ယံ ကောသိကိံ ၊အကြင်ကောသိကီမြစ်ကို။ ပဋိ၊ စွဲ၍။ နိသိန္ဒော၊ နေသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ သာ အဟံ၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည်။ တတ္ထ၊ ထိုမြစ်၌။ ဘုသာလယေ၊ ပြင်းသော ရေအယဉ်ရှိသောမြစ်၌ တည်သော ဗိမာန်၌။ အဝုတ္တာ၊ အစိုးရသဖြင့် နေသော နတ်သွီးတည်း။ ဝရဝါရိဝဟောဃသာ၊ မြတ်သော ရေအယဉ်နှင့် ပြည့်စုံကုန်သော။ နာနာဒုမဂဏာကိဏ္ဍာ၊ အထူးထူးသော သစ်ပင်အပေါင်းတို့ဖြင့် ပြွမ်းထသော။ ဗဟုကာ၊ များစွာကုန်သော။ ဂိရိကန္ဓရာ၊ တောင်မြောင်ချောက်ကြားမှ စီးကုန်သော မြစ်တို့သည်။ ပါဝုသေ၊ မိုသ်းလအခါ၌။ အဘိသန္ဓန္တိ၊ စီးဝင်လာကုန်၏။ တာ၊ ထိုမြစ်တို့သည်။

မမေဝ၊ ငါ့ကိုသာလျှင်။ ပမုခါ- ပမုခံ၊ အကြီးအမြတ်ကို။ ဟောန္တိ - ကရောန္တိ၊ ပြုကုန်၏။

၁၃။ အထော၊ ထိုမြို့။ ဗဟူ၊ များစွာကုန်သော။ ဝနတောဒါ၊ တော၌ ဖြစ်ကုန်သော ရေတို့သည်လည်း။ မံ၊ ငါသို့။ အဘိသန္တန္တိ၊ စီးဝင်လာကုန်၏။ နိလဝါရိဝဟိဒ္ဓရာ၊ မြအဆင်းနှင့်တူသော စိမ်းညိုသော ရေနှင့်ယှဉ်သော ရေအစု ဟု ဆိုအပ်သော အယဉ်ကို ဆောင်ကုန်သော။ နာဂဝိက္ကောဒါ၊ နဂါးတို့၏ နှစ်သက်ခြင်းကို ပြုတတ်သော ရေနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော။ ဗဟုကာ၊ များစွာကုန် သော မြစ်တို့သည်။ မံ၊ ငါသို့။ ဝါရိနာ၊ ရေဖြင့်။ အဘိသန္တန္တိ၊ ပြည့်စေကုန်၏။

၁၄။ တာ၊ ထိုမြစ်တို့သည်။ အမ္မဇမ္မုလဗုဇာ၊ သရက်သီး၊ သပြေသီး၊ တောင်ပိန္နဲသီးတို့၎င်း။ နိပါ၊ ကျည်းသီးတို့၎င်း။ တာလမုဒုဗ္ဗရာ၊ ထန်းသီး၊ ရေသဖန်းသီးတို့၎င်း။ ဗဟူနိ၊ များစွာကုန်သော။ ဖလဇာတာနိ၊ သစ်သီးမျိုး တို့ကို။ အဘိဏှာသော၊ မပြတ်။ အာဝဟန္တိ၊ မျှောခဲ့ကုန်၏။

၁၅။ ဥဘတောတီရေ၊ ကမ်းနားနှစ်ဘက်၌။ ဇာတရုက္ခဟိ၊ ရောက်ကုန် သော သစ်ပင်တို့မှ။ ယံ ကိဉ္ဇိ၊ အလုံးစုံသော။ ဖလံ၊ သစ်သီးသည်။ အမ္မုနိ၊ ငါ၏ ရေ၌။ ပတတိ၊ ကျ၏။ တံ ဖလံ၊ ထိုအလုံးစုံသော သစ်သီးသည်။ အသံသယံ၊ ယုံမှားမဲ့။ သောတဿ၊ မြစ်ရေအယဉ်ဖြင့်။ ဝသာနုဂံ၊ ငါ့အလိုသို့ အစဉ် လိုက်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၁၆။ ပုထုပညာ-ကြီးသော ပညာရှိတော်မူသော။ ဇနာဓိပ၊ လူတို့ကိုအစိုးရ တော်မူသော မင်းမြတ်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သုဏောဟိ၊ နာတော်မူလော့။ အဘိသင်္ဂံ၊ အလွန် တပ်မက်မောသဖြင့် ကပ်ငြိခြင်းကို။ မာ ရောဓယ၊ နှစ်သက်တော်မမူလင့်။ မေခာဝိ၊ ပညာရှိတော်မူသော မင်းမြတ်။ တေ၊ ထို အကျွန်ုပ် စကားကို။ အညာယ၊ သိ၍။ တံ၊ ထို တပ်မက်မောသဖြင့် ကပ်ငြိခြင်းကို။ ပဋိသေဓ၊ မြစ်တော်မူလော့။

၁၇။ ရဋ္ဌဘိဝံသုန၊ ပြည်တိုင်းကား၏ အစီးအပွားကို လွန်စွာ ပွားစေ တတ်သော။ ရုဇိသိ၊ မင်းမြတ်။ တံ၊ သင်မင်းမြတ်သည်။ ယံ- ယသ္မာ၊ အကြွင့် ကြောင့်။ အာဓေယမာနော၊ အသား၊ အသွေးတို့ဖြင့် ပွားသော ပျိုငယ်သော အရွယ်သည်။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်လျက်။ မရဏံ၊ သစ်သီးကို တပ်မက်မောသဖြင့်

သေခြင်းကို။ အဘိကခံသိ၊ အလိဂ္ဂိတော်မူ၏။ ဝေ၊ စင်စစ်။ တဝ၊ သင်မင်း မြတ်၏။ ဝစုဝံ၊ ပညာရှိသော အဖြစ်ကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ န မညေ၊ မအောက်မေ့နိုင်။

၁၈။ ဣသေ၊ ရှင်ရသေ့။ ယော၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ တဏှာဝသိကော၊ တဏှာအလိုသို့ လိုက်သည်။ ဟောတိ၊ ၏။ တဿ၊ ထို ပုဂ္ဂိုလ်၏။ တဏှာဝသိကဘာဝံ၊ တဏှာအလိုသို့ လိုက်သောအဖြစ်ကို။ ပိတရော စ၊ ပြဟွာတို့သည် ၎င်း။ သဒေဝကော၊ ကာမာဝစရ နတ်နှင့်တကွ ဖြစ်ကုန်သော။ ဂန္ဓဗ္ဗာ စ၊ ဂန္ဓဗ္ဗ နတ်တို့သည်၎င်း။ လောကော၊ လူ့ပြည်၌။ သညတတ္တာ၊ ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကို စောင့်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်။ တပဿိနော၊ ခြိုးခြံသော အကျင့်ရှိကုန်သော။ ယေစာပိ ဣသယော၊ အကြင် ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံကုန်သော ရသေ့တို့ သည်၎င်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေပိ၊ ထို အလုံးစုံသော သူတို့သည်လည်း။ အသံသယံ၊ ယုံမှားမရှိ။ ဇာနန္တိ၊ သိကုန်၏။ တေသံ၊ ထိုသူတို့၏။ ယသဿိနော၊ များသော အခြံအရံ ရှိကုန်သော။ သဏှဘူတာ၊ အလုပ် အကျွေး ဖြစ်ကုန်သော သူတို့သည်လည်း။ ဇာနန္တိ၊ သိကုန်၏။

ထို့နောင်မှ ရသေ့သည် မိမိအကြောင်းကို နတ်သမီးအား ကြားလိုရကား—

- ၁၉။ ဧဝံ ဝိဒိတွာ ဝိဒု သဗ္ဗဓမ္မံ၊ ဝိဓံသနံ စဝနံ ဇီဝိတဿ။
န စိယျတိ တဿ နုရဿ ပါပံ၊ သစေ န စေတေတိဝဓာယတဿ။
- ၂၀။ ဣသိ ပူဂ သမညာ တေ၊ ဧဝံ လောကျာ ဝိဒိတာ ပတိ။
အနုရိယ ပရိသမ္ဘာသေ၊ ပါပကမ္မံ ဇီဂိသသိ။
- ၂၁။ သစေ အဟံ မရိဿာမိ၊ တီရေ တေ ပုထု သုသောဏိ။
အသံသယံ တံ အသိလောကော၊ မယိ မတေ အာဂမိဿတိ။
- ၂၂။ တသ္မာ ဟိ ပါပကံ ကမ္မံ၊ ရက္ခဿေဝ သုမဇ္ဈိမေ။
မာ တံ သဗ္ဗော ဇနော ပစ္ဆာ၊ ပက္ခတ္တာသိ မယိ မတေ။

ဟူသော ဤ လေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၉။ ဒေဝဓိတေ၊ နတ်သမီး။ ယထာ၊ အကြင်အခြင်းဖြင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ သဗ္ဗဓမ္မံ၊ အလုံးစုံသော သုစရိုက်တရားကို၎င်း။ ဇီဝိတဿ၊ အသက် ၏။ ဝိဓံသနံ၊ ပျက်စီးခြင်းဟု ဆိုအပ်သော။ စဝနံ၊ စုတေခြင်းကို၎င်း။ ဇာနာမိ၊ သိ၏။ ဧဝံ၊ ဤသို့သော အခြင်းအရာဖြင့်။ ဝိဒိတွာ၊ သိ၍။ ဌိတဿ၊ တည်

သော။ ဝိဒု-ဝိဒုနော၊ ပညာရှိသော။ တဿ နရဿ၊ ထိုသူအား။ သစေ၊ အကယ်၍။ တဿပရပုဂ္ဂလဿ၊ ထိုတပါးသောပုဂ္ဂိုလ်အား။ ဝဇာယ၊ သတ်ခြင်း၊ ငှါ။ န စေတေတိ၊ လုံ့လမပြု။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုသည်။ န စိယျတိ၊ မပွား။

၂၀။ ဣသိပုဂ္ဂသမညာတေ၊ ရသေ့အပေါင်းတို့သည် ကောင်း၏ဟု သမုတ် အပ်သော နတ်သမီး။ တံ၊ သင့်ကို။ လောကျာ၊ မကောင်းမှုကို ဝေးစွာပြုသဖြင့် လောက၏ အစီးအပွားတည်း။ ဝေံ၊ ဤသို့။ ဝိဒိတာ၊ ငါသိ၏။ အနရိယ- ပရိသမ္ဘာသေ၊ မကောင်းသဖြင့် အပြစ်တင်သောစကားကို ဆိုသော။ ပတိ၊ တင့်တယ်သောနတ်သမီး။ တံ၊ သင်သည်။ ပါပကမ္ပံ၊ မကောင်းမှုကို။ ဇိဂီသသိ၊ ဖြစ်စေတိ၏။

၂၁။ ပုထုသုသောဏိ၊ များသော ကောင်းသော အသွေးအရည်နှင့် ပြည့်စုံ သော နတ်သမီး။ သစေ၊ အကယ်၍။ အဟံ၊ ငါသည်။ တေ၊ သင်၏။ တီရေ၊ မြစ်နား၌။ မရိဿာမိ၊ သေအံ့။ မယိမတေ၊ သရက်သီးကို မရ၍ ငါသေသည်ရှိ သော်။ အသံသယံ၊ ယုံမှားမဲ့။ တံ၊ သင်နတ်သမီးသို့။ အသိလောကော၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်းသည်။ အာဂမိဿတိ၊ ရောက်လတ္တံ့။

၂၂။ သုမဇ္ဈိမေ၊ ခါးစည်း တင်ကျယ် ငယ်သောဝမ်းရှိသော နတ်သမီး။ တသ္မာ ဟိ - တသ္မာဝေ၊ ထို့ကြောင့်လျှင်။ ပါပကံ ကမ္ပံ၊ မကောင်းသော ကဲ့ရဲ့ အပ်သောအမှုကို။ တံ၊ သင်သည်။ ရက္ခဿေဝ၊ စောင့်ဘိလော့။ မယိ၊ ငါသည်။ မတေ၊ သေသည် ရှိသော်။ ပစ္စာ၊ နောက်၌။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံသော။ ဇနော၊ လူအပေါင်းသည်။ တံ၊ သင့်ကို။ မာ ပက္ခတ္တာသိ၊ မကဲ့ရဲ့စေလင့်။
ထိုစကားကို ကြား၍ နတ်သမီးသည်—

၂၃။ အညာတ မေတံ အဝိသယု သာဟိ၊
အတ္တာနံ အမ္ပဉ္စ ဒဒါမိ တေ တံ။
ယော ဒုစ္စဇေ ကာမဂုဏေ ပဟာယ၊
သန္တိဉ္စ ဓမ္မဉ္စ အဓိဋ္ဌိတောသိ။

၂၄။ ယော ဟိတံ ပုဗ္ဗသညောဂံ၊ ပစ္စာ သံယောဇနေ ဌိတော။
အဓမ္မဉ္စေ စရတိ၊ ပါပဉ္စဿ ပဝစုတိ။

၂၅။ ဟေံ တံ ပါပယိဿာမိ၊ ကာမံ အပ္ပေါဿုကော ဘဝ။
ဥပါနယာမိ သီတသ္မိံ၊ ဝိဟရာဟိ အနုဿုကော။

၂၆။ တံ ပုပ္ဖရသမတ္တေဟိ၊ ဝက္ကဏေံဟိ အရိန္ဒမ။
ကောဉ္ဇာ မယူရာ ဒိဝိယာ၊ ကောယဠိမဓုသာလိကာ။
ကုဇိကာ ဟံသ ပူဂေဟိ၊ ကောကိလေတ္ထ ပဗောဓရေ။

၂၇။ အမေတ္ထ ဝိပ္ပသုနဂ္ဂါ၊ ပလာလ ခလသန္နိဘာ။
ကောသမ္ပ သလဠာ နိပါ၊ ပက္ကတာလ ဝိလမ္ပိနော။

ဟူသော ဤငါးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၃။ အဝိသယုသာဟိ၊ သည်းခံနိုင်ခဲသည်ကို သည်းခံခြင်းရှိသော ရှင်ရသေ့။
တေံ၊ ထိုသရက်သီးမှည့်အလို့ငှါ ဆိုသော အကြောင်းကို။ မယာ၊ ငါသည်။
အညာတံ၊ သိအပ်ပြီ။ ယော တံ၊ အကြင်ရှင်ရသေ့သည်။ ဒုစ္စဇေ၊ စွန့်နိုင်ခဲကုန်
သော။ ကာမဂုဏေ၊ ရှေ့ပန်း ထီးဖြူ ရှေ့နန်းဟု ဆိုအပ်သော ဝတ္ထုကာမတို့ကို။
ပဟာယ၊ စွန့်၍။ သန္တိဉ္ဇ၊ မကောင်းသော အကျင့်ကို ငြိမ်းစေတတ်သောကြောင့်
သန္တိဟု ဆိုအပ်သော သီလကို၎င်း။ ဓမ္မဉ္ဇ၊ သုစရိုက်တရားကို၎င်း။ အဓိဋ္ဌိတော၊
ကပ်၍ရောက်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ တံ၊ ရှင်ရသေ့ကို။ အာလိဂေံတွာ၊ ပိုက်ဖက်
၍။ အမ္မဝနံ၊ သရက်ဥယျာဉ်တောသို့။ နယန္တိ၊ ဆောင်ယူသည်ဖြစ်၍။ အတ္တာနံ၊
မိမိကိုယ်ကို၎င်း။ တံ အမ္မံ၊ ထိုသရက်သီးကို၎င်း။ တေ၊ ရှင်ရသေ့အား။ အဟံ၊
အကျွန်ုပ်သည်။ ဒဒါမိ၊ ပေးပါအံ့။

၂၄။ ဘော တာပဿ၊ အို ရှင်ရသေ့။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ပုဗ္ဗသ-
ညောဂံ၊ ရှေး၌ဖြစ်သော အနှောင်အဖွဲ့ကို။ ဟိတွာ၊ စွန့်ပြီး၍။ ပစ္ဆာသံ-
ယောဇနေ၊ နောက်ဖြစ်သော အနှောင်အဖွဲ့၌။ ဌိတော၊ တည်၏။ သော၊ ထိုသူ
သည်။ အဓမ္မဉ္ဇေဝ၊ မကောင်းသော အကျင့်ကိုလည်း။ စရတိ၊ ကျင့်သည်မည်၏။
အဿ၊ ထိုသူအား။ ပါပဉ္ဇ၊ မကောင်းမှုသည်လည်း။ ပဝစ္စတိ၊ ပွား၏။

၂၅။ တာပဿ၊ ရှင်ရသေ့။ ဟေံ၊ လှာလှည့်။ တံ၊ သင် ရှင်ရသေ့ကို။
ပါပယိဿာမိ၊ ပို့အံ့။ ကာမံ၊ စင်စစ်သဖြင့်။ အပ္ပေါဿုကော၊ သရက်သီးမှည့်၌
ကြောင့်ကြခြင်း ကင်းသည်။ ဘဝ၊ ဖြစ်လော့။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဥပါ-
နယာမိ၊ ဆောင်အံ့။ သီတသ္မိံ၊ ချမ်းမြေ့သော သရက်တော၌။ အနုဿုကော၊
ကြောင့်ကြမရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝိဟရာဟိ၊ နေတော်မူလော့။

၂၆။ အရိန္ဒမ၊ ရန်သူကို ဆုံးမတတ်သော မင်းမြတ်။ ပုပ္ဖရသမတ္တေဟိ၊ ပန်းရက်ဖြင့် ယစ်ကုန်သော။ ဝက္ကဏေဟိ၊ ငှက်တို့ကြောင့်။ အဘိနာဒိတံ၊ အသွန် ပဲ့တင်ထပ်သော။ တံ၊ ထိုနတ်တို့၏ သရက်ဥယျာဉ်ကို။ ပဿ၊ ရှုတော်မူလော့။ ကောဉ္ဇာ၊ ကြိုးကြာတို့သည်၎င်း။ မယူရာ၊ ဥဒေါင်းတို့သည်၎င်း။ ကောယဋ္ဌိ မဓုသာလိကာ၊ ငန်လို့ငှက်၊ ရှေ့ဆက်ရက်ဖြစ်ကုန်သော ငှက်တို့သည်၎င်း။ ဧတေ ဒိဝိယာ၊ ထိုနတ်ငှက်တို့သည်။ ဧတ္ထ၊ ဤသရက်ဥယျာဉ်၌။ ဝသန္တိ၊ နေကုန်၏။ ဟံသပူဂေဟိ စ၊ ဟင်္သာအပေါင်းတို့သည်လည်း။ ကူဇိကာ၊ တွန်မြူးသော အသံ တို့ဖြင့် ပဲ့တင်ထပ်စေကုန်၏။ ကောကိလာ၊ ဥဩတို့သည်။ ဝသန္တိယော၊ တွန်မြူး ကုန်သည်ဖြစ်၍။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ပဗောဓရေ၊ သိစေကုန်၏။

၂၇။ အရိန္ဒမ၊ ရန်သူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော မင်းမြတ်။ ဧတ္ထ၊ ဤသရက် ဥယျာဉ်၌။ ဝိပ္ပသုနဂ္ဂါ၊ အသီးဝန်ကြောင့် ညွတ်သော အဖျားရှိကုန်သော။ အမ္မာ၊ သရက်ပင်တို့သည်၎င်း။ ပလာလခလသန္တိဘာ၊ အပွင့် အပေါင်းဖြင့် သလေးကောက်လှိုင်း ထားရာတလင်းနှင့် တူသော။ ပက္ကတာလဝိလမ္ဗိနော၊ ထန်းသီးမှည့်ကဲ့သို့ တွဲရဲ့ဆွဲသော အသီးရှိကုန်သော။ ကောသမ္မသလဋ္ဌာ၊ ကြို့ပင်ထင်းရူးပင်တို့သည်၎င်း။ နိပါ၊ ကျည်းပင်တို့သည်၎င်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။

ဤသို့ ထိုနတ်သမီးသည် သရက်ဥယျာဉ်ကို ချီးမွမ်းပြီးလျှင် ရသေ့ကို သရက် ဥယျာဉ်၌ ထားခဲ့၍ ဤသရက်ဥယျာဉ်၌ သရက်သီးတို့ကို စားလျက် မိမိ၏ တပ်မက်မောခြင်း တဏှာကို ပြည့်စေလော့ဟု ဆို၍ သွားလေ၏။ ရသေ့သည် သရက်သီးတို့ကို စားလျက် သရက်သီး၌ တပ်မက်မောခြင်းတဏှာကို ပြည့်စေပြီး လျှင် အပင်အပန်းဖြေ၍ သရက်ဥယျာဉ်၌ လှည့်လည်သည်ရှိသော် ဆင်းရဲ ဝေဒနာကို ခံရသော ထိုပြိတ္တာကို မြင်၍ တစုံတခုသောစကားကို ဆိုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ နေဝင်သည်ရှိသော် ကချေသည် မိန်းမအပေါင်း ခြံရံလျက် နတ်စည်း စိမ်းကို ခံစားသော ထိုပြိတ္တာအသုရကာယ်ကို မြင်၍ အကြောင်းကို မေးလို ရကား—

- ၂၈။ မာလိ ကိရိဋ္ဌိ ကာယူရိ၊ အင်္ဂါရိ စန္ဒနုဿဒေါ။
ရတ္တိ တံ ပရိစာရေသိ၊ ဒိဝါ ဝေဒေသိ ဝေဒနံ။
- ၂၉။ သောဋ္ဌသိတ္ထိသဟဿာနိ၊ ယာ တေ မာ ပရိစာရိကာ။
ဧဝံ မဟာနုဘာဝေါသိ၊ အဗ္ဘုတော လောမဟံသနော။

၃၀။ ကိံ ကမ္မ မကရိ ပုဗ္ဗေ၊ ပါပံ အတ္တဒုက္ခာဝဟံ။
ယံ ကရိတွာ မနုဿေသု၊ ပိဋ္ဌိမံသာနိ ခါဒသိ။

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၇။ ဒေဝပုတ္တ၊ နတ်သား။ တံ၊ သင်သည်။ မာလီ၊ နတ်ပန်းကို ပန်လျက်။
ကိရိဋ္ဌိ၊ နတ်ဦးရစ်ကို ပေါင်းလျက်။ ကာယုရီ၊ နတ်တန်ဆာတို့ကို ဆင်ယင်လျက်။
အင်္ဂါရီ၊ နတ်တို့၏ အင်္ဂါကြီးငယ်နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍။ စန္ဒနုဿဒေါ၊ နတ်၏
စန္ဒကူးနံသာကို လိမ်းကျံလျက်။ ရတ္တိံ၊ ညဉ့်၌။ ပရိစာရေသိ၊ နတ်စည်းစိမ်ကို
ခံစားရ၏။ ဒိဝါ၊ နေ့၌ကား။ ဝေဒနံ၊ ကြီးစွာသော ဆင်းရဲ ဝေဒနာကို။
ဝေဒေသိ၊ ခံရ၏။

၂၉။ ယာ ဣမာ၊ အကြင် နတ်သမီးတို့သည်။ တေ၊ သင့်အား။ ပရိစာရိကာ၊
လုပ်ကျွေးကုန်၏။ တာနိသောဠာသိတ္ထိံ သဟဿာနိ၊ ထိုတသောင်းခြောက်ထောင်
သော နတ်သမီးတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ ဝေံ၊ ဤသို့။ အပ္ပုတော၊ မဖြစ်ဘူး
မြဲသော။ လောမဟံသနော၊ ကြက်သီး မွေးညှင်း ထခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော။
မဟာနုဘာဝေါ၊ ကြီးသော အာနုဘော်ရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။

၃၀။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးဘဝ၌။ ကိံ ကမ္မံ၊ အဘယ်ကံကို။ အကရိ၊ သင်ပြုခဲ့ဘူး
သနည်း။ မနုဿေသု၊ လူ့ပြည်တို့၌။ အတ္တဒုက္ခာဝဟံ၊ မိမိ၏ ဆင်းရဲခြင်းကို
ဆောင်တတ်သော။ ယံ ပါပံ၊ အကြင် မကောင်းမှုကို။ ကရိတွာ၊ ပြု၍။ ဣဒါနိ၊
ယခုအခါ၌။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ပိဋ္ဌိမံသာနိ၊ ကျောက်ကုန်းသားတို့ကို။
ခါဒသိ၊ သင်စားရ၏။ တံ ပါပံ၊ ထိုမကောင်းမှုကား။ ကိံ၊ အဘယ်နည်း။

ပြိတ္တာသည် ထိုရသေ့ကို သိ၍ အရှင်မင်းကြီးတို့သည် အကျွန်ုပ်ကို မသိကုန်
လော၊ အကျွန်ုပ်သည် အရှင်မင်းကြီးတို့၏ ပုရောဟိတ်တည်း။ အကျွန်ုပ်အား
ညဉ့်၌ ဤချမ်းသာကို ခံစားရခြင်းကို အရှင်မင်းကြီးတို့ကို မှီ၍ ပြုအပ်
သော ထက်ဝက်သော ဥပုသ်၏ အကျိုးဆက်ကြောင့် ရပေ၏။ နေ့၌ ကြီးစွာ
သော ဆင်းရဲကို ခံရခြင်းကိုကား အကျွန်ုပ်သည် ပြုအပ်သော တံစိုးစားခြင်း
ဟူသော မကောင်းမှု၏ အကျိုးဆက်ကြောင့် ရ၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏။
အကျွန်ုပ်ကို အရှင်မင်းကြီးတို့သည် တရားဆုံးဖြတ်ရာ၌ ထားတော်မူအပ်သည်
ဖြစ်၍ စဉ်းလဲသော တရားကို တံစိုးစားသောကြောင့် သူတပါးတို့၏
ကျောက်ကုန်းသားကို စားသည်နှင့်တူသည်ဖြစ်၍ ထိုမကောင်းမှု၏ အကျိုး

ဆက်ကြောင့် နေအခါ၌ ဤဆင်းရဲကို ခံရ၏ဟု ဆို၍ ထိုအကြောင်းကို ရှင်ရသေ့ အား ကြားလိုရကား-

- ၃၁။ အဇ္ဈာနာနိ ပဋိဂ္ဂယျ၊ ကာမေသု ဂိဒ္ဓိတော အဟံ။
အစရိ ဒိဃမဒ္ဒါနံ၊ ပရေသံ အဟိတာယ ဟံ။
- ၃၂။ ယော ပိဋ္ဌိမံသိကော ဟောတိ၊ ဝေ ဥက္ကစ္စ ခါဒတိ။
ယထာဟမဇ္ဇ ခါဒါမိ၊ ပိဋ္ဌိမံသာနိ အတ္တနော။

ဟူသော ဤဂါထာနှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကို ဆို၏။

၃၁။ ဘန္တေ၊ ရှင်ရသေ့။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အဇ္ဈာနာနိ၊ ဗေဒင် တို့ကို။ ပဋိဂ္ဂယျ၊ သင်၍။ ကာမေသု၊ ဝတ္ထုကာမ၊ ကိလေသာကာမတို့၌။ ဂိဒ္ဓိတော၊ တပ်မက်မော၏။ ဘန္တေ၊ ရှင်ရသေ့။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဒိဃမဒ္ဒါနံ၊ ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး။ အဟိတာယ၊ မိမိကိုယ်ကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ။ ပရေသံ၊ သူတပါးတို့အား။ အစရိ၊ ကျင့်မိပြီ။

၃၂။ ဘန္တေ၊ ရှင်ရသေ့။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ပိဋ္ဌိမံသိကော၊ သူတပါး တို့၏ ကျောက်ကုန်းသားကို စားတတ်သည်။ ဝါ ချောပစ်သောစကားကို ဆိုတတ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ အဇ္ဇ၊ ယခုအခါ၌။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ပိဋ္ဌိမံသာနိ၊ ကျောက်ကုန်းသား တို့ကို။ ခါဒါမိ ယထာ၊ စားရသကဲ့သို့။ ဝေ၊ ဤအတူ။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ပိဋ္ဌိမံသာနိ၊ ကျောက်ကုန်းသားတို့ကို။ ဥက္ကစ္စ၊ ခွါ၍။ ခါဒါမိ၊ စားရ၏။

ဤသို့သော စကားကို ဆိုပြီး၍ ထိုပြိတ္တာသည် ရသေ့ကို မေး၏။ အရှင် ဘုရားတို့သည် အဘယ်ကြောင့် ဤအရပ်သို့ ကြွလာတော် မူကုန်သနည်းဟု မေး၏။ ရသေ့သည် အလုံးစုံသော အကြောင်းကို အကျယ်အားဖြင့် ပြောဆို၏။ အရှင်ဘုရား- ယခုအခါ ဤအရပ်၌ နေတော်မူကုန်လတ္တံ့လော၊ ကြွကုန် လတ္တံ့လောဟု မေး၏။ ဤအရပ်၌ ငါမနေအံ့၊ ကျောင်းသို့သာလျှင် သွားအံ့ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကို ကြား၍ ဝေမာနိက ပြိတ္တာသည် အရှင်ဘုရား- ကောင်းပြီ၊ အကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဘုရားအား မပြတ်လျှင် သရက်သီးမှည့်ဖြင့် လုပ်ကျွေးပါ အံ့ဟုဆို၍ မိမိအာနုဘော်ဖြင့် ကျောင်း၌ ထားခဲ့ပြီးလျှင် မငြီးငွေ့မှု၍ ဤကျောင်း၌သာလျှင် နေတော်မူပါကုန်လော့ဟု ဝန်ခံခြင်းကို ယူပြီးလျှင်

ထိုအခါမှစ၍ မပြတ်လျှင် သရက်သီးမှည့်ဖြင့် လုပ်ကျွေး၏။ ရသေ့သည် ထိုသရက်သီးမှည့်ကို စားလျက် ကသိုဏ်းပရိကံကိုပြု၍ ဈာန် အဘိညာဉ်တို့ကို ဖြစ်စေသဖြင့် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့ အား ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူပြီးလျှင် သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ အချို့ကုန်သော သူတို့သည် သောတာပန် ဖြစ်ကုန်၏။ အချို့ကုန်သော သူတို့သည် သကဒါဂါမ် ဖြစ်ကုန်၏။ အချို့ကုန်သော သူတို့သည် အနာဂါမ် ဖြစ်ကုန်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား ဒါယကာတို့ - ယခုအခါ ဥပ္ပလဝဏ်သည် ထိုအခါ မြစ်စောင့်နတ်သမီး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရား သည်လျှင် ထိုအခါ ရသေ့ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

လက်ဆောင်တံစိုး၊ စားသည့်ကျိုး၊ ဖြစ်ရိုး ပြိတ္တာပြည်။

ရှေးဦးစွာသော ကိံဆန္ဒဇာတ်သည် ပြီး၏။

၂-ကုမ္ဘဇာတ်

သေရည်သေရက် စတင်ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “ကော ပါတုရာသိ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤကုမ္ဘဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်း သုံးနေတော်မူစဉ် ဝိသာခါ ဒါယိကာမ၏ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကုန်သော သေသောက်ကုန်သော ငါးရာကုန်သော မိန်းမတို့ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော် မူ၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ သာဝတ္ထိပြည်၌ သေသောက်ပွဲသဘင် ကြွေးကြော် သည်ရှိသော် ထိုငါးရာကုန်သော မိန်းမတို့သည်လည်း မိမိတို့လင်အား ပွဲသဘင် ကစားပြီးသောအဆုံး၌ ထက်စွာသော သုရာကိုစီရင်၍ ပွဲသဘင်ကို ကစားကုန် အံ့ဟု ဆိုကုန်လတ်သော် ဤပွဲသဘင်သည် သေသောက်ပွဲသဘင်တည်း။ ငါသည် သုရာကို မသောက်ဟု ဆိုလတ်သော် သင်တို့သည် ဘုရားသခင်အား အလှပေး ကုန်လော့၊ ငါတို့မူကား ပွဲသဘင်ကစားကုန်အံ့ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုဝိသာခါသည်

ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ ထိုအဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော မိန်းမငါးရာတို့ကို လွတ်လိုက်ပြီး လျှင် သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားကို ပင့်ဘိတ်၍ အလှူကြီးပေး၍ များစွာကုန်သော ပန်း နံ့သာတို့ကို လက်စွဲလျက် ညချမ်းသောအခါ တရားတော်ကို နာခြင်းငှါ ထို ငါးရာသောမိန်းမအပေါင်း ခြံရံလျက် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွား၏။

ထိုမိန်းမတို့သည်ကား သုရာကို သောက်ကုန်လျက် ဝိသာခါနှင့် တကွ သွားကုန်၍ တံခါးမုတ်၌ ရပ်ကုန်လျက် သုရာကို သောက်ကုန်လျက်လျှင် ဝိသာခါနှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ လာကုန်၏။ ဝိသာခါသည် မြတ်စွာ ဘုရားကို ရှိခိုး၍ တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေ၏။ ငါးရာကုန်သော မိန်းမတို့တွင် အချို့ကုန်သော မိန်းမတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ရှေ့တော်၌ ကကုန် ၏။ အချို့ကုန်သော မိန်းမတို့သည် သီချင်းကို သီကုန်၏။ အချို့ကုန်သော မိန်းမတို့သည် လက်ကို လှုပ်ကုန်၏။ အချို့ကုန်သော မိန်းမတို့သည် ခြေကိုလှုပ် ကုန်၏။ အချို့ကုန်သော မိန်းမတို့သည် ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုကုန်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာ ဘုရားသည် ထိုသုရာယစ်ကုန်သော မိန်းမတို့အား ထိတ်လန့်ခြင်းကို ဖြစ်စိမ့် သောငှါ မျက်မှောင်တော်အမှေးမှ ညိုသောရောင်ခြည်တော်ကို လွှတ်တော်မူ၏။ အမိုက်သည် ဖြစ်၏။ ထိုမိန်းမတို့သည် အလွန်ထိတ်လန့်ကုန်၏။ သေဘေးမှ ကြောက်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ထို မိန်းမတို့အား သုရာယစ်ခြင်းသည် ပြေ၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် နေတော်မူရာ ပလ္လင်မှ ကွယ်တော်မူခဲ့ပြီးလျှင် မြင်းမိုရ် တောင်ထိပ်၌ ရပ်တော်မူ၏။ ဥဏ္ဍလုံ မွေးရှင်တော်မှ ရောင်ခြည်တော်ကို လွှတ်တော်မူ၏။ လ- တထောင်၊ နေ- တထောင် ထွက်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ထို မြင်းမိုရ်တောင်ထိပ်၌ ရပ်တော်မူလျက်လျှင် ထို မိန်းမတို့အား ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်စိမ့်သောငှါ—

ကိံ နု ဟာသော ကိမာနန္ဒော၊ နိစ္စံ ပဇ္ဇလိတေ သတိ။
အန္ဓကာရေန သြနဒ္ဒါ၊ ပဒီပံ န ဂဝေသထ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ဥပါသိကာယော၊ ဒါယိကာမတို့။ တုမ္ဟာကံ၊ သင်တို့အား။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။ ပဇ္ဇလိတေ၊ ရာဂအစရှိသောမီးဖြင့် တောက်လောင်သည်။ သတိ၊ ရှိလျက်။ ကိံ၊ အဘယ်ကြောင့်။ ဟာသော နု၊ ရှင်မြူးကြသနည်း။ ကိံ၊ အဘယ်ကြောင့်။

အာနန္ဒော နု၊ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ကြသနည်း။ အန္ဓကာရေန၊ မောဟတည်း ဟူသော အမိုက်တိုက်ဖြင့်။ သြနဒ္ဒါ၊ မြေးယုက်အပ်ကုန်သော။ တုမေ၊ သင်တို့ သည်။ ပဒီပံ၊ ပညာတည်းဟူသော ဆီမီးကို။ န ဂဝေသထ၊ မရှာကြကုန် သနည်း။

ဤ ဂါထာကို ဟောတော်မူသော အဆုံး၌ ထို ငါးရာကုန်သော မိန်းမတို့ သည်လည်း သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကုန်၏။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူ၍ ဂန္ဓကုဋ်အရိပ်ဝယ် ဘုရားနေရာတော်၌ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားကို ဝိသာခါသည် ရှိခိုး၍ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား- အရှက်အကြောက်ကို ဖျက်ဆီးတတ်သော ဤ သေသောက်ခြင်းသည် အဘယ် ကာလမှစ၍ ဖြစ်ပါသနည်းဟု မေးလျှောက်၏။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဝိသာခါအား ထို အကြောင်းကို ဟောတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ဝိသာခါ-လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ မြဟ္မဒတ် မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ကာသိတိုင်း၌ နေသော သုရာမည်သော မုဆိုး တယောက်သည် ဆင်စွယ်၊ စာမရီမြီး အစရှိသော ဥစ္စာရှာခြင်းငှါ ဟိမဝန္တာသို့ သွား၏။ ထို ဟိမဝန္တာ၌ တခုသော သစ်ပင်သည် အထက်သို့ရောက်၍ တရပ် တသူရှိသော အရပ်၌ ခက်မသုံးခု ရှိ၏။ ထို သစ်ပင်၏ ခက်မသုံးခုတို့၏ အကြား၌ အိုးစရည်း ပမာဏရှိသော အခေါင်းသည် ရှိ၏။ ထိုအခေါင်းသည် မိုသုံးရှာသည် ရှိသော် ရေဖြင့် ပြည့်၏။ ထိုသစ်ပင်ကို ရံ၍ သဖန်းခါး ပင်သည်၎င်း၊ ရှစ်ရှား ပင်သည်၎င်း၊ ငြုတ်ချိုပင်သည်၎င်း ရှိ၏။ ထို သဖန်းခါး၊ ရှစ်ရှား၊ ငြုတ်တို့ အသီးအမှည့်တို့သည် ကြော၍ ထို သစ်ပင်အခေါင်း၌ ကျကုန်၏။ ထို သစ်ပင်၏ အနီး၌ အလိုလိုသာလျှင်ဖြစ်သော သလေးခင်းသည် ရှိ၏။ ထို သလေးခင်းမှ ကျေးငှက်တို့သည် သလေးနှံတို့ကိုယူ၍ ထို သစ်ပင်၌နေ၍ စားကုန်၏။ စားကုန် သော ထို ကျေးငှက်တို့၏ ကျသော သလေး စပါးတို့သည်၎င်း၊ သလေးဆန် တို့သည်၎င်း ထို သစ်ပင်အခေါင်း၌ ကျကုန်၏။ ဤသို့ ထိုရေသည် နေပူဖြင့် ကျက်၍ အရည်သည် နီသောအဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ နွေလအခါ၌လည်း ရေငတ် ကုန်သော ငှက်တို့သည် ထိုရေကို သောက်ကုန်သဖြင့် ယစ်ကုန်၍လျှင် အထက်သို့ ပျံ၍ သစ်ပင်ရင်း၌ ကျကုန်၏။ အတန်ငယ်အိပ်ပျော်၍ တွန်မြူးကုန်လျက်

ပုံ-၁၄၊ ၅၅၀-စ၊ ကမ္ဘာတော်

သစ်ပင်ခွကြားရှိ သုရာအဖျော်ရည်ကို မုဆိုးယူငင်၍ သောက်သုံးနေပုံ။

(၆၁၃)

သွားကုန်၏။ သစ်ပင်ထက်၌ ခွေး, မျောက် အစရှိသည်တို့လည်း ဤနည်းဖြင့်လျှင် ဖြစ်ကုန်၏။

မုဆိုးသည် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်၍ ဤရေသည် အဆိပ်သည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤသတ္တဝါတို့သည် သေကုန်ရာ၏။ စင်စစ်သော်ကား ဤသတ္တဝါတို့ သည် အတန်ငယ် အိပ်ပျော်၍ အလိုရှိရာသို့ သွားကုန်၏။ ဤရေသည် အဆိပ် မဟုတ်ဟု ကြံ၍ အတန်ငယ်ယူ၍ မိမိသည်လည်း သောက်၍ ယစ်သည်ဖြစ်၍ အမဲကို စားလိုသည်ဖြစ်၍ ထိုနောင်မှ မီးကိုညှိ၍ သုရာယစ်သဖြင့် သစ်ပင်ရင်း၌ ကျကုန်သော ခါ, ကြက် အစရှိသည်တို့ကိုသတ်၍ အသားကို မီးကျိုးတို့၌ ကင်၍ လက်တဘက်ဖြင့် ကိုင်၍ အမဲကင်ကို စားလျက် လက်တဘက်ဖြင့် ထိုရေကို သောက်လျက် တရက်, နှစ်ရက် ထိုအရပ်၌သာလျှင် နေ၏။ ထိုသစ်ပင်မှ မနီးမဝေး သော အရပ်၌ ဝရုဏမည်သော ရသေ့တယောက်သည် နေ၏။ မုဆိုးသည် တပါး သောအခါ၌လည်း ထိုရသေ့၏ အထံသို့ ရောက်ဘူး၏။ ထိုသို့ ရောက်ဘူးသော ကြောင့် ထိုမုဆိုးအား ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏။ ဤအဖျော်ကို ရသေ့နှင့် တကွ ငါသောက်အံ့ဟု အကြံဖြစ်၏။ ဤသို့ အကြံဖြစ်ပြီး၍ ထိုမုဆိုးသည် တခု သော ဝါးကျည်တောက်ကို ပြည့်စေပြီးလျှင် အမဲကင်နှင့်တကွ ဆောင်ယူ၍ ကျောင်းသို့ ဝင်၍ အရှင်ဘုရား - ဤအဖျော်ကို သောက်တော်မူကုန်လော့ဟု ဆို၍ နှစ်ယောက်ကုန်သော မုဆိုး - ရသေ့တို့သည်လည်း အမဲကင်ကို စားလျက် သောက်ကုန်၏။ ဤသို့လျှင် သုရာမည်သော မုဆိုးသည်၎င်း, ဝရုဏမည်သော ရသေ့သည်၎င်း မြင်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ထိုအဖျော်အား 'သုရာ'ဟူ၍၎င်း, 'ဝရုဏ'ဟူ၍၎င်း အမည်သည် ဖြစ်၏။

ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော သုရာမုဆိုး, ဝရုဏ ရသေ့တို့သည်လည်း တခုသော အကြောင်းသည် ရှိ၏ဟု ကြံ၍ ဝါးကျည်တောက်ကို ပြည့်စေပြီးလျှင် ထမ်းပိုးဖြင့် ထမ်း၍ ပစ္စန္ဒရစ်မြို့သို့ သွားကြလျက် သေကို ပြုတတ်ကုန်သော သူတို့သည် လာကုန်၏ဟု မင်းအား ကြားလေစေကုန်၏။ မင်းသည် ခေါ်စေ၏။ ထိုသုရာမုဆိုး, ဝရုဏရသေ့တို့သည် ထိုမင်းအား သေကို ဆက်ကုန်၏။ မင်းသည် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်သောက်၍ ယစ်၏။ ထိုမင်းအား ထိုသေသည် တရက်, နှစ်ရက် သောက် လောက်ရုံမျှသာ ရှိသည်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မုဆိုး-ရသေ့တို့ကို တပါးသောသေသည် လည်း ရှိသေး၏လောဟု မေး၏။ အရှင်မင်းကြီး- ရှိပါသေး၏ဟု ဆိုကုန်လတ်

သော် အဘယ်အရပ်၌ ရှိသနည်းဟု မေး၏။ အရှင်မင်းကြီး - ဟိမဝန္တာ၌ ရှိပါကုန်၏ဟု ဆိုကုန်လတ်သော် ထိုသို့တပြီးကား ဆောင်ကြကုန်လော့ဟု ဆို၏။ ထိုမှဆို-ရသေ့တို့သည် သွား၍ နှစ်ကြိမ်မြောက် ဆောင်ယူပြီးလျှင် မပြတ်သွား၍ ဆောင်ယူခြင်းငှါ မဘတ်နိုင်ကုန်လတ္တံ့ဟု ကြံ၍ သေ၏ အဆောက်အဦတို့ကို မှတ်ခဲ့ပြီးလျှင် ထိုသစ်ပင်၏ အခေါက်ကို အစပြု၍ အလုံးစုံသော သေ၏ အဆောက်အဦတို့ကို ထည့်၍ မြို့၌ သေကို ပြုကုန်၏။ မြို့သူတို့သည် သေကို သောက်၍ မေ့လျော့ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သဖြင့် ဆင်းရဲကုန်၏။ မြို့သည် သည်းသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

သေလုပ်တတ်သော မှုဆိုး-ရသေ့တို့သည် ထိုမြို့မှ ပြေးကုန်၍ ဗာရာဏသီမြို့သို့ ရောက်ကုန်လျှင် သေလုပ်တတ်သော သူတို့သည် လာကုန်၏ဟု မင်းအား ကြားစေကုန်၏။ မင်းသည် ခေါ်စေ၍ စားနပ်ရိက္ခာကို ပေး၏။ ထိုဗာရာဏသီမြို့၌လည်း သူရာကို ပြုကုန်၏။ ထိုဗာရာဏသီမြို့၌လည်း ထိုရှေးအတူသာလျှင် ပျက်စီး၏။ ထိုဗာရာဏသီပြည်မှ ပြေးလေ၍ သာကေတပြည်သို့ ရောက်ကုန်၏။ သာကေတပြည်မှ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်၌ သဗ္ဗမိတ္တမည်သော မင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုမင်းသည် ထိုမှဆို- ရသေ့တို့အား သင်္ဂြိုဟ်ထောက်ပံ့ခြင်းကို ပြုပြီးလျှင် သင်တို့သည် အဘယ်ကို အလိုရှိကုန်သနည်းဟု မေး၍ သေ၏အဆောက်အဦဖြစ်သော အမြစ်အခေါက်ကို၎င်း၊ သလေးမို့ညက်ကို၎င်း၊ အိုးစရည်းကြီး ငါးရာတို့ကို၎င်း အလိုရှိ၏ဟု ဆိုလတ်သော် ထိုအလုံးစုံကို ပေးစေ၏။

ထိုမှဆို-ရသေ့တို့သည် အိုးစရည်းကြီး ငါးရာတို့၌ သေကိုထည့်၍ ကြွက်တို့ သောက်မည်စိုးသောကြောင့် သေအိုးကို စောင့်စိမ့်သောငှါ တလုံးတလုံးသော အိုး၏အနီး၌ တခု တခုစီသော ကြောင်ကို ချည်ကုန်၏။ ထိုကြောင်တို့သည် သုရာကျက်၍ အထက်သို့ ဝေသောအခါ အိုးနံပါး၌ ယိုစီးသော သေကို သောက်ကုန်သဖြင့် ယစ်ကုန်၍ အိပ်ပျော်ကုန်၏။ ကြွက်တို့သည် လာလတ်ကုန်၍ ထိုကြောင်တို့၏ နား၊ နှာခေါင်း၊ အစွယ်၊ အမြီးတို့ကို စား၍ သွားကုန်၏။ ကြောင်တို့သည် သေကို သောက်၍ သေကုန်၏ဟု မှူးမတ်တို့သည် မင်းအား ကြားလျှောက်ကုန်၏။ မင်းသည် ထိုမှဆို- ရသေ့တို့သည် အဆိပ်ကို ပြုသည်

ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့ဟု နှစ်ယောက်သောသူတို့၏ ဦးခေါင်းကိုဖြတ်စေ၏။ ထိုနှစ်ယောက်
သော သူတို့သည် အရှင်မင်းကြီး အလွန်ချိုမြိန်၏ဟု ဆိုမြည်တမ်းကုန်လျက်
သေကုန်၏။

မင်းသည် ထိုသူတို့ကို သတ်ပြီး၍ သေအိုးတို့ကို ခွဲလေကုန်ဟု စေ၏။
ကြောင်တို့သည် သုရာအယစ် ပြေကုန်သည်ရှိသော် ထ၍ ကစားမြူးတူးလျက်
သွားကုန်၏။ ထိုသို့ သွားကုန်သော ကြောင်တို့ကို မြင်၍ မင်းအား ကြားလျှောက်
ကုန်၏။ မင်းသည် အကယ်၍ အဆိပ်ဖြစ်အံ့၊ ထိုကြောင်တို့သည် သေကုန်ရာ၏။
အလွန်ချိုမြိန်မြတ်သည်သာလျှင် ဖြစ်ရာ၏။ ထိုသေကို ငါသောက်အံ့ဟု ကြံ၍
မြို့ကို တန်ဆာဆင်စေပြီးလျှင် မင်းယင်ပြင်၌ မဏ္ဍပ်ကို ဆောက်လုပ်စေ၍
တန်ဆာဆင်အပ်သော မဏ္ဍပ်၌ ကောင်းစွာဆောက်အပ်သော ထီးဖြူရှိသော
ရာဇပလ္လင်၌ နေ၍ မူးမတ်အပေါင်း ခြံရံလျက် သေကို သောက်အံ့သောငှါ
အားထုတ်၏။ ထိုအခါ သိကြားနတ်မင်းသည် အဘယ်သူသည် အမိအဘကို
လုပ်ကျွေးခြင်း အစရှိသည်တို့၌ မမေ့မလျော့သနည်း၊ သုံးပါး အပြားရှိသော
သုစရိုက်တရားတို့ကို ဖြည့်သနည်းဟု လူ့ပြည်ကို ကြည့်လတ်သော် သေသောက်
အံ့သောငှါ နေသော ထိုမင်းကို မြင်၍ ဤမင်းသည် သေကို အကယ်၍ သောက်
အံ့၊ ဤသို့ သောက်သည်ရှိသော် အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းကြီးသည် ပျက်စီး
လတ္တံ့၊ အကြင်အခြင်းဖြင့် ပြုသည်ရှိသော် မင်းသည် သေကို မသောက်လတ္တံ့၊
ထိုအခြင်းဖြင့် ထိုမင်းကို ငါပြုအံ့ဟု ကြံ၍ သေဖြင့် ပြည့်သော အိုးတလုံးကို
လက်ဝါးပြင်၌ ထား၍ ပုဏ္ဏားအသွင်ဖြင့် လာလတ်ပြီးလျှင် မင်း၏ ရှေးရှု
ဖြစ်သော ကောင်းကင်၌ ရပ်၍ ဤအိုးကို ဝယ်ကြကုန်လော့ဟု ဆို၏။ သဗ္ဗမိတ္တ
မင်းသည် ထိုအခြင်းဖြင့်ဆိုလျက် ကောင်းကင်၌ တည်သော ထိုသိကြားမင်းကို
မြင်၍ ပုဏ္ဏား အဘယ်အရပ်မှ လာသနည်းဟု မေး၍ ထိုသိကြားမင်းနှင့် တကွ
စကားပြောလိုရကား—

၃၃။ ကော ပါတု ရာသိ တိဒိဝါ နဘမ္ပိ၊
ဩဘာသယံ သံဝရိ စန္ဒိမာဝ။
ဂတ္တေဟိ တေ ရသ္မိယော နိစ္ဆရန္တိ၊
သတေရိတာ ဝိဇ္ဇုရိ ဝန္တလိက္ခေ။

၃၄။ သော ဆိန္ဒဝါတံ ကပ္ပသိ အဿသ္မိံ၊
 ဝေဟာယသံ ဂစ္ဆသိ တိဋ္ဌသိ စ။
 ဣဒ္ဓိံ နု တေ ဝတ္ထုကတာ သုဘာဝိတာ၊
 အနဒ္ဒဂူန မပိ ဒေဝတာနံ။

၃၅။ ဝေဟာယသံ ဂမ္မ မာဂမ္မ တိဋ္ဌသိ စ။
 ကုမ္ဘံ ကိဏာထာတိ ယမေတမတ္ထံ။
 ကော ဝါ တုဝံ ကိဿ ဝတာယံ ကုမ္ဘော၊
 အက္ခာဟိ မေ ပြာဟ္မဏ တေမတ္ထံ။

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃၃။ ပြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ တံ၊ သင်သည်။ ကော၊ အဘယ်အရပ်မှ။ အာဂတော၊ လာသည်။ အာသိ၊ ဖြစ်သနည်း။ ကိံ၊ အသို့နည်း။ တိဒိဝါ၊ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်မှ။ အာဂန္ဓာ၊ လာလတ်၍။ နဘမ္ပိ၊ ကောင်းကင်၌။ ပါတု၊ ထင်ရှား ဖြစ်သည်။ အာသိ၊ ဖြစ်သနည်း။ သံဝရိ၊ ညဉ့်၌။ သြဘာသယံ၊ ထွန်းပသော။ စန္ဒိမာဝါ၊ လက်သို့။ အန္တလိက္ခေ၊ ကောင်းကင်၌။ သတေရိတာ၊ သတေရိတ မည်သော။ ဝိဇ္ဇရိဝါ၊ လျှပ်စစ်ကဲ့သို့။ တေ၊ သင်၏။ ဂတ္တေဟိ၊ ကိုယ်တို့မှ။ ရသ္မိယော၊ အရောင်တို့သည်။ နိစ္ဆရန္တိ၊ ထွက်ကုန်၏။

၃၄။ ပြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ သောတံ၊ ထိုသင်သည်။ အဿသ္မိံ၊ ကောင်းကင်၌။ ဆိန္ဒဝါတံ၊ ပြတ်သောလေရှိသည်ကို။ ကပ္ပသိ၊ ဖြစ်စေ၏။ ဝေဟာယသံ၊ ကောင်း ကင်၌။ ဂစ္ဆသိ စ၊ သွားလည်း သွား၏။ တိဋ္ဌသိ စ၊ ရပ်လည်း ရပ်၏။ တတ္ထ၊ ထိုကောင်းကင်၌။ အနဒ္ဒဂူနံ၊ ခြေဖြင့်ခရီးကို မသွားကုန်သော။ ဒေဝတာနံ၊ နတ်တို့၏။ ယာ ဣဒ္ဓိံ၊ အကြင်တန်ခိုးသည်၎င်း။ တေ၊ သင်၏။ သုဘာဝိတာ၊ ကောင်းစွာ ပွားစေအပ်သော။ ယာပိ ဣဒ္ဓိံ၊ အကြင် တန်ခိုးသည်၎င်း။ အတ္ထိံ ရှိ၏။ တာယ၊ ထိုတန်ခိုးဖြင့်။ ဝတ္ထုကတာ နု၊ တည်ရာကဲ့သို့ ပြုအပ်သလော။

၃၅။ ပြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ ဝေဟာယသံ၊ ကောင်းကင်၌ ဖြစ်သော။ ဂမ္မံ၊ ခြေဖြင့်နင်းသွားခြင်းကို။ အာဂမ္မ၊ စွဲ၍။ တိဋ္ဌသိ-တိဋ္ဌမာနော၊ ရပ်သော။ တုဝံ၊ သင်ကား။ ကော ဝါ၊ အဘယ်သူနည်း။ တေမတ္ထံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ မေ ငါ့အား။ အက္ခာဟိ၊ ကြားလော့။ ကုမ္ဘံ၊ အိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော။

ဣတိ၊ ဤသို့ ။ ယံ အတ္ထံ၊ အကြင်အကြောင်းကို။ မေ၊ ငါ့အား။ ဝဒေသိ၊
သင်ဆို၏။ တံ အတ္ထံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ မေ၊ ငါ့အား။ အက္ခာဟိ၊ ကြားလော့။
တေ၊ သင်၏။ အယံ၊ ဤအိုးသည်။ ကိဿ၊ အဘယ်ဝတ္ထု၏။ ကုမ္ဘောအိုးနည်း။

ထို့နောင်မှ သိကြားသည် မြတ်သောမင်းကြီး - ထိုသို့တပြီးကား နာလော့
ဟုဆို၍ သုရာသောက်ခြင်း အပြစ်တို့ကို ပြလိုရကား-

၃၆။ န သပ္ပိကုမ္ဘော နာပိ တေလကုမ္ဘော၊
ဖာဏိတဿ မဓုရဿ ကုမ္ဘော။
ကုမ္ဘဿ ဝဇ္ဇာနိ အနပ္ပကာနိ၊
ဒေါသေ ဗဟူ ကုမ္ဘဂတေ သုဏာထ။ ။လ။

၅၉။ န ယိ မသ္မိံ ကုမ္ဘသ္မိံ ဒဓိမဓုဝါ၊
ဝေံ အဘိညာယ ကိဏာဟိ ရာဇ။
ဝေံ ဟိ မံ ကုမ္ဘဂတံ မယာ တေ၊
အက္ခာတရူပံ တဝ သဗ္ဗမိတ္တ။

ဟူသော ဤနှစ်ဆယ့်လေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃၆။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အယံ၊ ဤအိုးသည်။ န သပ္ပိကုမ္ဘော၊
ထောပတ်အိုးလည်း မဟုတ်။ နာပိတေလကုမ္ဘော၊ ဆီအိုးလည်း မဟုတ်။
ဖာဏိတဿ၊ တင်လဲ၏။ ကုမ္ဘော၊ အိုးသည်။ န၊ မဟုတ်။ မဓုရဿ၊ ပျား၏။
ကုမ္ဘော၊ အိုးသည်။ န၊ မဟုတ်။ ကုမ္ဘဿ၊ အိုး၏။ ဝဇ္ဇာနိ၊ အပြစ်တို့သည်။
အနပ္ပကာနိ၊ များစွာကုန်၏။ ဗဟူ၊ များစွာကုန်သော။ ကုမ္ဘဂတေ၊ အိုး၌
ဖြစ်ကုန်သော။ ဒေါသေ၊ အပြစ်တို့ကို။ သုဏာထ၊ နာကုန်လော့။

၃၇။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယံ၊ အကြင်သေကို။ ပိဝိတွာ၊
သောက်၍။ ဂစ္ဆန္တော၊ သွားသည်ရှိသော်။ ဂလေယျ၊ ဘဝါးလှမ်းတိုင်းလှမ်း
တိုင်း လည်းရာ၏။ ပပါတံ၊ ကမ်းပါးပြတ်သို့၎င်း။ သောဗ္ဗံ၊ တွင်းသို့၎င်း။ ဂုဟံ၊
လိုက်ခေါင်းသို့၎င်း။ စန္ဒနိယံ၊ ညွှန်စေးရွှံသို့၎င်း။ သြဋ္ဌိဂလ္လံ၊ ဆန်ဆေးရေစသည်
တို့ကို သွန်ထုခရီးသို့၎င်း။ ပတေ၊ ကျရာ၏။ အဘောဇနေယျံ၊ မစားသင့်သော
ဝတ္ထုကို။ ဗဟံပိ၊ များစွာလည်း။ ဘုဇ္ဇေယျ၊ စားမိရာ၏။ ယာ ကုမ္ဘိ၊ အကြင်

အိုးသည်။ ဝေရူပေါ၊ ဤသို့သဘောရှိ၏။ တဿာကုမ္ဘိယာ၊ ထိုအိုး၏။ ဝဇ္ဇာနိ၊ အပြစ်တို့ကို။ သုဏာထ၊ နာကုန်လော့။ တဿာ၊ ထိုသေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံကုမ္ဘံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်။

၃၈။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယံ၊ အကြင်သေကို။ ပိဝိတွာ၊ သောက်သောကြောင့်။ စိတ္တသ္မိံ၊ စိတ်၌။ အနေသမာနော၊ အစိုးမရသည် ဖြစ်၍။ ဘက္ခသာရီ၊ အဟောင်းဖြစ်သော မြက်ဖတ်ကို စားသော။ ဂေါရိဝ၊ နွားကဲ့သို့။ ဝေရူပေါ၊ ဤသို့သဘောရှိ၏။ အနာထမာနောဝ၊ ကိုးကွယ်ရာမရှိ သောသူကဲ့သို့။ အာဟိဏ္ဏတိ၊ လည်တတ်၏။ ဥပဂါယတိ စ၊ သီလည်းသီတတ်၏။ နစ္စတိ စ၊ ကလည်း ကတတ်၏။ ယာသုရာ၊ အကြင်သေသည်။ ဝေရူပေါ၊ ဤသို့ သဘောရှိ၏။ တဿာ၊ ထိုသေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္ဘံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၃၉။ မဟာရာဇ၊ မင်းကြီး။ ယံ၊ အကြင်သေကို။ ပိဝိတွာ၊ သောက်သော ကြောင့်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ အစေလောဝ၊ တက္ကတုန်းကဲ့သို့။ နဂ္ဂေါ၊ အဝတ်မဝတ် ဘဲ။ ဂါမေ၊ ရွာ၌၎င်း။ ဝိသိခန္တရာနိ၊ လမ်းခရီးအလယ်သို့၎င်း။ စရေယျ၊ သွားမိရာ၏။ သံမုဠစိတ္တော၊ တွေဝေသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ အတိဝေလ သာယံ၊ အတိုင်းအရှည်ထက်လွန်စွာ အိပ်ခြင်းသို့ရောက်ရာ၏။ တဿာ၊ ထိုမျှား သော အပြစ်ရှိသောသေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္ဘံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၄၀။ မဟာရာဇ၊ မင်းကြီး။ ယံ၊ အကြင်သေကို။ ပိဝိတွာ၊ သောက်သော ကြောင့်။ ဥဠာယ၊ ထ၍။ ပဝေဓမာနော၊ တုန်လှုပ်လျက်။ သီသဉ္ဇ၊ ဦးခေါင်း ကို၎င်း။ ဗာဟံ စ၊ လက်ရုံးကို၎င်း။ ပစာလယန္တော၊ လှုပ်လျက်။ သော၊ ထိုသေ သောက်သောသူသည်။ ဒါရုကဋ္ဌုလ္လကောဝ၊ သစ်သားဖြင့် လုပ်အပ်သော ယန္တရားရုပ်ကဲ့သို့။ နစ္စတိ၊ က၏။ တဿာ၊ ထိုသေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္ဘံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၄၁။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယံ၊ အကြင်သေကို။ ပိဝိတွာ၊ သောက်သောကြောင့်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ အဂ္ဂိဒခုာ၊ မီးလောင်ကုန်လျက်။ သယန္တိ၊ အိပ်ရကုန်၏။ အထော၊ ထိုမှတစ်ပါး။ သိင်္ဂါလေဟိ၊ မြေခွေးတို့သည်။ ခါဒိတာ၊ စားအပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ အာသေ-အာသေယျ၊ နေကုန်ရာ၏။ ဗန္ဓံ၊

နှောင်ဖွဲ့ခြင်းသို့၎င်း။ ဝဓံ၊ သတ်ပုတ် ညှဉ်းဆဲခြင်းသို့၎င်း။ ဘောဂဇာနိံ၊ စည်းစိမ် ယုတ်ခြင်းသို့၎င်း။ ဥပေန္တိ၊ ရောက်ကုန်၏။ တဿ၊ ထိုသေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္ဘံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၄၂။ ယံ၊ အကြင်သေကို။ ပိဝိတွာ၊ သောက်သောကြောင့်။ သဘာယံ၊ သဘင်၌။ အဘာသနေယျံ၊ မဆိုအပ်သော စကားကို။ ဘာသေယျ၊ ဆိုမိရာ၏။ အပေတဝတ္ထော၊ အဝတ်မှကင်းသည်။ သမာနော၊ ဖြစ်လျက်။ ဝန္တဂတော၊ မိမိအန်ဖတ်၌ လည်းသည်ဖြစ်၍။ သမက္ခိတော၊ အန်ဖတ်ဖြင့်လိမ်းကျံလျက်။ ဗျသန္ဓော၊ နစ်သောအဖြစ်သို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍။ သယတိ၊ အိပ်ရ၏။ တဿ၊ ထိုသေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္ဘံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၄၃။ ယံ၊ အကြင်သေကို။ ပိဝိတွာ၊ သောက်သောကြောင့်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ဥက္ကဋ္ဌော၊ ငါကား အလွန်မြတ်သော သူတည်း။ ငါနှင့်တူသောသူ မရှိဟု။ ဘာသေယျ၊ ကြုံးဝါး ပြောဆိုရာ၏။ အာဝိလက္ခော၊ နီသောမျက်စိရှိသည် ဖြစ်၏။ သဗ္ဗပထဝီ၊ အလုံးစုံသော မြေသည်။ မမေဝ၊ ငါ၏သာလျှင်။ ပထဝီ၊ မြေတည်း။ မေ၊ ငါနှင့်။ သမော၊ တူသော။ စာတုရန္တော၊ သမုဒြာလေးစင်း အပိုင်းအခြားရှိသော မြေ၌ အစိုးရသော။ ရာဇာပိ၊ မင်းသည်လည်း။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မညေ၊ ထင်မှတ်တတ်၏။ တဿ၊ ထိုသို့သောသေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္ဘံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၄၄။ ယာ သုရာ၊ အကြင်သေသည်။ မာနာတိမာနာ၊ ပကတိသောမာန် အလွန်သော မာန်မှုခြင်းတို့ကို ပြုတတ်၏။ ကလဟာနိ၊ ငြင်းခုံခြင်းတို့ကိုလည်း ပြုတတ်ကုန်၏။ ပေသုဏီ၊ ဂုံးတိုက် ချောပစ်ခြင်းကိုလည်း ပြုတတ်ကုန်၏။ ဒုဗ္ဗဏ္ဍိနိ၊ အဆင်းမလှခြင်းကိုလည်း ပြုတတ်၏။ နဂ္ဂိနိ၊ အဝတ်မရှိသည်ကိုလည်း ပြုတတ်၏။ ပလာယိနိ၊ ပြေးခြင်းကိုလည်း ပြုတတ်၏။ စောရာနံ၊ သူခိုးတို့၏ ၎င်း။ ဓုတ္တာနံ၊ သေသောက်ကြူးတို့၏၎င်း။ ဂတိ၊ ရောက်ရာလည်းဖြစ်၏။ နိကေတော၊ နေရာလည်း ဖြစ်၏။ တဿ၊ ထိုသို့သော အပြစ်ရှိသော သေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္ဘံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၄၅။ လောကေ၊ လူ့ပြည်၌။ ဣဒ္ဓါနိ၊ ပြည့်စုံကုန်သော။ ဖိတာနိ၊ အဝတ် တန်ဆာ ထက်ဝန်းကျင် ဥစ္စာတို့ဖြင့် ပွင့်လန်းကုန်သော။ အနေကသဟဿ-

ခနာနို၊ အထောင်မက များစွာသောဥစ္စာရှိကုန်သော။ ယာနို ကုလားနို၊ အကြင် အမျိုးတို့သည်။ အာသံ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တာနို ကုလားနို၊ ထိုအမျိုးတို့ကို။ ဣမာယ၊ ဤသေသည်။ ဥစ္စန္ဒဒါယဇကတာနို၊ ပြတ်သော အမွေခံရှိသည်တို့ကို ပြုတတ် ကုန်၏။ တဿာ၊ ထိုသို့သော အပြစ်ရှိသော သေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္ဘံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၄၆။ ယံ၊ အကြင်အမျိုးကို။ နိဿာယ၊ မှီ၍။ ယတ္ထ၊ အကြင်အမျိုး၌။ ဧညံ၊ စပါးသည်၎င်း။ ခနံ၊ ဥစ္စာသည်၎င်း။ ရဇတံ၊ ငွေသည်၎င်း။ ဇာတရူပံ၊ ရွှေသည်၎င်း။ ခေတ္တံ၊ လယ်သည်၎င်း။ ဂဝံ၊ နွားသည်၎င်း။ ပတိဋ္ဌိတာ၊ တည်ကုန်၏။ တတ္ထ၊ ထိုအရပ်၌။ တဿ၊ ထိုအမျိုး၏။ ဗဟူနိ၊ များစွာကုန် သော ဥစ္စာတို့သည်။ ဣမာယ၊ ဤသေကြောင့်။ ဝိနာသယန္တိ၊ ပျက်စီးကုန်၏။ ကုလားနံ၊ အမျိုးတို့၏။ ဥစ္စေဒနိဝိတ္တဂတံ၊ ပြတ်ခြင်း ဥစ္စာမရှိခြင်းသို့ ရောက်ခြင်း ကို။ ဣမာယ၊ ဤသေသည်။ ကတံ၊ ပြုအပ်၏။ တဿာ၊ ထိုသေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္ဘံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၄၇။ ယံ၊ အကြင်သေကို။ ပိဝိတွာ၊ သောက်သောကြောင့်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ပေါသော၊ ယောက်ျားသည်။ ဒိတ္တရူပေါ၊ မာန်ဆောင်တတ်သော သဘော ရှိသည် ဖြစ်၍လျှင်။ မာတရဉ္စ၊ အမိကို၎င်း။ ပိတရဉ္စ၊ အဘကို၎င်း။ အက္ကော သတိ၊ ဆဲရေးမိတတ်၏။ သဿူပိ၊ ယောက္ခမမိန်းမသူကိုလည်း။ ဂဏှေယျ၊ ကိလေသာ၏ အစွမ်းဖြင့် ဆွဲငင်မိရာ၏။ အထော၊ ထိုမှတစ်ပါး။ သုဏှမ္ပိ၊ ချွေးမ ကိုလည်း။ ဂဏှေယျ၊ ကိလေသာ၏ အစွမ်းဖြင့် ဖမ်းမိရာ၏။ တဿာ၊ ထိုသို့ သော အပြစ်ရှိသော သေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္ဘံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၄၈။ ယံ၊ အကြင်သေကို။ ပိဝိတွာ၊ သောက်သောကြောင့်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ နာရီ၊ မိန်းမသည်။ ဒိတ္တရူပေါ၊ စောင်းမာန်တက်သော သဘောရှိသည် ဖြစ်၍လျှင်။ သသုရဉ္စ၊ ယောက္ခမ ယောက်ျားသူကို၎င်း။ သာမိကဉ္စ၊ လင်ကို ၎င်း။ အက္ကောသတိ၊ ဆဲရေးမိတတ်၏။ ဒါသံပိ၊ မိမိကျွန်ကိုသော်လည်း။ ဂဏှေယျ၊ ကိလေသာ၏ အစွမ်းဖြင့် လင်ထင်မှတ်၍ ဖမ်းငင်မိရာ၏။ ပရိ စာရိကံပိ၊ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော သူကိုလည်း။ ဂဏှေယျ၊ ကိလေသာ၏

အစွမ်းဖြင့် ဆွဲငင်မိရာ၏။ တဿာ၊ ထိုသို့သော အပြစ်ရှိသော သေဖြင့်။
ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္ဘံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၄၉။ ယံ၊ အကြင်သေကို။ ပိဝိတွာ၊ သောက်သောကြောင့်။ ဝေ၊ စင်စစ်။
ပေါသော၊ ယောက်ျားသည်။ ဓမ္မေ၊ မြတ်သော အကျင့်တရား၌။ ဌိတံ၊
တည်သော။ သမဏံ ဝါ၊ ရဟန်းကို၎င်း။ ပြာဟ္မဏံ ဝါ၊ ပုဏ္ဏားကို၎င်း။ ဟနေယျ၊
သတ်ပုတ်ညှဉ်းဆဲရာ၏။ တတောနိဒါနံ၊ ထိုသို့ သတ်ပုတ် ညှဉ်းဆဲခြင်းဟူသော
အကြောင်းကြောင့်။ အပါယမိ၊ အပါယ်လေးပါးသို့။ ဂစ္ဆေယျ၊ ရောက်ရာ၏။
တဿာ၊ ထိုသေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္ဘံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊
ဝယ်ကြကုန်လော့။

၅၀။ ယံ၊ အကြင်သေကို။ ပိဝိတွာ၊ သောက်သောကြောင့်။ ဝေ၊ စင်စစ်။
ကာယေန စ၊ ကိုယ်ဖြင့်၎င်း။ ဝါစာယ စ၊ နှုတ်ဖြင့်၎င်း။ စေတသာ စ၊ စိတ်ဖြင့်
၎င်း။ ဒုစ္စရိတံ၊ မကောင်းသော အကျင့်ကို။ စရန္တိ၊ ကျင့်မိတတ်ကုန်၏။ ဒုစ္စရိတံ၊
မကောင်းသော အကျင့်ကို။ စရိတွာ၊ ကျင့်မိသောကြောင့်။ နိရယံ၊ ရဲသို့။
ဝဇန္တိ၊ ရောက်ရကုန်၏။ တဿာ၊ ထိုသေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္ဘံ၊
ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၅၁။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။ သုရံ၊ သေကို။ အပိဝိန္တံ၊ မသောက်သော။ ယံပုရိသံ၊
အကြင်ယောက်ျားကို။ ဗဟံ၊ များစွာသော။ ဟိရညံ၊ ရှေ့ကို။ ပရိစ္စဇန္ဓော၊
ပေးကုန်လျက်။ အလီကံ၊ မဟုတ်မမှန်သောစကားကို။ ဘဏ၊ သင်ဆိုလော့။
ဣတိ၊ ဤသို့ဆိုကုန်၍။ ယာစမာနာပိ၊ တောင်းပန်ကုန်သော်လည်း။ န လဘန္တိ၊
မရကုန်။ တံ၊ ထိုသေကို။ ပိဝိတွာ၊ သောက်ပြီး၍။ ဌိတော၊ တည်သော။
သော၊ ထိုယောက်ျားသည်။ အလီကံ၊ မဟုတ်မမှန်သော စကားကို။ ဘဏတိ၊
ဆိုတတ်၏။ တဿာ၊ ထိုသေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္ဘံ၊ ဤအိုးကို။
ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၅၂။ ယံ၊ အကြင်သေကို။ ပိဝိတွာ၊ သောက်သောကြောင့်။ ဝေ၊ စင်စစ်။
ပေသနေ၊ စေပါးဘွယ်၌။ ပေသိယန္ဓော၊ စေသည်ရှိသော်။ အစွာယိကေ၊
အဆောတလျင် ပြုအပ်သော။ ကရဏိယမိ၊ ပြုဘွယ်ကိစ္စသည်။ ဇာတေ၊
ဖြစ်လတ်သည်ရှိသော်။ ကေန၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်။ အာဂတော၊
လာသနည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝုတ္တော၊ ဆိုအပ်သော်။ သော၊ ထိုသေသောက်

သောသူသည်။ အတ္တံပိ၊ မှာလိုက်သော စကားအနက်မျှကိုလည်း။ န ပဇာနာတံ၊ မသိ။ တဿာ၊ ထိုသေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္မံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၅၃။ ဟိရိမနာပိ၊ ရှက်ကြောက်တတ်ကုန်သော သူတို့သည်လည်း။ မဒနာယ၊ သေဖြင့်။ မတ္တာ၊ ယစ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ အဟိရိကဘာဝံ၊ အရှက်အကြောက် ကင်းသော အဖြစ်ကို။ ပါတုကရောန္တိ၊ ထင်ရှားပြုတတ်ကုန်၏။ ဓီရာ၊ ပညာရှိ တို့သည်။ သန္တာပိ၊ ရှိကုန်လျက်လည်း။ ဗဟုကံ၊ များစွာသော စကားကို။ ဘဏန္တိ၊ ဆိုမိတတ်ကုန်၏။ တဿာ၊ ထိုသေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္မံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၅၄။ ယံ၊ အကြင်သေကို။ ပိဝိတွာ၊ သောက်သောကြောင့်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ဧကတူပါ၊ ဝက်သုငယ်တို့ကဲ့သို့ အမျိုးယုတ်သော သူနှင့်တကွ တပေါင်းတည်း ဖြစ်ကုန်၍။ သယန္တိ၊ အိပ်ကုန်၏။ အနာသကာ၊ ကင်းသော အာဟာရရှိကုန် သည်ဖြစ်၍။ တဏှိလဒုက္ခသေယဉ္ဇ၊ မြေ၌ ဆင်းရဲစွာသော အိပ်ခြင်းသို့၎င်း။ ဒုဗ္ဗဏိယဉ္ဇ၊ အဆင်း မလှခြင်းသို့၎င်း။ အာယသတျဉ္ဇ၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်းသို့၎င်း။ ဥပေန္တိ၊ ရောက်ကုန်၏။ တဿာ၊ ထိုသေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္မံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၅၅။ ယံ၊ အကြင်သေကို။ ပိဝိတွာ၊ သောက်သောကြောင့်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ပတ္တက္ခန္ဓာ၊ ငိုက်ဆိုက်ကြသော လည်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ကုဋ္ဌဟတာ၊ လည်၌ဖဲ့ အပ်သော ယန္တရားဖြင့် ညှဉ်းဆဲအပ်ကုန်သော။ ဂါဝေါဣဝ၊ နွားတို့ကဲ့သို့။ သယန္တိ၊ အိပ်ကုန်၏။ ဝါရုဏိယာ၊ သေ၏။ ဝေဂေါဣဝ၊ အဟုန်ကဲ့သို့။ နရော လူတို့ကို။ သုသဟော၊ ပြင်းစွာ နှိပ်စက်တတ်သော။ ဝေဂေါ၊ အဟုန်သည်။ န ဟိ အတ္တိ၊ မရှိသလျှင်ကတည်း။ တဿာ၊ ထိုသေဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္မံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၅၆။ ယံ သုရံ၊ အကြင်သေကို။ ယောရဝိသံ၊ ပြင်းသော အဆိပ်ရှိသော။ သပ္ပံဣဝ၊ မြေကဲ့သို့။ မနုဿာ၊ လူတို့သည်။ ဝိဝဇ္ဇန္တိ၊ ရှောင်ကြဉ်ကုန်၏။ လောကေ၊ လူ့ပြည်၌။ ဝိသသမာနံ၊ အဆိပ်နှင့်တူသော။ တံ သုရံ၊ ထိုသေကို။ ကော နရော၊ အဘယ်သူသည်။ ပါတု၊ သောက်ခြင်းငှါ။ အရဟတိ၊ ထိုက်အံ့ နည်း။

၅၇။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယံ၊ အကြင်သေကို။ ပိဝိတွာ၊
သောက်သောကြောင့်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ အဏ္ဏကဝေဏ္ဏပုတ္တာ၊ အဏ္ဏကဝေဏ္ဏသား
ဖြစ်ကုန်သော တကျိပ်ကုန်သော မင်းညီနောင်တို့သည်။ သမုဒ္ဒတီရေ၊ သမုဒြာ
ကမ်းနား၌။ ပရိဝါရိယန္တာ၊ ခြံရံကုန်လျက်။ မုသလေဟိ၊ ကျည်ပွေ့တို့ဖြင့်။
အညမညံ၊ အချင်းချင်း။ ဥပက္ကမံ၊ ရိုက်ပုတ်ကြကုန်၏။ တဿာ၊ ထိုသေဖြင့်။
ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ ဣမံ ကုမ္ဘံ၊ ဤအိုးကို။ ကိဏာထ၊ ဝယ်ကြကုန်လော့။

၅၈။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယံ၊ အကြင်သေကို။ ပိဝိတွာ၊
သောက်သောကြောင့်။ သမာယာ၊ မယားနှင့်တကွကုန်သော။ ပုဗ္ဗဒေဝါ၊
အသုရာနတ်တို့သည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ပမတ္တာ၊ သေယစ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။
သဿတိယာ၊ နှစ်လ ရှည်လျားသောကြောင့် မြဲသည်ဟု သမုတ်အပ်သော။
တိဒိဝါ၊ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်မှ။ စုတာ၊ ရွှေလျော၍ ကျကုန်၏။ တာဒိသံ၊
ထိုသို့ သဘောရှိသော။ ဣမံ မဇ္ဇံ၊ ဤသေကို။ တံ၊ ထိုသေသည်။ နိရတ္ထကံ၊
အကျိုးမရှိ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဇာနံ-ဇာနန္တော၊ သိသော သင်မင်းကြီးသည်။
ကထံ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ ပိဝေယျ၊ သောက်အံ့နည်း။

၅၉။ သဗ္ဗမိတ္တ၊ သဗ္ဗမိတ္တ အမည်ရှိတော်မူသော။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော
မင်းကြီး။ ဣမသ္မိံ၊ ဤသို့ သဘောရှိသော။ ကုမ္ဘသ္မိံ၊ အိုး၌။ ဒမိ ဝါ၊ နှိုင်း
သည်၎င်း။ မရ ဝါ၊ ပျားသည်၎င်း။ န၊ မဟုတ်။ ဝေ၊ ဤသို့ အပြစ်များသော
အဖြစ်ကို။ အဘိညာယ၊ သိ၍။ ကိဏာဟိ၊ ဝယ်လော့။ ဝေဟိ၊ ဤသို့လျှင်။
ကုမ္ဘကတံ၊ အိုး၌တည်သော အဖြစ်ကို။ တဝ၊ ရှင်မင်းကြီးအား။ မယာ၊
ငါသည်။ အက္ခာတရူပံ၊ သဘောအားဖြင့် ကြားအပ်ပြီ။

ထိုစကားကိုကြား၍ သဗ္ဗမိတ္တမင်းကြီးသည် သုရာ၏အပြစ်ကို သိသဖြင့်
နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ သိကြားမင်းအား ချီးမွမ်းလိုရကား-

၆၀။ န မေ ပိတာ ဝါ အထဝါပိ မာတာ၊
တောဒိသာ ယာဒိသကော တုဝံသိ။
ဟိတာနုကမ္ပိ ပရမတ္ထကာမော၊
သောဟံ ကရိသံ ဝစနံ တဝဇ္ဇ။

၆၁။ ဒဒါမိ တေ ဂါမဝရာနိ ပဉ္စ၊
 ဒါသိသတံ သတ္တဂဝံ သတာနိ။
 အာဇညယုတ္တေ စ ရထေ ဒသိမေ၊
 အာစရိယော ဟောသိ မမတ္တကာမော။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၆၀။ ပြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ မေ ငါ၏။ ပီတာ ဝါ၊ အဘသည်၎င်း။ အထ၊
 ထိုမြို့။ မာတာပိ ဝါ၊ အမိသည်၎င်း။ တောဒိသာ၊ ထိုသို့ သဘောရှိကုန်သည်။
 န ဟောန္တိ၊ မဖြစ်ကုန်။ ယာဒိသကော၊ အကြင်သို့ သဘောရှိသော။ တုဝံ၊
 သင်သည်။ မေ ငါ၏။ ဟိတာနုကမ္ပိ၊ အစီးအပွားကို အလိုရှိသည်။ အသိ၊
 ဖြစ်၏။ တာဒိသာ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော။ တုဝံ၊ သင်သည်။ မေ ငါ၏။
 ပရမတ္ထကာမော၊ မြတ်သောအကျိုးကို အလိုရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ သော
 အဟံ၊ ထိုငါသည်။ အဇ္ဇ၊ ယခုအခါ၌။ တဝ၊ သင်၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။
 ကရိသံ၊ လိုက်နာပါအံ့။

၆၁။ ပြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ ပဉ္စဂါမဝရာနိ၊ အခွန်တသိန်းထွက်သော ငါးရွာ
 တို့ကို၎င်း။ ဒါသိသတံ၊ ကျွန်မတရကို၎င်း။ သတ္တဂဝံ သတာနိ၊ ခုနစ်ရာသော
 နွားတို့ကို၎င်း။ အာဇညယုတ္တေ၊ အာဇာနည်မြင်း က၊ ကုန်သော။ ဣမေဒသ
 ရထေ စ၊ ဤ ဆယ်စီးကုန်သော ရထားတို့ကို၎င်း။ တေ၊ သင့်အား။ အဟံ၊
 ငါသည်။ ဒဒါမိ၊ ပေး၏။ တံ၊ သင်သည်။ မမ၊ ငါ၏။ အတ္ထကာမော၊ အကျိုး
 စီးပွားကို အလိုရှိသော။ အာစရိယော၊ ဆရာသည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ပေ၏။

ထိုစကားကိုကြား၍ သိကြားမင်းသည် နတ်၏ ကိုယ်အဖြစ်ကို ပြ၍ မိမိ
 ကိုယ်ကို သိစိမ့်သောငှါ ကောင်းကင်၌ရပ်၍ မိမိအား ပေးသောဆုကို ပယ်သဖြင့်
 ထိုမင်းအား အဆုံးအမကို ပေးလိုရကား—

၆၂။ တဝေဝ ဒါသိသတ မတ္ထု ရာဇ၊
 ဂါမာ စ ဂါဝေါ စ တဝေဝ ဟောန္တု။
 အာဇညယုတ္တာ စ ရထာ တဝေဝ၊
 သက္ကောဟ မသ္မိ တိဒသာန မိန္ဒော။

၆၃။ မံသောဒနံ သပ္ပိပါယာသံ ဘုဉ္ဇ၊
ခါဒဿု စ တံ မဓုနာ သ ပူဝေ။
ဝေံ တုဝံ ဓမ္မရတော ဇနိန္ဒ၊
အနိန္ဒိတော သဂ္ဂ မုပေဟိ ဌာနံ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၆၅။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဒါသီသတံ၊ သင်မင်းမြတ်၏ ကျွန်မတရသည်။
တဝေဝ၊ သင်မင်းမြတ်အားသာလျှင်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ ဂါမာ စ၊ ရွာငါး
ရွာတို့သည်၎င်း။ ဂါဝေါ စ၊ ခုနစ်ရာသော နွားတို့သည်၎င်း။ တဝေဝ၊ သင်မင်း
မြတ်အားသာလျှင်။ ဟောန္တု၊ ဖြစ်စေကုန်လော့။ အာဇည ယုတ္တ ရထာ စ၊
အာဇာနည်မြင်းက၊ သော ရထားတို့သည်လည်း။ တဝေဝ၊ သင်မင်းမြတ်အား
သာလျှင်။ ဟောန္တု၊ ဖြစ်စေကုန်လော့။ အဟံ၊ ငါသည်။ တိဒသာနံ၊
တာဝတိံ သာနတ်တို့ကို။ ဣန္ဒော၊ အစိုးရသော။ သက္ကော၊ သိကြားမင်းသည်။
အဿိ၊ ဖြစ်၏။

၆၃။ ဇနိန္ဒ၊ လူတို့ကို အစိုးရတော်မူသော မင်းမြတ်။ တံ၊ သင်မင်းမြတ်
သည်။ မံသောဒနံ၊ သားပြွမ်းထမင်းကို၎င်း။ သပ္ပိပါယာသံ၊ သနာထမင်းကို
၎င်း။ ဘုဉ္ဇ၊ စားလော့။ မဓုနာ၊ ပျားနှင့်။ သဟ၊ တကွ။ ပူဝေ စ၊ မှုတို့ကို၎င်း။
ခါဒဿု၊ စားလော့။ ဝေံ၊ ဤသို့ အထူးထူးသော မြတ်သောအရသာရှိသော
ခဲဘွယ် ဘောဇဉ်ကိုစား၍ သေသောက်ခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်လျက်။ ဓမ္မရတော၊
သုစရိုက်တရား၌ မွေ့လျော်သည်ဖြစ်၍။ အနိန္ဒိတော၊ မကဲ့ရဲ့အပ်သည်ဖြစ်၍။
တုဝံ၊ သင်မင်းမြတ်သည်။ သဂ္ဂံ၊ ရူပါရုံစသည်ဖြင့် မြတ်သော။ ဌာနံ၊ နတ်ပြည်
သို့။ ဥပေဟိ၊ ကပ်လော့။

ဤသို့လျှင် သိကြားနတ်မင်းသည် ထိုသဗ္ဗမိတ္တမင်းအား အဆုံးအမကို
ပေးပြီးလျှင် မိမိနေရာ တာဝတိံ သာနတ်ရွာသို့လျှင် သွားလေ၏။ ထိုသဗ္ဗမိတ္တ
မင်းသည်လည်း သူရာကို မသောက်မူ၍ သုရာအိုးတို့ကို ခွဲစေပြီးလျှင် သီလကို
ဆောက်တည်၍ အလှူပေးသဖြင့် နတ်ပြည်သို့ လား၏။ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအလုံး၌
လည်း အစဉ်သဖြင့် သေသောက်ခြင်းသည် ပြန်ပွားခြင်းသို့ ရောက်၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာတော်ကို ဆောင်
တော်မူ၍ ဝိသုဒ္ဓါ- ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ သဗ္ဗမိတ္တမင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊
ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ သိကြားနတ်မင်း ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို
ပေါင်းတော်မူ၏။

လက်ဆောင်တံစိုး၊ စားသည့်ကျိုး၊ ဖြစ်ရိုး ပြိတ္တာပြည်။

နှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော ကုမ္ဘဇာတ်သည် ပြီး၏။

၃ - ဇယဒိသဇာတ်

မိဘကို လုပ်ကျွေးခြင်းအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော
သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “စိရဿံ ဝတ မေ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်
တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤဇယဒိသဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌
သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် အမိအဘကို လုပ်ကျွေးသော ရဟန်းတပါးကို
အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ [ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသည် သုဝဏ္ဏသာမဇာတ်၌
ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုနှင့် တူသလျှင်ကတည်း။] အထူးကား - ထိုအခါ သဗ္ဗညုမြတ်စွာ
ဘုရားသည် ရဟန်းတို့ - ရှေးပညာရှိတို့သည် ရှေ့ပန်းကို၎င်း၊ ထီးဖြူကို၎င်း စွန့်၍
မိဘတို့ကို လုပ်ကျွေးဘူးကုန်ပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့-လွန်လေပြီးသောအခါ ကပိလတိုင်း ဥတ္တရ ပဉ္စာလ
မြို့၌ ပဉ္စာလမည်သောမင်းသည် မင်းပြုသတတ်၊ ထိုမင်း၏ မိဖုယားကြီးသည်
ကိုယ်ဝန်ဆောင်၍ သားကို ဖွား၏။ ထိုမိဖုယားကြီးအား ရှေးဘဝ၌ တယောက်
သော ရန်သူမိန်းမသည် အမျက်ထွက်၍ သင်၏ ဖွားတိုင်းဖွားတိုင်းသောသားကို
စားခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သည် ဖြစ်ရလို၏ဟု ဆုတောင်းခြင်းကို ဖြစ်စေ၍ ဘီလူးမဖြစ်
၏။ ထိုဘီလူးမသည် ထိုအခါ အခွင့်ရ၍ ထိုမိဖုယားမြင်စဉ်လျှင် စိုသော အသား
စိုင့်နှင့် တူသော ထိုသားငယ်ကို ယူ၍ ကျွတ်ကျွတ်ဝါးလျက် စား၍ သွား
လေ၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်သားဖွားရာ၌လည်း ထိုအတူသာလျှင် ပြု၏။ သုံးကြိမ်
မြောက်၌ကား ထိုမိဖုယားကြီးအား သားဖွားအိမ်သို့ ဝင်သောအခါ အိမ်ကို

ခြံရံ၍ မြဲမြံစွာ စောင့်ရှောက်ခြင်းကို ပြုကုန်၏။ သားဖွားသည့်နေ့၌ ဘီလူးမသည် လာလတ်၍ တဖန် သူငယ်ကိုယူ၏။ မိဖုယားသည် ဘီလူးမသည် ငါ့သားကိုယူခဲ့ပြီ ဟု ကျယ်စွာသော အသံကိုပြု၏။ လက်နက်စွဲကုန်သောသူတို့သည် လာလတ်ကုန် ၍ မိဖုယားသည် ပေးအပ်သော အမှတ်ဖြင့် ဘီလူးမကို လိုက်ကုန်၏။

ထိုဘီလူးမသည် စားခွင့်ကိုမရသဖြင့် ပြေး၍ ရေပြန်ပေါက်သို့ဝင်၏။ သူငယ် သည် အမိအမှတ်ဖြင့် ထိုဘီလူးမ၏ နို့ကို စို့၏။ ထိုဘီလူးမသည် သားကဲ့သို့ ချစ်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၍ သုသာန်သို့ သွားပြီးလျှင် သူငယ်ကို ကျောက်ဂူလှိုက် ခေါင်း၌ ထား၍ မွေးကျွေး၏။ ထိုအခါ အစဉ်သဖြင့် ကြီးသော ထိုသူငယ်အား လူသားကိုဆောင်၍ ပေး၏။ နှစ်ယောက်သော သူတို့သည်လည်း လူသားကို စား၍ နေကုန်၏။ သူငယ်သည်လည်း မိမိ၏ လူ၏အဖြစ်ကို မသိ။ ဘီလူးမသား ဟူသော အမှတ်ရှိ၏။ ထိုမင်းသားသည် မိမိကိုယ်အဖြစ်ကိုစွန့်၍ ကွယ်ပျောက် ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်။ ထိုအခါ မင်းသားအား ဘီလူးမသည် ကွယ်ပျောက်စိမ့် သောငှါ တခုသော ဆေးမြစ်ကိုပေး၏။ ထိုမင်းသားသည် ဆေးမြစ် အာနုဘော် ကြောင့် ကွယ်ပျောက်၏။ လူသားကို စားလျက် သွား၏။ ဘီလူးမသည် ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းကြီး၏ အမှုကိုစွဲကို ဆောင်အံ့သောငှါ သွား၍ ထိုဝေဿဝဏ် နတ်မင်းကြီး အထံ၌၎င်း သေ၏။

မိဖုယားသည်လည်း လေးကြိမ်မြောက်သောအခါ၌ တယောက်သော သားကို ဖွားပြန်၏။ ထိုမင်းသားသည် ဘီလူးမမှ လွတ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ရောဂါမရှိသည် ဖြစ်၏။ ထိုမင်းသားအား ရန်သူဖြစ်သော ဘီလူးမကို အောင်၍ ဖွားသောကြောင့် 'ဇယဒိသမင်းသား' ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ ထိုမင်း သားသည် အရွယ်ရောက်လတ်သော် အလုံးစုံသော အတတ်တို့၏ အပြီးသို့ ရောက်၍ ထီးပြုကိုဆောင်း၍ တိုင်းပြည်ကို ဆုံးမ၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း သည် ထိုမင်း၏မိဖုယားကြီးဝမ်း၌ ဖြစ်၏။ ထိုဘုရားလောင်းအား 'အလီနသတ္တု မင်းသား' ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် အရွယ်ရောက် လတ်သော် အလုံးစုံ သင်အပ်ပြီးသော အတတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အိမ်ရှေ့မင်းဖြစ်၏။ ဘီလူးမသားသည်လည်း နောက်အဘို့၌ မေ့လျော့သဖြင့် ထိုဆေးမြစ်ကို ဖျောက်၍ ကွယ်ပျောက်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ကိုယ်ထင်ပြုလျက်လျှင်

သုသာန်၌ လူသားကို စား၏။ လူတို့သည် ထိုဘီလူးကို မြင်လျှင် ကြောက်လန့် ကုန်သောကြောင့် လာလတ်ကုန်၍ မင်းအား ကြားလျှောက်ကုန်၏။

အရှင်မင်းကြီး- တယောက်သော ဘီလူးသည် ကိုယ်ထင်ပြု၍ သုသာန်၌ လူသားကို စား၏။ ထိုဘီလူးသည် အစဉ်သဖြင့် မြို့တွင်းသို့ဝင်၍ လူကိုသတ်၍ စားလတ္တံ့။ ထိုဘီလူးကို ဖမ်းအံ့သောငှါ သင့်၏ဟု ကြားလျှောက်ကုန်၏။ မင်းသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံပြီးလျှင် ထိုဘီလူးကို ဖမ်းကြကုန်လော့ဟု စေ၏။ ဗိုလ်ပါအပေါင်းသည် သွားကုန်၍ သုသာန်ကို ဝန်းရံကုန်၏။ ဘီလူးမသားသည် အဝတ်မရှိဘဲ ထိတ်လန့်လျက် သေဘေးမှ ကြောက်သည်ဖြစ်၍ မြည်တမ်းလျက် လူတို့အကြားဖြင့် ပြေး၏။ လူတို့သည် ဤသူကား ဘီလူးတည်းဟု သေဘေးမှ ကြောက်လန့်ကုန်သည် ဖြစ်၍ နှစ်ဖြာကဲ့ကုန်၏။ ဘီလူးမ သားသည်လည်း ထိုသုသာန်မှပြေး၍လျှင် တောသို့ဝင်၏။ တဖန် လူတို့ခရီးသို့ မသွားပြီး ထိုဘီလူးမ သားသည် တခုသော မဟာဝဋ္ဋနီမည်သော တောအုပ်ကိုမှီ၍ သွားကုန်သော လူတို့တွင် တယောက် တယောက်စီ ဖမ်းယူပြီးလျှင် တောသို့ဝင်၍ သတ်စား လျက် တခုသော ပညောင်ပင်၌ နေ၏။

ထိုအခါ တယောက်သော လှည်းကုန်သည်မှူးဖြစ်သော ပုဏ္ဏားသည် တောအုပ်ကို စောင့်ကုန်သော လူတို့အား တထောင်သောဥစ္စာကို ပေး၍ လှည်းငါးရာတို့ဖြင့် ထိုခရီးကို သွား၏။ လူဖြစ်သော ဘီလူးသည် ကြွေးကြော် လျက် ပြေးလာ၏။ ကြောက်ကုန်သော လူတို့သည် ရင်ဖြင့်ဝပ်ကုန်၏။ ထိုလူဖြစ် သော ဘီလူးသည် ပုဏ္ဏားကို ယူ၍ ပြေးသည်ရှိသော် ရှားငုတ်ဖြင့် ခြေကို တိုက်မိ၍ တောအုပ်စောင့်သော လူတို့သည် လိုက်ကုန်သည်ရှိသော် ထိုပုဏ္ဏားကို စွန့်၍ သွားပြီးလျှင် မိမိနေရာ ပညောင်ပင်ရင်း၌ အိပ်၏။ ထိုပညောင်ပင်ရင်း၌ အိပ်သော ထိုဘီလူးအား ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ဇယဒိသမင်းသည်လည်း သမင်ကိုသတ်ခြင်းငှါ ဗိုလ်ပါခြံရံ၍ မြို့မှထွက်၏။ မြို့မှထွက်ကာမျှဖြစ်သော ထိုမင်းကို တက္ကသိုလ်ပြည်၌နေသော နန္ဒမည်သော အမိအဘကို လုပ်ကျွေး သော ပုဏ္ဏားသည် တဂါထာလျှင် တရာစီထိုက်သော သတာရဟလေးဂါထာကို ယူ၍ လာလတ်ပြီးလျှင် ထိုမင်းကို ဖူးမြင်၏။ မင်းသည် ပြန်မှ ငါနာအံ့ဟုဆို၍ ထိုနန္ဒပုဏ္ဏားအား နေရာအိမ်ကို ပေးပြီးလျှင် သမင်တောသို့သွား၍ အကြင်သူ၏

နံပါးဖြင့် သမင်သည် ပြေးအံ့၊ ထိုသူအားသာလျှင် အဖူးတည်းဟု ဆို၏။
ထိုအခါ တခုသော ချေဖြစ်သော သားသည် ထ၍ မင်း၏ ရှေးရှုပြေး၏၊ မူးမတ်
တို့သည် ပြက်ရယ်ပြုကုန်၏။ ဇယဒိသမင်းသည် သန်လျက်ကို ကိုင်၍ ထိုချေကို
လိုက်သည်ရှိသော် သုံးယူဇနာထက်၌ မှီ၍ သန်လျက်ဖြင့် နှစ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးလျှင်
ထမ်းပိုးဖြင့် ထမ်း၍လာလတ်သော် လူဖြစ်သော ဘီလူးအရပ်သို့ ရောက်လျှင်
နေဇာမြက်ပေါ်၌နေ၍ အတန်ငယ် အပန်းဖြေပြီးလျှင် သွားခြင်းငှါ အားထုတ်
၏။ ထိုအခါ ဇယဒိသမင်းကို ဘီလူးသည် ထလတ်၍ ရပ်လော့၊ အဘယ်သို့
သွားအံ့နည်း၊ ငါ၏အစာဖြစ်ပြီဟုဆို၍ လက်၌ကိုင်၍ ထိုမင်းအား မေးလိုရကား—

၆၄။ စိရသံ ဝတ မေ ဥဒပါဒိ အဇ္ဇ၊
ဘက္ခော မဟာ သတ္တမိ ဘတ္တကာလေ။
ကုတောသိ ကော ဝါသိ တဒိသံ ဗြူဟိ၊
အာစိက္ခ ဇာတိ ဝိဒိတော ယထာသိ။

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၄။ ဘော ပုရိသ၊ အို ယောကျ်ား။ စိရသံ ဝတ၊ ကြာမြင့်လေစွတကား။
မေ ငါ့အား။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ သတ္တမိ၊ အစာမစားရသည် ခုနစ်ရက်ရှိပြီ။ ဘတ္တ-
ကာလေ၊ အစာစားချိန် ကာလ၌။ မဟာဘက္ခော၊ မြတ်သော အစာသည်။
ဥဒပါဒိ၊ ဖြစ်ပေ၏။ တံ၊ သင်သည်။ ကုတော၊ အဘယ်အရပ်မှ။ အာဂတော၊
လာသည်။ အသိ၊ ဖြစ်သနည်း။ တံ၊ သင်သည်။ ကော ဝါ၊ အဘယ်သူသည်
မူလည်း။ အသိ၊ ဖြစ်သနည်း။ ဣသံ၊ ငါတိုက်တွန်း၏။ တံ၊ ထို ငါမေးသော
အကြောင်းကို။ ဗြူဟိ၊ သင်ဆိုလော့။ ယထာ၊ အကြင် အခြင်းဖြင့်။ တယာ၊
သင်သည်။ ဇာတိ၊ ဇာတ်ကို။ ဝိဒိတော၊ သိအပ်၏။ တထာ၊ ထို အခြင်းဖြင့်။
အာစိက္ခ၊ ငါ့အား ကြားလော့။

ဇယဒိသမင်းသည် ဘီလူးကိုမြင်လျှင် အလွန်ကြောက်သည်ဖြစ်၍ ပေါင်
တုန်လှုပ်ခြင်းသို့ ရောက်သဖြင့် ပြေးခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ ထိုသို့ ပေါင်တုန်လှုပ်
သဖြင့် ပြေးသွားခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သော်လည်း သတိကိုဖြစ်စေ၍ ဘီလူးအား
အကြောင်းကိုကြားသဖြင့် တောင်းပန်လိုရကား—

၆၅။ ပဉ္စာလရာဇာသို့ဝံ မိဂ ပဝိဋ္ဌော၊
 ဇယဒိသော နာမ ယဒိ သုတော တေ။
 စရာမိ ဂစ္ဆာနိ ဝနာနိ စဟံ၊
 ပသဒံ ဣမံ ခါဒ မမဇ္ဇ မုဉ္ဇ။

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၅။ ယက္ခ၊ ဘီလူး။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပဉ္စာလရာဇာ၊ ပဉ္စာလ မင်းသည်။
 အသို့၊ ဖြစ်၏။ မိဂဝံ၊ သမင်တောသို့။ ပဝိဋ္ဌော၊ ဝင်လာ၏။ အဟံ၊ ငါသည်။
 ဇယဒိသော နာမ၊ ဇယဒိသ အမည်ရှိ၏။ ယဒိ၊ အကယ်၍။ တေ၊ သင်သည်။
 သုတော၊ ကြားဘူးအံ့သတည်း။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဂစ္ဆာနိ စ၊ တောင်ခြေရင်း
 သို့၎င်း။ ဝနာနိ စ၊ တောသို့၎င်း။ စရာမိ၊ သွား၏။ အဇ္ဇ၊ ယခုအခါ၌။ ဣမံ
 ပသဒံ၊ ဤချေကို။ ခါဒ၊ စားပါလော့။ မမ၊ ငါ့အား။ မုဉ္ဇ၊ လွတ်ပါလော့။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘီလူးသည် မင်းအား စကားတုံ့ပြန်လိုရကား—

၆၆။ သေနော တံ ပလာသိ သယုမာနော၊
 မမေသ ဘက္ခော ပသဒေါ ယံ ဝဒေသိ။
 တံ ခါဒိယာန ပသဒံ ဇိဿံ၊
 ခါဒိဿံ ပစ္ဆာ န ဝိလာပကာလော။

ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၆။ ဇယဒိသ၊ ဇယဒိသမင်းမြတ်။ တံ၊ သင်သည်။ သယုမာနော၊ ငါ့ကို
 နှိပ်စက်လိုသည်ဖြစ်၍။ သေနော၊ ငါ့ဥစ္စာဖြင့်သာလျှင်။ ပလာသိ၊ မိမိကိုယ်ကို
 ဖလယ်၏။ သော ပသဒေါ၊ ဤချေသည်။ မမ၊ ငါ၏။ ဘက္ခော၊ အစာတည်း။
 ယံ ပသဒံ၊ အကြင်ချေကို။ ခါဒ၊ စားပါလော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝဒေသိ၊ ဆို၏။
 တံ ပသဒံ၊ ထိုချေကို။ ခါဒိယာန၊ စားဦး၍။ ဇိဿံ၊ စားခြင်းငှါ အလိုရှိသော
 အခါ၌။ တံ၊ သင့်ကို။ ပစ္ဆာ၊ နောက်မှ။ ခါဒိဿံ၊ စားအံ့။ အယံ ကာလော၊
 ဤအခါသည်။ န ဝိလာပကာလော၊ ငိုမြည်တမ်းရအံ့သော အခါမဟုတ်။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဇယဒိသမင်းသည်- နန္ဒပုဏ္ဏားကို အောက်မေ့လျက်
ဘီလူးကို တောင်းပန်ပြန်လိုရကား—

၆၇။ န စတ္ထိ မောက္ခော မမ နိက္ကယေန၊
ဂန္ဓာန ပစ္စာဂမနာယ ပနေ။
တံ သင်္ကရံ ပြာဟ္မဏဿ သမ္ပဒါယ၊
သစ္စာနုရက္ခိ ပုနရာဝဇိဿံ။

ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၇။ ယက္ခ၊ ဘီလူး။ မမ၊ ငါ့အား။ နိက္ကယေန၊ ဝယ်သဖြင့်။ မောက္ခော၊ လွတ်ခြင်းသည်။ န စ အတ္ထိ၊ မရှိသလျှင်ကတည်း။ ဂန္ဓာန၊ ပြည်သို့သွား၍။ ပနေ၊ နက်ဖြန်နံနက်စောစော၌။ ပစ္စာဂမနာယ၊ တဖန်ပြန်လာခြင်းငှါ။ ပဋိညံ၊ ဝန်ခံခြင်းကို။ ဂဏှာဟိ၊ ယူလော့။ ပြာဟ္မဏဿ၊ နန္ဒပုဏ္ဏားအား။ ယံ သင်္ကရံ၊ အကြင်အချိန်းအချက်ကို။ မယာ၊ ငါသည်။ ကတံ၊ ပြုအပ်၏။ တံ သင်္ကရံ၊ ထိုအချိန်းအချက်ကို။ သမ္ပဒါယ၊ ပြည့်စုံစေ၍။ သစ္စာနုရက္ခိ၊ သစ္စာကိုစောင့်လျက်။ ပုနရာဝဇိဿံ၊ တဖန် ငါလာအံ့။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘီလူးသည် အကြောင်းကို ပြောဆိုစေသဖြင့် တောင်းပန်ခြင်းကို ဝန်ခံလိုရကား—

၆၈။ ကိံ ကမ္မဇာတံ အနုတပ္ပဿေ တံ၊
ပတ္တံ သမိပံ မရဏဿ ရာဇာ။
အာစိက္ခ မေတံ အပိ သက္ကုဏေမု၊
အနုဇာနိတံ အာဂမနာယ ပနေ။

ဟူသော ငါးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၈။ ဇယဒိသ၊ ဇယဒိသမင်းမြတ်။ မရဏဿ၊ သေခြင်း၏။ သမိပံ၊ အနီးသို့။ ပတ္တံ၊ ရောက်ပြီးသော။ ရာဇာ၊ ပြည့်ရှင်မင်း ဖြစ်သော။ တံ၊ သင်မင်းမြတ်သည်။ ကမ္မဇာတံ၊ ကံသည်လျှင် ပြုပြင်အပ်သော အမှုကို။ ကိံ၊ အဘယ်ကြောင့်။ အနုတပ္ပဿေ၊ စိုးရိမ်ဘိသနည်း။ တေ၊ ထိုစိုးရိမ်ခြင်း၏အကြောင်းကို။ မေ၊ ငါ့အား။ အာစိက္ခ၊ ကြားလော့။ တံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ သုတ္တာ၊ ကြားရ၍။ ပနေ၊ နက်ဖြန်နံနက်အခါ၌။ အာဂမနာယ၊ လာခြင်းကို။ အနုဇာနိတံ၊ ခွင့်ပြုခြင်းငှါ။ အပိ သက္ကုဏေမု၊ တတ်နိုင်ကုန်ငြားအံ့လည်း မသိ။

ဇယဒိယမင်းသည် ထိုအကြောင်းကို ဘီလူးအား ကြားလိုရကား—

၆၉။ ကတာ မယာ ပြာဟ္မဏဿ ဓနာသာ၊
တံ သင်္ကရံ ပဋိမုက္ကံ န မုတ္တံ။
တံ သင်္ကရံ ပြာဟ္မဏဿ သမ္ပဒါယ၊
သစ္စာနုရက္ခိ ပုနရာဝဇိဿံ။

ဟူသော ခြောက်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၉။ ယက္ခ၊ ဘီလူး။ မယာ၊ ငါသည်။ ပြာဟ္မဏဿ၊ နန္ဒပုဏ္ဏားအား။ ဓနာသာ၊ ဥစ္စာ၌ တပ်မက်မောခြင်းကို။ ကတာ၊ ပြုအပ်၏။ သင်္ကရံ၊ ဥစ္စာပေးအံ့ဟု ဝန်ခံခြင်းကို။ ပဋိမုက္ကံ၊ ကိုယ်၌ စွပ်ထားအပ်၏။ တံ သင်္ကရံ၊ ထိုကိုယ်၌ စွပ်၍ ထားအပ်သော ဝန်ခံခြင်းမှ။ န မုတ္တံ၊ မလွတ်ပါသေး။ ပြာဟ္မဏဿ၊ နန္ဒပုဏ္ဏားအား။ တံ သင်္ကရံ၊ ထိုဝန်ခံခြင်းကို။ သမ္ပဒါယ၊ ပြည့်စုံစေ၍။ သစ္စာနုရက္ခိ၊ သစ္စာကိုစောင့်လျက်။ ပုနရာဝဇိဿံ၊ တဖန် သင့်ထံသို့ ငါလာအံ့။

ထိုစကားကို ကြား၍ ထိုမင်းကို လွှတ်လိုရကား—

၇၀။ ယာ တေ ကတာ ပြာဟ္မဏဿ ဓနာသာ၊
တံ သင်္ကရံ ပဋိမုက္ကံ န မုတ္တံ။
တံ သင်္ကရံ ပြာဟ္မဏဿ သမ္ပဒါယ၊
သစ္စာနုရက္ခိ ပုနရာဝဇဿု။

ဟူသော ခုနစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၀။ ဇယဒိသ၊ မင်းမြတ် ဇယဒိသ။ ပြာဟ္မဏဿ၊ နန္ဒပုဏ္ဏားအား။ ယာ ဓနာသာ၊ အကြင်ဥစ္စာ၌ တပ်မက်မောခြင်းကို။ တေ၊ သင်သည်။ ကတာ၊ ပြုအပ်၏။ တံ သင်္ကရံ၊ ထိုဥစ္စာပေးအံ့ဟု ဝန်ခံခြင်းကို။ ပဋိမုက္ကံ၊ ကိုယ်၌စွပ်၍ ထားအပ်၏။ တံ၊ ထိုကိုယ်၌စွပ်၍ ထားအပ်သော ဝန်ခံခြင်းမှ။ န မုတ္တံ၊ သင် မလွတ်သေး။ ပြာဟ္မဏဿ၊ နန္ဒပုဏ္ဏားအား။ သင်္ကရံ၊ ဝန်ခံခြင်းကို။ ကတံ၊ သင်ပြုအပ်၏။ တံ၊ ထိုဝန်ခံခြင်းကို။ သမ္ပဒါယ၊ ပြည့်စုံစေပြီး၍။ သစ္စာနုရက္ခိ၊ သစ္စာကို စောင့်လျက်။ ပုနရာဝဇဿု၊ တဖန် ပြန်၍ သင်လာခဲ့လော့။

ဤသို့သော စကားကို ဆိုပြီးလျှင် ဇယဒိသမင်းကို လွှတ်လိုက်၏။ ဘီလူးသည် လွှတ်အပ်သည်ရှိသော် ထိုဇယဒိသမင်းသည် အဆွေဘီလူး - သင်သည် မစိုးရိမ်လင့်၊ နံနက်စောစောကလျှင် ငါလာအံ့ဟု ဆို၍ ခရီးနိမိတ်တို့ကို

မှတ်လျက် မိမိဗိုလ်ပါ ရှိရာသို့ သွားပြီးလျှင် ဗိုလ်ပါအပေါင်းခြံရံလျက် မြို့သို့
ဝင်၍ နန္ဒပုဏ္ဏားကို ခေါ်စေပြီးလျှင် မြတ်သော အဘိုးများစွာထိုက်သော နေ
ရာ၌ နေစေ၍ ထိုလေးဂါထာတို့ကို နာပြီးလျှင် လေးထောင်သော ဥစ္စာတို့ကို
ပေး၍ ယာဉ်ထက်သို့တင်၍ ဤပုဏ္ဏားကို တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ ဆောင်ကြကုန်ဟု
လူတို့ကို စေ၍ ပုဏ္ဏားကို လွတ်လိုက်ပြီးလျှင် နက်ဖြန်နေ၌ ဘီလူးအထံသို့သွား
လိုရကား သားတော် အလီနသတ္တုမင်းသားကို ခေါ်၍ ဆုံးမတော်မူ၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှား ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်-

၇၁။ မုတ္တော စ သော ပေါရိသာဒဿ ဟတ္ထာ၊
ဂန္ဓာ သကံ မန္ဒိရံ ကာမကာမိံ ။
တံ သကံရံ ပြာဟ္မဏဿ သမ္ပဒါယ၊
အာမန္တယိ ပုတ္တ မလိနသတ္တုံ ။

၇၂။ အဇ္ဇေဝ ရဇံ အဘိသိဉ္ဇယဿ၊
ဓမ္မဉ္ဇရေ သေသေ ပရေသုစာပိ။
အဓမ္မကာရော စ တေ မာဟု ရဋ္ဌေ။
ဂစ္ဆာမ ဟံ ပေါရိသာဒဿုပန္နေ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၇၁။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ပေါရိသာဒဿ၊ ပေါရိသာဒ၏။ ဟတ္ထာ၊
လက်မှ။ မုတ္တော၊ လွတ်ပြီးသော။ သော စ၊ ထိုဇယဒိသ မင်းသည်ကား။ ကာမ-
ကာမိံ ၊ ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော။ သကံမန္ဒိရံ၊ မိမိနန်းသို့။ ဂန္ဓာ၊
သွား၍။ ပြာဟ္မဏဿ၊ နန္ဒပုဏ္ဏားအား။ တံ သကံရံ၊ ထိုအချိန်းအချက်ကို။
သမ္ပဒါယ၊ ပြည့်စုံစေ၍။ အလိနသတ္တုံ၊ အလီနသတ္တု အမည်ရှိသော။ ပုတ္တံ၊
သားတော်ကို။ အာမန္တယိ၊ ခေါ်၏။

၇၂။ ပုတ္တ၊ ချစ်သား။ တေ၊ သင်ချစ်သားအား။ ရညံ၊ မင်းအဖြစ်ကို။
ဒဒါမိ၊ ငါပေး၏။ အဇ္ဇေဝ၊ ယနေ့ပင်လျှင်။ အဘိသိဉ္ဇယဿ၊ အဘိသိက်သွန်း
စေလော့။ သေသေ စ၊ မိမိကိုယ်၌၎င်း။ ပရေသု စ၊ သူတပါးတို့၌၎င်း။ ဓမ္မံ၊
တရားကို။ စရေ၊ ကျင့်လော့။ ရဋ္ဌေ၊ တိုင်းနိုင်ငံ၌။ အဓမ္မကာရော၊ မကောင်း
သောအကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းသည်။ တေ၊ သင်ချစ်သားအား။ မာ အဟု၊ မဖြစ်

စေလင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပေါရိသာဒဿ၊ ပေါရိသာဒ၏။ ဥပန္နေ၊ အထံသို့။ ဂစ္ဆာမိ၊ သွားရအံ့။

ထိုအကြောင်းကို ကြား၍ သားတော် အလီနသတ္တုမင်းသားသည် ခမည်းတော် မင်းကြီးကို မေးလျှောက်လိုရကား—

၇၃။ ကိံ ကမ္မံ ကြုဗ္ဗံ တဝ ဒေဝ ပါဒေ၊
နာရာဇယံ တဒိစ္ဆာမိ သောတုံ။
ယ မဇ္ဇ ရဇ္ဇမိ ဥဒဿယေ တုဝံ၊
ရဇ္ဇံပိ နိစ္ဆေယျ တယာ ဝိနာဟံ။

ဟူသော ဆယ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၃။ ဒေဝ၊ ခမည်းတော်မင်းကြီး။ တဝ၊ ခမည်းတော်မင်းကြီး၏။ ပါဒေ၊ ခြေရင်းတော်၌။ ကိံ ကမ္မံ၊ အဘယ်အမှုကို။ ကြုဗ္ဗံ၊ ပြုမိသည်ဖြစ်၍။ နာရာဇယံ၊ နှစ်သက်တော်မမူသနည်း။ ယံ-ယေန၊ အကြင် မနှစ်သက်ကြောင်းဖြစ်သောအမှုကြောင့်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ တုဝံ၊ ခမည်းတော် မင်းကြီးသည်။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ ရဇ္ဇမိ၊ မင်းအဖြစ်၌။ ဥဒဿယေ၊ တည်စေ၏။ တံ၊ ထိုမနှစ်သက်ကြောင်းဖြစ်သော အမှုကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သောတုံ၊ နာခြင်းငှါ။ ဣစ္ဆာမိ၊ အလိုရှိပါ၏။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တယာ၊ ခမည်းတော်မင်းကြီးနှင့်။ ဝိနာ၊ ကင်း၍။ ရဇ္ဇံပိ၊ မင်းအဖြစ်ကိုလည်း။ န ဣစ္ဆေယျံ၊ အလိုမရှိနိုင်။

ထိုစကားကိုကြား၍ ခမည်းတော် ဇယဒိသမင်းကြီးသည် မိမိအကြောင်းကို သားတော်အား ကြားလိုရကား—

၇၄။ န ကမ္မုနာ ဝါ ဝစသာ ဝါ တာတ၊
အပရာဓိတော တုဝိယံ သရာမိ။
သဒ္ဓိဉ္စ ကတော ပေါရိသာဒကေန၊
သစ္စာနုရက္ခိ ပုနာဟံ ဂမိဿံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၄။ တာတ၊ ချစ်သား။ ကမ္မုနာ ဝါ၊ ကိုယ် အမှုအရာမှ၎င်း။ ဝစသာ ဝါ၊ စကားမှ၎င်း။ ဣတော၊ ဤကိုယ်နှုတ် နှစ်ပါးမှ။ တုဝိယံ၊ သင့်အထံ၌ဖြစ်သော။ အပရာဓံ၊ အပြစ်ကို။ န သရာမိ၊ ရှိ၏ဟူ၍ ငါမအောက်မေ့။ ပေါရိသာဒကေန စ၊ ပေါရိသာဒနှင့်မူကား။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ သစ္စံ၊ သစ္စာကို။ ကတော၊

ပြု၍။ အာဂတော၊ လာ၏။ သစ္စာနုရက္ခိ၊ ပြုအပ်သော သစ္စာကို စောင့်လိုသည်
ဖြစ်၍။ ပုန၊ တဖန်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဂမိဿံ၊ ပေါရိသာဒအထံသို့ သွားအံ့။

ထိုစကားကိုကြား၍ သားတော် အလီနသတ္တုမင်းသားသည် ခမည်းတော်
ကိုထား၍ ပေါရိသာဒ အထံသို့ မိမိသွားလိုကြောင်းကို တင်လျှောက်လို
ရကား-

၇၅။ အဟံ ဂမိဿာမိ ဣဓေ ဟောဟိ၊
နတ္ထိ တတော ဇီဝတော ဝိပုမောက္ခော။
သစေ တုဝံ ဂစ္ဆသိယေဝ ရာဇ၊
အဟံပိ ဂစ္ဆာမိ ဥဘော န ဟောမ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၅။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်
သည်။ ဂမိဿာမိ၊ ပေါရိသာဒ အထံသို့ သွားပါအံ့။ တုဝံ၊ သင်ခမည်းတော်
မင်းကြီးသည်။ ဣဓေ၊ ဤနန်းတော်၌သာလျှင်။ ဟောဟိ၊ ဖြစ်တော်မူလော့။
တုဝံ၊ သင်ခမည်းတော်မင်းကြီးသည်။ သစေ ဂစ္ဆသိ၊ အကယ်၍ သွားတော်မူ
အံ့။ တတော၊ ထိုပေါရိသာဒအထံမှ။ ဇီဝတော၊ အသက်ရှင်သော ခမည်းတော်
မင်းကြီးအား။ ဝိပုမောက္ခော၊ သေဘေးမှ လွတ်ခြင်းမည်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။
ရာဇ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်။ တုဝံ၊ သင်ခမည်းတော် မင်းမြတ်သည်။ သစေ-
ဂစ္ဆသိ၊ အကယ်၍ သွားတော်မူအံ့။ အဟံပိ၊ အကျွန်ုပ်သည်လည်း။ ဂစ္ဆာမိ၊
သွားအံ့။ ဥဘော၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော သားအဘတို့သည်။ န ဟောမ၊
ဘိလူးစာ မဖြစ်ပါစေကုန်လင့်။ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ အဟံ ဝေ၊ အကျွန်ုပ်သည်
သာလျှင်။ ဂစ္ဆာမိ၊ သွားပါအံ့။

သားတော် တင်လျှောက်သော ထိုစကားကိုကြား၍ ခမည်းတော် ဇယဒိသ
မင်းကြီးသည် သားတော် သွားခြင်း၌ အပြစ်ကို သားတော်အား ပြောလို
ရကား-

၇၆။ အဒ္ဓါဟိ တာတ သန္တာနံ သ ဓမ္မော၊
မရဏာ စ မေ ဒုက္ခတရံ တဝဿ။

ကမ္မာသပါဒေါ တံ ယဒါ ပစိတော၊
ပသယု ခါဒေ ဘိဒါ ရုက္ခသုလေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၆။ တာတာ၊ ချစ်သား။ သေ-သော၊ ဤသို့ အဘကိုယ်စား သွား၍
ဘီလူး အစားခံခြင်းသည်။ အဒ္ဓါဟံ၊ စင်စစ်လျှင်။ သန္တာနံ၊ ပညာရှိသူတော်
ကောင်းတို့၏။ ဓမ္မော၊ သဘောတည်း။ အပိ စ၊ ထိုသို့ ဖြစ်ငြားသော်လည်း။
ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ တံ၊ သင်ချစ်သားကို။ ကမ္မာသပါဒေါ၊ ကဲ့သော
ခြေရှိသော ပေါရိသာဒသည်။ ရုက္ခသုလေ၊ ထက်စွာသော သစ်သားတံစို့၌။
ဘိဒါ၊ ထိုး၍။ ပစိတော၊ ကင်၍။ ပသယု၊ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲ၍။ ခါဒေ၊ စားရာ၏။
တဒါ၊ ထိုသို့စားသော အခါ၌။ မေ၊ ငါ၏။ မရဏာ စ၊ သေသောထက်လည်း။
တာ၊ သင်ချစ်သား၏။ မရဏံ၊ သေခြင်းသည်။ ဒုက္ခတရံ၊ အလွန်ဆင်းရဲစွာ
သည်။ အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။

ထိုစကားကို ကြား၍ သားတော် အလိန်သတ္တုမင်းသားသည် တဖန် မိမိ
သွားလိုသော အကြောင်းကို ခမည်းတော်မင်းကြီးအား တင်ပြန်လိုရကား—

၇၇။ ပါဏေန တေ ပါဏမဟံ နိမိဿံ၊
မာ တံ အဂါ ပေါရိသာဒဿုပန္နေ။
တေဉ္စ တေ ပါဏမဟံ နိမိဿံ၊
တသ္မာ မကံ ဇီဝိတဿ ဝဏ္ဏေမိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၇။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော မင်းကြီး။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပါဏေန၊
အကျွန်ုပ်အသက်ဖြင့်။ တေ၊ ခမည်းတော်မင်းကြီး၏။ ပါဏံ၊ အသက်ကို။
နိမိဿံ၊ ဖလှယ်ပါအံ့။ တံ၊ ခမည်းတော်မင်းကြီးသည်။ ပေါရိသာဒဿ၊
ပေါရိသာဒ၏။ ဥပန္နေ၊ အထံသို့။ မာ အဂါ၊ သွားတော်မမူပါလင့်။ တေပါဏံ၊
ထိုအကျွန်ုပ်အသက်ကို။ တေ၊ ခမည်းတော် မင်းကြီး၏။ ပါဏေန၊ အသက်
ဖြင့်။ နိမိဿံ၊ ဖလှယ်ပါအံ့။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တဝ၊ ခမည်းတော်
မင်းမြတ်၏။ ဇီဝိတဿ၊ အသက်ရှင်ခြင်း၏။ အတ္ထာယ၊ အကျိုးငှါ။ မမ၊
အကျွန်ုပ်၏။ မတံ၊ သေခြင်းကို။ ဝဏ္ဏေမိ၊ အလိုရှိပါ၏။

သားတော် တင်လျှောက်သော ထိုစကားကို ကြား၍ ခမည်းတော် ဇယဒိသ
မင်းကြီးသည် သားတော် အစွမ်းကို သိတော်မူသည်ဖြစ်၍ ချစ်သား-ကောင်းပြီ၊
သင် ချစ်သားသည် သွားလေလော့ဟု ဝန်ခံ၏။ ထိုသားတော် အလီနသတ္တု
မင်းသားသည်လည်း မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို ရှိခိုး၍ မြို့မှထွက်၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှား ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်-

၇၈။ တတော ဟဝေ ဓိတိမာ ရာဇပုတ္တော၊
ဝန္ဒိတော မာတု စ ပိတု စ ပါဒေ။

ဟူသော ထက်ဝက်သော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၇၈။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တတော-တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ဟဝေ၊ စင်စစ်
သဖြင့်။ ဓိတိမာ၊ ပညာရှိသော။ ရာဇပုတ္တော၊ အလီနသတ္တုမင်းသားသည်။
မာတု စ၊ မယ်တော်၏၎င်း။ ပိတု စ၊ ခမည်းတော် မင်းကြီး၏၎င်း။ ပါဒေ၊
ခြေတော်တို့ကို။ ဝန္ဒိတော၊ ရှိခိုးပြီး၍။ နိက္ခန္ဓော၊ မြို့မှ ထွက်လေ၏။

ထိုသို့ အလီနသတ္တုမင်းသား မြို့မှထွက်သောအခါ မင်းသား၏ မယ်တော်
မိဖုယား ခမည်းတော် မင်းကြီးတို့သည်၎င်း၊ နှမတော်သည်၎င်း၊ မယားသည်၎င်း၊
မူးမတ် အခြေအရံအပေါင်းတို့သည်၎င်း အတူတကွ ထွက်ကြကုန်၏။ ထိုမင်းသား
သည် မြို့မှထွက်၍ ခမည်းတော်ကို လမ်းခရီးကို မေးပြီးလျှင် လမ်းခရီးကို
ကောင်းစွာမှတ်လျက် မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို ရှိခိုး၍ မယ်တော် ခမည်း
တော်တို့မှ ကြွင်းကုန်သော ပရိသတ်တို့အား အဆုံးအမကို ပေးပြီးလျှင်
မကြောက်မရွံ့ ကေသရရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ ရဲရင့်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံစွာ ခရီးသို့
သက်၍ ဘီလူးအထံသို့ သွားလေ၏။ ထိုသို့ သွားလေသော သားတော်ကိုမြင်
ရလျှင် မယ်တော် မိဖုယားကြီးသည် မိမိကိုယ်အဖြစ်ဖြင့် တည်အံ့သောငှါ
မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ မြေ၌လည်း၏။ ခမည်းတော် မင်းကြီးသည်လည်း လက်
နှစ်ဘက်တို့ကို မြှောက်၍ သည်းစွာသော အသံဖြင့် ငိုကြွေး၏။

ထိုအကြောင်းကိုလည်း ထင်ရှား ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာ
ဘုရားသည်-

ဒုက္ခိနိဿ မာတာ နိပတာ ပထဗျာ၊
ပိတုဿ ပဂ္ဂယ ဘုဇာနိ ကန္တတိ။

ဟူသော ထက်ဝက်သော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အဿ၊ ထိုအလီနု သတ္တုမင်းသား၏။ မာတာ၊ မယ်တော် မိဖုယားကြီးသည်။ ဒုက္ခိနိ၊ စိတ်ပင်ပန်းခြင်း ဆင်းရဲနိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍။ ပထဗျာ၊ မြေ၌။ နိပတာ၊ လည်း၏။ အဿ၊ ထိုအလီနု သတ္တုမင်းသား ၏။ ပိတု၊ ခမည်းတော် ဇယဒိသ မင်းကြီးသည်လည်း။ ဘုဇာနိ၊ လက်နှစ်ဘက် တို့ကို။ ပဂ္ဂယု၊ မြောက်၍။ ကန္ဒတိ၊ ငိုကြွေး၏။

ဤထက်ဝက်သော ဂါထာကို ဟောတော်မူပြီး၍ ထိုအလီနုသတ္တုမင်းသား၏ ခမည်းတော် ဇယဒိသမင်းကြီးသည် အားထုတ်အပ်သော တောင့်တခြင်းနှင့် ယှဉ်သော စကားကို၎င်း၊ မယ်တော် မိဖုယားကြီးသည်၎င်း၊ နှမတော်သည်၎င်း၊ မင်းသားမယားသည်၎င်း ပြုအပ်သော သစ္စာတို့ကို ထင်ရှားပြုပြန်တော် မူလို သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၇၉။ တံ ဂစ္ဆန္တံ တာဝ ပိတာ ဝိဒိတု၊
 ပရမ္မုခေါ ဝန္ဒတိ အညူလီ သော။
 သောမော စ ရာဇာ ဝရုဏော စ ရာဇာ၊
 ပဇာပတိ စန္ဒိမာ သူရိယော စ။
 ဧတေဟိ ဂုတ္တော ပုရိသာဒကမ္ပာ၊
 အနုညာတော သောတ္ထိ မုဉ္ဇေဟိ တာတ။

၈၀။ ယံ ဒဏ္ဍကိရညော ဂတဿ မာတာ၊
 ရာမဿ ကာသိ သောတ္တာနံ သုဂုတ္တာ။
 တန္တေ အဟံ သောတ္တာနံ ကရောမိ၊
 ဧတေန သစ္စေန သရန္တု ဒေဝါ။
 အနုညာတော သောတ္ထိ မုဉ္ဇေဟိ ပုတ္တ။

၈၁။ အာဝီ ရဟောဝါပိ မနောပဒေါသံ၊
 နာဟံ သရေ ဇာတု မလိနုသတ္တေ။
 ဧတေန သစ္စေန သရန္တု ဒေဝါ၊
 အနုညာတော သောတ္ထိ မုဉ္ဇေဟိ ဘာတု။

၈၂။ ယသ္မာ စ မေ အနုခိမာနောသိ သာမိ၊
 န စာပိ မေ မနသာ အပ္ပိယောသိ။

ဧတေန သစ္စေန သရန္တု ဒေဝါ၊
အနုညာတော သောတ္ထိ မုဉ္ဇေဟိ သာမိ။

ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၇၉။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တာဝ၊ ရှေးဦးစွာ။ ပိတာ၊ ခမည်းတော်ဇယဒိသ မင်းကြီးသည်။ သော၊ ထိုငါ့သားတော်သည်။ ပရမ္ပ၊ ခေါ်။ တပါးသို့မျက်နှာမူ လျက်။ ဂစ္ဆတိ၊ သွား၏။ ဂစ္ဆန္တံ၊ သွားလေသော။ တံ၊ ထိုသားတော်ကို။ ဝိဒိတွာ၊ သိ၍။ အဉ္ဇလီ၊ လက်အုပ်ချီလျက်။ ဒေဝတာ၊ သောမနတ်စသောနတ်တို့ကို။ ဝန္ဒတိ၊ ရှိခိုး၏။ သောမော၊ သောမအမည်ရှိသော။ ရာဇာ စ၊ နတ်မင်းသည်၎င်း။ ဝရုဏော၊ ဝရုဏအမည်ရှိသော။ ရာဇာ စ၊ နတ်မင်းသည်၎င်း။ ပဇာပတိ၊ ပဇာပတိအမည်ရှိသော။ ရာဇာ စ၊ နတ်မင်းသည်၎င်း။ စန္ဒိမာ စ၊ လနတ်သား သည်၎င်း။ သူရိယော စ၊ နေနတ်သားသည်၎င်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ ဧတေ၊ ထိုနတ်တို့ကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဝန္ဒာမိ၊ ရှိခိုး၏။ တာတာ၊ ချစ်သား။ ဧတေဟိ၊ ထိုနတ်တို့သည်။ ဂုတ္တော၊ စောင့်ရှောက်သည်ဖြစ်၍။ အနုညာတော၊ ပေါရိ သာဒသည် အနူးအညွတ် လွတ်အပ်သည်ဖြစ်၍။ တံ၊ သင်ချစ်သားသည်။ သောတ္ထိ၊ ချမ်းသာစွာ။ ပုရိသာဒကမ္ပာ၊ ပေါရိသာဒအထံမှ။ မုဉ္ဇေဟိ၊ လွတ်စေ သတည်း။

၈၀။ ဒဏ္ဍကိရညော၊ ဒဏ္ဍကိမင်း၏။ ဝိဇိတေ၊ နိုင်ငံ၌။ ကုမ္ဘဝတီနဂရံ၊ ကုမ္ဘဝတီပြည်သို့။ ဂတဿ၊ သွားသော။ ရာမဿ၊ အမိအဘကို လုပ်ကျွေးသော ရာမမင်း၏။ မာတာ၊ အမိသည်။ သုဂုတ္တာ၊ ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်အပ် သည်ဖြစ်၍။ ယံ၊ အကြင်သို့သဘောရှိသော။ သောတ္တာနံ၊ ချမ်းသာသည်၏ အဖြစ်ကို။ အကာသိ၊ ပြုဘူးလေပြီ။ ပုတ္တာ၊ ချစ်သား။ တေ၊ သင်ချစ်သား အား။ တံ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော။ သောတ္တာနံ၊ ချမ်းသာသည်၏ အဖြစ်ကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကရောမိ၊ ပြု၏။ ဧတေန သစ္စေန၊ ထိုမှန်သောစကားကြောင့်။ ဒေဝါ၊ နတ်တို့သည်။ သရန္တု၊ အောက်မေ့စေကုန်သတည်း။ အနုညာတော၊ ပေါရိသာဒသည် အနူးအညွတ် ခွင့်လွတ်အပ်သည်ဖြစ်၍။ သောတ္ထိ၊ ချမ်းသာ စွာ။ တံ၊ သင်ချစ်သားသည်။ မုဉ္ဇေဟိ၊ လွတ်စေသတည်း။

၈၁။ ဇာတု စင်စစ်သဖြင့်။ အလီနသတ္တေ၊ ငါ့မောင်တော် အလီနသတ္တု
 မင်းသား၌။ အဟံ၊ ငါသည်။ အာဝီ ဝါ၊ မျက်မှောက်၌၎င်း။ ရဟော ဝါပိ၊
 မျက်ကွယ်၌၎င်း။ မနောပဒေါသံပိ၊ စိတ်ဖြင့် ပြစ်မှားခြင်းကိုလည်း။ န သရေ၊
 မအောက်မေ့။ ဘာတု၊ မောင်ကြီးနန်းလျာဥပရာ။ ဇေတန သစ္စေန၊ ဤသစ္စာ
 ကြောင့်။ ဒေဝါ၊ နတ်တို့သည်။ သရန္တု၊ အောက်မေ့စေကုန်သတည်း။ အနု-
 ညာတော၊ ပေါရိသာဒသည် ခွင့်ပြုအပ်သည်ဖြစ်၍။ သောတ္ထိ၊ ချမ်းသာစွာ။
 တံ၊ မောင်ကြီးနန်းလျာ ဥပရာသည်။ မုဉ္ဇေဟိ၊ လွတ်ပါစေသတည်း။

၈၂။ မေ၊ ငါ၏။ သာမိ၊ ချစ်လင်နန်းလျာ ဥပရာသည်။ ယသ္မာ စ၊ အကြင်
 ကြောင့်လည်း။ တံ၊ သင်ချစ်လင်သည်။ အနဓိမာနောသိ၊ အကျွန်ုပ်ကိုလွတ်၍
 သူတပါးကို စိတ်နှလုံးဖြင့်လည်း မတောင့်တစဘူး။ ယသ္မာ စ၊ အကြင်ကြောင့်
 လည်း။ မေ၊ ငါ့အား။ မနသာပိ၊ စိတ်နှလုံးသည်လည်း။ အပ္ပိယော၊ မုန်းခြင်း
 သည်။ န စ အသိ၊ မဖြစ်ဘူးသည်သာတည်း။ ဟသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဇေတန
 သစ္စေန၊ ဤသစ္စာကြောင့်။ ဒေဝါ၊ နတ်တို့သည်။ သရန္တု၊ အောက်မေ့စေ
 ကုန်သတည်း။ သာမိ၊ ချစ်လင်နန်းလျာ ဥပရာ။ အနုညာတော၊ လူသားစား
 တတ်သော ပေါရိသာဒသည် ခွင့်ပြုအပ်သည် ဖြစ်၍။ သောတ္ထိ၊ ချမ်းသာစွာ။
 တံ၊ သင်ချစ်လင်နန်းလျာ ဥပရာသည်။ မုဉ္ဇေဟိ၊ လွတ်ပါစေသတည်း။

သားတော် အလီနသတ္တုမင်းသားသည်လည်း ခမည်းတော်မင်းကြီးသည်
 ကြားအပ်သောနည်းဖြင့် ပေါရိသာဒဘိလူးနေရာ ခရီးသို့ သွား၏။ ဘိလူးသည်
 လည်း ဤသို့ကြံ၏။ မင်းတို့မည်သည်ကား များသော မာယာရှိကုန်၏။ အဘယ်
 သူသည် သိနိုင်အံ့နည်း၊ အသို့ဖြစ်လတ္တံ့နည်းဟု ကြံ၏။ ကြံပြီးလျှင် သစ်ပင်သို့
 တက်၍ မင်း၏လာခြင်းကို ကြည့်မျှော်လျက် နေ၏။ ထိုဘိလူးသည် မင်းသား
 လာလတ်သည်ကို မြင်လျှင် အဘကို ပြန်စေ၍ သားလာသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊
 ငါ့အား ဘေးမရှိပြီဟု ကြံလျက် သစ်ပင်မှ ဆင်းသက်၍ ထိုမင်းသားအား
 ကျောက်ပြုလျက် နေလင့်၏။ ထိုမင်းသားသည် လာလတ်၍ ဘိလူးရှေ့၌ ရပ်၏။
 ထိုသို့ရပ်သောအခါ ဘိလူးသည် ထိုမင်းသားကို မေးလိုရကား—

၈၃။ ဗြဟ္မာ ဥဇ္ဇ စာရမုခေါ ကုတောသိ၊
 န မံ ပဇာနာသိ ဝနေ ဝသန္တံ။

လုဒ္ဒံ မံ ဥ တွာ ပုရိသာဒကောတိ၊
ကော သောတ္ထိ မာဇာနာမိဓာ ဝဇေယျ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၃။ မာဏဝ၊ လုလင်။ တံ၊ သင်ကား။ ဗြဟ္မာ၊ ကြီးသောကိုယ်လည်း ရှိ၏။ ဥဇူ၊ ဖြောင့်မတ်သောကိုယ်လည်း ရှိ၏။ စာရုမုခေါ၊ ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော မျက်နှာလည်း ရှိ၏။ ကုတော၊ အဘယ်အရပ်က။ အာဂတော၊ လာသည်။ အသိ၊ ဖြစ်သနည်း။ ဝနေ၊ တောအရပ်၌။ ဝသန္တံ၊ နေသော။ မံ၊ ငါ့ကို။ န ပဇာနာသိ၊ သင်မသိသလော။ လုဒ္ဒံ၊ ကြမ်းကြုတ်စွာသော။ မံ၊ ငါ့ကို။ ပုရိသာဒကောတိ၊ လူသားစားဟူ၍။ ဥ တွာ၊ သိပြီးလျက်။ သောတ္ထိ၊ ချမ်းသာသည်၏ အဖြစ်ကို။ အာဇာနံ-အာဇာနန္တော၊ သိသည်ဖြစ်၍။ ဣစ္ဆန္တော၊ ချမ်းသာကို အလိုရှိလတ်သော။ ကော၊ အဘယ်သူသည်။ ဣဓ၊ ဤငါ့နေရာ အရပ်သို့။ အာဝဇေယျ၊ လာရာအံ့နည်း။

ထိုစကားကိုကြား၍ အလိနုသတ္တုမင်းသားသည် မိမိလာသောအကြောင်းကို ကြား၍ ဘီလူးအား စားစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြုလိုရကား—

၈၄။ ဇာနာမိ လုဒ္ဒ ပေါရိသာဒကောတိ၊
န နပုဇာနာမိ ဝနေ ဝသန္တံ။
အဟဉ္စ ပုတ္တော သိ ဇယဒိသဿ၊
မမဇ္ဇ ခါဒ ဝိတုနော ပမောက္ခာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၄။ လုဒ္ဒံ၊ သွေးရှင် သောက်ထုတ် လှန်ကြမ်းကြုတ်သည့် တောအုပ် ပျော်မြူး နောင်ဘီလူး။ တံ၊ သင့်ကို။ ပေါရိသာဒကောတိ၊ လူသားစားဟူ၍။ ဇာနာမိ၊ ငါသိ၏။ ဝနေ၊ တော၌။ ဝသန္တံ၊ နေသော။ တံ၊ သင့်ကို။ နပုဇာနာမိ၊ မသိသည်ကား။ န၊ မဟုတ်။ ဇာနာမိ ဝေ၊ သိသည် သာလျှင်တည်း။ အဟဉ္စ၊ ငါသည်ကား။ ဇယဒိသဿ၊ မင်းမြတ် ဇယဒိသ၏။ ပုတ္တော၊ ရွှေရင်တော်နှင့် သားတော်စစ်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ အဇ္ဇ၊ ယခုအခါ၌။ ပိတုနော၊ ခမည်းတော် မင်းမြတ်၏။ ပမောက္ခာ၊ သင့်လက်မှ လွတ်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ အာဂတော၊ လာ၏။ မံ၊ ငါ့ကို။ ခါဒ၊ သင် စားပါလော့။

• F.81 ၅၅၀ (စတုတ္ထ)

ထို့နောင်မှ ဘိလူးသည်မင်းသားကို ချီးမွမ်းလိုရကား—

၈၅။ ဇာနာမိ ပုတ္တောသိ ဇယဒိသဿ၊
တထာဟိ ဝေါ မုခဝဏ္ဏော ဥဘိန္ဒူ။
သုဒုက္ကရဉ္ဇေဝ ကတံ တဝေဒံ၊
ယော မတ မိစ္ဆေ ပိတုနော ပမောက္ခာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၅။ ရာဇပုတ္တ၊ ရှင်မင်းသား။ တံ၊ သင့်ကို။ ဇာနာမိ၊ ငါသိ၏။ တံ၊ သင်သည်။ ဇယဒိသဿ၊ ဇယဒိသမင်း၏။ ပုတ္တော၊ သားတော်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ဥဘိန္ဒူ၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော။ ဝေါ၊ သင် သားအဘတို့၏။ မုခဝဏ္ဏော၊ မျက်နှာအဆင်းသဏ္ဍာန်သည်။ တထာဟိ၊ တူကြသလျှင်ကတည်း။ ယော တံ၊ အကြင်သင်သည်။ ပိတုနော၊ ခမည်းတော်၏။ ပမောက္ခာ၊ လွတ်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ မတံ၊ သေခြင်းကို။ ဣစ္ဆေ၊ အလိုရှိ၏။ တဝ၊ ရှင်မင်းသား၏။ ကတံ၊ ပြုအပ်သော။ ဣဒံ၊ ဤအမှုသည်။ သုဒုက္ကရဉ္ဇေဝ၊ အလွန်ပြုနိုင်ခဲ့သည် သာလျှင်တည်း။

ထို့နောင်မှ အလီနသတ္တုမင်းသားသည် ထိုဘိလူးချီးမွမ်းသော စကားကို ဖြေဆိုသဖြင့် အဘကိုယ်စား မိမိလာခြင်း၌ အကြောင်းကို ဘိလူးအား ကြားလိုရကား—

၈၆။ န ဒုက္ကရံ ကိဉ္စိ မယေတ္ထ မညေ၊
ယော မတ မိစ္ဆေ ပိတုနော ပမောက္ခာ။
မာတု စ ဟေတု ပရလောကံ ဂန္ဓာ၊
သုခေန သဂ္ဂေန စ သမ္ပယုတ္တော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၆။ ပေါရိသာဒ၊ လူသားစားတတ်သော ပေါရိသာဒ။ ယော၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ပိတုနော၊ အဘ၏။ မတပမောက္ခာ စ၊ သေဘေးမှ လွတ်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်၎င်း။ မာတု၊ အမိ၏။ ဟေတု စ၊ အကြောင်းကြောင့်၎င်း။ ပရလောကံ၊ တမလွန်ဘဝသို့။ ဂန္ဓာ၊ သွားရသည်ရှိသော်။ သဂ္ဂေန၊ နတ်ပြည်၌ဖြစ်သော။ သုခေန၊ ချမ်းသာနှင့်။ သမ္ပယုတ္တော၊ ယှဉ်သည်။ ဘဝိတံ၊ ဖြစ်ခြင်းငှါ။ ဣစ္ဆေ၊ အလိုရှိ၏။ တဿ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ကိဉ္စိ၊ တစုံ

တခုသောအမှုကို။ ဒုက္ကရံ၊ ပြုနိုင်ခဲ၏ဟူ၍။ န မညေ၊ မအောက်မေ့။ မယံပိ၊
ငါသည်လည်း။ ဧတ္ထ၊ ဤအမိအဘတို့၏ အကျိုးငှါ အသက်ကို စွန့်ရာ၌။ ကိဉ္ဇိ၊
တစုံတခုကို။ ဒုက္ကရံ၊ ပြုနိုင်ခဲ၏ဟူ၍။ န မညေ၊ မအောက်မေ့။

ထိုစကားကို ကြား၍ ပေါရိသာဒ ဘိလူးသည် မင်းသား- သေခြင်းမှ
မကြောက်သော သတ္တဝါမည်သည် မရှိ၊ သင်မင်းသားသည် အဘယ့်ကြောင့်
သေခြင်းမှ မကြောက်သနည်းဟု မေး၏။ မင်းသားသည် ထိုဘိလူးအား
သေခြင်းမှ မကြောက်သော အကြောင်းကို ကြားလိုရကား-

၈၇။ အဟဉ္ဇ ခေါ အတ္တနော ပါပကိရိယံ၊
အာဝိ ဝါ ရဟော ဝါပိ သရေ န ဇာတု။
သင်္ခါတဇာတိ မရဏော ဟ မသ္မိ၊
ယထေဝ မေ ဣမ တထာ ပရတ္ထ။

၈၈။ ခါဒဇ္ဇ မံ ဒါနိ မဟာနုဘာဝ၊
ကရဿု ကိစ္စာနိ ဣမံ သရီရံ။
ရုက္ခဿ ဝါ တေ ပပတာမိ အဂ္ဂါ၊
ဆာဒမာနော မယံ တု မဒေသိ မံသံ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၈၇။ ယက္ခ၊ ဘိလူး။ အဟဉ္ဇ၊ ငါသည်ကား။ အာဝိ ဝါ၊ မျက်မှောက်၌၎င်း။
ရဟော ဝါပိ၊ မျက်ကွယ်၌၎င်း။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ပါပကိရိယံ၊ ကိုယ်နှုတ်နှုလုံး
ဖြင့် မဖြောင့်စွာကျင့်ခြင်းကို။ ဇာတု၊ စင်စစ်သဖြင့်။ န သရေ၊ မအောက်မေ့။
အဟံ၊ ငါသည်။ သင်္ခါတ ဇာတိမရဏော၊ ဉာဏ်ဖြင့် ကောင်းစွာ ပိုင်းခြားအပ်
သော ဇာတိ မရဏ ရှိသောသူသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ မေ၊ ငါ့အား။ ဣမ၊
ဤပဗ္ဗုပ္ပန်လောက၌။ မရဏတော၊ သေခြင်းမှ။ မုတ္တိ၊ လွတ်ခြင်းသည်။ နတ္ထိ-
ယထာ၊ မရှိသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ ပရတ္ထ၊ တမလွန်လောက၌လည်း။
မရဏတော၊ သေခြင်းမှ။ မုတ္တိနာမ၊ လွတ်ခြင်းမည်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

၈၈။ မဟာနုဘာဝ၊ ကြီးသော အာနုဘော်ရှိသော။ ယက္ခ၊ ဘိလူး။ အဇ္ဇ၊
ယခု။ မံ၊ ငါ့ကို။ ခါဒ၊ စားလော့။ ကိစ္စာနိ၊ ငါ၏ကိုယ်ဖြင့် ပြုအပ်သော
အမှုတို့ကို။ ဒါနိ-ဣဒါနိ၊ ဤအခါ၌။ ကရဿု၊ သင်ပြုလော့။ ကေ၊ သင့်အား။
ဣမံ သရီရံ၊ ဤငါ၏ကိုယ်ကို။ နိဿဋ္ဌာ၊ ငါစွန့်၏။ ရုက္ခဿ၊ သစ်ပင်၏။

အဂ္ဂါ ဝါ၊ အဖျားမှမူလည်း။ ပပုတာပိ၊ ငါ့ခုန်၍ သေအံ့။ တံ၊ သင်သည်။
ဆာဒမာနော၊ နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍။ မယံ၊ ဤ။ မံသံ၊ အသားကို။ အဒေသိ၊
စားရာ၏။

ပေါရိသာဒ ဘိလူးသည် ထိုအလိနသတ္တုမင်းသား ဆိုသော စကားကို
ကြားရလျှင် အလွန်ကြောက်လန့်သည်ဖြစ်၍ ငါသည် ဤမင်းသား အသားကို
စားခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း၊ တစုံတခုသော ဥပပါယ်တမျှဖြင့် ထိုမင်းသားကို
ပြေးစေအံ့ဟု ကြံ၍ ပြေးစေလိုရကား—

၈၉။ ဣဒဉ္စ တေ ရုစ္စတိ ရာဇပုတ္တာ၊
စဇသိ ပါဏံ ပိတုနော ပမောက္ခာ၊
တသ္မာ ဟိ သော တံ တရမာနုရူပေါ၊
သမ္ဘန္တိ ကဋ္ဌာနိ ဇလေဟိ အဂ္ဂိံ ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၉။ ရာဇပုတ္တာ မင်းသား။ တေ သင်၏။ ဣဒဉ္စ၊ ဤစကားသည်လျှင်။
ရုစ္စတိ၊ သင့်လျော်ပေ၏။ ပိတုနော၊ အဘ၏။ ပမောက္ခာ၊ သေဘေးမှ လွတ်ခြင်း
ဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ပါဏံ၊ မိမိအသက်ကို။ စဇသိ၊ သင်စွန့်၏။
တသ္မာဟိ၊ ထို့ကြောင့်လျှင်။ သော တံ၊ ထိုသင်သည်။ တရမာနုရူပေါ၊ လျှင်မြန်
စွာ။ ကဋ္ဌာနိ၊ ထင်းတို့ကို။ သမ္ဘန္တိ၊ ချိုးလော့။ အဂ္ဂိံ၊ မီးကို။ ဇလေဟိ၊
ညှို့လော့။

အလိနသတ္တုမင်းသားသည် ဘိလူးဆိုတိုင်း ပြု၍ ထိုဘိလူးအထံသို့ သွား၏။
ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှား ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၉၀။ တထော ဟဝေ ဓိတိမာ ရာဇပုတ္တော၊
ဒါရုံ သမာဟရိတံ မဟန္တ မဂ္ဂိံ ၊
သန္နိပယိတံ ပဋိဝေဒယိတ္ထ၊
အာဒိပိတော ဒါနိ မယာ ယက္ခမဂ္ဂိံ ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၉၀။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တထော၊ ထို့နောင်မှ။ ဟဝေ၊ စင်စစ်သဖြင့်။
ဓိတိမာ၊ ပညာရှိသော။ ရာဇပုတ္တော၊ မင်းသားသည်။ ဒါရုံ၊ ထင်းကို။ သမာ-

ဟရိတုာ၊ ဆောင်ယူ၍။ မဟန္တံ၊ ကြီးစွာသော။ အဂ္ဂိံ၊ မီးကို။ သန္နိပယိတုာ၊
ပြင်းစွာ ပွားစေပြီး၍။ ယက္ခ၊ ဘီလူးကြီး။ ဒါနိ-ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ မယာ၊
ငါသည်။ အဂ္ဂိံ၊ မီးကို။ အာဒိပိတော၊ ညီအစ်ကို။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပဋိဝေ-
ဒယိတ္ထ၊ ကြားလေ၏။

ပေါရိသာဒဘီလူးသည် မီးကိုညှိပြီး၍ လာလတ်သော မင်းသားကိုကြည့်
လျက် ဤမင်းသားကား ကေသရရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ ရဲရင့်ခြင်းရှိသော
ယောက်ျားတည်း။ ထိုမင်းသားသည် သေခြင်းကိုလည်း ကြောက်ခြင်းမရှိ၊
ငါသည် ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ဤကဲ့သို့ ရဲရင့်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ
သောသူ မည်သည်ကို မမြင်စဘူးဟု ကြံမိုင်လျက် ကြက်သီးမွေးညှင်းထခြင်း
ဖြစ်သဖြင့် မင်းသားကို အဖန်တလဲလဲ ကြည့်လျက်နေ၏။ မင်းသားသည်
ထိုဘီလူး၏ အမူအရာကို မြင်၍ ထိုဘီလူးကို စားစိမ့်သောငှါ တိုက်တွန်းပြန်လို့
ရကား -

ဇာ။ ခါဒဇ္ဇ မံ ဒါနိ ပသယုကာရိ၊
ကိံ မံ မုဟံ ပေက္ခသိ ဟဋ္ဌလောမော။
တထာ တထာ တုယု မဟံ ကရောမိ၊
ယထာ ယထာ ဆာဒမာနော အဒေသိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဇာ။ ပသယုကာရိ၊ နိုင်ထက်ကလူ မှုတတ်သော ဘီလူး။ မံ၊ ငါ့ကို။ မုဟံ၊
အဖန်တလဲလဲ။ ဟဋ္ဌလောမော၊ ကြက်သီးမွေးညှင်းထလျက်။ ကိံ၊ အဘယ်
ကြောင့်။ တံ၊ သင်သည်။ ပေက္ခသိ၊ ကြည့်ဘိသနည်း။ ဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။
မံ၊ ငါ့ကို။ ဆာဒမာနော၊ စားလို့သောသင်သည်။ ယထာ ယထာ၊ အကြင်
အကြင်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့်။ အဒေသိ၊ စားလို့၏။ တထာ တထာ၊ ထိုထို
သို့သော သင်စားလို့သော အခြင်းအရာဖြင့်။ ဝဒေဟိ၊ ဆိုလော့။ တုယု၊ သင်၏။
ဝစနံ၊ စကားကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကရောမိ၊ လိုက်နာ၍ ပြုပါအံ့။ အဇ္ဇ၊
ယခု။ ခါဒ၊ စားလော့။

ထိုသို့ဆို၍ တိုက်တွန်းသော မင်းသား၏စကားကို ကြား၍ ပေါရိသာဒ
ဘီလူးသည် မိမိ မဝံ့သောအကြောင်းကို မင်းသားအား ပြောဆိုလိုရကား -

၉၂။ ကော တာဒိသံ အရဟတိ ခါဒိတာယေ၊
 ဓမ္မေ ဌိတံ သစ္စဝါဒိံ ဝဒညျံ။
 မုဒ္ဒါပိ တဿ ဖလေယျ သတ္တဓာ၊
 ယော တာဒိသံ သစ္စဝါဒိံ အဒေယျ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၂။ ရာဇပုတ္တ၊ မင်းသား။ ဓမ္မေ သူတော်ကောင်း တရား၌။ ဌိတံ၊ တည်သော။ သစ္စဝါဒိံ၊ မှန်သောစကားကို ဆိုလေ့ရှိသော။ ဝဒညျံ၊ သူတပါး ပြောဆိုသော စကားကို သိလွယ်တတ်သော။ တာဒိသံ၊ သင်ကဲ့သို့သောသူကို။ ကော၊ အဘယ်သူသည်။ ခါဒိတာယေ၊ စားခြင်းငှါ။ အရဟတိ၊ ထိုက်အံ့နည်း။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ တာဒိသံ၊ သင်ကဲ့သို့သော သဘောရှိသော။ သစ္စဝါဒိံ၊ မှန်သောစကားကို ဆိုလေ့ရှိသောသူကို။ အဒေယျ၊ စားငြားအံ့။ တဿ၊ ထိုသူ၏။ မုဒ္ဒါပိ၊ ဦးခေါင်းသည်လည်း။ သတ္တဓာ၊ ခုနစ်စိတ်။ ဖလေယျ၊ ကဲ့ရာ၏။

ထိုစကားကို ကြား၍ အလီနသတ္တုမင်းသားသည် ဘီလူး - သင် အကယ်၍ ငါ့ကို မစားလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ မစားလိုဘဲလျက် အဘယ်ကြောင့် ထင်းတို့ကို ချိုးစေ၍ မီးကို ညှိစေဘိသနည်းဟု ဆိုလတ်သော် ဤသို့ ပြုစေသည်ရှိသော် သင်သည် ပြေးလိမ့်လတ္တံ့ဟု သင့်ကို စုံစမ်းအံ့သောငှါ မီးကို ညှိစေ၏ဟု ဆိုသည် ရှိသော် သင်သည် ယခုအခါ၌ အဘယ်ကြောင့် စုံစမ်းဘိသနည်း၊ အကြင် ငါသည် တိရစ္ဆာန်အမျိုး၌ ဖြစ်သော်လည်း သိကြား နတ်မင်းအားစင်လျက် မိမိကိုယ်ကို စုံစမ်းအံ့သောငှါ မပေးစဘူးဟု ဆို၍ ထိုအကြောင်းကို ပေါရိသာဒ ဘီလူးအား ပြောဆိုလိုရကား—

၉၃။ ဣဒံ ဟိ သော ဗြာဟ္မဏ မညမာနော၊
 သသော အဝါသေသိ သကေ သရီရေ။
 တေနေဝ သော စန္ဒိမာ ဒေဝပုတ္တော၊
 သသတ္တကော ကာမရူဟဇ္ဇ ယက္ခ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၃။ ယက္ခ၊ ဘီလူး။ ဟိ-ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ သော သသော၊ ထိုယုန် ပညာရှိသည်။ ဗြာဟ္မဏံ၊ ပုဏ္ဏားဟူသော အမှတ်ကို။ မညမာနော၊ ထင်မှတ်

၍။ ဣဒံ၊ ဤငါ၏ကိုယ်ကို။ ခါဒိတွာ၊ စား၍။ ဣဓ၊ ဤအရပ်၌။ ဝသာဟိ၊
 နေလော့။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ သကေ သရီရေ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ခါဒေတွာ၊ စားစေ၍။
 အဝါသေသိ၊ နေစေ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ သက္ကော၊ သိကြားမင်းသည်။
 ပဗ္ဗတရသံ၊ တောင်၏အရည်ကို။ ပီဠေတွာ၊ ညှစ်ယူ၍။ စန္ဒမဏ္ဍလေ၊ လဝန်း၌။
 သသလက္ခဏံ၊ ယုန်ရေးတံဆိပ်ကို။ အကာသိ၊ ပြု၏။ ဟေနေဝ၊ ထိုယုန်ရေး
 တံဆိပ်ကြောင့်လျှင်။ သော စန္ဒိမာဒေဝပုတ္တော၊ ထိုလနတ်သားသည်။ အဇ္ဇ၊
 ယခုအခါ၌။ သသတ္တကော၊ ယုန်တံဆိပ် အမှတ်ရှိသည် ဖြစ်၍။ သသိ၊ သသိ
 အမည်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ကာမရူဟော၊ လူအပေါင်း၏ ချစ်ခြင်းကို ပွားစေလျက်။
 ဝိရောစသိ၊ ထွန်းပ၏။

ထိုစကားကို ကြား၍ ပေါရိသာဒဘီလူးသည် မင်းသားကို လွတ်လိုရကား--

၉၄။ စန္ဒော ယထာ ရာဟုမုခါ ပမုတ္တော၊
 ဝိရောစတေ ပန္နရသေဝ ဘာဏုမာ။
 ဧဝံ တုဝံ ပေါရိသာဒါ ပမုတ္တော၊
 ဝိရောစ ကပိလေ မဟာနုဘာဝ။
 ပမောဒယံ ပိတရံ မာတရဉ္စ၊
 သဗ္ဗော စ တေ နန္ဒတု ဉာတိပက္ခော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၄။ မဟာနုဘာဝ၊ ကြီးသော အာနုဘော်ရှိသော မင်းသား။ ပန္နရသေဝ၊
 တဆယ့်ငါးရက်မြောက်သောနေ့၌။ ရာဟုမုခါ၊ ရာဟုခံတွင်းမှ။ ပမုတ္တော၊
 လွတ်သော။ စန္ဒော ဝါ၊ လသည်၎င်း။ ဘာဏုမာ ဝါ၊ နေသည်၎င်း။ ဝိရောစတိ-
 ယထာ၊ တင့်တယ်သကဲ့သို့။ ဧဝံ၊ ဤအတူ၊ တုဝံ၊ သင်သည်။ ပေါရိသာဒါ၊
 လူသားစားသော ငါ၏အထံမှ။ မုတ္တော၊ လွတ်သည်ဖြစ်၍။ ကပိလေ၊ ကပိလ
 တိုင်း၌။ ဝိရောစ၊ ထွန်းပလေလော့။ ပိတရဉ္စ၊ အဘကို၎င်း။ မာတရဉ္စ၊ အမိ
 ကို၎င်း။ ပမောဒယံ၊ ဝမ်းမြောက်စေလျက်။ တေ၊ သင်၏။ သဗ္ဗော၊ အလုံးစုံ
 သော။ ဉာတိပက္ခော၊ အဆွေအမျိုး အဆွေခင်ပွန်း အပေါင်းသည်လည်း။
 နန္ဒတု၊ နှစ်သက်စေသတည်း။

ဤသို့ဆိုပြီး၍ ပေါရိသာဒဘီလူးသည် ကြီးမြတ်သော ဝိရိယရှိသောမင်း
 သား - သွားလေလောဟုဆို၍ ဘုရားလောင်း အလီနသတ္တုမင်းသားကို လွတ်

လိုက်၏။ ထိုဘုရားလောင်း အလီနသတ္တုမင်းသားသည်လည်း ထိုဘီလူးကို ယဉ်ကျေးသည်ကို ပြု၍ ငါးပါးသောသီလတို့ကို ပေးပြီးလျှင် ဤပေါရိသာဒသည် ဘီလူးစစ်ပင်လောဟု စုံစမ်းသည်ရှိသော် ဘီလူးတို့၏ မျက်စိတို့သည် နီကုန်၏။ မမှိတ်ကုန်၊ အရိပ်သည် မထင်၊ မကြောက်မလန့်သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ဤပေါရိသာဒသည် ဘီလူးစစ်မဟုတ်၊ ဤပေါရိသာဒသည် လူသားစင်စစ် တည်း။ ငါ့ခမည်းတော်၏ နောင်တော်သုံးယောက်တို့ကို ဘီလူးမသည် ယူ သတတ်၊ ထိုနောင်တော်သုံးယောက်တို့တွင် နှစ်ယောက်သောသူတို့ကို စားသည် ဖြစ်လတ္တံ့။ တယောက်ကိုမူကား သားကဲ့သို့ ချစ်သဖြင့် မွေးကျွေးသည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ဤပေါရိသာဒသည် ထိုမွေးကျွေးသောသူပင် ဖြစ်ရာ၏။ ဤပေါရိ သာဒကို ဆောင်ယူ၍ ငါ၏ ခမည်းတော်မင်းကြီးအား ကြားလျှောက်၍ မင်း အဖြစ်၌ တည်စေအံ့ဟုကြံ၍ အချင်းပေါရိသာဒ-လာလှည့်၊ သင်သည် ဘီလူးစစ် မဟုတ်၊ သင်သည် ငါ့ခမည်းတော်မင်းကြီး၏ အစ်ကိုကြီးတည်း။ လာလှည့် ငါနှင့်တကွသွား၍ အမျိုးတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော မင်း၏အဖြစ်၌ ထီးဖြူကို ဆောင်း လောဟုဆိုလျှင် ပေါရိသာဒသည် ငါသည်ကား လူမဟုတ်ဟု ဆိုလတ်သော် သင်သည် ငါ၏စကားကို မယုံသည်ဖြစ်အံ့၊ ထိုသို့ မယုံသည်ရှိသော် အကြင်သူ အား သင်သည် ယုံ၏။ ထိုယုံသောသူသည် ရှိသလောဟု မေး၍ ဤမည်သော အရပ်၌ ဒိဗ္ဗစက္ခုရသေ့သည် ရှိ၏ဟု ဆိုလတ်သော် ထိုပေါရိသာဒကို ခေါ်၍ ဒိဗ္ဗစက္ခု ရသေ့အထံသို့ သွား၏။

ဒိဗ္ဗစက္ခုရသေ့သည် ထိုသူနှစ်ယောက်တို့ကို မြင်လျှင် အဘယ်အမှုကို ပြုလို ကုန်သည်ဖြစ်၍ သား၊ဘကြီးတို့သည် တော၌ လှည့်လည်ကြကုန်သနည်းဟု ဆို၍ ထိုနှစ်ယောက်တို့၏ ဆွေမျိုးအဖြစ်ကို ပြောဆို၏။ ပေါရိသာဒဘီလူးသည် ဒိဗ္ဗစက္ခု ရသေ့ ပြောဆိုသော စကားကို ယုံကြည်၍ ချစ်သား - သင်ချစ်သား သည် သွားလေလော့၊ ငါသည် တဘဝတည်း၌လျှင် နှစ်ပါးပြားသော ကိုယ်ရှိ သည်ဖြစ်၏။ ငါ့အား မင်းအဖြစ်ဖြင့် အလိုမရှိပြီ၊ ငါသည် ရဟန်းပြုအံ့ဟု ဆို၍ ဒိဗ္ဗစက္ခုရသေ့အထံ၌လျှင် ရဟန်းပြု၏။ ထိုအခါ သားတော် အိမ်ရွှေမင်း ဖြစ်သော အလီနသတ္တုမင်းသားသည် ဘကြီးတော် ပေါရိသာဒကို ရှိခိုး၍ နေပြည်တော်သို့ ပြန်ခဲ့၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၉၅။ တတော ဟဝေ ဓိတိမာ ရုဇပုတ္တော၊
ကတဉ္ဇလိံ ပဂ္ဂယု ပေါရိသာဒံ။
အနုညာတော သောတ္ထိံ သုခိ အရောဂေါ၊
ပစ္စာဂမာ ကပိလ မလိနသတ္တော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၉၅။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တတောတဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ဟဝေ၊ စင်စစ် သဖြင့်။ ဓိတိမာ၊ ပညာနှင့်ပြည့်စုံသော။ အလိနသတ္တော၊ အလိနသတ္တု အမည် ရှိသော။ ရုဇပုတ္တော၊ မင်းသားသည်။ ပေါရိသာဒံ၊ ပေါရိသာဒကို။ ကတဉ္ဇလိံ၊ လက်အုပ်ကို။ ပဂ္ဂယု၊ ချီ၍။ အနုညာတော၊ ပေါရိသာဒသည် အနူး အညွတ် လွတ်အပ်သည်ဖြစ်၍။ သောတ္ထိံ၊ ချမ်းသာစွာ။ သုခိ၊ ဆင်းရဲခြင်းမရှိ သည်ဖြစ်၍။ အရောဂေါ၊ အနာမရှိသည်ဖြစ်၍။ ကပိလံ၊ ကပိလတိုင်းသို့။ ပစ္စာဂမာ၊ တဖန်ပြန်လာ၏။

ဤဂါထာကို ဟောတော်မူပြီး၍ နေပြည်တော်သို့ တဖန် ပြန်လာသော ထိုအလိနသတ္တုမင်းသားအား ရွာနိဂုံးသူအစရှိသော သူတို့သည် ပြုအပ်သော အခြင်းအရာကို ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်—

၉၆။ တံ နေဂမာ ဇာနပဒါ သဗ္ဗေ၊
ဟတ္ထာရောဟာ ရထိကာ ပတ္တိကာ စ။
နမဿမာနာ ပဉ္ဇလိကာ ဥပါဂမုံ၊
နမတ္ထု တေ ဒုက္ကရကာရကောသိ။

ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၉၆။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ နေဂမာ စ၊ ရွာနိဂုံးသူတို့သည်၎င်း။ ဇာနပဒါ စ၊ ဇာနပဒ်သူတို့သည်၎င်း။ ဟတ္ထာရောဟာ စ၊ ဆင်စီးသူရဲတို့သည်၎င်း။ ရထိကာ စ၊ ရထားစီး သူရဲတို့သည်၎င်း။ ပတ္တိကာ စ၊ ခြေသည် သူရဲတို့သည်၎င်း။ နမဿမာနာ၊ ရှိခိုးကုန်လျက်။ ပဉ္ဇလိကာ၊ လက်အုပ်ချီကုန်လျက်။ တေ၊ အရှင်မင်းသားအား။ နမော၊ ရှိခိုးခြင်းသည်။

အတ္ထု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ တံ၊ အရှင်မင်းသားသည်။ ဒုက္ကရကာရကော၊ အလွန် ပြုနိုင်ခဲ့သော အမှုကိုပြုသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝတု၊ ဆိုကုန်၍။ တံ၊ ထိုအလီနသတ္တုမင်းသားသို့။ ဥပါဂမုံ၊ ကပ်လာကုန်၏။

ခမည်းတော် ဇယဒိသ မင်းကြီးသည်လည်း သားတော် လာပြီဟုကြားလျှင် ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းကို ပြုတော်မူ၏။ သားတော် အလီနသတ္တု မင်းသားသည် များစွာသော လူအပေါင်း ခြံရံလျက် လာလတ်ပြီးလျှင် ခမည်းတော် မင်းကြီး ကို ရှိခိုး၏။ ထိုသို့ ရှိခိုးသောအခါ သားတော်ကို ခမည်းတော် ဇယဒိသမင်းကြီး သည် အမောင် - အမောင်သည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ထိုသို့ ကြမ်းကြုတ် စွာသော လူသားစားလက်မှ လွတ်သနည်းဟု မေး၏။ မြတ်သော ခမည်းတော် မင်းကြီး ဤပေါ်ရိသာဒသည် ဘီလူးမဟုတ် ခမည်းတော်ဘုရား၏ နောင်တော် တည်း၊ ဤပေါ်ရိသာဒသည် အကျွန်ုပ် ဘကြီးတော်တည်းဟု အလုံးစုံသော အကြောင်းကို တင်လျှောက်၍ ခမည်းတော် မင်းကြီးတို့သည် အကျွန်ုပ် ဘကြီးတော်ကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ သင့်ပါ၏ဟု တင်လျှောက်၏။

ခမည်းတော် ဇယဒိသမင်းကြီးသည် ထိုခဏ၌လျှင် စည်လည်စေ၍ များစွာ သော အခြံအရံဖြင့် ရသေ့တို့၏ အထံသို့သွား၏။ ဒိဗ္ဗစက္ခုရသေ့ကြီးသည် ထိုပေါ်ရိသာဒအား ဘီလူးမ ဆောင်ယူသဖြင့် မစားမူ၍ မွေးကျွေးထားသော အကြောင်းကို၎င်း၊ ဘီလူး၏ အဖြစ်ကို ပြုခြင်းကို၎င်း၊ ထိုပေါ်ရိသာဒနှင့် ဇယဒိသမင်းတို့၏ ဆွေမျိုးအဖြစ်ကို၎င်း အလုံးစုံကို အကျယ်အားဖြင့် ပြောဆို ၏။ ဇယဒိသမင်းကြီးသည် နောင်တော်မင်းမြတ် - လာလှည့် တိုင်းပြည်ကို မင်းပြုလော့ဟု ဆို၏။ မြတ်သော မင်းကြီး - မသင့်ဟု ပယ်၏။ ထိုသို့တပြီးကား လာလှည့်ကုန်၊ အကျွန်ုပ်ဥယျာဉ်တော်၌ နေတော်မူကုန်လော့၊ အကျွန်ုပ်သည် နောင်တော်တို့အား ပစ္စည်းလေးပါးတို့ဖြင့် လုပ်ကျွေးပါအံ့ဟုဆို၏။ မြတ်သော မင်းကြီး - ငါ မလိုက်ပြီဟု ဆိုသည်ရှိသော် ဇယဒိသမင်းကြီးသည် ထိုရသေ့တို့၏ ကျောင်းမှ မနီးမဝေးသော အရပ်၌ တခုသော တောင်ကြားကို ဆည်၍ ကြီးစွာသော တဘက်ဆည်ကန်ကို ပြုစေပြီးလျှင် လယ်တို့ကို ပြည့်စေ၍ မြတ်သော အမျိုးတထောင်ကို ဆောင်ယူပြီးလျှင် ကြီးစွာသောရွာကို တည် ထောင်၍ ရသေ့တို့၏ ဆွမ်းဝတ်ကို ဖြစ်စေ၏။

ထိုရွာသည် စုဠကမ္ဘာသဒ္ဒမ္မ နိဂုံးမည်၏။ သုတသောမ အမည်ရှိသော ဘုရားလောင်းသည် ပေါရိသာဒကို ဆုံးမသောအရပ်ကား မဟာကမ္ဘာ သဒ္ဒမ္မနိဂုံးမည်၏ဟူ၍ သိအပ်၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော် မူပြီးလျှင် သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ အမိအဘကို လုပ်ကျွေးသော မထေရ်သည် သောတာ ပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား- ယခု အခါ မြတ်သော သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့သည် ထိုအခါ မယ်တော် ခမည်းတော် တို့သည် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ သာရိပုတ္တရာသည် ထိုအခါ ဒိဗ္ဗစက္ခုရသေ့ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ အင်္ဂုလိမာလမထေရ်သည် ထိုအခါ ပေါရိသာဒ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ဥပ္ပလဝဏ်သည် ထိုအခါ နှမငယ် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ရာဟုလမယ် တော်သည် ထိုအခါအိမ်ရှေ့မိဖုယားကြီး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ အလီနသတ္တုမင်းသား ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

မိဘတို့အား၊ လုပ်ကျွေးငြား၊ မှတ်သားမင်္ဂလာ။

သုံးခုမြောက်သော ဇယဒိသဇာတ်သည် ပြီး၏။

၄-ဆဒ္ဒန္တဇာတ်

လင်အပေါ်အထင်လွဲ၍ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “ကိံနု သောစသိ အနုစ္စင်္ဂိ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ် ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဆဒ္ဒန္တဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ရဟန်းမိန်းမငယ် တယောက်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းမိန်းမငယ်သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ အမျိုးသွီး ဖြစ်သတတ်၊ အိမ်ရာထောင်ခြင်း၏ အပြစ်ကို မြင်သဖြင့် ရဟန်းပြု၍ တနေသ၌ ရဟန်းမိန်းမ တို့နှင့်တကွ တရားနာအံ့သောငှါ သွား၍ တန်ဆာဆင်အပ်သော တရားဟော ပလ္လင်၌ နေ၍ တရားဟောတော်မူသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား၏ အတိုင်းအရှည် မရှိသော ဘုန်းတော်ပါရမီတော် ကြောင့်ဖြစ်သော မြတ်သော အဆင်းတော်၏

ပြည့်စုံခြင်းနှင့်ယှဉ်သော ကိုယ်တော်ကို ကြည့်၍ သံသရာ၌ ကျင်လည်ရသော ငါသည် ဤယောက်ျားမြတ်၏မယား ဖြစ်ဘူး၏လောဟု ကြံ၏။ ထိုသို့ ကြံသော ခဏ၌လျှင် ထိုရဟန်းမိန်းမငယ်အား ဇာတိဿရဉာဏ်သည် ဖြစ်၏။ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း ဖြစ်တော်မူသောအခါ ငါသည် ဤယောက်ျားမြတ်၏ မယားဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတိဿရဉာဏ်သည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဇာတိဿရဉာဏ်ဖြင့် အောက်မေ့သော ထိုရဟန်းမိန်းမငယ်အား အားကြီးစွာသော နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းမိန်းမငယ်သည် ဖြစ်သောပီတိအဟုန်ဖြင့် ပြင်းစွာသော ရယ်ခြင်းကို ရယ်ပြီး၍ တဖန် ကြံပြန်၏။ မယားတို့မည်သည်ကား လင်တို့၏ အစီးအပွားကို အလိုရှိသည်ကား နည်းလှစွာ၏။ အစီးအပွားကို အလိုမရှိသည်ကား အလွန်များလှစွာ၏။ ငါသည် ဤယောက်ျားမြတ်၏ အစီးအပွားကို အလိုရှိလေသလော၊ ပျက်စီးခြင်းကို အလိုရှိလေသလောဟု ဆင်ခြင်လတ်သော် အစီးအပွားကို အလိုမရှိသည်သာ ဖြစ်၏ဟု သိ၍ ထိုမိန်းမငယ်သည် အစဉ်အတိုင်း အောက်မေ့သည် ရှိသော် ငါသည် အနည်းငယ်မျှဖြစ်သော အပြစ်ကို စိတ်၌ အငြိုးထား၍ အတောင် တရားနှစ်ဆယ်ရှိသော ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းကိုစဉ်လျက် သောဏုတ္တရ မည်သော မုဆိုးကို စေလွှတ်၍ အဆိပ်လူးသောမြွားဖြင့် ပစ်ခတ်စေ၍ အသက် ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေမိ၏ဟု မြင်လေ၏။ ထိုသို့ မြင်သောအခါ ထိုရဟန်းမိန်းမငယ်အား စိုးရိမ်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ နှလုံးသည် ပူ၏။ ထိုရဟန်းမိန်းမငယ်သည် ကား စိုးရိမ်ခြင်းကို တည်စိမ့်သောငှါ မဘတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ထွက်သက်ကို ပြင်းစွာရှု၍ သည်းစွာသောအသံဖြင့် ငို၏။ ထိုရဟန်းမိန်းမငယ်ကို မြင်တော်မူ၍ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ပြုံးတော်မူသည်ရှိသော် ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား- ပြုံးတော်မူခြင်း၏ အကြောင်းကား အသို့နည်းဟု ရဟန်းအပေါင်းသည် မေးလျှောက်လတ်သော် ရဟန်းတို့- ဤရဟန်း မိန်းမငယ်သည် ရှေးဘဝ၌လျှင် ငါ၌ ပြုမိသော အပြစ်ကို အောက်မေ့၍ ငို၏ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့ လွန်လေပြီးသောအခါ ဟိမဝန္တာအရပ်၌ ဆဒ္ဒန်အိုင်ကို မှီ၍ ရှစ်ထောင်သော ဆဒ္ဒန်ဆင်မျိုးတို့သည် နေကုန်၏။ ထိုဆင်တို့သည်

တန်ခိုးကြီးကုန်၏။ ကောင်းကင်သို့ ပျံသွားနိုင်ကုန်၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ထိုဆင်တို့၏ အကြီးဖြစ်သော ဆင်မင်း၏သား ဖြစ်၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည်ကား ကိုယ်လုံးဖြူ၏။ နီသော လက်ခြေ ရှိ၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် နောက်အဘို့၌ ကြီးခြင်းသို့ရောက်လျှင် ရှစ်ဆယ့်ရှစ်တောင် အစောက်မြင့်၏။ အလျား အတောင်တရာနှစ်ဆယ် ရှိ၏။ ငါးဆယ့်ရှစ်တောင်ရှိသော ငွေပန်းဆိုင်းနှင့်တူသော နှာမောင်းနှင့်ပြည့်စုံ၏။ ထိုဘုရားလောင်း၏ အစွယ်တို့သည် ကား လုံးပတ်အားဖြင့် တဆယ့်ငါးတောင်ရှိကုန်၏။ အလျားအားဖြင့် အတောင်သုံးဆယ် ရှိကုန်၏။ ခြောက်ပါးသော အဆင်းရှိသော ရောင်ခြည်တော်တို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရှစ်ထောင်သော ဆင်တို့၏အကြီး ဆင်မင်းဖြစ်၏။ ငါးရာကုန်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို ပူဇော်၏။ ထိုဘုရားလောင်း ဆင်မင်းအား စူဠသုဘဒ္ဓါ၊ မဟာသုဘဒ္ဓါဟူ၍ မိဖုယားကြီး နှစ်ယောက်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် ရှစ်ထောင်သော ဆင်အပေါင်း ခြံရံလျက် ရွှေဂူ၌နေ၏။

ဆဒ္ဒန်အိုင်သည်ကား အလျားအားဖြင့်၎င်း၊ အနံအားဖြင့်၎င်း ယူဇနာငါးဆယ်စီ ရှိ၏။ ထိုဆဒ္ဒန်အိုင်၏ အလယ်၌ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အရပ်၌ မှော်သည်၎င်း၊ ရေညိုသည်၎င်း မရှိ၊ မြ အဆင်းနှင့် တူသော ရေသည်သာလျှင် တည်၏။ ထို မြအဆင်းနှင့်တူသော ရေ၏အခြားမဲ့၌ တယူဇနာ အနံရှိသော သက်သက်သော ကြာသိမ်တောသည် ထို မြအဆင်းနှင့် တူသောရေကို ခြံရံ၍ တည်၏။ ထို ကြာသိမ်တော၏ အခြားမဲ့၌ အနံတယူဇနာ ရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်သော သက်သက်သော ကြာညိုတောသည် ထို ကြာသိမ်တောကို ရံ၍ တည်၏။ အနံတယူဇနာစီ ရှိသည်သာလျှင်ဖြစ်သော ကြာနီတော၊ ကြာပုဏ္ဏရိက်တော၊ ကြာပဒုမာနီတော၊ ကြာပဒုမာဖြူတော၊ ကုမုဒြာ ကြာတောတို့သည် ရှေးရှေးဖြစ်သော ကြာတောတို့ကို ခြံရံ၍ တည်ကုန်၏။ ခုနစ်ပါးကုန်သော ဤကြာတောတို့၏ အခြားမဲ့၌ကား အလုံးစုံသော ထိုကြာသိမ်တော အစရှိသော တောတို့၏ အစွမ်းအားဖြင့် အရောဖြစ်သော တောသည် အနံတယူဇနာ ရှိသည်သာဖြစ်သော ထိုခုနစ်ထပ်ကုန်သော ကြာတောတို့ကို ခြံရံ၍တည်၏။ ထိုအရောဖြစ်သော ကြာတော၏အခြားမဲ့၌ ဆင်တို့၏ ခါးအတိုင်းအရှည်ရှိသော ရေ၌ အနံတယူဇနာရှိသည်သာလျှင်ဖြစ်သော သလေးနီတောသည် တည်၏။ ထိုသလေးနီတော၏ အခြားမဲ့ဖြစ်သော ရေအဆုံး၌ အညို၊ အရွှေ၊ အနီ၊ အဖြူ

ဖြစ်ကုန်သော ကောင်းစွာပျံ့လှိုင်သော သိမ်မွေ့သော ပန်းတို့ဖြင့် ထက်ဝန်းကျင် ပြွမ်းသော ပန်းချိုင်ယံတောသည် တည်၏။ ဤသို့ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော ဆယ်ထပ် ကုန်သော တောတို့သည် အနံ တယူဇနာစီ ရှိကုန်သည်သာလျှင်တည်း။

ထိုပန်းချိုင်ယံတော၏ ပြင်မှကား ပဲလွန်းငယ်၊ ပဲလွန်းကြီး၊ ပဲနောက်တော သည် တည်၏။ ထိုပဲနောက်တော၏ အခြားမဲ့၌ သခွါး ငပြုတ်၊ သခွါးငကြောင်၊ အိမ်ဗူး၊ ဖရုံနွယ်တောတို့သည် တည်ကုန်၏။ ထိုသခွါး၊ ဗူး၊ ဖရုံတော၏ပြင်မှကား ကွမ်းသီးပင် အတိုင်းအရှည်ရှိသော ကြံတောသည် တည်၏။ ထိုကြံတော၏ ပြင်မှကား ဆင်စွယ်အတိုင်းအရှည်ရှိသော အသီးရှိသော ငှက်ပျောတောသည် တည်၏။ ထိုငှက်ပျောတော၏ ပြင်မှကား အင်ကြင်းတောသည် တည်၏။ ထိုအင်ကြင်းတော၏ အခြားမဲ့၌ကား အိုးစရည်းကြီး အတိုင်းအရှည် အသီး ရှိသော ပိန္နဲတောသည် တည်၏။ ထိုပိန္နဲတော၏ အခြားမဲ့၌ကား ချိုသော အသီးရှိသော မန်ကျည်းတောသည် တည်၏။ ထိုမန်ကျည်းတော၏ အခြားမဲ့ ၌ကား ချိုသော အသီးရှိသော သရက်တောသည် တည်၏။ ထိုသရက်တော၏ အခြားမဲ့၌ကား သီးတောသည် တည်၏။ ထိုသီးတော၏ ပြင်မှကား အရော ဖြစ်သော ကြီးစွာသော တောအုပ်သည် တည်၏။ ထိုတောအုပ်ကြီး၏ ပြင်မှကား ဝါးတောသည် တည်၏။

ဤသို့ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော အလုံးစုံသည် ထိုဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း ဖြစ်တော် မူသော ကာလ၌ ထိုဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းအား ပြည့်စုံခြင်းကို ဆိုအပ်ကုန်၏။ သံယုတ္တနိကာယ် အဋ္ဌကထာ၌ကား ယခုအခါ၌ဖြစ်သော ပြည့်စုံခြင်း ကိုလျှင် ဆိုအပ်၏။

ထိုဝါးတောကိုကား ခုနစ်လုံးကုန်သော တောင်တို့သည် ခြံရံ၍ တည်ကုန်၏။ ထိုတောင် ခုနစ်လုံးတို့၏ အပအစွန်မှစ၍ကား ရှေးဦးစွာသော တောင်သည် စူဠကာဠတောင် မည်၏။ နှစ်ခုမြောက်သော တောင်သည် မဟာကာဠတောင် မည်၏။ သုံးခုမြောက်ဖြစ်သော တောင်သည် ဥဒက ပဗ္ဗတတောင် မည်၏။ ထိုဥဒကပဗ္ဗတတောင်မှ အတွင်းဖြစ်သော တောင်သည် စန္ဒပဿတောင် မည်၏။ ထိုစန္ဒပဿတောင်မှ အတွင်းဖြစ်သော တောင်သည် သူရိယပဿတောင် မည်၏။ ထိုသူရိယပဿတောင်မှ အတွင်းဖြစ်သောတောင်သည် မဏိပဿတောင် မည်၏။

ခုနစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော တောင်သည် သုဝဏ္ဏပဿတောင် မည်၏။ ထိုသုဝဏ္ဏပဿ
 တောင်သည်ကား အစောက်အားဖြင့် ခုနစ်ယူဇနာရှိ၏။ ဆဒ္ဒန်အိုင်ကိုရံ၍
 သပိတ်အနားရေးကဲ့သို့ တည်၏။ ထိုသုဝဏ္ဏပဿတောင်၏ အတွင်းဖြစ်သော
 နံပါးသည် ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိ၏။ ထိုတောင်၏နံပါးမှ ထွက်သော
 အရောင်ဖြင့် ဆဒ္ဒန်အိုင်သည် ထွက်သစ်သော နေလုလင်ကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ သုဝဏ္ဏပဿ
 တောင်မှ အပဖြစ်သော တောင်စဉ်ခြောက်ထပ်တို့တွင် တထပ်သောတောင်သည်
 အစောက် ခြောက်ယူဇနာရှိ၏။ တထပ်သောတောင်သည် အစောက် ငါးယူဇနာ
 ရှိ၏။ တထပ်ကား လေးယူဇနာရှိ၏။ တထပ်ကား သုံးယူဇနာရှိ၏။ တထပ်ကား
 နှစ်ယူဇနာရှိ၏။ တထပ်ကား တယူဇနာရှိ၏။ ဤသို့ တောင်စဉ် ခုနစ်ထပ်တို့ဖြင့်
 ခြံရံအပ်သော ဆဒ္ဒန်အိုင်၏ အရှေ့မြောက်ထောင့်၌ ရေမှတက်သော လေဖြင့်
 ခတ်ရာအရပ်၌ ပညောင်ပင်ကြီးသည် ရှိ၏။ ထိုပညောင်ပင်၏ ပင်စည်သည်
 လုံးပတ်အားဖြင့် ငါးယူဇနာရှိ၏။ အစောက်အားဖြင့် ခုနစ်ယူဇနာ ရှိ၏။ အရပ်
 လေးမျက်နှာတို့၌ လေးခုကုန်သော ခက်မတို့သည် ခြောက်ယူဇနာစီ ရှိကုန်၏။
 အထက်သို့တက်သော ခက်မသည် ခြောက်ယူဇနာ ရှိသည်သာလျှင်တည်း။ ထိုသို့
 ပင်စည် ခုနစ်ယူဇနာ၊ အထက်သို့တက်သော ခက်မ ခြောက်ယူဇနာ ရှိသော
 ကြောင့် ထိုပညောင်ပင်သည် အမြစ်ရင်းမှစ၍ အစောက်ယူဇနာ တဆယ့်သုံး
 ယူဇနာရှိ၏။ ခက်မလေးဖြာတို့၏ ဤမှာဘက်အစွန်းမှ ထိုမှာဘက်အစွန်းတိုင်
 အောင် တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိ၏။ ရှစ်ထောင်ကုန်သော ပါးပျဉ်းတို့ဖြင့် တန်ဆာ
 ဆင်အပ်၏။ ဦးပြည်းသော မြတောင်ကဲ့သို့ တင့်တယ်လျက် တည်၏။ ဆဒ္ဒန်အိုင်
 အနောက် အရပ်မျက်နှာ အဘို့ဖြစ်သော ရွှေတောင်၌ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိ
 သော ရွှေဂူသည် ရှိ၏။ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် မိုဗ်းလအခါ၌ ရှစ်ထောင်သော
 ဆင်တို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ရွှေဂူ၌နေ၏။ နွေကာလ၌ကား ရေမှတက်သော လေညှင်း
 ကိုခံလျက် ပညောင်ပင်ကြီးရင်းဝယ် ပါးပျဉ်းကြား၌နေ၏။

ထိုအခါ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းအား တနေ့သ၌ များစွာသော အင်ကြင်းတောသည်
 ကောင်းစွာ ပွင့်အပ်ပြီဟု အခြံအရံဆင်ပျိုတို့သည် လာလတ်၍ ကြားလျှောက်
 ကုန်၏။ ထိုဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် အခြံအရံနှင့်တကွ အင်ကြင်းပင်တော သဘင်
 ကစားခြင်းကို ကစားအံ့ဟု အင်ကြင်းတောသို့ သွား၍ ကောင်းစွာပွင့်သော

တခုသော အင်ကြင်းပင်ကို ဦးကင်းဖြင့် ခိုက်၏။ ထိုအခါ စူဠသုဘဒ္ဒါမည်သော မိဖုယားသည် လေညာနံပါး၌ နေ၏။ ထိုစူဠသုဘဒ္ဒါမိဖုယား ကိုယ်ပေါ်၌ ခြောက်သောသစ်ခက်နှင့် ရောကုန်သော သစ်ရွက်ရော်တို့သည်၎င်း၊ ခါချဉ်တို့သည်၎င်း ကျကုန်၏။ မဟာသုဘဒ္ဒါ မိဖုယားသည် လေကြောနံပါး၌ နေ၏။ ထိုမဟာသုဘဒ္ဒါမိဖုယား ကိုယ်ပေါ်၌ကား ပန်းဝတ်မှု ဝတ်ဆံ ပွင့်ချပ်တို့သည် ကျကုန်၏။ စူဠသုဘဒ္ဒါသည် မိမိချစ်သော မယားအပေါ်၌ ပန်းဝတ်မှု ဝတ်ဆံ ပွင့်ချပ်တို့ကို ကျစေ၏။ ငါ့ကိုယ်ပေါ်၌ကား သစ်ခက်ခြောက်နှင့် ရောသော သစ်ရွက်ရော်တို့ကို၎င်း၊ ခါချဉ်တို့ကို၎င်း ကျစေတိ၏။ ထိုသို့ဖြစ်စေ သိရလတ္တံ့ ဟု ဘုရားလောင်း၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့၏။

တပါးသောနေ့၌လည်း ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် အခြံအရံနှင့်တကွ ရေချိုးခြင်း ငှါ ဆဒ္ဒန်အိုင်သို့ သက်၏။ ထိုအခါ နှစ်စီးကုန်သော ဆင်ပျိုတို့သည် နှာမောင်းတို့ဖြင့် ပန်းရင်စည်းတို့ကို ကိုင်၍ ငွေတောင်ထွဋ်ကို သုတ်သင်သကဲ့သို့ သုတ်သင်လျက် ရေချိုးစေကုန်၏။ ထိုဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် ရေချိုးပြီး၍ တက်လတ်သော် နှစ်ဦးကုန်သော စူဠသုဘဒ္ဒါ၊ မဟာသုဘဒ္ဒါ မိဖုယားတို့ကို ရေချိုးစေကုန်၏။ ထိုမိဖုယား ဆင်မတို့သည်လည်း ရေချိုးပြီးလျှင် တက်လတ်၍ ဘုရားလောင်းအထံ၌ နေကုန်၏။ ထိုနောင်မှ ရှစ်ထောင်ကုန်သော ဆင်တို့သည် ဆဒ္ဒန်အိုင်သို့ သက်၍ ရေကစားပြီးလျှင် အိုင်မှ အထူးထူးသောပန်းတို့ကိုဆောင်ခဲ့၍ ငွေစေတီကို တန်ဆာဆင်သကဲ့သို့ ဘုရားလောင်းကို တန်ဆာဆင်ကုန်၏။ နောက်မှ နှစ်ဦးကုန်သော စူဠသုဘဒ္ဒါ၊ မဟာသုဘဒ္ဒါ မိဖုယားတို့ကို တန်ဆာဆင်ကုန်၏။ ထိုအခါ တစီးသောဆင်သည် ဆဒ္ဒန်အိုင်၌ လှည့်လည်သည်ရှိသော် ပွင့်ချပ်ခုနစ်ဆင့် ရှိသော သတ္တုဒွယ် မည်သော ကြီးစွာသော ပဒုမာကြာပွင့်ကိုရလျှင် ဆောင်ယူခဲ့၍ ဘုရားလောင်းအားဆက်၏။ ဘုရားလောင်း ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် ထိုကြာပွင့်ကို နှာမောင်းဖြင့်ယူ၍ ဝတ်ဆံ ဝတ်မှုကို ဦးကင်း၌ကြဲပြီးလျှင် မိဖုယားကြီးဖြစ်သော မဟာသုဘဒ္ဒါအား ပေး၏။ ထိုသို့ပေးသည်ကိုမြင်၍ စူဠသုဘဒ္ဒါသည် ပွင့်ချပ် ခုနစ်ဆင့်ရှိသော ဤပဒုမာကြာပွင့်ကြီးကိုလည်း မိမိ ချစ်မြတ်နိုးသော မယားအားသာလျှင် ပေး၏။ ငါ့အား မပေးဟု နှလုံး၌ထား၍ တဖန်လည်း ဘုရားလောင်းအား ရန်ငြိုးဖွဲ့၏။

ထိုအခါ တနေ့သ၌ ဘုရားလောင်းသည် ချိုစွာသော သစ်သီးတို့ကို၎င်း၊
 ကြာစွယ် ကြာရင်းတို့ကို၎င်း ကြာပျားရည်နှင့် ယှဉ်စေ၍ ငါးရာကုန်သော
 ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို လုပ်ကျွေးသည်ရှိသော် စူဠသုဘဒ္ဒါသည် မိမိရအပ်သော
 သစ်သီးကြီးငယ်ကို အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အား လှူ၍ အရှင်ဘုရားတို့- အကျွန်ုပ်
 သည် ဤဘဝမှစုတေသည်ရှိသော် မဒ္ဒရာဇ်မင်းမျိုး၌ဖြစ်၍ သုဘဒ္ဒါအမည်ရှိသော
 မင်းသမီးဖြစ်၍ အရွယ်ရောက်လတ်သော် ဗာရာဏသီမင်း၏ မိဖုယားကြီးအဖြစ်
 သို့ ရောက်သဖြင့် ထိုဗာရာဏသီမင်း၏ အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသော မိဖုယားကြီး
 ဖြစ်လို၏။ ထိုဗာရာဏသီမင်းကို မိမိနှစ်သက်သော အလိုကို ပြုစီမံသောငှါ
 စွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၍ ထိုဗာရာဏသီမင်းအား ကြားသဖြင့် တယောက်သော
 မုဆိုးကို စေလွှတ်၍ ဤဆင်မင်းကို အဆိပ်လူးသောမြှားဖြင့် ပစ်သတ်၍
 အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေပြီးလျှင် အရောင်ခြောက်သွယ်တို့ဖြင့် ထွန်း
 စောက်ပသော အစုံဖြစ်သော အစွယ်တို့ကို ဆောင်ယူစီမံသောငှါ စွမ်းနိုင်သည်
 ဖြစ်ရလို၏ဟု ဆုတောင်းခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုစူဠသုဘဒ္ဒါသည် ထိုဆုတောင်း
 သော အခါမှစ၍ အစာကို မယူမူ၍လျှင် ခြောက်တပ်သဖြင့် မကြာမြင့်မီလျှင်
 သေ၍ မဒ္ဒရာဇ်တိုင်းဝယ် မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီး၏ မိဖုယားကြီး ဝမ်း၌ဖြစ်၏။ ထို
 မင်းသမီးအား သုဘဒ္ဒါဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ ထိုအခါ အရွယ်ရောက်
 လတ်သော် ထိုသုဘဒ္ဒါမင်းသမီးကို ဗာရာဏသီမင်းအား ပေးကုန်၏။ ထိုသုဘဒ္ဒါ
 မင်းသမီးကို ဗာရာဏသီမင်းသည် အလွန် ချစ်မြတ်နိုး၏။ တသောင်း ခြောက်
 ထောင်ကုန်သော မိန်းမတို့၏ အကြီးဖြစ်၍ ရှေးအဖြစ်ကို သိတတ်သော
 ဇာတိဿရဉာဏ်ကိုလည်း ရ၏။

ထိုသုဘဒ္ဒါမိဖုယားသည် ငါ၏ ဆုတောင်းခြင်းသည် ပြည့်စုံပြီ၊ ယခုအခါ
 ထိုဆင်မင်း၏ အစုံဖြစ်သော အစွယ်တို့ကို ဆောင်ယူစေအံ့ဟု ကြံ၏။ ထိုသို့
 ကြံပြီးလျှင် ကိုယ်ကို ဆီလိမ်းကျံ၍ ညစ်နွမ်းသော အဝတ်ကို ဝတ်လျက် ဖျားနာ
 သော အခြင်းအရာကိုပြု၍ ကြက်သရေရှိသော တိုက်ခန်းသို့ဝင်၍ ညောင်စောင်း
 ငယ်၌ အိပ်၏။ မင်းသည် သုဘဒ္ဒါကား အဘယ်မှာနည်းဟု မေး၍ ဖျားနာသည်ဟု
 ကြားရလျှင် ကြက်သရေရှိသော တိုက်ခန်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် ညောင်စောင်းငယ်၌
 ထိုင်၍ ထိုသုဘဒ္ဒါမိဖုယားကျောကို သုံးသပ်လျက် အကြောင်းကို မေးလိုရကား-

၉၇။ ကိံ နု သောစသိ အနုစွဂိ၊ ပဏ္ဍုသိ ဝရဝဏ္ဏိနိ။
မိလာယသိ ဝိသလက္ခိ၊ မာလာဝ ပရိမဒ္ဒိတာ။

ဟူသော ရွှေဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၇။ အနုစွဂိ၊ ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ ဝင်းဝင်းညီးသော ကိုယ်ရှိသော သုဘဒ္ဒါ မိဖုယား။ တံ၊ ရှင်မိဖုယားသည်။ ကိံ၊ အဘယ်ကို။ သောစသိ နု၊ စိုးရိမ်ဘိ သနည်း။ ဝရဝဏ္ဏိနိ၊ မြတ်သော အဆင်းရှိသော သုဘဒ္ဒါမိဖုယား။ တံ၊ ရှင် မိဖုယားသည်။ ပဏ္ဍု၊ ဖက်ရွက်ကဲ့သို့ ဖြော့တော့သော ကိုယ်ရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်ဘိ၏။ ဝိသလက္ခိ၊ တင့်တယ်သော မျက်နှာရှိသော သုဘဒ္ဒါ မိဖုယား။ တံ၊ ရှင်မိဖုယားသည်။ ပရိမဒ္ဒိတာ၊ လက်ဖြင့် ဆုပ်နယ်အပ်သော။ မာလာဝ၊ ပဒုမာ ကြာပန်းကဲ့သို့။ မိလာယသိ၊ ညှိုးနွမ်းဘိ၏။

ထိုစကားကို ကြား၍ သုဘဒ္ဒါမိဖုယားသည် မင်းကြီးအား မိမိအကြောင်းကို ကြားလိုရကား—

၉၈။ ဒေါဟဠော မေ မဟာရာဇ၊ သုပိနန္ဒေ နုပဇ္ဈဂါ။
န သော သုလဘရူပေါ၊ ယာဒိသော မမ ဒေါဟဠော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၈။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော မင်းကြီး။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဒေါဟဠော၊ ချင်ခြင်းသည်။ ဥပ္ပဇ္ဇိ၊ ဖြစ်၏။ သုပိနန္ဒေန၊ အိပ်မက်၌။ ဥပဇ္ဈဂါ၊ မြင်မက် သော။ မယာ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဒိဠော၊ မြင်မက်သော။ အစ္စရိယော၊ အံ့ဘွယ်သရဲသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ယာဒိသော၊ အကြင်သို့ သဘောရှိသော။ မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဒေါဟဠော၊ ချင်ခြင်းသည်။ ဥပ္ပဇ္ဇိ၊ ဖြစ်၏။ သောတာဒိသော၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော ချင်ခြင်းသည်။ သုလဘရူပေါ၊ ရလွယ်သော သဘောရှိသကဲ့သို့။ န ဟောတိ၊ မဖြစ်။

ထိုစကားကိုကြား၍ မင်းကြီးသည် မိဖုယား၏ ချင်ခြင်းကို ဝန်ခံလိုရကား—

၉၉။ ယေကေစိ မာနုသာ ကာမာ၊ ဣဓ လောကမိ နန္ဒနေ။
သဗ္ဗေ တေ ပစုရာ မယံ၊ အဟံ တေ ဒမ္ပိ ဒေါဟဠံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၉။ သုဘဒ္ဒေ၊ သုဘဒ္ဒါမိဖုယား။ ဣဓ လောကမိ၊ ဤလူ့ရွာ၌။ မာနုသာ၊ လူတို့သည်။ ကာမာ၊ တောင့်တ အပ်ကုန်သော။ ယေကေစိ၊ ခပ်သိမ်းကုန်

သော ရတနာခုနစ်ပါး၊ ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ နန္ဒနော၊
နှစ်သက်ဘွယ်ရှိသော သုဘဒ္ဒါမိဖုယား။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ တေ၊
ထိုင်ထွူကာမဂုဏ်၊ ကိလေသာ ကာမဂုဏ်တို့သည်။ ယေ၊ ငါ့အား။ ပစုဆု၊
များစွာ ရလွယ်ကုန်၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ တေ၊ သင့်အား။ ဒေါဟဋ္ဌံ၊ ချင်
ခြင်းဖြစ်သော ဝတ္ထုကို။ ဒမ္မိ၊ ပေးအံ့။

မင်းကြီးဆိုသောစကားကိုကြား၍ သုဘဒ္ဒါမိဖုယားသည် မြတ်သောမင်း
ကြီး - အကျွန်ုပ်၏ ချင်ခြင်းသည် အလွန်ရခဲ၏၊ ထိုချင်ခြင်းကို ယခုအခါ၌
အကျွန်ုပ်သည် မပြောဆိုသေး၊ စင်စစ်သော်ကား အရှင်မင်းကြီး နိုင်ငံတော်
အတွင်း၌ အကြင်မျှလောက် ကုန်သော မုဆိုးတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုအလုံးစုံကုန်
သော မုဆိုးတို့ကို အရှင်မင်းကြီးတို့သည် စည်းဝေးစေတော်မူကုန်လော့၊ ထိုမုဆိုး
တို့၏အလယ်၌ ပြောဆိုပါအံ့ဟု ပြုလိုရကား—

၁၀၀။ လုဒ္ဒါ ဒေဝ သမာယန္တု၊ ယေကေစိ ဝိဇိတေ တဝ။
ဧတေသံ အဟမက္ခိယံ၊ ယာဒိသော မမ ဒေါဟဋ္ဌော။

ဟူသော အခြားမဲ့ဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၀။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းကြီး။ တဝ၊ အရှင်မင်းကြီး၏။ ဝိဇိတေ၊ နိုင်ငံတော်
၌။ ယေကေစိ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ လုဒ္ဒါ၊ မုဆိုးတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။
တေ သဗ္ဗေ၊ ထိုအလုံးစုံကုန်သော မုဆိုးတို့သည်။ သမာယန္တု၊ အညီအညွတ်လာ
စေကုန်သတည်း။ ဧတေသံ၊ ထိုမုဆိုးတို့အား။ မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ယာဒိသော၊
အကြင်သို့ သဘောရှိသော။ ဒေါဟဋ္ဌော၊ ချင်ခြင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။
တာဒိသံ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော ချင်ခြင်းကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အက္ခိယံ၊
ကြားပါအံ့။

မင်းသည် ကောင်းပြီဟုဆို၍ ကြက်သရေရှိသော တိုက်ခန်းမှ ထွက်ခဲ့ပြီး
လျှင် အကြင်မျှလောက်ကုန်သော ယူဇနာ သုံးရာရှိသော ကာသိတိုင်း၌ မုဆိုး
တို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုအလုံးစုံကုန်သော မုဆိုးတို့ကို စည်းဝေးစီမံသောငှါ စည်
လည်စေကုန်လော့ဟု မှူးတော် မတ်တော်တို့ကို စေ၏၊ မှူးတော်မတ်တော်တို့
သည်လည်း မင်းကြီးဆိုတိုင်း ပြုကုန်၏၊ မကြာမြင့်မီလျှင် ကာသိတိုင်း၌ နေကုန်
သော မုဆိုးတို့သည် အစွမ်းအလျောက် လက်ဆောင် ပဏ္ဏာကိုယူ၍ လာလတ်

ကုန်လျှင် လာသောအဖြစ်ကို မင်းအား တင်လျှောက်ကုန်၏။ ထိုအလုံးစုံကုန်
သောမုဆိုးတို့သည် ခြောက်သောင်း အတိုင်းအရှည်ရှိသည်ဖြစ်ကုန်၏။ မင်းသည်
မုဆိုးတို့ လာသောအဖြစ်ကိုသိလျှင် လေသွန် တံခါး၌ရပ်လျက် လက်ကိုဆန့်၍
ထိုမုဆိုးတို့လာသော အဖြစ်ကို မိဖုယားအား ကြားလိုရကား—

၁၀၁။ ဣမေ တေ လုဒ္ဒကာ ဒေဝိ၊ ကတဟတ္တာ ဝိသာရဒါ။

ဝနည ဓ မိဂည ဓ၊ မမတ္ထေ စတ္တဇိဝိတာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၁။ ဒေဝိ၊ မိဖုယား။ ဣမေ တေ လုဒ္ဒကာ၊ ဤမုဆိုးတို့သည်။ ကတ-
ဟတ္တာ၊ ထိုးပစ်ခြင်း သတ်ဖြတ်ခြင်းတို့၌ ကောင်းစွာသင်အပ်ပြီးသော အတတ်
ရှိကုန်၏။ ဝိသာရဒါ၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း ကင်းကုန်သည်ဖြစ်၍ အလွန်ရဲရင့်ကုန်၏။
ဝနည ဓ၊ တောကိုလည်း သိကုန်၏။ မိဂည ဓ၊ သားကိုလည်းသိကုန်၏။ တေ၊
ထိုအလုံးစုံသော မုဆိုးတို့သည်။ မမ၊ ငါ၏။ အတ္ထေ၊ အကျိုးစီးပွားတော်၌။
စတ္တဇိဝိတာ၊ စွန့်အပ်ပြီးသော အသက်ရှိကုန်၏။

မင်းကြီးဆိုသော စကားကိုကြား၍ သုဘဒ္ဒါမိဖုယားသည် ထိုမုဆိုးတို့ကို
ခေါ်စေ၍ မုဆိုးတို့အား မိမိချင်ခြင်းကို ကြားလိုရကား—

၁၀၂။ လုဒ္ဒပုတ္တာ နိသာမေထ၊ ယာဝန္တေတ္ထ သမာဂတာ။

ဆဗ္ဗိသာဏံ ဂဇံ သေတံ၊ အဒ္ဓသံ သုပိနေ အဟံ။

တဿ ဒန္တေဟိ မေ အတ္ထော၊ အလာဘော နတ္ထိ ဇိဝိတံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၂။ ဘောန္တော လုဒ္ဒပုတ္တာ၊ အို-မုဆိုးသားတို့။ ဧတ္ထ၊ ဤအရပ်၌။
ယာဝန္တာ၊ အကြင်မျှလောက်ကုန်သော သင်တို့သည်။ သမာဂတာ၊ အညီအညွတ်
စည်းဝေးကုန်၏။ တာဝန္တာ၊ ထိုမျှလောက်ကုန်သော သင်တို့သည်။ မေ၊ ငါ၏။
ဝစနံ၊ စကားကို။ နိသာမေထ၊ နာကြကုန်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဆဗ္ဗိသာဏံ၊
ခြောက်ပါးသော အရောင်နှင့် ပြည့်စုံသော အစွယ်ရှိသော။ သေတံ၊ ကိုယ်လုံး
ဖြူသော။ ဂဇံ၊ ဆင်မင်းကို။ သုပိနေ၊ အိပ်မက်၌။ အဒ္ဓသံ၊ မြင်မက်၏။ တဿ၊
ထိုဆင်မင်း၏။ ဒန္တေဟိ၊ အစွယ်တို့ကို။ မေ၊ ငါသည်။ အတ္ထော၊ အလိုရှိ၏။
အလာဘော၊ မရသည်ရှိသော်။ ဇိဝိတံ၊ ငါ၏အသက်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိပြီ။

ထိုမိဖုယားစကားကိုကြား၍ မုဆိုးသားတို့သည် ထိုအကြောင်းကို မိဖုယား
အား မေးလျှောက်လိုရကား—

၁၀၃။ န နော ပိတူနံ န ပိတာမဟာနံ၊
ဒိဋ္ဌော သုတော ကုဉ္ဇရော ဆဗ္ဗိသာဏော။
ယ မဒ္ဒသံ သုပိနေ ရာဇပုတ္တိ၊
အက္ခာဟိ နော ယာဒိသော ဟတ္ထိနာဂေါ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆိုကုန်၏။

၁၀၃။ ရာဇပုတ္တိ၊ မင်းသမီး။ ယံ၊ အကြင်သို့ သဘောရှိသောဆင်ကို။ တံ၊
ရှင်မိဖုယားသည်။ သုပိနေ၊ အိပ်မက်၌။ အဒ္ဒသံ၊ မြင်မက်၏။ သော၊ ထိုသို့
သဘောရှိသော။ ဆဗ္ဗိသာဏော၊ ခြောက်ပါးသော အဆင်းအရောင်နှင့် ပြည့်စုံ
သော အစွယ်ရှိသော။ ကုဉ္ဇရော၊ ဆင်ကို။ နော၊ အကျွန်ုပ်တို့၏။ ပိတူနံ၊
အဘတို့သည်၎င်း။ ပိတာမဟာနံ၊ အဘိုးတို့သည်၎င်း။ န ဒိဋ္ဌော၊ မြင်လည်း
မမြင်စဘူး။ န သုတော၊ ကြားလည်း မကြားစဘူး။ ယာဒိသော၊ အကြင်သို့
သဘောရှိသော။ ဟတ္ထိနာဂေါ၊ ဆင်မင်းကို။ တယာ၊ အရှင်မိဖုယားသည်။
ဒိဋ္ဌော၊ မြင်အပ်၏။ တာဒိသံ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော။ ဟတ္ထိနာဂံ၊ ဆင်မင်းကို။
နော၊ အကျွန်ုပ်တို့အား။ အက္ခာဟိ၊ ကြားတော်မူလော့။

ဤဂါထာဖြင့် မေးလျှောက်ကုန်ပြီး၍ တဖန် ထိုဆင်ရှိရာ အရပ်ကို
မေးလျှောက်ပြန်လိုရကား—

၁၀၄။ ဒိသာ စတသော ဝိဒိသာ စတသော၊
ဥဒ္ဓံ အဓော ဒသ ဒိသာ ဣမာယော။
ကတမံ ဒိသံ တိဋ္ဌသိ နာဂရာဇာ၊
ယ မဒ္ဒသ သုပိနေ ဆဗ္ဗိသာဏံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆိုပြန်ကုန်၏။

၁၀၄။ ဒေဝိ၊ မိဖုယား။ စတသော၊ လေးပါးကုန်သော။ ဒိသာ၊ တူရ
အရပ် မျက်နှာတို့သည်၎င်း။ စတသော၊ လေးပါးကုန်သော။ ဝိဒိသာ၊
အထောင့်အရပ်တို့သည်၎င်း။ ဥဒ္ဓံ၊ အထက်အရပ်၎င်း။ အဓော၊ အောက်
အရပ်၎င်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဒသ၊ ဆယ်ပါးကုန်သော။ ဣမာယော
ဒိသာ၊ ဤအရပ်မျက်နှာတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တံ၊ အရှင်မိဖုယားသည်။

ယံ၊ အကြင်သို့ သဘောရှိသော။ ဆဗ္ဗိသာဏံ၊ အရောင်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အစွယ်ရှိသော ဆင်မင်းကို။ သုပိနေ၊ အိပ်မက်၌။ အဒ္ဓဿ၊ မြင်မက် တော်မူ၏။ သော နာဂရာဇာ၊ ထိုဆင်မင်းသည်။ တာသံ ဒိသာနံ၊ ထိုဆယ်ပါး သော အရပ်မျက်နှာတို့တွင်။ ကတမံ ဒိသံ၊ အဘယ်အရပ်၌။ တိဋ္ဌသိ၊ တည် သနည်း။

ဤသို့ မုဆိုးတို့ မေးလျှောက်ကုန်သည် ရှိသော် သုဘဒ္ဒါ မိဖုယားသည် အလုံးစုံသော မုဆိုးတို့ကိုကြည့်၍ ထိုမုဆိုးတို့၏အလယ်၌ ကြီးသော ခြေဘဝါး ရှိသော ထမင်းထုပ်နှင့်တူသော သလုံးသားရှိသော ကြီးစွာသော ပုဆစ်ဒူး ရှိသော ကြီးသောနံရိုးရှိသော တခဲနက်ထူသော ဖွားရားထသော မုတ်ဆိတ် ကျင်စွယ်ရှိသော ထုတ်ချင်းလျှိုကြောင်သော မျက်စိရှိသော မကောင်းသော အဆင်းသဏ္ဍာန်ရှိသော ကြောက်မက်ဘွယ်သော အဆင်းရှိသော အလုံးစုံသော မုဆိုးတို့၏ ဦးခေါင်းအထက်ဖြင့် ထင်ရှားသော ရှေးဘဝ၌ ဘုရားလောင်း၏ ရန်သူဖြစ်ဘူးသော သောဏုတ္တရ မည်သောမုဆိုးကို မြင်၍ ဤမုဆိုးသည် ငါ၏ စကားကို လိုက်နာခြင်းငှါ တတ်နိုင်လတ္တံ့ဟု ကြံ၍ မင်းကို ခွင့်ပြုစေပြီးလျှင် ထိုသောဏုတ္တရ မုဆိုးကို ခေါ်၍ ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်၏အထက် အပြင် သို့တက်ပြီးလျှင် ခြင်္သေ့ခံသော မြောက်လေသွန်တံခါးကိုဖွင့်၍ မြောက်ဟိမဝန္တာ သို့ ရှေးရှုလက်ဆန်၍ ဆင်မင်းရှိရာ အရပ်ကို သောဏုတ္တရမုဆိုးအား ညွှန်ပြု လိုရကား—

- ၁၀၅။ ဣတော ဥဇုံ ဥတ္တရာယံ ဒိသာယံ၊
အတိက္ကမ္မ သော သတ္တဂိရိ ဗြဟန္တေ။
သုဝဏ္ဏပသော နာမ ဂိရိ ဥဋ္ဌာရော၊
သုပုပ္ဖိတော ကိပုရိသာနုစိဏ္ဍော။
- ၁၀၆။ အာရုယု သေလံ ဘဝနံ ကိန္နရာနံ၊
ဩလောကယ ပဗ္ဗတပါဒမူလံ။
အထ ဒက္ခသိ မောဃသမာနဝဏ္ဏံ၊
နိဂြောဓရာဇံ အဋ္ဌသဟဿပေါရံ။
- ၁၀၇။ တတ္ထစ္ဆတိ ကုဉ္ဇရော ဆဗ္ဗိသာဏော၊
သဗ္ဗသေတော ဒုပ္ပသဟော ပရေတိ။

ရက္ခန္တိ နံ အဋ္ဌသဟဿနာဂါ၊
ဤသာဒန္တာ ဝါတဇဝပုဟာရိနော။

၁၀၈။ တိဋ္ဌန္တိ တေ ကုမူလံ ပဿသန္တာ၊
ကုပ္ပန္တိ ဝါတဿပိ ရေိတဿ။
မနုဿဘူတံ ပန တတ္ထ ဒိသ္မာ၊
ဘသ္မံ ကရေယျု နာဿ ရဇောပိ တဿ။

ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၀၅။ လုဒ္ဒ ပုတ္တ၊ အို-အမောင် မုဆိုးသား။ သော တံ၊ ထိုသင်သည်။
ဣတော၊ ဤအရပ်မှ။ ဥတ္တရာယံ၊ မြောက်ဖြစ်သော။ ဒိသာယံ၊ အရပ်မျက်နှာ
သို့။ ဥဇုံ၊ ဖြောင့်ဖြောင့်။ ဂစ္ဆာဟိ၊ သွားလေလော့။ ဗြဟန္တေ၊ ကြီးကျယ်ကုန်
သော။ သတ္တဂိရိ၊ တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ်တို့ကို။ အတိက္ကမ္မ၊ လွန်၍။ သုဝဏ္ဏပဿော
နာမ၊ သုဝဏ္ဏပဿမည်သော။ ဂိရိ၊ တောင်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သော၊ ထိုသုဝဏ္ဏ
ပဿတောင်သည်။ ဥဋ္ဌာရော၊ ခြောက်ထပ်သော တောင်တို့ထက် ကြီးမြင့်၏။
သုပ္ပုတော၊ ကောင်းစွာ ပွင့်သော ပန်းရှိသော တောအုပ်လည်း ဖြစ်၏။
ကိပုရိသာနုစိဏ္ဏော၊ ကိန္နရာတို့၏ မပြတ်ကျက်စားရာလည်း ဖြစ်၏။

၁၀၆။ ကိန္နရာနံ၊ ကိန္နရာတို့၏။ ဘဝနံ၊ နေရာဖြစ်သော။ သေလံ၊
သုဝဏ္ဏပဿ တောင်ထိပ်သို့။ အာရုယျ၊ တက်၍။ ပဗ္ဗတပါဒမူလံ၊ တောင်ခြေ
ရင်းသို့။ ဩလောကယ၊ သင်ကြည့်လော့။ အထ၊ ထိုသို့ကြည့်သည်ရှိသော်။
မေဿသမာနဝဏ္ဏံ၊ တိမ်ညိုအဆင်းနှင့်တူသောအဆင်းရှိသော။ အဋ္ဌသဟဿပေါရံ၊
ရှစ်ထောင်သော ပါးပျဉ်းရှိသော။ နိဂြောဓရာဇံ၊ ပညောင်ပင်မင်းကို။ ဒက္ခသိ၊
သင်မြင်ရလတ္တံ့။

၁၀၇။ တတ္ထ၊ ထိုပညောင်ပင်ရင်း၌။ ဆဗ္ဗိသာဏော၊ အရောင်ခြောက်ပါး
နှင့် ပြည့်စုံသော အစွယ်ရှိသော။ သဗ္ဗသေတော၊ ကိုယ်လုံးဖြူသော၊ ပရေတိ၊
သူတပါးတို့သည်။ ဒုပ္ပသဟော၊ နှိပ်စက်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ခဲ့သော။ ကုဉ္ဇရော၊
ဆင်မင်းသည်။ ဂိမ္မသမယေ၊ နွေကာလ၌။ ဥဒကဝါတံ၊ ရေမှတက်သော
လေညှင်းကို။ သမ္ပုဋ္ဌိစ္ဆန္တော၊ ခံယူလျက်။ အစ္ဆတိ၊ နေ၏။ နံ၊ ထိုဆင်မင်းကို။
အဋ္ဌသဟဿနာဂါ၊ ရှစ်ထောင်သော ဆင်တို့သည်။ ဖုက္ခန္တိ၊ စောင့်ရှောက်ကုန်
၏။ တေ နာဂါ၊ ထိုရှစ်ထောင်သောဆင်တို့သည်။ ဤသာဒန္တာ၊ ရထားလှည်း

သန်နှင့်တူသော အစုံဖြစ်သော အစွယ်ရှိကုန်၏။ ဝါတဇဝပွဟာရိနော၊ လေ၏ လျင်ခြင်းနှင့်တူသော လျင်ခြင်းဖြင့် လိုက်၍ ရန်သူတို့ကို သတ်တတ်သော သဘောရှိကုန်၏။

၁၀၈။ တေ၊ ထိုဆင်တို့သည်။ တုမူလံ၊ ကြောက်မက်ဘွယ်သော ပြင်းစွာ သော အသံသို့ အစဉ်လိုက်သော ထွက်သက်ကို။ ပဿသန္တာ၊ လွှတ်ကုန်လျက်။ တိဋ္ဌန္တိ၊ တည်ကုန်၏။ ဧရိတဿ၊ လေခတ်သော မြက်သစ်ရွက် အစရှိသည်၏။ ယံ ဧရိတံ၊ အသံသို့ အစဉ်လိုက်သော အကြင် တုန်လှုပ်ခြင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တဿပိ ဝါ၊ ထိုမြက်သစ်ရွက် စသည်၏ အသံဖြင့် တုန်လှုပ်ခြင်းကိုလည်း။ ကုပ္ပန္တိ၊ အမျက်ထွက်ကုန်၏။ တတ္ထ၊ ထိုအရပ်သို့။ အာဂတံ၊ ရောက်လာသော။ မနုဿ- ဘူတံ ပန၊ လူဖြစ်သော သူကိုကား။ ဒိသ္မာ၊ မြင်သည်ရှိသော်။ ဘသ္မံ၊ ပြာကို။ ကရေယျ၊ ပြုကုန်ရာ၏။ တဿ၊ ထိုနှာခေါင်းလေဖြင့် ဖျက်ဆီး၍ ပြာကို ပြုအပ်သော လူ၏။ ရဇောပိ၊ မြူသည်မျှလည်း။ တတ္ထ၊ ထိုအရပ်၌။ န အဿ၊ ရှိသည်မဖြစ်ရာ။

ထို မိဖုယားစကားကို ကြားလျှင် သောဏုတ္တရမုဆိုးသည် သေဘေးမှ ကြောက်သည်ဖြစ်၍ ထိုမိဖုယားအား ပြန်လျှောက်လိုရကား—

၁၀၉။ ဗဟူဟိ မေ ရုဇကုလမ္ပိ သန္တိ၊
ပိလန္ဒနာ ဇာတရူပဿ ဒေဝိ။
မုတ္တာ မဏိ ဝေဠုရိယမယာ စ၊
ကိံ ကာဟသိ ဒန္တပိလန္ဒနေန။
မာရေတုကာမာ ကုဉ္ဇရံ ဆဗ္ဗိသာဏံ၊
ဥဒါဟု သာတေဿသိ လုဒ္ဒပုတ္တေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၉။ ဒေဝိ၊ အရှင်မိဖုယား။ ဟိ-ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ ရုဇကုလမ္ပိ၊ မင်း၏နန်းတော်၌။ ဇာတရူပဿ၊ ရွှေငွေ၏။ ဗဟူ၊ များစွာကုန်သော။ ပိလန္ဒနာ၊ တန်ဆာတို့သည်၎င်း။ မုတ္တာမဏိဝေဠုရိယမယာ စ၊ ပုလဲ၊ ပတ္တမြား၊ ကျောက် မျက်ရွဲဖြင့် ပြီးကုန်သော။ ပိလန္ဒနာ၊ တန်ဆာတို့သည်၎င်း။ ဣမေ၊ ဤအလုံး စုံသော ရတနာ တန်ဆာတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဒန္တပိလန္ဒနေန၊ ဆင်စွယ်တန်ဆာဖြင့်။ ကိံ ကာဟသိ၊ အသို့ပြုအံ့နည်း။ ဆဗ္ဗိ

သာဏံ၊ ရောင်ခြည်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အစွယ်ရှိသော။ ကုဉ္ဇရံ၊ ဆင်မင်းကို။ မာရေတု ကာမာ၊ သေစေလိုသည်ဖြစ်၍။ ဃာတေဿသိ၊ သတ်စေသလော။ ဥဒါဟု၊ ထိုသို့ မဟုတ်မှုကား။ ပိလန္ဓန ပဒေသေန၊ တန်ဆာကို အကြောင်းပြုသဖြင့်။ လုဒ္ဒပုတ္တေ၊ မုဆိုးသားတို့ကို။ ဃာတေဿသိ၊ သတ်စေလိုသလော။

ထို့နောင်မှ သုဘဒ္ဒါမိဖုယားသည် မိမိအလိုကို သောဏုတ္တရ မုဆိုးအား ကြားသဖြင့် တိုက်တွန်းပြန်လိုရကား-

၁၁၀။ သာ ဣဿာသိကာ ဒုက္ခိတာသ္မိ လုဒ္ဒါ
ဥဒ္ဒစ္စ သုဿာမိ အနုဿရန္တိ။
ကရောတိ မေ လုဒ္ဒက တေမတ္ထံ၊
ဒဿာမိ တေ ဂါမဝရာနိ ပဉ္စ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၁၀။ လုဒ္ဒါ အမောင်မုဆိုး။ သာ အဟံ၊ ထိုငါသည်။ ဣဿာသိကာ၊ ငြူစူခြင်း ရှိသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ ဒုက္ခိတာ၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဖြင့်နှိပ်စက်အပ်သည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ တေန၊ ထိုဆင်မင်းသည်။ ကတံ၊ ပြုအပ်သော။ ဝေရံ၊ ရန်ကို။ အနုဿရန္တိ၊ အဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့သော ငါသည်။ ဣဿာဝသေန၊ ငြူစူခြင်း၏ အစွမ်းဖြင့်။ ဥဒ္ဒစ္စ၊ ငါပျံလွင့်၍။ သုဿာမိ၊ ခြောက်တပ်၏။ လုဒ္ဒက၊ အမောင် မုဆိုး။ မေ ငါ၏။ တေမတ္ထံ၊ ဤအကျိုးစီးပွားကို။ ကရောဟံ၊ သင်ပြုလော့။ တေ၊ သင့်အား။ ပဉ္စဂါမဝရာနိ၊ တနှစ်လျှင် အခွန်တသိန်းစီ ထွက်သော ငါးရွာတို့ကို။ ဒဿာမိ၊ ငါပေးအံ့။

ဤသို့သောစကားကို ဆိုပြီး၍ အမောင်မုဆိုး - ထိုဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းကို သတ်၍ အစုံဖြစ်သော အစွယ်တို့ကို ဆောင်ယူခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သည် ဖြစ်ရလို၏ဟု အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အား အလှူပေး၍ ဆုတောင်းခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။ ငါသည် အိပ်မက်ဖြင့် မြင်မက်သော မည်သည် မရှိ၊ ငါသည် တောင့်တအပ်သော ဆုတောင်းခြင်းသည် ပြည့်စုံလတ္တံ့၊ သင်သည် သွားလေလော့ဟု ထိုမုဆိုးကို နှစ်သိမ့်စေ၏။ ထိုသောဏုတ္တရမုဆိုးသည် အရှင်မိဖုယား-ကောင်းပြီဟု ထိုသုဘဒ္ဒါ မိဖုယားစကားကို ဝန်ခံ၍ ထိုသို့တပြုံးကား အကျွန်ုပ်အား ထင်စွာပြု၍

ထိုဆင်မင်း၏ နေရာအရပ်ကို ကြားတော်မူလော့ဟု ဆို၍ မေးလျှောက်လို ရကား—

၁၁၁။ ကတ္တုစွတို့ကတ္တု မုပေတိ ဌာနံ၊
ဝီထိဿ ကာ နှာနဂတဿ ဟောတိ။
ကထဉ္စိ သော နှာယတိ နာဂရာဇာ၊
ကထံ ဝိဇာနေမု ဂတိံ ဂဇဿ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၁၁။ ဒေဝိ၊ အရှင်မိဖုယား။ နာဂရာဇာ၊ ဆင်မင်းသည်။ ကတ္တု၊ အဘယ် အရပ်၌။ အစွတိ၊ နေသနည်း။ ကတ္တု၊ အဘယ်အရပ်၌။ ဌာနံ၊ တည်ရာသို့။ ဥပေတိ၊ ကပ်သနည်း။ နှာနဂတဿ၊ ရေချိုးသွားသော။ အဿ၊ ထိုဆင်မင်း၏။ ကာ ဝီထိ၊ အဘယ်ခရီးသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်သနည်း။ ကထံ ဟိ၊ အသို့လျှင်။ သော နာဂရာဇာ၊ ထိုဆင်မင်းသည်။ နှာယတိ၊ ရေချိုးသနည်း။ ကထံ၊ အသို့လျှင်။ ဂဇဿ၊ ဆင်မင်း၏။ ဂတိံ၊ ရေချိုးသွားရာကို။ မယံ၊ အကျွန်ုပ် တို့သည်။ ဝိဇာနေမု၊ သိရကုန်အံ့နည်း။

ထို့နောင်မှ သုဘဒ္ဒါမိဖုယားသည် ဇာတိဿရဉာဏ်၏ အာနုဘော်ဖြင့် မျက်မှောက်မြင်အပ်သော အရပ်ကို ထိုမုဆိုးအား ကြားလိုရကား—

၁၁၂။ တတ္ထေဝ သာ ပေါက္ခရဏီ အဝိဒ္ဓရေ၊
ရမ္မာ သုတိတ္တာ စ မဟောဒကာ စ။
သံပုပ္ဖိတာ ဘမရဂဏာနုစိဏ္ဍာ၊
တ္ထေ ဟိ သော နှာယတိ နာဂရာဇာ။

၁၁၃။ သီသံ နှာတော ဥပ္ပလမာလဘာရိ၊
သဗ္ဗသေတော ပုဏ္ဏရိကတ္တစင်္ဂီ။
အာမောဒမာနော ဂစ္ဆတိ သန္နိကေတံ၊
ပုရေက္ခိတော မဟေသိံ သဗ္ဗဘဒ္ဒံ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၁၂။ လုဒ္ဒ၊ အမောင်မုဆိုး။ တတ္ထေဝ၊ ထိုဆင်မင်းနေရာ အရပ်၌လျှင်။ အဝိဒ္ဓရေ၊ အနီး၌။ သာ ပေါက္ခရဏီ၊ ထိုဆဒ္ဒန်အိုင်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ရမ္မာ စ၊

မွေ့လျော်ဘွယ်လည်း ရှိ၏။ သုတိတ္တာ စ၊ သာယာသော ဆိပ်လည်း ရှိ၏။
မဟောဒကာ စ၊ များသော ရေလည်း ရှိ၏။ သံပုပ္ဖိတာ၊ ကြာမျိုးငါးပါးတို့ဖြင့်
ထက်ဝန်းကျင်မှ ကောင်းစွာ ပွင့်ခြင်းရှိ၏။ ဘမရဂဏာနုစိဏ္ဍာ၊ ပျား ပိတုန်း
အပေါင်းတို့၏ မပြတ်ကျက်စားရာ ဖြစ်၏။ ဧတ္ထ၊ ဤဆဒ္ဒန်အိုင်၌။ သော နာဂ-
ရာဇာ၊ ထိုဆင်မင်းသည်။ နှာယတိ၊ ရေချိုး၏။

၁၁၃။ သီသံနှာတော၊ ဦးခေါင်းနှင့်တကွ ရေချိုးပြီး၍။ ဥပ္ပလမာလဘာရီ၊
ကြာအစရှိသော ရေပန်း ကြည်းပန်းတို့ကို ဆင်ယင်လျက်။ ပုဏ္ဏရီကတ္တစင်္ဂီ၊
ကြာဖြူအဆင်းနှင့်တူသော အရေဟု ဆိုအပ်သော ဖြူသောအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသည်
ဖြစ်၍။ သဗ္ဗသေတော၊ ကိုယ်လုံးဖြူသော ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည်။ အာမောဒမာ-
နော၊ နှစ်လိုဝမ်းသာ။ သဗ္ဗဘဒ္ဒံ၊ သဗ္ဗဘဒ္ဒါ အမည်ရှိသော။ မဟေသိံ၊ မိဖုယားကြီး
ကို။ ပုရေက္ခိတော၊ ရှေ့ထား၍။ သန္ဓိကေတံ၊ မိမိနေရာအရပ်သို့။ ဂစ္ဆတိ၊ သွား၏။

ထိုစကားကို ကြား၍ သောဏုတ္တရမုဆိုးသည် အရှင်မိဖုယား- ကောင်းပြီ
အကျွန်ုပ်သည် ထိုဆင်မင်းကို သတ်၍ ဆင်မင်း၏ အစွယ်တို့ကို ဆောင်ပါအံ့ဟု
ဝန်ခံ၏။ ထိုအခါ မုဆိုးအား သုဘဒ္ဒါမိဖုယားသည် အလွန် နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍
အသပြာဟထောင်ကို ပေး၍ အိမ်သို့ သွားချေဦးလော့။ ဤနေ့မှ ခုနစ်ရက်လွန်
သဖြင့် ထိုဆဒ္ဒန်အိုင်သို့ သွားရလတ္တံ့ဟု ဆို၍ ထိုမုဆိုးကို လွတ်လိုက်ပြီးလျှင်
ပန်းဘဲတို့ကို ခေါ်စေ၍ အမောင်တို့ - ငါတို့အား ပဲခွပ်၊ ပုဆိန်၊ ပေါက်တူး၊
ဆောက်၊ ဆောက်ပုတ်၊ ဝါးရုံဖြတ်စရာ ဓားမ၊ မြက်ရိတ်စရာ တံစဉ်၊ သံမယ်န၊
လှ၊ သံတံတင်း၊ သံကက္ကုဆူးတို့ဖြင့် အလိုရှိ၏။ ဤအလုံးစုံကို လျှင်မြန်စွာလုပ်၍
ဆောင်ခဲ့လော့ဟု စေ၍ သားရေနယ်သမားတို့ကိုလည်း ခေါ်စေပြီးလျှင်
အမောင်တို့ - ငါတို့အား တကုမ္ဘာသော ဝန်ကို ဆောင်နိုင်သော သားရေအိတ်ကို
ပြုခြင်းငှါ သင့်၏။ သားရေလွန်ကြီး၊ သားရေလွန်ငယ်၊ ဆင်ခြေဘိနပ်၊ သားရေ
ထီးတို့ကိုလည်း ငါတို့အား အလိုရှိ၏။ ဤအလုံးစုံကို လျှင်စွာလုပ်၍ ဆောင်ခဲ့
လော့ဟု စေ၏။ ထိုနှစ်ဦးကုန်သော ပန်းဘဲ သားရေနယ်သမားတို့သည်လည်း
အလုံးစုံသော အဆောက်အဦတို့ကို လျှင်မြန်စွာ လုပ်၍ ဆက်ကုန်၏။

ထိုသုဘဒ္ဒါမိဖုယားသည် မုဆိုးအား ရိက္ခာကို စီရင်၍ ပွတ်ခုံပွတ်ကျေကို
အစပြု၍ အလုံးစုံသော အဆောက်အဦကို၎င်း၊ လှော်သောမုံလုံးကို အစပြု၍

ရိက္ခာကို၎င်း သားရေအိတ်၌ ထည့်၏။ ထိုအလုံးစုံသည် တကုမ္ဘာအတိုင်းအရှည် ရှိသည် ဖြစ်၏။ [တကုမ္ဘာကား နှစ်ဆယ် ခုနှစ်တင်း နှစ်စိတ် ရှိသည် ဟူ၏။] သောဏုတ္တရ မုဆိုးသည်လည်း မိမိ၏ ခရီးအဆောက်အဦကိုပြု၍ ခုနစ်ရက် မြောက်သောနေ့၌ လာလံတ်ပြီးလျှင် မိဖုယားကို ရှိခိုး၍ တည်၏။ ထိုအခါ မုဆိုးကို သုဘဒ္ဒါမိဖုယားသည် အဖောင် မုဆိုး- သင်၏ အလုံးစုံသော အဆောက်အဦသည် ပြီးပြီ။ ဤသားရေအိတ်ကို သင်ယူလော့ဟု ဆို၏။ ထိုသောဏုတ္တရမုဆိုးသည်ကား ကြီးသောခွန်အားရှိ၏။ ဆင်ပြောင်ငါးစီးအား ကို ဆောင်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ကွမ်းထုပ်ကိုကဲ့သို့ ကောက်ယူ၍ လက်ကတီး ကြား၌ ထား၍ လက်ချည်းကဲ့သို့ ထင်၏။ သုဘဒ္ဒါမိဖုယားသည် မုဆိုး၏ သားမယားတို့အား ရိက္ခာကို ပေး၍ မင်းအား ကြားလျှောက်ပြီးလျှင် သောဏုတ္တရမုဆိုးကို လွတ်လိုက်၏။

ထို သောဏုတ္တရမုဆိုးသည်လည်း မင်းမိဖုယားနှစ်ပါးတို့ကို ရှိခိုး၍ နန်းတော် မှ ဆင်းသက်ခဲ့ပြီးလျှင် ရထားစီး၍ များစွာသော အခြံအရံဖြင့် မြို့မှထွက်၍ ရွာ နိဂုံး အဆက်ဆက်ဖြင့် ပစ္စန္ဒရစ်သို့ရောက်လျှင် ဇနပုဒ်သားတို့ကို ပြန်လည် စေ၍ ပစ္စန္ဒရစ်ရွာသားတို့နှင့် တကွ တောသို့ဝင်၍ လူတို့၏ခရီးကို လွန်လျှင် ပစ္စန္ဒရစ်ရွာသားတို့ကိုလည်း ပြန်လည်စေ၍ မိမိတယောက်တည်း သွားသည် ရှိသော် ယူဇနာသုံးဆယ်သို့ ရောက်လေ၍ ရှေးဦးစွာ နေဇာမြက်တော၊ သမန်း မြက်တော၊ မြက်သာမညတော၊ ရုံးရိုင်းတော၊ ကုလားမြားတော၊ တိရိဝစ္ဆ အမည်ရှိသော မြက်တောတို့၏ အစွမ်းအားဖြင့် ခြောက်ပါးသော တောတို့ ၎င်း၊ ကြခပ်ဝါးတောတို့၎င်း၊ ကြိမ်ပိုက်တော၊ အရေဖြစ်သောတော၊ ကျူတော၊ ကုလားမြားတောနှင့် တူသော မြေသည်လည်း ထွင်နိုင်ခဲ့သော မြက်တော၊ တခဲနက်သောတောအုပ်၊ မထူလွန်းသော သစ်ပင်တော၊ ဝါးတော၊ ဝါးရုံချုံ တော၊ ညွန်တော၊ ရေတော၊ တောင်ခုနစ်ထပ်ဟူသောတော ဤသို့ တဆယ့် ရှစ်ထပ်ကုန်သော တောတို့သို့ အစဉ်အားဖြင့် ရောက်လျှင် ချဉ်းကပ်၍ နေဇာမြက် အစရှိသည်တို့ကို တံစဉ်ဖြင့်ရိတ်၍ ရုံးရိုင်းတော အစရှိသည်တို့ကို ဝါးရုံဖြတ်သော ဓားဖြင့်ဖြတ်၍ သစ်ပင်တို့ကို ပုဆိမ်ဖြင့်ပေါက်၍ အလွန်ကြီး ကုန်သော သစ်ပင်တို့ကို ဆောက်ဖြင့်ထွင်း၍ ခရီးလမ်းကိုပြုလျက် ဝါးတော၌ လှေကားကိုထောင်၍ ဝါးရုံချုံသို့တက်ပြီးလျှင် ဝါးရုံချုံကိုဖြတ်၍ တပါးသော

ဝါးရုံချုံ၏အပေါ်၌ ကျစေ၍ ဝါးရုံချုံတို့၏ အပေါ်ဖြင့် သွား၍လျှင် ညွှန်တော၌
 ခြောက်သော သစ်သားတို့ကို ဆက်သဖြင့် ခင်း၍ ထိုသစ်သားတို့၏ အပေါ်ဖြင့်
 သွားပြီးလျှင် တခုသောပျဉ်ကို ခင်းပြန်၍ နင်း၍လာခဲ့သော ပျဉ်ကိုယူ၍ တဖန်
 ရွှေမှခင်းပြန်လျက် ထိုညွှန်တောကိုလွန်၍ ရေတော၌ ထိုပျဉ်ကို စားကျင်းထွင်း
 ပြီးလျှင် ထိုစားကျင်းဖြင့် ရေတောကိုကူး၍ တောင်ခြေရင်း၌ရပ်လျက် သံကက္ကု
 ဆူးကို လွန်ဖြင့် ချည်ပြီးလျှင် တောင်ထိပ်သို့ ပစ်လိုက်၍ တောင်၌ ငြိစေ၍
 ထိုလွန်ကိုဆွဲ၍ တောင်သို့တက်၍ ဝရဇိန်အဖျားနှင့်တူသော သံစို့ဖြင့် တောင်ကို
 ထွင်း၍သံတံသင်းကိုနှုတ်ပြီးလျှင် ထိုတံသင်း၌ရပ်၍ သံကက္ကုဆူးကိုငင်ပြီးလျှင်
 တဖန် အထက်၌ ငြိပြန်စေ၍ ထိုသံတံသင်း၌ ရပ်လျက် သားရေလွန်ကို ဆွဲ၍
 ထိုသားရေလွန်ကို ယူပြီးလျှင် သက်၍ အောက်တံသင်း၌ချည်၍ လက်ဝဲလက်ဖြင့်
 လွန်ကိုကိုင်၍ လက်ျာလက်ဖြင့် ဆောက်ပုတ်ကိုယူ၍လွန်ကိုခတ်သဖြင့် သံတံသင်း
 ကိုနှုတ်၍တဖန် တက်ပြန်၏။ ဤနည်းဖြင့် တောင်ထိပ်သို့တက်၍ ထိုမှာဘက်သို့
 သက်သည်ရှိသော် ဤမှ တပါးသော သံတံသင်းတို့ကို ရှေးနည်းဖြင့်လျှင်
 ရှေးဦးစွာ တောင်ထိပ်၌ သံတံသင်းကို နှုတ်၍ သားရေအိတ်၌ လွန်ကိုချည်၍
 တံသင်းကို ရစ်၍ မိမိသည် အိတ်တွင်း၌နေ၍ ပင့်ကူတို့၏ ပင့်ကူချည်လွတ်သော
 အခြင်းအရာဖြင့် လွန်ခွေကို ဖြေ၍သက်၏။ [သားရေထီးဖြင့် လေကိုယူ၍ငှက်ကဲ့သို့
 သက်၏ ဟူ၍လည်း ဆိုကုန်၏။] ဤသို့ ထိုသုဘဒ္ဒါမိဖုယား၏ စကားကိုယူပြီး၍
 မြို့မှထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် တဆယ့်ခုနစ်ထပ်ကုန်သော တောတို့ကိုလွန်၍ တောင်တော
 သို့ ရောက်လျှင် ထိုတောင်တော၌လည်း တော ခြောက်ထပ်တို့ကို လွန်၍
 သုဝဏ္ဏပဿ တောင်ထိပ်သို့ တက်သောအဖြစ်ကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော
 သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၁၁၄။ တတ္ထေဝ သော ဥဂ္ဂဟေတောန ဝါကျံ၊
 အာဒါယ တုဏ္ဍိဉ္စ ဓနုဉ္စ လုဒ္ဒေါ။
 ဝိတုရိယတိ သတ္တဂိရိ ဗြဟန္တေ၊
 သုဝဏ္ဏပဿံ နာမ ဂိရိံ ဥဠာရံ။

၁၁၅။ အာရုယှ သေလံ ဘဝနံ ကိန္ဒရာနံ၊
 ဩလောကယိ ပဗ္ဗတပါဒမူလံ။

တတ္ထဒ္ဒသ မေဃသမာနဝဏ္ဏံ၊
နိဂြောဓရာဇံ အဋ္ဌသဟဿပေါရံ။

၁၁၆။ တတ္ထဒ္ဒသ ကုဉ္ဇရံ ဆဗ္ဗိသာဏံ၊
သဗ္ဗသေတံ ဒုပ္ပသဟံ ပရေဘိ။
ရက္ခန္တိ နံ အဋ္ဌသဟဿနာဂါ၊
ဤသာဒန္တာ ဝါတဇဝပ္ပဟာရိနော။

၁၁၇။ တတ္ထဒ္ဒသ ပေါက္ခရဏိံ အဝိဒူရေ၊
ရမ္မံ သုတိတ္ထဉ္စ မဟောဒကဉ္စ။
သံပုပ္ဖိတံ ဘမရဂဏာနုစိဏ္ဏံ၊
ယတ္ထ ဟိ သော နှာယတိ နာဂရာဇာ။

၁၁၈။ ဒိသ္မာန နာဂဿ ဂတိံ ဌိတဉ္စ၊
ဝီထိ ယဿ နှာနဂတဿ ဟောတိ။
ဩပါတ မာဂစ္ဆိ အနရိယရူပေါ၊
ပယောဇိတော စိတ္တ ဝသာနုဂါယ။

ဟူသော ဤ ငါးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၁၁၄။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သော လုဒ္ဒေါ၊ ထိုသောဏုတ္တရ မုဆိုးသည်။
တတ္ထဝ၊ ထိုဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသောပြာသာဒ် အပြင်၌လျှင်။ ဌိတာယ၊ တည်သော။
တဿာ၊ ထိုမိဖုယား၏။ ဝါကံ၊ စကားကို။ ဥဂ္ဂဟေတွာန၊ ယူ၍။ တုဏ္ဏိဉ္စ၊
မြှားတောင်ကို၎င်း။ ဓနုဉ္စ၊ ဗိုလ်တထောင် တင်အပ်သော လေးကြီးကို၎င်း။
အာဒါယ၊ ယူ၍။ ပဗ္ဗတဂဟနံ၊ တောင်တောသို့။ ပတွာ၊ ရောက်၍။ ဗြဟန္တေ၊
ကြီးမြင့်ကုန်သော။ သတ္တဂိရိ၊ တောင်စဉ် ခုနစ်ထပ်တို့ကို။ ဝိတုရိယတိ၊ စုံစမ်း
သည်ရှိသော်။ သုဝဏ္ဏပဿံ နာမ၊ သုဝဏ္ဏပဿ အမည်ရှိသော။ ဥဋ္ဌာရံ၊ ကြီးမြင့်
စွာသော။ ဂိရိံ၊ တောင်ကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။

၁၁၅။ ကိန္နရာနံ၊ ကိန္နရာတို့၏။ ဘဝနံ၊ နေရာဖြစ်သော။ သေလံ၊ သုဝဏ္ဏပဿ
တောင်ထိပ်သို့။ အာရူယ၊ တက်၍။ ပဗ္ဗတပါဒမူလံ၊ တောင်ခြေရင်းသို့။
ဩလောကယံ၊ ကြည့်၏။ တတ္ထ၊ ထိုတောင်ခြေရင်း၌။ မေဃသမာနဝဏ္ဏံ၊
မိုဃ်းတိမ်ညို အဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော။ အဋ္ဌ သဟဿ ပေါရံ၊

ရှစ်ထောင်သော ပါးပျဉ်းရှိသော။ နိဂြောဓရာဇံ၊ ပညောင်ပင်မင်းကို။ အဒ္ဒသ၊ မြင်လေ၏။

၁၁၆။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တတ္ထ၊ ထိုပညောင်ပင် ရင်း၌။ ဌိတံ၊ တည်သော။ ဆဗ္ဗိသာဏံ၊ ရောင်ခြည် ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အစွယ်ရှိ သော။ သဗ္ဗသေတံ၊ ကိုယ်လုံးဖြူသော။ ကုဉ္ဇရံ၊ ဆင်မင်းကို။ အဒ္ဒသ၊ မြင်လေ ၏။ ပရေဘိ၊ သူတပါးတို့သည်။ ဒုပ္ပသဟံ၊ နှိပ်စက်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း သော။ ဤသာဒန္တာ၊ ရထားလှည်းသန်နှင့်တူသော အစုံဖြစ်သော အစွယ်ရှိ ကုန်သော။ ဝါတ ဇဝပဟာရိနော၊ လေ၏လျင်ခြင်းနှင့်တူသော လျင်ခြင်းဖြင့် လိုက်၍ ရန်သူတို့ကို သတ်တတ်သော သဘောရှိကုန်သော။ အဋ္ဌသဟဿနာဂါ၊ ရှစ်ထောင်သောဆင်တို့သည်။ နံ၊ ထိုဆင်မင်းကို။ ရက္ခန္တိ၊ စောင့်ကုန်၏။

၁၁၇။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တတ္ထ၊ ထိုသုဝဏ္ဏပဿထောင်၏အတွင်း၌။ အဝိဒ္ဓရေ၊ ပညောင်ပင်မင်း၏ အနီးသို့။ ပတုာ၊ ရောက်၍။ ယတ္ထ၊ အကြင်ဆဒ္ဒန် အိုင်၌။ သော နာဂရာဇာ၊ ထိုဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည်။ နှာယတိ၊ ရေချိုး၏။ ရမ္မံ၊ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော။ သုတိတ္ထဉ္စ၊ ကောင်းသောဆိပ်လည်း ရှိထသော။ မဟောဒကဉ္စ၊ များသောရေလည်း ရှိထသော။ သံပုပ္ဖိတံ၊ ကောင်းစွာပွင့်သော ကြာမျိုးငါးပါးလည်း ရှိထသော။ ဘမရဂဏာ နုစိဏ္ဍံ၊ ပျား ပိတုန်း အပေါင်း တို့ဖြင့် ထက်ဝန်းကျင်မှ ပြည့်ထသော။ တံ ပေါက္ခရဏံ၊ ထိုဆဒ္ဒန်အိုင်ကို။ အဒ္ဒသ၊ မြင်လေ၏။

၁၁၈။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ နာဂဿ၊ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း၏။ ဂတိဉ္စ၊ သွားရာ ကို၎င်း။ ဌိတဉ္စ၊ တည်ရာကို၎င်း။ ယာ ဝီထိ၊ အကြင်ခရီးသည်။ နှာနဂတဿ၊ ရေချိုးသွားသော။ အဿ၊ ထိုဆင်မင်း၏။ ဝီထိ၊ ခရီးသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တဉ္စ၊ ထိုရေချိုးသွားရာ ခရီးကို၎င်း။ သဒ္ဓံ၊ အလုံးစုံကို။ ဒိသ္မာန၊ မြင်ပြီး၍။ အနရိယရူပေါ၊ မကောင်းမှုကို မရှက်မကြောက်တတ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ယုတ်မာသော သဘောရှိသော မုဆိုးသည်။ စိတ္တဝသာနုဂါယ၊ စိတ်၏အလိုသို့ လိုက်တတ်သော။ တာယ၊ ထိုသူဘဒ္ဒါမိဖုယားသည်။ ပယောဇိတော၊ စေခိုင်း အပ်သည် ဖြစ်သောကြောင့်။ ဩပါတံ၊ တွင်းကို။ အာဂစ္ဆိ၊ စီရင်၏။

ထိုသို့ သောဏုတ္တရမုဆိုးသည် တွင်းကိုစီရင်ရာ၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား အစဉ်
 ဖြစ်သော စကားတည်း၊ ထိုသောဏုတ္တရမုဆိုးသည် ဘုရားလောင်း ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း
 နေရာအရပ်သို့ ခုနစ်နှစ်၊ ခုနစ်လ၊ ခုနစ်ရက်တို့ဖြင့် ရောက်၍ ဆိုအပ်ပြီးသော
 နည်းဖြင့် ထိုဘုရားလောင်းဆင်မင်း နေရာအရပ်ကိုမှတ်၍ ဤအရပ်၌ တွင်းကို
 တူး၍ ထိုတွင်း၌နေလျက် ဆင်မင်းကို အဆိပ်လူးသော မြွားဖြင့်ပစ်၍ အသက်
 ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေအံ့ဟု မှတ်၍ တောသို့ ဝင်ပြီးလျှင် တိုင်အစရှိသည်တို့၏
 အကျိုးငှါ သစ်ပင်တို့ကို ခုတ်ဖြတ်၍ အဆောက်အဦတို့ကို စီရင်၍ ဆင်တို့သည်
 ရေချိုးပြီး၍ သွားကုန်လတ်သော် ထိုဆင်မင်း၏ နေရာ အရပ်၌ ကြီးစွာသော
 ပေါက်တူးဖြင့် လေးထောင့်ရှိသော တွင်းကို တူး၍ တူးအပ်သော တွင်းစာဖြစ်
 သော မြေမှုန့်ကို မျိုးစေ့ကို ကြဲသကဲ့သို့ ရေ၌ကြဲ၍ ကျောက်ဆုံတို့၏အပေါ်၌
 တိုင်တို့ကို စိုက်၍ ထုပ်လျှောက်တို့ကို တင်၍ ပျဉ်တို့ကို ခင်းပြီးလျှင် မြွားထွက်
 လောက်ရုံမျှသော အပေါက်ကိုဖောက်၍ အပေါ်၌ မြေမှုန့်ကို၎င်း၊ အမှုက်ကို
 ၎င်း ဖုံးလွှမ်း၍ နံပါးတဘက်ဖြင့် မိမိဝင်ရာ အရပ်ကိုပြု၍ တွင်းသည်ပြီးလတ်
 သော် မိုးသောက်ထအခါ၌လျှင် ဦးစွပ်ကိုစွပ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်
 တို့ကိုဝတ်၍ အဆိပ်လူးသော မြွားနှင့်တကွ လေးကိုယူ၍ တွင်းသို့ဆင်း၍နေ၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၁၁၉။ ခဏိတောန ကာသံ ဖလူကေဟိ ဆာဒယိ၊
 အတ္တာန မောဓာယ ဓနုဉ္ဇ လုဒ္ဒေါ။
 ပဿာဂတံ ပုထု သလ္လေန နာဂံ၊
 သမပ္ပယိ ဒုက္ကဋ္ဌ ကမ္မကာရီ။

၁၂၀။ ဝိဒ္ဓေါ စ နာဂေါ ကောဉ္ဇ မနာဒိ သောရံ၊
 သဗ္ဗေ စ နာဂါ နိန္ဒာဒိ သောရဂ္ဂပံ။
 တိဏ္ဍေ ကဋ္ဌဉ္ဇ ရဏံ ကရောန္တော၊
 ဓာဝိံ သု တေ အဋ္ဌဒိသာ သမန္တတော။

၁၂၁။ ဝဓိဿာမိ နန္တိ ပရာမသန္တော၊
 ကာသာဝ မဒ္ဒန္တိ ဓဇံ ဣသိနံ။

ဒုက္ခေ ဖုဋ္ဌဿဒပါဒိ သညာ၊
အရဟဒ္ဒဇော သဗ္ဗိ အဝဇ္ဈရူပေါ။

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၁၁၉။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဒုက္ခဋကမ္မကာရီ၊ မကောင်းသော အမှုကို ပြုလေ့ရှိသော။ လုဒ္ဒေါ၊ သောဏုတ္တရမုဆိုးသည်။ ကာသု၊ တွင်းကို။ ခဏိတုာန၊ တူးပြီး၍။ ဓနုဉ္စ၊ လေးကို၎င်း။ သရဉ္စ၊ မြားကို၎င်း။ အဗ္ဘန္တရေ၊ တွင်းထဲ၌။ ကတုာ၊ ထားသည်ကို ပြု၍။ ဖလကေဟိ၊ ပျဉ်တို့ဖြင့်။ ဆာဒယိ၊ မိုး၏။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ဩဓာယ၊ သွင်း၍။ ပဿာဂတံ၊ မိမိ၏တွင်းအနီးသို့ လာသော။ နာဂံ၊ ဆင်မင်းကို။ ပုထုသလ္လေန၊ ကြီးစွာသော ဆိပ်လူးမြားဖြင့်။ သမပ္ပယိ၊ ပစ်၏။

၁၂၀။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဝိဒ္ဒေါ၊ သောဏုတ္တရမုဆိုးသည် ပစ်အပ်သော။ နာဂေါ စ၊ ဆင်မင်းသည်လည်း။ ဃောရံ၊ ပြင်းစွာသော။ ကောဉ္စ၊ ကြီးကြာသံကို။ တိက္ခတ္တု၊ သုံးကြိမ်။ အနာဒိ၊ ဟည်း၏။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ နာဂါ စ၊ ရှစ်ထောင်ကုန်သော ဆင်တို့သည်လည်း။ ဃောရရူပံ၊ ကြောက်မက်ဘွယ်သော သဘောရှိသော။ နိန္ဒာဒံ၊ ပဲ့တင်သံကို။ ကရိံ သု၊ ပြုကုန်၏။ တေ၊ ထိုရှစ်ထောင်ကုန်သော ဆင်တို့သည်။ တိဏဉ္စ၊ မြက်ကို၎င်း။ ကဋ္ဌဉ္စ၊ သစ်ခက်သစ်ရွက်ကို၎င်း။ ရဏံ၊ မှန်မှန်ညက်ညက်။ ကရောန္တော၊ ပြုကုန်လျက်။ သမန္တတော၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ။ အဋ္ဌဒိသာ၊ အရပ်ရှစ်မျက်နှာတို့သို့။ ဓာဝိံ သု၊ ပြေးကုန်၏။

၁၂၁။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သော၊ ထိုဆဒ္ဒန် ဆင်မင်းသည်။ နံ၊ ထို သောဏုတ္တရ မုဆိုးကို။ ဝဓိဿာမိတိ၊ သတ်အံ့ဟူ၍။ ပရာမသန္တော၊ သုံးသပ်သည်ရှိသော်။ ဣသိနံ၊ သီလက္ခန္ဓာအစရှိသော ကျေးဇူးအပေါင်းကို ရှာမှီးလေ့ရှိကုန်သော ဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ရဟန္တာတို့၏။ ဓဗံ၊ တံခွန်သဘွယ်ဖြစ်သော။ ကာသာဝံ၊ သင်္ကန်းကို။ အဒ္ဒကိံ၊ မြင်လေ၏။ အထ၊ ထိုသို့ မြင်သည်ရှိသော်။ ဒုက္ခေန၊ ဆင်းရဲသည်။ ဖုဋ္ဌဿ၊ နှိပ်စက်အပ်သော ဘုရားလောင်းအား။ အရဟဒ္ဒဇော၊ အရဟတ္တဖိုလ်၏ တံခွန်မည်သည်ကို။ သဗ္ဗိ၊ ပညာရှိသော သူတော်ကောင်းတို့သည်။ အဝဇ္ဈရူပေါ၊ မသတ်အပ်သော သဘော ရှိ၏။ အညဒတ္တု၊

စင်စစ်သဖြင့်ကား။ သက္ကာတဗ္ဗော ယေဝ၊ ပူဇော်အပ်သည် သာလျှင်တည်း။
ဣတိ အယံသညာ၊ ဤသို့သော အမှတ်သည်။ ဥဒပါဒိ၊ ထင်ရှားဖြစ်၏။

ထို သောဏုတ္တရမုဆိုး၏ မြားသည် ဘုရားလောင်း ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းချက်မှ
ဖောက်ထွင်း၍ အဖျဉ်းသရက်ရွက် စသည်တို့ကို မှန်မှန်ညက်ညက် ကြေစေ
လျက် အအူတို့ကိုဖြတ်၍ ပုဆိန်ဖြင့် ပေါက်သကဲ့သို့ ကျောက်ကုန်းအဘို့သို့
ဖောက်၍ ကောင်းကင်သို့ ထွက်ပြေး၏။ ပေါက်သော ဆိုးရည်အိုးမှ ဆိုးရည်
သည် ယိုစီးသကဲ့သို့ မြားမှန်သော အဝမှ သွေးတို့သည် ယိုစီး၏။ သည်းစွာသော
ဆင်းရဲဝေဒနာသည် ဖြစ်၏။ ထိုဘုရားလောင်း ဆင်မင်းသည် ဆင်းရဲဝေဒနာကို
သည်းခံခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ဆင်းရဲခြင်းသို့ရောက်လျှင် အလုံးစုံသော
တောင်ကို တပြိုင်နက် ပဲ့တင်ထပ်စေသော အသံကို ပြုလျက် သုံးကြိမ် ပြင်းစွာ
သော ကြီးကြာသံနှင့် တူသော အသံကို ဟည်း၏။ အလုံးစုံ ရှစ်ထောင်ကုန်သော
အခြံအရံ ဆင်အပေါင်းတို့သည် ထိုဘုရားလောင်း ဆင်မင်း အသံကို ကြားကုန်
လျှင် သေဘေးမှ ကြောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ပြင်းထန်သော သဘောရှိသော
ဘုရားလောင်းဆင်မင်း အသံသို့ အစဉ်လိုက်သော အသံကို ပြုကုန်၏။ ထိုအသံ
ကြောင့် လာလတ်ကုန်၍ ဘုရားလောင်း ဆင်မင်းအား ဆင်းရဲဝေဒနာသို့
ရောက်ကုန်သည်ကို မြင်ကုန်လျှင် ရန်သူကို ဖမ်းကုန်အံ့ဟု ကြံ၍ မြက်သစ်ရွက်
သစ်ခက်တို့ကို မှန်မှန်ညက်ညက် ကြေစေသည်တို့ကို ပြုကုန်လျက် ပြေးကုန်၏။

ဘုရားလောင်း ဆင်မင်းသည် ရှစ်ထောင်ကုန်သော အခြံအရံ ဆင်တို့သည်
အရပ်တပါးသို့ ပြေးသွားကုန်သည်ရှိသော် သုဘဒ္ဒါအမည်ရှိသော မိဖုယား
ကြီးသည် အပါးရင်း၌ရပ်လျက် မ၊စ၍ သက်သာရာရစေသည်ရှိသော် ဆင်းရဲ
ဝေဒနာကို သည်းခံလျက် မြားလာရာအရပ်ကို မှတ်၍ အကယ်၍ ဤမြားသည်
အရှေ့အရပ် အစရှိသည်တို့မှ လာသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဦးကင်း အစရှိသည်တို့မှ
စူးဝင်၍ နောက်ဖြစ်သော ကိုယ်အစရှိသည်တို့မှ ထွက်ရာ၏။ ဤမြားသည်
တမူကား ချက်မှ စူးဝင်၍ ကောင်းကင်သို့ ထွက်သွား၏။ ထို့ကြောင့် မြေထဲ၌
ရန်သူတည်သည် ဖြစ်လတ္တံ့ ဟု မှတ်၍ ရန်သူတည်ရာအရပ်ကို စုံစမ်းလိုသည်ဖြစ်၍
အဘယ်သူသည် သိနိုင်အံ့နည်း၊ အသို့ဖြစ်လတ္တံ့နည်း၊ သုဘဒ္ဒါကို ပြေးသွားစိမ့်
သောငှါ သင့်၏ဟု ကြံ၍ ဤသို့ ဆို၏။

သုဘဒ္ဒါ - ရှစ်ထောင်ကုန်သော အခြံအရံဆင်တို့သည် ငါ၏ရန်သူကို ရှာခြင်း ငှါ အရပ်မျက်နှာတို့သို့ ပြေးသွားကုန်ပြီ။ သင်သည်ကား ငါ၏အနီး၌ အဘယ် ကိုပြုသနည်းဟု မေး၏။ ထိုသုဘဒ္ဒါမိဖုယားသည် အရှင်မင်းကြီး - အကျွန်ုပ်သည် အရှင်မင်းကြီးတို့ကို မ,စ၍ သက်သာစေလျက်နေပါ၏။ အကျွန်ုပ်အား သည်းခံ တော် မူပါကုန်လော့ဟု တောင်းပန်၍ သုံးကြိမ် လကျော်ရစ် လှည့်သည်ကို ပြုလျက် အရပ်လေးမျက်နှာတို့ကို ရှိခိုး၍ ထိုသုဘဒ္ဒါမိဖုယားသည် ကောင်းကင် သို့ ပျံသွားသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်း ဆင်မင်းသည် မြေကို ခြေသည်းဖြင့် ခြစ်၍ တွင်းပေါ်၌ ခင်းသောပျဉ်ကို ကွာစေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုပျဉ်ကွာ သော အပေါက်ဖြင့် ကြည့်လတ်သော် သောဏုတ္တရ မုဆိုးကိုမြင်၍ ထိုမုဆိုးကို သတ်အံ့ဟု စိတ်ကိုဖြစ်စေ၍ ငွေပန်းဆိုင် အဆင်းနှင့်တူသော နှာမောင်းကို သွင်း၍ သုံးသပ်သည်ရှိသော် ဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ရဟန္တာတို့၏ တံခွန်သဘွယ် ဖြစ်သော သင်္ကန်းကိုပြင်၍ မုဆိုးသည် သင်္ကန်းကို ဘုရားလောင်း နှာမောင်း၌ ထား၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုသင်္ကန်းကိုချီ၍ ရွှေ၌ထား၏။ ထိုသို့ထားသော အခါ ဘုရားလောင်းအား ထိုသို့သဘောရှိသော ဆင်းရဲသည် တွေ့ငြားသော် လည်း ဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ရဟန္တာတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော သင်္ကန်းမည်သည်ကို ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့သည် မသတ်အပ်သော သဘောရှိ၏။ စင်စစ်သော် ကား အလေးအမြတ် ပူဇော်မြတ်နိုးခြင်းကို ပြုအပ်၏ဟု အသင့်နှလုံးသွင်းခြင်း အမှတ်သည် ဖြစ်၏။ ဖြစ်ပြီး၍ ထိုဘုရားလောင်းသည် မုဆိုးနှင့်တကွ စကား ပြောလိုရကား—

- ၁၂၂။ အနိက္ကသာဝေါ ကာသာဝံ၊ ယော ဝတ္ထံ ပရိဒဟာတိ။
အပေတော ဒမသစ္စေန၊ န သော ကာသာဝ မရဟတိ။
- ၁၂၃။ ယော စ ဝန္တကသာဝဿ၊ သီလေသု ဘုသမာဟိတော။
ဥပေဟော ဒမသစ္စေန၊ သ ဝေ ကာသာဝ မရဟတိ။

ဟူသော ဤဂါထာနှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကို ဆို၏။

၁၂၂။ သမ္မလဒ္ဒပုတ္တ၊ အချင်းမုဆိုးသား။ အနိက္ကသာဝေါ၊ မကင်းသော ထာဝရရှိသော ကိလေသာဟူသော ဖန်ရည်လည်း ရှိထသော။ ဒမသစ္စေန၊ စက္ခု စသော ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်း သစ္စာစောင့်ခြင်းမှ။ အပေတော၊ ကင်းသော။

ယော၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ကာသာဝံ၊ ဖန်ရည်စွန်းသော။ ဝတ္ထု၊ အဝတ်ကို။
ပရိဒဟတံ၊ ဝတ်ရုံ၏။ သော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။ တံ ကာသာဝံ၊ ထိုသင်္ကန်းကို။
န အရဟတံ၊ မထိုက်။

၁၂၃။ သမ္ဗလဒ္ဓပုတ္တ၊ အချင်းမုဆိုးသား။ ယော စ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်
ကား။ ဝန္တကသာဝေါ၊ အန်အပ်ပြီးသော ကိလေသာဟူသော ဖန်ရည်ရှိသည်။
အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။ သီလေသု၊ စတုပါရိသုဒ္ဓိ သီလတို့၌။ သုသမာဟိတော၊
ပြည့်စုံသော သီလအကျင့်ရှိသည်။ အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။ ဒမသစ္စေန၊ စက္ခုစသော
ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်း သစ္စာစောင့်ခြင်းနှင့်။ ဥပေတော၊ ပြည့်စုံသည်လည်း။
အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။ သ-သော၊ ထိုအန်အပ်ပြီးသော ကိလေသာဟူသော ဖန်ရည်
ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဝေါ စင်စစ်။ ကာသာဝံ၊ သင်္ကန်းကို။ အရဟတံ၊
ထိုက်၏။

ဤသို့ ဆိုပြီး၍ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမုဆိုး၌ဖြစ်သော ဒေါသစိတ်ကို
ငြိမ်းစေ၍ အချင်းမုဆိုး - သင်သည် အဘယ်အကျိုးငှါ ငါ့ကို ပစ်သနည်း၊
အသို့နည်း၊ မိမိ၏ အစီးအပွားကို လို၍တည်း ပစ်သလော၊ ထိုသို့ မဟုတ်မူ
တပါးသောသူသည် စေအပ်သည်ဖြစ်၍တည်း ပစ်သလောဟု မေး၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာပြလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၁၂၄။ သမပ္ပိတော ပုထုသလ္လေန နာဂေါ၊
အဒုဋ္ဌစိတ္တော လုဒ္ဓက အဇ္ဈဘာသိ။
ကိံ ပတ္တယံ ကိဿ ဝါ သမ္ပ ဟေတု၊
မမံ ဝဓိ ကဿဝါယံ ပယောဂေါ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၁၂၄။ ဘိက္ခဝေါ ရဟန်းတို့။ ပုထုသလ္လေန၊ ကြီးစွာသောမြှားဖြင့်။
သမပ္ပိတော၊ မုဆိုးသည် ပစ်အပ်သော။ နာဂေါ၊ ဆင်မင်းသည်။ အဒုဋ္ဌစိတ္တော၊
ပြစ်မှားခြင်းကင်းသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ လုဒ္ဓကံ၊ မုဆိုးကို။ အဇ္ဈဘာသိ၊
ဤသို့ဆို၏။ သမ္ပ၊ အချင်းမုဆိုး။ ကိံ၊ အဘယ်ကို။ ပတ္တယံ၊ တောင့်တသည်
ဖြစ်၍။ မမံ၊ ငါ့ကို။ ဝဓိ၊ သတ်ဘိသနည်း။ ကိဿဝါဟေတု၊ အဘယ်
အကြောင်းကြောင့်မူလည်း။ အဝဓိ၊ သတ်ဘိသနည်း။ အယံ၊ ဤ ပယောဂသည်။
ကဿ ဝါ၊ အဘယ်သူ၏လည်း။ ပယောဂေါ၊ ပယောဂနည်း။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းဆင်မင်း မေးသောအခါ သောဏုတ္တရ မုဆိုးသည် မိမိ သတ်သော အကြောင်းကို ဘုရားလောင်း ဆင်မင်းအား ပြောဆိုလိုသည်ဖြစ်၍-

၁၂၅။ ကာသိဿရညော မဟေသီ ဘဒ္ဒန္တေ၊
သာ ပူဇိတာ ရာဇကုလေ သုဘဒ္ဒါ။
သာ တံ အဒ္ဒသ သာဝ မံ အသံသိ၊
ဒန္တေဟိ အတ္ထောတိ မမံ အဝေါ စ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂၅။ ဘဒ္ဒန္တေ၊ အရှင်ဆင်မင်း။ ကာသိဿရညော၊ ကာသိမင်း၏။ မဟေသီ၊ မိဖုယားကြီးသည်။ သုဘဒ္ဒါ၊ သုဘဒ္ဒါအမည်ရှိ၏။ သံ၊ ထိုသုဘဒ္ဒါ မိဖုယားကြီးကို။ ရာဇကုလေ၊ မင်းအိမ်၌။ ပူဇိတာ၊ ပူဇော်အပ်၏။ သာ၊ ထိုမိဖုယားသည်။ တံ၊ အရှင်ဆင်မင်းကို။ အဒ္ဒသ၊ အိပ်မက်၌ မြင်မက်၏။ သာဝ၊ ထိုသုဘဒ္ဒါမိဖုယားကြီးသည်လျှင်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ အသံသိ၊ ပြောဆို၏။ ဒန္တေဟိ၊ အရောင်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အစွယ်တို့ဖြင့်။ အတ္ထော၊ ငါအလိုရှိ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မမံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ အဝေါ စ၊ ဆို၏။

ထို မုဆိုးပြောဆိုသော စကားကို ကြား၍ ဤအမှုသည် စူဠသုဘဒ္ဒါ၏ အမှုတည်းဟု သိ၍ ဘုရားလောင်းသည် ပြင်းစွာသောဝေဒနာကို သည်းခံ၍ ထို သုဘဒ္ဒါသည် ငါ၏အစွယ်တို့ကို အလိုရှိသည်မဟုတ်၊ စင်စစ်သော်ကား ငါ့ကိုသတ်လိုသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် စေ၏ဟု မုဆိုးအား ပြောလိုရကား-

၁၂၆။ ဗဟူဟိ မေ ဒန္တယုဂါ ဥဠာရာ၊
ယေ မေ ပိတုနုဉ္စ ပိတာမဟာနံ။
ဇာနာတိ သာ ကောဓနာ ရာဇပုတ္တိ၊
ဝဇတ္ထိကာ ဝေရ မကာသိ ဗာလာ။

၁၂၇။ ဥဠေဟိ တံ လုဒ္ဒ ခရံ ဂဟေတွာ၊
ဒန္တေ ဣမေ ဆိန္ဒ ပုရာမရာမိ။
ဝဇာသိ နံ ကောဓနံ ရာဇပုတ္တိ၊
နာဂေါ ဟတော ဟန္တ ဣမဿ ဒန္တာ။

ဟူသော ဤဂါထာ နှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကို ဆို၏။

၁၂၆။ သမ္မလုဒ္ဓ၊ အချင်းမုဆိုး။ မေ၊ ငါ၏။ ပိတူနု၊ အဘတို့၏၎င်း။ ပိတာမဟာနု၊ အဘိုးတို့၏၎င်း။ ဥဋ္ဌာရာ၊ မြတ်ကုန်သော။ ယေဣမေ ဒန္တယုဂါ၊ အကြင်ရှေ့၌ ကောင်းစွာစု၍ ထားအပ်ကုန်သော အစွယ် အစုံတို့သည်။ ဗဟူ၊ များစွာကုန်၏။ တေ၊ ထိုအစွယ်တို့ကို။ ကောဓနာ၊ အမျက်ဒေါသနိုင်ငံသို့ လိုက်တတ်သော။ သာ ရာဇပုတ္တိ၊ ထိုမင်းသွီး သုဘဒ္ဓါသည်။ ဇာနာတိ၊ သိသည် သာတည်း။ ဝဇတ္ထိကာ၊ သတ်ခြင်းငှါ အလိုရှိသည်ဖြစ်၍။ ဗာလာ၊ အမိုက် မသည်။ ဝေရံ၊ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းကို။ အကာသိ၊ ပြု၏။

၁၂၇။ သမ္မလုဒ္ဓ၊ အချင်းမုဆိုး။ တံ၊ သင်သည်။ ဥဋ္ဌဟိ၊ ထလော့။ ခရံ၊ လူကို။ ဂဟေတွာ၊ ယူ၍။ ပုရာမရာမိ၊ ငါမသေမီ။ ဣမေဒန္တေ၊ ဤ ငါ့အစွယ် တို့ကို။ ဆိန္ဒ၊ ဖြတ်လော့။ ကောဓနံ၊ အမျက်ဒေါသနိုင်ငံသို့ လိုက်တတ်သော။ နံ ရာဇပုတ္တိ၊ ထို မင်းသွီး သုဘဒ္ဓါကို။ နာဂေါ၊ ဆင်မင်းကို။ ဟတေ၊ ငါသတ်ခဲ့ပြီ။ ဟန္ဒ၊ ယခု။ ဣမေ ဤ အစွယ်တို့သည်။ အဿ၊ ထို ဆင်မင်း၏။ ဒန္တာ၊ အစွယ်တို့တည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝဇ္ဇာသိ၊ ငါမှလိုက်သည်ဟု သင်ပြော လေလော့။

ထို သောဏုတ္တရ မုဆိုးသည် ဘုရားလောင်းစကားကို ကြားလျှင် နေရာမှ ထ၍ လှူကိုယူလျက် အစွယ်တို့ကို ဖြတ်အံ့ဟုကြံ၍ ဘုရားလောင်း အထံသို့ ကပ်သည်ရှိသော် ထို ဘုရားလောင်း ဆင်မင်းသည်ကား အစောက်အားဖြင့် အတောင် ရှစ်ဆယ် ရှစ်တောင်ရှိ၏။ ငွေတောင်ကြီးကဲ့သို့ တည်သည်ဖြစ်၍ မမှီနိုင်၊ ထို့ကြောင့် ထို သောဏုတ္တရ မုဆိုးသည် အစွယ်ရှိရာသို့ မရောက်နိုင်၊ ထိုသို့ မရောက်နိုင်သောကြောင့် ဘုရားလောင်း ဆင်မင်းသည် ကိုယ်ကိုညွတ်စေ လျက် ဦးစောက်ဝပ်သောအခါ သောဏုတ္တရ မုဆိုးသည် ဘုရားလောင်း၏ ငွေပန်းဆိုင်းနှင့်တူသော နှာမောင်းကို နင်းလျက် ဟက်၍ ငွေတောင်ထူ၌ ရပ်သကဲ့သို့ ဦးကင်းပေါ်၌ရပ်၍ ခံတွင်းသားအစွန်းကို ပုဆစ်ဖြင့်ကန်၍ ခံတွင်း ထဲသို့ထည့်၍ ဦးကင်းပေါ်မှ သက်ပြီးလျှင် လှူကို ခံတွင်းထဲသို့သွင်း၏။ ဘုရား လောင်းအား ပြင်းစွာသော ဝေဒနာသည် ဖြစ်၏။ ခံတွင်းသည် သွေးဖြင့် ပြည့်၏။ မုဆိုးသည် ထိုမုဏ္ဍိမှ တိုက်သည်ရှိသော် လှူဖြင့်ဖြတ်ခြင်းငှါ မတတ် နိုင်၊ ထိုအခါ မုဆိုးကို ဘုရားလောင်းသည် ခံတွင်းမှသွေးကိုထွေး၍ ဆင်းရဲ ဝေဒနာကို သည်းခံလျက် အချင်းမုဆိုး - အသို့နည်း ဖြတ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်

ပုံ-၁၅၊ ၅၅၀-၈၊ ဆဒ္ဒန္တကတ်

ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် မိမိကိုယ်တိုင် အစွယ်ကိုဖြတ်၍ သောဏှတ္တရမုဆိုးအား ပေးနေပုံ။

သလောဟု မေး၏။ အရှင် မတတ်နိုင်ပါဟု ဆိုလတ်သော် ဘုရားလောင်းသည် သတိကိုဖြစ်စေ၍ အချင်းမုဆိုး - ထိုသို့တပြီးကား ငါ၏နှာမောင်းကို ချီ၍ လှူအစွန်းကို ကိုင်စေလော့၊ ငါ့အား မိမိအလိုလို နှာမောင်းကိုချီခြင်းငှါ အားမရှိ ပြီဟုဆို၏။ မုဆိုးသည် ဘုရားလောင်းဆိုတိုင်း ပြု၏။ ဘုရားလောင်းသည် နှာမောင်းဖြင့် လှူကို ကိုင်၍ ထိုမုဆိုးမှ လှူ၏။ အစွယ်တို့သည် သစ်မြစ်နုတို့ ကဲ့သို့ ပြတ်ကုန်၏။

ထိုအခါ မုဆိုးကို ထိုအစွယ်တို့ကို ဆောင်စေပြီးလျှင် နှာမောင်းဖြင့်ကိုင်၍ အချင်းမုဆိုး - ဤအစွယ်တို့ကို သင့်အား ပေးလှူသောငါသည် မချစ်မနှစ်သက် အပ်သော အစွယ်တို့တည်းဟု နှလုံးသွင်း၍ ငါမပေး၊ သိကြားမင်း စည်းစိမ်ကို တောင်တ၍လည်း ငါမပေး၊ မာရ်မင်းစည်းစိမ်ကို တောင်တ၍လည်း ငါမပေး၊ ဗြဟ္မာမင်းစည်းစိမ်ကို တောင်တ၍လည်း ငါမပေး၊ စင်စစ်သော်ကား ငါသည် ဤအစွယ်တို့ထက် အဆ အရာဖြင့်၎င်း၊ အဆ အထောင်ဖြင့်၎င်း၊ အဆ အသိန်း ဖြင့်၎င်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်တည်းဟူသော အစွယ်တို့ကိုသာလျှင် အလွန်ချစ်၏။ ငါ၏ ဤကောင်းမှုသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်း၏ အကြောင်း ဖြစ်စေသတည်းဟုဆို၍ အစွယ်တို့ကိုပေး၍ အချင်းမုဆိုး - သင်သည် ဤအရပ်သို့ အဘယ်မျှလောက်ကာလဖြင့် လာရသနည်းဟု မေး၍ ခုနစ်နှစ်၊ ခုနစ်လ၊ ခုနစ် ရက်တို့ဖြင့် လာရပါ၏ဟု ဆိုလတ်သော် သင် သွားလေလော့၊ ဤအစွယ်တို့၏ အာနုဘော်ကြောင့် ခုနစ်ရက်အတွင်း၌သာလျှင် ဗာရာဏသီသို့ ရောက်လတ္တံ့ ဟု ဆို၍ ထိုမုဆိုးအား ပရိတ်အရံအတားကို ပြု၍ လှူလိက်၏။ လှူလိက်ပြီး ၍ကား ရှစ်ထောင်သော အခြံအရံဆင်တို့သည်၎င်း၊ မဟာသုဘဒ္ဒါမိဖုယားကြီး သည်၎င်း မလာကုန်မီလျှင် သေ၏။

ဤအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်—

၁၂၈။ ဥဋ္ဌာယ သော လုဒ္ဒေါ ခရံ ဂဟေတွာ၊
ဆေတွာန ဒန္တာနံ ဂဇုတ္တမဿ။
ဝဂ္ဂု သုဘေ အပ္ပဋ္ဌိမေ ပထဗျာ၊
အာဒါယ ပက္ကမိ တတော ဟိ ခိပ္ပံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၁၂၈။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သောလုဒ္ဒေါ၊ ထိုသောဏုတ္တရမုဆိုးသည်။ ဥဋ္ဌာယ၊ ထလတ်၍။ ခရံ၊ လှူကို။ ဂဟေတွာ၊ ယူ၍။ ဂဇုတ္တမဿ၊ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း၏။ ဒန္တာနိ၊ အစွယ်တို့ကို။ ဆေတွာန၊ ဖြတ်ပြီး၍။ ဝဂ္ဂု၊ တင့်တယ်စံပယ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော။ သုဘော၊ ကောင်းမွန်စွာကုန်သော။ ပထဗျာ၊ မြေအပြင်၌။ အပ္ပုဋ္ဌိမေ၊ တပါးသော အစွယ်နှင့် မတူကုန်သော အစွယ်တို့ကို။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ တတော၊ ထိုဝိသာလမာလကအမည်ရှိသော အရပ်မှ။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ ပက္ကမိ၊ ဖဲသွားလေ၏။

ထိုသောဏုတ္တရမုဆိုး သွားသည်ရှိသော် ထိုရှစ်ထောင်ကုန်သော ဆင်တို့သည် ရန်သူကိုမမြင်၍ လာလတ်ကုန်၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်-

၁၂၉။ ဘယဋ္ဌိတာ နာဂဝဓေန အဇ္ဇာ၊
 ယေ တေ နာဂါ အဋ္ဌဒိသာ ဝိဓာဝံ။
 အဒိသ္မာန ပေါသံ ဂဇပစ္စာမိတ္တံ၊
 ပစ္စာဂမံ ယေန သော နာဂရာဇာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၁၂၉။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ နာဂဝဓေန၊ ဆင်သတ်မုဆိုးသည်။ ဘယဋ္ဌိတာ၊ သေဘေးဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍။ အဇ္ဇာ၊ ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သော။ ယေ နာဂါ၊ အကြင် ရှစ်ထောင်ကုန်သော ဆင်တို့သည်။ အဋ္ဌဒိသာ၊ အရပ်ရှစ်မျက်နှာတို့သို့။ ဝိဓာဝံ၊ ပြေးလေကုန်၏။ တေ နာဂါ၊ ထိုရှစ်ထောင်ကုန်သော ဆင်တို့သည်။ ဂဇပစ္စာမိတ္တံ၊ ဆင်မင်းရန်သူဖြစ်သော။ ပေါသံ၊ လှူကို။ အဒိသ္မာန၊ မမြင်သောကြောင့်။ ယေန၊ အကြင် ဝိသာလမာလကအမည်ရှိသော အရပ်၌။ သော နာဂေါ၊ ထိုဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တံ ဌာနံ၊ ထိုဆင်မင်းရှိရာအရပ်သို့။ ပစ္စာဂမံ၊ ပြန်ခဲ့ကုန်၏။

ထိုရှစ်ထောင်ကုန်သော ဆင်တို့နှင့်တကွ မဟာသုဘဒ္ဒါ မိဖုယားကြီးသည်လည်း လာ၏။ ထိုအလုံးစုံကုန်သော ဆင်တို့သည်လည်း ထိုဝိသာလမာလကအရပ်၌ ငိုကြွေးမြည်တမ်းကုန်၍ ဘုရားလောင်းဆင်မင်း၏ ဆရာဖြစ်ကုန်သော အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ အထံသို့သွားကုန်၍ အရှင်ဘုရားတို့၏ ပစ္စည်းလေးပါးဒါယကာ ဆင်မင်းသည် အဆိပ်လူ သော မြွှားဖြင့်ပစ်၍ သေခဲ့ပြီ၊ ထိုဆင်

မင်း၏ သင်းချိုင်း၌ အသုဘရှုခြင်းကို ပြုခြင်းငှါ ကြွတော်မူပါကုန်လော့ဟု ပင့်လျှောက်ကုန်၏။ ငါးရာကုန်သော အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည်လည်း ကောင်းကင်ဖြင့် ကြွလာတော်မူလတ်ကုန်၍ ဝိသာလမာလက အရပ်၌ သက်တော်မူကုန်၏။ ထိုခဏ၌ ဆင်ပျိုနှစ်ခုတို့သည် ဆင်မင်းအလောင်းကို အစွယ်တို့ဖြင့် ချီ၍ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို ရှိခိုးစေပြီးလျှင် ထင်းပုံထက်သို့ တင်၍ မီးသင်္ဂြိုဟ်ကုန်၏။ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် ညဉ့်သုံးယံပတ်လုံး ဆင်မင်း သင်းချိုင်း၌ တရားသရဇ္ဈာယ်ခြင်းကို ပြုကုန်၏။ ရှစ်ထောင်ကုန်သော ဆင်တို့သည် သင်းချိုင်း မီးကို ငြိမ်းစေ၍ ရှိခိုး၍ ရေချိုးပြီးလျှင် မဟာသုဘဒ္ဓါ မိဖုယားကြီးကို ရှေ့ထား၍ မိမိတို့ နေရာအရပ်သို့လျှင် သွားကုန်၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၁၃၀။ တေ တတ္ထ ကန္ဒိတွာ ရောဒိတွာ နာဂါ။
 သီသေ သကေ ပံသုကံ သြကိရိတွာ။
 အာဂမံသု တေ သဗ္ဗေ သကံ နိကေတံ၊
 ပုရေက္ခိတွာ မဟေသိ သဗ္ဗဘဒ္ဒံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၁၃၀။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တေ နာဂါ၊ ထိုရှစ်ထောင်ကုန်သော ဆင်တို့သည်။ တတ္ထ၊ ထိုဝိသာလမာလက၌။ ကန္ဒိတွာ၊ မြည်တမ်းကုန်၍။ ရောဒိတွာ၊ ငိုကြွေးကုန်၍။ သကေ သီသေ၊ မိမိတို့ ဦးခေါင်း၌။ ပံသုကံ၊ သင်းချိုင်းပြာကို။ သြကိရိတွာ၊ ကြဲမြောက်ကုန်၍။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ တေ၊ ထိုရှစ်ထောင်ကုန်သော ဆင်တို့သည်။ သဗ္ဗဘဒ္ဒံ၊ သဗ္ဗဘဒ္ဓါ အမည်ရှိသော။ မဟေသိ၊ မိဖုယားကြီးကို။ ပုရေက္ခိတွာ၊ ခြံရံကုန်၍။ သကံနိကေတံ၊ မိမိတို့နေရာသို့။ အာဂမံသု၊ လာလတ်ကုန်၏။

သောဏုတ္တရမုဆိုးသည်လည်း ခုနစ်ရက်မရောက်မီလျှင် ဆင်မင်းအစွယ်တို့ကို ယူ၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၁၃၁။ အာဒါယ ဒန္တာနိ ဂဇုတ္တမဿ၊
 ဝဂ္ဂု သုဘော အပ္ပဋိမေ ပထဗျာ။
 သုဝဏ္ဏရာဇီဟိ သမန္တမောဒရေ၊
 သော လုဒ္ဒကော ကာသိပုရံ ဥပါဂမိ။
 ဥပနေသိ သော ရာဇကညာယ ဒန္တေ၊
 နာဂေါ ဟတော ဟန္တ ဣမဿ ဒန္တာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၁၃၁။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သော လုဒ္ဒကော၊ ထိုမုဆိုးသည်။ ဂဇုတ္တမဿ၊ ဆင်မင်း၏။ ဝဂ္ဂု၊ တင့်တယ် စံပယ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော။ သုဘော၊ ကောင်းမွန်စွာကုန်သော။ ပထဗျာ၊ မြေအပြင်၌။ အပ္ပဋိမေ၊ တပါးကုန်သော ဆင်စွယ်တို့နှင့် မတူကုန်သော။ သုဝဏ္ဏရာဇီဟိ၊ ရွှေအရေးတို့မှ ထွက်ကုန်သော ရောင်ခြည်တို့ဖြင့်။ သမန္တမောဒရေ၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ ထွန်းတောက်ပကုန်လျက် အလုံးစုံသော တောအုပ်တို့ကို ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ ပြုတတ်ကုန်သော။ ဒန္တာနိ၊ အစွယ်တို့ကို။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ ကာသိပုရံ၊ ဗာရာဏသီပြည်သို့။ ဥပါဂမိ၊ ရောက်လေ၏။ သော၊ ထိုသောဏုတ္တရမုဆိုးသည်။ အယေ၊ အရှင်မိဖုယား။ နာဂေါ၊ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းကို။ မယာ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဟတော၊ သတ်ခဲ့ပြီ။ ဟန္တ၊ ယခု။ ဣမေ၊ ဤအစွယ်တို့သည်။ အဿ၊ ထိုဆင်မင်း၏။ ဒန္တာ၊ အစွယ်တို့တည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝတော၊ ဆို၍။ ရာဇကညာယ၊ မင်းသမီး သုဘဒ္ဒါမိဖုယားအား။ ဥပနေသိ၊ ဆက်၏။

ထိုသုဘဒ္ဒါ မိဖုယားသည် ခြောက်ပါးသော ရောင်ခြည်တို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်သော ဘုရားလောင်း ဆင်မင်း၏ အစွယ်တို့ကို ပတ္တမြားစံယပ်ဖြင့် ခံ၍ ပေါင်ပေါ်၌ ထားပြီးလျှင် ရှေး၌ဖြစ်သော ချစ်လှစွာသော မိမိလင် ဆင်မင်း၏ အစွယ်တို့ကို ကြည့်သည်ရှိသော် ဤသို့ သဘောရှိသော တင့်တယ်ခြင်းအစုသို့ ရောက်သော ချစ်လင် ဆင်မင်းကို အဆိပ်လူးသောမြှားဖြင့် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေပြီးလျှင် ဤ အစွယ်တို့ကို ဖြတ်ယူ၍ သောဏုတ္တရမုဆိုးသည် လာခဲ့ပြီ ဟုကားဟု ကြံမြင်လျက် ဘုရားလောင်းကို အောက်မေ့သဖြင့် စိုးရိမ် ပူဆွေးခြင်း

ကို ဖြစ်စေ၍ သည်းခံခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရကား ထိုအရပ်၌ သာလျှင် ထို သုဘဒ္ဒါ မိဖုယား၏ နှလုံးသည် ကဲ့၍ ထိုနေ့၌ ပင်လျှင် သေ၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၁၃၂။ ဒိသ္မာန ဒန္တာနိ ဂဇုတ္တမဿ၊
ဘတ္တု ပိယဿ ပုရိမာယ ဇာတိယာ။
တတ္ထေဝ တဿာ ဟဒယံ အဖာလိ၊
တေနေဝ သာ ကာလမကာသိ ဗာလာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၁၃၂။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ပုရိမာယ ဇာတိယာ၊ ရှေးဘဝ၌။ ဘတ္တု၊ လင်ဖြစ်ဘူးသော။ ပိယဿ၊ ချစ်စွာသော။ ဂဇုတ္တမဿ၊ ဆင်မင်း၏။ ဒန္တာနိ၊ အစွယ်တို့ကို။ ဒိသ္မာန၊ မြင်၍။ တတ္ထေဝ၊ ထိုနေ့ရက်၌လျှင်။ တဿာ၊ ထိုသုဘဒ္ဒါ မိဖုယား၏။ ဟဒယံ၊ နှလုံးသည်။ အဖာလိ၊ ကဲ့၏။ တေနေဝ၊ ထိုနှလုံးကဲ့သောကြောင့်လျှင်။ သာ ဗာလာ၊ ထိုသူမိုက်မသည်။ ကာလမကာသိ၊ သေ၏။

သဗ္ဗညု အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူပြီးသော ကြီးသော အာနုဘော်ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိသတ်လေးပါး အလယ်၌ ပြုံးစော်မူ၏။ ဘုရားသခင်တို့မည်သည် အကြောင်းမရှိဘဲလျက် ပြုံးစော်မူခြင်းကို ပြုတော်မမူကုန်ဟု ကြံ၍ ကိလေသာမှ ကောင်းစွာ လွတ်ပြီးသော စိတ်ရှိကုန်သော ရဟန္တာကြီးတို့သည် အကြောင်းကို မေးလျှောက်ကုန်သဖြင့် ဤဆဒ္ဒန္တဇာတ် ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်စော်မူ၍ ဤဓမ္မဒေသနာကို နာရကုန်သော များစွာကုန်သော သူတို့သည် သောတာပန် အစရှိသည်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုရဟန်းမိန်းမငယ်သည်ကား နောက်မှ ဝိပဿနာကို ပွားစေ၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၏။

ဇာတ်ပေါင်း ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်စော်မူပြီး၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းပြန်တော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၁၃၃။ ယ မဒ္ဒသထ ဒဟရိံ ကုမာရိံ၊
ကာသာယဝတ္ထံ အနဂါရိယံ စရန္တိံ ။
သာ ခေါ တဒါ ရုဇကညာ အဟောသိ၊
အဟံ တဒါ နာဂရာဇာ အဟောသိ။

- ၁၃၄။ အာဒါယ ဒန္တာနိ ဂဇုတ္တမဿ၊
 ဝဂ္ဂု သုဘေ အပ္ပဋ္ဌိမေ ပထဗျာ။
 ယော လုဒ္ဒကော ကာသိပုရံ ဥပါဂမိ၊
 သော ခေါ တဒါ ဒေဝဒတ္တော အဟောသိ။
- ၁၃၅။ အနာဝသုရံ စိရရတ္တသံသိတံ၊
 ဥစ္စံ နိစံ စရိတမိဒံ ပုရာဏံ။
 ဝီတဒ္ဒရော ဝီတသောကော ဝီတသလ္လော၊
 သယံ အဘိညာယ အဘာသိ ဗုဒ္ဓေါ။
- ၁၃၆။ အဟံ ဝေါတေန ကာလေန၊ အဟောသိ တတ္ထ ဘိက္ခဝေါ။
 နာဂရာဇာ တဒါ ဟောသိ၊ ဧဝံ ဓာရေထ ဇာတကံ။

ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၁၃၃။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တေရဟိ၊ ယခုအခါ၌။ ဒဟရိံ၊ အရွယ်သို့
 ရောက်သော။ ကာသာယဝတ္ထံ၊ ဖန်ရည်စွန်းသော သင်္ကန်းကို ဝတ်သော။ အန-
 ဂါရိယံ၊ ရဟန်းအဖြစ်သို့ ကပ်သော။ စရန္တိံ၊ ငါဘုရားအဆုံးအမကို ကျင့်သော။
 ယံ ကုမာရိံ၊ အကြင်ရဟန်းမိန်းမငယ်ကို။ အဒ္ဒသထ၊ မြင်ကြကုန်၏လော။ သာ၊
 ထိုရဟန်းမိန်းမငယ်သည်။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ရာဇကညာ၊ မင်းသွီးသုဘဒ္ဒါသည်။
 အဟောသိ၊ ဖြစ်ဘူးပြီ။ တေရဟိ၊ ယခုအခါ၌။ အဟံ၊ ငါဘုရားသည်။ တဒါ၊
 ထိုအခါ၌။ နာဂရာဇာ၊ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ဘူးပြီ။

၁၃၄။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဝဂ္ဂု၊ တင့်တယ်ခြင်း ရှိကုန်သော။ သုဘော၊
 ကောင်းမွန်စွာကုန်သော။ ပထဗျာ၊ မြေအပြင်၌။ အပ္ပဋ္ဌိမေ၊ တပါးသော
 ဆင်တို့၏ အစွယ်နှင့်မတူကုန်သော။ ဂဇုတ္တမဿ၊ ဆင်မင်း၏။ ဒန္တာနိ၊ အစွယ်တို့
 ကို။ ယော လုဒ္ဒကော၊ အကြင်သောဏုတ္တရ မုဆိုးသည်။ အာဒါယ၊ ယူ၍။
 ကာသိပုရံ၊ ဗာရာဏသီပြည်သို့။ ဥပါဂမိ၊ သွားလေ၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။
 သောခေါ လုဒ္ဒကော၊ ထိုသောဏုတ္တရမုဆိုးသည်လျှင်။ တေရဟိ၊ ယခုအခါ၌။
 ဒေဝဒတ္တော၊ ဒေဝဒတ်သည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ဘူးပြီ။

၁၃၅။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ စိရရတ္တသံသိတံ၊ တပါးမက များစွာသော
 နှစ်ကုဋေထက်၌ ကျင်လည်လေ့ကျက်ဘူးသည်ကို။ ပုဗ္ဗဇ္ဈော၊ နံနက်အခါ၌။ ကတံ၊

ပြုအပ်သည်ကို။ အနာဝသုရုံ၊ နေမဝင်မီ။ သရတိ ဝိယ၊ အောက်မေ့နိုင်သကဲ့သို့။
 ဝိတဒ္ဓရော၊ ရာဂအစရှိသော ပူပန်ခြင်းတို့၏ ကင်းခြင်းကြောင့် ဝိတဒ္ဓရ
 မည်တော်မူသော။ ဝိတသောကော၊ အဆွေအမျိုး စည်းစိမ် အစရှိသည်
 တို့ကြောင့် စိုးရိမ်ခြင်း၏ မရှိခြင်းကြောင့် ဝိတသောက မည်တော်မူသော။
 ဝိတသလ္လော၊ ရာဂအစရှိသော မြားတို့၏ကင်းခြင်းကြောင့် ဝိတသလ္လမည်တော်
 မူသော။ ဗုဒ္ဓေါ၊ သင်တို့ဆရာ ငါဘုရားသည်။ ပုရာဏံ၊ ရှေး၌ဖြစ်သော။
 ဥစ္စုံနိစံ၊ မိမိ၏ အကျင့်ဖြင့် မြတ်သည်၏အဖြစ်၊ သုဘဒ္ဓါ မိဖုယား သောဏုတ္တရ
 မုဆိုးတို့၏ အကျင့်အားဖြင့် ယုတ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အယုတ်အမြတ်
 ဖြစ်သော။ ဣမံ စရိတံ၊ ဤအကျင့်ကို။ သယံ၊ ကိုယ်တော်တိုင်။ အဘိညာယ၊
 သိ၍။ အဘာသိ၊ ဟောတော်မူ၏။

၁၃၆။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တေန ကာလေန၊ ထိုအခါ၌။ တတ္ထ၊
 ထိုဆဒ္ဓန်အိုင်၌။ အဟံ၊ ငါဘုရားသည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်တော်မူပြီ။ ဟောန္တော-
 စ ပန၊ ဖြစ်တော်မူသော်လည်း။ အညော၊ မထင်ရှားသော။ ကောစိ၊ အမှတ်
 မရှိသော ဆင်သည်။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ န အဟောသိ၊ မဖြစ်။ အထခေါ၊
 စင်စစ်သော်ကား။ နာဂရာဇာ၊ ဆင်မင်းသည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်၏။ ဘိက္ခဝေ၊
 ရဟန်းတို့။ ဝေါ-တုမော၊ သင်ရဟန်း အပေါင်းတို့သည်။ ဇာတကံ၊ ဇာတ်ပေါင်း
 ခြင်းကို။ ဓာရေထ၊ မှတ်လေကုန်။

သည်းခံတတ်မှ၊ နိဗ္ဗာန်ရ၊ မုချမင်္ဂလာ။
 လေးခုမြောက်သော ဆဒ္ဓန္တဇာတ်သည် ပြီး၏။

၅-သမ္ဘဝဇာတ်

ဓမ္မယာဂ ပြဿနာ အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော
 သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ရဇ္ဇေ ပဋိပန္နာသ္မာ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်
 တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤသမ္ဘဝဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်း
 သုံးနေတော်မူစဉ် ပညာပါရမီကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ [ပစ္စုပ္ပန်
 ဝတ္ထုသည် မဟာဥမင်္ဂဇာတ်၌ ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့။]

အတိတ်ဝတ္ထု လွန်လေပြီးသောအခါ ကုရုတိုင်း ဣန္ဒြိယပတ္တနဂိုရ်မြို့၌ ဓနုဉ္စယ
ကောရဗျမည်သော မင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုဓနုဉ္စယ ကောရဗျမင်းအား သုစီရတ
မည်သော ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် အကျိုးအကြောင်းကို ဆုံးမ၏။ ဓနုဉ္စယ
ကောရဗျမင်းသည် ဒါနအစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကို ပြုလျက် ရာဇဝံဆယ်ပါးနှင့်
အညီ တိုင်းပြည်ကို ဆုံးမ၏။ ထိုဓနုဉ္စယ ကောရဗျမင်းသည် တနေ့သ၌ ဓမ္မယာဂ
မည်သော ပြဿနာကို စီရင်ပြီးလျှင် သုစီရတမည်သော ဆရာပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား
ကို နေရာ၌နေစေလျက် ပူဇော်သက္ကာရကို ပြု၍ ပြဿနာကို မေးလိုရကား -

- ၁၃၇။ ရဇဉ္စ ပဋိပန္နာသ္မာ၊ အာဓိပစ္စံ သုစီရတ။
မဟတ္တံ ပတ္တုမိစ္ဆာမိ၊ ဝိဇေတုံ ပထဝီ ဣမံ။
- ၁၃၈။ ဓမ္မေန နော အဓမ္မေန၊ အဓမ္မော မေ န ရုစ္စတိ။
ကိစ္စော စ ဓမ္မော စရိတော၊ ရညော ဟောတိ သုစီရတ။
- ၁၃၉။ ဣမ စာနိန္ဒိတာ ယေန၊ ပစ္စယေန အနိန္ဒိတာ။
ယသံ ဒေဝမနုဿေသု၊ ယေန ပပေမု ပြာဟ္မဏ။
- ၁၄၀။ ယောဟံ အတ္တဉ္စ ဓမ္မဉ္စ၊ ကတ္တုမိစ္ဆာမိ ပြာဟ္မဏ။
တံ တံ အတ္တဉ္စ ဓမ္မဉ္စ၊ ပြာဟ္မဏက္ခာဟိ ပုစ္ဆိတော။

ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၃၇။ သုစီရတ၊ ဆရာ သုစီရတ။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ရဇဉ္စ၊ ခုနစ်ယူဇနာ
ရှိသော ဣန္ဒြိယပတ္တနဂိုရ်ပြည်၌ မင်းအဖြစ်ကို၎င်း။ အာဓိပစ္စဉ္စ၊ ယူဇနာ သုံးရာရှိသော
ကုရုတိုင်း၌ အစိုးရသော အဖြစ်ကို၎င်း။ ပဋိပန္နာ၊ ရကုန်သည်။ အသ္မာ၊
ဖြစ်ကုန်၏။ မဟတ္တံ၊ မြတ်သောအဖြစ်သို့။ ပတ္တု၊ ရောက်ခြင်းငှါ။ ဣစ္ဆာမိ၊
ငါအလိုရှိ၏။ ဣမံ ပထဝီ၊ ဤမြေအပြင်ကို။ ဝိဇေတုံ၊ တရားနှင့်အညီ အောင်
ခြင်းငှါ။ ဣစ္ဆာမိ၊ ငါအလိုရှိ၏။

၁၃၈။ သုစီရတ၊ ဆရာ သုစီရတ။ ဓမ္မေန၊ တရားသဖြင့်။ ဝိဇေတုံ၊ အောင်
ခြင်းငှါ။ ဣစ္ဆာမိ၊ ငါအလိုရှိ၏။ အဓမ္မေန၊ မတရားသဖြင့်။ ဝိဇေတုံ၊ အောင်
ခြင်းငှါ။ နော ဣစ္ဆာမိ၊ ငါအလိုမရှိ။ အဓမ္မော၊ တရားမဟုတ်သည်ကို။ မေ၊
ငါသည်။ န ရုစ္စတိ၊ မနှစ်သက်။ စရိတော၊ ကျင့်အပ်သော။ ဓမ္မော၊ တရား

သည်။ ရညော စ၊ မင်း၏လျှင်။ ကိစ္စော၊ ပြုအပ်သော အမှုသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၁၃၉။ ပြာဟ္မဏ၊ ဆရာပုဏ္ဏား။ ယေန၊ အကြင်အကြောင်းဖြင့်။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဣဓ စ၊ ဤ ပစ္စုပ္ပန်လောက၌လည်း။ အနိန္ဒိတာ၊ သူတော်ကောင်းတို့သည် မကဲ့ရဲ့အပ်ကုန်။ ယေန၊ အကြင်အကြောင်းဖြင့်။ ပေစ္စ၊ တမလွန်လောက၌။ အနိန္ဒိတာ၊ မကဲ့ရဲ့အပ်ကုန်။ ယေန၊ အကြင်အကြောင်းဖြင့်။ ဒေဝမနုဿေသု၊ နတ်လူတို့၌။ ယသံ၊ အစိုးရခြင်း တင့်တယ်ခြင်းသို့။ ပပေမု၊ ရောက်ရကုန်၏။ တံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ နော၊ ငါတို့အား။ ကထေဟိ၊ ဟောပါလော့။

၁၄၀။ ပြာဟ္မဏ၊ ဆရာပုဏ္ဏား။ ယောအဟံ၊ အကြင်ငါသည်။ အတ္ထု၊ အကျိုးကို၎င်း။ ဓမ္မု၊ အကြောင်းကို၎င်း။ ကတ္တု၊ ဆောက်တည်၍ ကျင့်ခြင်းငှါ။ ဣစ္ဆာမိ၊ အလိုရှိ၏။ ပြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ တံ အတ္ထု၊ ထိုအကျိုးကို၎င်း။ တံ ဓမ္မု၊ ထို အကြောင်းကို၎င်း။ ပုစ္ဆိတော၊ မေးအပ်သော။ တံ၊ သင်ဆရာပုဏ္ဏားသည်။ မေ၊ ငါ့အား။ အက္ခာဟိ၊ ကြားလော့။

ဤ ဓမ္မယာဂပြဿနာသည်ကား အလွန်နက်နဲ၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားရှင်တို့အရာဖြစ်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားကိုသာလျှင် မေးခြင်းငှါသင့်၏။ ထို သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား မရှိသော် သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကို ရှာသော ဘုရားလောင်းကို မေးခြင်းငှါ သင့်၏။ သုစီရတပုဏ္ဏားသည်ကား မိမိဘုရားလောင်း မဟုတ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ထိုပြဿနာကို ဖြေဆိုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ မတတ်နိုင်သော်လည်း ငါပညာရှိဟူသော မာန်ကို မပြုမ၍ မိမိ မစွမ်းနိုင်သည်၏ အဖြစ်ကို မင်းအား တင်လျှောက်လိုရကား—

၁၄၁။ နာညတြ ဝိဓုရော ရာဇ၊ တေဒက္ခာတု မရဟတိ။
ယံ တံ အတ္ထု ဓမ္မု၊ ကတ္တုမိစ္ဆာသိ ခတ္တိယ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၄၁။ ရာဇ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ ယံ အတ္ထု၊ အကြင် အကျိုးကို၎င်း။ ယံ ဓမ္မု၊ အကြင် အကြောင်းကို၎င်း။ ကတ္တု၊ ဆောက်တည်၍ ကျင့်ခြင်းငှါ။ ဣစ္ဆသိ၊ အလိုရှိတော်မူ၏။ ခတ္တိယ၊ ရေမြေရှင် ဖြစ်တော်မူသော မင်းမြတ်။ တေံ၊ ထိုအကျိုးအကြောင်းကို။ ဝိဓုရော၊ ဝိဓုရအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားကို။

အညတြ၊ ထား၍။ အညော၊ ဝိဓုရမှ တပါးသောသူသည်။ အက္ခာတုံ၊ ဖြေခြင်း
ငှါ။ န အရဟတိ၊ မထိုက်။

ကောရဗျမင်းသည် ထိုသုစီရတ ပုရောဟိတ် စကားကိုကြား၍ ဆရာ- ထိုသို့
တပြီးကား လျင်စွာ ထို ဝိဓုရ အထံသို့ ဆရာသွားချေလော့ဟု ဆို၍ လက်
ဆောင်ကိုပေး၍ ထို ပုရောဟိတ် သုစီရတပုဏ္ဏားကို စေလိုရကား—

၁၄၂။ ဧဟိ ခေါ ပဟိတော ဂစ္ဆ၊ ဝိဓုရဿ ဥပန္နိကံ။
နိက္ခဉ္စိမံ သုဝဏ္ဏဿ၊ ဟရံ ဂစ္ဆ သုစီရတ။
အဘိဟာရံ ဣမံ ဒဇ္ဇ၊ အတ္ထဓမ္မာနုသိဋ္ဌိယာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၄၂။ သုစီရတ၊ ဆရာသုစီရတ။ ဧဟိ၊ လာလှည့်။ ပဟိတော၊ စေအပ်သော
သင်သည်။ ဝိဓုရဿ၊ ဝိဓုရပညာရှိ၏။ ဥပန္နိကံ၊ အထံသို့။ ဂစ္ဆ၊ သွားချေ။
သုဝဏ္ဏဿ၊ ရှေ့၏။ ဣမံ နိက္ခဉ္စိ၊ ဤနိက္ခ တထောင်ကိုလည်း။ ဟရံ - ဟရန္တော၊
ဆောင်လျက်။ ဂစ္ဆ၊ သွားချေ။ အတ္ထဓမ္မာနုသိဋ္ဌိယာ၊ အကျိုးအကြောင်းဖြင့်
ဆုံးမစိမ့်သောငှါ။ ဣမံ အဘိဟာရံ၊ ဤ ဆောင်သော ရှေ့နိက္ခတထောင်ကို။
ဒဇ္ဇ၊ ပေးပါလေ။

ဤဂါထာ၌ နိက္ခဉ္စိနည်းကိုကား ဤသို့ သိအပ်၏။ လေးမုယောသည်
တချင်ရွေးမည်၏။ နှစ်ချင်ရွေးသည်တပဲမည်၏။ ပဲတဆယ်သည် တအက္ခမည်
၏။ ရှစ်အက္ခသည် ဓရဏတခု မည်၏။ ငါးဓရဏသည် သုဝဏ္ဏတခု မည်၏။
သုဝဏ္ဏ ငါးခုသည် တနိက္ခမည်၏ဟု အဘိဓာန်၌ ဖွဲ့ဆိုသည်။ ဤသို့ သိအပ်
၏။ ။ ဤဇာတ် အဋ္ဌကထာ၌ကား တဆယ့်ငါး သုဝဏ္ဏသည် တနိက္ခ
မည်သည် ဟူ၏။

ဤသို့သော စကားကို ဆိုပြီး၍ ပြဿနာအဖြေကို ရေးစိမ့်သောငှါ အဘိုး
တသိန်းထိုက်သော ရှေ့ပြားကို၎င်း၊ သွားစိမ့်သောငှါ ယာဉ်ကို၎င်း၊ အခြံအရံ
အလို့ငှါ ဗိုလ်ပါအပေါင်းကို၎င်း၊ လက်ဆောင် ပဏ္ဏာကို၎င်း ပေး၍ ထိုခဏ
၌လျှင် လှုတ်လိုက်၏။ ထိုသုစီရတ ပုဏ္ဏားသည်ကား ဣန္ဒြိယပတ္တနဂိုရ်မြို့မှ ထွက်ခဲ့
ပြီးလျှင်ဖြောင့်ဖြောင့်သာလျှင် ဗာရာဏသီပြည်သို့ မသွားမူ၍ အကြင်အကြင်
အရပ်၌ ပညာရှိတို့သည် နေကုန်၏။ အလုံးစုံသော ထိုထိုအရပ်တို့သို့ ကပ်လေ၍
အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌ ပြဿနာ ဖြေရှင်းခြင်း၏ အကြောင်းကို မရသော

ကြောင့် အစဉ်သဖြင့် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်လျှင် တခုသောအရပ်၌နေရာ ကို ယူ၍ နှစ်ယောက် သုံးယောက်သော လူတို့နှင့်တကွ နံနက်စာ စားချိန်အခါ၌ ဝိဇ္ဇာအိမ်သို့သွား၍ လာသောအဖြစ်ကို ကြားစေသဖြင့် ထိုဝိဇ္ဇာသည် ခေါ်စေ အပ်သော သုစီရတပုဏ္ဏားသည်အိမ်၌ နံနက်စာ စားသော ဝိဇ္ဇာကို မြင်လေ၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်-

၁၄၃။ သွာဓိပ္ပဂါ ဘာရဒ္ဒါဇော၊ ဝိဇ္ဇာယ ဥပန္နိကံ။

တမဒ္ဒသ မဟာဗြဟ္မာ၊ အသမာနံ သကေ သရေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၁၄၃။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဘာရဒ္ဒါဇော၊ ဘာရဒ္ဒါဇ အနွယ်ဖြစ်သော။ သော၊ ထို သုစီရတပုဏ္ဏားသည်။ ဝိဇ္ဇာယ၊ ဝိဇ္ဇာ၏။ ဥပန္နိကံ၊ အထံသို့။ အဓိပ္ပဂါ၊ သွားလေ၏။ မဟာဗြဟ္မာ၊ မြတ်သောပုဏ္ဏားဖြစ်သော သုစီရတသည်။ သကေ- သရေ၊ မိမိအိမ်၌။ အသ မာနံ၊ နံနက်စာ စားသော။ တံ၊ ထို ဝိဇ္ဇာကို။ အဒ္ဒသ၊ မြင်လေ၏။

ထို ဝိဇ္ဇာသည်ကား ထိုသုစီရတပုဏ္ဏား၏ ငယ်သောအခါမှစ၍ အဆွေခင်ပွန်း တည်း၊ တဆရာတည်း အတူ အတတ်သင်ဘက်တည်း၊ ထို့ကြောင့် သုစီရတ ပုဏ္ဏားနှင့် အတူတကွ ထမင်းတပွဲတည်းစား၍ ထမင်းစားသောကိစ္စ အဆုံး၌ ချမ်းသာစွာနေလျက် အဆွေသုစီရတ - အဘယ်အကျိုးငှါ လာသနည်းဟု မေးလတ်သော် မိမိလာခြင်း၏အကြောင်းကို ဝိဇ္ဇာအား ကြားလိုရကား-

၁၄၄။ ရညောဟံ ပဟိတော ဒုတော၊ ကောရဗျဿ ယသသိနော။

အတ္ထံ ဓမ္မဉ္စ ပုစ္ဆေသိ၊ ဣစ္စ ဗြဝိ ယုဓိဋ္ဌိလော။

တံ တံ အတ္ထဉ္စ ဓမ္မဉ္စ၊ ဝိဇ္ဇာက္ခာဟံ ပုစ္ဆိတော။

ဟူသော ရှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၄၄။ သမ္မ ဝိဇ္ဇာ၊ အဆွေဝိဇ္ဇာ။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကောရဗျဿ၊ ကောရဗျ အမည်ရှိသော။ ယသသိနော၊ များသော အခြံအရံရှိသော။ ရညော၊ ငါတို့ အရှင်မင်းသည်။ ပဟိတော၊ စေတော်မူအပ်သော။ ဒုတော၊ တမန်တည်း။ ယုဓိဋ္ဌိလော၊ ယုဓိဋ္ဌိလ အနွယ်ဖြစ်သော ဓနုဉ္စယကောရဗျမင်းသည်။ အတ္ထဉ္စ၊ အကျိုးကို၎င်း။ ဓမ္မဉ္စ၊ အကြောင်းကို၎င်း။ ပုစ္ဆေသိ၊ မေးချေလော့။ ဣတိ၊

ဤသို့။ အပြဝိ ဆို၏။ တံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ ပုစ္ဆိတော၊ မေးအပ်သော။ တံ၊ သင်သည်။ မေ၊ ငါ့အား။ အက္ခာဟံ၊ ကြားပါလော့။

ထိုအခါ၌ကား ထိုဝိဇ္ဇာပုဏ္ဏားသည် လူများ၏စိတ်ကို ယူအံ့ဟု ကြံ၍ ဂင်္ဂါမြစ်ကို ပိတ်သကဲ့သို့ အဆုံးအဖြတ်ကို စီရင်၏။ ထိုအမေးကို ဖြေခြင်း၌ အခွင့်သည် မရှိ၊ ထိုဝိဇ္ဇာသည် ထိုအကြောင်းကို သုစီရတပုဏ္ဏားအား ကြားလိုသည်ဖြစ်၍—

၁၄၅။ ဂင်္ဂါ မေ ပိဒဟိဿန္တိ၊ န တံ သက္ကောမိ ပြာဟုဏ။
အပိဓေတံ မဟာသိန္နု၊ တံ ကထံ သော ဘဝိဿတံ။
န တေ သက္ကောမိ အက္ခာတံ၊ အတ္ထံ ဓမ္မဉ္စ ပုစ္ဆိတော။

ဟူသော ကိုးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၄၅။ ပြာဟုဏ၊ သုစီရတပုဏ္ဏား။ ဂင်္ဂါ၊ လူအပေါင်း၏ အထူးထူးသော စိတ်အလိုဟု ဆိုအပ်သော မြစ်ကြီးကို။ ပိဒဟိဿံ၊ ငါပိတ်အံ့။ ဣတံ၊ ဤသို့။ မေ၊ ငါ၏။ ဗျာပါရော၊ ကြောင့်ကြသည်။ ဥပ္ပန္နော၊ ဖြစ်၏။ တံ မဟာသိန္နု၊ ထိုလူများအပေါင်း၏ အထူးထူးသော စိတ်အလိုဟု ဆိုအပ်သော မြစ်ကြီးကို။ အပိဓေတံ၊ ပိတ်ခြင်းငှါ။ န သက္ကောမိ၊ မတတ်နိုင်။ ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ အတ္ထဉ္စ၊ အနက်ကို၎င်း။ ဓမ္မဉ္စ၊ ပါဠိကို၎င်း။ တေ၊ သင်သည်။ ပုစ္ဆိတော၊ မေးအပ်သော ငါသည်။ အက္ခာတံ၊ ဖြေဆိုခြင်းငှါ။ န သက္ကောမိ၊ မတတ်နိုင်။ တံ-တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ သော၊ သြကာသော၊ ထိုဖြေအံ့သော အခွင့်သည်။ ကထံ၊ အသို့လျှင်။ ဘဝိဿတံ၊ ဖြစ်လတ္တံ့နည်း။

ဤသို့သော စကားကို ဆိုပြီး၍ ငါ၏သားသည် အလွန်ပညာရှိ၏၊ ငါ့ထက် အထူးသဖြင့် ပညာရှိ၏၊ ထို ငါ့သားသည် သင့်အား ဖြေဆိုလတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် ငါ့သားအထံသို့ သင်သွားချေလော့ဟု ဆို၍ သွားစေလိုရကား—

၁၄၆။ ဘဒြကာရော စ မေ ပုတ္တော၊ သြရသော မမ အတြဇော။
တံ တံ အတ္ထဉ္စ ဓမ္မဉ္စ၊ ဂန္ဓာ ပုစ္ဆယု ပြာဟုဏ။

ဟူသော ဆယ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၄၆။ ပြာဟုဏ၊ အဆွေ သုစီရတပုဏ္ဏား။ ဘဒြကာရော၊ ဘဒြကာရ အမည် ရှိသော။ မမ၊ ငါ၏။ သြရသော၊ ရင်၌ဖြစ်သော။ အတြဇော၊ မိမိကိုယ်မှ ဖြစ်သော။ မေပုတ္တော၊ ငါ့သားသည် တံမူကား။ ပုစ္ဆိတော၊ ပညာရှိ၏။

တံ၊ သင်သည်။ ဂန္ဓာ၊ သွား၍။ တံ၊ ထိုငါ့သားကို။ အတ္တဉ္စ၊ အကျိုးကို၎င်း။
ဓမ္မဉ္စ၊ အကြောင်းကို၎င်း။ ပုစ္ဆဿ၊ မေးချေလော့။

ထိုစကားကိုကြား၍ သုစီရတပုဏ္ဏားသည်လည်းဝိဓုရပုဏ္ဏားအိမ်မှ ထွက်ခဲ့၍
နံနက်စာ စားပြီးသော် ဘဒြကာရလုလင်၏ မိမိပရိသတ်အလယ်၌ နေသော
အခါ၌ အိမ်သို့ သွားလေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားစွာ ပြတော်မူလိုသော
သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်-

၁၄၇။ သွာဓိပ္ပဂါ ဘာရဒ္ဒါဇော၊ ဘဒြကာရဿပန္နိကံ။
တမဒ္ဒသ မဟာဗြဟ္မာ၊ နိသိန္နံ သမိ ဝေသ္မနိ။

ဟူသော တဆယ့်တခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၄၇။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဘာရဒ္ဒါဇော၊ ဘာရဒ္ဒါဇ အနွယ်ဖြစ်သော။
သော၊ ထိုသုစီရတပုဏ္ဏားသည်။ ဘဒြကာရဿ၊ ဘဒြကာရလုလင်၏။ ဥပန္နိကံ၊
အထံသို့။ အဓိပ္ပဂါ၊ သွားလေ၏။ မဟာဗြဟ္မာ၊ မြတ်သောပုဏ္ဏားဖြစ်သော
သုစီရတသည်။ သမိ ဝေသ္မနိ၊ မိမိအိမ်၌။ နိသိန္နံ၊ နေလင့်သော။ တံ၊ ထိုဘဒြ
ကာရလုလင်ကို။ အဒ္ဒသ၊ မြင်လေ၏။

ထိုသုစီရတပုဏ္ဏားသည် ဘဒြကာရလုလင်အိမ်သို့ သွား၍ ဘဒြကာရလုလင်
သည် ပြုအပ်သော နေရာခင်းခြင်း ပူဇော်သက္ကာရ ရှိသည်ဖြစ်၍ နေလျက် လာ
ခြင်း၏ အကြောင်းကို မေးသည်ရှိသော် ထိုဘဒြကာရ လုလင်အား မိမိလာ
ခြင်း၏အကြောင်းကို ကြားလိုရကား-

၁၄၈။ ရညော ဟံ ပဟိတော ဒူတော၊
ကောရဗျဿ ယသဿိနော။
အတ္တံ ဓမ္မဉ္စ ပုစ္ဆေသိ၊ ဣစ္စ ဗြဝိ ယုဓိဋ္ဌိလော။
တံ တံ အတ္တဉ္စ ဓမ္မဉ္စ၊ ဘဒြကာရ ပဗြူဟိ မေ။

ဟူသော တဆယ့်နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၄၈။ ဘဒြကာရ၊ အမောင် ဘဒြကာရ။ အဟံ၊ ငါသည်။ ယသဿိနော၊
များသောအခြံအရံရှိသော။ ကောရဗျဿ၊ ကောရဗျအမည်ရှိသော။ ရညော၊
မင်း၏။ ပဟိတော၊ စေအပ်သော။ ဒူတော၊ တမန်တည်း။ ယုဓိဋ္ဌိလော၊
ယုဓိဋ္ဌိလ အနွယ်ဖြစ်သော ကောရဗျမင်းသည်။ အတ္တဉ္စ၊ အကျိုးကို၎င်း။ ဓမ္မဉ္စ၊

အကြောင်းကို၎င်း။ ပုဇွေသိ၊ သင် မေးချေလော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အပြဝိ၊ ဆို၏။
ဘဒြကာရ၊ အမောင်ဘဒြကာရ။ ပုစ္ဆိတော၊ မေးအပ်သော။ တံ၊ သင်သည်။
တံ အတ္တဉ္စ၊ ထိုအကျိုးကို၎င်း၊ တံ ဓမ္မဉ္စ၊ ထိုအကြောင်းကို၎င်း။ မေ၊ ငါ့အား။
ပဗြုဟံ၊ ဟောပါလော့။

ထိုသို့ ဆိုသည်ရှိသော် ထိုသုစီရတ ပုဏ္ဏားကို ဘဒြကာရလုလင်သည် ဘခင်-
အကျွန်ုပ်သည် ဤနေ့တို့၌ သူတပါးမယားကို ပြစ်မှားသောအမှု၌ နှလုံးသက်
ဝင်သည်ဖြစ်၍ အကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် နှောက်ရှက်၏။ ထိုကြောင့် ဘခင်အား
အကျွန်ုပ်သည် ဖြေဆိုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပါ။ သဉ္စယ အမည်ရှိသော အကျွန်ုပ်
၏ညီသည်ကား အကျွန်ုပ်ထက် အလွန်လျှင် အထူးသဖြင့် ပညာရှိ၏။ ထိုသဉ္စယ
လုလင်ကို မေးလေလော့။ ထိုသဉ္စယလုလင်သည် ဘခင်၏ ပြဿနာကို ဖြေဆို
ပါလတ္တံ့ ဟုဆို၍ ထိုသဉ္စယလုလင် အထံသို့ စေလိုရကား—

- ၁၄၉။ မံသကာဇံ အဝဟာယ၊ ဂေါဓံ အနုပုတာ မဟံ။
န တေ သက္ကောမိ အက္ခာတံ၊ အတ္ထံ ဓမ္မဉ္စ ပုစ္ဆိတော။
- ၁၅၀။ သဉ္စယော နာမ မေ ဘာတာ၊ ကနိဋ္ဌော မေ သုစီရတ။
တံ တံ အတ္တဉ္စ ဓမ္မဉ္စ၊ ဂန္ဓာ ပုစ္ဆဿ ပြာဟုဏ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၄၉။ ပြာဟုဏ၊ သုစီရတပုဏ္ဏား။ အဟံ၊ ငါသည်။ မံသကာဇံ၊ ဆူသော
အမဲကို ထမ်းခဲ့သော ထမ်းပိုးကို။ အဝဟာယ၊ စွန့်၍။ ဂေါဓံ၊ ဖုတ်ငယ်ကို။
အနုပုတာမိ၊ လိုက်မိချေ၏။ တေ၊ သင်သည်။ ပုစ္ဆိတော၊ မေးအပ်သောငါသည်။
အတ္တဉ္စ၊ အကျိုးကို၎င်း။ ဓမ္မဉ္စ၊ အကြောင်းကို၎င်း။ အက္ခာတံ၊ ဖြေဆိုအံ့သော
ငှါ။ န သက္ကောမိ၊ မတတ်နိုင်။

၁၅၀။ သုစီရတ၊ သုစီရတ အမည်ရှိသော။ ပြာဟုဏ၊ ပုဏ္ဏား။ မေ၊ ငါ၏။
ဘာတာ၊ ညီဖြစ်သော။ သဉ္စယော နာမ၊ သဉ္စယအမည်ရှိသော သတို့သား
သည်။ မေ၊ ငါ၏။ ကနိဋ္ဌော၊ ညီတည်း။ တံ၊ သင်သည်။ ဂန္ဓာ၊ သွား၍။
တံ၊ ထိုသဉ္စယလုလင်ကို။ အတ္တဉ္စ၊ အကျိုးကို၎င်း။ ဓမ္မဉ္စ၊ အကြောင်းကို၎င်း။
ပုစ္ဆဿ၊ မေးလေလော့။

ထိုသုစီရတပုဏ္ဏားသည် ထိုခဏ၌လျှင် သဉ္စယလုလင်အထံသို့ သွား၍
ထိုသဉ္စယလုလင်သည် ပြုအပ်သော ပူဇော်သက္ကာရ ရှိသည်ဖြစ်၍ လာခြင်း၏

အကြောင်းကို မေးလတ်သော် မိမိလာခြင်း၏ အကြောင်းကို ပြောဆို၏။ ထို အကြောင်းကို ထင်ရှား ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်-

၁၅၁။ သွာဓိပ္ပာနိကံ ဘာရဒွါဇော၊ သဗ္ဗယဿ ဥပန္နိကံ။
တမဒ္ဒသ မဟာဗြဟ္မာ၊ နိသိန္နံ သမ္ပိ ပရိသတိံ ။

၁၅၂။ ရညော ဟံ ပဟိတော ဒူတော၊ ကောရဗျဿ ယသသိနော။
အတ္ထံ ဓမ္မဉ္စ ပုစ္ဆေသိ၊ ဣစ္စ ဗြဝိ ယုဓိဋ္ဌိလော။
တံ တံ အတ္ထဉ္စ ဓမ္မဉ္စ၊ သဗ္ဗယ ကွာဟိ ပုစ္ဆိတော။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၁၅၁။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဘာရဒွါဇော၊ ဘာရဒွါဇ အနွယ်ဖြစ်သော။ သော၊ ထို သုစီရတပုဏ္ဏားသည်။ သဗ္ဗယဿ၊ သဗ္ဗယ လုလင်၏။ ဥပန္နိကံ၊ အထံသို့။ အဓိပ္ပာနိကံ၊ သွားလေ၏။ မဟာဗြဟ္မာ၊ မြတ်သော ပုဏ္ဏားဖြစ်သော သုစီရတသည်။ သမ္ပိ ပရိသတိံ၊ မိမိ ပရိသတ် အလယ်၌။ နိသိန္နံ၊ နေသော။ တံ၊ ထိုသဗ္ဗယလုလင်ကို။ အဒ္ဒသ၊ မြင်လေ၏။

၁၅၂။ သဗ္ဗယ၊ သဗ္ဗယလုလင်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ယသသိနော၊ များသော အခြံအရံရှိသော။ ကောရဗျဿ၊ ကောရဗျ အမည်ရှိသော။ ရညော၊ မင်း၏။ ပဟိတော၊ စေအပ်သော။ ဒူတော၊ တမန်တည်း။ ယုဓိဋ္ဌိလော၊ ယုဓိဋ္ဌိလအနွယ် ဖြစ်သော ငါတို့အရှင် ကောရဗျမင်းသည်။ အတ္ထဉ္စ၊ အကျိုးကို၎င်း။ ဓမ္မဉ္စ၊ အကြောင်းကို၎င်း။ ပုစ္ဆေသိ၊ သင်မေးချေလော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အဗြဝိ၊ ဆို၏။ ပုစ္ဆိတော၊ မေးအပ်သော။ တံ၊ သင်သည်။ တံ အတ္ထဉ္စ၊ ထိုအကျိုးကို၎င်း။ တံ ဓမ္မဉ္စ၊ ထိုအကြောင်းကို၎င်း။ အကွာဟိ၊ သင်ဖြေပါလော့။

သဗ္ဗယ လုလင်သည်လည်း ထိုအခါ သူတပါးမယားကိုလျှင် မှီဝဲမိ၏။ ထိုသို့ မှီဝဲမိသောကြောင့် ထိုသုစီရတ ပုဏ္ဏားအား ထိုသဗ္ဗယလုလင်သည် ဘခင်- အကျွန်ုပ်သည် သူတပါးမယားကို မှီဝဲမိ၏။ မှီဝဲမိသော အကျွန်ုပ်သည်ကား ဂင်္ဂါမြစ်ကိုကူး၍ ကမ်းတဘက်သို့ သွား၏။ ညချမ်းအခါ၌၎င်း၊ နံနက်အခါ၌၎င်း မြစ်ကိုကူးသော ထိုအကျွန်ုပ်ကို သေမင်းသည် မျိုသည်မည်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်စိတ်သည် နှောက်ရှက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဘခင်အား ဖြေဆိုခြင်းငှါ မတတ် နိုင်လတ္တံ့။ ကျွန်ုပ်ညီဖြစ်သော သမ္ဘဝ သတို့သားသည် ရှိ၏။ ထိုသတို့သားသည် ဖွားသည်မှ ခုနစ်နှစ်သာလျှင် ရှိသေး၏။ ကျွန်ုပ်ထက် အဆ အရာဖြင့်၎င်း၊ အဆ

အထောင်ဖြင့်၎င်း၊ အဆ အသိန်းဖြင့်၎င်း အထူးသဖြင့် သာလွန်သော ဉာဏ် ပညာရှိ၏။ ထိုသမ္ဘဝလုလင်သည် ဘခင်အား ဖြေဆိုပါလတ္တံ့။ သွား၍ မေးပါ လေလော့ဟု ဆို၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်-

- ၁၅၃။ သဒါ မံ ဂိလတေ မစ္စု၊ သာယံ ပါတော သုစီရတ။
- န တေ သက္ကောမိ အက္ခာတုံ၊ အတ္ထံ ဓမ္မဉ္စ ပုစ္ဆိတော။
- ၁၅၄။ သမ္ဘဝေါ နာမ မေ ဘာတာ၊ ကနိဋ္ဌော မေ သုစီရတ။
- တံ တံ အတ္ထဉ္စ ဓမ္မဉ္စ၊ ဂန္ဒာ ပုစ္ဆဿ ပြာဟ္မဏ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၁၅၃။ သုစီရတ၊ ဆရာသုစီရတ။ သာယံ၊ ညအခါ၌၎င်း။ ပါတော၊ နံနက် အခါ၌၎င်း။ မံ၊ ငါ့ကို။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ မစ္စု၊ သေမင်းသည်။ ဂိလတေ မျှ၏။ တေ၊ သင်သည်။ ပုစ္ဆိတော၊ မေးအပ်သောငါသည်။ အတ္ထဉ္စ၊ အကျိုးကို ၎င်း။ ဓမ္မဉ္စ၊ အကြောင်းကို၎င်း။ အက္ခာတုံ၊ ဖြေဆိုခြင်းငှါ။ န သက္ကောမိ မတတ်နိုင်။

၁၅၄။ သုစီရတ၊ ဆရာ သုစီရတ။ သမ္ဘဝေါ နာမ၊ သမ္ဘဝအမည်ရှိသော။ မေ၊ ငါ၏။ ကနိဋ္ဌော၊ ညီငယ်ဖြစ်သော။ ဘာတာ၊ ညီသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ပြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ တံ၊ သင်သည်။ ဂန္ဒာ၊ သွား၍။ တံ၊ ထိုငါ့ညီသမ္ဘဝကို။ အတ္ထဉ္စ၊ အကျိုးကို၎င်း။ ဓမ္မဉ္စ၊ အကြောင်းကို၎င်း။ ပုစ္ဆဿ၊ မေးလေလော့။

ထိုစကားကို ကြား၍ သုစီရတပုဏ္ဏားသည် ဤပြဿနာသည်ကား ဤ လောက၌ မဖြစ်ဘူးသည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ဤပြဿနာကို ဖြေဆိုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော သူမည်သည် မရှိယောင်တကားဟု ကြံ၍-

- ၁၅၅။ အပ္ပုတော ဝတ ဘော ဓမ္မော၊ နာယံ အသ္မာက ရုစ္စတိ။
- တယောဇနာ ပိတာ ပုတ္တာ၊ တေသု ပညာယ နော ဝိဒူ။
- ၁၅၆။ န တံ သက္ကောထ အက္ခာတုံ၊ အတ္ထံ ဓမ္မဉ္စ ပုစ္ဆိတော။
- ကထံ န ဒဟရော ဇညာ၊ အတ္ထံ ဓမ္မဉ္စ ပုစ္ဆိတော။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၅၅။ ဘော၊ အချင်းတို့။ အယံ ဓမ္မော၊ ဤပြဿနာသည်။ အပ္ပုတောဝတ၊ လူ၌ မဖြစ်ဘူးမြဲတကား။ အယံ၊ ဤသူငယ်ကို။ အသ္မာကံ၊ ငါတို့သည်။ န ရုစ္စတိ၊

မနှစ်သက်နိုင်။ ပိတဂ၊ အဘဖြစ်သော ဝိဇ္ဇရ သုခမိန်၎င်း။ ပုတ္တဂ၊ သားဖြစ် ကုန်သော ဘဒြကာရ၊ သဗ္ဗယတို့၎င်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ တေသုပိ တယောဇနာ၊ ထိုသားအဘသုံးယောက်တို့သည် လျက်လည်း။ ပညာယ၊ ပညာဖြင့်။ ဣမံ ဓမ္မံ၊ ဤပြဿနာကို။ နော ဝိဒ္ဓ၊ မသိကုန်။

၁၅၆။ အတ္တဉ္စ၊ အကျိုးကို၎င်း။ ဓမ္မဉ္စ၊ အကြောင်းကို၎င်း။ ပုစ္ဆိတဂ၊ မေးအပ်ကုန်သော သားအဘ သုံးယောက်တို့သည်။ တံ၊ ထိုပြဿနာကို။ အက္ခာတုံ၊ ဖြေဆိုခြင်းငှါ။ န သက္ကောထ၊ မတတ်နိုင်ကုန်။ အတ္တဉ္စ၊ အကျိုးကို ၎င်း။ ဓမ္မဉ္စ၊ အကြောင်းကို၎င်း။ ပုစ္ဆိတေဂ၊ မေးအပ်သော။ ဒဟရော၊ ခုနစ်နှစ် ရှယ်သာရှိသော သူငယ်သည်။ ကထံ၊ အသို့လျှင်။ ဇညာ န၊ သိနိုင်ရာအံ့နည်း။

ထိုစကားကိုကြား၍ သဗ္ဗယ လုလင်သည် ဘခင်- သမ္ဘဝသတို့သားကို ငယ်သည်ဟူ၍ မအောက်မေ့လင့်၊ ပြဿနာ ဖြေခြင်းကို အကယ်၍ အလိုရှိအံ့ သွားချေ၊ ထိုသမ္ဘဝလုလင်ကို မေးချေလော့ဟု ဆို၍ အနက်ကို ပြတတ်ကုန် သော ဥပမာတို့ဖြင့် သမ္ဘဝလုလင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ထင်ရှားပြလိုရကား—

- ၁၅၇။ မာ နံ ဒဟရေတိ ဥညာသိ၊ အပုစ္ဆိတွာန သမ္ဘဝံ။
ပုစ္ဆိတွာ သမ္ဘဝံ ဇညာ၊ အတ္တံ ဓမ္မဉ္စ ဗြာဟ္မဏံ ။လ။
- ၁၆၈။ ဝေပိ ဒဟရူပေတေဂ၊ ပညာယောဂေန သမ္ဘဝေ။
မာ နံ ဒဟရေတိ ဥညာသိ၊ အပုစ္ဆိတွာန သမ္ဘဝံ။
ပုစ္ဆိတွာ သမ္ဘဝံ ဇညာ၊ အတ္တံ ဓမ္မဉ္စ ဗြာဟ္မဏံ။

ဟူသော ဤတဆယ့်နှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၅၇။ ဗြာဟ္မဏ၊ ဆရာသုစီရတပုဏ္ဏား။ နံ သမ္ဘဝံ၊ ထိုသမ္ဘဝ သတို့သားကို။ အပုစ္ဆိတွာန၊ မမေးမူ၍။ ဒဟရေတိ၊ ငယ်၏ဟူ၍။ မာ ဥညာသိ၊ မထိမဲ့မြင် မမှတ်လင့်။ အတ္တဉ္စ၊ ကို၎င်း။ ဓမ္မဉ္စ၊ ကို၎င်း။ သမ္ဘဝံ၊ ငါ့ညီ သမ္ဘဝသတို့သား ကို။ ပုစ္ဆိတွာ၊ မေး၍။ ဇညာ၊ သိပါလတ္တံ့။

၁၅၈။ ဗြာဟ္မဏ၊ ဆရာသုစီရတပုဏ္ဏား။ ယထာပိ၊ ဥပမာမည်သည်ကား။ အာကာသ ဓာတုယာ၊ ကောင်းကင်၌။ ဂစ္ဆံ-ဂစ္ဆန္တေ၊ သွားသော။ ဝိမလော၊ တိမ်တိုက် အစရှိသော အညစ်အကြေး ကင်းသော။ စန္ဒေ၊ လပြည့်ဝန်းသည်။ လောကေ၊ လောက၌။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ တာရဂဏေ၊ ကြယ်အပေါင်း

တို့ကို။ အာဘာယ၊ မိမိအရောင်ဖြင့်။ အတိရောစသိ ယထာ၊ လွန်၍ တင့်တယ် သကဲ့သို့။

၁၅၉။ ဧဝံပိ၊ ဤအတူ၎င်းလျှင်။ သမ္ဘဝေါ၊ သမ္ဘဝ သတို့သားသည်။ ဒဟရူပေတော၊ ငယ်သောအဖြစ်နှင့် ယှဉ်လျက်။ ပညာယောဂေန၊ ပညာအထူး ဖြင့်။ အတိရောစတိ၊ ပညာရှိအပေါင်းကို လွန်၍ တင့်တယ်၏။ နံ သမ္ဘဝံ၊ ထိုသမ္ဘဝသတို့သားကို။ အပုစ္ဆိတုာန၊ မမေးမူ၍။ ဒဟရောတိ၊ ငယ်၏ဟူ၍။ မာ ဥညာသိ၊ မထိမဲ့မြင် မအောက်မေ့လင့်။ အတ္ထဉ္စ၊ ကို၎င်း။ ဓမ္မဉ္စ၊ ကို၎င်း။ သမ္ဘဝံ၊ ငါ့ညီ သမ္ဘဝကို။ ပုစ္ဆိတုာ၊ မေး၍။ ဇညာ၊ သိပါလတ္တံ့။

၁၆၀။ ပြာဟ္မဏ၊ ဆရာသုစီရတပုဏ္ဏား။ ယထာပိ၊ ဥပမာတပါးလည်း။ ဂိမ္မာနံ၊ နွေလတို့၏။ ရမ္မကော မာသော၊ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော တန်ခူးလသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ သော ရမ္မကော၊ ထိုမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော တန်ခူးလသည်။ အညေဟိ၊ တပါးကုန်သော။ မာသေဟိ၊ တဆယ့်တလတို့ထက်။ အတေဝ- အတိဝေ၊ အလွန်လျှင်။ ဒုမပုဗ္ဗေဟိ၊ သစ်ပင်တောပန်းတို့ဖြင့်။ သောဘတိ ယထာ၊ တင့်တယ်သကဲ့သို့။

၁၆၁။ ဧဝံပိ၊ ဤအတူ၎င်းလျှင်။ သမ္ဘဝေါ၊ ငါ့ညီသမ္ဘဝသည်။ ဒဟရူပေတော၊ ငယ်သောအဖြစ်နှင့်ယှဉ်လျက်။ ပညာယောဂေန၊ ပညာအထူးဖြင့်။ သောဘတိ၊ တင့်တယ်၏။ ပြာဟ္မဏ၊ ဘခင်သုစီရတ ပုဏ္ဏား။ တံ၊ သင်ဘခင်သည်။ နံ သမ္ဘဝံ၊ ထိုသမ္ဘဝသတို့သားကို။ အပုစ္ဆိတုာန၊ မမေးမူ၍။ ဒဟရောတိ၊ ငယ်၏ဟူ၍။ မာ ဥညာသိ၊ မထိမဲ့မြင် မအောက်မေ့လင့်။ အတ္ထဉ္စ၊ ကို၎င်း။ ဓမ္မဉ္စ၊ ကို၎င်း။ သမ္ဘဝံ၊ ငါ့ညီသမ္ဘဝကို။ ပုစ္ဆိတုာ၊ မေး၍။ ဇညာ၊ သိပါလတ္တံ့။

၁၆၂။ ပြဟေ၊ ဘခင်သုစီရတပုဏ္ဏား။ ယထာပိ၊ ဥပမာတပါးလည်း။ ဟိမဝါ၊ ဆီးနှင်းရှိသော။ တနည်းကား ဆောင်းလအခါ ဆီးနှင်းနှင့်ယှဉ်၍ နွေအခါ ဆီးနှင်းကိုအန်တတ်သော။ ပဗ္ဗတော၊ တောင်သည်၎င်း။ ဂန္ဓမာဒနော၊ ဂန္ဓမာဒန အမည်ရှိသော။ တနည်းကား ရောက်လာသော လူအပေါင်းကို နံသာဖြင့် ဝမ်းမြောက်စေတတ်သော။ ပဗ္ဗတော၊ တောင်သည်၎င်း။ နာနာ- ရုက္ခေဟိ၊ အထူးထူးသော သစ်ပင်တို့ဖြင့်။ သဉ္စ နွေ ယထာ၊ ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းသကဲ့သို့၎င်း။ မဟာဘူတ ဂဏာလယော ယထာ၊ များစွာသော နတ်အပေါင်းတို့၏ နေရာ ဖြစ်သကဲ့သို့၎င်း။ ဒိဗ္ဗေဟိ၊ နတ်၌ဖြစ်ကုန်သော။

ဩသဇော၊ ဆေးတို့ဖြင့်။ သဉ္ဇန္ဒော ယထာ စ၊ ဖုံးလွှမ်းသကဲ့သို့၎င်း။
ဒိသ၊ အရပ်မျက်နှာတို့ကို။ ဘာတိ ယထာ စ၊ ထွန်းပသကဲ့သို့၎င်း။ ပဝါတိ
ယထာ စ၊ အနံ့တကြိုင်ကြိုင် လှိုင်သကဲ့သို့၎င်း။

၁၆၃။ ဝေပိ၊ ဤအတူ ၎င်းလျှင်။ သမ္ဘဝေါ၊ ငါ့ညီသမ္ဘဝသည်။ ဒဟရူပေ-
တော၊ ငယ်သောအဖြစ်နှင့်ယှဉ်လျက်။ ပညာယောဂေန၊ ပညာအထူးဖြင့်။
ဘာတိ စ၊ ထွန်းလည်း ထွန်းပ၏။ ပဝါတိ စ၊ ဂုဏ်နံ့တကြိုင်ကြိုင် လှိုင်လည်း
လှိုင်၏။ ပြာဟ္မဏ၊ ဘခင်သုစီရတပုဏ္ဏား။ တံ၊ သင်ဘခင်ပုဏ္ဏားသည်။ နံ သမ္ဘဝံ၊
ထို ငါ့ညီသမ္ဘဝကို။ အပုစ္ဆိတုာန၊ မမေးမူ၍။ ဒဟရောတိ၊ ငယ်၏ဟူ၍။ မာ
ဥညာသိ၊ မထိမဲ့မြင် မအောက်မေ့လင့်။ အတ္တဉ္စ၊ ကို၎င်း။ ဓမ္မဉ္စ၊ ကို၎င်း။ သမ္ဘဝံ၊
ငါ့ညီသမ္ဘဝကို။ ပုစ္ဆိတုာ၊ မေး၍။ ဇညာ၊ သိပါလတ္တံ့။

၁၆၄။ ပြဟေ၊ ဘခင် သုစီရတပုဏ္ဏား။ ယထာပိ၊ ဥပမာတနည်းလည်း။
အစိုမာလိ၊ မီးတောက် မီးလျှံတည်းဟူသော ပန်းရှိသော။ ယသသိမာ၊
တန်ခိုးနှင့်ပြည့်စုံသော။ ဂစ္ဆ၊ ဂစ္ဆဟုဆိုအပ်သော။ ဝနေ၊ တောကြီး၌။
ဇလမာနော၊ ထွန်းတောက်ပသော။ အနုလော၊ မီးစာ၌ရောင်ရဲခြင်းမရှိသော။
ကဏ္ဍဝတ္တနိ၊ သွားရာခရီး၏ မည်းခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော။

၁၆၅။ သတာသနော၊ ယဇ်ပူဇော်သော ထောပတ်ကို စားတတ်သော။
ဓမ္မကေတု၊ အခိုးတည်းဟူသော မှန်ကင်းအထွဋ်ရှိသော။ ဥတ္တမာ ဟေဝနံ၊
မြတ်သော တောအုပ်ကို။ ဒဟော၊ လောင်တတ်အော။ ဗဟုတေဇော၊
များသော တန်ခိုးရှိသော။ ပါဝကော၊ မီးသည်။ နိသိထေ၊ ညဉ့်သန်းခေါင်
အခါ၌။ ပဗ္ဗတဂ္ဂသိ၊ တောင်ထိပ်၌။ ဝိရောစတိ ယထာ၊ တင့်တယ်သကဲ့သို့။

၁၆၆။ ဝေပိ၊ ဤအတူ ၎င်းလျှင်။ သမ္ဘဝေါ၊ ငါ့ညီသမ္ဘဝသည်။ ဒဟ-
ရူပေတော၊ ငယ်သောအဖြစ်နှင့်ယှဉ်လျက်။ ပညာယောဂေန၊ ပညာအထူးဖြင့်။
ဝိရောစတိ၊ တင့်တယ်၏။ ပြာဟ္မဏ၊ ဘခင်သုစီရတပုဏ္ဏား။ နံ သမ္ဘဝံ၊ ထို ငါ့ညီ
သမ္ဘဝကို။ အပုစ္ဆိတုာန၊ မမေးဦးဘဲ။ ဒဟရောတိ၊ ငယ်၏ဟူ၍။ မာ ဥညာသိ၊
မထိမဲ့မြင် မမှတ်ပါလင့်။ အတ္တဉ္စ၊ ကို၎င်း။ ဓမ္မဉ္စ၊ ကို၎င်း။ သမ္ဘဝံ၊ ငါ့ညီ
သမ္ဘဝကို။ ပုစ္ဆိတုာ၊ မေး၍။ ဇညာ၊ သိပါလတ္တံ့။

၁၆၇။ ပြာဟ္မဏ၊ ဘခင် သုစီရတပုဏ္ဏား။ ဇဝေန၊ လျင်မြန်ခြင်းဖြင့်။ ဘဒြ၊
မြင်းကောင်းကို။ ဇာနန္တိ၊ သီရကုန်၏။ ဗလိဗဒ္ဒဉ္စ၊ နွားကောင်းကိုလည်း။

ဝါဟဏေ၊ ဝန်ကို ရွက်ဆောင်ရာ၌။ ဇာနန္ဒိ၊ သိရကုန်၏။ ဓေနံ၊ နွားမကို။ ဒေါဟေန၊ နို့ညှစ်သဖြင့်။ ဇာနန္ဒိ၊ သိရကုန်၏။

၁၆၈။ ဝေပိ၊ ကျ်အတူ၎င်းလျှင်။ သမ္ဘဝေါ၊ ငါ့ညီသမ္ဘဝသည်။ ဒဟရူပေတော၊ ငယ်သောအဖြစ်နှင့် ယှဉ်သော်လည်း။ ပညာယောဂေန၊ ပညာ အထူးဖြင့်။ ဇာနာတိ၊ သိ၏။ နံ သမ္ဘဝံ၊ ထို ငါ့ညီသမ္ဘဝကို။ အပုစ္ဆိတောန၊ မမေးဦးဘဲ။ ဒဟရေတိ၊ ငယ်၏ဟူ၍။ တံ၊ သင်ဘခင်သည်။ မာ ဥညာသိ၊ မထိမဲ့မြင် မမှတ် ပါလင့်။ ပြာဟ္မဏ၊ သုစီရတပုဏ္ဏား။ အတ္တဉ္စ၊ အကျိုးကို၎င်း။ ဓမ္မဉ္စ၊ အကြောင်းကို၎င်း။ သမ္ဘဝံ၊ ငါ့ညီသမ္ဘဝကို။ ပုစ္ဆိတော၊ မေး၍။ ဇညာ၊ သိပါလတ္တံ့။ ။

သုစီရတ ပုဏ္ဏားသည် ဤသို့ ထို သဗ္ဗယလုလင်သည် သမ္ဘဝသတို့သားကို ချီးမွမ်းသည်ရှိသော် ဤ ပြဿနာကို မေး၍ သိရလတ္တံ့ဟု သင်ဆို၏။ သင့်ညီငယ် ဖြစ်သော သမ္ဘဝသတို့သားသည် အဘယ်အရပ်၌ နေသနည်းဟု မေး၏။ ထိုသို့ မေးသည်ရှိသော် ထိုသုစီရတပုဏ္ဏားအား သဗ္ဗယလုလင်သည် ခြင်္သေ့ခံသော လေသွန်တံခါးကို ဖွင့်၍ လက်ကိုဆန့်လျက် ထို အကျွန်ုပ်ညီ သမ္ဘဝသတို့သား သည် ပြာသာဒ်တံခါးအပ ခရီးလမ်းမအလယ်၌ သူငယ်တို့နှင့်တကွ ရွှေအဆင်း နှင့်တူသော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ကစား၏။ ဤ ကစားသော သူငယ်သည် အကျွန်ုပ်ညီငယ်တည်း။ ထို ညီငယ်သမ္ဘဝသို့ ကပ်၍ မေးလေလော့၊ ဘုရားကဲ့သို့ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် သင်ဘခင်၏ အမေးကို ဖြေဆိုပါလတ္တံ့ဟုဆို၏။ သုစီရတ ပုဏ္ဏားသည် ထိုသဗ္ဗယလုလင်၏ စကားကိုကြား၍ ပြာသာဒ်ထက်မှ သက်ခဲ ပြီးလျှင် သမ္ဘဝသတို့သားအထံသို့ သွားလေ၏။ အဘယ်အခါ၌ သွားလေ သနည်းဟူမူကား သမ္ဘဝသတို့သားသည် ဝတ်သောပုဆိုးကို ချွတ်၍ ပခုံး၌တင် လျက် လက်နှစ်ဘက်တို့ဖြင့် မြေမှုန့်ကို ကိုင်၍ နေသောအခါ သွား၏။

ထို အကြောင်းကို ထင်စွာပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်-

၁၆၉။ သွာဓိပ္ပဂါ ဘာရဒ္ဒါဇော၊ သမ္ဘဝဿ ဥပန္တိကံ။

ဇာမဒ္ဒသ မဟာဗြဟ္မာ၊ ကိဋ္ဌမာနံ ဗဟိပုရေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၁၆၉။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဘာရဒ္ဒါဇော၊ ဘာရဒ္ဒါဇအနွယ် ဖြစ်သော။ သော၊ ထို သုစီရတပုဏ္ဏားသည်။ သမ္ဘဝဿ၊ သမ္ဘဝ သတို့သား၏။ ဥပန္တိကံ၊

အထံသို့။ အဓိပ္ပါနိ၊ သွားလေ၏။ မဟာဗြဟ္မာ၊ သုစီရတ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားမြတ်သည်။ ဗဟိပုရော အိမ်အပ၌။ ကိဋ္ဌမာနံ၊ မြေမှုန့်ကစား၍ နေသော။ တံ၊ ထိုသမ္ဘဝသတို့သားကို။ အဒ္ဓသ၊ မြင်လေ၏။

ဘုရားလောင်း သမ္ဘဝလုလင်သည်လည်း သုစီရတပုဏ္ဏား လာလတ်၍ ရွှေ၌ တည်သည်ကို မြင်လျှင် ဘခင် - အဘယ် အကြောင်းကြောင့် ကြွလာတော် မူသနည်းဟု မေး၍ ချစ်သား သမ္ဘဝသတို့သား - ငါသည် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအပြင်၌ လှည့်လည်ငြားသော်လည်း ငါသည် မေးအပ်သော ပြဿနာကို ဖြေဆိုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သောသူကို မရသောကြောင့် သင်ချစ်သား အထံသို့ လာ၏ဟု ဆိုလတ် သော် အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌ မဆုံးဖြတ်နိုင်သော ပြဿနာသည် ငါ့အထံ သို့ ရောက်လာ၏။ ငါသည် ဉာဏ်ဖြင့် ကြီးမြတ်သည် ဖြစ်သတတ်ဟု ဟိရိသြတ္တပု ကို ရ၍ လက်၌ရှိသော မြေမှုန့်ကိုစွန့်ပြီးလျှင် ပခုံးမှ ပုဆိုးကိုယူ၍ဝတ်လျက် ဘခင် သုစီရတပုဏ္ဏား- မေးတော်မူလော့၊ ဘုရား၏ တင့်တယ်စမှယ်ခြင်းဖြင့် ဘခင်၏ ပြဿနာကို ဖြေပါအံ့ဟု ဆို၍ သဗ္ဗညုဘုရား၏ ဘိတ်ခြင်းကို ဘိတ်၏။

ထို့နောင်မှ သုစီရတပုဏ္ဏားသည်--

၁၇၀။ ရညောဟံ ပဟိတော ဒုတော၊ ကောရဗျဿ ယသဿိနော။

အတ္တံ ဓမ္မဉ္စ ပုဇ္ဇေသိ၊ ဣစ္စ ပြိဝိ ယုဓိဋ္ဌိလော။

တံ တံ အတ္တဉ္စ ဓမ္မဉ္စ၊ သမ္ဘဝက္ခာဟိ ပုစ္ဆိတော။

ဟူသော ဤဂါထာဖြင့် ပြဿနာကို မေး၏။

၁၇၀။ ကုမာရာ သမ္ဘဝသတို့သား။ အဟံ၊ ငါသည်။ ယသဿိနော၊ များစွာ သော အခြံအရံရှိသော။ ကောရဗျဿ၊ ကောရဗျအမည်ရှိသော။ ရညော၊ ပြည့်ရှင်မင်း၏။ ပဟိတော၊ စေအပ်သော။ ဒုတော၊ တမန်တည်း။ ယုဓိဋ္ဌိလော၊ ယုဓိဋ္ဌိလ အနွယ်ဖြစ်သော ငါတို့အရှင် ကောရဗျမင်းသည်။ အတ္တဉ္စ၊ အကျိုးကို ၎င်း။ ဓမ္မဉ္စ၊ အကြောင်းကို၎င်း။ ပုဇ္ဇေသိ၊ သင်မေးချေလော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အပြိဝိ ဆို၏။ သမ္ဘဝ၊ အမောင်သမ္ဘဝ။ ပုစ္ဆိတော၊ ငါမေးအပ်သော။ တံ၊ သင်သည်။ တံ အတ္တဉ္စ၊ ထိုအကျိုးကို၎င်း။ တံ ဓမ္မဉ္စ၊ ထိုအကြောင်းကို၎င်း။ အက္ခာဟိ၊ ဖြေပါလော့။

ထိုအခါ သုစီရတပုဏ္ဏားကို ဘခင် - ထိုသို့ တပြီးကား နာလော့ဟု ဆို၍ ဓမ္မယာဂ ပြဿနာကို ဖြေလိုရကား -

၁၇၁။ တက္ကံ တေ အဟ မက္ခိယံ၊ ယထာပိ ကုသလော စာထာ။
 ရုဇာ စ ဝေါ တံ ဇာနာတိ၊ ယဒိ ကာဟတိ ဝါ နဝါ။
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၇၁။ ပြာဟ္မဏ၊ ဘခင် သုစိရတ ပုဏ္ဏား။ ကုသလော၊ တရားဟောခြင်း၌ လိမ်မာတော်မူသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်။ အာစိက္ခတိယထာ၊ ပြေသကဲ့ သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ တက္ကံ၊ စင်စစ်သဖြင့်။ တေ၊ သင်ဘခင်အား။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အက္ခိယံ၊ ပြောပါအံ့။ ဝေါ၊ သင် ဘခင်တို့၏။ ရုဇာ စ၊ မင်းသည်မူကား။ တံ၊ ထိုအကျွန်ုပ် ပြောဆိုသော တရားကို။ ယဒိ ဇာနာတိ၊ အကယ်၍ သိအံ့။ ကာဟတိ ဝါ၊ ဟောတိုင်း ပြုမူလည်း ပြုလတ္တံ့။ န ဝါ ကာဟတိ၊ ဟောတိုင်း မပြုမူလည်း မပြုလတ္တံ့။ ကရောန္တဿ ဝါ၊ ပြုသည်မူလည်း ဖြစ်စေ။ အကရောန္တဿ ဝါ၊ မပြုသည်မူလည်း ဖြစ်စေ။ တဿဝ၊ ထိုမင်းအားသာလျှင်။ တံ၊ ထို ပြုမပြု နှစ်ပါးသည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။ မယံ ပန၊ အကျွန်ုပ်အား ကား။ ဒေါသော၊ အပြစ်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

ခရီးလမ်းမအလယ်၌ရပ်၍ သာယာစွာသော အသံဖြင့် တရားဟောသော ထိုဘုရားလောင်း၏ အသံသည် တဆယ်နှစ်ယူဇနာ ရှိသော အလုံးစုံသော ဗာရာဏသီမြို့ကို လွှမ်းမိုး၏။ ထိုအခါ မင်းသည်၎င်း၊ အိမ်ရွှေမင်း အစရှိသော သူတို့သည်၎င်း အလုံးစုံသော လူတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် လည်း လူများအလယ်၌ တရားဒေသနာကို ဖြစ်စေ၏။

ဤသို့ ဤဂါထာဖြင့် ပြဿနာဖြေခြင်းကို ဝန်ခံပြီး၍ ယခုအခါ ဓမ္မယာဂ ပြဿနာကို ပြောလိုရကား—

- ၁၇၂။ အဇ္ဇ သုဝေတိ သံသေယျ၊ ရညာ ပုဠော သုစိရတ။
 မာ ကတော အဝသိ ရုဇာ၊ အတ္ထေ ဇာတေ ယုဓိဋ္ဌိလော။
- ၁၇၃။ အဇ္ဈတ္တညေဝ သံသေယျ၊ ရညာ ပုဠော သုစိရတ။
 ကုမ္ပင်္ဂံ န နိသေဝေယျ၊ ယထာ မုဠော အစေတနော။
- ၁၇၄။ အတ္တာနံ နာတိဝတ္ထေယျ၊ အဓမ္မံ န သမာစရေ။
 အတိတ္ထေ နပ္ပတာရေယျ၊ အနတ္ထေန ယုတ္တော သိယာ။
- ၁၇၅။ ယော စ တောနိ ဌာနာနိ၊ ကတ္ထံ ဇာနာတိ ခတ္ထိယော။
 သဒါ သော ဝဇုတေ ရုဇာ၊ သုက္ကပက္ခေဝ စန္ဒိမာ။

၁၇၆။ ဉာတိနဉ္စ ပိယော ဟောတိ၊ မိတ္တေသု စ ဝိရောစတိ။
ကာယဿ ဘေဒါ သပ္ပညော၊ သဂ္ဂံ သော ဥပပဇ္ဇတိ။

ဟူသော ဤငါးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၇၂။ တာတ သုစီရတ၊ ဘခင် သုစီရတပုဏ္ဏား။ ရညာ၊ ဘခင်တို့ အရှင်
မင်းသည်။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ ကုသလံ၊ ကုသိုလ်ကို။ ကရိဿာမ၊ ပြုကုန်လတ္တံ့
လော။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပုဋ္ဌော၊ မေးအပ်သည်ရှိသော်။ သုဝေ၊ နက်ဖြန်မှ ပြုကုန်
အံ့ဟူ၍။ သံသေယျ၊ ဆိုရာ၏။ ယုဓိဋ္ဌိလော၊ ယုဓိဋ္ဌိလအနွယ်ဖြစ်သော။ ရာဇာ၊
ဘခင်တို့အရှင်မင်းသည်။ အတ္ထေ၊ အကျိုးစီးပွားသည်။ ဇာတေ၊ ဖြစ်သည်
ရှိသော်။ တဿ၊ ထိုမေ့လျော့သောသူ၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ ကတွာ၊ လိုက်နာ
၍။ တံ ဒိဝသံ၊ ထိုနေ့ကို။ ပမာဒေန၊ မေ့လျော့ခြင်းဖြင့်။ မာ အဝသိ၊ မေ့လျော့
သောသူ၏ အလိုသို့ မလိုက်ပါစေလင့်။

၁၇၃။ သုစီရတ၊ ဘခင် သုစီရတပုဏ္ဏား။ ရညာ၊ ဘခင်တို့အရှင်မင်းကို။
ပုဋ္ဌော၊ မေးအပ်သော ဘခင်သည်။ အဇ္ဈတ္တညေဝ၊ ခန္ဓာငါးပါးတို့၏ အပေါင်း
ကိုလျှင်။ သံသေယျ၊ အနိစ္စဟူ၍ ဟောပါလေ။ မူဋ္ဌော၊ တောဝေသော။ အစေ-
တနော၊ ကောင်းသောအယုနှင့်ယှဉ်သော စိတ်မရှိသော ပုထုဇဉ်မိုက်သည်။
ကုမ္ပဂ္ဂံ၊ ခြောက်ဆယ့်နှစ်ပါးသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဟု ဆိုအပ်သော မကောင်းသောခရီး
ကို။ သေဝတိ ယထာ၊ မှီဝဲသကဲ့သို့။ ဝေံ၊ ဤအတူ။ ရာဇာ၊ ဘခင်တို့အရှင်မင်း
သည်။ ကုမ္ပဂ္ဂံ၊ ခြောက်ဆယ့်နှစ်ပါးသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူဟု ဆိုအပ်သော
မကောင်းသောခရီးကို။ န နိသေဝေယျ၊ မမှီဝဲရာ။

၁၇၄။ ပြာဟ္မဏ၊ ဘခင် သုစီရတပုဏ္ဏား။ အတ္တာနံ၊ သုဂတိဘဝ၌တည်
သော မိမိကိုယ်ကို။ နာတိဝတ္တေယျ၊ လူနတ်ချမ်းသာကိုလွန်၍ အပါယ်လေးပါး
၌ဖြစ်စေတတ်သောကံကို မပြုရာ။ အဓမ္မံ၊ ဒုစရိုက်တရား သုံးပါးဟု ဆိုအပ်သော
မကောင်းသောအကျင့်ကို။ န သမာစရေ၊ မကျင့်ရာ။ အတိတ္ထေ၊ ခြောက်ဆယ့်
နှစ်ပါးသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူ ဟု ဆိုအပ်သော ဆိပ်မဟုတ်သည်၌။ နပ္ပတာရေယျ၊
မချရာ။ အနတ္ထေ၊ အကျိုးမရှိသည်၌။ ယုတ္တော၊ ယှဉ်သည်။ န သိယာ၊ မဖြစ်ရာ။

၁၇၅။ ပြာဟ္မဏ၊ ဘခင် သုစီရတပုဏ္ဏား။ ယော ခတ္တိယော၊ အကြင်မင်း
သည်။ ဧတာနိ ဌာနာနိ၊ ဤအကျွန်ုပ် ဟောအပ်ကုန်သော အကြောင်းတို့ကို။

ကတ္တု၊ ပြုခြင်းငှါ။ ဇာနတ်၊ သိအံ့။ သော ခတ္တိယော၊ ထိုမင်းသည်။ သုက္က-
ပက္ခေ၊ လဆန်းပက္ခေ။ စန္ဒိမာဝ၊ လကဲ့သို့။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ဝခုတေ၊
အခြံအရံ စည်းစိမ် ပွားများရာ၏။

၁၇၆။ ဉာတီနဉ္စ၊ ဆွေမျိုးတို့သည်လည်း။ ပိယော၊ ချစ်အပ်သည်။
ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ မိတ္တေသု စ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့အလယ်၌လည်း။ ဝိရောစတိ၊
တင့်တယ်၏။ ကာယဿ ဘေဒါ၊ ကမ္မဇရုပ် ခန္ဓာကိုယ် ပျက်သည်မှ။ ပရံ၊
နောက်၌။ သပ္ပညော၊ ပညာရှိသော။ သော ရာဇာ၊ ထိုမင်းသည်။ သဂ္ဂံ၊ နတ်
ပြည်သို့။ ဥပပဇ္ဇတိ၊ ရောက်ရ၏။

ဤသို့ သမ္ဘဝသတို့သားသည် ကောင်းကင်ပြင်၌ လဝန်းကို တက်စေဘိ
သကဲ့သို့ သဗ္ဗညုဘုရား၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် သုစီရတပုဏ္ဏား၏ ပြဿနာကို
ဖြေဆိုလျှင် လူများသည် ဟစ်ကြွေးကြော်ငြာ လက်ပမ်းပေါက် ခတ်လျက်
ကောင်းချီးတထောင်တို့ကို ပေး၏။ အဝတ်ပုဆိုးဖြင့် ပစ်လွှားခြင်းတို့ကို၎င်း၊
လက်ဖျစ်တီးခြင်းတို့ကို၎င်း ဖြစ်စေ၏။ လက်ကောက်၊ လက်ကြပ်၊ လက်စွပ်
အစရှိသည်တို့ကိုလည်း ပစ်၏။ ဤသို့ ပစ်အပ်သောဥစ္စာသည် တကုဋေအတိုင်း
အရှည်ရှိ၏။ ဗာရာဏသီမင်းသည်လည်း ထိုသမ္ဘဝ သတို့သားအား အလွန်နှစ်
သက်သည်ဖြစ်၍ များစွာသော စည်းစိမ်အခြံအရံကို ပေး၏။ သုစီရတပုဏ္ဏား
သည်လည်း ရှေ့စင်နိက္ခတထောင်ဖြင့် ပူဇော်၍ ရှေ့ပြား၌ ဟင်းသပြဒါးစစ်
ဖြင့် ပြဿနာအဖြေကို ရေးပြီးလျှင် ဣန္ဒပတ္တနဂိုရ်ပြည်သို့ သွား၍ မိမိအရှင်
ကောရဗျမင်း၏ ဓမ္မယာဂမည်သော ပြဿနာကို ဖြေဆို၏။ ကောရဗျမင်းသည်
လည်း ထိုဓမ္မယာဂတရား၌ကျင့်ဆောင်၍ နတ်ပြည်ကို ပြည့်စေ၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်
မူ၍ ရဟန်းတို့- ယခုအခါ၌သာလျှင် သင်တို့ဆရာ ငါဘုရားသည် ကြီးသော
ပညာရှိတော်မူသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ကြီးသော ပညာရှိသည်သာလျှင်
တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ခနဉ္စယ ကောရဗျ
မင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ အနုရုဒ္ဓါသည် ထိုအခါ သုစီရတပုဏ္ဏား ဖြစ်ဘူးပြီ၊
ယခုအခါ မဟာကဿပသည် ထိုအခါ ဝိဇ္ဇာပညာရှိဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ
မောဂ္ဂလာန်သည် ထိုအခါ ဘဒြကာရလုလင် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ သာရိ

ပုတ္တရာသည် ထိုအခါ သဗ္ဗယလုလင် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်
လျှင် ထိုအခါ သမ္ဘဝ ပညာရှိ ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

ပညာရဲရင့်၊ ပွဲလယ်တင့်၊ ကြီးမြင့်အသရေကြွ။

ငါးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သမ္ဘဝဇာတ်သည် ပြီး၏။

၆-မဟာကပိဇာတ်

ကျေးဇူးရှင်ကို ပြစ်မှား၍ လူပြိတ္တာဖြစ်ခြင်း အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ဗာရာဏသုံ အဟု ရာဇာ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်
ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ မဟာကပိဇာတ်ကို ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌
သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် ဒေဝဒတ်၏ ကျောက်ဖြင့် လှိမ့်ခြင်းကို အကြောင်း
ပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ထို ဒေဝဒတ်သည် လေးသမား
တို့ကို စေလွှတ် ပြီး၍ နောက်အဘို့၌ ကျောက်ကိုလှိမ့်ခြင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရား
အား သေကြောင်း လုံ့လကို ပြု၏ဟု ရဟန်းတို့သည် ဒေဝဒတ်၏ ကျေးဇူးမဲ့
ကဲ့ရဲ့စကားကို ပြောဆိုကုန်လတ်သော် သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့-
ယခုအခါ၌သာလျှင် ဒေဝဒတ်သည် ငါဘုရားအား ကျောက်ကို လှိမ့်ချသည်
မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း လှိမ့်ချဘူးသည်သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို
ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့ - လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီ ပြည်၌
ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ကာသိရွာ၌နေသော တယောက်သော
လယ်ထွန်ပုဏ္ဏားသည် လယ်ထွန်ပြီးလျှင် နွားတို့ကိုလွှတ်၍ ပေါက်တူးပေါက်
သောအမှုကို ပြုခြင်းငှါ အားထုတ်၍ နေ၏။ နွားတို့သည် တခုသောချုံ၌
သစ်ရွက်တို့ကို စားကုန်လျက် အစဉ်သဖြင့် တောအုပ်သို့ ဝင်၍ ပြေးကုန်၏။
ထိုလယ်ထွန်ပုဏ္ဏားသည် အခါကိုမှတ်၍ ပေါက်တူးကိုထား၍ နွားတို့ကို ကြည့်
လတ်သော် မမြင်၍ နှလုံးမသာခြင်းသို့ ရောက်သဖြင့် ထိုနွားတို့ကို ရှာလျက်
တောအုပ်အတွင်းသို့ ဝင်၍ လှည့်လည်သည်ရှိသော် ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်လေ၏။
ထိုနွားရှာသော ပုဏ္ဏားသည် ထိုဟိမဝန္တာတောအရပ်၌ မျက်စိလည်သည်ဖြစ်၍

ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အစာကင်းလျက် သွားရသည်ရှိသော် တခုသော တည်ပင်ကို မြင်လျှင် တည်ပင်သို့စာက်၍ တည်သီးတို့ကိုစားလျက် တည်ပင်မှ လျှောကျ၍ အတောင်ခြောက်ဆယ်ရှိသော နရက်ချောက်ကမ်းပါးပြတ်၌ ကျ၏။ ထိုချောက် ကမ်းပါးပြတ်၌ ကျသော ထိုပုဏ္ဏားအား ဆယ်ရက်တို့သည် လွန်ကုန်၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် မျောက်မျိုး၌ ဖြစ်၍ သစ်သီးကြီးငယ်ကို စားလျက် ထိုပုဏ္ဏားကိုမြင်လျှင် ကျောက်ခဲ အဆင့်ဆင့် ယှဉ်ခြင်းကိုပြု၍ ထို ပုဏ္ဏားကို နရက်ချောက်မှ ဆယ်တင်ပြီးလျှင် ကျောက်ဖျာငယ်၌ နေစေ၍ ဘုရားလောင်းသည် ဤသို့ ဆို၏။ အိုပုဏ္ဏား-ငါသည် အလွန်ပင်ပန်း၏။ တခဏမျှ အိပ်အံ့၊ ငါ့ကို သင်စောင့်လော့ဟု ဆို၏။ ထိုပုဏ္ဏားသည် ဘုရားလောင်း အိပ်ပျော်စဉ် ကျောက်ခဲဖြင့် ဘုရားလောင်း ဦးခေါင်းကို ခဲ့၏။ ဘုရားလောင်း သည် ထိုပုဏ္ဏား၏ အမှုကိုသိလျှင် ခုန်တက်၍ သစ်ခက်၌နေလျက် အိုယောက်ျား- သင်သည် မြေဖြင့်သွားလော့၊ ငါမူကား သစ်ခက်ဖျားဖြင့် သင့်အား လမ်းခရီး ကို ညွှန်ကြားလျက် သွားအံ့ဟုဆို၍ ထိုယောက်ျားကို တောအုပ်မှ ထုတ်ဆောင် ၍ လှူပြည်ခရီး၌ ထားခဲ့ပြီးလျှင် တောင်ခြေရင်းသို့လျှင် ဝင်လေ၏။ ထိုပုဏ္ဏား သည် ဘုရားလောင်း၌ ပြစ်မှားမိသောကြောင့် နှုသည်ဖြစ်၍ မျက်မှောက်သော ကိုယ်အဖြစ်၌လျှင် လှူပြုတ္တာဖြစ်၏။ ထိုပုဏ္ဏားသည် ခုနစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး ဆင်းရဲ ဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ လှည့်လည်သည်ရှိသော် ဗာရာဏသီပြည်၌ မိဂါဇိန် ဥယျာဉ်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် တံတိုင်းအကြား၌ ငှက်ပျောရွက်ကို ခင်း၍ ဆင်းရဲခြင်း ဝေဒနာသို့ ရောက်၍ အိပ်၏။ ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်းသည် ဥယျာဉ်သို့သွား၍ ထိုဥယျာဉ်၌ လှည့်လည်သည်ရှိသော် ထိုလှူပြုတ္တာကိုမြင်၍ သင်သည် အဘယ် သူနည်း၊ အဘယ်ကံကို ပြုသောကြောင့် ဤဆင်းရဲသို့ ရောက်သနည်းဟု မေး၍ ထိုလှူပြုတ္တာသည်လည်း ဗာရာဏသီမင်းအား အလုံးစုံကို အကျယ်အားဖြင့် ကြား၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

- ၁၇၇။ ဗာရာဏသံ၊ အဟု ရုဇာ၊ ကာသိနံ ရဋ္ဌဝစုနော။
မိတ္တာမစူ ပရိဗျူဇ္ဇော၊ အဂမာသိ မိဂါဇိနံ။
- ၁၇၈။ တတ္ထ ဗြာဟ္မဏ မဒ္ဒန္တံ၊ သေတံ စိတြံ ကိလာသိနံ။
ဝိဒ္ဓသံ ကောဝိဋ္ဌာရံ၊ ကိသံ ဓမနိသန္တတံ။

၁၇၉။ ပရမကာရုညတံ ပတ္တံ၊ ဒိသ္မာ ကိစ္ဆဂတံ နရံ။

အဝစ ဗျမိတော ရာဇော၊ ယက္ခာနံ ကတမော နုသိ။

၁၈၀။ ဟတ္ထ ပါဒါ စ တေ သေတော၊ တတော သေတတရံ သိရော။

ဂတ္တံ ကမ္မာသ ဝဏ္ဏန္တေ၊ ကိလာသ ဗဟုလော စ သိ။

၁၈၁။ ဝနုနာဝဠိ သံကာသ၊ ပိဋိ တေ နိန္ဒတုန္ဒတာ။

ကာဠုပဗ္ဗာ စ တေ အင်္ဂါ၊ နာညံ ပဿာမိ ဒေသိ။

၁၈၂။ ဥဂ္ဂဠုပါဒေါ တသိတော၊ ကိသော ဓမ္မနိသန္တတော။

ဆာတော အတိတ္တရူပေါ သိ၊ ကုတော သိ ကတ္ထ ဂစ္ဆသိ။

၁၈၃။ ဒုဒ္ဒသိ အပ္ပကာရော သိ၊ ဒုဗ္ဗဏ္ဏော ဘိမ္မဒဿနော။

ဇနေတ္တိယာပိ တေ မာတာ၊ န တံ ဣစ္ဆေယျ ပဿိတံ။

၁၈၄။ ကိံ ကမ္မ မကရံ ပုဗ္ဗေ၊ ကံ အဝဇ္ဈံ အသာတယိ။

ကိဗ္ဗိသံ ယံ ကရိတာန၊ ဣဒံ ဒုက္ခံ ဥပါဂမိ။

ဟူသော ဤ ရှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၁၇၇။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဗာရာဏသံ၊ ဗာရာဏသီပြည်၌။ ကာသိနံ၊

ကုသိတိုင်းသို့တို့၏။ ရဠုဝဇ္ဇနော၊ တိုင်းကားပြည်ရွာကို ပွားစေတတ်သော။

ရာဇော၊ မင်းသည်။ အဟု၊ ဖြစ်ပြီ။ သော၊ ထို ဗာရာဏသီမင်းသည်။ မိတ္တာမစ္စ-

ပရိဗျူဠော၊ အဆွေခင်ပွန်း အမတ်အပေါင်း ခြံရံလျက်။ မိဂါဇိနံ၊ မိဂါဇိန်

ဥယျာဉ်သို့။ အဂမာသိ၊ သွားလေ၏။

၁၇၈။ တတ္ထ၊ ထိုမိဂါဇိန် ဥယျာဉ်၌။ သေတံ၊ နှူဖြူနာလည်း ရှိထသော။

စိတြံ၊ ပြောက်ကျားသော အနုအိုင်းနာလည်း ရှိထသော။ ကိလာသိနံ၊

ပေါက်ပြဲယားယံသော နှူနာလည်းရှိထသော။ ဝိဒ္ဓတ္ထံ၊ ကောဝိဠာရံ၊ ပင်လယ်

ကသစ်ပန်းနှင့်တူသော နှူနာဝတို့မှ ယိုထွက်သော အသားလည်း ရှိထသော။

ကိသံ၊ အချို့သော အရပ်တို့၌ အရိုးအရေမျှသာရှိ၍ အလွန်ကြုံထသော။

ဓမ္မနိသန္တံ၊ အကြောပြိုင်းရရိုင်းထသော ကိုယ်ရှိထသော။ ပြာဟ္မဏံ၊ ပုဏ္ဏား

ကို။ အဒ္ဒက္ခိ၊ မြင်လေ၏။

၁၇၉။ ပရမကာရုညတံ၊ အလွန်သနားဘွယ်ရှိသော အဖြစ်သို့။ ပတ္တံ၊

ရောက်သော။ ကိစ္ဆဂတံ၊ ဆင်းရဲခြင်းသို့ရောက်သော။ နရံ၊ လူကို။ ဒိသ္မာ၊

မြင်၍။ ရာဇာ၊ ဗာရာဏသီမင်းသည်။ ဗျမိတော၊ ကြောက်သည်ဖြစ်၍။ တံ၊ သင်သည်။ ယက္ခာနံ၊ ဘီလူးတို့၏။ အန္တရေ၊ အလယ်၌။ ကတမော၊ အဘယ် ဘီလူးသည်။ အသိ နု၊ ဖြစ်သနည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အဝစ၊ ဆိုလေ၏။

၁၈၀။ တေ၊ သင်၏။ ဟတ္ထပါဒါ၊ လက်ခြေတို့သည်။ သေတော၊ ဖြူကုန်၏။ တတော၊ ထိုလက်ခြေတို့ထက်။ သိရော၊ ဦးခေါင်းသည်။ သေတတရံ၊ အလွန် ဖြူ၏။ တေ၊ သင်၏။ ဂတ္တံ၊ ကိုယ်သည်။ ကမ္မာသဝဏ္ဏံ၊ ပြောက်ကျားသော အဆင်းရှိ၏။ ကိလာသ ဗဟုလော စ၊ ပေါက်ပြဲယားယံသော နူးဖြူနာများ သည်လည်း။ အသိ၊ ဖြစ်၏။

၁၈၁။ တေ၊ သင်၏။ ပိဋ္ဌိ၊ ကျောက်ကုန်းရိုးသည်။ နိန္ဒတုန္ဒတာ၊ နိမ့်တုံ မြင့်တုံရှိ၏။ ဝဇ္ဇနာဝဋ္ဌိသံကာသာ၊ သိ၍ထားအပ်သော ရွဲလုံးအစဉ်နှင့်တူ၏။ တေ၊ သင်၏။ အင်္ဂါ စ၊ အင်္ဂါကြီးငယ်တို့သည်လည်း။ ကာဠပဗ္ဗာ၊ မည်းသော အဆစ်ရှိသော နွယ်နှင့်တူကုန်၏။ ဒေသံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ အညံ၊ သင်မှ တပါးသောလူကို။ န ပဿာမိ၊ ငါ မမြင်စဘူး။

၁၈၂။ တံ၊ သင်သည်။ ဥဂ္ဂဠပါဒေါ၊ မြူဖြင့်ပြုမ်းသော ခြေလည်းရှိ၏။ တသိတော၊ ထိတ်လန့်၏။ ကိသော၊ ကြုံလို့၏။ ဓမ္မနိသန္ဓတော၊ အကြော ပြိုင်းရရိုင်းထသော ကိုယ်ရှိ၏။ ဆာတော၊ မှတ်သိပ်၏။ အတိတ္တရူပေါ၊ သွေ့ခြောက်သော ကိုယ်ရှိသည်လည်း။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ကုတော၊ အဘယ် အရပ်မှ။ အာဂတော၊ လာသည်။ အသိ၊ ဖြစ်သနည်း။ ကတ္ထ၊ အဘယ်အရပ်သို့။ ဂစ္ဆသိ၊ သွားအံ့နည်း။

၁၈၃။ သမ္မ၊ အချင်း။ တံ၊ သင်သည်။ ဒုဒ္ဒသိ၊ မကောင်းသော အမြင်ရှိ၏။ အပ္ပကာရော၊ မကောင်းသော သဏ္ဍာန်ရှိသည်။ ဒုဗ္ဗဏ္ဏော၊ အဆင်းမလှသည်။ ဘိမ္မဒဿနော၊ ကြောက်မက်ဘွယ်သော အမြင်ရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ တေ၊ သင်၏။ ဇနေတ္ထိယာ၊ အမိရင်းဖြစ်သော။ မာတာ၊ အမိစင်လျက်လည်း။ တံ၊ သင့်ကို။ ပဿိတုံ၊ မြင်ခြင်းငှါ။ န ဣစ္ဆေယျ၊ အလိုမရှိရာ။

၁၈၄။ တံ၊ သင်သည်။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။ ကိံ ကမ္မံ၊ အဘယ်ကံကို။ အကရံ၊ ပြုဘူးချေသနည်း။ ကံ၊ အဘယ်မည်သော။ အဝဇ္ဇံ၊ မသတ်အပ်သော သူကို။ အာသာတယံ၊ သတ်မိချေသနည်း။ ယံ၊ အကြင်အမှုသည်။ ကိဗ္ဗိသံ၊ ကြမ်းကြုတ်

စွာ၏။ တံ၊ ထိုကြမ်းကြုတ်စွာသော အမှုကို။ ကရိတွာန၊ ပြုမိသောကြောင့်။
ဣဒံ ဒုက္ခံ၊ ဤဆင်းရဲသို့။ ဥပါဂမိ၊ ရောက်သနည်း။

ထို့နောင်မှ လှပြိတ္တာဖြစ်သော ပုဏ္ဏားသည် မိမိကိုမေးသော ဗာရာဏသီ
ပြည့်ရှင်မင်းအား အကြောင်းကို ကြားလိုရကား-

၁၈၅။ တဉ္စ တေ အဟ မက္ခိဿံ၊ ယထာပိ ကုသလော တထာ။
သစ္စဝါဒိံ ဟိ လောကဿိံ၊ ပသံသန္တိ ဓ ပဏ္ဍိတာ ။လ။

၂၂၁။ တံ ဝေါဝဒါမိ ဘဒ္ဒန္တေ၊ ယာဝန္တေ တ္ထ သမာဂတာ။
မာဿ မိတ္တာနံ ဒုဗ္ဗိတော၊ မိတ္တဒုဗ္ဗော ဟိ ပါပတော။
ဟူသော ဤသုံးဆယ့်ခုနစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၈၅။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယထာ၊ အကြင် အခြင်းဖြင့်။ ကုသ-
လော၊ လိမ်မာသောသူသည်။ ကထေသိ၊ ဟောကြား၏။ တထာ၊ ထိုအခြင်းဖြင့်။
တေ၊ ရှင်မင်းကြီးအား။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တဉ္စ၊ စင်စစ်သဖြင့်။ အက္ခိဿံ၊
ကြားလျှောက်ပါအံ့။ သစ္စဝါဒိံ၊ မှန်သောစကားကို ဆိုလေ့ရှိသောသူကို။ ဣဓ
လောကဿိံ၊ ဤလူ့ရွာ၌။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ ပသံသန္တိ၊ ချီးမွမ်းကုန်၏။

၁၈၆-၇။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော မင်းကြီး။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။
ကော၊ အဘော်မပါဘဲ။ ဂေါဂဝေသော၊ နွားတို့ကိုရှာလျက်။ စရံ-စရန္တော၊
သွားသည်ရှိသော်။ ဝနေ၊ တော၌။ မုဇ္ဈော၊ မျက်စိလည်သည်ဖြစ်၍။ အစူသရိံ၊
လူတို့၏ခရီးကိုလွန်၍ ဟိမဝန္တာသို့ ရောက်၏။ အရညေ၊ မင်းမရှိသည်ဖြစ်၍
ဆိတ်သော။ ဣရဏေ၊ ခြောက်သောခရီးခဲလည်းရှိသော။ ဝိဝနေ၊ ဆိတ်ညံ
သော။ နာနာကုဉ္ဇရ သေဝိတေ၊ အထူးထူးသော ဆင်အပေါင်းတို့၏ မှီဝဲရာ
ဖြစ်သော။ ။ဝါဠမိဂါနုစရိတေ၊ သားရဲတို့၏ ကျင်လည်ရာ ဖြစ်သော။
ကာနနေ၊ တော၌။ ဝိပုန္ဒတ္ထော၊ မျက်စိလည်သည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ တတ္ထကာ-
နနေ၊ ထိုတော၌။ သတ္တာဟံ၊ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး။ ခုပ္ပိပါသ သမပ္ပိတော၊ မှတ်သိပ်
ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍။ အစရိံ၊ လှည့်လည်ရ၏။

၁၈၈။ တတ္ထ၊ ထိုဟိမဝန္တာ၌။ ဝိသမဠံ၊ မညီမညွတ်သောအရပ်၌ တည်
သော။ ပပါတမာဝိလမ္ပန္တံ၊ ချောက်ကမ်းပါးပြတ်သို့ ရှေးရှု၍ တွဲလျားဆွဲသော။
သမ္ပန္နဖလခာရိနံ၊ ချိုသောအသီးကို ဆောင်သော။ တိန္ဒြကံ၊ တည်ပင်ကို။

အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အဒ္ဓကိ၊ မြင်၏။ ဗုဘုကိတော၊ ပြင်းစွာသော မှတ်သိပ်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍။ ဝါတသိတာနိ၊ လေခတ်၍ ကြွေကုန်သော တည်သီးတို့ကို။ ဘက္ခေသိ၊ စား၏။

၁၈၉။ တာနိ၊ ထိုတည်သီးတို့သည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဘုသံ၊ ပြင်းစွာ။ ရုစိံ သု၊ နှစ်သက်စေကုန်၏။ အတိတ္တော၊ မရောင့်ရဲသည်ဖြစ်၍။ တတ္ထ၊ ထိုတည်ပင်ထက်၌။ အာသိတော၊ များစွာစားရသည်။ ဟေဿာမိ၊ ဖြစ်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့ကြံ၍။ ရုက္ခံ၊ တည်ပင်သို့။ အာရုယု၊ တက်၍။

၁၉၀။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ မေ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဧကံ၊ တလုံးတည်းသောတည်သီးကို။ ဘက္ခိတံ၊ စားအပ်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ဒုတိယံ၊ နှစ်ခုမြောက်သော အသီးကို။ အဘိပတ္ထိတံ၊ အလွန်တောင့်တအပ်၏။ တတောတဿ၊ ထိုတောင့်တသော တည်သီး၏။ အတ္ထာယ၊ အကျိုးငှါ။ ဟတ္ထေ၊ လက်ကို။ ပသာရိတေ၊ ဆန့်သည်ရှိသော်။ သာ သာခါ၊ ထိုအကျွန်ုပ်တက်သော တည်ခက်သည်။ ဖရသုနာ၊ ပုဆိန်ဖြင့်။ ဆိန္ဒာဝိယ၊ ဖြတ်သကဲ့သို့။ ဘဇူထ၊ ပြတ်လေ၏။

၁၉၁။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ သော အဟံ၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည်။ သာခါဟိ၊ သစ်ခက်တို့နှင့်။ သဟာဝ၊ တကွလျှင်။ ဥဒ္ဓံပါဒေါ၊ ခြေမိုးမြော်။ အဝံသိရော၊ ဦးခေါင်းစောက်ထိုး။ အပ္ပတိဋ္ဌေ၊ တည်ရာ ကင်းသော။ အနာလမ္ဗေ၊ ဆွဲကိုင်ရာ မရှိသော။ ဂိရိဒုဂ္ဂသ္မိံ၊ မညီမညွတ်သော တောင်ကမ်းပါးပြတ်၌။ ပပတံ၊ ကျ၏။

၁၉၂။ ယသ္မာ စ၊ အကြင်ကြောင့်ကား။ ဝါရိ၊ ရေသည်။ ဂမ္ဘီရံ၊ အတောင်ခြောက်ဆယ်နက်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ သမံ၊ မြေညီရာသို့။ န ပဇ္ဇိသံ၊ မသွားနိုင်။ တတ္ထ၊ ထိုအရပ်၌။ နိရာနုန္ဒော၊ နှလုံးနှစ်သက်ခြင်း ကင်းသည်ဖြစ်၍။ အနုနာ၊ မယုတ်ကုန်သော။ ဒသရတ္ထိယော၊ ဆယ်ညဉ့်တို့ပတ်လုံး။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သေသိ၊ အိပ်ရပြီ။

၁၉၃။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အထ၊ ထို့နောင်မှ။ ဂေါနဂူဋ္ဌော၊ နွားတို့၏ အမြီးနှင့်တူသော အမြီးရှိသော။ ဒရီစရော၊ ချောက်ကမ်းပါးပြတ်၌ ကျက်စားသော။ ကပိ၊ မျောက်မင်းသည်။ သာခါဟိ၊ သစ်ခက်တို့မှ။

သာခံ၊ သစ်တခက်သို့။ ဝိစရန္တော၊ သွားလျက်။ ဒုမပ္ပလံ၊ သစ်သီးကို။
ခါဒမာနော၊ စားသည်ဖြစ်၍။ ဣတ္ထ၊ ဤအရပ်သို့။ အာဂစ္ဆိ၊ ရောက်လာ၏။

၁၉၄။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ သော ကပိရာဇာ၊ ထိုမျောက်မင်း
သည်။ ကိသံ၊ ကြံသော။ ပဏ္ဍု၊ ဖြော့တော့သောကိုယ်ရှိသော။ မံ၊ အကျွန်ုပ်
ကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ မယိ၊ အကျွန်ုပ်၌။ ကာရုညံ၊ သနားခြင်းကို။ အကရံ၊
ပြုပေ၏။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ သော ကပိရာဇာ၊ ထိုမျောက်မင်း
သည်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ အမ္ဘော၊ အိုလူ။ တံ၊ သင်ကား။ ကောနာမ၊ အဘယ်
မည်သော သူသည်။ အသိ၊ ဖြစ်သနည်း။ ဣတ္ထ၊ ဤအရပ်၌။ ဝေံ၊ ဤသို့။ ဒုက္ခေန၊
ဆင်းရဲဖြင့်။ အနိတော၊ နှိပ်စက်အပ်၏။

၁၉၅။ မနုဿော ဝါ၊ လူလော။ အမနုဿော ဝါ၊ ဘီလူးလော။ အတ္တာနံ၊
မိမိကိုယ်ကို။ မေ ငါ့အား။ ပဝေဒယ၊ ကြားလော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပုစ္ဆိ၊ မေး၏။
တဿ၊ ထိုမျောက်မင်းအား။ အဉ္ဇလိံ၊ လက်ဆယ်ချောင်းကို။ ပဏာမေတွာ၊
ညွတ်၍။ ဣဒံ ဝစနံ၊ ဤစကားကို။ အဗြဝိ၊ ဆို၏။

၁၉၆။ ဝါနရိန္ဒ၊ မျောက်မင်း။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်ကား။ မနုဿော၊ လူပါ
လည်း။ ဝယံ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့။ ပတ္တော၊ ရောက်၏။ ဣတော၊ ဤအရပ်မှ။ အညာ၊
တပါးသော။ ဂတိ၊ သွားစရာသည်။ မေ ငါ့အား။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ တံ တသ္မာ၊
ယုံကြောင့်။ တေသင် မျောက်မင်းကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဝဒါမိ၊ ဆို၏။ ဝေါ၊
အရှင်မျောက်မင်းတို့အား။ ဘဒ္ဒံ၊ ကောင်းခြင်းသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။
တုဉ္စ၊ သင် မျောက်မင်းသည်လျှင်၊ မေ-မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာ
သည်။ ဘဝ၊ ဖြစ်ပါလော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဝဒါမိ၊ ဆို၏။

၁၉၇။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ကပိ၊ မျောက်မင်းသည်။ ပဗ္ဗတေ၊
တောင်၌။ ဝိစရိတွာ၊ သွား၍။ ဂရံ၊ လေးစွာသော။ သိလံ၊ ကျောက်ကို။
ဂဟေတွာန၊ ယူ၍။ သိလာယ၊ ကျောက်ဖြင့်။ ယောဂ္ဂံ၊ ယှဉ်ခြင်းကို။ ကတွာန၊
ပြုဦး၍။ နိသဘော၊ ယောက်ျားမြတ်ဖြစ်သော မျောက်မင်းသည်။ တေံ၊ ဤသို့
သော စကားကို။ အဗြဝိ၊ ဆို၏။

၁၉၈။ ဘောပုရိသ၊ အို-ယောက်ျား။ ဟေံ၊ လာလှည့်။ မေ ငါ၏။ ပိဋ္ဌိ၊
ကျောက်ကုန်း၌။ အာရုယျ၊ စီး၍။ ဂိဝံ၊ လည်ကို။ ဗာဟာဘိ၊ လက်နှစ်ဖက်တို့

ဖြင့်။ ဂဏှာဟံ၊ ဖက်လော့။ အဟံ၊ ငါသည်။ တံ၊ သင့်ကို။ ဂိရိဒုဂ္ဂတော၊
တောင်ကမ်းပါးပြတ်မှ။ ဝေဂသာ၊ အဟုန်ဖြင့်။ ဥဒ္ဓရိဿာမိ၊ ထုတ်ဆောင်အံ့။
ဣတိ၊ ဤသို့။ အဗြဝိ၊ ဆို၏။

၁၉၉။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တဿ၊
ထိုမျောက်မင်း၏။ တံ ဝစနံ၊ ထိုစကားကို။ သုတွာ၊ ကြား၍။ သိရိမတော၊
ဘုန်းကြက်သရေရှိသော။ ဓီရဿ၊ ပညာနှင့်ပြည့်စုံသော။ ဝါနရိန္ဒဿ၊ မျောက်
မင်း၏။ ပိဋ္ဌိ၊ ကျောက်ကုန်း၌။ အာရုယျ၊ စီး၍။ ဗာဟာဘိ၊ လက်နှစ်ဖက်တို့
ဖြင့်။ ဂီဝံ၊ လည်ကို။ အဂ္ဂဟံ၊ ဖက်၏။

၂၀၀။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တေဇသိ၊ တန်ခိုးရှိသော။ ဗလဝါ၊
ခွန်အားကြီးသော။ သော ကပိ၊ ထိုမျောက်မင်းသည်။ ဝိဟညမာနော၊ အပင်
အပန်းခံလျက်။ ကိစ္ဆေန၊ ငြိုငြင်သဖြင့်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ တတော ဂိရိဒုဂ္ဂတော၊
ထိုတောင်ကမ်းပါးပြတ်မှ။ ဝေဂသာ၊ အဟုန်ဖြင့်။ သမုဋ္ဌာသိ၊ ကယ်တင်ပေ၏။

၂၀၁။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ဥဒ္ဓရိတွာန၊
ကယ်တင်ပြီး၍။ သန္တော၊ ပညာရှိသော။ နိသဘော၊ ယောက်ျားမြတ်ဖြစ်သော
မျောက်မင်းသည်။ တေံ၊ ဤသို့သော စကားကို။ အဗြဝိ၊ ဆို၏။ သမ္မ၊ အချင်း။
ဣဿံ၊ ငါတိုက်တုန်း၏။ မံ၊ ငါ့ကို။ ရက္ခဿ၊ သင် စောင့်လော့။ မုဟုတ္တိကံ၊
တခဏမျှ။ ပသုပိဿံ၊ ငါအိပ်အံ့။

၂၀၂။ သီဟာ စ၊ ခြင်္သေ့တို့သည်၎င်း။ ဗျုတ္တိ စ၊ ကျားတို့သည်၎င်း။ ဒီပိ စ၊
သစ်တို့သည်၎င်း။ အစ္စကောကတရစ္စယော စ၊ ဝံ၊ သစ်ကြုတ်၊ ကျားသစ်တို့သည်
၎င်း။ သန္တိရိက္ခန်၏။ တေ၊ ထိုသားရဲတို့သည်။ ပမတ္တံ၊ မေ့လျော့သော။ မံ၊ ငါ့ကို။
ဟိံ သေယျု၊ ညှဉ်းဆဲကုန်ရာ၏။ တေ၊ ထိုသားရဲတို့ကို။ တံ၊ သင်သည်။ ဒိသုာ၊
မြင်၍။ နိဝါရယ၊ မြစ်လော့။

၂၀၃။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဝေံ၊ ဤသို့။ သော၊ ထိုမျောက်မင်း
သည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ပရိတ္တာတုန၊ မိမိ၏ အစောင့်အရှောက်ကို ပြု၍။
မုဟုတ္တိကံ၊ တခဏမျှ။ ပသုပိ၊ အိပ်၏။ တဒါ၊ ထိုသို့ မျောက်မင်းအိပ်သော
အခါ၌။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အယောနိသော၊ မသင့်သော နှလုံးသွင်းခြင်း
ဖြင့်။ ပါပိကံ၊ ယုတ်မာသော။ ဒိဋ္ဌိံ၊ အယူကို။ ပဋိလစ္စိံ၊ ရ၏။

၂၀၄။ ဝနေ၊ တော၌။ အညော၊ တပါးကုန်သော။ မိဂါ၊ သားတို့သည်။
မနုဿာနံ၊ လူတို့၏။ ဘက္ခာ၊ အစာတို့သည်။ ဟောန္တိ ယထာ၊ ဖြစ်ကုန်သကဲ့သို့။
တထာ၊ ထို့အတူ။ အယံ၊ ဤမျောက်မင်းသည်။ ဘက္ခော၊ စားအပ်သည်နှင့်
ယှဉ်၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဆာတော၊ ဆာမုတ်၏။ ဣမံ ဝါနရံ၊ ဤမျောက်
မင်းကို။ ဝဓိတွာန၊ သတ်၍။ ယံ နူန၊ အကယ်၍။ ခါဒေယံ၊ စားအံ့။

၂၀၅။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အသိတော စ၊ ကောင်းစွာ ဝသည်
ဖြစ်၍လျှင်။ သမ္ဗလံ၊ ရိက္ခာဖြစ်သော။ မံသံ၊ မျောက်သားကို။ အာဒါယ၊ ယူ၍။
ဂမိဿာမိ၊ ငါသွားအံ့။ ကန္တာရံ၊ ခရီးခဲမှ။ နိတ္ထရိဿာမိ၊ ထွက်အံ့။ မေ၊
ငါ့အား။ ပါထေယံ၊ ရိက္ခာသည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့
ကြံမိ၏။

၂၀၆။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တတော၊ ထိုသို့ကြံပြီးသော
နောင်မှ။ သိလံ၊ ကျောက်ကို။ ဂဟေတွာန၊ ယူ၍။ မတ္တကံ၊ ဦးခေါင်းကို။
သန္နိတာဠယိ၊ ထု၏။ ဂတ္တကိလန္တဿ၊ ပင်ပန်းသော ကိုယ်ရှိသော။ မမ၊
အကျွန်ုပ်၏။ ပဟာရာ၊ ထုခြင်းသည်။ ဒုဗ္ဗလော၊ အားနည်းသည်။ အဟ၊
ဖြစ်၏။

၂၀၇။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော မင်းကြီး။ သောစ ကပိ၊ ထို မျောက်မင်း
သည်လည်း။ ဝေဂေန၊ လျင်မြန်စွာ။ ဥဒပ္ပတ္တော၊ ထသည်ဖြစ်၍။ ရဟိရ မက္ခိ-
တော၊ သွေးဖြင့် လိမ်းကျံလျက်။ အဿပုဏ္ဏဟိ၊ မျက်ရည်တို့ဖြင့် ပြည့်ကုန်
သော။ နေတ္တေဟိ၊ မျက်စိတို့ဖြင့်။ ရောဒန္တာ၊ ငိုလျက်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။
ဥဒိက္ခတိ၊ ကြည့်၏။

၂၀၈။ အယေ၊ အရှင်။ တေ၊ သင့်အား။ ဘဒ္ဒံ၊ ကောင်းခြင်းသည်။
အတ္ထု၊ ဖြစ်စေလော့။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဝေံ၊ ဤသို့။ မာကရိ၊ မပြုသင့်။ တုဉ္ဇနာမ၊
ငါသည် ချောက်ကမ်းပါးပြတ်မှ ဆယ်တင်အပ်သော သင်စဉ်လျက်လည်း။
ဒေသံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော ကြမ်းကြုတ်စွာသော အမှုကို။ ကရိ၊ ပြုဘိ၏။
ဒီဃာဝု၊ အသက်ရှည်သော အရှင်။ တုဉ္ဇနာမ၊ သင်သို့သော သူမည်သည်ကား။
အညော၊ တပါးကုန်သော ရန်သူတို့ကို။ ခေါ၊ စင်စစ်သဖြင့်။ ဝါရေတံ၊
တားမြစ်ခြင်းငှါ။ အရဟတိ၊ ထိုက်သေး၏။

၂၀၉။ ဒုက္ကရကာရက၊ အလွန် မကောင်းစွာသောအမှုကို ပြုတတ်သော။
ရေပူရိသ၊ အို-ယောကျ်ား။ အဟောဝတ၊ ငြော်-အံ့ဘွယ်ရှိစွာတကား။ တဝ၊
သင့်အား။ ဒေသ၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ ဝိသမာ၊ မညီမညွတ်သော။ ဒုဂ္ဂါ၊
တက်နိုင်ခဲ့သော။ ပပါတာ၊ ကမ်းပါးပြတ်မှ။ မယာ၊ ငါသည်။ ဥဒ္ဒတော၊
ထုတ်ဆယ်အပ်၏။

၂၁၀။ ဘောဗုရိသ၊ အို-ယောကျ်ား။ တံ၊ သင့်ကို။ ပရလောကာ၊ တမလွန်
ဘာမှ။ အာနိတောဣဝ၊ ဆောင်အပ်သကဲ့သို့။ မယာ၊ ငါသည်။ အာနိတော၊
ဆောင်အပ်လျက်။ ပါပေန၊ ယုတ်မာစွာသော သင်သည်။ တံ ပါပံ၊
ထိုမကောင်းသော အကြံကို။ စိန္တိတံ၊ ကြံဘိ၏။ တေန၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော။
ပါပကမ္ပေန၊ ယုတ်မာသော အမှုအရာဖြင့်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဒုဗ္ဗေယျံ၊ ပြစ်မှား
အပ်၏ဟူ၍။ အမညထာ၊ အောက်မေ့ဘိ၏။

၂၁၁။ အဓမ္မဋ္ဌ၊ အကျင့်မဟုတ်သည်၌ တည်သောသူ။ ဧဝံသန္ဓေပိ၊ ဤသို့
ကျင့်မိသော်လည်း။ ကဋျကံ၊ ဆင်းရဲစွာသော။ ဝေဒနံ၊ ဝေဒနာကို။ အဟံ၊
ငါသည်။ ဖုသိယထာ၊ တွေ့ရ၏သို့။ ဧဝံ၊ ဤအတူ။ ဒေသံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော။
ကဋျကံ၊ ဆင်းရဲစွာသော။ ဝေဒနံ၊ ဝေဒနာကို။ မာ ဖုသိ၊ မတွေ့စေလင့်။
ဖလံ၊ ဝါးသီးသည်။ ဝေဠု၊ ဝါးပင်ကို။ ဝဓိဣဝ၊ သတ်သကဲ့သို့။ တံ ပါပကမ္ပံ၊
ထိုမကောင်းမှုသည်။ တံ ဧဝ၊ သင့်ကိုသာလျှင်။ မာ ဝဓိ၊ မသတ်စေလင့်။

၂၁၂။ ပါပဓမ္မ၊ ယုတ်မာသော သဘောရှိသော။ အသညဇာ၊ ကိုယ်နှုတ်
နှလုံး သုံးပါးကို မစောင့်သောသူ။ တယိ၊ သင်၌။ မေ၊ ငါ့အား။ ဝိဿာသော၊
အကျွမ်းဝင်ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဧဟိ၊ လာလှည့်။ မေ၊ ငါ၏။ သန္တိကေ၊
အနီး၌။ ဒိဿမာနောဝ၊ ထင်သော ကိုယ်ရှိသည် ဖြစ်၍လျှင်။ မေ၊ ငါ၏။
ပိဋ္ဌိတော၊ နောက်က။ ဂစ္ဆ၊ လိုက်လော့။

၂၁၃။ အဓမ္မဋ္ဌ၊ တရားမဟုတ်သည်၌ တည်သောသူ။ ဝါဠာနံ၊ သားရဲ
တို့၏။ ဟတ္ထာ၊ လက်မှ။ မုတ္တော၊ လွတ်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ မာနုသိံ၊ လူတို့၏
အနီးဖြစ်သော။ ပဒံ၊ အရပ်သို့။ ပတ္တော၊ ရောက်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။
ဧသ-ဧသော၊ ဤခရီးသည်ကား။ တေ၊ သင်၏။ မဂ္ဂေါ၊ သွားရာခရီးတည်း။
တေန၊ ထိုခရီးဖြင့်။ ယထာသုခံ၊ အလှိုရှိတိုင်း။ ဂစ္ဆ၊ သင်သွားလေလော့။

၂၁၄။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဣဒံ၊ ဤသို့သော စကားကို။
ဝတွာ၊ ဆိုပြီး၍။ ဂိရိစရော၊ တောင်၌ ကျက်စားသော မျောက်မင်းသည်။
ရဟိရံ၊ သွေးအလိမ်းလိမ်းကပ်သော။ မတ္ထကံ၊ ဦးခေါင်းကို။ ပက္ခလျ၊ ဆေး၍။
အဿုနိ၊ မျက်ရည်တို့ကို။ သမ္ပမဇ္ဇိတွာ၊ သုတ်၍။ တတော၊ ထိုအရပ်မှ။
နိဝတ္ထေတွာ၊ ပြန်လည်၍။ ပဗ္ဗတံ၊ တောင်သို့။ အာရဟံ၊ တက်လေ၏။

၂၁၅။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ သော အဟံ၊ ထိုအကျွန်ုပ်ကို။
တေန၊ ထိုမျောက်မင်းသည်။ ဣမံ၊ ဤစကားကို။ အဘိသပထော၊ ကျိန်ဆဲ
အပ်သည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ပရိဋ္ဌာဟေန၊ ပူပန်သော။
ဥယျမာနေန၊ ဆင်းရဲဝေဒနာဟူသော မီးဖြင့် လောင်သော။ ဂတ္တေန၊ ကိုယ်ဖြင့်။
အဋ္ဌိတော၊ နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဝါရိံ၊ ရေကို။
ပါတုံ၊ သောက်အံ့သောငှါ။ ဥပါဂမိ၊ တခုသော ရေအိုင်သို့ ကပ်၏။

၂၁၆။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ရဟိရမက္ခိတော၊ သွေးဖြင့်လိမ်းကျံ
အပ်သော။ သဗ္ဗော၊ အလုံးစုံသော။ ရဟဒေါ၊ ရေအိုင်သည်။ အဂ္ဂိနာ၊ မီးဖြင့်။
သန္တတ္ထောဝိယ၊ လောင်သကဲ့သို့။ ပုဗ္ဗလောဟိတသံကာသော၊ သွေးပြည်နှင့်
တူသည်။ သမပဇ္ဇထ၊ ဖြစ်လေ၏။

၂၁၇။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယာဝန္တော၊ အကြင်မျှလောက်
ကုန်သော။ ဥဒကဗိန္ဒုနိ၊ ရေပေါက်တို့သည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ကာယသ္မိံ၊
ကိုယ်၌။ နိပတိံသု၊ ကျကုန်၏။ တာဝန္တော၊ ထို ရေပေါက်နှင့် အမျှဖြစ်ကုန်
သော။ အစုဗေလုဝ၊ သာဒိသာ၊ ထက်ဝက်သော ဥသျှစ်သီး အတိုင်းအရှည်
ရှိကုန်သော။ ဂဏ္ဍာ၊ အိုင်းအမာတို့သည်။ ဇာယေထ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

၂၁၈-၉။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တေ ဂဏ္ဍာ၊ ထို အိုင်းအမာ
တို့သည်။ ပဘိန္ဒု၊ ကွဲကုန်သည် ဖြစ်၍။ ကုဏပ၊ ပုပ်သောအနံ့ ရှိကုန်လျက်။
ပုဗ္ဗလောဟိတာ၊ သွေးပြည်တို့သည်။ ပဋ္ဌရိံသု၊ ယိုစီးကုန်၏။ ယေန ယေနော၊
အကြင် အကြင် ခရီးဖြင့်လျှင်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဂစ္ဆာမိ၊ သွား၏။
တတ္ထ တတ္ထ၊ ထိုထိုခရီး၌။ ဂါမေသု စ၊ ရွာတို့၌၎င်း။ နိဂမေသု စ၊ နိဂုံးတို့၌၎င်း။
ဣတ္ထိယော စ၊ မိန်းမတို့သည်၎င်း။ ပုရိသာ စ၊ ယောက်ျားတို့သည်၎င်း။
ဒဏ္ဍဟတ္ထာ၊ တုတ်၊ လှံတံ လက်စွဲကုန်လျက်။ ပုတိဂန္ဓေန၊ ပုပ်သောအနံ့ဖြင့်။

ဩကိဏ္ဍာ၊ ခြံရံအပ်သောကြောင့်။ ဒုဋ္ဌသတ္တ၊ မကောင်းစွာသော သတ္တဝါ။
ဩရေန၊ ငါတို့အနီးသို့။ အာဂမာ၊ လာသည်။ မာ အဿ၊ မဖြစ်လင့်။ ဝေံ
ဤသို့။ ဝဒန္တာ၊ ဆိုကုန်လျက်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ နိဝါရေန္တိ၊ တားမြစ်ကုန်၏။

၂၂၀။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ တောဒိသံ၊
ဤသို့ သဘောရှိသော။ ဣဒံ ဒုက္ခံ၊ ဤဆင်းရဲသည်။ ဣဒါနိ၊ ဤယခုအခါ၌။
သတ္တဝဿာနိ၊ ခုနစ်နှစ်တို့သည်။ ဟောန္တိ၊ ရှိသည်ဖြစ်ကုန်၏။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။
အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဒုက္ခဋီ၊ မကောင်းသော အမှုဖြင့်ပြုအပ်သော။ သကံ၊ မိမိဥစ္စာ
ဖြစ်သော။ ကမ္မံ၊ ကံကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အနုဘောမိ၊ ခံစားရချေ၏။

၂၂၁။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တံ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဝေါ၊
အရှင်မင်းကြီးတို့အား။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဝဒါမိ၊ တင်လျှောက်ပါ၏။
တေ၊ အရှင်မင်းကြီးအား။ ဘဒ္ဒံ၊ ကောင်းခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေသတည်း။
တ္ထေ၊ ဤအရပ်သို့။ သမာဂတာ၊ အညီအညွတ် လာကုန်သော။ ယာဝန္တော၊
အကြင်မျှလောက်ကုန်သော သူတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တာဝန္တော၊ ထိုမျှ
လောက်ကုန်သော။ တုမေ၊ သင်တို့သည်။ မိတ္တာနံ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့ကို။
ဒုဗ္ဘိတော၊ ပြစ်မှားသည်။ မာ အဿ၊ မဖြစ်ကြစေကုန်လင့်။ ဟိ-သစ္စံ၊ ထိုစကား
သည် မှန်၏။ မိတ္တဒုဗ္ဘော၊ အဆွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားသော သူသည်။ ပါပကော၊
အလွန် ယုတ်မာစွာ၏။

ဤ အဆွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားခြင်း၌ အပြစ်ကို ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု
မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍—

၂၂၂။ ကုဋ္ဌိ ကိလာသိ ဘဝတိ၊ ယော မိတ္တာနိဓ ဒုဗ္ဘတိ။
ကာယဘေဒါ မိတ္တဒုဗ္ဘိ၊ နိရယံ သောပပဇ္ဇတိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၂၂၂။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဣမ၊ ဤလောက၌။ ယော၊ အကြင်သူသည်။
မိတ္တာနိ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့ကို။ ဒုဗ္ဘတိ၊ ပြစ်မှား၏။ သော၊ ထို အဆွေခင်ပွန်း
ပြစ်မှားသောသူသည်။ ကုဋ္ဌိ၊ နှူသည်။ ကိလာသိ၊ ခရုသင်း သမင်ရက်စွဲသည်။
ဘဝတိ၊ ဖြစ်၏။ ကာယဘေဒါ၊ ခန္ဓာကိုယ်ပျက်သည်မှ။ ပရံ၊ နောက်၌။

မိတ္တဒုဗ္ဗိ၊ အဆွေခင်ပွန်းပြစ်မှားသော လူပြိတ္တာသည်။ နိရယံ၊ ငရဲသို့။ ဥပပဇ္ဇတိ၊ ရောက်ရ၏။

ထို လူပြိတ္တာအားလည်း ဗာရာဏသီ မင်းနှင့်တကွ စကား ပြောစဉ်ပင်လျှင် မြေကြီးသည် ဟင်းလင်း အပြင်ကိုပေး၏။ ထိုသို့ မြေကြီး ဟင်းလင်းပွင့်၍ ပေးသော ခဏ၌လျှင် စုတေ၍ အဝီစိငရဲ၌ ဖြစ်လေ၏။ ဗာရာဏသီမင်းသည် ပြိတ္တာကို မြေမျိုသည်ရှိသော် မိဂါဇိန်ဥယျာဉ်မှထွက်ခဲ့၍ မြို့သို့ဝင်၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ မဟာကပိဇာတ် ဓမ္မဒေသနာ ကို ဆောင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ - ယခုအခါ၌သာလျှင် ဤ ဒေဝဒတ်သည် ငါဘုရားအား ကျောက်ဖြင့် လှိမ့်ချဘူးသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ကျောက်ဖြင့် လှိမ့်ချဘူးသည်သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ယခုအခါ ဒေဝဒတ် သည် ထိုအခါ အဆွေခင်ပွန်း ပြစ်မှားတတ်သော လူပြိတ္တာဖြစ်ဘူးပြီး၊ ယခု အခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ မျောက်မင်း ဖြစ်ဘူးလေပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

ကျေးဇူးရှင်အား၊ ကျေးစွပ်ငြား၊ ပျက်ပြား ထိုသူမှာ။

ခြောက်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော မဟာကပိဇာတ်သည် ပြီး၏။

၇-ဒကရက္ခသဇာတ်

“သစေ ဝေါ ဝုယုမာနာနံ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ် သော အလုံးစုံသော ဒကရက္ခသဇာတ်သည် မဟာဥမင်ဇာတ်၌ ထင်စွာဖြစ် လတ္တံ့။

ခုနစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော ဒကရက္ခသ ဇာတ်သည် ပြီး၏။

ဂ-ပဏ္ဍရကဇာတ်

မုသာဝါဒကြောင့် မြေမျိုခြင်း အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “ဝိကိဏ္ဏဝါစံ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်

ဆာဆင်အပ်သော ဤပဏ္ဏရကဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး
 နေတော်မူစဉ် မုသာဝါဒကိုဆိုသောကြောင့် ဒေဝဒတ်အား မြေမျိုခြင်းကို
 အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုစကားသည်မှန်၏။ ထိုအခါ သဗ္ဗညုမြတ်စွာ
 ဘုရားသည် ရဟန်းတို့သည် ဒေဝဒတ်၏ ကျေးဇူးမဲ့ ကဲ့ရဲ့သောစကားကို ပြော
 ဆိုကုန်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ဤဒေဝဒတ်သည် မဟုတ်
 မမှန် မုသာဝါဒ ပြောဆိုခြင်းကြောင့် မြေမျိုသည်မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်း
 ဤဒေဝဒတ်သည် မုသာဝါဒကို ပြောဆိုသောကြောင့် မြေမျိုဘူးသည်သာ
 တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့ - လွန်လေပြီးသော အခါ ဗာရာဏသီပြည်၌
 ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ငါးရာကုန်သော ကုန်သည်တို့သည်
 သင်္ဘောဖြင့် သမုဒြာသို့သွား၍ ခုနစ်ရက်မြောက်နေ၌ ကမ်းကို မမြင်သည်
 ဖြစ်၍ သင်္ဘောသည် သမုဒြာအပြင်၌ ပျက်သည်ရှိသော် တယောက်သောလူ
 ကိုထား၍ ကြွင်းကုန်သော သင်္ဘောသားတို့သည် ငါးလိပ်တို့၏ အစာဖြစ်ကုန်၏။
 တယောက်သောလူသည် လေ၏ အဟုန်ဖြင့် ကရမိယမည်သော သင်္ဘောဆိပ်သို့
 ရောက်လေ၏။ ထိုသူသည် သမုဒြာမှတက်၍ အဝတ်မဝတ်သော တက္ကတုန်း၏
 အသုံးအဆောင်ရှိသည်ဖြစ်၍ 'ထိုသင်္ဘောဆိပ်၌ ထမင်းစားအံ့သောငှါ သွား၏။
 ထိုသူကို လူတို့သည် ဤရဟန်းကား အလိုနည်း၏။ ရောင့်ရဲလွယ်၏ဟု ချီးမွမ်း
 ကုန်၍ ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုကုန်၏။ ထိုသူသည် ငါးသည် အသက်မွေးခြင်း၏
 အကြောင်းကို ရပြီဟု ကြံ၍ ထိုလူတို့သည် ဝတ်ရုံစရာပုဆိုးတို့ကို ပေးကုန်သော်
 လည်း အလိုမရှိ။ ထိုလူတို့သည် ဤရဟန်းထက် အလွန်အလိုနည်းသော ရဟန်း
 သည် မရှိဟုကြံ၍ လွန်စွာကြည်ညိုကုန်၏။ ထိုသူအား ကျောင်းဆောက်၍
 ထိုကျောင်း၌ နေစေကုန်၏။ ထိုသူသည် ကရမိယတက္ကတုန်းဟူ၍ ထင်ရှား၏။
 ထိုကရမိယသင်္ဘောဆိပ်၌ နေသော တက္ကတုန်းအား များစွာသော ပူဇော်
 သက္ကာရ ရှိသည်ဖြစ်၏။

ထိုအခါ နဂါးမင်းသည်၎င်း၊ ဂဠုန်မင်းသည်၎င်း ထိုတက္ကတုန်းအား ဘေး
 မြင်းငှါ လာကုန်၏။ ထိုနဂါးမင်း၊ ဂဠုန်မင်းနှစ်ဦးတို့တွင် နဂါးမင်းသည်
 အမည်အားဖြင့် ပဏ္ဏရကအမည်ရှိ၏။ ထိုအခါ တနေ့သ၌ ဂဠုန်မင်းသည်

ထိုတက္ကတန်းအထံသို့ သွားပြီးလျှင် ရှိခိုး၍ တင့်အပ်သော အရပ်၌နေလျက် ဤသို့ မေးလျှောက်၏။ အရှင်ဘုရား- အကျွန်ုပ်တို့၏ အမျိုးတို့သည် နဂါးတို့ကို ဖမ်းယူကုန်သည်ရှိသော် များစွာကုန်သော ဂဠုန်တို့သည် ပျက်စီးကုန်၏။ ထိုနဂါးတို့ကို ဖမ်းယူသောအမှတ်ကို အကျွန်ုပ်တို့သည် မသိပါကုန်။ ထိုနဂါးတို့အား လျှို့ဝှက်အပ်သော အကြောင်းတို့သည် ရှိသတတ်။ အရှင်ဘုရားတို့သည် ချစ်ကျမ်းဝင်သကဲ့သို့ပြု၍ ထိုအကြောင်းကို မေးခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပါကုန် အံ့လောဟု မေး၏။ ထိုတက္ကတန်းသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ ဂဠုန်မင်းသည် ရှိခိုး၍ သွားသည်ရှိသော် နဂါးမင်းလာသောအခါ ရှိခိုး၍ နေသော နဂါးမင်းကို မေး၏။

နဂါးမင်း - ဂဠုန်တို့သည် သင်တို့ကို ဖမ်းယူကုန်သည်ရှိသော် များစွာကုန်သော ဂဠုန်တို့သည် ပျက်စီးကုန်သတတ်။ သင်တို့ကို ဖမ်းယူကုန်သော ဂဠုန်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ဖမ်းယူခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်သနည်းဟု မေး၏။ အရှင်ဘုရား - ဤအကြောင်းသည် အကျွန်ုပ်တို့၏ လျှို့ဝှက်အပ်သော အကြောင်းတည်း။ ဤအကြောင်းကို ပြောဆိုသော အကျွန်ုပ်သည် ဆွေမျိုးအပေါင်း၏ သေခြင်းကို ဆောင်အပ်သည် ဖြစ်ရာချေ၏ဟု ဆို၏။ နဂါးမင်းအသို့နည်း။ ထိုအကြောင်းကိုကား ငါသည် သူတပါးတို့အား ပြောဆိုလတ္တံ့ဟု ထင်မှတ်သလော။ ဤအကြောင်းကို ငါသည် သူတပါးတို့အား မပြောဆိုလတ္တံ့။ စင်စစ်သော်ကား သိလိုသောကြောင့် သာလျှင် ငါမေး၏။ သင်သည် ငါ့အား ယုံကြည်သဖြင့် ကြောက်ခြင်းကင်းသည်ဖြစ်၍ ပြောဆိုလော့ဟု ဆို၏။ နဂါးမင်းသည် အရှင်ဘုရား- အကျွန်ုပ်သည် မပြောဆိုအံ့ဟု ဆိုပြီးလျှင် ရှိခိုး၍ သွားလေ၏။ နက်ဖြန်နေ့၌လည်း တဖန် မေးပြန်၏။ ထိုနေ့၌လည်း ထိုတက္ကတန်းအား မပြောဆို။

ထို့နောက် သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ လာလတ်၍နေသော နဂါးမင်းကို နဂါးမင်း - သင့်ကိုမေးသည်ကား ယနေ့ သုံးရက်ရှိပြီ။ အဘယ့်ကြောင့် သင် မပြောဆိုသနည်းဟု မေး၏။ အရှင်ဘုရား- အရှင်ဘုရားတို့သည် သူတပါးတို့အား ပြောဆိုကုန်လတ္တံ့ဟု ကြောက်သောကြောင့် မပြောပါဟု ဆို၏။ တစုံတယောက်သောသူအား ငါမပြောဆိုအံ့။ ကြောက်ခြင်းကင်းသည်ဖြစ်၍ ပြောဆိုလော့ဟု

ဆိုလတ်သော် အရှင်ဘုရား- ထိုသို့တပြီးကား သူတပါးအား ပြောတော်မမူပါ
 ကုန်လင့်ဟု ဝန်ခံခြင်းကို ယူ၍ အရှင်ဘုရား- အကျွန်ုပ်တို့သည် ကြီးကုန်သော
 ကျောက်ခဲတို့ကို ငံ့၍ ဝန်လေးကုန်သည်ဖြစ်၍ ဝပ်ကုန်လျက် ဂဠုန်တို့လာသော
 အခါ ခံတွင်းကို ဖွင့်၍ သွားတို့ကို ဖွင့်၍ ဂဠုန်တို့ကို ကိုက်အံ့သကဲ့သို့ နေကုန်၏။
 ထိုဂဠုန်တို့သည် လာလတ်ကုန်၍ အကျွန်ုပ်တို့၏ ဦးခေါင်းကို ဖမ်းယူကုန်၏။
 ထိုဂဠုန်တို့သည်လည်း အလွန်လေးသည်ဖြစ်၍ ဝပ်၍နေကုန်သော အကျွန်ုပ်တို့
 ကို ရေမှ ထုတ်ယူခြင်းငှါ အားထုတ်ကုန်စဉ်လျှင် ရေသည် လွှမ်းမိ၏။ ထိုဂဠုန်တို့
 သည် နစ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ရေထဲ၌သာလျှင် သေကုန်၏။ ဤသို့သော အကြောင်း
 ကြောင့် များစွာကုန်သော ဂဠုန်တို့သည် ပျက်စီးကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့ကို
 ဖမ်းယူလိုကုန်သော ဂဠုန်မိုက်တို့အား ဦးခေါင်း၌ ဖမ်းယူသဖြင့် အဘယ်
 အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို အမြီး၌ကိုင်၍ ဦးခေါင်းအောက်သို့ တွဲလျား
 ရှိသည်တို့ကို ပြုလျက် ယူအပ်သော အစာကို ခံတွင်းဖြင့် အန်စေ၍ ပေါ့သည်တို့
 ကို ပြု၍ သွားခြင်းငှါ တတ်နိုင်ကုန်၏ဟု ပဏ္ဍရကနဂါးမင်းသည် မိမိတို့၏
 လျှိုဝှက်အပ်သော အကြောင်းကို သီလမရှိသော ထိုတက္ကတုန်းအား ပြောဆို၏။

ထိုနဂါးမင်း သွားသည်ရှိသော် ဂဠုန်မင်းသည် လာလတ်၍ ကရမ္မိယ
 တက္ကတုန်းကို ရှိခိုး၍ အရှင်ဘုရား- အသို့နည်း၊ အရှင်ဘုရားတို့သည် နဂါးမင်း
 အား လျှိုဝှက်အပ်သော အကြောင်းကို မေးအပ်ပြီလေဟု မေးလျှောက်သည်
 ရှိသော် ဂဠုန်မင်းအား ငါမေးအပ်ပြီဟု ဆို၍ ထိုနဂါးမင်းသည် ပြောဆိုအပ်
 သော အမှတ်ဖြင့်လျှင် အလုံးစုံကို ပြောဆို၏။ ထိုတက္ကတုန်း ပြောဆိုသော
 စကားကို ကြား၍ ဂဠုန်မင်းသည် နဂါးမင်းသည် မသင့်မလျော်သည်ကို
 ပြောဆိုဘိ၏။ အဆွေအမျိုးတို့၏ ပျက်စီးအံ့သော အကြောင်းကို သူတပါးတို့
 အား မပြောဆိုအပ်၊ ထိုသို့မူလည်းဖြစ်စေ၊ ယနေ့ပင်လျှင် ငါသည် ဂဠုန်တို့၏
 လေအဟုန်ကို ပြု၍ ရှေးဦးစွာ ထိုနဂါးမင်းကိုလျှင် ဖမ်းခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ကြံ၍
 ထိုဂဠုန်မင်းသည် ဂဠုန်တို့၏ လေအဟုန်ကို ပြု၍ ပဏ္ဍရကနဂါးမင်းကို အမြီး၌
 ကိုင်ယူ၍ ဦးခေါင်းစောက်ထိုး ပြုသဖြင့် ယူအပ်သော အစာကို စွန့်စေပြီးလျှင်
 ခုန်တက်၍ ကောင်းကင်သို့ ပျံလေ၏။ ပဏ္ဍရက နဂါးမင်းသည် ကောင်းကင်၌
 ဦးခေါင်းစောက်ထိုး တွဲလျားဆွဲလျက် ငါသည် သာလျှင် ငါ၏ဆင်းရဲကို
 ဆောင်အပ်၏ဟု ဆို၍ ငိုကြွေး မြည်တမ်းလိုရကား—

- ၂၂၃။ ဝိကိဏ္ဍဝါစံ အနိဂုယျ မန္တံ၊
အသညတံ အပရိစက္ခိတာယံ။
ဘယန္တ မန္တေတိ သယံ အဗောဓံ၊
နာဂံ ယထာ ပဏ္ဍရကံ သုပဏ္ဍော။
- ၂၂၄။ ယော ဂုယျမန္တံ ပရိရက္ခဏေယျံ၊
မောဟာ နုရော သံသတိ ဟာသမာနော။
တံ ဘိန္တမန္တံ ဘယ မန္တေတိ ခိပ္ပံ၊
နာဂံ ယထာ ပဏ္ဍရကံ သုပဏ္ဍော။
- ၂၂၅။ နာနုမိတ္တော ဂရုံ အတ္ထံ၊ ဂုယံ ဝေဒိတု မရဟတိ၊
သုမိတ္တော စ အသမ္ပုဒ္ဓံ၊ သမ္ပုဒ္ဓံ ဝါ အနုတ္ထံ ဝါ။
- ၂၂၆။ ဝိဿာသ မာပဇ္ဇိ မဟံ အစေလံ၊
သမဏော အယံ သမ္ပတော ဘာဝိတတ္တော။
တဿာဟ မက္ခိံ ဝိဝရိံ ဂုယျမတ္ထံ၊
အတိတမတ္တော ကပဏံ ရုဒါမိ။
- ၂၂၇။ တဿာဟံ ပရမံ ဗြဟ္မေ ဂုယံ၊
ဝါစဉ္စိ မံ နာသက္ခိ သံယမေတံ။
တပ္ပက္ခတော ဟိ ဘယမာဂတံ မေ၊
အတိတမတ္တော ကပဏံ ရုဒါမိ။
- ၂၂၈။ ယော ဝေ နုရော သုဟဒံ မညမာနော၊
ဂုယံ အတ္ထံ သံသတိ ဒုက္ခုလိနေ။
ဒေါသာ ဘယာ အထဝါယံ ဣဂရတ္တာ၊
ပလ္လိတ္ထိကော ဗာလော အသံသယံ သော။
- ၂၂၉။ တိရောက္ခဝါစော အသတံ ပဝိဋ္ဌော၊
ဇယာ သင်္ဂတိသု မုဒိရေတိ ဝါကျံ။
အာသိဝိသော ဒုပ္ပုဓေါ တျာဟု တံ နရံ၊
အာရာ အာရာ သံယမေ တာဒိသမှာ။

၂၃၀။ အနံ့ ပါနံ ကာသိကစန္ဒနဉ္စ၊
 မနာပိတ္ထိယော မာလ မုစ္ဆာဒနဉ္စ။
 ဩဟာယ ဂစ္ဆာမသေ သဗ္ဗကာမေ၊
 သုပဏ္ဏ ပါဏ္ဏပဂတာဝ တျာမုာ။

ဟူသော ဤရှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၂၃။ ဝိကိဏ္ဍဝါစံ၊ နှုတ်မစောင့်သော စကားရှိသော။ အနိဂုယုမန္တံ၊ မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အတိုင်အပင် ရှိသော။ အသညတံ၊ ကိုနှုတ်နှလုံးကို စောင့်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သော။ အပရိစက္ခိတာယံ၊ လျှိုဝှက်အပ်သော အတိုင်အပင်ကို စောင့်နိုင်အံ့သောသူ၊ မစောင့်နိုင်အံ့သောသူကို စုံစမ်းခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သော။ တံ၊ ထိုဆိုအပ်ပြီးသော အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော။ အဗောဓံ၊ ပညာ မရှိသောပုဂ္ဂိုလ်ကို။ ပဏ္ဏရကံ၊ ပဏ္ဏရက အမည်ရှိသော။ နာဂံ၊ နဂါးမင်းကို။ သုပဏ္ဏော၊ ဂဠုန်မင်းသည်။ အန္ဓာဂတောယထာ၊ မိမိနိုင်ငံသို့ လိုက်စေသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ သယံ၊ မိမိသည်။ ကတမေဝ၊ ပြုအပ်သော အမှုသည်လျှင်။ ဘယံ၊ ဘေးသို့။ အန္ဓေတိ၊ အစဉ်လိုက်ရ၏။

၂၂၄။ ယော နရော၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ပရိရက္ခဏေယံ၊ စောင့်ရှောက်အပ်သော။ ဂုယုမန္တံ၊ လျှိုဝှက်အပ်သော အတိုင်အပင်ကို။ မောဟာ၊ မိုက်သော ကြောင့်။ ဟာသမာနော၊ နှစ်လိုဝမ်းသာ ရှင်လန်းစွာလျက်။ ပါပပုရိသဿ၊ စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သော ယောက်ျားယုတ်အား။ သံသတိ၊ ပြောဆိုအံ့။ ပဏ္ဏရကံ၊ ပဏ္ဏရက အမည်ရှိသော။ နာဂံ၊ နဂါးမင်းကို။ သုပဏ္ဏော၊ ဂဠုန်မင်းသည်။ အန္ဓာဂတော ယထာ၊ မိမိနိုင်ငံသို့ လိုက်စေသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ ဘိန္နမန္တံ၊ ပျက်သော အတိုင်အပင်ရှိသော။ တံ နရံ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို။ ဘယံ၊ ဘေးသည်။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ အန္ဓေတိ၊ အစဉ်လိုက်၏။

၂၂၅။ ယော၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ အနုမိတ္တော၊ အဆွေခင်ပွန်းတူသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဟဒယေန၊ ချစ်သောစိတ်ဖြင့်။ န မိတ္တော၊ အဆွေခင်ပွန်းစစ်မဟုတ်။ သော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဂရံ၊ ဝန်လေးသော။ ဂုယု၊ လျှိုဝှက်အပ်သော။ အတ္ထံ၊ အကျိုးစီးပွားကို။ ဝေဒိတံ၊ သိခြင်းငှါ။ န အရဟတိ၊ မသိုက်။ ယော၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ သုမိတ္တော စ၊ အဆွေခင်ပွန်းကောင်းသည်မူလည်း ဖြစ်အံ့။

အမိတ္တော စ၊ ရန်သူမူလည်း ဖြစ်အံ့။ အသမ္မုဒ္ဓံ၊ ပညာမရှိသည်မူလည်း ဖြစ်အံ့။ သမ္မုဒ္ဓံ၊ ပညာရှိသည်မူလည်း ဖြစ်အံ့။ အနတ္တံ ဝါ၊ အစီးအပွားမဲ့ကိုလည်း ကျင့်တတ်အံ့။ သောပိ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း။ ဂရံ၊ ဝန်လေးသော။ အတ္တံ၊ အကျိုးစီးပွားကို။ ဝေဒိတံ၊ ငှါ။ န အရဟတံ၊ မထိုက်။

၂၂၆။ အဟံ၊ ဤသူသည်ကား။ သမဏော၊ ကိလေသာ ငြိမ်းပြီးသူဟူ၍ ၎င်း။ သမ္မတော၊ လောက၌အမြတ်ဟူ၍ သမုတ်အပ်သော သူဟူ၍၎င်း။ ဘာဝိ-တတ္တော၊ ပွားစေအပ်သောသူဟူ၍၎င်း။ မညမာနော၊ ထင်မှတ်၍။ အဟံ၊ ငါသည်။ အစေလံ၊ အစေလက တက္ကတုန်း၌။ ဝိဿာသံ၊ အကျွမ်းဝင်ခြင်းသို့။ အာပဇ္ဇိံ၊ ရောက်ပြီ။ အဟံ၊ ငါသည်။ တဿ၊ ထိုတက္ကတုန်းအား။ ဂုယံ၊ လျှိုဝှက်အပ်သော။ အတ္တံ၊ အကျိုးစီးပွားကို။ အက္ခိံ၊ ပြောမိပြီ။ ဝိဝရိံ၊ ဖွင့်မိပြီ။ အတီတမတ္တော၊ လွန်ပြီးသော အစီးအပွားရှိသော ငါသည်။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ ကပဏံ၊ အထီးကျန်သည်ဖြစ်၍။ ရုဒါမိ၊ ငိုရ၏။

၂၂၇။ ဗြဟ္မော၊ မြတ်သော ဂဠုန်မင်း။ တဿ၊ ထိုတက္ကတုန်းအား။ ပရမံ၊ မြတ်သော။ ဂုယံ၊ လျှိုဝှက်အပ်သော။ ဣမံဝါစံ၊ ဤစကားကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဟိယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ သံယမေတံ၊ စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ။ နာသက္ခိ၊ မတတ်နိုင်။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဘယံ၊ ဘေးသည်။ မမံ၊ ငါသို့။ တပုက္ခ-တောဟံ၊ ထိုတက္ကတုန်း အထံမှလျှင်။ အာဂတံ၊ ရောက်လာ၏။ ဣတိ-တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အတီတမတ္တော၊ လွန်ပြီးသော အစီးအပွားရှိသော ငါသည်။ ကပဏံ၊ အထီးကျန်သည်ဖြစ်၍။ ရုဒါမိ၊ ငိုရ၏။

၂၂၈။ ယော နရော၊ အကြင်သူသည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ သုဟဒံ-သုဟဒေါ၊ ကောင်းသော စိတ်နှလုံးရှိသော သူဟူ၍။ မညမာနော၊ ထင်မှတ်လျက်။ ဒေါသု၊ အမျက်ကြောင့်၎င်း။ ဘယာ၊ ကြောက်သောကြောင့်၎င်း။ အထ၊ ထိုမြို့။ ရာဂရတ္တာ ဝါ၊ ရာဂဖြင့် တပ်မက်မောသောကြောင့်၎င်း။ ဂုယံ၊ လျှိုဝှက် အပ်သော။ အတ္တံ၊ အကျိုးစီးပွားကို။ ဒုက္ခလိနေ၊ အမျိုးယုတ်သော သူတို့ကို။ သံသတိ၊ ပြောဆို၏။ ဗာလော၊ မလိမ်မာသော။ သော နရော၊ ထိုသူသည်။ အသံသယံ၊ ယုံမှားမဲ့။ ပလ္လိတ္တိကော၊ မိမိကိုယ်ကို သတ်သည်မည်သည်။ ဟောတိ၊ ပြစ်၏။

၂၂၉။ တိရောက္ခဝါစော၊ ဖိလာဟု ဆိုအပ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော စကားရှိသောသူသည်။ အသတံ၊ သူယုတ်မာတို့၏။ အန္တရုံ၊ အတွင်းသို့။ ပဝိဋ္ဌော၊ ဝင်၏။ ဝါကျ၊ လျှို့ဝှက်အပ်သော စကားကို။ သင်္ဂတီသု၊ ပရိသတ် အလယ်တို့၌။ ဥဒိရေတိ၊ ဆိုတတ်၏။ တံ နရံ၊ ထိုသူကို။ အာသီဝိသော၊ လျင်သော အဆိပ်ရှိသော မြေနှင့်တူသော။ ဒုမ္မုခေါတိ၊ ပုပ်သောခံတွင်း ရှိသောသူ ဟူ၍။ အာဟု၊ ဆိုကုန်၏။ တာဒိသမ္ပာ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသောသူမှ။ အာရာ အာရာ၊ ဝေးစွာ ဝေးစွာ။ သံသမေ၊ ရှောင်ကြဉ်ရာ၏။

၂၃၀။ အန္တံ၊ ထမင်းကို၎င်း။ ပါနံ၊ အဖျော်ကို၎င်း။ ကာသိကစန္ဒနုဉ္စ၊ ကာသိတိုင်း၌ ဖြစ်သော စန္ဒကူးကို၎င်း။ မနာပိတ္ထိယော၊ နှစ်လိုဘွယ် ရှိကုန်သော မိန်းမတို့ကို၎င်း။ မာလမုစ္ဆာဒနုဉ္စ၊ နတ်၌ဖြစ်သောပန်း နတ်၌ဖြစ်သော နံသာမျိုး လေးပါး ကသယ်မှုန်တို့ကို၎င်း။ ဇေတ သဗ္ဗကာမေ၊ ထိုအလုံးစုံသော နတ်၌ ဖြစ်သော ကာမဂုဏ်တို့ကို။ သြဟာယ၊ စွန့်၍။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဂစ္ဆာမသေ၊ သွားရကုန်အံ့သည်တကား။ သုပဏ္ဏ၊ ဂဠုန်မင်း။ တေ၊ သင် ဂဠုန်မင်းအား။ ပါဏုပဂတာဝ၊ အသက်တို့ဖြင့် ကိုးကွယ်ခြင်းသို့ ရောက်သည်လျှင်။ အမှာ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

ဤသို့ ပဏ္ဏရက နဂါးမင်းသည် ကောင်းကင်၌ ဦးခေါင်း စောက်ထိုး တွဲလျားဆွဲလျက် ရှစ်ဂါထာတို့ဖြင့် ငိုကြွေးလျှင် ဂဠုန်မင်းသည် ပဏ္ဏရက နဂါး မင်း ငိုကြွေးသံကို ကြား၍ နဂါးမင်း- မိမိလျှို့ဝှက်အပ်သော စကားကို အဝတ် မဝတ်သော တက္ကတန်းအား ပြောဆိုပြီး၍ ယခုအခါ အဘယ်ကြောင့် သင်သည် ငိုကြွေးဘိသနည်းဟုဆို၍ ထို ပဏ္ဏရက နဂါးမင်းကို ကဲ့ရဲ့လိုရကား-

၂၃၁။ ကောန္တိဓ တိဏ္ဏံ ဂရဟံ ဥပေတိ၊
အသ္မိဓ လောကေ ပါဏဘူ နာဂရာဇ။
သမဏော သုပဏ္ဏော အထဝါ တဝေဝ၊
ကိံ ကာရဏာ ပဏ္ဏရက ဂဟိတော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၃၁။ နာဂရာဇ၊ နဂါးမင်း။ ဣဓ၊ ဤနဂါးမင်းကို ဖမ်းယူရာ၌။ တိဏ္ဏံ၊ ငါတို့သုံးယောက်တို့တွင်။ ကော၊ အဘယ်မည်သော။ ပါဏဘူ၊ သတ္တဝါသည်။

အသို့မ လောကေ၊ ဤလောက၌။ ဂရဟံ၊ ကဲ့ရဲ့အပ်သော အဖြစ်သို့။ ဥပေတိနု၊
 ရောက်မည်နည်း။ သမဏော၊ တက္ကတုန်း ရဟန်းသည်တည်း။ ဂရဟံ၊ ကဲ့ရဲ့
 အပ်သောအဖြစ်သို့။ ဥပေတိနု၊ ရောက်မည်လော။ အထဝါ၊ ထိုသို့ မဟုတ်
 မှုကား။ သုပဏ္ဏော၊ ဂဠုန်မင်းသည်တည်း။ ဂရဟံ၊ ကဲ့ရဲ့အပ်သောအဖြစ်သို့။
 ဥပေတိနု၊ ရောက်မည်လော။ အထဝါ၊ ထိုသို့မဟုတ်မှုကား။ တဝေဝ၊ သင်သည်
 လျှင်။ ဂရဟံ၊ ကဲ့ရဲ့အပ်သော အဖြစ်သို့။ ဥပေတိနု၊ ရောက်မည်လော။
 ပဏ္ဍရက၊ ပဏ္ဍရက နဂါးမင်း။ ကိံကာရဏာ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ မံ၊ ငါ့ကို။
 သုပဏ္ဏော၊ ဂဠုန်မင်းသည်။ ဂဟိတော၊ ဖမ်းလေသနည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။
 စိန္တေတော၊ ကြံ၍။ အတ္တာနုမေဝ၊ မိမိကိုယ်ကိုသာလျှင်။ ဂရဟ၊ သင်ကဲ့ရဲ့လော့။

ထို စကားကိုကြား၍ ပဏ္ဍရက နဂါးမင်းသည် မိမိအကြောင်းကို ဂဠုန်
 မင်းအား ကြားလိုရကား -

၂၃၂။ သမဏော တိ မေ သမ္ပတတ္တော အဟောသိ၊
 ပိယော စ မေ မနသာ ဘာဝိတတ္တော။
 တဿာဟ မက္ခိံ ဝိဝရိံ ဂုယုမတ္ထံ၊
 အတိတမတ္တော ကပဏံ ရုဒါမိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၃၂။ ဘော သုပဏ္ဏ၊ အို-ဂဠုန်မင်း။ သော သမဏော၊ ထိုတက္ကတုန်းရဟန်း
 ကို။ မေ၊ ငါသည်။ သမ္ပတတ္တော၊ သူတော်ကောင်းဟူ၍ သမုတ်အပ်သည်၏
 အဖြစ်သည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်၏။ မေ၊ ငါ့အား။ ပိယော စ၊ ချစ်အပ်သည်
 လည်း။ အဟောသိ၊ ဖြစ်၏။ မနသာ၊ စိတ်ဖြင့်။ ဘာဝိတတ္တော စ၊ ပွားစေအပ်
 သော ကောင်းသော သဘောရှိသည်၏ အဖြစ်သည်လည်း။ အဟောသိ၊ ဖြစ်၏။
 ဣတိ၊ ဤသို့ထင်မှတ်၍။ အဟံ၊ ငါသည်။ တဿ၊ ထိုတက္ကတုန်းရဟန်းအား။
 ဂုယု၊ လျှိုဝှက်အပ်သော။ အတ္ထံ၊ အကျိုးစီးပွားကို။ အက္ခိံ၊ ပြောဆိုမိ၏။
 ဝိဝရိံ၊ ဖွင့်မိ၏။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ အတိတမတ္တော၊ လွန်လေပြီးသော
 အစီးအပွား ရှိသည်ဖြစ်၍။ ကပဏံ၊ အထီးကျန်လျက်။ ရုဒါမိ၊ ငိုရ၏။

ထို့နောင်မှ ဂဠုန်မင်းသည် သေခြင်း၌ မစိုးရိမ်ရာသော အဖြစ်ကို ပြသဖြင့်
 မကဲ့ရဲ့အပ်သည်ဖြစ်သော အစေလက တက္ကတုန်းကို သင် မကဲ့ရဲ့လင့်၊ သင့်ကိုယ်

ကိုသာလျှင် သင် ကဲ့ရဲ့လောဟု ဆို၍ ထိုပဏ္ဍရက နဂါးမင်းအား တရားဟော လိုရကား—

၂၃၃။ န စတ္ထိံ သတ္တော အမရော ပထဗျာ၊
ပညာဝိမာ နတ္ထိံ န နိန္ဒိတဗျာ။
သစ္စေန ဓမ္မေန ဓိတိယာ ဒမေန၊
အလဗ္ဘ မဗျာဟရတိ နရော ဣဓ။

၂၃၄။ မာတာ ပိတာ ပရမာ ဗန္ဓဝါနံ၊
နာဿ တတိယော အနုကမ္မကတ္ထိ။
တေသံပိ ဂုယံ ပရမံ န သံသေ၊
မန္တဿ ဘေဒံ ပရိသင်္ကမာနော။

၂၃၅။ မာတာ ပိတာ ဘဂိနိ ဘာတရော စ၊
သဟာယော ဝါ ယဿ ဟောန္တိ သပက္ခာ။
တေသံပိ ဂုယံ ပရမံ န သံသေ၊
မန္တဿ ဘေဒံ ပရိသင်္ကမာနော။

၂၃၆။ ဘရိယာ စေ ပုရိသံ ဝဇ္ဇော၊ ကောမာရိ ပိယဘာဏိနိ။
ပုတ္တရူပယသုပေတာ၊ ဉာတိသဗ် ပုရေက္ခတာ။
တဿာပိ ဂုယံ ပရမံ န သံသေ၊
မန္တဿ ဘေဒံ ပရိသင်္ကမာနော။

ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၃၃။ နာဂရာဇ၊ နဂါးမင်း။ ပထဗျာ၊ မြေအပြင်၌။ အမရော၊ မသေ သော သဘောရှိသော။ သတ္တော၊ သတ္တဝါမည်သည်။ န စ အတ္ထိံ၊ မရှိသည်သာ တည်း။ ပညာဝိမာ၊ ပညာနှင့်တူသော။ န နိန္ဒိတဗျာ၊ မကဲ့ရဲ့အပ်သော တရား မည်သည်။ နတ္ထိံ၊ မရှိ။ နာဂရာဇ၊ နဂါးမင်း။ ဣဓ၊ ဤလောက၌။ နရော၊ သတ္တဝါသည်။ သစ္စေန၊ သစ္စာတရားဖြင့်၎င်း။ ဓမ္မေန၊ သုစရိုက်ဖြင့်၎င်း။ ဓိတိယာ၊ ပညာဖြင့်၎င်း။ ဒမေန၊ ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်းဖြင့်၎င်း။ အလဗ္ဘံ၊ ရခဲစွာသော သမာပတ်ရှစ်ပါး မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ဟု ဆိုအပ်သော တရားအထူးကို။ အဗျာ-

ဟရတိ၊ ပြီးစေနိုင်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကိုသာလျှင်။ ဂရဟ၊ သင် ကဲ့ရဲ့လော့။

၂၃၄။ နာဂရာဇ၊ နဂါးမင်း။ ဗန္ဓဝါနံ၊ အဆွေအမျိုးတို့တွင်။ မာတာ၊ အမိသည်၎င်း။ ပိတာ၊ အဘသည်၎င်း။ ပရမာ၊ မြတ်သော အဆွေအမျိုးမည်၏။ အဿ၊ ထိုသားသွီးဖြစ်သော သတ္တဝါအား။ အနုကမ္ပကော၊ သနားတတ်သော။ တတိယော၊ အမိအဘတို့မှတစ်ပါး သုံးယောက်မြောက်သော သတ္တဝါမည်သည်။ န အတ္ထိ၊ မရှိ။ မန္တဿ၊ အတိုင်အပင်၏။ ဘေဒံ၊ ပျက်အံ့သည်ကို။ ပရိသင်္ကမာနော၊ ရွံရှာသောပညာရှိသည်။ တေသံပိ၊ ထိုအမိအဘတို့အားလည်း။ ပရမံ၊ မြတ်သော။ ဂုယံ၊ လျှို့ဝှက်အပ်သော စကားကို။ န သံသေ၊ မပြောဆိုရာ။

၂၃၅။ နာဂရာဇ၊ နဂါးမင်း။ ယဿ၊ အကြင်သူ၏။ မာတာ၊ အမိသည်၎င်း။ ပိတာ၊ အဘသည်၎င်း။ ဘဂိနိ၊ နှမသည်၎င်း။ ဘာတရော စ၊ ညီအစ်ကိုသည်၎င်း။ သဟာယော ဝါ၊ အဆွေခင်ပွန်းသည်၎င်း။ သပက္ခာ၊ ဘထွေးဘကြီး ဦးရီး အစရှိသော တူသော အပင်း အသင်း ဖြစ်ကုန်သော အဆွေအမျိုးတို့သည်၎င်း။ ဟောန္တိ၊ ရှိသည်ဖြစ်ကုန်၏။ မန္တဿ၊ အတိုင်အပင်၏။ ဘေဒံ၊ ပျက်အံ့သည်ကို။ ပရိသင်္ကမာနော၊ ရွံရှာသောပညာရှိသည်။ တေသံပိ၊ ထိုသူတို့အားလည်း။ ပရမံ၊ မြတ်သော။ ဂုယံ၊ လျှို့ဝှက်အပ်သော စကားကို။ န သံသေ၊ မပြောဆိုရာ။

၂၃၆။ နာဂရာဇ၊ နဂါးမင်း။ ပုရိသံ၊ မိမိလင်မှ တစ်ပါးသောယောက်ျားကို။ ဝဇ္ဇာ၊ ဝေးစွာရှောင်ကြဉ်တတ်သော။ ကောမာရီ၊ ငယ်ရွယ်သော အခါ၌ ဆောင်ယူအပ်သော မယားလည်းဖြစ်သော။ ပိယဘာဏိနိ၊ ချစ်ဘွယ်သော စကားကိုလည်း ဆိုတတ်သော။ ပုတ္တဂ္ဂုပယသုပေတာ၊ သားသွီး အရောင်အဆင်း စည်းစိမ် အခြံအရံနှင့်လည်း ပြည့်စုံသော။ ဉာတိသဗ်ပုရေက္ခတာ၊ ဆွေမျိုးအပေါင်းတို့သည် ခြံရံအပ်သော။ ဘရိယာ စ၊ မယားသည်မူလည်း။ အာစိက္ခာဟိ၊ ပြောပါလော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ စေ ဝဒေယျ၊ အကယ်၍ ဆိုငြားအံ့။ တဿာပိ၊ ထိုမယားအားလည်း။ မန္တဿ၊ အတိုင်အပင်၏။ ဘေဒံ၊ ပျက်အံ့သည်ကို။ ပရိသင်္ကမာနော၊ ရွံရှာသော ပညာရှိသည်။ ပရမံ၊ မြတ်သော။ ဂုယံ၊ လျှို့ဝှက်အပ်သော စကားကို။ န သံသေ၊ မပြောဆိုရာ။

ဤဂါထာတို့ဖြင့် တရားဟောပြီး၍ တဖန် နဂါးမင်းအား အဆုံးအမ ပေးသဖြင့် တရားဟောပြန်လိုရကား—

၂၃၇။ န ဂုယုမတ္ထ ဝိဝရေယျ၊ ရက္ခေယျ နံ ယထာ နိဓိ။
န ဟိ ပါတုကတော သာဓု၊ ဂုယော အတ္ထော ပဇာနတာ။

၂၃၈။ ထိယာ ဂုယံ န သံသေယျ၊ အမိတ္တဿ စ ပဏ္ဍိတော။
ယော စာမိသေန သံဟိရော၊ ဟဒယတ္ထေနော စ ယော နရော။

၂၃၉။ ဂုယုမတ္ထ မသမ္ပုဒ္ဓံ၊ သမ္မောဓယတိ ယောနရော။
မန္တဘေဒဘယာ တဿ၊ ဒါသဘူတော တိတိက္ခတိ။

၂၄၀။ ယာဝန္တော ပုရိသဿတ္တံ၊ ဂုယံ ဇာနန္တိ မန္တိနံ။
တာဝန္တော တဿ ဥဗ္ဗေဂါ၊ တသ္မာ ဂုယံ န ဝိဿဇေ။

၂၄၁။ ဝိဝိစ္စ ဘာသေယျ ဒိဝါ ရဟဿံ၊
ရတ္တိဂိရံ နာတိဝေလံ ပမုဉ္ဇေ။
ဥပဿုတိကာ ဟိ သုဏန္တိ မန္တိ၊
တသ္မာ မန္တော ခိပ္ပမုပေတိ ဘေဒံ။

၂၄၂။ ယထာပိ အယနဂရံ မဟန္တံ၊
အဒ္ဓါရကံ အာယသံ ဘဒ္ဒသလံ။
သမန္တခါတာ ပရိခါ ဥပေတံ၊
ဝေပိ မေ တေ ဣဓ ဂုယုမန္တာ။

၂၄၃။ ယေ ဂုယုမန္တာ အဝိကိဏ္ဍဝါစာ၊
ဒဠာ သဒတ္ထေသု နရာ ဒုဇိဝှ။
အာရာ အမိတ္တာ ဗျဝဇန္တိ တေဟိ၊
အာသီဝိသာ ဝါရိဝ သတ္တုသဿံ။

ဟူသော ဤခုနစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၃၇။ နာဂရာဇ၊ နဂါးမင်း။ ဂုယုမတ္တံ၊ လျှို့ဝှက်အပ်သောအကြောင်းကို။ နိဓိယထာ၊ ရွှေအိုးကိုကဲ့သို့။ ရက္ခေယျ၊ စောင့်ရှောက်ရာ၏။ န ဝိဝရေယျ၊ မပွင့်ရာ။ ဟိ-သစ္စံ၊ မှန်၏။ ဂုယော၊ လျှို့ဝှက်အပ်သော။ အတ္ထော၊ အကြောင်းကို။

ပါတုကတော၊ ထင်ရှားပြုခြင်းကို။ ပဇာနတာ၊ ပညာရှိသည်။ န သာဓု-
နပုသထွေ၊ မချီးမွမ်းအပ်။

၂၃၈။ နာဂရာဇ၊ နဂါးမင်း။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသောသူသည်။ ထိယာ၊
မိန်းမအား၎င်း။ အမိတ္တဿ၊ ရန်သူအား၎င်း။ ဂုယံ၊ လျှို့ဝှက်အပ်သောစကား
ကို။ န သံသေယျ၊ မပြောဆိုရာ။ ယော စ၊ အကြင်သူသည်ကား။ အာမိသေန၊
တစုံတခုသော အာမိသဖြင့်။ သံဟိရော၊ ဖြားယောင်းတတ်၏။ တဿပိ၊
ထိုသူ့အားလည်း။ ဂုယံ၊ လျှို့ဝှက်အပ်သော စကားကို။ န သံသေယျ၊ မပြော
ဆိုရာ။ ယော စ နရော၊ အကြင်သူသည်ကား။ ဟဒယထွေနေ၊ နှုတ်တပါး
စိတ်တပါး အဆွေခင်ပွန်းတုဖြစ်၍ စိတ်နှလုံးကို ခိုးတတ်၏။ တဿပိ၊ ထိုသူ့
အားလည်း။ ဂုယံ၊ လျှို့ဝှက်အပ်သော စကားကို။ န သံသေ၊ မပြောဆိုရာ။

၂၃၉။ နာဂရာဇ၊ နဂါးမင်း။ ယော နရော၊ အကြင်သူသည်။ အသမ္ပဒ္ဓံ၊
မသိစေအပ်သော။ ဂုယံ၊ လျှို့ဝှက်အပ်သော။ အတ္ထံ၊ အကြောင်းကို။ သမ္မောဓ-
ယတိ၊ သိလေအံ့။ မန္တ ဘေဒ ဘယာ၊ အတိုင်အပင် ပျက်စီးအံ့သည်မှ ကြောက်
သောသူသည်။ တဿ၊ ထိုသိလေသော သူ၏။ ဒါသဘူတော၊ ကျန်ကဲ့သို့ဖြစ်၍ ။
တိတိက္ခတိ၊ သည်းခံအပ်၏။

၂၄၀။ နာဂရာဇ၊ နဂါးမင်း။ မန္တိနံ၊ တိုင်ပင်အပ်သောသူတို့တွင်။ ယာဝန္တော၊
အကြင်မျှလောက်ကုန်သော သူတို့သည်။ ပုရိသဿ၊ ယောက်ျားပုဂ္ဂိုလ်၏။
ဂုယံ၊ လျှို့ဝှက်အပ်သော။ အတ္ထံ၊ အကြောင်းကို။ ဇာနန္တိ၊ သိလေကုန်၏။
တာဝန္တော၊ ထိုမျှလောက်သောသူတို့သည်။ တဿ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား။ ဥဗ္ဗေဂါ၊
တိတ်လန်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်ကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဂုယံ၊ လျှို့ဝှက်
အပ်သောစကားကို။ န ဝိဿဇေ၊ သူတပါးကို မသိစေရာ။

၂၄၁။ နာဂရာဇ၊ နဂါးမင်း။ ဒိဝါ၊ နေ၌။ ဝိဝိစ္စ၊ ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်သို့
သွား၍။ ရဟဿံ၊ လျှို့ဝှက်အပ်သော စကားကို။ ဘာသေယျ၊ ပြောဆိုရာ၏။
ရတ္တိ၊ ည၌။ အတိဝေလံ၊ အပိုင်းအခြားကို လွန်၍ ကျယ်စွာသောအသံကို။
ကရာဇန္တော၊ ပြုလျက်။ ဂိရံ၊ စကားကို။ န ပမုဉ္ဇေ၊ မလွတ်ရာ။ ဟိ-ယသ္မာ၊
အကြင်ကြောင့်။ ဥပဿုတိကာ၊ တိုင်ပင်ရာသို့ ချဉ်း၍ တိုက်နံရံ၏အပ စသည်၌

ရပ်၍ နားထောင်သော သူတို့သည်။ မန္တ၊ အတိုင်အပင်ကို။ သုဏန္တ၊ ကြား
ကုန်ရာ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ မန္တော၊ အတိုင်အပင်သည်။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။
ဘေဒံ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့။ ဥပေတံ၊ ရောက်၏။

၂၄၂။ ဒုဇိဝု၊ နဂါးမင်း။ အဒ္ဓါရကံ၊ တံခါးလည်း မရှိထသော။ အယသာ၊
သံဖြင့်။ ကတံ၊ ပြုအပ်သော။ ဘဒ္ဒသာလံ၊ တင့်တယ်သော စရပ် တန်ဆောင်း
အိမ်ဈေး အစရှိသည်တို့နှင့်လည်း ပြည့်စုံ ထသော။ သမန္တ ခါတာ၊ ထက်ဝန်း
ကျင် တူးအပ်ကုန်သော။ ပရိခါ၊ သုံးတန်သော ကျုံးတို့နှင့်လည်း။ ဥပေတံ၊
ပြည့်စုံထသော။ မဟန္တံ၊ ကြီးကျယ်စွာသော။ အယနဂရံယထာ၊ သံဖြင့်ပြီးသော
မြို့ကဲ့သို့။ ဝေမ္ဗိ၊ ဤသံမြို့ အတူလျှင်။ ဣဓ၊ ဤလောက၌။ ဂုယုမန္တော၊ လျှို့ဝှက်
အပ်သော အတိုင်အပင် ရှိကုန်သော။ ယေ နရာ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ သန္တိ၊
ရှိကုန်၏။ တေ နရာ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ မေ၊ ငါ့အား။ ခါယန္တိ၊ ထင်ကုန်၏။

၂၄၃။ ဒုဇိဝု၊ နဂါးမင်း။ ဂုယုမန္တော၊ လျှို့ဝှက်အပ်သော အတိုင်အပင်
ရှိကုန်သော။ သဒတ္ထေသု၊ မိမိအကျိုးစီးပွားတို့၌။ ဒဠာ၊ မြဲမြံကုန်သောသူတို့
သည်။ အာရာ၊ အဝေးမှ။ ဗျဝဇန္တိ ဣဝ၊ ဖဲကုန်သကဲ့သို့။ အဝိကိဏ္ဍဝါစာ၊
ဖရိုဖရဲမရှိသည်ဖြစ်၍ စောင့်ရှောက်အပ်သော စကားရှိကုန်သော။ အာသီဝိသာ၊
လျှင်သော အဆိပ်ရှိသော မြေဟုဆိုအပ်သော။ သတ္တုသဗံ၊ ရန်သူအပေါင်းမှ။
ဇိဝိတုကာမာ၊ အသက်ရှည်ခြင်းငှါ အလိုရှိကုန်သော သူတို့သည်။ အာရာ၊
အဝေးမှ။ ဗျဝဇန္တိ ဣဝ၊ ဖဲကုန်သကဲ့သို့။ ဝေ၊ ဤအတူ။ တေဟံ၊ ထိုလျှို့ဝှက်အပ်
သော အတိုင်အပင်ရှိကုန်သော သူတို့မှ။ အမိတ္တာ၊ ရန်သူတို့သည်။ အာရာ၊
အဝေးမှ။ ဗျဝဇန္တိ၊ ဖဲလေကုန်၏။

ဤသို့ ဂဠုန်မင်းသည် တရားဟောတော်မူသည်ရှိသော် ပဏ္ဍရကနဂါးမင်း
သည် ထိုတက္ကတုန်း၏ သီလမရှိသော အဖြစ်ကို သိ၍ ဂဠုန်မင်း - ငါသည်
ထိုတက္ကတုန်းအား သီလရှိသောရဟန်း ထင်မှတ်၍ လျှို့ဝှက်အပ်သောစကား
ကို ပြောဆိုမိသောကြောင့် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ရပြီ။ အဘယ်သို့သော
အကျင့်ဝတ်နှင့် ပြည့်စုံသောသူသည် ရဟန်းကောင်း အစစ်ဖြစ်၍ နတ်ရွာသို့
ရောက်ရာသနည်းဟု ဆို၍ ထိုအကြောင်းကို ဂဠုန်မင်းအား မေးလိုရကား—

၂၄၄။ ဟိတွာ သရံ ပဗ္ဗဇိတော အစေလော၊
နဂ္ဂေါ မုဏ္ဍော စရတိ သာသဟေတု။
တမ္ပိ နုခေါ ဝိဝရိ ဂုယုမတ္ထံ၊
အတ္ထာ စ ဓမ္မာ စ အပဂတမှာ။

၂၄၅။ ကထံ ကရော ဝါဟိ သုပဏ္ဍရာဇ၊
ကိံသီလော ကေန ဝတေန ဝတန္တော။
သမဏော စရံ ဟိတွာ မမာယိတာနိ၊
ကထံ ကရော သဂ္ဂ မုပေတိ ဌာနံ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၄၄။ သုပဏ္ဍရာဇ၊ ဂဠုန်မင်း။ သရံ၊ အိမ်ကို။ ဟိတွာ၊ စွန့်၍။ ပဗ္ဗဇိတော၊ ရဟန်းပြုသော။ အစေလော၊ အဝတ်မဝတ်သော။ နဂ္ဂေါ၊ အချည်းနှီးသော။ မုဏ္ဍော၊ ဦးပြည်းသည်။ သာသဟေတု၊ ခဲဘွယ်စားဘွယ်ကို ရှာလိုသောကြောင့်။ စရတိ၊ ကျင့်၏။ တမ္ပိနုခေါ၊ ထိုအဝတ် မဝတ်သော ရဟန်းဦးပြည်း၌လျှင်။ ဂုယု၊ လျှိုဝှက်အပ်သော။ အတ္ထံ၊ အကြောင်းကို။ ဝိဝရိ၊ ဖွင့်ဆိုမိ၏။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ အတ္ထာ စ၊ အကျိုးစီးပွားမှ၎င်း။ ဓမ္မာ စ၊ အကြောင်းမှ၎င်း။ အပဂတ၊ ကင်းကုန်သည်။ အမှာ၊ ဖြစ်ကုန်ပြီ။

၂၄၅။ သုပဏ္ဍရာဇ၊ ဂဠုန်မင်း။ ကိံသီလော၊ အဘယ်သို့သော သီလနှင့် ပြည့်စုံသော။ ကေန ဝတေန၊ အဘယ်သို့သော အကျင့်ကို ဆောက်တည်ခြင်းဖြင့်။ ဝတန္တော၊ ကျင့်သော။ မမာယိတာနိ၊ တဏှာဟူသော ငါ၏ ဥစ္စာဟူ၍ တပ်မက်မောတတ်သော အကုသိုလ်တို့ကို။ ဟိတွာ၊ စွန့်၍။ စရံ၊ စရန္တော၊ ကျင့်သောသူသည်။ ကထံ၊ အဘယ်သို့။ ကရော၊ ပြုသည်ဖြစ်၍။ သမဏော၊ ရဟန်းသည်။ သဂ္ဂံ၊ ရူပါရုံစသည်တို့ဖြင့် မြတ်သော။ ဌာနံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဥပေတိ၊ ရောက်သနည်း။

ဂဠုန်မင်းသည် ထိုပဏ္ဍရကနဂါးမင်း၏ အမေးကို ဖြေလိုရကား—

၂၄၆။ ဟိရိယာ တိတိက္ခာယ ဒမေ နုပေ တေ။
အက္ခောဓနော ပေသုဏိယံ ပဟာယ။

သမဏော စရံ ဟိတော မမာယိတာနိ၊
 ဧဝံ ကရော သဂ္ဂ မုပေတိ ဌာနံ။
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၄၆။ နာဂရာဇ၊ နဂါးမင်း။ ဟိရိယာ၊ အဇ္ဈတ္တကြောင့် ဖြစ်သော ဟိရီ၊
 ဗဟိဒ္ဓကြောင့် ဖြစ်သော သြတ္တပ္ပနှင့်၎င်း။ တိတိက္ခာယ၊ သည်းခံခြင်းနှင့်၎င်း။
 ဒမေန၊ ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်းနှင့်၎င်း။ ဥပေတော၊ ပြည့်စုံသော။ အက္ခောဓနော၊
 အမျက်မထွက်တတ်သော အလေ့ရှိသော။ ပေသုဏိယံ၊ ချောပစ်သောစကား
 ကိုလည်း။ ပဟာယ၊ စွန့်၍။ မမာယိတာနိ၊ တပ်မက်မောတတ်သော တဏှာ
 တို့ကို။ ဟိတော၊ စွန့်၍။ စရံ-စရန္တော၊ ကျင့်သောသူသည်။ သမဏော၊ ရဟန်း
 မည်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ကရော၊ ပြုသော ရဟန်းသည်လျှင်။
 သဂ္ဂံ၊ ရူပါရုံစသည်တို့ဖြင့် မြတ်သော။ ဌာနံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဥပေတိ၊ ရောက်ရ၏။

ဂဠုန်မင်း၏ ဤတရားစကားကို ကြားရလျှင် ပဏ္ဍရကနဂါးမင်းသည် မိမိ
 အသက်ကို တောင်းလိုသည်ဖြစ်၍—

၂၄၇။ မာတာဝ ပုတ္တံ တရုဏံ တနုဇံ၊
 သပ္ပဿတံ သဗ္ဗဂတ္တံ ဖရေတိ။
 ဧဝံပိ မေ တံ ပါတုရဟု ဒိဇိန္ဒ၊
 မာတာဝ ပုတ္တံ အနုကမ္မမာနော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၄၇။ ဒိဇိန္ဒ၊ ငှက်များသေ၌နင်း ဂဠုန်မင်း။ မာတာ၊ အမိသည်။ တနုဇံ၊
 ကိုယ်မှဖြစ်သော။ တရုဏံ၊ ငယ်စွာသော။ ပုတ္တံ၊ သားကို။ သပ္ပဿတံ၊ ကောင်း
 စွာ အတွေ့ရှိသည်၏ အဖြစ်ကိုသိ၍။ သဗ္ဗဂတ္တံ၊ အလုံးစုံသောကိုယ်ကို။ ဖရေတိ-
 ဣဝ၊ သား၏အတွေ့ဖြင့် နှံ့စေသကဲ့သို့။ ဧဝံပိ၊ ဤအတူလည်း။ တံ၊ သင်ဂဠုန်
 မင်းသည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ပါတုရဟု၊ ထင်ရှားဖြစ်ပါ၏။ တသ္မာ၊
 ထို့ကြောင့်။ မာတာ၊ အမိသည်။ ပုတ္တံ၊ သားကို။ အနုကမ္မမာနော ဣဝ၊
 သနားသကဲ့သို့။ ဧဝံ၊ ဤအတူ။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ပဿ၊ ရှုတော်မူလော့။

ထိုသို့ နဂါးမင်း တောင်းပန်သောအခါ ဂဠုန်မင်းသည် နဂါးမင်း၏
 အသက်ကို ပေးလိုရကား—

၂၄၈။ ဟန္တုဇ္ဇ တံ မုဉ္ဇ ဝဓာ ဒုဇိဝု၊
 တယော ဟိ ပုတ္တာ န ဟိ အညော အတ္ထိ။
 အန္တေဝါသိ ဒိန္နကော အတြဇော စ၊
 ရဇဿု ပုတ္တညတရော မေ အဟောသိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၄၈။ ဒုဇိဝု၊ နဂါးမင်း။ ဟန္တု၊ ငါသနားလှစွ။ အဇ္ဇ၊ ယခုအခါ၌။ တံ၊
 သင်သည်။ ဝဓာ၊ သတ်ခြင်းမှ။ မုဉ္ဇ၊ လွတ်လော့။ ဟိ-ယသ္မာ၊ အကြံကြောင့်။
 အန္တေဝါသိ စ၊ အတတ်သင်သောသား၎င်း။ ဒိန္နကော စ၊ သားပြုလော့ဟု
 သူတပါးပေးသောသား၎င်း။ အတြဇော စ၊ မိမိမှဖြစ်သောသား၎င်း။ ဣတိ၊
 ဤသို့။ ပုတ္တာ၊ သားတို့သည်။ တယော ဟိ၊ သုံးယောက်တို့သည်သာလျှင်တည်း။
 အညော၊ သုံးယောက်မှ တပါးသော လေးယောက်မြောက်သော သားမည်
 သည်။ န အတ္ထိ၊ မရှိ။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တံ၊ သင် နဂါးမင်းသည်။ မေ၊
 ငါ၏။ အညတရော၊ တယောက်ယောက်သော။ ပုတ္တာ၊ သားသည်။ အဟော-
 သိ၊ ဖြစ်၏။ ရဇဿု၊ မွေ့လျော်လော့။

ဤသို့သော စကားကို ဆိုပြီးလျှင် ကောင်းကင်မှသက်၍ နဂါးမင်းကို မြေ၌ တည်စေ၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှား ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၂၄၉။ ဣစ္စေဝ ဝါကျံ ဝိဿဇိ သုပဏ္ဏော၊
 ဘုမ္မံ ပတိဋ္ဌာယ ဒိဇော ဒုဇိဝု။
 မုတ္တဇ္ဇ တံ သဗ္ဗဘယာ တိဝတ္ထော၊
 ထလူဒကေ ဟောတိ မယာဘိဂုတ္ထော။
 ၂၅၀။ အာတကိနံ ယထာ ကုသလော ဘိသက္ကော၊
 ပိပါသိတာနံ ဥဒကရဟဒေါ သီတော။
 ဝေသ္မံ ယထာ ဟိမ သီတဋ္ဌိတာနံ၊
 ဝေပိ တေ သရဏမဟံ ဘဝါမိ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၂၄၉။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဣစ္စေ ဝါကျံ၊ ဤသို့သောစကားကို။ ဝတု၊ ဆိုပြီး၍။ သုပဏ္ဏော၊ ဂဠုန်မင်းသည်။ ဒုဇိဝံ၊ နဂါးမင်းကို။ ဝိဿဇ္ဇိ၊ လွှတ်၏။ ဒိဇော၊ ဂဠုန်မင်းသည်။ ဘူမံ၊ မြေ၌။ ပတိဋ္ဌာယ၊ ရပ်၍။ ဒုဇိဝံ၊ နဂါးမင်းကို။ သမဿာသေန္တော၊ နှစ်သက်စေလျက်။ တံ၊ သင် နဂါးမင်းကို။ အဇ္ဇ၊ ယခုအခါ၌။ မုတ္တော၊ ငါလွှတ်၏။ သဗ္ဗဘယာ၊ အလုံးစုံသော ဘေးမှ။ အတိဝတ္တော၊ လွန်မြောက်ပြီ။ ထလေ၊ ကြည်း၌၎င်း။ ဥဒကေ၊ ရေ၌၎င်း။ မယာ၊ ငါသည်။ အဘိဂုတ္တော၊ စောင့်ရှောက်အပ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၂၅၀။ နာဂရာဇ၊ နဂါးမင်း။ ကုသလော၊ လိမ်မာသော။ ဘိသက္ကော၊ ဆေးသမားသည်။ အာတကိနံ၊ သူနာတို့၏။ သရဏံ ယထာ စ၊ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်သကဲ့သို့၎င်း။ သီတော၊ ချမ်းမြေ့စွာသော။ ဥဒကရဟဒေါ၊ ရေအိုင်သည်။ ပိပါသိတာနံ၊ ရေမှတ်ကုန်သောသူတို့၏။ သရဏံ ဣစ၊ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်သကဲ့သို့၎င်း။ ဝေသံ၊ အိမ်သည်။ ဟိမသီတဋ္ဌိတာနံ၊ ဆီးနှင်းအချမ်းဖြင့် နှိပ်စက်အပ် ကုန်သော သူတို့၏။ သရဏံ ယထာ စ၊ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သကဲ့သို့၎င်း။ ဝေပိ၊ ဤအတူလျှင်။ အဟံ၊ ငါသည်။ တေ၊ သင်၏။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာသည်။ ဘဝါမိ၊ ဖြစ်၏။

ထို ပဏ္ဍရက နဂါးမင်းသည် နဂါးပြည်သို့ သွား၏။ ဂဠုန်မင်းသည် ဂဠုန်ပြည်သို့သွား၍ ငါသည် ပဏ္ဍရက နဂါးမင်းကို သစ္စာပြု၍ ယုံကြည်စေ သဖြင့် လွှတ်အပ်၏။ ငါ၌ ထိုနဂါးမင်း၏ စိတ်နှလုံးသည် အသို့သဘောရှိသနည်း၊ ထိုနဂါးမင်းကို စူးစမ်းအံ့ဟု ကြံ၍ နဂါးပြည်သို့ သွားပြီးလျှင် ဂဠုန်မင်းတို့၏ လေအဟုန်ကို ပြု၏။ ထိုသို့ပြုသော ဂဠုန်မင်းကို မြင်၍ နဂါးမင်းသည် ဖမ်းယူ ခြင်းငှါ လာသည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ထင်မှတ်၍ အလံတထောင် အတိုင်းအရှည် ရှိသော ကိုယ်ကို ဖန်ဆင်း၍ ကျောက်ခဲတို့ကို၎င်း၊ သဲတို့ကို၎င်း မျို၍ ဝန်လေး သည်ကို ပြုလျက် အမြီးကို အောက်သို့ ထားသည်ကို ပြု၍ အခွေ၏အထက်၌ ပါးပျဉ်းမိုးလျက် ဝပ်၍ ဂဠုန်မင်းကို ကိုက်သတ်အံ့သကဲ့သို့ ပြု၍ နေ၏။ ထိုသို့ နေသော နဂါးမင်းကို မြင်၍ ဂဠုန်မင်းသည် အကြောင်းကို မေးလိုရကား—

၂၅၁။ သဒ္ဓိံ ကတာ အမိတ္တေန၊ အဏ္ဏဇေန ဇလာဗုဇော။

ဝိဝရိယ ဒါဌံ သယသိ၊ ကုတော တံ ဘယမာဂတံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၅၁။ နာဂရာဇ၊ နဂါးမင်း။ ဇလာဗုဇော၊ ဇလာဗုဇမုနိး ဖြစ်သော
နဂါးမင်းသည်။ အဏ္ဏဇေန၊ အဏ္ဏဇမုနိးဖြစ်သော ဂဠုန်မင်းနှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။
ကတု၊ မိတ်ဖွဲ့ခြင်း အချိန်အချက်ကို ပြုပြီးလျက်။ ဒါဌံ၊ အစွယ်ကို။ ဝိဝရိယ၊
ဖွင့်၍။ သယသိ၊ အိပ်၏။ ကုတော၊ အဘယ်အရပ်မှ။ တံ၊ သင်သို့။ ဘယံ၊
ဘေးသည်။ အာဂတံ၊ လာရောက်သနည်း။

ထိုဂဠုန်မင်း စကားကို ကြား၍ ပဏ္ဍရက နဂါးမင်းသည် မိမိအကြောင်းကို
ဂဠုန်မင်းအား ကြားလိုရကား-

၂၅၂။ သံကေတေဝ အမိတ္တသ္မိံ၊ မိတ္တသ္မိံပိ န ဝိဿသေ။
အဘယာ ဘယမုပ္ပန္နံ၊ အပိ မူလာနိ ကန္ဒတိ။

၂၅၃။ ကထံ န ဝိဿသေ တမ္ပိ၊ ယေနာသိ ကလဟော ကတော။
နိစ္စယဋ္ဌေန ဌာတဗ္ဗံ၊ သောရီ သဗ္ဗိ န ရဇ္ဇတိ။

၂၅၄။ ဝိဿာသယေ နစ တံ ဝိဿာသေယျ၊
အသံကိတော စ သံကိတော ဘဝေယျ။
တထာတထာ ဝိညု ပရက္ကမေယျ၊
ယထာယထာ ဘာဝံ ပရော နာဇညာ။

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၅၂။ သုပဏ္ဏရာဇ၊ ဂဠုန်မင်း။ သံကေတေဝ၊ အချိန်အချက် ပြုပြီးသည်
လျှင် ဖြစ်သော။ အမိတ္တသ္မိံ၊ ရန်သူ၌၎င်း။ မိတ္တသ္မိံပိ၊ အဆွေခင်ပွန်း၌၎င်း။
န ဝိဿသေ၊ အကျွမ်းမဝင်ရာ။ အဘယာ၊ ဘေးမရှိသော အဆွေခင်ပွန်းမှ
လည်း။ ယံ ဘယံ၊ အကြင်ဘေးသည်။ ဥပ္ပန္နံ၊ ဖြစ်၏။ တံ ဘယံ၊ ထိုဘေးသည်။
မူလာနိ၊ အမြစ်အရင်းဟု ဆိုအပ်သော အသက်တို့ကိုလျှင်။ အပိ၊ စင်စစ်။
ကန္ဒတိ၊ ဖြတ်တတ်၏။

၂၅၃။ ယေန၊ အကြင်သူနှင့်။ ကလဟော၊ ခိုက်ရန်ကို။ ကတော၊ ပြုအပ်
သည်။ အသိ၊ ဖြစ်ဘူး၏။ တမ္ပိ၊ ထိုခိုက်ရန်ပြုဘူးသော သူ၌။ ကထံ၊ အဘယ်
ကြောင့်။ ဝိဿာသေန၊ အကျွမ်းဝင်ရာ အံ့နည်း။ နိစ္စယဋ္ဌေန၊ အမြဲလုံ့လပြု
သဖြင့်။ ဌာတဗ္ဗံ၊ တည်အပ်၏။ သော၊ ထိုအမြဲလုံ့လပြု၍ စည်သောသူသည်။

အရီ-အရီဟိ၊ ရန်သူတို့နှင့်။ သဗ္ဗိ-သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ န ရဇ္ဇတိ၊ အကျွမ်းဝင်သည်၏ အစွမ်းဖြင့် မတပ်စွန်း။

၂၅၄။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဝိဿာသယေ၊ မိမိ၌အကျွမ်းဝင်ငြားအံ့။ တဉ္စ၊ ထိုသူကိုလည်း။ သယံ၊ မိမိသည်။ န ဝိဿာသေယျ၊ အကျွမ်းမဝင်ရာ။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ အသံကိတော၊ သူတပါးသည် မရှုံ့ရှာအပ်သည်။ ဘဝေယျ၊ ဖြစ်ငြားအံ့။ တဉ္စ၊ ထိုသူကိုလည်း။ အတ္တနာ၊ မိမိသည်။ သံကိတော၊ ရှုံ့ရှာအပ်သည်။ ဘဝေယျ၊ ဖြစ်ရာ၏။ ယထာ ယထာ၊ အကြင်အကြင်သို့သော အပြားအားဖြင့်။ ဝိည၊ ပညာရှိသည်။ ပရက္ကမေယျ၊ လုံ့လပြုရာ၏။ တထာ-တထာ၊ ထိုထိုသို့သော အပြားအားဖြင့်။ အဿ၊ ထိုပညာရှိ၏။ ဘာဝံ၊ သဘောကို။ ပရော၊ သူတပါးသည်။ န ဇညာ၊ မသိရာ။

ထိုသို့ ဂဠုန်မင်း နဂါးမင်းတို့သည် အချင်းချင်း ပြောဟောကြ၍ ညီညွတ်သင့်တင့်သဖြင့် ဝမ်းမြောက်ကုန်လျက် နှစ်ယောက်ကုန်သော ဂဠုန်မင်း နဂါးမင်းတို့သည်လည်း အဝတ်မဝတ်သော တက္ကတုန်းကျောင်းသို့ သွားကြကုန်၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်-

၂၅၅။ တေ ဒေဝဝဏ္ဏာ သုခုမာလရူပါ၊
ဥဘော သမာ သုဇ္ဈယာ ပုညက္ခန္ဓာ။
ဥပါဂမုံ ကရမ္ပိယံ အစေလံ၊
မိဿိဘူတာ အဿဝဟာဝ နာဂါ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၂၅၅။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဒေဝဝဏ္ဏာ၊ နတ်၏ အဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိကုန်သော။ သုခုမာလရူပါ၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အဆင်းသဏ္ဍာန်လည်း ရှိကုန်သော။ သုဇ္ဈယာ၊ စင်ကြယ်ကုန်သော။ ပုညက္ခန္ဓာ၊ ကောင်းမှုအစုကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်သော။ တေ၊ ထိုဂဠုန်မင်း၊ နဂါးမင်းတို့သည်။ သမာ၊ တူမျှကုန်သော အဆင်းသဏ္ဍာန် ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ မိဿိဘူတာ၊ အချင်းချင်း မိတ်ဖွဲ့သဖြင့် ကိုယ်လက်နှီးနှောသောအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်လျက်။ အဿဝဟာဝ၊ ရထားဦး၌ က၊အပ်သော မြင်းနှစ်စီးကဲ့သို့။ ဥဘော၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော။ တေ နာဂါ၊ ထိုယောက်ျားမြတ်တို့သည်။ ကရမ္ပိယံ၊ ကရမ္ပိယအမည်ရှိသော။ အစေလံ၊ အစေလက တက္ကတုန်းသို့။ ဥပါဂမုံ၊ ကပ်လေကုန်၏။

တက္ကတုန်းကျောင်းသို့ ရောက်ကြပြီးလျှင် ဂဠုန်မင်းသည် ဤသို့ ကြံ၏။
ဤနဂါးမင်းသည် တက္ကတုန်းအား အရိုအသေကို မပေးလတ္တံ့၊ ထိုဒုဿီလ
တက္ကတုန်းကို ရှိမခိုးအံ့ ဤသို့ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုဂဠုန်မင်းသည် အပဋ္ဌိရပ်၍
နဂါးမင်းကိုသာလျှင် တက္ကတုန်းအထံသို့ စေလိုက်၏။

ထိုသို့ စေလိုက်ကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား
သည်-

၂၅၆။ တတော ဟဝေ ပဏ္ဏရကော အစေလံ၊
သယမေ ဝုပါဂမ္မ ဣဒံ အဝေါ စ။
မုတ္တဇ္ဇောဟံ သဗ္ဗဘယာ တိ ဝတ္တော၊
န ဟိ နူန တုယံ မနသော ပိယမှာ။

ဟူသော အခြားမဲ့ဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၂၅၆။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တတော-တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ပဏ္ဏရကော၊
ပဏ္ဏရကနဂါးမင်းသည်။ အစေလံ၊ အစေလက တက္ကတုန်းသို့။ သယမေ၊ မိမိ
ချည်းသာလျှင်။ ဝုပါဂမ္မ၊ ကပ်လေ၍။ ဟဝေ၊ စင်စစ်သဖြင့်။ ဣဒံ၊ ဤစကားကို။
အဝေါ စ၊ ဆိုလေ၏။ ဒုဿီလ၊ သီလမရှိသော တက္ကတုန်း။ အဇ္ဇ၊ ယခုအခါ၌။
အဟံ၊ ငါသည်။ သဗ္ဗဘယာ၊ အလုံးစုံသောဘေးမှ။ မုတ္တဇ္ဇော၊ လွတ်သည်ဖြစ်၍။
အတိဝတ္တော၊ လွန်မြောက်ပြီ။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ တုယံ၊ သင့်အား။ နူန၊
စင်စစ်လျှင်။ မနသာ၊ စိတ်ဖြင့်။ န ဟိ ပိယာ၊ မချစ်ကုန်သည်။ အမှာ၊
ဖြစ်ကုန်ပြီ။

ထို့နောက်မှ အစေလကတက္ကတုန်းသည် မိမိပြုသောအကြောင်းကို နဂါး
မင်းအား ကြားလိုသည်ဖြစ်၍-

၂၅၇။ ပိယော ဟိ မေ အာသိ သုပဏ္ဏရာဇာ၊
အ သံသယံ ပဏ္ဏရကေန သစ္စံ။
သော ရာဂရတ္တောဝ အကာသိ တေ၊
ပါပကမ္ပံ သမ္ပဇာနော န မောဟာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၅၇။ နာဂရာဇာ၊ နဂါးမင်း။ ဟိ-ယသ္မာ၊ အကြွင့်ကြောင့်။ သုပဏ္ဏရာဇာ၊
 ဂဠုန်မင်းကို။ မေ၊ ငါသည်။ အသံသယံ၊ ယုံမှားမရှိ။ ပဏ္ဏရကေန၊ ပဏ္ဏရက
 နဂါးမင်းထက်။ ပိယော၊ ချစ်အပ်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ဟိ-သစ္စံ၊ ထိုစကားသည်
 မှန်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ သော-အဟံ၊ ထိုငါသည်။ တသ္မိံ၊ ထိုဂဠုန်မင်း၌။
 ရာဂရတ္တော၊ လောဘအားဖြင့် ချစ်ခင် တပ်မက်မောသည် ဖြစ်၍။ သမ္ပဇာ-
 နောဝ၊ သိလျက်လျှင်။ တေံ ပါပကမ္မံ၊ ထို မကောင်းမှုကို။ အကာသိ၊ ပြုမိ၏။
 မောဟာ၊ မိုက်သောကြောင့်။ န အကာသိ၊ ငါမပြု။

ထိုစကားကိုကြား၍ ပဏ္ဏရကနဂါးမင်းသည် ထိုတက္ကတုန်းကို ကဲ့ရဲ့လိုရကား-

၂၅၈။ န မေ ပိယံ အပ္ပိယံဝါပိ ဟောတိ၊
 သမ္ပဿတော လောကမိမံ ပရဉ္စ။
 သုသညတာနဉ္စိပိ ဗျဉ္စနေန၊
 အသညတော လောကမိမံ စရာသိ။

၂၅၉။ အရိယာဝကာသောသိ အနရိယောစာသိ၊
 အသညတော သညတသန္နိကာသော။
 ကဏှာဘိ ဇာတိကောသိ အနရိယရူပေါ၊
 ပါပံ ဗဟံ ဒုစ္စရိတံ အစရိ။

ဟူသော ဤ နှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၅၈။ နဂ္ဂ၊ အဝတ်မဝတ်သော တက္ကတုန်း။ ဣမဉ္စ လောကံ၊ ဤပစ္စုပ္ပန်
 လောကကို၎င်း။ ပရဉ္စလောကံ၊ တမလွန်လောကကို၎င်း။ သမ္ပဿတော၊
 ကောင်းစွာမြင်သော ရဟန်းအား။ မေ၊ ငါသည်။ ပိယံ ဝါ၊ ချစ်အပ်သောသူ
 ဟူ၍၎င်း။ အပ္ပိယံ ဝါ၊ မချစ်အပ်သော သူဟူ၍၎င်း။ န ဟောတိ၊ မထင်။
 တံ ပန၊ သင်သည်ကား။ သုသညတာနံ၊ ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကို ကောင်းစွာစောင့်
 ရှောက်သော သူတို့၏။ ဗျဉ္စနေနပိ၊ အသွင်အပြင်ဖြင့်လည်း။ အသညတော၊
 ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကို မစောင့်သည်ဖြစ်၍။ ဣမံ လောကံ၊ ဤ လူအပေါင်းကို။
 ဝဉ္စန္တော၊ လှည့်စားလျက်။ စရာသိ၊ ကျင့်၏။

၂၅၉။ အမ္ဘောဒုဿီလ၊ အိုသီလမရှိသော တက္ကတုန်း။ တံ၊ သင်သည်။
 အနရိယော စ၊ သူတော် သူမြတ်မဟုတ်ဘဲလျက်လည်း။ အရိယာဝကာသော၊

သူတော် သူမြတ်တို့၏ အတုပြုသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ အသညတောပိ၊ ကိုယ်နှုတ်
နှလုံးကို မစောင့်ဘဲလျက်လည်း။ သညတသန္နိကာသော၊ ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကို
စောင့်စည်းသော သူတို့၏ အတုပြုသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ကဏှာဘိ ဇာတိကော၊
ကိုယ်တွင်း၌ ဖြစ်သော အကုသိုလ်ဟူသော မည်းညစ်သော သဘောရှိသည်။
အသိ၊ ဖြစ်၏။ အနရိယရူပေါ၊ သူယုတ်မာတို့၏ သဘောရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။
ပါပံ၊ ယုတ်မာစွာသော။ ဒုစ္စရိတံ၊ မကောင်းသော အကျင့်ကို။ ဗဟံ၊ များစွာ။
အစရိ၊ ကျင့်ဘိ၏။

ဤသို့ ထိုတက္ကတုန်းကို ကဲ့ရဲ့ပြီး၍ ယခုအခါ ကျိန်ဆဲပြန်လိုသော နဂါးမင်း
သည်-

၂၆၀။ အဒုဋ္ဌဿ တုဝံ ဒုဗ္ဗိ၊ ဒုဗ္ဗိ စ ပိသုဏောစာသိ။
ဧတေန သစ္စဝစေန၊ မုဒ္ဒါ တေ ဖလတု သတ္တဓာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၆၀။ အမ္ဘောဒုဗ္ဗိ၊ အို-အဆွေခင်ပွန်းဖျက်။ တုဝံ၊ သင်သည်။ အဒုဋ္ဌဿ၊
မပြစ်မှားအပ်သော အဆွေခင်ပွန်းအား။ ဒုဗ္ဗိ စ၊ ပြစ်မှားသည်လည်း။ အသိ၊
ဖြစ်၏။ ပိသုဏော စ၊ ဂုံးချောတတ်သည်လည်း။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ဧတေန၊
ဤသို့သဘောရှိသော။ သစ္စဝစေန၊ မှန်သော စကားကြောင့်။ တေ၊ သင်၏။
မုဒ္ဒါ၊ ဦးခေါင်းသည်။ သတ္တဓာ၊ ခုနစ်စိတ်။ ဖလတု၊ ကဲ့စေသတည်း။

ဤသို့ ပဏ္ဍရကနဂါးမင်းသည် ကျိန်ဆဲစဉ်လျှင် ကရမိယမည်သော အစေ
လက တက္ကတုန်း ဦးခေါင်းသည် ခုနစ်စိတ်ကဲ့၏။ ထိုင်၍နေရာ အရပ်၌လျှင်
မြေသည် ဟင်းလင်းအပြင်ကို ပေး၏။ ထိုအစေလကတက္ကတုန်းသည် မြေသို့
ဝင်ရလေ၍ အဝီစိင်ရဲ၌ ဖြစ်ရလေ၏။ နဂါးမင်း ဂဠုန်မင်းတို့ သည်လည်း မိမိတို့
နေရာအရပ်သို့လျှင် သွားလေကုန်၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအစေလက တက္ကတုန်းကို မြေမျှိုသောအဖြစ်
ကို ထင်ရှား ပြတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍-

၂၆၁။ တဿဟိ မိတ္တာနံ န ဒုဗ္ဗိတဗ္ဗံ၊
မိတ္တဒုဗ္ဗာ ဟိ ပါပိယော နတ္ထိ အညော။

အာသိတ္တပတ္တော နိဟတော ပထဗျာ၊
ဣန္ဒြဿ ဝါကျေန ဟိ သံဝရော ဟတော။

ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၂၆၁။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ မိတ္တာနံ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့အား။ န ဒုဗ္ဘိတဗ္ဗံ၊ မပြစ်မှားအပ်။ ဟိ-ယသ္မာ၊ အကြံကြောင့်။ မိတ္တဒုဗ္ဘာ၊ အဆွေခင်ပွန်း ပြစ်မှားသော မကောင်းမှုအောက်။ ပါပိယော၊ အထူးသဖြင့် ယုတ်မာသော။ အညော၊ တပါးသော မကောင်းမှုသည်။ န ဟိ အတ္ထိ၊ မရှိသည်သာတည်း။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အာသိတ္တပတ္တော၊ မိမိသည် သောက်အပ်သော အဆွေခင်ပွန်း ပြစ်မှားသော ကံဟူသော အဆိပ်သည် အပြီးသို့ ရောက်စေအပ်သည်ဖြစ်၍။ ပထဗျာ၊ မြေ၌။ နိဟတော၊ မြုပ်ရလေ၏။ ဟိ-သစ္စံ၊ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ဣန္ဒြဿ၊ ပဏ္ဍရကနဂါးမင်း၏။ ဝါကျေန၊ သစ္စာစကားသည်။ သံဝရော၊ မစောင့်ဘဲလျက် စောင့်သကဲ့သို့ ဝန်ခံသော အစေလက တက္ကတုန်းကို။ ဟတော၊ သတ်အပ်၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤပဏ္ဍရကဇာတ် ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ - ယခုအခါ၌သာလျှင် ဤဒေဝဒတ်သည် မုသား ဆို၍ မြေမျှသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း မုသားဆိုသောကြောင့် မြေမျှ ဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ ယခုအခါ၌ ဤဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ အစေလက တက္ကတုန်းဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ သာရိပုတြာသည် ထိုအခါ ပဏ္ဍရက နဂါးမင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဂဠုန်မင်း ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

လျှိုဝှက်ရာကို၊ ဖွင့်ဟဆို၊ ထိုသူ ဖျက်စီးရာ။
ရှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ပဏ္ဍရကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၉-သမ္ဗုလ္လာဇာတ်

အမျိုးကောင်းသွီးကျင့်ဝတ်နှင့် ပြည့်စုံလျက် လင်ကို နတ်ကဲ့သို့ ရိုသေခြင်း အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “ကာ ဝေမောနာ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်

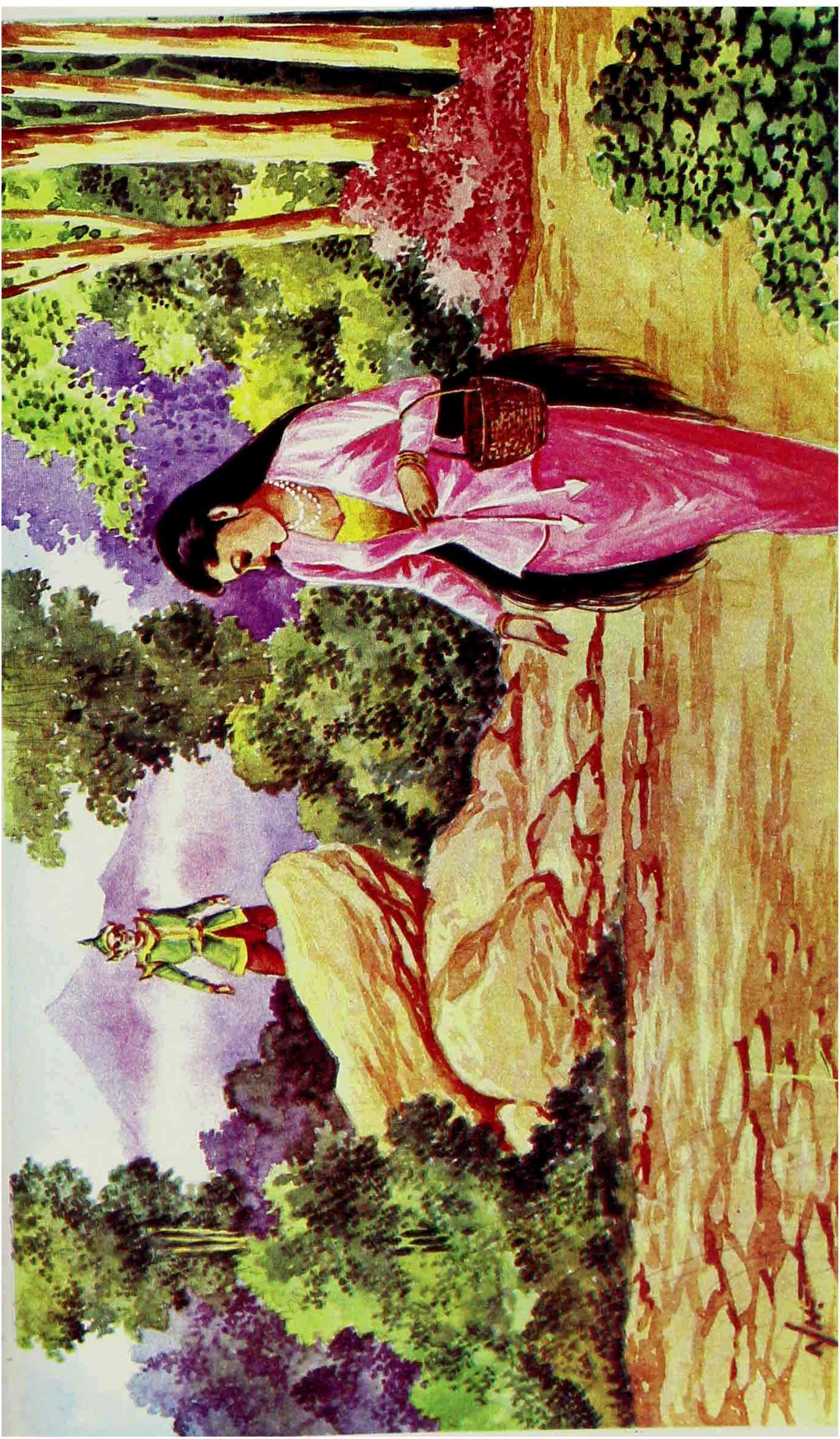
တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ သမ္မုလာဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် မလ္လိကာမိဖုယားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ [ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုကို ကုမ္မာသပိဏ္ဍ ဇာတ်၌ ချဲ့အပ်ပြီးသလျှင်ကတည်း၊] အထူးကား ထိုမလ္လိကာ မိဖုယားသည် မြတ်စွာဘုရားအား သုံးဆုပ်သော မုယောစိုင်းအလှူ၏ အာနုဘော်ကြောင့် ထိုနေ့၌ပင်လျှင် ကောသလမင်းကြီး၏ မိဖုယားအဖြစ်သို့ ရောက်၍ လင်၏ ရှေးဦးစွာထခြင်း အစရှိသော ငါးပါးကုန်သော ကောင်းသော အကျင့် ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံသည်။ ဘုရားသခင်အား လုပ်ကျွေးသည်။ လင်ကို နတ်ကဲ့သို့ ရိုသေသည် ဖြစ်၏။ ထိုမလ္လိကာမိဖုယား၏ လင်ကို နတ်ကဲ့သို့ ရိုသေသော အဖြစ်သည် အလုံးစုံသော သာဝတ္ထိပြည်၌ ကျော်စောထင်ရှား၏။ ထိုအခါ တနေ့သ၌ တရားသဘင်ဝယ် ရဟန်းတို့သည် စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ - မလ္လိကာမိဖုယားသည် အကျင့်ဝတ်နှင့် ပြည့်စုံသတတ်။ လင်ကို နတ်ကဲ့သို့ ရိုသေသတတ်ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ - ယခုအခါ အဘယ် မည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူလတ်၍ ဤမည် သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော် လျှောက်ကုန်လတ်သော် ရဟန်းတို့ - ဤမလ္လိကာသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် အကျင့်ဝတ်နှင့် ပြည့်စုံသည်။ လင်ကို နတ်ကဲ့သို့ ရိုသေသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း လင်ကို နတ်ကဲ့သို့ ရိုသေ ဘူးသည်သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့ - လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား သောတ္ထိသေနမည်သော သားတော်သည်ရှိ၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်း သည် အရွယ်သို့ရောက်သော ထိုသားတော် သောတ္ထိသေန မင်းသားကို အိမ်ရှေ့ မင်းအဖြစ်၌ ထားတော်မူ၏။ ထိုအိမ်ရှေ့မင်း၏ မိဖုယားကြီးသည် သမ္မုလာ အမည်ရှိ၏။ မြတ်သောအဆင်းကို ဆောင်၏။ ကိုယ်အရောင် အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ လေတိတ်ရာ၌ ထွန်းအပ်သော ဆီမီးအလျှံကဲ့သို့ ထင်၏။ နောက် အဘို့၌ သောတ္ထိသေနမင်း ကိုယ်၌ နှုနာသည် ဖြစ်၏။ ဆေးသမားတို့သည် ကျခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ ထို သောတ္ထိသေန မင်းသားသည် နှုနာ ပေါက် ကဲ့သည်ရှိသော် စက်ဆုပ် ရွံရှာသည်ဖြစ်၍ နှလုံး မသာခြင်းသို့ ရောက်၍ ငါ့အား မင်းအဖြစ်ဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း၊ တော၌ ကိုးကွယ်ရာမရှိ

သော သေခြင်းဖြင့် သေအံ့ဟု ခမည်းတော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးအား ကြား
လျှောက်စေ၍ အလွန်နှစ်သက်ဘွယ်ရှိသော ရွှေအိမ်ရွှေနန်းကို စွန့်၍ မြို့မှထွက်၏။
သမ္ဗုလ္လာမိဖုရားသည် များစွာကုန်သော အကြောင်းတို့ဖြင့် ပြန်လည်စေသော်
လည်း မပြန်မူ၍ သွားလျှင် ငါသည် အရှင်ဖြစ်သော ထိုမင်းသားကို တော၌
လုပ်ကျွေးအံ့ဟု ဆို၍ မင်းသားနှင့် အတူတကွလျှင် ပြည်မှ ထွက်၏။

ထို သောတ္ထိသေနမင်းသားသည် တောသို့ဝင်၍ ရလွယ်သော သစ်သီးကြီး
ငယ်ရှိသော အရိပ် ရေနှင့်ပြည့်စုံသော အရပ်၌ ကျောင်းဆောက်၍ နေ၏။
သမ္ဗုလ္လာမင်းသမီးသည် ထိုမင်းသားကို လုပ်ကျွေး၏။ အဘယ်သို့ လုပ်ကျွေး
သနည်း ဟူမူကား ထိုသမ္ဗုလ္လာမင်းသမီးသည် နံနက်စောစောက ထပြီးလျှင်
ကျောင်းကို တံမျက်လှည်း၍ သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေကို တည်ထား၍ ဒန်ပူ
မျက်နှာသစ်ရေကို ဆက်ကပ်သဖြင့် ခံတွင်းဆေးပြီးသည်ရှိသော် အထူးထူးသော
ဆေးတို့ကို ကြိတ်၍ ထိုလင် မင်းသား၏ နှုနာ၌ လိမ်းကျံ၍ ချိုနိုးရာရာကုန်သော
သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို စားစေပြီးလျှင် ခံတွင်းကို ဆေး၍ မိမိလက်ကို ကောင်းစွာ
ဆေးပြီးသော် အရှင်သား- မမေ့မလျော့ ဖြစ်လော့ဟု ဆို၍ ရှိခိုးပြီးလျှင်
တောင်း၊ တူးရှင်း၊ ချိတ်၊ တံချူတို့ကို ယူ၍ သစ်သီးကြီးငယ်အလို့ငှါ တောသို့
ဝင်၍ သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို ဆောင်ယူခဲ့ပြီးလျှင် တင့်အပ်သော အရပ်၌ထား၍
အိုးဖြင့် ရေကို ဆောင်၍ အထူးထူးသော ကသယ်မှုန့်တို့ဖြင့်၎င်း၊ မြေညက်တို့ဖြင့်
၎င်း သောတ္ထိသေနမင်းသားကို ရေချိုးစေ၍ တဖန် ချိုစွာသော သစ်သီးတို့ကို
ဆက်ကပ်၏။ သစ်သီး သုံးဆောင်ပြီးသော အဆုံး၌ နံ့သာဖြင့် ထုံအပ်သောရေကို
ဆက်ကပ်၍ မိမိသည် သစ်သီးတို့ကို သုံးဆောင်သဖြင့် ပျဉ်အခင်းကို စီရင်၍
မင်းသားသည် ထိုပျဉ်အခင်း၌ လျောင်းသည်ရှိသော် ထိုမင်းသား၏ ခြေတို့ကို
ရေဆေး၍ ဦးခေါင်းကို ဆုပ်နယ်ခြင်း၊ ကျောက်ဆုပ်နယ်ခြင်း၊ ခြေလက်ကို
ဆုပ်နယ်ခြင်းတို့ကို ပြုလျက် အိပ်ရာနံပါးသို့ ကပ်၍ အိပ်၏။ ဤသို့သောနည်းဖြင့်
လင်ကို လုပ်ကျွေး၏။

ထိုသမ္ဗုလ္လာမင်းသမီးသည် တနေ့သောအခါ တော၌ သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို
ဆောင်သည်ရှိသော် တခုသော ချောင်းငယ်ကို မြင်၍ ဦးခေါင်းမှ တောင်းကို
ချသဖြင့် ချောင်းနား၌ ထား၍ ရေချိုးအံ့ဟု ရေသို့ သက်၍ နှုန်းမှုန့်ဖြင့်

ပုံ-၁၆၊ ၅၅၀-စ၊ သမ္ဗုဒ္ဓါဇာတ်

သစ်သီးအရှာထွက်သော သမ္ဗုဒ္ဓါဇာတ်သမီးအား ဒါနောဘိလူး မြင်တွေ့ပုံ

ကိုယ်ကို ပွတ်၍ ရေချိုးသဖြင့် ကောင်းစွာ ဆေးအပ်ပြီးသော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍
ရေမှ တက်ပြီးလျှင် လျော်တေသင်္ကန်းကို ဝတ်၍ ချောင်းနား၌ ရပ်၏။ ထိုသို့
ရပ်သောအခါ သမ္မုလာမင်းသွီး၏ ကိုယ်ရောင်ဖြင့် တောအလုံးသည် တပြိုင်နက်
လင်း၏။ ထိုခဏ၌ တယောက်သော ဒါနောဘီလူးသည် အစာရှာအံ့သောငှါ
သွားသည်ရှိသော် ထိုသမ္မုလာမင်းသွီးကို မြင်၍ တပ်စွန်းသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍
အကြောင်းကို မေးလိုရကား—

၂၆၂။ ကာ ဝေဓမာနာ ဂိရိကန္ဓရာယံ၊
ကော တုဝံ တိဋ္ဌသိ သညတူရူ။
ပုဋ္ဌာသိ မေ ပါဏိပမေယျ မဇ္ဈေ၊
အက္ခာဟိ မေ နာမဉ္ဇ ဗန္ဓဝေ စ။

၂၆၃။ သြဘာသယံ ဝနံ ရမ္မံ၊ သိဟဗျဂ္ဂနိသေဝိတံ။
ကာ ဝါ တံ မသိ ကလျာဏိ၊ ကဿ ဝါ တံ သုမဇ္ဈိမေ။
အဘိဝါဒေမိ တံ ဘဒ္ဒေ၊ ဒါနဝါဟံ နမတ္ထု တေ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၆၂။ သညတူရူ၊ ကောင်းစွာ ပေါင်းအပ်သော မြတ်သော ဦးရုလက္ခဏာ
ရှိသော မိန်းမ။ ဂိရိကန္ဓရာယံ၊ တောင်ကြား ချောင်းနား၌။ ဝေဓမာနာ၊
ချမ်းအေးသည်ဖြစ်၍ တုန်လှုပ်သည်ကား။ ကာ၊ အဘယ်သူနည်း။ တုဝံ၊
သင်သည်။ ကော၊ တယောက်တည်း။ တိဋ္ဌသိ၊ တည်ဘိ၏။ ပါဏိပမေယျ-
မဇ္ဈေ၊ လက်ဖြင့် ညှိတ်စေအပ်သော ခါးရှိသော မိန်းမ။ မေ ငါသည်။ ပုဋ္ဌော၊
မေးအပ်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ မေ ငါအား။ နာမဉ္ဇ၊ အမည်ကို၎င်း။ ဗန္ဓဝေ စ၊
အဆွေအမျိုးတို့ကို၎င်း။ အက္ခာဟိ၊ ကြားလော့။

၂၆၃။ ကလျာဏိ၊ ကောင်းခြင်းငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသောမိန်းမ။ သိဟဗျဂ္ဂ-
နိသေဝိတံ၊ ခြင်္သေ့ ကျားတို့၏ နေရာဖြစ်သော။ ရမ္မံ၊ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော။
ဝနံ၊ တောအလုံးသည်။ သြဘာသယံ၊ ကိုယ်ရောင်ဖြင့် ထွန်းလင်း၏။ တံ၊
သင်သည်။ ကာ ဝါ၊ အဘယ်သူသည်မူလည်း။ အသိ၊ ဖြစ်သနည်း။ သုမဇ္ဈိမေ၊
ခါးစည်းတင်ကျယ် ငယ်သော ဝမ်းရှိသော မိန်းမ။ တံ၊ သင်သည်။ ကဿ ဝါ၊
အဘယ်သူ၏မူလည်း။ ဓိတာ၊ သမီးနည်း။ ဘဒ္ဒေ၊ အဘယ်။ ဒါနဝါ၊ ဒါနော

အမည်ရှိသော။ အဟံ၊ ငါသည်။ တံ၊ သင့်ကို။ အဘိဝါဒေမိ၊ ရှိခိုး၏။ တေ၊
သင်အား။ နမော၊ ရှိခိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေသတည်း။

သမ္ဗုဒ္ဓာ မင်းသမီးသည် ထိုဒါနောဘိလူး၏ စကားကို ကြား၍ ထိုဒါနော
ဘိလူးအား အကြောင်းကို ကြားလိုရကား—

၂၆၄။ ယော ပုတ္တော ကာသိရာဇဿ၊ သောတ္ထိသေနောတိ တံ ဝိဒူ။
တဿာဟံ သမ္ဗုဒ္ဓာ ဘရိယာ၊ ဝေ ဇာနာဟိ ဒါနဝ။

၂၆၅။ အဘိဝါဒေမိ ဘဒ္ဒန္တ၊ သမ္ဗုဒ္ဓာဟံ နမတ္ထု တေ။
ဝေဒေဟပုတ္တော ဘဒ္ဒန္တ၊ ဝနေ ဝသတိ အာတုရော။

၂၆၆။ တမဟံ ရောဂသမ္ပတ္တံ၊ ဧကော ဧကံ ဥပဋ္ဌဟံ။
အဟဉ္စ ဝနမဉ္စ ဝယ၊ မဓမံသံ မိဂါဗိလံ။
ယဒါ ဟရာမိ တံ ဘက္ခော၊ တဿ နန္ဒဗ္ဗ နာဓသိ။

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၆၄။ ဒါနဝ၊ ဒါနောဘိလူး။ ကာသိရာဇဿ၊ ကာသိမင်း၏။ ယောပုတ္တော၊
အကြင်သားသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တံပုတ္တံ၊ ထိုသားကို။ သောတ္ထိသေနောတိ၊
သောတ္ထိသေန ဟူ၍။ ဝိဒူ၊ သူခပ်သိမ်းတို့ သိကုန်၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ တဿ၊
ထိုသောတ္ထိသေနမင်းသား၏။ သမ္ဗုဒ္ဓာ၊ သမ္ဗုဒ္ဓာအမည်ရှိသော။ ဘရိယာ၊
မယားတည်း။ ဝေ၊ ဤသို့။ ဇာနာဟိ၊ သိလော။

၂၆၅။ ဘဒ္ဒန္တ၊ အရှင်ဒါနောဘိလူး။ သမ္ဗုဒ္ဓာ၊ သမ္ဗုဒ္ဓာအမည်ရှိသော။
အဟံ၊ ငါသည်။ တံ၊ သင့်ကို။ အဘိဝါဒေမိ၊ ရှိခိုး၏။ တေ၊ သင်အား။ နမော၊
ရှိခိုးခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ ဘဒ္ဒန္တ၊ အရှင်ဒါနောဘိလူး။ ဝေဒေဟ-
ပုတ္တော၊ ဝိဒေဟမင်း၏သားဖြစ်သော သောတ္ထိသေနမင်းသည်။ အာတုရော၊
ကျင်နာသည်ဖြစ်၍။ ဝနေ၊ တော၌။ ဝသတိ၊ နေ၏။

၂၆၆။ ရောဂသမ္ပတ္တံ၊ ရောဂါဖြင့်နှိပ်စက်အပ်သော။ ဧကော၊ တယောက်တည်း
သော။ တံ၊ ထိုမင်းသားကို။ ဧကော၊ တယောက်တည်းသော။ အဟံ၊ ငါသည်။
ဥပဋ္ဌဟံ၊ လုပ်ကျွေး၏။ အဟဉ္စ၊ ငါသည်ကား။ ဝနံ၊ တော၌။ မိဂါဗိလံ၊ ခြင်္သေ့
ကျားတို့၏ စားကြွင်းဖြစ်သော။ မဓမံသံ၊ ပျား အမဲကို။ ဥဉ္စ ဝယ၊ ရှာမှီး၍။
ယံ၊ အကြင်အစာကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ အဟရာမိ၊ ဆောင်ခဲ့၏။ တံ၊

ထိုအစာကို။ဘက္ခေ၊ စား၏။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့မူကား။ တဿ၊ ထိုလင်မင်းသား၏။
သရီရံ၊ ကိုယ်သည်။ နာဓသိန္နန၊ ပူလောင်လိမ့်သည်တကား။

ထို့နောက်မှ ဒါနောဘိလူးသည် မင်းသွားကို ဖြားယောင်းလိုရကား—

၂၆၇။ ကိံ ဝနေ ဓုဇပုတ္တေန၊ အာတုရေန ကရိဿသိ။

သမ္ဗုလေ ပရိစိဏ္ဍေန၊ အဟံ ဘတ္တာ ဘဝါမိ တေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၆၇။ သမ္ဗုလေ၊ သမ္ဗုဒ္ဓါမင်းသွား။ ပရိစိဏ္ဍေန၊ အနာ၌ ကျင်လည်ရ
သော။ အာတုရေန၊ အနာဖြင့် ကျင်နာသော။ ဓုဇပုတ္တေန၊ မင်းသားဖြင့်။
ဝနေ၊ တော၌။ ကိံ ကရိဿသိ၊ အသို့ပြုအံ့နည်း။ အဟံ၊ ငါသည်။ တေ၊
သင်၏။ ဘတ္တာ၊ လင်သည်။ ဘဝါမိ၊ ဖြစ်လို၏။

ထိုသို့ ဖြားယောင်းပြောဆိုသော ဒါနောဘိလူး၏ စကားကို ပယ်လိုသော
သမ္ဗုဒ္ဓါမင်းသွားသည်—

၂၆၈။ သောကဋ္ဌာယ ဒုရတ္တာယ၊ ကိံ ရူပံ ဝိဇ္ဇတေ မမ။

အညံ ပရိယေသ ဘဒ္ဒန္တေ၊ အဘိရူပတရံ မယာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၆၈။ ဘဒ္ဒန္တေ၊ အရှင်ဒါနောဘိလူး။ သောကဋ္ဌာယ၊ စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့်
နှိပ်စက်အပ်သော။ ဒုရတ္တာယ၊ ဆင်းရဲခြင်း အထီးကျန်ခြင်းသို့ ရောက်သော
ကိုယ်ရှိသော။ မမ၊ ငါ့အား။ ရူပံ၊ အရောင်အဆင်းသည်။ ကိံ ဝိဇ္ဇတေ၊ အဘယ်
မှာရှိအံ့နည်း။ ဘဒ္ဒန္တေ၊ အရှင်ဒါနောဘိလူး။ မယာ၊ အကျွန်ုပ်ထက်။ အဘိရူပ-
တရံ၊ အလွန် အဆင်းလှသော။ အညံ၊ တပါးသောမိန်းမကို။ ပရိယေသ၊
ရှာလေလော့။

ဤသို့ သမ္ဗုဒ္ဓါမင်းသမီး ပယ်သည်ရှိသော် ဒါနောဘိလူးသည် တဖန်
ခြိမ်းချောက်သဖြင့် ဖြားယောင်းလိုရကား—

၂၆၉။ ဧဟိ မံ ဂိရိမာရယျ၊ ဘရိယာ မယံ စတုဿတာ။

တာသံ တံ ပဝရာ ဟောဟိ၊ သဗ္ဗကာမသမိဒ္ဓိနိ။

၂၇၀။ နနု တာရကဝဏ္ဏာဘေ၊ ယံကိဉ္စ မနသိစ္စသိ။

သဗ္ဗန္တံ ပစုရံ မယံ၊ ရမ္မသ္မုဇ္ဇေ မယာ သဟ။

၂၇၁။ နောစေ တုဝံ မဟေသေယံ၊ သမ္ဗုလေ ကာရယိဿသိ။
အလံ တံ ပါတရာသာယ၊ ပနေ ဘက္ခာ ဘဝိဿသိ။
ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၆၉။ သမ္ဗုလေ၊ သမ္ဗုလာမင်းသွီး။ ဟေ၊ လာလှည့်။ ဣမံဂိရိံ၊ ဤတောင်
သို့။ အာရူယ၊ တက်လော့။ မယံ၊ ငါ၏။ ဘရိယာ၊ မယားတို့သည်။ စတုဿတာ၊
လေးရာရှိကုန်၏။ တာသံ၊ ထိုလေးရာကုန်သော မယားတို့ထက်။ တံ၊ သင်သည်။
သဗ္ဗကာမသမိဒ္ဓိနိ၊ အလုံးစုံသော အလိုဆန္ဒနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍။ ပဝရာ၊
မြတ်သည်။ ဟောဟိ၊ ဖြစ်လော့။

၂၇၀။ တာရကဝဏ္ဏာဘေ၊ ကြယ်ရောင် အဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိ
သော။ သမ္ဗုလေ၊ သမ္ဗုလာမင်းသမီး။ ယံကိဉ္စိ၊ အလုံးစုံသော အသုံးအဆောင်
ကို။ မနသံ၊ စိတ်ဖြင့်။ တံ၊ သင်သည်။ ဣစ္ဆသိ၊ အလိုရှိ၏။ တံ သဗ္ဗံ၊ ထိုအလုံး
စုံသော ဥစ္စာအသုံးအဆောင်သည်။ မယံ၊ ငါ့အား။ နန၊ စင်စစ်။ ပစုရံ၊
များ၏။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ မယာ၊ ငါနှင့်။ သဟ၊ တကွ။ ရမ္မဿ၊ မွေ့လျော်
လော့။

၂၇၁။ သဏှေ၊ နူးညံ့သောကိုယ်ရှိသော။ သမ္ဗုလေ၊ သမ္ဗုလာမင်းသွီး။
တုဝံ၊ သင်သည်။ မဟေသေယံ၊ မိဖုယားကြီး၏ အဖြစ်ကို။ နောစေ ကာရ-
ယိဿသိ၊ အကယ်၍ မပြုအံ့။ ဧဝံ၊ ဤသို့ မိဖုယားကြီး မပြုသည်ရှိသော်။ တံ၊
သင်သည်။ ပါတရာသာယ၊ နံနက်အစာအလို့ငှါ။ အလံ၊ လောက်၏။ ပနေ၊
နံနက်အခါ၌။ ဘက္ခာ၊ ငါ့အစာသည်။ ဘဝိဿသိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။

ဤသို့ ဖြားယောင်းပြောဆို၍ သမ္ဗုလာမင်းသမီးလက်၌ ဆွဲကိုင်လျှင်
သမ္ဗုလာမင်းသမီးသည် ပြင်းစွာသော စိုးရိမ်ခြင်းသို့ ရောက်၏။
ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်-

၂၇၂။ တဉ္စ သတ္တဇဇော လုဒ္ဓေါ၊ ကဋ္ဌာရော ပုရိသာဒကော။
ဝနေ နာထံ အပဿန္တိ၊ သမ္ဗုလံ အဂ္ဂဟိ ဘုဇေ။

၂၇၃။ အဓိပန္နာ ပိသာစေန၊ လုဒ္ဓေနာမိသ စက္ခုနာ။
သာ စ သတ္တု ဝသံ ပတ္တာ၊ ပတိမေ ဝါ နုသောစတိ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၂၇၂။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သတ္တဇဋ္ဌော၊ ဆံကျစ် ခုနစ်ထုံးရှိသော။
လုဒ္ဒေါ၊ ကြမ်းကြုတ် စွာသော။ ကဋ္ဌာရော၊ အစွယ်ခေါ်ခေါ် ထွက်သော။
ပုရိသာဒကော၊ လူသားစားတတ်သော ဒါနော ဘီလူးသည်။ ဝနေ၊ တော၌။
နာထံ၊ ကိုးကွယ်ရာကို။ အပဿန္တိ၊ မမြင်သော။ တဉ္စ သမ္မုလံ၊ ထိုသမ္မုလာ
မင်းသမီးကိုလျှင်။ ဘုဇေ၊ လက်၌။ အဂ္ဂဟိ၊ ဆွဲကိုင်၏။

၂၇၃။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ လုဒ္ဒေန၊ ကြမ်းကြုတ်စွာသော။ အာမိသ-
စက္ခုနာ၊ ကိလေသာ မျက်စိဖြင့် ကြည့်တတ်သော။ ပိသာစေန၊ ဒါနောဘီလူး
သည်။ အဓိပန္နာ၊ နှိပ်စက်အပ်သော။ သတ္တု၊ ရန်သူ၏။ ဝသံ၊ နိုင်ငံသို့။ ပတ္တာ၊
ရောက်ရသော။ သာ စ၊ ထိုသမ္မုလာ မင်းသမီးသည်ကား။ ပတိံ ဝေ၊ မိမိလင်ကို
သာလျှင်။ အနုသောစတိ၊ စိုးရိမ်၏။

သမ္မုလာမင်းသမီးသည် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခြင်း ပြင်းစွာ နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍
ငိုမြည်တမ်းလျက် နတ်တို့အား တိုင်တန်းလှိုရကား—

၂၇၄။ န မေ ဣဒံ တထာ ဒုက္ခံ၊ ယံ မံ ခါဒေယျ ရက္ခသော။
ယဉ္စ မေ အယျပုတ္တဿ၊ မနော ဟေဿတိ အညယာ။

၂၇၅။ န သန္တိ ဒေဝါ ပဝသန္တိ နူန၊
န ဟိ နူန သန္တိမ လောကပါလာ။
သာဟသာ ကရောန္တာနံ အသညတာနံ၊
န ဟိ နူန သန္တိ ပဋိသေခိတာရော။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၇၄။ တောန္တော ဒေဝတာယော၊ အို-အရှင် နတ်မြတ်အပေါင်းတို့။ ယထာ၊
အကြင်အခြင်းဖြင့်။ ရက္ခသောဒါနော၊ ရက္ခိသ်ဘီလူးသည်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။
ယံ ခါဒေယျ၊ အကြင် စားရာ၏။ တထာ၊ ထိုအခြင်းဖြင့်။ ဣဒံ၊ ဤသို့စားခြင်း
သည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ အယျပုတ္တဿ၊ အရှင့်သားအား။ အညယာ၊ တပါး
သော အခြင်းအရာဖြင့်။ မနော၊ စိတ်သည်။ ယဉ္စ ဟေဿတိ၊ အကြင်တခြား
ဖြစ်လတ္တံ့။ ဣဒံ၊ ဤအရှင့်သားတော်၏ စိတ်တခြား ဖြစ်ခြင်းသည်လျှင်။ မေ၊
အကျွန်ုပ်အား။ ဒုက္ခတရံ၊ အလွန်ဆင်းရဲစွာ၏။

၂၇၅။ ဒေဝါ၊ အရှင်နတ်မြတ်တို့သည်။ န သန္တိ နှုန၊ မရှိလေကုန်ယောင်
 တကား။ ပဝသန္တိနှုန၊ ဤအရပ်မှတပါး သွားလေကုန်ယောင်တကား။ ဣမ၊
 ဤလောက၌။ လောကပါလာ၊ လူတို့ကိုစောင့်တတ်ကုန်သော လောကပါလ
 နတ်တို့သည်။ န ဟိ သန္တိ နှုန၊ မရှိလေကုန်ယောင်တကား။ အသညတနံ၊ ကိုယ်
 နှုတ် နှလုံးကို မစောင့်ကုန်သော။ သာဟသာကရောန္တာနံ၊ နိုင်ထက်ကလူပြုတတ်
 ကုန်သော သူတို့ကို။ ပဋိသေမိတာရော၊ တားမြစ်တတ်ကုန်သော နတ်တို့သည်။
 န ဟိ သန္တိ နှုန၊ မရှိလေကုန်ယောင်တကား။

ထိုသို့ ငိုကြွေး မြည်တမ်းသောအခါ သမ္ဗုဒ္ဓာမင်းသမီး၏ သီလ အာနု
 ဘော်ကြောင့် သိကြားမင်း၏ ဘုံဗိမာန်သည် တုန်လှုပ်၏။ ပဏ္ဍုကမ္မလာ
 ကျောက်နေရာသည် ပူသော အခြင်းအရာကို ပြ၏။ သိကြားမင်းသည် ဆင်ခြင်
 လတ်သော် ထိုအကြောင်းကိုသိ၍ ဝရဇိန်လက်နက်ကိုယူ၍ လျင်မြန်စွာလာလတ်
 ပြီးလျှင် ဘီလူးဦးခေါင်းထက်၌ ရပ်၍ ထို ဒါနောဘီလူးကို ခြိမ်းချောက်လို
 ရကား—

၂၇၆။ ဣတ္ထိနမေသာ ပဝရာ ယသသိနိ၊
 သန္တာ သမာ အဂ္ဂိရိဝဂ္ဂတေဇာ။
 တဉ္ဇေ တုဝံ ရက္ခသာ ဒေသိ ကညံ၊
 မုဒ္ဒါ စ ဟိ သတ္တဓာ တေ ဖလေယျ။
 မာ တံ ဒသိ မုဉ္ဇေ ပတိဗ္ဗတာယ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၇၆။ ရက္ခသ၊ ရက္ခိသ်ဘီလူး။ သေ၊ ဤမိန်းမသည်။ ဣတ္ထိနံ၊ မိန်းမ
 တကာတို့ထက်။ ပဝရာ၊ မြတ်၏။ ယသသိနိ၊ များသော အခြံအရံရှိ၏။ သန္တာ၊
 ငြိမ်သက်သော ဣန္ဒြေရှိ၏။ သမာ၊ ညီမျှသော အကျင့်ရှိ၏။ အဂ္ဂိရိဝ၊ မီးကဲ့သို့။
 ဥဂ္ဂတေဇာ၊ ထက်သော တန်ခိုးရှိ၏။ တုဝံ၊ သင်သည်။ တံ ကညံ၊ ထိုမင်းသမီးကို။
 စေ အဒေသိ၊ အကယ်၍ စားအံ့။ ဝေံ၊ ဤသို့စားသည်ရှိသော်။ တေ၊ သင်၏။
 မုဒ္ဒါ စ၊ ဦးခေါင်းသည်လည်း။ သတ္တဓာ၊ ခုနစ်စိတ်။ ဖလေယျ၊ ကဲ့ရာပေအံ့။
 တံ၊ သင်သည်။ ပတိဗ္ဗတာယ၊ လင့်ဝတ်နှင့် ပြည့်စုံပေသော မိန်းမကို။ မာ ဒသိ၊
 မစားလင့်။ မုဉ္ဇေ၊ လွတ်လော့။

ထိုစကားကို ကြား၍ ဒါနောဘီလူးသည် သမ္မုလာမင်းသွီးကို လွှတ်၏။ သိကြားမင်းသည် တဖန်လည်း ဤဒါနော ဘီလူးသည် ဤသို့သဘောရှိသော အမှုကို ပြုပြန်ရာ၏ဟု ကြံ၍ ဒါနောဘီလူးကို သံခြေကျဉ်းဖြင့် နှောင်ဖွဲ့၍ တဖန် မလာစိမ့်သောငှါ သုံးခုမြောက်ဖြစ်သော တောင်ကြား၌ လွှတ်၏။ မင်းသွီးကို အပူမာဒတရားဖြင့် ဆုံးမပြီးလျှင် မိမိနေရာ တာဝတိံသာ နတ်ရွာသို့လျှင် သွား၏။ သမ္မုလာမင်းသွီးသည်လည်း နေဝင်သည်ရှိသော် လရောင်ဖြင့်လျှင် ကျောင်းသို့ရောက်၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

- ၂၇၇။ သာ စ အဿမ မာဂစ္ဆိ၊ ပမုတ္တာ ပုရိသာဒကာ။
နိဠံ ပဠိနံ သကုဏီဝ ဂတသိဂံဝ အာလယံ။
- ၂၇၈။ သာ တတ္ထ ပရိဒေဝေသိ၊ ရာဇပုတ္တိ ယသဿိနီ။
သမ္မုလာ ဥတုမတ္တက္ခာ၊ ဝနေ နာထံ အပဿန္တိ။
- ၂၇၉။ သမဏေ ပြာဟုဏေ ဝနေ၊ သမ္ပန္နစရဏေ ဣသေ။
ရာဇပုတ္တံ အပဿန္တိ၊ တုမ္ပမိ သရဏံ ဂတာ။
- ၂၈၀။ ဝနေ သီဟေ စ ဗျဂ္ဂေ စ၊ ယေ စ အညေ ဝနေ မိဂါ။
ရာဇပုတ္တံ အပဿန္တိ၊ တုမ္ပမိ သရဏံ ဂတာ။
- ၂၈၁။ တိဏာ လတာနိ ဩသဇျော၊ ပဗ္ဗတာနိ ဝနာနိ စ။
ရာဇပုတ္တံ အပဿန္တိ၊ တုမ္ပမိ သရဏံ ဂတာ။
- ၂၈၂။ ဝနေ ဣန္ဒိဝရိဿမံ၊ ရတ္တိံ နက္ခတ္တမာလိနီ။
ရာဇပုတ္တံ အပဿန္တိ၊ တုမ္ပမိ သရဏံ ဂတာ။
- ၂၈၃။ ဝနေ ဘဂီရသိံ ဂင်္ဂံ၊ သဝန္တိနံ ပဋိဂ္ဂဟံ။
ရာဇပုတ္တံ အပဿန္တိ၊ တုမ္ပမိ သရဏံ ဂတာ။
- ၂၈၄။ ဝနေ ဗဗ္ဗတရာဇသေဌံ၊ ဟိမဝန္တံ သီလုစယံ။
ရာဇပုတ္တံ အပဿန္တိ၊ တုမ္ပမိ သရဏံ ဂတာ။

ဟူသော ဤရှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၂၇၇။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ သကုဏီ၊ ယစ်မသည်။ ပဠိနံ၊ ပျံသွားသည်ဖြစ်၍ သားငယ်မရှိသော။ နိဠံ၊ အသိုက်ကို။ အာဂစ္ဆိဣဝ စ၊

လာသကဲ့သို့၎င်း။ ဂတသိင်္ဂံ၊ ဦးချိုမှ ကင်းသော နွားငယ်ကို။ အာလယံ-
အာလယန္တော၊ တပ်မက်မောသော အမိဖြစ်သော နွားမသည်။ သုညံ၊ နွားငယ်
မရှိသော နွားခြံသို့။ အာဂစ္ဆိဣဝ စ၊ လာသကဲ့သို့၎င်း။ ဝေံ၊ ဤအတူ။ ပုရိသာ-
ဒကာ၊ လူသားစား ဘီလူးလက်မှ။ ပမုတ္တာ၊ လွတ်သော။ သာ၊ ထိုသမ္ပုလ
မင်းသွီးသည်။ သုညံ၊ မင်းသားမရှိသော။ အဿမံ၊ ကျောင်းသို့။ အာဂစ္ဆိ၊ လာ၏။

၂၇၈။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တတ္ထ ဝနေ၊ ထိုဟိမဝန္တာတော၌။ နာထံ၊
ကိုးကွယ်ရာကို။ အပဿန္တိ၊ မမြင်ရသော။ ဥတုမတ္တက္ခာ၊ အပူဥတုကြောင့် အမြင်
နည်းသော မျက်စိရှိသော။ သမ္ပုလ၊ သမ္ပုလ အမည်ရှိသော။ ယသသိနံ၊
များသော အခြံအရံရှိသော။ သာ ရာဇပုတ္တံ၊ ထိုမင်းသွီးသည်။ ပရိဒေဝေသိ၊
ငိုကြွေး၏။

၂၇၉။ ရာဇပုတ္တံ၊ မင်းသားကို။ အပဿန္တိ၊ မမြင်သော အကျွန်ုပ်သည်။
သမဏေ စ၊ မကောင်းမှုကို ငြိမ်းစေအပ်ပြီးသော ရဟန်းတို့ကို၎င်း။ ဗြာဟ္မဏေ စ၊
မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော သူတို့ကို၎င်း။ သမ္ပန္နစရဏေ စ၊ သီလနှင့် တကွ
သမာပတ် ရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော။ ဣသေ စ၊ ရသေ့တို့ကို၎င်း။ ဝန္ဒေ၊
ရှိခိုးပါ၏။ တုမှံ၊ အရှင်မြတ်တို့အား။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂတာ၊
ဆည်းကပ်သည်။ အမှံ၊ ဖြစ်ပါ၏။

၂၈၀။ ရာဇပုတ္တံ၊ လင် မင်းသားကို။ အပဿန္တိ၊ မမြင်သော အကျွန်ုပ်
သည်။ သီဟေ စ၊ ခြင်္သေ့တို့ကို၎င်း။ ဗျဇ္ဈေ စ၊ ကျားတို့ကို၎င်း။ အညေ၊
ခြင်္သေ့၊ ကျားတို့မှ တပါးကုန်သော။ ဝနေ၊ တော၌။ ယေ မိဂါ၊ အကြင် သားရဲ
တို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေ မိဂေ စ၊ ထိုသားရဲတို့ကို၎င်း။ ဝန္ဒေ၊ ရှိခိုးပါ
၏။ တုမှံ၊ အရှင် ခြင်္သေ့ ကျားတို့အား။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂတာ၊
ဆည်းကပ်သည်။ အမှံ၊ ဖြစ်ပါ၏။

၂၈၁။ ရာဇပုတ္တံ၊ လင် မင်းသားကို။ အပဿန္တိ၊ မမြင်သော အကျွန်ုပ်
သည်။ တိဏာ စ၊ မြက်ပင်စောင့်နတ်တို့ကို၎င်း။ လတာနိ စ၊ နွယ်ပင်စောင့်
နတ်တို့ကို၎င်း။ ဩသဓျော စ၊ ဆေးငင်သော သစ်ပင်စောင့်နတ်တို့ကို၎င်း။
ပဗ္ဗတာနိ စ၊ တောင်စောင့်နတ်တို့ကို၎င်း။ ဝနာနိ စ၊ ကောစောင့်နတ်တို့ကို
၎င်း။ ဝန္ဒေ၊ ရှိခိုးပါ၏။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တုမှံ၊ အရှင်နတ်တို့အား။
သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂတာ၊ ဆည်းကပ်သည်။ အမှံ၊ ဖြစ်ပါ၏။

၂၀၂။ ဣန္ဒြိယရိယမံ၊ ကြာညိပန်းနှင့် တူသော။ နက္ခတ္တမာလိနီ၊ ပန်းကုံးကဲ့သို့ နက္ခတ်ကြယ်အစဉ်နှင့် ယှဉ်သော။ ရတ္တိံ၊ ညဉ့်ကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဝန္ဓေ၊ ရှိခိုးပါ၏။ ရာဇပုတ္တံ၊ လင် မင်းသားကို။ အပဿန္တိ၊ မမြင်သော အကျွန်ုပ်သည်။ တုမှံ၊ အရှင်ညဉ့်တို့အား။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂတာ၊ ဆည်းကပ်သည်။ အမှိ၊ ဖြစ်ပါ၏။

၂၀၃။ ဘင်္ဂီရသိံ၊ လှည့်လည်သည်ဖြစ်၍ ကွေးညွတ်သော။ သဝန္တိနံ၊ မြစ်အပေါင်းတို့ကို။ ပဋိဂ္ဂဟံ၊ ခံတတ်သော။ ဂင်္ဂံ၊ ဂင်္ဂါမြစ်စောင့်နတ်ကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဝန္ဓေ၊ ရှိခိုးပါ၏။ ရာဇပုတ္တံ၊ လင် မင်းသားကို။ အပဿန္တိ၊ မမြင်ရသော အကျွန်ုပ်သည်။ တုမှံ၊ အရှင်ဂင်္ဂါမြစ်စောင့် နတ်မင်းတို့အား။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂတာ၊ ဆည်းကပ်သည်။ အမှိ၊ ဖြစ်ပါ၏။

၂၀၄။ ပဗ္ဗတရာဇသေဌံ၊ တောင်တကာတို့ထက် မြတ်သော တောင်မင်းဖြစ်သော။ သိလုစ္စယံ၊ ကျောက်အတ်ပြီးသော ဟိမဝန္တာ တောင်စောင့်နတ်ကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဝန္ဓေ၊ ရှိခိုးပါ၏။ ရာဇပုတ္တံ၊ လင် မင်းသားကို။ အပဿန္တိ၊ မမြင်ရသော အကျွန်ုပ်သည်။ တုမှံ၊ အရှင် တောင်စောင့်နတ်မင်းတို့အား။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂတာ၊ ဆည်းကပ်သည်။ အမှိ၊ ဖြစ်ပါ၏။

ဤသို့ ငိုကြွေးသော ထိုသမ္မုလာမင်းသွီးကို မြင်၍ သောတ္ထိသေနမင်းသားသည် ကြံ၏။ ဤသမ္မုလာသည် အလွန်လျှင် ငိုကြွေး၏။ စင်စစ်သော်ကား ထိုသမ္မုလာ၏ စိတ်သဘောကို ငါမသိ၊ အကယ်၍ ငါ၌ ချစ်မြတ်နိုးသဖြင့် ဤသို့ ပြုအံ့၊ သမ္မုလာ၏ နှလုံးသည် ကဲ့ရာ၏။ ထိုသမ္မုလာကို စုံစမ်းအံ့ဟု သွား၍ ကျောင်းတံခါး၌နေ၏။ သမ္မုလာသည်လည်း ငိုကြွေးလျက် ကျောင်းတံခါးသို့ သွား၍ သောတ္ထိသေနမင်းသား၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ အရှင်သား- အဘယ်အရပ်သို့ ကြွတော်မူသနည်းဟု မေး၏။ ထိုအခါ သောတ္ထိသေနမင်းသားသည် ထိုသမ္မုလာကို အဘယ် - သင်သည် ဇာပါးကုန်သော နေ့တို့၌ ဤမျှသောအခါ၌ လာ၏။ ယနေ့ကား အလွန်မိုးချုပ်မှ လာ၏ဟုဆို၍ အကြောင်းကို မေးလိုရကား-

၂၀၅။ အတိသာယံ ဝတာ ဂစ္ဆိ၊ ရာဇပုတ္တိ ယသဿိနီ။
ကေန နန္ဒ သမာဂစ္ဆိ၊ ကော တေ ပိယတရော မယာ။
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၇၅။ ယသသိနိ၊ များသော အခြံအရံရှိသော။ ရာဇပုတ္တိ၊ မင်းသမီး။
ဝတ၊ စင်စစ်။ အတိသယံ၊ အလွန်မိုးချုပ်မှ။ အာဂစ္ဆိ၊ လာ၏။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။
ကေန၊ အဘယ်သူနှင့်။ သမာဂစ္ဆိ န၊ တွေ့ကြသနည်း။ တေ၊ သင့်အား။ မယာ၊
ငါ့ထက်။ ပိယတရော၊ သာ၍ချစ်သောသူသည်။ ကော၊ အဘယ်သူနည်း။

ထိုအခါ သောတ္တိသေနမင်းသားကို သမ္ဗုလမင်းသမီးသည် ဤသို့ ဆို၏။
အရှင်သား - အကျွန်ုပ်သည် သစ်သီး ကြီးငယ်တို့ကို ယူ၍ လာလတ်သည်ရှိသော်
တယောက်သော ဒါနောဘိလူးကို မြင်၏။ ထို ဒါနောဘိလူးသည် အကျွန်ုပ်၌
တပ်စွန်းသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အကျွန်ုပ်ကို လက်၌ ကိုင်၍ ငါ့စကားကို
မလိုက်နာအံ့၊ သင့်ကို ငါစားအံ့ဟု ဆို၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုအခါ၌ အရှင်သား
ကိုသာလျှင် အဖန်တလဲလဲ စိုးရိမ်သည်ဖြစ်၍ ဤသို့ ငိုကြွေးပါ၏ဟု ဆို၍
ထိုအကြောင်းကို မင်းသားအား ကြားလိုရကား-

၂၇၆။ ဣဒံ ခေါဟံ တဒါ ဝေါစ၊ ဂဟိတာ တေန သတ္တုနာ။
န မေ ဣဒံ တယာ ဒုက္ခံ၊ ယံ မံ ခါဒေယျ ရက္ခသော။
ယဉ္ဇ မေ အယျပုတ္တဿ၊ မနော ဟေဿတိ အညထာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၇၆။ အယျပုတ္တ၊ အရှင်သား။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ တေန သတ္တုနာ၊ ထိုရန်
သူသည်။ ဂဟိတာ၊ ဖမ်းယူ အပ်သော။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဣဒံ ခေါ၊
ဤစကားကိုသာလျှင်။ အဝေါစ၊ ဆိုပါ၏။ ရက္ခသော၊ ရှောင်ကြဉ်သော။
မံ၊ ငါ့ကို။ ယံ ခါဒေယျ၊ အကြင်စားရာ၏။ တထာ၊ ထိုအခြင်းဖြင့်။ ဣဒံ၊
ဤဘိလူး စားခြင်းသည်။ န ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲမဟုတ်။ အယျပုတ္တဿ၊ အရှင်သား
၏။ မနော၊ စိတ်နှလုံးသည်။ မေ၊ ငါ့အား။ အညထာ၊ တပါးသော အခြင်း
အရာဖြင့်။ ယဉ္ဇ ဟေဿတိ၊ အကြင်ဖြစ်လတ္တံ့။ ဣဒံဒုက္ခံ၊ ဤအရှင်သားသည်
ငါ့အား မယုံသော ဆင်းရဲသည်သာလျှင်။ ဣတော၊ ဤဘိလူးစားသောထက်။
ဒုက္ခတရံ၊ အလွန် ဆင်းရဲစွာ၏။

ထိုအခါ သမ္ဗုလမင်းသမီးသည် ကြွင်းသော အကြောင်းအရာကိုလည်း
ကြားလိုသည်ဖြစ်၍ အရှင်သား - ထိုဒါနောဘိလူးသည် ဖမ်းယူအပ်သော
အကျွန်ုပ်သည်ကား မိမိကိုယ်ကို လွတ်စိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်သည် ဖြစ်၍ နတ်တို့

ကြည့်ရှုစိမ့်သောငှါ အမှုကိုပြု၏။ ထိုသို့ ပြုသောအခါ သိကြားနတ်မင်းသည်
 ဝရဇိန်လက်နက်စွဲလျက် လာလတ်၍ ကောင်းကင်၌ ရပ်လျက် ဒါနောဘီလူးကို
 ခြိမ်းချောက်၍ အကျွန်ုပ်ကို လွှတ်စေပြီးလျှင် ထိုဒါနောဘီလူးကို နတ်၏
 သံခြေကျဉ်းဖြင့် ဖွဲ့ချည်ပြီး၍ ထိုဒါနောဘီလူးကိုကား သုံးခုမြောက်သော
 တောင်ကြား၌ ပစ်ချ၍ သွားလေ၏။ ဤသို့ အကျွန်ုပ်သည် သိကြားမင်းကို
 မှီ၍ အသက်ကိုရ၏ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကိုကြား၍ သောတ္တိသေနမင်းသည်
 အဘယ် - ထိုသို့ဖြစ်စေ မိန်းမ၏အလယ်၌ မှန်သော စကားမည်သည်ကို အလွန်
 ရခဲ၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ဟိမဝန္တာ၌ များကုန်သော မုဆိုးတို့သည်၎င်း၊
 ရသေ့တို့သည်၎င်း၊ ဝိဇ္ဇာဓိရ်အစရှိသော သူတို့သည်၎င်း ရှိကုန်၏။ အဘယ်သူသည်
 သင်၏စကားကို ယုံကြည်အံ့နည်းဟု ဆို၍ ထိုအကြောင်းကို ပြဆိုလိုရကား-

၂၇၇။ စောရီနံ ဗဟု ဗုဒ္ဓိနံ၊ ယာသု သစ္စံ သုဒုလ္လဘံ။
 ထိနံ ဘာဝေါ ဒုရာဇာနော၊ မစ္ဆယေ ဝေါဒကေ ဂတံ။
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၇၇။ ဘဒ္ဒေါအဘယ်။ စောရီနံ၊ ခိုး၍ကျင့်တတ်ကုန်သော။ ဗဟုဗုဒ္ဓိနံ၊ များ
 သောမာယာရှိကုန်သောမိန်းမတို့အား။ ယာသု၊ အကြင်မိန်းမတို့၌။ သစ္စံ၊ မှန်သော
 စကားသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တာသု၊ ထိုမိန်းမတို့၌။ သစ္စံ၊ မှန်သောစကား
 ကို။ သုဒုလ္လဘံ၊ အလွန်ရခဲ၏။ ထိနံ၊ မိန်းမတို့၏။ ဘာဝေါ၊ အလိုကို။ ဒုရာ
 ဇာနော၊ သိနိုင်ခဲ၏။ ကိမိဝ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်း ဟူမူကား။ ဥဒကေ၊ ရေ၌။
 မစ္ဆယ၊ ငါး၏။ ဂတံ၊ သွားရာကို။ ဒုရာဇာနံ ဣဝ၊ သိနိုင်ခဲသကဲ့သို့တည်း။

ထိုစကားကို ကြား၍ သမ္မုလာမင်းသွီးသည် အရှင့်သား - အကျွန်ုပ်သည်
 မယုံကြည်သော အရှင့်သားကို အကျွန်ုပ်၏ သစ္စာအစွမ်းဖြင့်သာလျှင် ကုစားပါ
 အံ့ဟုဆို၍ အိုးကို ရေဖြင့် ပြည့်စေပြီးလျှင် သစ္စာပြုခြင်းကို ပြု၍ ထိုသောတ္တိ
 သေနမင်းသားအား ဦးခေါင်း၌ ရေကို သွန်းလောင်းလိုရကား-

၂၇၈။ တထာ မံ သစ္စံ ပါလေတု၊ ပါလယိဿတိ စေ မမ။
 ယထာဟံ နာဘိဇာနာမိ၊ အညံ ပိယတရံ တယာ။
 ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဗျာဓိ တေ ဝုပသမ္ပတု။
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၇၇။ သာမိ၊ အရှင်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အညံ၊ အရှင်သားမှတစ်ပါး
 သော။ တယာ၊ အရှင်သားထက်။ ပိယတရံ၊ သာလွန်၍ ချစ်ဒဿသူကို။
 ယထာ၊ အကြင်အခြင်းဖြင့်။ နာဘိဇာနာမိ၊ မသိစဘူး။ တထာ၊ ထိုအခြင်းဖြင့်။
 မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဝစနံ၊ စကားသည်။ စေ သစ္စံ၊ အကယ်၍ မှန်အံ့။ ဝေ၊ ဤသို့
 မှန်သည်။ သတိ၊ ရှိသော်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ သစ္စံ၊ သစ္စာတရားသည်။ ဣဒါနိပိ၊
 ယခုအခါ၌လည်း။ ပါလေတု၊ စောင်မစေသတည်း။ အာယတိံပိ၊ နောင်
 အခါ၌လည်း။ ပါလယိသတိ၊ စောင့်ပါလတ္တံ့။ ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဤသို့
 မှန်သောစကားကို ဆိုခြင်းကြောင့်။ တေ၊ အရှင်သား၏။ ဗျာမိ၊ အနာသည်။
 ဝူပသမ္ပတု၊ ကင်းပျောက်စေသတည်း။

ဤသို့ ထို သမ္မုလာမင်းသမီးသည် သစ္စာပြု၍ ရေသွန်းလောင်းကာမျှ၌သာ
 လျှင် သောတ္ထိသေနမင်းသား၏ နှုနာသည် ကြေးနီအညစ်အကြေးကို အချဉ်ရည်
 ဖြင့် ဆေးသကဲ့သို့ ထိုခဏ၌လျှင် ကင်းပျောက်၏။ မင်းသား မင်းသမီးတို့သည်
 နှစ်ရက် သုံးရက် ထိုအရပ်၌နေ၍ တောမှထွက်သွားသဖြင့် ဗာရာဏသီပြည်သို့
 ရောက်လျှင် ဥယျာဉ်တော်၌ နေကြကုန်၏။ ခမည်းတော် မြဟူဒတ် မင်းကြီး
 သည် ထိုမင်းသား မင်းသမီးတို့ လာသောအဖြစ်ကို သိလျှင် ဥယျာဉ်တော်သို့
 သွား၍ ထိုဥယျာဉ်တော်၌သာလျှင် သားတော် သောတ္ထိသေန မင်းသားအား
 ထီးဖြူကို ဆောင်နှင်း၍ သမ္မုလာမင်းသမီးကို မိဖုယားကြီးအရာ၌ အဘိသိက်
 သွန်းစေပြီးလျှင် မြို့တွင်းသို့သွင်း၍ မိမိသည် ရသေ့ရဟန်းပြု၍ ဥယျာဉ်တော်
 ၌သာလျှင် နေ၏။ သားတော်မင်း၏ နန်းတော်၌သာလျှင် အမြဲ ဆွမ်းတုဉ်း
 ပေး၏။

သောတ္ထိသေနမင်းသည် သမ္မုလာမင်းသမီးအား မိဖုယားကြီး အရာကိုသာ
 လျှင် ပေး၏။ တစုံတခုသော ချီးမြှောက်ခြင်း၊ မြတ်နိုးတနာ ပြုခြင်းသည်ကား
 မရှိ။ သမ္မုလာမင်းသမီးသည် ရှိပါသော်လည်း တပါးကုန်သော မိန်းမတို့နှင့်
 သာလျှင် အတူတကွ မွေ့လျော်ပျော်ပါး၏။ သမ္မုလာသည် လင်၏အပြစ်ကြောင့်
 ကြုံလို့သော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဖြော့တော့သော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၏။ အကြော
 ပြိုင်းရရိုင်းထသော ကိုယ်ရှိ၏။ ထိုသမ္မုလာသည် တနေ့သ၌ သောကကို
 ဖျောက်အံ့သောငှါ ဆွမ်းစားကြွလာသော ယောက္ခမ ရှင်ရသေ့အထံသို့ သွား၍
 ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စ ပြီးလတ်သော် ရှိခိုး၍ တင့်အပ်လျောက်ပတ်စွာ နေ၏။

ယောက္ခမ ရှင်ရသေ့သည် ညှိုးနွမ်းသော ဣန္ဒြေရှိသော ထိုသမ္မုလာကို မြင်၍ အကြောင်းကို မေးလိုရကား-

၂၈၉။ ယေ ကုဉ္ဇရာ သတ္တသတာ ဥဋ္ဌာရာ၊
ရတ္တိန္ဒိဝံ ဥယျုတ္တာဝုဓာ။
ဓနုဂ္ဂဟာနဉ္စ သတာနိ သောဋ္ဌသ၊
ကထံဝိဓေ ပဿသိ ဘဒ္ဒေ သတ္တဝေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၈၉။ ဘဒ္ဒေ သမ္မုလေ၊ ရှင်မ သမ္မုလာ။ ဥယျုတ္တာဝုဓာ၊ လက်နက် လက်စွဲသော သူရဲစီးကုန်သော။ ဥဋ္ဌာရာ၊ မြတ်ကုန်သော။ သတ္တသတာ၊ ခုနစ်ရာ ကုန်သော။ ယေ ကုဉ္ဇရာ၊ အကြင် ဆင်တို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေ ကုဉ္ဇရာ၊ ထိုလက်နက် လက်စွဲကုန်သော သူရဲစီးကုန်သော ခုနစ်ရာကုန်သော ဆင်တို့သည် ၎င်း။ ဓနုဂ္ဂဟာနံ၊ လေးသွားတို့၏။ သောဋ္ဌသ သတာနိ စ၊ တထောင့် ခြောက်ရာ တို့သည် ၎င်း။ ရတ္တိန္ဒိဝံ၊ နေညဉ့်မပြတ်။ ဗာရာဏသီ၊ ဗာရာဏသီ ပြည်ကို။ ရက္ခန္တိ၊ စောင့်ကုန်၏။ ကထံဝိဓေ၊ အဘယ်သို့ အပြားရှိကုန်သော။ သတ္တဝေ၊ ရန်သူတို့ကို။ တံ၊ သင်သည်။ ပဿသိ၊ မြင်သနည်း။

ထိုသမ္မုလာသည် ထိုယောက္ခမရှင်ရသေ့ စကားကို ကြား၍ အရှင်မင်းကြီး- အရှင်မင်းကြီး၏ သားတော်သည် အကျွန်ုပ်၌ ရှေးကနှင့် မတူပါဟု ဆို၍ ထိုအကြောင်းကို ပြန်လျှောက်လိုရကား -

၂၉၀။ အလင်္ကာတယော ပဒုမုတ္တရတ္တစာ၊
ဝိရာဂိတာ ပဿတိ ဟံသဝဂ္ဂရာ။
တာသံ သုဏိတွာ မိတ ဂိတ ဝါဒိတံ၊
န ဒါနိမေ တာတ တထာ ယထာ ပုရေ။

၂၉၁။ သုဝဏ္ဏသံကစ္ဆဓရာ သုဝိဂ္ဂဟာ၊
အလင်္ကာတာ မာနုသီယာစ္ဆရူပမာ။
သေနော ပိယာ တာတ အနိန္ဒိတဂီယော၊
ခတ္တိယကညာ ပဋိလောဘယန္တိ နံ။

၂၉၂။ သစေ အဟံ တာတ တထာ ယထာ ပုရေ၊
 ပတိံ တ မုဉ္ဇာယ ပုန ဝနေ ဘရေ။
 သမ္မာနယေ မံ န စ ဝိမာနယေ၊
 ဣတောပိ မေ တာတ စာတော ဝရံ သိယာ။

၂၉၃။ ယ မန္တပါနေ ဝိပုလသ္မိံ ဩဟိတေ၊
 နာရီ ဝိမဋ္ဌာဘရဏာ အလင်္ကာတာ။
 ပဉ္စဂုံပေတာ ပတိနော စ အပ္ပိယာ၊
 အဗဇ္ဈ တဿာ မရဏံ တတော ဝရံ။

၂၉၄။ အပိ စေ ဒလိဒ္ဒါ ကပဏာ အနာဠိယာ၊
 ကဋ္ဌာ ဒုတိယာ ပတိနော စ သာ ပိယာ။
 သဗ္ဗဂုံပေတာယပိ အပ္ပိယာယ၊
 အယမေဝ သေယျာ ကပဏာ ပိယာ။

ဟူသော ဤငါးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၉၀။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းကြီး။ တေ၊ အရှင်မင်းကြီး၏။ ပုတ္တော၊ သားတော်သည်။ အလင်္ကာတာယော၊ တန်ဆာဆင်အပ်ကုန်သော။ ပဒုမုတ္တရတ္တစာ၊ ပဒုမာကြာပွင့်ချုပ်နှင့်တူသော ကိုယ်ရေရှိကုန်သော။ ဝိရာဂိတာ၊ အထူးထူးသော ချစ်နှစ်လိုဘွယ် ရှိကုန်သော။ ဟံသဝဂ္ဂရာ၊ ဟင်္သာသံကဲ့သို့ သာယာသော အသံရှိကုန်သော။ နာရိယော၊ မိန်းမတို့ကို။ ပဿတိ၊ ကြည့်ရှုတိ၏။ တာတ၊ ဘခင်။ တေ၊ သင်ဘခင်၏။ ပုတ္တော၊ သားတော်သည်။ တာသံ၊ ထိုမိန်းမတို့၏။ မိတဂိတဝါဒိတံ၊ ညှင်းညှင်းသာသာ သီခြင်း၊ တီးမှုတ်ခြင်းကို။ သုဏိတော၊ နာ၍။ ပုရေယထာ၊ ရှေးကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ ဒါနိ- ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ န ဝတ္တတိ၊ မကျင့်ပါခဲ့။

၂၉၁။ တာစာဘခင်။ သုဝဏ္ဏသံကဏ္ဍဓရာ၊ ရွှေတဘက်လည်း ဆင်ဝတ်ကုန်ထသော။ သုဝိဂ္ဂဟာ၊ လွန်စွာကာမဂုဏ်ဖြင့် ဖမ်းယူ ဆွဲငင်တတ်ကုန်ထသော။ အလင်္ကာတာ၊ ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာလည်း ဆင်ကုန်ထသော။ မာနုသိယာ၊ လူမိန်းမဖြစ်ကုန်လျက်။ အစ္စရူပမာ၊ နတ်သမီးနှင့် တူကုန်ထသော။ သေနော၊ သောတ္တိသေန မင်းသားသည်။ ပိယာ၊ ချစ်အပ်ကုန်ထသော။

အနိန္ဒိတဂိယော၊ မက္ခဲရဲအပ်သော ကိုယ်အင်္ဂါ လက္ခဏာ ရှိကုန်ထသော။
ခတ္တိယကညာ၊ မင်းသမီးတို့သည်။ နံ၊ ထိုဘခင့်သားတော်ကို။ ပဋိလောဘယန္တိ၊
ဖြားယောင်းကုန်၏။

၂၉၂။ တာတာ၊ ဘခင်။ သစေ၊ အကယ်၍။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ သမ္မာနယေ၊
အရိုအသေ မြတ်နိုးတနာ ပြုအံ့။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ န စ ဝိမာနယေ၊ မရိုမသေ
မထေမဲ့မြင် မပြုအံ့။ ပုရေ ယထာ၊ ရှေးကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ ဝတ္တတိ၊
ကျင့်စံ့။ ဝေံ၊ ဤသို့ ကျင့်သည်။ သတိ၊ ရှိသော်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပုန၊
တဖန်။ ဝနေ၊ တော၌။ တံ ပတိံ၊ ထိုလင်ကို။ ဥဉ္ဇ ယ၊ သစ်သီး၊ သစ်မြစ် ရှာမှီး
ခြင်းဖြင့်။ ဘရေ၊ မွေးကျွေးအံ့။ တာတာ၊ ဘခင်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။
ဣတောပိ၊ ဤ ဗာရာဏသီပြည်ထက်လည်း။ တတော- တံ ဝနံ၊ ထိုတောသည်။
ဝရံ၊ မြတ်သည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။

၂၉၃။ တာတာ၊ ဘခင် ရှင်ရသေ့။ ယံ- ယာ နာရီ၊ အကြင် မိန်းမသည်။
ဩဟိတေ၊ စီရင်အပ်သော။ ဝိပုလသ္မိံ၊ များမြတ်သော။ အန္ဓုပါနေ၊ ထမင်း
အဖျော်ရှိသော အိမ်၌။ ဝိမဋ္ဌာဘရဏာ အလက်တာ၊ ပြေပြစ်သော တန်ဆာ
ဆင်ယင်လျက်။ ဝသတိ၊ နေရ၏။ ပဉ္စဂုံပေတာ၊ အင်္ဂါငါးပါး ကျေးဇူးနှင့်
ပြည့်စုံ၏။ သာ နာရီ၊ ထိုမိန်းမကို။ ပတိနော စ၊ လင်သည်ကား။ အပ္ပိယာ၊
မချစ်။ တဿာ၊ ထိုလင်မချစ်သော မယားအား။ တတော၊ ထိုလင်အိမ်၌
နေသောထက်။ အဗဇ္ဈ၊ သေဆွဲမှု၍။ မရဏံ၊ သေခြင်းသည်။ ဝရံ၊ မြတ်သေး၏။

ဤ ဂါထာ၌ အင်္ဂါငါးပါး သရုပ်ကို ဤသို့ မှတ်အပ်၏။

- ၁။ လင်၏ ရှေးဦးစွာ ထလေ့ရှိသည်၊
 - ၂။ လင်၏ နောက်မှ အိပ်လေ့ရှိသည်၊
 - ၃။ အဘယ်ကို ပြုစေလိုသနည်းဟုမေး၍ အလိုသို့လိုက်၍ ပြုလေ့ရှိသည်၊
 - ၄။ ချစ်နှစ်သက်ဘွယ် ကျင့်လေ့ရှိသည်၊
 - ၅။ ချစ်ခင်လေးမြတ်စွာ ပြောဆိုလေ့ရှိသည်၊
- ဤသို့ မှတ်အပ်၏။

၂၉၄။ အပိ၊ စင်စစ်။ စေ၊ အကယ်၍။ ယာ၊ အကြင်မိန်းမသည်။ ဒလိဒ္ဒါ၊
ဆင်းရဲ၏။ ကပဏာ၊ အထီးကျန်၏။ အနာဠိယာ၊ မှီခိုကိုးကွယ်ရာမရှိ။ ကဋ္ဌာ-

ဒုတိယာ၊ ဖျာလျှင် နှစ်ခုမြောက်ရှိ၏။ သာ၊ ထိုမိန်းမကို။ ပတိနော၊ လင်သည် ကား။ ပိယာ၊ ချစ်မြတ်နိုး၏။ ကပဏာပိ၊ အထီး ကျန်ငြားသော်လည်း။ အယမေဝ၊ ဤ လင်ချစ်မြတ်နိုးသော မယားသည်သာလျှင်။ သေယျာ၊ မြတ်၏။ အပ္ပိယာ၊ လင်မချစ်သော မယားသည်။ သဗ္ဗင်္ဂပေတာယပိ၊ အလုံးစုံသော အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော်လည်း။ န သေယျာ၊ မမြတ်။

ဤသို့ ထို သမ္ပုလာသည် မိမိညှိုးနွမ်းခြောက်တပ်ခြင်း၏ အကြောင်းကို ယောက္ခမ ရှင်ရသေ့အား ပြန်လျှောက်သည်ရှိသော် ယောက္ခမ ရှင်ရသေ့သည် သားတော် သောတ္ထိသေနမင်းကို ခေါ်စေ၍ ချစ်သား သောတ္ထိသေန- သင် ချစ်သားသည် နှုနာနှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ တောသို့ ဝင်သည်ရှိသော် သင်ချစ်သားနှင့် အတူတကွ တောသို့ဝင်၍ သင်ချစ်သားကို ရိုသေစွာ လုပ်ကျွေး သဖြင့် မိမိသစ္စာ၏ အာနုဘော်ဖြင့် သင်ချစ်သား၏ နှုနာကိုငြိမ်းစေ၍ အကြင် မိန်းမသည် သင်၏ မင်းအဖြစ်၌ တည်ရခြင်း၏အကြောင်းကို ပြုပေ၏။ ထို မိန်းမအားစင်လျက်လည်း သင်သည် တည်ရာအရပ်ကို မသိ၊ နေရာအရပ်ကို မသိ၊ သင်ချစ်သားသည် မသင့်မလျော်သည်ကို ပြုဘိ၏။ ဤအဆွေခင်ပွန်း ပြစ်မှားသော အမှုမည်သည်ကား အလွန်ယုတ်မာစွာ၏ဟု ဆို၍ သားတော်ကို ဆုံးမလိုရကား—

၂၉၅။ သုဒုလ္လဘိတ္ထိ ပုရိသဿ ယာ ဟိတာ၊
ဘတ္တိတ္ထိယာ ဒုလ္လဘော ယော ဟိတော စ။
ဟိတာ စ တေ သီလဝတီ စ ဘရိယာ၊
ဇနိန္ဒ ဓမ္မံ စရ သမ္ပုလာယံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၉၅။ တာတာ၊ ချစ်သား။ ယာ ဣတ္ထိ၊ အကြင်မိန်းမသည်။ ပုရိသဿ၊ ယောကျ်ား၏။ ဟိတာ၊ အစီးအပွားကို အလိုရှိ၏။ သာ ဣတ္ထိ၊ ထိုယောကျ်ား၏ အစီးအပွားကို အလိုရှိသော မိန်းမကို။ သုဒုလ္လဘာ၊ အလွန်ရခဲ၏။ ယော ဘတ္တာ၊ အကြင်လင်သည်။ ဣတ္ထိယာ၊ မယား၏။ ဟိတော စ၊ အစီးအပွားကိုလည်း အလိုရှိ၏။ သော ဘတ္တာ၊ ထိုမယား အစီးအပွားကို အလိုရှိသောလင်ကို။ ဒုလ္လဘော၊ ရခဲ၏။ တေ၊ သင်ချစ်သား၏။ ဘရိယာ၊ မယားသည်ကား။

ဟိတာ စ၊ လင်၏အကျိုးစီးပွားကိုလည်း အလိုရှိ၏။ သီလဝတီ စ၊ သီလနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ ဇနိန္ဒ၊ မင်းမြတ်။ သမ္မုလာယံ၊ သမ္မုလာ၌။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာ၊ ကျင့်လော့။

ဤသို့ ခမည်းတော် ရှင်ရသေ့သည် သားတော်ကို အဆုံးအမ ပေးခဲ့ပြီးလျှင် နေရာမှထ၍ ကြွတော်မူ၏။ သောတ္ထိသေန မင်းသည်လည်း ခမည်းတော်ရှင်ရသေ့ ကြွတော်မူသည်ရှိသော် သမ္မုလာမိဖုယားကြီးကို ခေါ်တော်မူ၍ အရှင်မိဖုယား-ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ငါသည် ပြုမိသောအပြစ်ကို ရှင်မိဖုယားသည် သည်းခံလော့၊ ဤနေ့မှစ၍ အလုံးစုံသော စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ရှင်မိဖုယားအားသာလျှင် ငါပေး၏ဟု ဆို၍ အလုံးစုံသော စည်းစိမ်ဖြင့် ဘိတ်လိုရကား—

၂၉၆။ သစေ တုဝံ ဝိပုလေ အာလဒ္ဓ ဘောဂေ၊
ဣဿာဝ တိဏ္ဏာ မရဏံ ဥပေသိ။
အဟဉ္ဇ တေ ဘဒ္ဒေ ဣမာ ဣဇကညာ၊
သဗ္ဗေဝ တေ ဝစနကရာ ဘဝါမ။

ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၉၆။ ဘဒ္ဒေ၊ အဘယ်မိဖုယား။ သစေ၊ အကယ်၍။ တုဝံ၊ အရှင်မိဖုယားသည်။ ဝိပုလေ၊ များမြတ်ကုန်သော။ ဘောဂေ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို။ အာလဒ္ဓ-အာလဘိတော၊ ရသော်လည်း။ ဣဿာဝတိဏ္ဏာ၊ ငြူစုခြင်းသို့သက်သည်ဖြစ်၍။ မရဏံ၊ သေခြင်းသို့။ ဥပေသိ၊ ကပ်ရလတ္တံ့။ အဟဉ္ဇ၊ ငါသည်၎င်း။ ဣမာ ဣဇကညာ စ၊ ဤမင်းသမီးအပေါင်းတို့သည်၎င်း။ တေ သဗ္ဗေဝ၊ ထိုအလုံးစုံသော ငါတို့သည်လျှင်။ တေ၊ သင်၏။ ဝစနကရာ၊ စကားကို လိုက်နာကုန်သည်။ ဘဝါမ၊ ဖြစ်ပါကုန်အံ့။

ထိုအခါမှစ၍ နှစ်ပါးကုန်သော မင်းမိဖုယားတို့သည် ညီညွတ်သင့်တင့်စွာ နေကြကုန်လျက် ဒါနအစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍ ကံအားလျော်စွာ လားကုန်၏။ ခမည်းတော် ရှင်ရသေ့သည်လည်း ဈာန်အဘိညာဉ်တို့ကို ဖြစ်စေ၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသမ္မုလာဇာတ် ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ - ယခုအခါ၌သာလျှင် မလ္လိကာသည် လင်ကို နတ်ကဲ့

သို့ ရိုသေလေးမြတ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း လင်ကို နတ်ကဲ့သို့ ရိုသေ
လေးမြတ်ဘူးသည်သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ယခုအခါ မလ္လိကာမိဖုယားသည်
ထိုအခါ သမ္ဗုဒ္ဓါမိဖုယား ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ကောသလမင်းကြီးသည်
ထိုအခါ သောတ္ထိသေနမင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ
အဘရသေ့ ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

သစ္စာစောင့်တတ်၊ မိန်းမမြတ်၊ လူနတ်ချစ်သည်သာ။

ကိုးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သမ္ဗုဒ္ဓါဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၀-ဘဏ္ဍုတိန္ဒြကဇာတ်

ပြည့်ရှင်မင်းတို့ အဂတိလေးပါး မလိုက်စားသင့်ခြင်း အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော
သဗ္ဗညု မြတ်စွာ ဘုရားသည် “အပ္ပမာဒေါ အမတံ ပဒံ” အစရှိသော ဂါထာ
ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဘဏ္ဍုတိန္ဒြကဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်း
တော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးအား ဆုံးမတော်
မူခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ [ထိုမင်းအား ဆုံးမတော်မူခြင်းကို
အောက်၌ ချဲ့အပ်ပြီးသလျှင်ကတည်း။] အထူးကား—

အတိတ်ဝတ္ထု လှန်လေပြီးသောအခါ ကပ္ပိလတိုင်း ဥတ္တရ ပဉ္စာလပြည်၌
ပဉ္စာလမည်သော မင်းသည် အဂတိလေးပါးသို့ လိုက်ခြင်း၌ တည်လျက် အဓမ္မ
ဖြင့် မေ့လျော့သည်ဖြစ်၍ မင်းပြု၏။ ထိုအခါ ထိုမင်း၏ မှူးမတ် အစရှိသော
အလုံးစုံသော သူတို့သည် တရား မစောင့်ကုန်သည်လျှင် ဖြစ်ကုန်၏။ အခွန်
အတုတ်ဖြင့် နှိပ်စက်အပ်ကုန်သော တိုင်းပြည်၌ နေသော သူတို့သည် သားမယား
တို့ကို ယူ၍ တော၌ သမင်တို့ကဲ့သို့ သွားကုန်၏။ ရွာတည်ရာ၌ ရွာမည်သည်
မဖြစ်၊ လူတို့သည် မင်းသံတမန်မှ ကြောက်ကုန်သောကြောင့် နေအခါ အိမ်၌
နေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ အိမ်တို့ကို ဆူးခက်တို့ဖြင့် ခြံရံ၍ ညဉ့်၌ နေ၍
အရုဏ်တက်သောအခါကလျှင် တောသို့ ပြေးဝင်ရကုန်၏။ နေ့၌ မင်းသံတမန်
တို့သည် လုယက်ကုန်၏။ ညဉ့်၌ ခိုးသူတို့သည် လုယက်ကုန်၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် မြို့ပ၌ တည်ပင်စောင့်နတ် ဖြစ်၏။ နှစ်တိုင်း နှစ်တိုင်း မင်း၏အထံမှ အဘိုးတထောင်ထိုက်သော ပူဇော်သက္ကာရကို ရ၏။ ထိုဘုရားလောင်း တည်ပင်စောင့်နတ်သည် ဤသို့ကြံ၏။ ဤမင်းသည် မေ့လျော့သည်ဖြစ်၍ မင်းပြု၏။ အလုံးစုံသော တိုင်းပြည်ကို ဖျက်ဆီး၏။ ငါ့ကိုထား၍ ငါမှတပါးသော မင်းကို သင့်တင့်သော အကျင့်၌ ယှဉ်စေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော သူမည်သည် မရှိ၊ ငါ့အား ကျေးဇူးလည်း ရှိပေ၏။ နှစ်တိုင်း နှစ်တိုင်း အဘိုးတထောင်ထိုက်ဖြင့် ပူဇော်ပေ၏။ ထိုမင်းကို ငါဆုံးမအံ့ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုတည်ပင်စောင့်နတ်သည် ညဉ့်အဘို့၌ မင်း၏ ကြက်သရေရှိသော တိုက်ခန်းသို့ ဝင်၍ ဦးခေါင်းရင်း နံပါး၌ ရပ်လျက် အရောင်ကိုလွှတ်၍ ကောင်းကင်၌ တည်၏။

မင်းသည်ထိုဘုရားလောင်းကိုတက်သစ်သောနေလုလင်ကဲ့သို့ ထွန်းတောက်ပသည်ကို မြင်၍ သင်သည် အဘယ်သူနည်း၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဤအရပ်သို့ လာသနည်းဟု မေး၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် မင်း၏စကားကို ကြား၍ မြတ်သောမင်းကြီး-ငါသည် တည်ပင်စောင့်နတ်တည်း၊ ရှင်မင်းကြီးအား အဆုံးအမကို ပေးအံ့ဟုကြံ၍ လာ၏ဟု ဆိုလတ်သော် အဘယ်မည်သော အဆုံးအမကို ငါ့အား သင်ပေးအံ့နည်းဟု မေးသည် ရှိသော် မြတ်သောမင်းကြီး- ရှင်မင်းကြီးသည် မေ့လျော့သည်ဖြစ်၍ မင်းပြု၏။ ထို့ကြောင့် ရှင်မင်းကြီး၏ အလုံးစုံသော တိုင်းပြည်သည် လုယက်ဖျက်ဆီးသည်ဖြစ်၍ ပျက်စီး၏။ ပြည့်ရှင်မင်းမည်သည် ကား မေ့လျော့သဖြင့် မင်းပြုသည်ရှိသော် အလုံးစုံသော တိုင်းပြည်၏အရှင် မဖြစ်ရာ၊ ပစ္စုပ္ပန် မျက်မှောက်၌လည်း ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်၍ တမလွန်၌ မှုကား ငရဲကြီး၌ ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုပြည့်ရှင်မင်းတို့သည် မမေ့မလျော့ကုန်သည် ရှိသော် ထိုမင်း၏ တိုင်းပြည်တွင်း၌ နေကုန်သော သူတို့သည်၎င်း၊ ပြည်ပ၌ နေကုန်သော သူတို့သည်၎င်း မမေ့မလျော့ကုန်သည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ပြည့်ရှင်မင်းသည် အတိုင်းထက်အလွန် မမေ့မလျော့သည် ဖြစ်ရာ၏ ဟုဆို၍ တရားဟော လိုရကား—

၂၉၇။ အပ္ပမာဒေါ အမတံ ပဒံ၊ ဖမာဒေါ မစ္စုနော ပဒံ။
 အပ္ပမတ္တာ န မိယုန္တိ၊ ယေ ပမတ္တာ ယထာ မတာ ။လ။

၃၀၇။ ဥပဿုတိ မဟာရာဇ၊ ရဋ္ဌေ ဇနပဒေ စရ။
တတ္ထ ဒိသ္မာ စ သုတွာ စ၊ တတော တံ ပဋိပဇ္ဇသိ။

ဟူသော ဤတဆယ့်တဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၉၇။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အပ္ပမာဒေါ၊ မမေ့မလျော့ခြင်းသည်။ အမတံ-အမတဿ၊ သေခြင်းကင်းသော အမြိုက်နိဗ္ဗာန်၏။ ပဒံ၊ အကြောင်းတည်း။ ပမာဒေါ၊ မေ့လျော့ခြင်းသည်။ မစ္စုနော၊ အဖန်တလဲလဲ သေခြင်း၏။ ပဒံ၊ အကြောင်းတည်း။ အပ္ပမတ္တာ၊ မမေ့မလျော့ကုန်သော သူတို့သည်။ န မိယုန္တိ၊ မသေသည် မည်ကုန်၏။ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ ပမတ္တာ၊ မေ့လျော့ကုန်၏။ တေ၊ ထိုမေ့လျော့သော သူတို့သည်။ မတာ ယထာ၊ သေသည်နှင့် တူကုန်၏။

၂၉၈။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ မဒါ၊ အနာကင်းသောမာန်၊ အရွယ်ကောင်းသောမာန်၊ အသက်ရှည်သောမာန် ယစ်ခြင်းကြောင့်။ ပမာဒေါ၊ မေ့လျော့ခြင်းသည်။ ဇာယေထ၊ ဖြစ်ရာ၏။ ပမာဒါ၊ မေ့လျော့ခြင်းကြောင့်။ ခယော၊ အမျိုး၊ ဥစ္စာ၊ အသက်ကုန်ခြင်းသည်။ ဇာယတေ၊ ဖြစ်ရာ၏။ ခယာ၊ ဥစ္စာအခြံအရံ ကုန်ခြင်းကြောင့်။ ပဒေါသာ၊ အပြစ်တို့သည်။ ဇာယန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဘရတ၊ ဘရတ အမည်တော်ရှိသော။ ဥသဘာ၊ မင်းမြတ်။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ မာ ပမာဒေါ၊ မမေ့မလျော့လင့်။

၂၉၉။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဟိ-သစ္စံ၊ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ဗဟူ၊ များစွာကုန်သော။ ပမာဒိနော၊ မေ့လျော့ခြင်း ရှိကုန်သော။ ခတ္တိယာ၊ မင်းတို့သည်။ အတ္ထံ၊ အစီးအပွားကို၎င်း။ ရဋ္ဌံ၊ တိုင်းပြည်ကို၎င်း။ ဇိဏ္ဏာ ဝိနဋ္ဌာ၊ ဖျက်ဆီးသည် မည်ကုန်၏။ အထော၊ ထိုမြို့။ ဂါမိနောပိ၊ ရွာစားတို့သည်၎င်း။ ဂါမာ၊ ရွာ၌နေသော သူတို့သည်၎င်း။ ဇိဏ္ဏာ၊ ယုတ်ကုန်၏။ ပမာဒိနော၊ မေ့လျော့ခြင်း ရှိကုန်သော။ အနာဂါရာ၊ ရဟန်းတို့သည်။ ဇိဏ္ဏာ၊ ရဟန်းအကျင့်မှ ယုတ်ကုန်၏။ အဂါရိနော၊ လူတို့သည်။ ဇိဏ္ဏာ၊ ဥစ္စာစည်းစိမ်မှ ယုတ်ကုန်၏။

၃၀၀။ ရဋ္ဌဝဇ္ဇန၊ ပြည်တိုင်းကား၏ အစီးအပွားကို ဆောင်တော်မူတတ်သော။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ပမတ္တဿ၊ မေ့လျော့သော။ ခတ္တိယဿ၊

ပြည့်ရှင်မင်း၏။ ရဋ္ဌသို့၊ တိုင်းပြည်၌။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ဘောဂါ၊ စည်းစိမ်တို့သည်။ ဝိနဿန္တိ၊ ပျက်စီးကုန်၏။ တံ၊ ထိုမေ့လျော့ခြင်းကို။ ရညော၊ ပြည့်ရှင်မင်း၏။ အသံ၊ ဆင်းရဲခြင်း၏ အကြောင်းဟူ၍။ ဝုစ္စတေ၊ ဆိုအပ်၏။

၃၀၁။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အတိဝေလံ၊ အပိုင်းအခြားကို လွန်၍။ တံ၊ ရှင်မင်းကြီးသည်။ ယံ-ပမဇ္ဇသိ၊ အကြင်မေ့လျော့၏။ ဧသော၊ ဤသို့ မေ့လျော့ခြင်းသည်။ န ဓမ္မော၊ ရှေးမင်းတို့၏ အကျင့်သဘော မဟုတ်။ တေ၊ အရှင်မင်းကြီး၏။ ဣဒ္ဓံ၊ ထမင်းအဖျော်စသည်နှင့် ပြည့်စုံသော။ ဖိတံ၊ ရွှေငွေစသည်ဖြင့် ကြွယ်ဝသော။ နံ ဇနပဒံ၊ ထိုဇနပုဒ်ကို။ စောရာ၊ ခိုးသူတို့ သည်။ ဝိဓံသယန္တိ၊ လုယက်ဖျက်ဆီးကုန်၏။

၃၀၂။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တေ၊ အရှင်မင်းကြီး၏။ ပုတ္တာ၊ သားတို့သည်။ ပဝေဏိ ပါလကာ၊ အစဉ်အဆက်ကို စောင့်နိုင်ကုန်သည်။ န ဘဝိဿန္တိ၊ မဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ဟိရညနိဓာနိယာ၊ ရွှေတိုက်တို့သည်။ န ဘဝိ- သန္တိ၊ မဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ရဋ္ဌံ ဝါ၊ တိုင်းပြည်၌မူလည်း။ ဝိလုပ္ပမာနမ္ပိ၊ လုယက် ဖျက်ဆီးသည်ရှိသော်။ သဗ္ဗဘောဂေဟိ၊ အလုံးစုံသော စည်းစိမ် ဥစ္စာတို့မှ။ တံ၊ ရှင်မင်းကြီးသည်။ ဇိယျသိ၊ ယုတ်၏။

၃၀၃။ ခတ္တိယ၊ ရေမြေအရှင်။ သဗ္ဗဘောဂါ၊ အလုံးစုံသော စည်းစိမ်မှ။ ပရိဇိဏ္ဍံ၊ ယုတ်သောသူကို။ ရာဇာနံ ဝါပိ၊ မင်းပင် ဖြစ်ငြားသော်လည်း။ ဉာတိမိတ္တာ စ၊ အဆွေအမျိုး အဆွေခင်ပွန်းတို့သည်၎င်း။ သုဟဇ္ဇာ စ၊ ချစ်သော သူတို့သည်၎င်း။ တံ၊ ထိုဥစ္စာစည်းစိမ် ပျက်စီးသောမင်းကို။ မန္ဒိယံ၊ သိအပ်၏ ဟူ၍။ န မညန္တိ၊ မအောက်မေ့ကုန်။

၃၀၄။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တမေဝ၊ ထိုမင်းကိုလျှင်။ ဥပဇိ- ဝန္တာ၊ မှီ၍ အသက်မွေးကုန်သော။ ဟတ္တာရောဟာ၊ ဆင်စီး သူရဲတို့သည်၎င်း။ အနိကဋ္ဌာ၊ မင်းကြီး သက်တော်စောင့်တို့သည်၎င်း။ ရထိကာ၊ ရထားစီးသူရဲတို့ သည်၎င်း။ ပတ္တိကာရကာ၊ ခြေသည်သူရဲတို့သည်၎င်း။ တံ၊ ထိုမင်းဆင်းရဲကို။ မန္ဒိယံ၊ သိအပ်၏ဟူ၍။ န မညန္တိ၊ မအောက်မေ့ကုန်။

၃၀၅။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အသံဝိဟိတကမ္မန္တံ၊ မစုံစမ်း မဆင်ခြင်ဘဲ အမှုကို ပြုတတ်သော။ ဗာလံ၊ မိုက်စွာသော။ ဒုမ္ပတိမန္တိနံ၊ အလွန်

မသိသော။ ဒုဗ္ဗေခံ၊ ပညာနည်းသော။ ရာဇာနံ၊ မင်းကို။ သိရီ၊ ဘုန်းကြက်သရေ
သည်။ ဇဟာတံ၊ စွန့်၏။ ကိမိဝ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်း ဟူမူကား။ ဥရဂေါ၊
မြေသည်။ ဇိဏ္ဏံ၊ ဟောင်းလေပြီးသော။ တစံ၊ အရေကို။ ဇဟတိ ဣဝ၊ စွန့်သကဲ့
သို့တည်း။

၃၀၆။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ သုသံဝိဟိတကမ္မန္တံ၊ မကောင်းမှုကို
မပြုသော။ ကာလုဋ္ဌာယံ၊ သင့်သောအခါ၌ လုံ့လပြုလေ့ရှိသော။ အတန္တိတံ၊
မပျင်းမရိသော။ ရာဇာနံ၊ မင်းတို့အား။ သ-ဥသဘာ၊ ဥသဘာနှင့် တကွကုန်
သော။ ဂါဝေါ၊ နွားတို့သည်။ အဘိဝဇ္ဇန္တိ ဣဝ၊ ပွားကုန်သကဲ့သို့။ သဗ္ဗေ၊
အလုံးစုံကုန်သော။ ဘောဂါ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့သည်။ ဝဇ္ဇန္တိ၊ ပွားများကုန်၏။

၃၀၇။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဥပဿုတိ၊ ပြည်သူတို့အနီးသို့
ကပ်၍ နားထောင်လျက်။ ရဋ္ဌေ၊ တိုင်းပြည်၌၎င်း။ ဇနပဒေ၊ ဇနပုဒ်၌၎င်း။ စရ၊
ကြွတော်မူလော့။ တတ္ထ၊ ထိုပြည်ရွာဇနပုဒ်၌။ ဒိသ္မာ စ၊ မြင်၍၎င်း။ သုတွာ စ၊
ကြား၍၎င်း။ တတော၊ ထိုမြင်ရာ ကြားရာမှ။ တံ၊ ရှင်မင်းကြီးသည်။ ပဋိပဇ္ဇသိ၊
ကျင့်ရပါလတ္တံ့။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် တဆယ့်တဂါထာတို့ဖြင့် မင်းကို ဆုံးမ၍ မင်းကြီး-
သွားချေ၊ ကြာမြင့်ခြင်းကို မပြုမူ၍ စုံစမ်းလော့၊ တိုင်းပြည်ကို မဖျက်ဆီး
လင့်ဟု ဆို၍ မိမိနေရာဗိမာန်သို့လျှင် သွား၏။ ထိုမင်းသည်လည်း ဘုရားလောင်း
စကားကို ကြားရလျှင် ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ မိုးသောက်သော
နေ၌ တိုင်းပြည်ကို မူးမတ်တို့အား အပ်နှင်းခဲ့၍ ပုရောဟိတ်နှင့် တကွ စောစော
ကလျှင် အရှေ့တံခါးမဖြင့် မြို့မှထွက်၍ တယူဇနာရှိသော အရပ်သို့ ရောက်၏။
ထိုအရပ်၌ တခုသောရွာဝယ် နေသော လူအိုသည် တောအုပ်မှ ဆူးခက်ကို
ဆောင်ယူခဲ့၍ အိမ်တံခါးကို ဆို့ပိတ်ပြီးလျှင် သားမယားကို ယူ၍ တောသို့
ဝင်၍ ညအခါ၌ မင်းချင်း တမန်တို့သည် သွားကုန်သည်ရှိသော် မိမိအိမ်သို့
ပြန်လာခဲ့၍ အိမ်တံခါး၌ ဆူးစူးသည်ဖြစ်၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ ဆူးကို နုတ်
လျက် မင်းကို ကျိန်ဆဲလိုရကား—

၃၀၈။ ဝေံ ဝေဒေတု ပဉ္စာလော၊ သင်္ဂါမေ သရမပွိတော။
ယထာဟမဇ္ဇ ဝေဒေမိ၊ ကဏုကေန သမပွိတော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၀၈။ အဇ္ဇ၊ ယခုအခါ၌။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကဏ္ဍကေန၊ ဆူးဖြင့်။ သမပ္ပိ-
တော၊ နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍။ ဝေဒေမိ ယထာ၊ ဆင်းရဲခံရသကဲ့သို့။ ဝေ၊
ဤအတူ။ သင်္ဂါမေ၊ စစ်မြေအရပ်၌။ သရမပ္ပိတော၊ မြားစူးသည်ဖြစ်၍။
ပဉ္စာလော၊ ပဉ္စာလမင်းသည်။ ဝေဒေတု၊ ဆင်းရဲ ခံရပါစေသတည်း။

ထိုလူအို၏ ထိုဆဲရေးခြင်းသည် ဘုရားလောင်း အာနုဘော်ကြောင့် ဖြစ်၏။
(ဘုရားလောင်း တည်ပင်စောင့်နတ်သည် ပူးဝင်သည်ဖြစ်၍ ထိုလူအိုသည် ဆဲရေး
၏ဟု သိအပ်၏။) ထိုအခါ၌ကား မင်းသည်၎င်း၊ ပုရောဟိတ်သည်၎င်း မထင်
ရှားသော အသွင်ဖြင့် ထိုလူအို၏အနီး၌လျှင် ရပ်ကုန်၏။ ထိုလူအို၏ စကားကို
ကြား၍ ပုရောဟိတ်သည်-

၃၀၉။ ဇိဏ္ဏော ဒုဗ္ဗလစက္ခု သိ၊ န ရူပံ သာဓု ပဿသိ။
ကိံတတ္ထ ဗြဟ္မဒတ္တဿ၊ ယန္တိ မဂ္ဂေယျ ကဏ္ဍကော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၀၉။ မဟာလ္လက၊ လူအို။ တံ၊ သင်သည်။ ဇိဏ္ဏော၊ အိုသည်ဖြစ်၍။ ဒုဗ္ဗလ-
စက္ခု၊ မျက်စိအမြင်နည်းသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ရူပံ၊ ရူပါရုံကို။ သာဓု၊ ကောင်း
စွာ။ န ပဿသိ၊ သင်မမြင်။ တေန၊ ထိုသို့ ကောင်းစွာ မမြင်သောကြောင့်။
တံ၊ သင့်ကို။ ကဏ္ဍကော၊ ဆူးသည်။ ယံ မဂ္ဂေယျ၊ အကြင်စူးရ၏။ တတ္ထ၊
ထိုသို့ဆူးစူးရာ၌။ ဗြဟ္မဒတ္တဿ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား။ ကိံ၊ အဘယ်အပြစ်
ရှိသနည်း။

လူအိုသည် ထိုပုဏ္ဏားအား မင်း၏ အပြစ်ကို ကြားလို၍-

၃၁၀။ ဗဟေတ္ထ ဗြဟ္မဒတ္တဿ၊ သောဟံ မဂ္ဂေသိ ဗြာဟ္မဏ။
အရက္ခိတာ ဇနပဒါ၊ အဓမ္မဗလိနာ ဂတာ။

၃၁၁။ ရတ္တိ ဥ ဝေရာ ခါဒန္တိ၊ ဒိဝါ ခါဒန္တိ တုဏ္ဏိယာ။
ရဋ္ဌသိ ကုဋရာဇဿ၊ ဗဟု အဓမ္မိကော ဇနော။

၃၁၂။ တောဒိသေ ဘယေ ဇာတေ၊ ဘယနာ တာတ မာဏဝါ။
နိလ္လေဏကာနိ ကြုဗ္ဗန္တိ၊ ဝနေ အာဟရိတော ကဏ္ဍကံ။

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃၁၀။ ပြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ သော အဟံ၊ ထိုငါသည်။ မဂ္ဂေ၊ ဆူးရှိသော ခရီး၌။ ပတိတော၊ လည်းသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ ဧတ္ထ၊ ဤငါ့ကို ဆူးစူးရာ၌။ ပြဟ္မဒတ္တဿ၊ ပြဟ္မဒတ်မင်းအား။ ဗဟု၊ အပြစ်များစွာ၏။ ဇနပဒါ၊ ဇနပုဒ် ပြည်ရွာတို့ကို။ အရက္ခိတော၊ မစောင့်ရှောက်ပါကုန်။ အဓမ္မဗလိနာ၊ မတရား သော အခွန်အတုတ်ဖြင့်။ ဟတော၊ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲ၏။

၃၁၁။ ဟိသစ္စံ၊ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ရတ္ထိံ၊ ညဉ့်၌။ စောရာ၊ ခိုးသူတို့ သည်။ ခါဒန္တိ၊ လုယက်ကုန်၏။ ဒိဝါ၊ နေ့၌။ တုဏ္ဏိယာ၊ အခွန်တောင်းသော မင်းချင်းတို့သည်။ ခါဒန္တိ၊ လုယက်ဖျက်ဆီးကုန်၏။ ကုဋ္ဌရာဇဿ၊ စဉ်းလဲစဉ်းစား ယုတ်မာသော မင်း၏။ ရဋ္ဌသ္မိံ၊ တိုင်းနိုင်ငံ၌။ အဓမ္မိကော၊ တရားမစောင့် သော။ ဇနော၊ လူသည်။ ဗဟု၊ များစွာ၏။

၃၁၂။ တာတ၊ ချစ်သား ပုဏ္ဏား။ တောဒိသေ၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ ဘယေ၊ ဘေးသည်။ ဇာတေ၊ ဖြစ်လတ်သောကြောင့်။ ဘယဇ္ဇာ၊ ကြောက်ခြင်း ဖြင့် နှိပ်စက်အပ်ကုန်သော။ မာဏဝါ၊ လူတို့သည်။ ဝနေ၊ တော၌။ ကဏ္ဍကံ၊ ဆူးကို။ အာဟရိတွာ၊ ဆောင်ယူကုန်၍။ နိလ္လေဏကာနိ၊ ပုန်းအောင်းရာတို့ကို။ ကြဗ္ဗန္တိ၊ ပြုကြရကုန်၏။

ထိုလူအိုစကားကို ကြား၍ မင်းသည် ပုရောဟိတ်ကို ခေါ်၍ ဆရာ-လူအိုသည် သင့်သောစကားကို ဆိုပေ၏။ ငါတို့၏ အပြစ်သာလျှင်တည်း၊ လာလှည့် ပြန်ကြ ကုန်အံ့၊ တရားနှင့်အညီ မင်းပြုအံ့ဟု ဆို၏။ ဘုရားလောင်း တည်ပင်စောင့် နတ်သည် ပုရောဟိတ်ကိုယ်၌ ပူးဝင်၍ မြတ်သောမင်းကြီး- ရှေ့သို့သွား၍ စုံစမ်း ကုန်အံ့ဟု ဆို၏။ ထိုမင်းနှင့် ပုရောဟိတ်တို့သည် ထိုရွာမှ တပါးသောရွာသို့ သွားကုန်သည်ရှိသော် ခရီးအကြား၌ တယောက်သော မိန်းမအို၏ အသံကို ကြားကုန်၏။ ဆင်းရဲစွာသော ထိုမိန်းမအိုသည် အရွယ်ရောက်သော သမီး နှစ်ယောက်တို့ကို စောင့်ရှောက်လျက် ထိုသမီးတို့ကို တောသို့ မသွားစေမူ၍ မိမိသည် တောမှ ထင်းတို့ကို၎င်း၊ ဟင်းရွက်တို့ကို၎င်း ဆောင်ယူ၍ သမီးတို့ကို မွေးကျွေးသတတ်၊ ထိုမိန်းမအိုသည် ထိုနေ့၌ ချုံတခုသို့ တက်၍ ဟင်းရွက်ကို ခူးသည်ရှိသော် လိမ့်လျက် မြေ၌ကျလျှင် မင်းကို သေခြင်းဖြင့် ဆဲရေးလိုရကား—

၃၁၃။ ကဒါဿု နာမ ယံ ရာဇာ၊ ဗြဟ္မဒတ္တော မရိဿတိ။
 ယဿ ရဋ္ဌမိ ဇိယုန္တိ၊ အပ္ပတိကာ ကုမာရိကာ။
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၁၃။ ယဿ ရညော၊ အကြင် ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏။ ရဋ္ဌမိ၊ တိုင်းနိုင်ငံ၌။
 ကုမာရိကာ၊ သတို့သမီးတို့သည်။ အပ္ပတိကာ၊ လင်မရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဇိယုန္တိ၊
 အိုရကုန်၏။ တာ၊ ထို ငါ့သမီး နှစ်ယောက်တို့သည်။ သသာမိကာ၊ လင်ရှိ
 ကုန်သည်။ အဿု-ဘဝန္တိ၊ အကယ်၍ ဖြစ်ကုန်အံ့။ မံ၊ ငါ့ကို။ ပေါသေယျ၊
 မွေးမြူကုန်ရာ၏။ ဗြဟ္မဒတ္တော၊ ဗြဟ္မဒတ် အမည်ရှိသော။ အယံ ရာဇာ၊ ဤမင်း
 သည်။ ကဒါ၊ အဘယ်အခါ၌။ မရိဿတိ နာမ၊ သေပါလတ္တံ့နည်း။

ဤသို့ ဘုရားလောင်း၏ အာနုဘော်ဖြင့် ထိုမိန်းမအိုသည် ဆဲရေး၏။ ထိုသို့
 ဆဲရေးသောအခါ ထိုမိန်းမအိုကို ပုရောဟိတ်သည် တားမြစ်လိုရကား—

၃၁၄။ ဒုဗ္ဘာသိတဉ္စိ ဇော ဇမ္ဗိ၊ အနတ္ထပဒကောဝိဒေ။
 ကုဟိံ ရာဇာ ကုမာရိနံ၊ ဘတ္တာရံ ပရိယေသတိ။
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၁၄။ အနတ္ထပဒကောဝိဒေ၊ အကြောင်းအရာ မဟုတ်သည်၌ လိမ်မာ
 သော။ ဇမ္ဗိ၊ သူယုတ်မ။ ဇော၊ သင်သည်။ ဒုဗ္ဘာသိတံ၊ မကောင်းသော
 စကားကို။ ဝုတ္တံ၊ ဆိုဘိ၏။ ဟိ-သစ္စံ၊ မှန်၏။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ ကုမာရိနံ၊
 သတို့သမီးတို့၏။ ဘတ္တာရံ၊ လင်ကို။ ကုဟိံ၊ အဘယ်အရပ်၌။ ပရိယေသတိ၊
 ရှာ၍ ပေးရမည်နည်း။

ထို စကားကို ကြား၍ မိန်းမအိုသည် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားအား အကြောင်းကို
 ကြားလိုရကား—

၃၁၅။ န မေ ဒုဗ္ဘာသိတံ ဗြဟ္မော၊ ကောဝိဒတ္ထပဒေ အဟံ။
 အရက္ခိတာ ဇနပဒါ၊ အဓမ္မဗလိနာ ဟတာ။
 ၃၁၆။ ရတ္တိဉ္စိ စောရာ ခါဒန္တိ၊ ဒိဝါ ခါဒန္တိ တုဏ္ဏိယာ။
 ရဋ္ဌသိံ ကုဋုရာဇဿ၊ ဗဟု အဓမ္မိကော ဇနော။
 ဒုဇ္ဇိဝေ ဒုဗ္ဘရေ ဒါရေ၊ ကုတော ဘတ္တာ ကုမာရိယော။

ဟူသော ဤ နှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃၁၅။ ဗြဟ္မော၊ ပုဏ္ဏား။ မေ၊ ငါသည်။ ဒုဗ္ဘာသိတံ၊ မကောင်းသော စကားကို။ န ဝုတ္တံ၊ မဆို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကောဝိဒတ္ထပဒေ၊ အကြောင်းအရာ၌ လိမ်မာ၏။ တဿ၊ ထိုမင်းသည်။ ဇနပဒါ၊ ဇနပုဒ်ပြည်ရွာတို့ကို။ အရက္ခိတာ၊ မစောင့်ရှောက်ပါကုန်။ အဓမ္မဗလိနာ၊ အဓမ္မဖြစ်သော အခွန်အတုတ်ဖြင့်။ ဟတာ၊ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲ၏။

၃၁၆။ ဟိ- သစ္စံ၊ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ရတ္တိံ၊ ညဉ့်အခါ၌။ စောရာ၊ ခိုးသူတို့သည်။ ခါဒန္တိ၊ လုယက်ဖျက်ဆီးကုန်၏။ ဒိဝါ၊ နေ့အခါ၌။ တုဏ္ဏိယာ၊ အခွန်တောင်းသော မင်းချင်းတို့သည်။ ခါဒန္တိ၊ လုယက် ဖျက်ဆီးကုန်၏။ ကုဋ္ဌ- ရာဇဿ၊ စဉ်းလဲစဉ်းစား ယုတ်မာသော မင်း၏။ ရဋ္ဌသ္မိံ၊ တိုင်းကား ပြည်ရွာ၌။ အဓမ္မိကော၊ တရားမစောင့်သော။ ဇနော၊ လူသည်။ ဗဟု၊ များစွာ၏။ ဒုဇ္ဇိဝေ၊ မကောင်းသဖြင့် အသက်မွေးခြင်းရှိသော တိုင်းကားပြည်ရွာ၌။ ဒါရေ၊ သားမယားတို့ကို။ ဒုဗ္ဘရေ၊ မွေးနိုင်ခဲ့သည်ရှိသော်။ ကုမာရိယော၊ သတို့သမီးတို့ သည်။ ဘတ္တာ၊ လင်ကို။ ကုတော၊ အဘယ်မှာ။ လဘိဿန္တိ၊ ရနိုင်ကုန်အံ့နည်း။

ထိုမင်းပုဏ္ဏားတို့သည် မိန်းမအိုစကားကို ကြားကုန်လျှင် မိန်းမအိုသည် သင့်သောစကားကို ဆိုပေ၏ဟု ထိုအရပ်မှ တပါးသောအရပ်သို့ သွားကုန်သည် ရှိသော် တယောက်သော လယ်ထွန်သောသူ၏ အသံကို ကြားကုန်၏။ လယ် ထွန်သော ထိုသူ၏ သာလိယမည်သော နွားကြီးသည် ထွန်သွားဖြင့် ခတ်မိ သည်ဖြစ်၍ လည်းသတတ်၊ ထိုလယ်ထွန်ယောက်ျားသည် မင်းကို ဆဲရေးလိုသည် ဖြစ်၍—

၃၁၇။ ဧဝံ သယတု ပဉ္စာလော၊ သင်္ဂါမေ သတ္တိယာ ဟတော။
ယထာယံ ကပဏော သေတိ၊ ဟတော ဖာလေန သာလိယော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၁၇။ သာလိယော၊ သာလိယ အမည်ရှိသော နွားသည်။ ဖာလေန၊ ထွန်သွားဖြင့်။ ဟတော၊ ခတ်မိသည်ဖြစ်၍။ ကပဏော၊ ဆင်းရဲစွာ။ သေတိ- ယထာ၊ လည်းသကဲ့သို့။ ဧဝံ၊ ဤငါ့နွားအတူ။ ပဉ္စာလော၊ ပဉ္စာလမင်းသည်။ သင်္ဂါမေ၊ စစ်မြေ၌။ သတ္တိယာ၊ လှံမဖြင့်။ ဟတော၊ ထိုးမိသည်ဖြစ်၍။ သယတု၊ လည်းပါစေသတည်း။

ထိုသို့ ကျိန်ဆဲသောအခါ ပုရောဟိတ်သည် ထိုလယ်ထွန်သော ယောက်ျားကို တားမြစ်လိုရကား—

၃၁၈။ အဓမ္မေန တုဝံ ဇမ္ဗု၊ ဗြဟ္မဒတ္တဿ ကုဇ္ဈသိ။
ယော တံ သပသိ ရာဇာနံ၊ အပရဇ္ဈိတော အတ္တနော။
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၁၈။ ဇမ္ဗု လူယုတ်။ ယော တံ၊ အကြင်သင်သည်။ အတ္တနော၊ မိမိအား။ အပရဇ္ဈိတော၊ မပြစ်မှားဘဲလျက်။ ရာဇာနံ၊ မင်းကို။ သပသိ၊ ကျိန်ဆဲ၏။ သော တုဝံ၊ ထိုသင်သည်။ အဓမ္မေန၊ အကြောင်းမဟုတ်သဖြင့်။ ဗြဟ္မဒတ္တဿ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား။ ကုဇ္ဈသိ၊ အမျက်ထွက်ဘိ၏။

ထိုပုရောဟိတ်စကားကို ကြား၍ လယ်ထွန်သော ယောက်ျားသည် ထိုပုရောဟိတ်အား မင်း၏ အပြစ်ကို ပြဆိုလိုရကား—

၃၁၉။ ဓမ္မေန ဗြဟ္မဒတ္တဿ၊ အဟံ ကုဇ္ဈာမိ ဗြာဟ္မဏ။
အရက္ခိတာ ဇနပဒါ၊ အဓမ္မဗလိနာ ဟတာ။
၃၂၀။ ရတ္တိဉ္စိ စောရာ ခါဒန္တိ၊ ဒိဝါ ခါဒန္တိ တုဏ္ဏိယာ။
ရဋ္ဌသ္မိံ ကုဋ္ဌရာဇဿ၊ ဗဟု အဓမ္မိကော ဇနော။
၃၂၁။ သာ နူန ပုန ရေ ပက္ကာ၊ ဝိကာလေ ဘတ္တ မာဟာရိ။
ဘတ္တဟာရိံ အပေက္ခန္တော၊ ဟတော ဖာလေန သာလိယော။
ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃၁၉။ ဗြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဓမ္မေန၊ ဟုတ်မှန်သော သဘောဖြင့်။ ဗြဟ္မဒတ္တဿ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား။ ကုဇ္ဈာမိ၊ အမျက်ထွက်၏။ တဿ၊ ထိုမင်းသည်။ ဇနပဒါ၊ ဇနပုဒ်ရွာတို့ကို။ အရက္ခိတာ၊ မစောင့်ရှောက် ကုန်။ အဓမ္မဗလိနာ၊ အဓမ္မဖြစ်သော အခွန်အတုတ်ဖြင့်။ ဟတာ၊ နှိပ်စက် ညှဉ်းဆဲ၏။

၃၂၀။ ဟိ-သစ္စံ၊ ထိုမင်း တရားမစောင့်ဟု ငါဆိုသောစကားသည် မှန်၏။ ရတ္တိံ၊ ညဉ့်၌။ စောရာ၊ ခိုးသူတို့သည်။ ခါဒန္တိ၊ လုယက်ဖျက်ဆီးကုန်၏။ ဒိဝါ၊ နေ၌။ တုဏ္ဏိယာ၊ အခွန်တောင်းသော မင်းချင်းတို့သည်။ ခါဒန္တိ၊ လုယက်

ဖျက်ဆီးကုန်၏။ ကုဋ္ဌရာဇဿ၊ ယုတ်မာသော မင်း၏။ ရဋ္ဌသ္မိံ၊ တိုင်းနိုင်ငံ၌။
အဓမ္မိကော၊ တရားမစောင့်သော။ ဇနော၊ လူသည်။ ဗဟု၊ များစွာ၏။

၃၂၁။ ရော ဟယ် ပုဏ္ဏား။ သာ၊ ထိုထမင်းပို့သော မိန်းမသည်။ ပုန၊
တဖန်။ ပက္ကာ နှုန၊ ထမင်းချက်ပြန်ရသည် ထင်၏။ ဝိကာလေ၊ အခါမဟုတ်
သည်၌။ ဘတ္တံ၊ ထမင်းကို။ အာဟရိ၊ ပို့လာ၏။ ဘတ္တဟာရိံ၊ ထမင်းပို့လာ
သောသူကို။ အပေက္ခန္ဓော၊ ကြည့်မျှော်ရသည်ဖြစ်၍။ သာလိယော၊ ငါ့နွား
သာလိယကို။ ဖာလေန၊ ထွန်သွားဖြင့်။ ဟတော၊ ခတ်မိ၏။

ထိုမင်းနှင့် ပုရောဟိတ်တို့သည် လယ်ထွန်သော ယောက်ျားစကားကို
ကြားလျှင် သင့်သောစကားကို ဆိုပေသည်ဟု ဆို၍ ရှေ့သို့ သွား၍ တခုသော
ရွာ၌ နေကုန်၏။ မိုးသောက်သောနေ့၌ စောစောကလျှင် တခုသော နွားမစဉ်းလဲ
သည် နို့ညှစ်သောသူကို ခြေဖြင့် ကျောက်ကန်၍ နို့ရည်အိုးနှင့် တကွ လိမ့်၍
လည်းစေ၏။ ထိုနို့ညှစ်သောသူသည် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကို ကျိန်ဆဲလိုရကား—

၃၂၂။ ဧဝံ ဟညတု ပဉ္စာလော၊ သင်္ဂါမေ အသိနာ ဟတော။
ယထာဟ မဇ္ဇ ပဟတော၊ ခီရဉ္စ မေ ပဝဋ္ဌိတံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၂၂။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ အဟံ၊ ငါ့ကို။ ပဟတော ယထာ စ၊ နွားမကန်သကဲ့
သို့၎င်း။ မေ၊ ငါ၏။ ခီရံ၊ နို့ရည်အိုးသည်။ ပဝဋ္ဌိတံ ယထာ စ၊ လိမ့်သကဲ့သို့၎င်း။
ဧဝံ၊ ဤအတူ။ သင်္ဂါမေ၊ စစ်မြေ၌။ အသိနာ၊ သန်လျက်ဖြင့်။ ဟတော၊ ခုတ်ဖြတ်
အပ်သည်ဖြစ်၍။ ပဉ္စာလော၊ ပဉ္စာလမင်းသည်။ ဟညတု၊ သေပါစေသတည်း။

ထိုစကားကို ကြား၍ ပုရောဟိတ်သည် နို့ညှစ်သော ယောက်ျားစကားကို
တားမြစ်လိုရကား—

၃၂၃။ ယံ ပသု ခီရံ ဆဇ္ဇေသိ၊ ပသုပါလဉ္စ ဟိံ သတိ။
ကိံ တတ္ထ ဗြဟ္မဒတ္တဿ၊ ယံ နော ဂရဟတေ ဘဝံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၂၃။ ဘောပုရိသ၊ အို ယောက်ျား။ ပသု၊ နွားမသည်။ ခီရံ၊ နို့ရည်ကို။
ယံ ဆဇ္ဇေသိ၊ အကြင်စွန့်၏။ ပသုပါလဉ္စ၊ နွားကျောင်းသားကိုလည်း။ ယံဟိံ -
သတိ၊ အကြင် ကျောက်ကန်၏။ တတ္ထ၊ ထိုနို့ရည်စွန့်ရာ နွားကန်ရာ၌။

ဗြဟ္မဒတ္တဿ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား။ ကိံ ဒေါသော၊ အဘယ်အပြစ်ရှိသနည်း။
ဘဝံ၊ သင်သည်။ ယံ ဂရဟတေ၊ အကြင်ကဲ့ရဲ့၏။ တေံ ဂရဟံ၊ ထိုသို့ ကဲ့ရဲ့
ခြင်းသည်။ နော ယုတ္တံ၊ မသင့်။

ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် ဤဂါထာဖြင့် ဆိုသည်ရှိသော် ထိုနို့ညှစ်သော
ယောက်ျားသည် ပုဏ္ဏားအား မင်း၏အပြစ်ကို ပြလိုရကား—

- ၃၂၄။ ဂါရယော ဗြဟ္မေ ပဉ္စာလော၊ ဗြဟ္မဒတ္တဿ ရာဇီနော။
အရက္ခိတာ ဇနပဒါ၊ အဓမ္မဗလိနာ ဟတာ။
- ၃၂၅။ ရတ္တိဉ္စိ စောရာ ခါဒန္တိ၊ ဒိဝါ ခါဒန္တိ တုဏ္ဏိယာ။
ရဋ္ဌသ္မိံ ကုဋ္ဌရာဇဿ၊ ဗဟု အဓမ္မိကော ဇနော။
- ၃၂၆။ စဏ္ဍာ အာကဋ္ဌနာ ဂါဝီ၊ ယံ ပုရေ န ဒုဟာမသေ။
တံ ဒါနိ အဇ္ဇ ဒေါဟာမ၊ ဝီရကာမေ ဟုပဒ္ဒါတာ။
ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃၂၄။ ဗြဟ္မေ၊ ပုဏ္ဏား။ ပဉ္စာလော၊ ပဉ္စာလမင်းကို။ ဂါရယော၊ ကဲ့ရဲ့အပ်
၏။ ဗြဟ္မဒတ္တဿ၊ ဗြဟ္မဒတ်အမည်ရှိသော။ ရာဇီနော၊ ပဉ္စာလမင်းသည်။
ဇနပဒါ၊ ဇနပုဒ်ပြည်ရွာတို့ကို။ အရက္ခိတာ၊ မစောင့်ရှောက်အပ်ကုန်။ အဓမ္မ-
ဗလိနာ၊ မတရားသော အခွန်အတုတ်ဖြင့်။ ဟတာ၊ ညှဉ်းဆဲအပ်ကုန်၏။

၃၂၅။ ဟိ-သစ္စံ၊ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ရတ္တိံ၊ ညဉ့်၌။ စောရာ၊ ခိုးသူ
တို့သည်။ ခါဒန္တိ၊ လုယက်ဖျက်ဆီးကုန်၏။ ဒိဝါ၊ နေ၌။ တုဏ္ဏိယာ၊ အခွန်
တောင်းသော မင်းချင်းတို့သည်။ ခါဒန္တိ၊ လုယက် ဖျက်ဆီးကုန်၏။ ကုဋ္ဌ-
ရာဇဿ၊ ယုတ်မာစွာသောမင်း၏။ ရဋ္ဌသ္မိံ၊ တိုင်းကားပြည်ရွာ၌။ အဓမ္မိကော၊
တရားမစောင့်သော။ ဇနော၊ လူသည်။ ဗဟု၊ များစွာ၏။

၃၂၆။ ယံ ဂါဝီ၊ အကြင်နွားမသည်။ စဏ္ဍာ၊ ကြမ်းကြုတ်၏။ အာကဋ္ဌနာ၊
ပြေးတတ်သောအလေ့ရှိ၏။ တံ ဂါဝီ၊ ထိုနွားမကို။ ပုရေ၊ ရှေး၌။ မယံ၊ ငါတို့
သည်။ န ဒုဟာမသေ၊ နို့မညှစ်ကုန်။ အဇ္ဇ၊ ယခုအခါ၌ကား။ ဝီရကာမေဟိ၊
နို့ရည်ကို အလိုရှိကုန်သော အခွန်တောင်း မင်းချင်းတို့သည်။ ဥပဒ္ဒါတာ၊ နှိပ်စက်
အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဒေါဟာမ၊ နို့ညှစ်ရကုန်၏။

ထိုမင်းနှင့် ပုရောဟိတ်တို့သည် ဤနို့ညှစ်ယောက်ျားသည် အသင့်ကိုသာ လျှင် ဆိုပေ၏ဟု ထိုရွာမှထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် ခရီးသို့သက်၍ မြို့သို့ ရှေးရှုသွားကြ ကုန်၏။ တခုသောရွာ၌ အခွန်တောင်းသော မင်းသံတမန်တို့သည် သန်လျက် အိမ်အလို့ငှါ တခုသော ပြောက်ကျားသော အမွှေးအရေရှိသော နွားငယ်ကို သတ်၍ အရေကို ယူကုန်၏။ နွားငယ်၏ အမိဖြစ်သော နွားမသည် သား၌ စိုးရိမ်သဖြင့် မြက်၊ ရေ တို့ကို မစားမသောက် ငိုမြည်တမ်းလျက် လှည့်လည်၏။ ထိုနွားမကို မြင်၍ ရွာသူသားငယ်တို့သည် မင်းကို ကျိန်ဆဲလိုကုန်ရကား—

၃၂၇။ ဧဝံ ကန္တတု ပဉ္စာလော၊ ဝိပုတ္တော ဝိပုသုက္ခတု။
ယထာယံ ကပဏာ ဂါဝိ၊ ဝိပုတ္တာ ပရိဓာဝတိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆိုကုန်၏။

၃၂၇။ အယံ ဂါဝိ၊ ဤနွားမသည်။ ကပဏာ၊ ဆင်းရဲသည်ဖြစ်၍။ ဝိပုတ္တာ၊ သားငယ်မှကင်းသည်ဖြစ်၍။ ပရိဓာဝတိ ယထာ၊ ထိုမူဤမှ ငိုမြည်တမ်းလျက် ပြေးသွားရသကဲ့သို့။ ဧဝံ၊ ဤအတူ။ ပဉ္စာလော၊ ပဉ္စာလမင်းသည်။ ဝိပုတ္တော၊ သားနှင့်ကင်းသည်ဖြစ်၍။ ကန္တတု၊ ငိုရပါစေသတည်း။ ဝိပုသုက္ခတု၊ သားနှင့် ကင်းလျက် ခြောက်တပ်ပါစေသတည်း။

ထို့နောက်မှ ပုရောဟိတ်သည် သူငယ်တို့ ကျိန်ဆဲရာ၌ အကြောင်းကို မေးလိုရကား—

၃၂၈။ ယံ ငသု ပသုပါလဿ၊ သမ္ဘမေယျ ရဝေယျ ဝါ။
ကောန္တိဓ အပရာဓတ္ထိ၊ ဗြဟ္မဒတ္တဿ ရာဇိနော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၂၈။ တာတာ၊ အမောင်တို့။ ပသု၊ နွားမသည်။ ပသုပါလဿ၊ နွားကျောင်းသားသည်။ ရက္ခန္တဿေဝ၊ ကျောင်းစဉ်ပင်လျှင်။ ယံ သမ္ဘမေယျ ဝါ၊ အကြင် ပြေးမှုလည်း ပြေးရာ၏။ ယံ ရဝေယျ ဝါ၊ အကြင် မြည်တမ်း မူလည်း မြည်တမ်းရာ၏။ ဣဓ၊ ဤသို့ နွားမ ပြေးရာ မြည်တမ်းရာ၌။ ဗြဟ္မဒတ္တဿ၊ ဗြဟ္မဒတ် အမည်ရှိသော။ ရာဇိနော၊ ပဉ္စာလမင်းအား။ ကော- အပရာဓော၊ အဘယ်အပြစ်သည်။ အတ္ထိ နု၊ ရှိမည်နည်း။

ထို့နောင်မှ ရွာသူသားငယ်တို့သည် ပုဏ္ဏားအား မင်း၏အပြစ်ကို ပြလို ကုန်ရကား—

၃၂၉။ အပရာဓော မဟာဗြဟ္မေ၊ ဗြဟ္မဒတ္တဿ ရာဇိနော။
အရက္ခိတာ ဇနပဒါ၊ အဓမ္မဗလိနာ ဟတာ။

၃၃၀။ ရတ္တိဉ္စိ စောရာ ခါဒန္တိ၊ ဒိဝါခါဒန္တိ တုဏ္ဏိယာ။
ရဋ္ဌသ္မိံ ကုဋ္ဌရာဇဿ၊ ဗဟု အဓမ္မိကော ဇနော။
ကထံ နု အသိကောသတ္တာ၊ ခိရပါ ဟညတေ ပဇာ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆိုကုန်၏။

၃၂၉။ မဟာဗြဟ္မေ၊ ပုဏ္ဏားကြီး။ ဗြဟ္မဒတ္တဿ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား။ အပရာဓော၊ အပြစ်သည်။ ဗဟု၊ များစွာ၏။ ရာဇိနော၊ မင်းသည်။ ဇနပဒါ၊ ပြည်ရွာဇနပုဒ်တို့ကို။ အရက္ခိတာ၊ မဖောင့်ရှောက်အပ်ကုန်။ အဓမ္မဗလိနာ၊ မဟုတ်မမှန် အဓမ္မဖြစ်သော အခွန်အတုတ်ဖြင့်။ ဟတာ၊ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲကုန်၏။

၃၃၀။ ဟိ-သစ္စံ၊ ထိုမင်း တရားမဖောင့်ဟု ငါတို့ဆိုသော စကားသည် မှန်၏။ ရတ္တိံ၊ ညဉ့်၌။ စောရာ၊ ခိုးသူတို့သည်။ ခါဒန္တိ၊ လုယက်ဖျက်ဆီးကုန် ၏။ ဒိဝါ၊ နေ၌။ တုဏ္ဏိယာ၊ အခွန်တောင်းသော မင်းချင်းတို့သည်။ ခါဒန္တိ၊ လုယက် ဖျက်ဆီးကုန်၏။ ကုဋ္ဌရာဇဿ၊ စဉ်းလဲစဉ်းစား ယုတ်မာစွာသော မင်း၏။ ရဋ္ဌသ္မိံ၊ ကိုင်းပြည်၌။ အဓမ္မိကော၊ တရားမဖောင့်သော။ ဇနော၊ လူသည်။ ဗဟု၊ များစွာ၏။ ကထံ၊ အဘဟံကြောင့်။ အသိကောသတ္တာ၊ သန်လျက်အိမ် အလို့ငှါ။ ခိရပါ၊ နို့စို့သားဖြစ်သော။ ပဇာ၊ နွားသားငယ်ကို။ အဓမ္မ သေဝဒကဟိ၊ သူယုတ်တို့ အကျင့်ကို ခြိမ်းလေ့ရှိကုန်သော မင်းချင်းတို့ သည်။ ဟညတေ၊ သတ်အပ်လေသနည်း။

ထိုမင်းနှင့် ပုရောဟိတ်တို့သည် အမောင်တို့သည် ကောင်းစွာလျှင် အကြောင်းကို ဆိုပေကုန်၏ဟု ဆို၍ သွားကြကုန်၏။ ထိုသို့ သွားသောအခါ ခရီးအကြား၌ တခုသော ခြောက်တပ်သော ရေနန်၌ ကျီးတို့သည် နှုတ်သီး တို့ဖြင့် ထိုးဆိတ်ကုန်လျက် ဘားတို့ကို စားကုန်၏။ ဘုရားလောင်း တည်ပင် စောင့်နတ်သည် ထိုမင်းနှင့် ပုရောဟိတ်တို့သည် ထိုအရပ်သို့ ရောက်ကုန်သည် ဂိုသော် မိမိအား နုဘော်ဖြင့် ဘားကို—

၃၃၁။ ဧဝံ ခဇ္ဇတု ပဉ္စာလော၊ ဟတော ယုဒ္ဓေ သပုတ္တကော။
ယထာဟ မဇ္ဇ ခဇ္ဇမ္ပိ၊ ဂါမိကေဟိ အရညဇော။
ဟူသော ဤဂါထာဖြင့် မင်းကို ကျိန်ဆဲစေ၏။

၃၃၁။ ဂါမိကေဟိ၊ ရွာ၌နေကုန်သော ကျီးတို့သည်။ အရညဇော၊ တော၌ ဖြစ်သော။ အဟံ၊ ငါ့ကို။ အဇ္ဇ၊ ယခုအခါ၌။ ခဇ္ဇော၊ ခဲအပ်သည်။ အမ္ပိ ယထာ၊ ဖြစ်သကဲ့သို့။ ဧဝံ၊ ဤအတူ။ ယုဒ္ဓေ၊ စစ်ထိုးရာ၌။ ဟတော၊ သတ်အပ်သည် ဖြစ်၍။ သပုတ္တကော၊ သားနှင့်တကွသော။ ပဉ္စာလော၊ ပဉ္စာလမင်းကို။ ကာက ဂိဇ္ဈေဟိ၊ ကျီး၊လင်းတတို့သည်။ ခဇ္ဇတု၊ ခဲပါလေစေသတည်း။

ထိုဘား ကျိန်ဆဲသံကို ကြား၍ ပုရောဟိတ်သည် ထိုဘားနှင့်တကွ စကား ပြောလိုရကား-

၃၃၂။ နသဗ္ဗဘူတေသု ဝိဓေန္တိရက္ခံ၊ ရာဇာနော မဏ္ဍုက မနုဿလောကေ။
နေတ္တာဝတာ ရာဇာ အဓမ္မစာရီ၊ ယံ တာဒိသံ ဇီဝမဒေယျံ ဇင်္ကာ။
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၃၂။ ဘော မဏ္ဍုက၊ အို - ဘား။ ရာဇာနော၊ မင်းတို့သည်။ မနုဿ- လောကေ၊ လူ့ပြည်၌။ သဗ္ဗဘူတေသု၊ အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၌။ ရက္ခံ၊ အစောင့်အရှောက်ကို။ န ဝိဓေန္တိ၊ မစီရင်ကုန်။ ယံ တာဒိသံ၊ အကြင် သင်ကဲ့သို့ သော ဘားကို။ ဇီဝံ၊ အရှင်ပင်လျှင်။ ဇင်္ကာ၊ ကျီးတို့သည်။ အဒေယျံ၊ စားကုန် ရာ၏။ ဧတာဝတာ၊ ဤသို့ သင်ကဲ့သို့သော ဘားကို ကျီးစားကာမျှဖြင့်။ ရာဇာ၊ မင်းကို။ န အဓမ္မစာရီ၊ တရားကိုမကျင့်ဟု မဆိုသာချေ။

ထိုပုရောဟိတ်စကားကို ကြား၍ ဘားသည် ပုရောဟိတ်အား ထိုအကြောင်း ကို ပြဆိုလိုရကား-

၃၃၃။ အဓမ္မရူပေါ ဝတ ဗြဟ္မစာရီ၊ အနပ္ပိယံ ဘာသတိ ခတ္တိယဿ။
ဝိလုပ္ပမာနာယ ပုထုပ္ပဇာယ၊ ပူဇေသိ ရာဇံ ပရ မပ္ပမာဒံ။
၃၃၄။ သစေ ဣမံ ဗြဟ္မေ သုရဇ္ဇကံ သိယာ၊ ဖိတံ ရဋ္ဌံ ပူရိတံ ဝိပ္ပသန္တံ။
ဘုတော ဗလိံ အဂ္ဂပိဏ္ဍေ ကာကာ၊ န မာဒိသံ ဇီဝ မဒေယျံ ဇင်္ကာ။
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃၃၃။ မြဟ္မစာရီ၊ မြတ်သော အကျင့်ရှိသော ပုဏ္ဏား။ တံ၊ သင်သည်။
ခတ္တိယဿ၊ မင်းယုတ်၏။ အနုပ္ပိယံ၊ ချစ်ဘွယ်သောစကားကို။ ဘာသသိ၊
ပြောဆိုတိ၏။ အဓမ္မရူပေါ ဝတ၊ တရားမစောင့်သည်နှင့် တူစွာတကား။ ပုထုပ္ပ-
ဇာယ၊ များစွာသော သတ္တဝါကို။ ဝိလုပ္ပမာနာယ၊ လုယက်ဖျက်ဆီးသည်ဖြစ်၍။
ပရမပမာဒံ၊ အလွန်မေ့လျော့သော။ ရာဇံ၊ မင်းကို။ ပူဇေသိ၊ ချီးမွမ်းတိ၏။

၃၃၄။ မြဟ္မော၊ ပုဏ္ဏား။ ဣမံ၊ ဤတိုင်းပြည်သည်။ သုရဇ္ဇကံ၊ ဝပြော
သာယာသော ပြည်သည်။ သစေ သိယာ၊ အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့။ ဣမံ ရဋ္ဌံ၊
ဤတိုင်းသည်။ ဖိတံ၊ ဝပြောစည်ပင်သည်။ ပူရိတံ၊ ပြည့်စုံသောကောက်ရှိသည်။
ဝိပ္ပသန္နံ၊ အထူးသဖြင့် ကြည်ညိုဘွယ်ရှိသည်။ သစေ သိယာ၊ အကယ်၍ ဖြစ်ငြား
အံ့။ ဝေံ၊ ဤသို့ ဖြစ်သည်ရှိသော်။ ကာကာ၊ မနှစ်သက်ဘွယ်သော အသံကို
ပြုတတ်ကုန်သော။ ဓင်္ကာ၊ ကျီးတို့သည်။ ဗလိံ၊ ပူဇော်ပသရာ၌။ အဂ္ဂပိဏ္ဍံ၊
မြတ်သောထမင်းစိုင်ကို။ ဘုတော၊ စားရကုန်သည်ရှိသော်။ မာဒိသံ၊ ငါ့ကဲ့သို့
သော ဘားကို။ ဇိဝံ၊ အရှင်လတ်လတ်။ န အဒေယျံ၊ မစားကုန်ရာ။

ဤသို့ ခြောက်ပါးသော ဌာနတို့၌ ကျိန်ဆို ဆဲရေးခြင်းသည် ဘုရားလောင်း
အာနုဘော်ကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်၏။ ထိုဘား၏ စကားကို ကြား၍ မင်းနှင့်
ပုရောဟိတ်တို့သည် တော၌နေသော တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော ဘားကိုအစပြု၍ အလုံး
စုံသော သူတို့သည် ငါတို့ကိုသာလျှင် ကျိန်ဆို ဆဲရေးကုန်၏ဟု ဆိုကုန်၍ ထိုအရပ်
မှ မြို့နန်းသို့ လာလတ်ကုန်ပြီးလျှင် တရားနှင့်အညီ မင်းပြု၍ ဘုရားလောင်း
အဆုံးအမ၌ တည်ကုန်လျက် ဒါနအစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကို ပြုကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသလမင်းကြီးအား ဤ ဓမ္မ
ဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ မြတ်သောမင်းကြီး - ပြည့်ရှင်မင်းတို့ မည်သည်
ကား အဂတိ လေးပါးသို့ လိုက်ခြင်းကိုစွန့်၍ တရားနှင့်အညီ မင်းပြုရာ၏ဟု
မိန့်တော်မူ၍ မြတ်သောမင်းကြီး - ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ
တည်ပင်စောင့်နတ် ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

ဂတိလိုက်စား၊ အုပ်ချုပ်ငြား၊ ပျက်ပြား ထိုပြည်မှာ။

ဆယ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဘဏ္ဍတိန္ဒြကဇာတ်သည် ပြီး၏။

နိဂုံး

ဘုန်းတော် အလွန်တရာ ကြီးမြတ်တော်မူလှသော ဆင်ဖြူများရှင် ဘဝသျှင် တရားမင်းမြတ်၏ သားတော်အကြီး မဟာဥပရာဇ်သည် အလွန်တရာ ခဲယဉ်း စွာသော ရခိုင်ပြည်ကြီးကို မင်းနှင့်တကွ သိမ်းယူတော်မူပြီး၍ ရဟန်းရှင်လူ ပြည်သူအပေါင်းတို့၏ စီးပွားချမ်းသာ အကျိုးငှါ ပင့်ဆောင်တော်မူခဲ့သော မဟာမုနိဘုရားရှင်၏ အရှေ့မျက်နှာအရပ်၌ မဟာဥပရာဇ်မယ်တော် အရှင် မိဖုရားမြတ်သည် ဆောက်လုပ်အပ်သော မင်္ဂလာဘုံကျော် ကျောင်းတော်နေ ညောင်ကန်ဆရာတော်သည် မြန်မာပြန်ဆိုအပ်သော တိံသနိပါတ် ဇာတ်ဝတ္ထု သည် ဤမျှသော သဒ္ဒါ၏အစဉ် အနက်၏အစဉ်အားဖြင့် အပြီးသို့ရောက်၏။

တ္ထောဝတာ--

မင်္ဂလာဘူမိ ကိတ္တိချေ၊ ဝသတာ မန္ဒိရေ ရမေ။
ဂုရုနာ မြမ္မဘာသာယ၊ ဝုတ္တဂန္ဓော ဂတော နိဋ္ဌံ။

တ္ထောဝတာ၊ ဤမျှသော စကားအစဉ်ဖြင့်။ ရမေ၊ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော။ မင်္ဂလာဘူမိကိတ္တိချေ၊ မင်္ဂလာဘုံကျော် အမည်ရှိသော။ မန္ဒိရေ၊ အမရပူရ မြို့တော်တည် ဆင်ဖြူများရှင် ဘဝသျှင် တရားမင်းမြတ်၏ မိဖုရားမြတ်သည် ဆောက်လုပ်အပ်သော ကျောင်းတော်၌။ ဝသတာ၊ သီတင်းသုံးနေသော။ ဂုရုနာ၊ ဆရာတော်သည်။ မြမ္မဘာသာယ၊ မြန်မာတိုင်းသူတို့၏ အဆို အမိန့် ဖြင့်။ ဝုတ္တဂန္ဓော၊ ဆိုအပ်သော ဇာတ်ပေါင်း တဆယ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင် အပ်သော တိံသနိပါတ်ကျမ်းသည်။ နိဋ္ဌံ၊ ပြီးဆုံးခြင်းသို့။ ဂတော၊ ရောက်၏။

တိံသနိပါတ် ဇာတ်ဝတ္ထု ဤတွင်ရှေ့ ပြီး၏။

သဗ္ဗညုဉာဏ်အား ခွမ်း ၃ - ပါး

၁။ သိရန်မှန်က၊ မကျန်ရအောင်၊ လုံးဝကုန်စင်၊ အကုန်မြင်-
သဗ္ဗညုဉာဏ်တော် အစွမ်းတည်း။

၂။ သိသည့်တရား၊ များအပြား၌၊ ဟောထားစဖွယ်၊
နည်းသွယ်သွယ်ကို၊ ခြယ်လှယ်စုံလင်၊ အကုန်မြင်-
သဗ္ဗညုဉာဏ်တော် အစွမ်းတည်း။

၃။ ကျွတ်ထိုက်ကြပေ၊ များဝေနေ၏၊ ဣန္ဒြေစရိုက်၊
သူ့အကြိုက်ကို၊ နှိုက်ချွတ်စုံလင်၊ အကုန်မြင်-
သဗ္ဗညုဉာဏ်တော် အစွမ်းတည်း။

(အရှင်ဇနကာဘိဝံသ)

ဤစာအုပ်တွင် -

၁။ အထက်ပါ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ အစွမ်းသုံးပါးတွင် သိထိုက်သော
အရာဟူသမျှကို သိတော်မူသောကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသမျှ အကြောင်း
အရာများ၏အခြေအမြစ်များကို အတိတ်ဖြစ်ရပ်နှင့် ဆက်စပ်၍သိတော်
မူသဖြင့် -

၂။ ဟောကြားသင့်ပုံ အတိတ်ဖြစ်ရပ်အစုံတို့ကို ဇာတိဿရ-ဉာဏ်တော်မြတ်
ဖြင့် ထင်ဟပ်ပေါ်လွင်စေပြီးလျှင် ထိုက်သင့်ရာရာ ဖြစ်တော်စဉ် ဇာတ်
တော်များဖြင့် အတင့်အတယ် ခြယ်လှယ် တန်ဆာဆင်လျက် -

၃။ မူရင်းဇာတ်ဆောင်တို့၏ အဇ္ဈာသယ၊ ဣန္ဒြေနှင့်၊ အကျင့်စရိုက်တို့အား
ထိုက်တန်သော၊ လိုက်လျောသော၊ အဝင်ခွင်ကျဖြစ်သော၊ တိုက်ရိုက်ဆက်စပ်
သော ဝေးကွားလှသော ကမ္ဘာကမ္ဘာ ဘဝပေါင်းများစွာမှ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဖြင့်
စပ်ဟပ်ဖော်ဆောင်ကာ သစ္စာကိုပါပြလျက် ချွတ်ချွေတော်မူပုံအစုံကို
အာရုံယူမှတ်သား၍ စိတ်ထားပြုပြင်နိုင်ရုံတွင်မက ဗဟုသုတများနှင့် ပြည့်စုံ
စေနိုင်ပြီး နည်းယူမှတ်သားဖွယ်တို့ကိုပါ တွေ့ရှိခံစားရမည်ဖြစ်ပါသည်။